

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M. RISE

ZAMANLISIZ

İKİNCİ KİTAP

Bir zamanlar size bir masal anlatmıştım.

Belki de gerçekleri...

Ya da kanlı bir tarihi...

Günümüzde Hiddenfield kasabasında yaşanan trajedilerin sebebi olan laneti...

Asırlar geçtikçe kulaktan kulağa efsaneleşen bu olayda Avcılar ve cadılar arasındaki savaşın neden başladığı bile unutulmuştu. Yine de gerçek daima gücü elinde tutanların elindeydi.

Lakin bu lanetin başkahramanı daima herkes tarafından bilindi. İster efsane olsun ister gerçek. O daima tek bir şekilde anıldı.

Lanetli Cadı.

Dione Nightingale.

Asırlar sonra bile sürececek bir savaşın sebebi...

Fakat...

Başka savaşlar da olmuştu. Başka türler de tarihin bazı sayfalarında büyük mücadeleler verdi.

Şimdiyse size bambaşka bir masal anlatacağım.

Ya da gerçekleri.

Kanlı bir tarihi.

Şöyle dönüp baktığımızda her şey yine bir soyla başlıyor. Bu soy belki gerçekten lanetli belki de değil. Belki doğdukları anda bile kalplerine karanlık düşmüştü ya da seçimleri onları bu hale getirmişti.

Her ne olursa olsun bu onun masalı.

Bölüm 1

Sevgili Yılanım

Vince Cox – Lose Yourself

Blake Nightingale yatağından aniden doğrulduğu esnada hızla açılan balkon kapısı büyük bir gümbürtüyle duvara çarptı.

Kısa bir süre kendine gelmeyi bekleyerek açık balkon kapısından dışarı baktı. Hava uğursuz bir karanlıkla sakindi, ne bir rüzgâr vardı ne de bir hareket. Elini terden sıırıslam olmuş saçlarından geçirirken derin bir nefes verdi.

Blake'in kalbini, her geçen gün daha da ağırlaşan bir yük gibi karanlık bir gölge sarmaktaydı. Son zamanlarda iyi uyuyamıyordu. Gözlerini kapatıp kendisini teslim ettiğindeyse kâbusları yaşıyor, gücünün kontrolünü yitirerek eşyalara zarar veriyordu.

Büyü güçlerine sahip bir erkek... Tarihte ne görülmüş ne de duyulmuştu. Belki de sayıları az olduğu ya da dünya düşündüklerinden daha büyük olduğu için. Gelgelelim diyardaki bütün topraklar için o bir ilkti.

Topraklara hükmeden üç diyar vardı: Scathan, Morian ve Gordion.

Büyü güçleri, henüz bu topraklarda yeni yeni vuku bulmaya başlamış, cadılar kendilerini daha görünür hale getirmiş ve insanlardan oluşan halk tarafından kabul edilmesi imkânsız şeyler haline dönüşmüştü. Onlar için doğaya aykırıydılar, şeytani güçler tarafından insanların başına örülmüş musibettiler...

Scathan Efendisi Byron Nightingale için de durum böyleydi.

Ta ki en kadim cadılardan biri olan Dione ile evlenene kadar.

Byron ve Dione'un tek oğlu Blake dünyaya geldiğinde başlarda her şey normal görünüyordu. Blake sıradan çocuklar gibi güçlerden muaf, her yeniyetme erkek gibi savaşçılar arasında talim yapan sıradan biriydi.

Bir gün büyü güçlerine sahip olduğu güçlü bir cadı olan annesi Dione tarafından keşfedildiğinde onun gözlerindeki şaşkınlığı görmüştü, o bile bunu beklemiyordu. *Büyü güçleri anneden kız çocuğuna geçer* denerek kabul edilmiş genelgeçer bir doğru vardı. Ta ki Blake'in, annesinin bir oymacıya özenle yaptırdığı kemikten tıraşa uzandığında tıraşı büyüyle havalandırıp ona ulaştırdığı ana kadar...

Çocukça bir fikirdi. O zamanlarda içinden ne geçti bilmiyordu ama bunu başarmıştı ve fazlasıyla eğlenceli gelmişti. Bunun hayatını yokuş aşağı götüren bir an olduğundan habersizdi.

Büyü güçleri olduğu kalede de kulaktan kulağa dolaşmaya başladığında, tarihin bu satırlarına kan akacağıının haberi içten içe herkesin kalbine yayıldı.

Dione, babası Byron Nightingale ile evlendiğinde Blake'in hayatı da iyi koşullar altında şekillenmişti. İsteddiği üstatlardan ders alabiliyor, kılıç talimlerini en iyi ustalarıyla yapabiliyor ve güzel bir hayat yaşıyordu.

Fakat...

Ona sevgiyle, hürmetle ya da ılımlı bakan bir çift göz bile görmüyordu. Annesiyse bunu ona sık sık hatırlatır, kendisinden de örnek verirdi.

"Beni neden sevmiyorlar, biliyor musun, Blake?"

Çünkü benden korkuyorlar.

Eski dünyayı bilmiyorsun. Kalenin şatafatlı duvarları içinde büyüdüğün için acı gerçekleri görmüyorsun. Sana bu hayatı sağlamak için buradayım. Anneni ve diğer cadıları avlamak isteyenlere karşı güçlü durabilmek için bu duvarların arasındayım. Bizi olduğumuz gibi kabullenmeyenlere karşı olabilmek için Scathan Hansımıyım.

Sense benim sevgili yılanım, seni dışlamalarına izin vermemeli, kimin oğlu olduğunu hatırlatmalısın. Seni sevmiyorlarsa senden korkmaları ki itaat etsinler. Sana savaş açamasınlar, seni yok sayamasınlar.

Hepsi tahta Tavian Nightingale'in çıkmasını bekliyor. Buna izin verirken bize ne olacağını biliyor musun? Bizi yok edecekler çünkü onlar gibi değiliz. Seni güçlerin yok diye tehdit değilsin sanıyorlar fakat ben buna izin verir miyim sanıyorsun? Daima yanında olacağım."

Hiç sevgi sözleri söylemez, şefkat göstermezdi ama böyle konuştuğunda Blake yumuşardı. Herkes ona yetersizliklerini hatırlatmış, bir adım öteye gitmesine kimse izin vermemişti. Blake annesinin gölgesinde büyüdükçe o gölge daha da yoğunlaşmıştı ve kendi benliği içinde solup gitmeye başlamıştı. Herkes onu yalnızlaştırırken annesinin daima yanında olacağını söylemesi gururunu okşar, sevgiyi gösterme şeklinin bu olduğunu düşünürdü.

Blake için en değerli şey de buydu. Daima yanında olacak biri. *Annesi.*

Konuşmalarının bir diğer ana konusuysa... Abisiydi.

Tahtın ilk vârisi Tavian Nightingale... Byron Nightingale'in ilk eşi Theia'dan olan büyük oğlu.

Blake'le aralarında iki yaş vardı. Efendi'nin ilk eşi Theia Nightingale şifacıların çözüm bulamadığı illet bir hastalıktan ölmüştü. Blake'in kulağınaysa onu Dione'un zehirlediğine dair fısıltılar ulaşmıştı. Bunu göz ardı etmeye çalıştı. Annesinin de dediği gibi büyü güçlerine sahip varlıklar Scathan'da korku salıyor, istenmiyordu ve annesi bu yüzden kötü görülüyordu.

Blake onun sert bir kadın ve bakışlarıyla karşısındakini tedirgin eden bir havası olduğunu kabul ediyordu ama o varlığı yüzünden kabullenilmemenin öfkesini yaşayan bir cadıydı.

Ta ki birkaç gün önce **talim alanında duyduklarına kadar böyle düşünüyordu.**

Annesinin söylediklerini **sindire sindire öyle derinlere gömmüştü ki kendi değerini sorgulamak artık bir alışkanlık olmuştu.**

Lakin ya yalanlar da bu sözlerin arasına karıştıysa? Ne zaman bu soruyu sorsa içinde bir yığın karmaşa arasında yalnızca bir boşlukla karşılaşıyordu. Kimliğini annesinin elinden çekip almak için mücadele etmek istediğinde o mücadele onu daha da yalnızlaştırıyordu.

Yataktan doğrulup üzerini değiştirdi ve bunu daha fazla içinde tutamayacağına kanaat getirdi. Odasının kapısını büyüyle açıp çoktan uykuya dalmış kalenin koridorlarında sessizce ilerledi. Henüz güçleri konusunda gelişmemişti çünkü pratik yapacak birini bulamıyordu. Dione'un kendisine öğrettiği şeylerin üzerinde çalışıyordu. En basitinden bir kapıyı artık kendiliğinden açabiliyor, eşyaları istediği gibi hareket ettirebiliyordu.

Bir de...

Bir gece ansızın rüyasında annesini görmüştü. İşin aslı Blake ilk başta böyle sanmıştı ama Dione âlim bir kadındı, bilge bakışlarıyla oğluna rüyasında gülümsemiş ve uyandığında da Blake onu yanı başında bulmuştu.

"Ah benim sevgili yılanım... Sen çok eşsiz bir çocuksun."

Sevgili yılanım... İşte annesi böyle biriydi. Ona kullandığı sevgi sözcükleri bile sıradışıydı.

"Gördüğünü kendi rüyan mı sanıyorsun?" diyerek gülümsedi. "Hayır, oğlum. Biraz önce uğradığın benim rüyamdı."

Evet, doğru duymuştu, Blake rüyalara girebiliyordu. Bunu ilerletirse neler yapabileceğini de annesi tane tane anlatmıştı. Bu bir *Spiritus* yani cadılarda eşsiz güçler sağlayan ruhsal bir özellikti. İşte Blake yok sayıldığı o yıllardan sonra artık takdir görüyordu... Lakin hâlâ tek bir kişi tarafından.

Blake geçmişte yaşananları zihninden atmaya ve ana odaklanmaya çalıştı. Annesinin odasına geldiğinde kapıyı büyüyle açmayı denemedi, bunu kendisi bile başaramazdı. **Dione daima mahrem alanını korurdu. Bu yüzden hafifçe kapıya vurdu ve onun açmasını bekledi.**

Kapı kısa süre sonra kendiliğinden aralandığında içeri girdi ve onu pencere kenarında otururken buldu.

Belli ki uyumaya hazırlanmamış, kucağında bir kitapla oturuyordu. Hâlâ üzerinde siyah ipek kumaşlardan yapılma elbisesi vardı. Kızıl saçlar, her hareketiyle sanki ateşin dansını sergiliyordu. Onları çok açık bırakmazdı ama odasında yalnızken hep salık bıraktığını oğlu biliyordu. Blake, annesi bu güzel saçlarını toplasa bile onun ne kadar göзалıcı olduğunun konuşulduğunu da işitiyordu. Hatta onun güzelliğinin de bir büyü sonucu olduğu söyleniyordu. Scathan Efendisi'ni de bu aldatıcı güzellikle etkilediği düşünülüyordu.

Dione eşiyle aynı odada bile kalmıyordu, evliliklerinin Dione'un çizdiği yollarla ilerlediğini herkes biliyordu. Efendi Nightingale, eşinin dudaklarının arasından çıkacak sözlerle bakıyordu.

Yine de Dione'un bile Efendi üzerinde tahtın vârisini değiştirecek gücü yoktu. Blake bazı zamanlar aslında bu güce sahip olduğunu düşünüyordu ama öyleyse neden yapmasındı ki? Kendilerini korumak istiyorsa annesi Efendi'nin kendisine olan zaafını pekâlâ yine kullanabilirdi.

Yine de böyle zamanlarda kendini silkeler, annesinin bir bildiği olduğunu düşünürdü.

Şimdi de kendininkilerle aynı renge sahip gözlere bakarken bilmediği birçok gerçeğin olduğunu düşünüyordu. İlk adımı atarak annesine doğru yaklaştı.

Dione, yüzünü iyice kaldırıp oğluna bakarken kızıl saçları yanaklarından çekildi ve bembeyaz teni açığa çıktı. Eşsiz bir güzelliğe sahip olduğu kadar ölümcül bakışları da en belirgin özelliğiydi. Herkesi korkutmaya o kadar alışmıştı ki kendi oğlunun bile korkabileceğini düşünmüyordu.

Ya da umurunda değildi.

Blake ikinci seçeneği kabullenmek istemedi. Gergin parmaklarını gevşetmek isteyerek elini açıp kapadı, gücü buram buram oda da hissedilmeye başlarken perdeler olmayan bir rüzgârın etkisiyle

hafifçe dalgalandı. Cadıların ya da *bu durumda büyü güçlerine sahip erkeklerin* de zaafı buydu. Güçleri, üzerinde çalışılmadığı sürece pamuk ipliğine bağlı olabiliyordu çünkü büyüler doğayla olduğu kadar duygularla da besleniyordu.

Öfke, dışavurumun en güçlü temsilcisiydi. Korkuysa en az onun kadar büyük bir tetikleyiciydi. Güzel duygular, genelde insanı kör ederdi. Bunu da annesinden öğrenmişti.

Dione'un gözleri keskin bir açıyla önce perdelere uğradı, sonra bakışları tekrar oğlunun yüzüne çevrildi. Eski bir ciltle kaplanmış büyü kitabını yanındaki ahşap sehpayaya bıraktı ve geriye yaslandı.

"Gece vakti seni böyle karşıma getiren nedir?"

Blake, her zaman annesiyle konuşurken sözlerini özenle seçer ve fevri hareketler sergilemezdi. Tüm asabiyetini dışarıda gösterirdi. Talim yaptığı savaşçılara, kendisini görmezden gelen Üstatlara ve hemen hemen kale içerisindeki herkese... Bir arkadaşı yoktu. Bir sevdiği yoktu. Gençlerin kalbine aşk düşerken o böyle bir duyguyu tahayyül bile edemiyordu.

Şimdiyse kanı damarlarında diyarın en kızgın nehirlerinden bile hızlı akmaya, zihni annesinin büyüyle oluşturabileceğinden daha yakıcı bir ateşle yanmaya başlamıştı.

"Bir bebeği lanete kurban ettiğin doğru mu?"

Kelimeler hızla döküldü dudaklarından ve üzerinden koca bir külçe ağırlık kalkmış gibi hissetti. Bunca zaman o kadar şey işitmişti lakin bu aralarında en kötüsüydü.

Dione'un yüz ifadesi değişmese de zümrüt yeşili gözlerinde Blake'in görebileceği yakıcı bir kıvılcım yanıp söndü. Başını hafifçe yana yatırıp oğlunu uzun uzun inceledi. Dudaklarını araladığında Blake neler duyacağını bekleyerek dik durmaya çalıştı.

"Sana Avcıların lanetinin neden ve nasıl olduğunu anlatmıştım."

Blake tuttuğu nefesini bırakırken yalancı sükûnetini yavaş yavaş kaybetmeye başladı. “Laneti bir bebeği kullanarak yaptığını söylemedin.”

Bir bebeğin hayatı böylesine korkunç bir lanet için alındıysa karşısındaki kadın nasıl bir varlıktı?

Onun sinirleneceğini düşünerek bekledi fakat aksine, Dione kısa bir süre sonra elini ona doğru uzatarak yanına yaklaşmasını işaret etti. Tereddüt etse de ona doğru yürüyüp oturduğu yere iyice yaklaştı ve tek dizini kırarak önünde diz çöktü.

Dione elini yavaşça Blake’in yanağına değdirip parmağıyla iki kere okşadı. Böyle anlarda gözlerine yansıyan şey şefkat değildi ya da bir anne sevgisi. Yine de Blake’in hoşuna giden şeylerdi bunlar. Annesinin gözlerine hisleri ulaşmıyordu belki ama dokunuşlarıyla bunu sık sık gösteriyordu.

“Sana duyduğun şeylere neyin sebep olduğunu söylemiştim. Şimdi neden onlara inanmayı seçiyorsun?”

Blake derin bir nefes alıp hâlâ sakinleşmemiş duygularını kontrol etmeye çalıştı. “Bu çok fazla,” dedi kısık ama hararetli bir sesle. “Bu çok fazla.”

Dione parmaklarını yanağından çekip onun eline uzandı ve iki avcunun arasına aldı. “Ben çok büyük bir savaş başlattım, oğlum. Ben bizi kabullenmeyenlere başkaldırdım.” Teni gibi sesi de buz gibiydi. “Her gün sokakta yakılan cadıların öcünü alacağıma söz verdim. Kendimizi korumak için insanlara güçlerimi verdim, onları hayal bile edemeyecekleri varlıklara çevirdim. Tek istediğim bizi korumalarıydı lakin ne oldu?”

Blake ses çıkarmadı çünkü bu hikâyeyi biliyordu. Annesinden neden nefret edildiğine dair merak içerisindeyken Dione tarafından bir efsane gibi anlatılan şeylerdi bunlar. Cadılar güçlerinde ustalaşmadıkları sürece fiziksel tehlikelerle savaşmakta zorlanırdı, bu yüzden *Koruyucu* adını verdiği yeni bir tür oluşturmuştu. Büyü güçlerini insanların üzerinde kullanarak onları daha güçlü,

daha hızlı ve fiziksel olarak hemen hemen yenilmez bir topluluk yaratmıştı.

“Bize ihanet ettiler. Bizi korumadılar, aksine bizi tıpkı o insanlar gibi yok etmeyi düşlediler. Ben de onlara gereken cezayı verdim.”

Onları lanetlemişti.

Yaptığı şeyden pişman değildi. Blake onun hiçbir zaman pişman olacağını da düşünmüyordu. Ona hak verdiği de olmuştu ama son duyduğu şey kalbine düşen bir zehirdi. Bir bebeği kullanacak kadar dibe batmış olabilir miydi?

“Laneti bu yüzden yaptığımı kabullenmeyenlerin sözlerine kulak asmamanı sana söyledim, benim sevgili yılanım. Artık on beş yaşında genç bir adamsın ve senin de güçlerin olduğunu bildikleri için korkuyorlar. Bizi istemiyorlar.”

Blake sessizce onu dinlese de hâlâ sakinleşememişti, gözlerini kapatarak başını eğdi. Güçleri avuçlarından çıkıp ona bu sözleri fısıldayanları yok etmek istiyordu ya da annesinin önünde tamamen patlamak ve gazabını göstererek gerçekleri ağzından almak...

“Öyleyse benim neler duyduğumu bilmek ister misin?”

Blake gözlerini açıp başını kaldırarak ona baktı. Dione kızıl kırpiklerini ağır ağır kırıp açarken her daim ulvi bir varlık gibi görünürdü.

“Kılıç taliminde Tavian’a yenildiğini duydum. Ardından neler söylüyorlar, biliyor musun?”

Blake’in yüzü anlık bir duraksamayla ifadesiz kaldı.

“Onun gerçek bir savaşçı olduğunu. Seninse ne kadar büyü gücüne sahip olursan ol, onun karşısında bir hiç olduğunu.”

Blake kulaklarına kadar tırmanan sıcaklığı hissedebiliyordu. Utanç mıydı yoksa nefret mi, emin olamamıştı. Dione onun yükselen duygularını anladıysa da Blake’in bir şeylerin farkına varmasını istiyor gibi devam etti.

“Senin cadı bir anneye sahip olmanın ne kadar talihsiz bir şans olduğunu... Eğer Tavian sahip olsaydı çok iyi işler başarabileceğini ve onun değil Scathan’a, tüm diyara hükmedebileceğini...”

Blake taş kesilmiş şekilde dururken annesi son darbeyi indirdi.

“Görüyorsun ya *oğlum*, bizden güçlerimiz olduğu için korkarlarken o cadı bir anneye sahip olsaydı bile kabulleneceklerdi. Çünkü o Efendi’nin ilk oğlu. Seni fiziksel zayıflığından vuruyorlar çünkü seni içten içe kıskanıyorlar. Hak ettikleri Efendi’nin sen olabileceğini düşünmüyorlar.”

Yıllardır duyduğu bu bilgilerin üzerinde yarattığı tahribatla ayağa kalktı. Eğer tek sorun annesi veya büyüleriye, varsın öyle olsun. Parmakları avuçlarına doğru büküldü ve elini savurarak büyüyle başarabileceği şeyi, ilkel bir dürtüyle fiziksele dönüştürdü.

Annesinin altın çerçeveli boy aynasına, yayından çıkmış bir ok gibi hızla hareket ederek tıpkı diyara geçireceği bir yumruk gibi şiddetle vurdu.

Aynanın keskin parçaları parmaklarını keserken acı bile hissetmedi. Etrafa saçılan parçalar yere dağıldığında bile oralı olmadı, sadece aynanın kalan kırık parçalarından kendi yüzüne baktı. O zaman orada, annesinin gözlerinde sık sık kendini gösteren parlak kıvılcımın aynısını gördü.

Dione, yavaşça ayağa kalktı ve süzülür gibi oğlunun arkasından ona yaklaştı. Bir elini usulca omzuna koyup nazik parmaklarıyla teskin edici bir şekilde sıkıca tuttu. Kırık parçalardaki yansımada artık kendi yüzünün yanında annesininki de vardı. Aynadan göz göze geldiler.

“Artık büyüdün. Gerçekleri daha acı bir şekilde konuşma vaktimiz geldi. Burada koruma altındayız lakin dış dünyada bizi yok etmek isteyen Avcılar olacak. Ve Efendi öldüğünde, artık bu duvarlar arasında da güvende olmayacağız. Hazırlıklı olmalıyız.”

Kurda dönüşen Avcılar, Blake'in şimdilik umurunda değildi. Önce bu kale içindekilere kim olduğunu gösterecekti.

Hiçbir zaman abisi Tavian'a öfke ya da kin beslememişti. Tavian kendisine daima iyi yaklaşmış, her ne kadar mesafeli olsa da diğer herkese göre Blake'e müsamaha ve kısmen yakınlık göstermişti.

Annesi sanki düşüncelerini duymuş ya da oğlunun bakışlarından bile ne düşündüğünü anlayacak kadar zeki olduğu için mi bilinmez, tekrar konuştu.

"Tavian'u sevdiğini biliyorum. Sana karşı iyi davrandığı için onu hiç rakip olarak görmek istemedin. Fakat anlamadığın şey şu: Tavian sevgiyle kalpleri kazanan biri, tıpkı babası Byron gibi. Sana tepki göstermiyor ve bunun sebebi sana olan sevgisi değil."

Yüzünü biraz daha Blake'in omzuna yaklaştırdı.

"Çünkü seni rakip olarak görmüyor. Büyü güçlerini üzerinde kullanmayacağını bilecek kadar onurlu biri olduğunu biliyor. Seni tanıyor."

Annesinin sözleri beyinde dönen fısıltılardan daha keskin ve can yakıcıydı. Kalbi o kadar çok ağrıdı ki resmen fiziksel bir acıya dönüştü.

"Bir gün biri bana şunu söylemişti: *Sevgi zayıflıktır, Dione. Kimseyi kendinden fazla sevmemelisin.*"

Blake bunu kimin söylediğini tahmin edebiliyordu çünkü annesinin yüzünde asla görmediği o acı ifade, sadece onun bahsi söz konusu olduğu zamanlar belirirdi. *Dione'un babası...* Ona küçükken eziyet eden bir adam olduğunu Blake'e söylemişti.

"Başlarda bunu yapmadım. *Sevdim*. Lakin sevgimin sonucu ne oldu? Yenilmez bir savaşçıya dönüştürdüğüm Koruyucu Lycan bana ihanet etti. Şimdi beni ve türümü avlamak istiyor. *Buna izin vermeyeceğim.*"

* Yazar burada *Av Serisi** ne gönderme yapmıştır. -ed.n.

Koltuğuna doğru ilerlemeye başlarken Blake'i de kolundan hafıçe çekerek yönlendirdi ve oturduğunda onun da diz çökmesini sağladı. Ellerini siyah saçlarından geçirip başını dizine koyarak saçlarını okşamaya başladı.

Blake'in hisleri, annesinin söylediklerine ve yaşadığı yetersizliğe rağmen içindeki kadim gücü keşfetmeye dair umudu hâlâ bir nebze de olsa diri tutuyordu. Üstelik bu umut, onun karanlıkta kaybolmaya başlamış ruhu kadar kırılgandı.

"Sana da bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedi Dione kulağı okşayan bir sesle. "Unutma, benim sevgili yılanım, daima yanında olacağım."

Bölüm 2

Morian Efendisi

Vince Cox – The Ecstasy of Gold

Rosanna Camborne

Gerçek ve hayal birbirine geçerken zihnimin her köşesi darmadağın olmuştu, kendimi aklımın içinde büyüyen bir dünyanın yansımasında buluyordum.

Ben yirmi iki yaşında, New York'ta yaşayan bir üniversite öğrencisiydim. Gerçek dünyadan kaçmak için de hayal dünyama sığınıyor, güzel hava ve etkileyici bir müzikle tamamen gerçeklerden kopuk kurgular oluşturabiliyordum.

Elbette her yazar, karakterleriyle bağ kurar fakat yaşananların tamamen karaktere ait olduğunu, onun tercihlerine müdahale etmemesi gerektiğini bilir. Özellikle bazı karakterler tamamen kendini yazdırır.

Zorlandığım son kurgumsa bana kendini yazdırmamıştı. Beni direkt içine hapsetmiş, başkarakteri yapmış ve artık vereceğim kararların tamamen bana ait olmasını sağlamıştı. Yaşananların acısını, korkusunu, mutluluğunu ve şokunu ben yaşayacaktım. Hal böyle olunca da kaleme dökerken sergilediğim gibi bir performans gösteremiyordum.

Tamamen bomboş bir zihinle kalmış gibiydim.

Eğer okuyor ya da yazıyor olsaydım, bir sürü fikir üretebilirdim. Yaşarken bambaşka olduğunu ise şimdi çok iyi anlıyordum.

Pürdikkat karşımdaki adama bakarken ağzım hafifçe aralanmış, soluğum tamamen kesilmişti.

ZAMANSIZ-II

Falcon Sarpedon.

Tam karşımdaydı. Gözlerimi ondan ayırmazken derin bir sessizliğe bürünmüştüm, kalbim dışarıya fırlayacak gibi atıyordu. Söylediği şeyi tekrar tekrar kulaklarımda işittim.

"Ben Falcon Sarpedon, prenses. Morian Efendisi."

Öncelikle ilk söylediğinde takılı kalmıştım.

Rüyalarım bile giren iki isim vardı ve şu an işittiğim bu isim, kitabımın asıl kahramanıydı. *Beyaz atlı prens. Korkusuz savaşçı. Falcon Sarpedon.*

Kötü karakterimin adını işittiğimde nasıl aklım başımdan gityse şu anda da aynı durumdaydım. Falcon da bir karakter olmaktan çıkmıştı ve tüm varlığıyla karşımdaydı. O kadar keskin bir tedirginlik içimi kapladı ki bu dünyanın gerçekliğine dair her şey yeniden yerinden oynadı.

Onu görünüş olarak nasıl tasvir edeceğimi hiç düşünmediğimi şu an fark etmekse beni daha da afallattı. Her zaman ne tür özellikleri olabileceğini düşünmüştüm fakat görsel olarak temelde bir ışıktan ibaretti.

Şimdiyse kandil alevi gibi parlayan kızıl saçları alnına dökülürken gri gözleri gözlerimdeydi. Eşsiz hatlara sahip yüzüyle çarpıcı görünüyordu fakat bunların üzerinde daha çok durmak yerine diğer söylediği şeye odaklandım.

Morian Efendisi.

Bunca zaman duyduğum Morian Efendisi Falcon Sarpedon'du.

Prenses Leda'nın gelin gittiği Efendi, benim başkahramanımdı.

Tamamen aptallaşan bir ifadeyle ona bakarken gözlerim biraz önce çıkardığı peçeye ve üzerindeki siyah pelerine kaydı. Sierra, Gölge'nin beklediğini söyleyerek beni buraya getirmişti.

"Gölge," derken hem afallamıştım hem de sesim soru işaretleriyle doluydu. Gözlerimdeki belirsizlik neler olduğunu anlamaya

çalıştığımı ona da belli ediyor olmalıydı. Kafam kadar kalbim de karışıkı.

Falcon, bu konuda bir şey söylemedi. Gözleri gözlerime yoğunlaşmış halde beni izlerken dudaklarını yavaşça araladı ve elini zarifçe bana doğru uzattı.

“Benimle gel, prenses. Gerçekten ait olduğun yere gidelim.”

Gerçekten ait olduğum yer...

Ait olduğum bir yer ya da zaman var mıydı, artık bilmiyorum.

Prenses Leda, Morian’a gelin gideceği için oraya ait olabilirdi. Ya da Gordion’da doğduğu için o diyarın bir parçası da olabilirdi. Bense... Sadece yanlış zamanda hapsolmuş biriydim. Kaçak prensesin yerine geçen sıradan biri.

O an, zihnimin derinlerinden bir güç beni dürttü. İşin aslı sıradan olduğum dünyanın geride kalması sadece bu zamana gelmemle olmamıştı, büyü güçlerim vardı.

Falcon, birden kolumdan tuttu, dokunuşu sert değildi fakat beni ikaz eder gibiydi. “Daha fazla konuşacak zamanımız yok, prenses. Hemen gitmeliyiz.”

Dokunuşunun verdiği şokla sarsılırken beni çekmeye çalıştığında ayaklarım yere yapışmış gibi onu durdurdum. Dönüp tekrar bana baktığında tedirginliğimi alenen gördü.

İçinde bulunduğum durum, aklımda mantıklı bir zemine oturmuyordu. Karakterlerimin bir bir karşımda belirmesi yeterince şoke ediciydi, bir de yaşananları anlamaya çalışıyordum. Morian Efendisi olması ya da ismi ona güvenmem için yeterli bir sebep gibi gelmiyordu. Bunca zaman Blake Nightingale’den kaçmaya çalışmış, yeri geldiğinde Gölge’ye sığınmışım fakat karşımdaki bu adamın Gölge olmadığına neredeyse emindim.

Gölge’nin Falcon olduğunu pekâlâ ben de düşünmüştüm ama o zamanlar onun Morian Efendisi olduğunu bilmiyordum!

Blake, gelinini kaçırdığı Morian Efendisi’ni yanında tutmazdı.

Odama bıraktığı not zihnimin ücra köşelerinden fırlayıp gözlerimin önüne geldi ve parçaları birleştirmeye çalışmaya devam ettim.

Nereden geldiğini biliyorum ve seni kimin hapsettiğini de.

Seni kurtarmak için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin.

O zamana kadar kendine çok dikkat et, prenses.

Ya da Rosanna Camborne mu demeliydim?

Falcon Sarpedon

Kim olduğumu biliyordu! Gerçek ismimi hatta soyadımı bile biliyordu. Gerçekliğe dair her şey bulanık bir suyun içinde dalgalanıyordu.

Bu dünyaya geldiğimde Blake'le karşılaşmam, onunla vakit geçirmem ve onun kalesinde nefes almam, ruhumun en derin köşelerine dokunmuştu. Ondan kaçmak isterken her adımda ona dönmek zorunda kalmıştım. Yan yanayken ise bir nehrin akıntısına kapılmış gibi çekim gücüne direnememiştım.

Falcon Sarpedon, kurgularımda daima kadın karakterimi saf kötülükten kurtaracak kahramandı. *Beni de kurtarmaya mı gelmişti?*

"Her şeyi anlatacağım ama şimdi gitmemiz gerekiyor. Yoksa Scathan'dan ikimiz de çıkamayız."

O an, içimde bir patlama oldu. Bu cümle, bu basit uyarı, gerçekten kurtarılmaya geldiğimi belli etti fakat ben korkuyordum. Gri gözlerinde beklenti dolu bir ifade belirmişti. Kolumdan tekrar çektiğinde yine ayak diredim. Her ne kadar kurtuluşu arasam da artık hiç kimseye güvenemiyordum.

İçten içe... Bir şeyin daha farkına varmak beni ölesiye korkuttu. Blake'i bir yanımla geri arayan, onun cazibesine kapılan ama bir o kadar da ondan kaçmak isteyen bir ruha sahiptim artık. Belki de burada, Falcon'la beraber kaçışın ötesinde kurtuluş vardı.

Belki de bu asıl duygularımdan kurtuluştı.

Falcon —*bunu söylemeye nasıl alışacağım bilmiyordum*— elini kolumdan çekti. Duruşunu dikleştirdi ve dudaklarını birbirine basırıp hafifçe nefesini verdi. Benim hareket etmeyeceğimi anlayınca gözlerini ağır ağır kırpıp açtı.

O an boynumda ince bir sızı hissettim. Başımı çevirmek için bir atak yapacak zamanım bile olmamıştı, sadece elim boynuma gitti ve fazlasıyla aşına olduğum ucu sivri ağaç dalını parmaklarımda hissettim.

Lanet olası Akreplerin zehirli iğneleri...

Beni buraya getiren *Sierra* arkamdan yaklaşıp bana iğneyi saplamış olmalıydı. Bilincim kaybolurken Falcon'ın beni tuttuğunu hayal meyal gördüm. Kulaklarımdaysa sesi yankılandı.

“Üzgünüm prenses ama gitmemiz gerekiyor.”

“Vulcan köyünden geçmemiz konusunda emin misin? Yolu uzatmamız bana daha riskli geliyor.”

Uzaktan gelen konuşmalar bilinçsiz zihnimi ayıltmaya başladığında bedenim hâlâ hareketsizdi. Beynim, bir ormanın derinliklerinde yankılanan, kesik kesik seslerin arasında kaybolmuş gibiydi. Bir erkeğe aitti bu ses. Sonra bir başka erkek sesi ona karşılık verdi.

“Kısa yoldan gidersek bataklık bizi yavaşlatır. Aynı zamanda Scathan Kalesi ve Sonsuzluk Kalesi birbirlerine yakın, Nightingale o yolu kapatmak için çoktan savaşçılarına haber yollamıştır.”

Bu Falcon'dı.

Kıpırdamadan onları dinlemeye devam ettim. Kafamın içi hâlâ dağınık bir haldeydi ama duyduklarımı sonradan değerlendirmek için hafızama kaydetmem gerekiyordu.

Falcon kısa bir duraksamadan sonra devam etti.

“Vulcan köyü Scathan Kalesi'ne en uzak, Morian'a en yakın yer. Köylülerin birçoğu Efendilerinden hoşnut değil. Biz yolumuza

devam ederken orada çıkaracağımız bir karışıklık Nightingale'in peşimizden gelen savaşçıları yavaşlatacaktır."

Her bir kelime bir gölge gibi gelip geçiyor, anlamını yitirmiş bir hal alıyordu. Bir rüzgâr yüzüme doğru estikçe kafamdaki düşünceler birbirine karışıyor, araya girmeye çalışan anılar kendini belli ediyordu.

Kış Daveti'nde olanlar hâlâ tazeydi, yakın bir geçmişti. Blake Nightingale'in benimle nasıl dans ettiğini, hançeri ona saplamak için kaldırdığında gözlerinde bu anı beklediğini belli eden ifadesini unutamıyordum.

Bunca zaman Gordion Hanımı Rhea Dragler'in tehditleriyle yönümü bulmaya çalışmıştım.

Blake Nightingale'i kendine âşık et.

Blake Nightingale'i öldür.

Bir yerden sonra en baştan beri amacım olan şeyden saptığımı şimdi fark ediyordum.

Blake Nightingale'den kaç.

Kendi isteğimle gerçekleştirmesem de kaçırılmıştım. Evet, resmen Scathan topraklarından ayrılıyordum.

"Scathan Efendisi'nin de peşimizden gelmeyeceğine emin misin?" diye sordu yine aynı erkek sesi. Dikkatim tekrar o yöne doğru kaydı.

"Prensese fazlasıyla ilgili. Ben emin olamıyorum." Bu sesi de Sierra'ya ait olduğunu bilecek kadar işitmiştim. *Onun amacı neydi? Bunca zaman boyunca Morian için mi çalışmıştı? Blake bunu gözden nasıl kaçırmıştı?*

Kısa bir sessizlikten sonra Falcon tekrar konuştu.

"Gelebilir fakat o gün bugün değil. Doğru anı beklerken sinsi bir yılan gibi tahtına kurulacaktır."

Biraz daha konuşmalarını bekledim ama bir daha ses çıkmadı. Yüzüme çarpan soğuk havadan anladığım kadarıyla dışarıda bir

yerlerdeydik. Artık sadece rüzgârın etkisiyle hışırdayan ağaçları işitebiliyordum ve bir ateşin çıkardığı çıtırtıları.

Ne kadar süredir baygındım, bilmiyorum ama sonunda gözlerimi açtığımda kirpiklerim bile birbirinden zor ayrıldı. Bulanık gördüğüm için kendimi toparlamaya ve nerede olduğumu anlamaya çalıştım.

Bir ateşin başında oturan üç kişiyi gördüğümde onları da bana bakarken yakalamıştım.

Tanıdık olan ilk yüz, Sierra'nındı. Elinde muhtemelen avlayarak pişirdikleri bir hayvanın etini tutuyor, yemeyi bırakıp pürdikkat bana bakıyordu. Onun hikâyesi neydi, neden böyle bir şey yapmıştı, hiçbir fikrim yoktu.

Ayaklandığında eli dizine bağlı tozluğa doğru gitti. Beni tekrar bayıltmak için iğnelerinden birine uzandığını anladığımda geriye doğru kaykıldım. Onu tekrar bana saptırmaya ölsem de izin veremezdim.

Falcon birden ayağa kalkıp elini uzatarak onu durdurdu. Siyah pelerininin benim üzerime örtülü olduğunu fark ettim. O ise krem rengi dokuma bir gömlekle, kahverengi kumaş pantolon giyiyordu. Kahvenin daha koyu tonuna sahip çizimleriye dizlerine kadar uzanmıştı.

Dikkatli gözleri üzerimdeyken bana doğru yaklaşmaya başladığında Sierra çoktan yerine oturmuştu. Ateşin başındaki diğer adamıysa inceleyecek vaktim yoktu, benim de ilgim tamamen Falcon'ın üzerinde toplanmıştı.

Dirseklerimden destek alarak biraz daha geriye süründüm. Üzerimde hâlâ Kış Daveti için giydiğim elbise vardı. Sonunda içgüdülerim bedenime galip geldi ve ayağa kalkarak geri geri gitmeye başladım.

Dik bir dağın silueti Falcon'ın arkasından gökyüzüne doğru uzanıyor, ay ve yıldızlar yakılmış ateş kadar etrafı aydınlatıyordu. Hâlâ Scathan topraklarında mıydık, merak ediyordum.

Falcon bana iyice yaklaştıktan sonra durdu. Yüzümü her bir detayına kadar incelerken açık renk gözlerinden hiçbir şey okunmadı fakat dudaklarının bir köşesinde cılız bir yıldız ışığı kadar ince bir kıvrım belirmişti. Bir elini uzatarak bana ilerideki bir noktayı gösterdi.

Ağaçların arasına daha çok karışacağımız o noktaya, onunla gitmek isteyip istemediğimden emin değildim ama yalnız konuşmak beni de daha rahat hissettirebilirdi. Sebebi ne olursa olsun, Sierra birilerinin arkasından iş çeviren biriydi ve beni kaçırmaması da cabasıydı.

Diğer adama göz ucuyla baktığımda onun da pek iç rahatlatıcı bir tip olduğunu söyleyemezdim. Siyah saçlarını ve iri cüssesini görebilecek kadar onu inceledikten sonra tekrar Falcon'a odaklandım. Temkinli adımlarla bana gösterdiği yere doğru yürürken onun da arkamdan geldiğini hissedebiliyordum.

Ölesiye gergin olsam da bir yandan da merak içerisindeydim. Kitabımın ana karakterini de keşfetmek inanılmaz bir şey olurdu. Hâlâ nasıl bir şeyin içine düştüğümü anlayamıyordum.

Ağaçların arasına iyice karıştıktan sonra ona doğru döndüm.

Karşılıklı durup kısa bir an daha birbirimizi inceledik. Sonunda Falcon öyle bir hareket yaptı ki kalbim değil boğazımda atmak, direkt göğüs kafesimi terk etti sandım.

Uzanıp elimi tuttu ve dudaklarına götürerek nazik bir öpücük bıraktı.

“Böyle tanışmak zorunda kaldığımız için beni affet, prenses. Oradan çıkmamızın başka yolu yoktu.”

Elimi bırakıp tekrar birkaç adım gerilediğinde parmaklarım uyuşmuştu. Kızıl saçları artık daha koyu görünürken bir alacakaranlık gibi gözalıcı duruyordu. Yavaşça gözlerimi indirip dudaklarındaki yarım gülümsemeye odaklandım. O gülümseme, bir bilgelik ve kışkırtıcı bir güç taşıyor gibiydi.

O bir Efendi'ydi. Tıpkı Blake gibi... Bir başka diyarı yönetebilecek kabiliyetle donatılmış olmasına şaşırılmamak gerekti.

Onun tam olarak nasıl göründüğünü düşünmesem de zihnimde tasarlarırken neler yazmıştım? *Yakışıklı, çekici, kahraman, korkusuz...* Sanırım hepsi doğrudu.

Konuşmak için dilimi çözmeye çalışırken dudaklarımın arasından kelimeler zorlukla çıktı.

“Sen, *Gölge* değilsin.”

Evet, *Gölge*’nin gözlerini birçok kez görmüştüm ve onlar da griydi. Fakat Falcon’ın gözleri grinin çarpıcı bir tonuna sahipken *Gölge*’nin içinde bir ruhu barındırmıyor gibi donuk ve mattı. Boyları hemen hemen aynı olabilirdi, Falcon da bir hayli uzundu. Fakat yine de elime kondurduğu öpücüğün verdiği hissiyatı, *Gölge*’nin o kaba ve yıkıcı şefkatinden farklıydı.

Gölge’ye Falcon olup olmadığını sorduğumda bana bu ismi bir daha kale içerisinde anmamam gerektiğini söylemişti. Nedenini şimdi anlıyordum. Morian Efendisi’nin ismini Scathan Kalesi’nde anmak pek akıllıca değildi.

Falcon sessizce bana baktığında ekledim. “Efendi Nightingale’in Morian Efendisi’ni yanında tutmayacağını bilecek kadar tanıdım.”

Falcon derin bir nefes aldı ve usulca omzunu indirirken haliha-zırda ortada olan gerçeği bir de kendi onayladı.

“Evet, değilim.”

Kaşlarımı kaldırarak neler olduğunu anlatması için ona meydan okudum zira kahramanım olsun ya da olmasın, karışan kafam ve duygularımla çok tehlikeli bir patlamanın eşiğine gelmek üzereydim. O tepeden bu dünyaya düştüğümde beri savurulup duruyor, gerçeğe hayali ayırt edemiyordum. Bir de işin içine entrika, taht oyunları ve savaş kıvılcımları giriyordu. Bir yazar olarak kaleme alsaydım pek tabii hoşuma giderdi fakat üç diyarın ortasında duran prensesin ta kendisi olmak benim arzum olan bir şey değildi.

Falcon derin bir nefes alarak tekrar konuştu.

“Seni ilk yakalayanın Umbra olduğunu biliyordum. Onunla fazlasıyla zaman geçirdiğinin de haberini aldım. Beniyse tanımıyorsun, gel desem geleceğinden şüpheliydim. Ben de seni yanıma getirebilmek için Sierra’ya *seni Gölge’nin beklediğini* söylemesini ilettim.”

Umbra, Gölge’nin diğer ismiydi. Söylediklerini dinlerken sessizliğimi koruyordum fakat tek kaşını hafifçe kaldırarak benden bir karşılık beklediğini belli etti. Ona dürüst olmaya karar verdim.

“Evet, gelmezdim.”

O an, tüm yaşadıklarım gözlerimin önünden geçti. Scathan’a ilk kaçırıldığım zamanlar bana biri gelip de Falcon’ın beni beklediğini söylese, kurtuluşum için her şeyi göze aldığımdan giderdim. Fakat şimdi... Daha temkinliydim. Güvenim yoktu, kurtuluşum çok uzak bir umuda bağlanmıştı. İçten içe hissettiğim ve kabul etmek istemediğim bir diğer gerçeği kendime bile dile getirmek istemiyordum.

“Şu anda da kendi isteğimle burada değilim. Beni kaçırdınız. Bu seni Scathan Efendisi’nden farklı kılmıyor.”

Rüzgârda savrulan ağaçların hışırtıları aramızda büyümeye başlayan sessizliğe karıştı. Falcon ağır bir şekilde bana doğru bir adım yaklaşıncı istemsizce geri çekildim. Duraksayıp gerileyen ayaklarıma kısa bir bakış attıktan sonra gözleri tekrar yüzüme tırmandı.

“İkimizi farklı kılan ne, biliyor musun?” Eğilerek yüzümü benim yüz hizama getirdi. “Senin Rosanna Camborne olduğunu bilmek.”

Büyük bir duygu dalgası omurgam boyunca aşağı indi ve sözlerinin büyüklüğü bakışlarımı ondan kaçırmama neden oldu. İsmimi birinin ağzından tam haliyle duymak, beni hem heyecanlandırmış hem de ölesiye korkutmuştu. *Sonunda gerçek kimliğimi bilen biri var, dedi iç sesim. Bunca zaman boyunca bunu istemiyor muydun?*

Notunda yazdığı için bu bilginin onda olduğunu öğrenmiştim ama şimdi bizzat yüzleşmek beni ne yapacağımı bilemez hale getirmişti.

“Bunu nereden biliyorsun?”

Gözlerimi kaldırıp tekrar ona baktım. İnkâr etmemiş, Prenses Leda olduğumu iddia etmemiştim. Bunu bekleyip beklemediğini bilmiyorum fakat dudaklarının bir köşesinde yine o hafif kıvrım belirmişti.

“Benimle gelersen bunun cevabıyla birlikte aradığın başka gerçekleri de senin önüne serebilirim.” Doğrulup omuzlarını dikleştirdiğinde yüzü yüzümden uzaklaştığı için biraz da olsa nefes alabilmişim. “Şayet Scathan Kalesi’ne dönmeyi seçersen, Sierra’ya seni geri götürmesi için buyruk veririm.”

Söylediği şey nabzımın teklemesine neden oldu. Soğuk soğuk terleyen ellerimle elbisemin eteklerini kavradım ve içsel bir çatışmanın ortasında kaldım. Ellerini arkasında birleştirip etrafımıza bakındı. Tekrar bana döndüğündeyse dudaklarında artık o küçük kıvrım yoktu.

“Lakin Efendi Nightingale’in senin asıl kimliğini öğrendiğinde neler yapabileceğini sen de görmüş olmalısın.”

Artık soğuk soğuk terleyen sadece ellerim değildi, sırtımdan aşağı sürünen hislerle birlikte buz gibi olmuşum. Yine de bu durumun içinden çıkmak için duygularıma gem vurmam gerekiyordu, mantıkla hareket etmeliydim.

“Bunu bir ikaz olarak mı algılamalıyım yoksa tehdit olarak mı?” Uzun uzun onu süzdüm. “Kim olduğumu ona bildirecek misin?”

Falcon, uzun boylu olduğu için tepeden bir süre beni süzdü. Arkasında bağladığı ellerini çözüp kolunu iki yanından sarkıttı ve bir elini saçından geçirip derin bir nefes verdi. “Seni yanımda istiyorum, bunun için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım.”

Gafil avlanıp bir adım daha geriledim. Beni tehdit ediyordu... Buna neden şaşırdığımı bilmiyordum, Gordion Hanımı da kızı olmadığımı bildiği için beni tehdit etmişti. Alışmam gerekiyordu ama her seferinde kendimi bir kafesin içine kapatılırken bulmak beni daha çaresiz bırakıyordu.

“Beni neden istiyorsun?” dedim hafifçe yükselmeye başlayan sesimle. Duraksayıp gözlerimi kapattım ve derin bir nefes verdim. “Gerçekten Leda olmadığını biliyorsun. Gidip zamanını gerçek prensesi bulmaya ayırmalısın.”

Tekrar gözlerimi açtığımda dikkatle beni incelediğini gördüm. Bakışları bir saniye olsun gözlerimden ayrılmazken kafamın içini açıp her şeyi görmek istiyordu sanki.

“Şu anda prenses sensin.” Bir omzunu kaldırıp geri indirdi. “Morian’a ait olan kişi sensin. Bana ait olan... Ona değil.”

Aitlik kelimesine gücenmem gereken bir zamanda olmadığını anlayalı çok olmuştu, özellikle de monarşinin hüküm sürdüğü bu dönemde. Onlar büyük toprak parçalarına ve üzerinde yaşayanlara hükmeden, her şeye ve herkese sahip olan kişilerdi. Böyle büyük lafları kullanabilecek birileri varsa eğer, Blake ve Falcon bunların ta kendisiydi.

Başka çaremin olmadığını anladığım an, işte bu andı. Bu bir kaçış değildi, bu başka bir alıkonmaydı. Tek farkı Blake bana seçenek bırakmamış, Falcon bana seçenek sunmuştu. *Ya geri dön ve gerçek kimliğini açık ederek Efendi Nightingale ile yüzleş ya da benimle gel...*

“Gelirsem...” dedim pürdikkat onun yüzüne bakarken. “Rosanna Camborne olduğumu nasıl öğrendiğini söyleyecek misin?”

Falcon’ın yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde zaferin parıltıları dolaştı. “Bu bir yemin,” dedi tok bir sesle. “Söyleyeceğim. Hatta daha da fazlası, göstereceğim.”

Şaşkınlık ve merak, beni ele geçirirken öylece kalakalmıştım. Eğer soyadıma kadar öğrendiyse dönüş yolumu da onun yanında öğrenebilmem mümkün olabilirdi.

“Gelmekten başka seçeneğim yok gibi görünüyor.”

Söylediğim bu cümlenin üzerimde yarattığı baskıyı göz ardı etmeye çalıştım. Kulağıma yanlış geldi ama yapılması gereken buydu. Geri dönmek için hiçbir sebepim yoktu. Scathan’dan kaçmak için o kadar çaba vermişken şimdi beni tekrar oraya göndermesini

söylemek anlamsızdı. Yine de kalbimin göğüs kafesimde kıvrandığını hissedebiliyordum. İçimde saklı tuttuğum ve dillendirmek istemediğim gerçek yine birden sırtıma tünemişti.

Blake Nightingale'e ihanet ediyormuşum hissi.

Onunla yaşadıklarımı düşünmek için doğru an mıydı, bilmiyorum ama kendimi zihnimin içine çekilmekten alıkoyamamıştım. Balkonda konuşarak geçirdiğimiz o zamanlar ona kendimle ilgili şeyler anlatmıştım; yazmakta olduğum kitabımdan, üniversitemden, kahve dükkânının önünde beslediğim kediden ve daha başka şeylerden... Hepsini zihnine kazımış, bana yazmam için camdan bir oda yaptırmıştı. Beslemem için yavru Charonların sorumluluğunu bana verdiğini söylediği ve beni merak ettiğine dair notlar yazıp yollamıştı.

Ve bir an daha vardı ki... Henüz etkisi taze olan bu anı, bir pe-lerin gibi üzerime örtünüyordu.

"Seni rüyalarında öpemiyorsam... gerçekte öperim, prenses."

Gölde beni öptüğünde nasıl hissettiysem şimdi de dudaklarıma değen rüzgâr bana aynı şekilde hissettiriyordu. Kalbimde oluşan kıvılcım yine bir yangına döndü ve beni ondan kaçmaktan alıkoymaya yönelik hislerle doldurdu. O an, kendi benliğimi bile unutmuştum. Ne Rosanna'ydım ne de Leda. Bir hiçtim ya da herkestim. Ya da sadece oydum.

Ona aittim.

Son düşündüğüm şey irkilmeme neden oldu. Falcon onunla geleceğimi söylediğim için memnun olması gerekirken ifadesiz bir şekilde duruyordu. Hatta kendi düşüncelerimden irkildiğimi bile fark etmişti ve kaşlarından biri hafifçe havalanmıştı. Her ne anladıysa bilmek istemiyordum. Onun da anlatmaya niyeti yok gibiydi.

Başını gökyüzüne dikip sesli bir şekilde nefesini verdi. "Bunu anı böyle hayal etmemiştim."

Muhtemelen Efendi Nightingale'den kaçmak için onunla gitmeye canı gönülden hazır olacağımı düşünmüştü.

“Yine de bu kararı vermene sevindim,” dedi tekrar bana bakarak ama sevinci gözlerine ulaşmadı. Neticede bu kararı verirken başka çaremin olmadığını da ifade etmiştim.

Bana eliyle tekrar ateşin başına dönebileceğimizi işaret ettiğinde kısa bir duraksama yaşadım fakat söylediğim şeyden pişman olmamak adına gözlerimi ondan kaçırıp arkamı dönmem de aynı hızda gerçekleşti. Yavaş adımlarla ilerlerken onun da yanımda yürümeye başladığını fark etmiştim. Şu an, bana hâlâ gerçekçi gelmiyordu.

Sierra ve diğer adam hâlâ ateşin başında oturuyordu, bizi fark ettiklerinde ikisi de aynı anda bakışlarını bu tarafa yöneltti. Falcon’ın tam onlara yaklaştığımız an mırıldandığını duydum.

“Bu kararı vermene pişman olmaman için elimden geleni yapacağım.”

Son anda söylediği cümle, yine içimde bir şeylerin takla atmasına neden oldu. Yan gözle ona baktım ve yazmak üzere olduğum kahramanımın yanımda olduğunu kendime tekrar hatırlattım. Rüyalarım da bile peşimdeki soğuk karanlıktan beni kurtarmaya gelen ışığın adını taşıyordu. Kendimi ona karşı fazla ketum ve gaddar tuttuğumu fark edince biraz da olsa rahatsız hissettim fakat işin sonunda o da beni tehdit etmişti.

Tehdit etmese onunla gider miydin?

Aklımın derinliklerinden gelen bu soruya cevap vermemeyi tercih ettim.

“Zenon, Sierra, hazırlanın,” dedi Falcon benim düşüncelerimi bölerek. “Yola çıkıyoruz.”

Sierra ve isminin Zenon olduğunu öğrendiğim iriyarı adam kalkıp şüpheli gözlerle beni süzdü fakat benim karşılık verdiğim sadece Sierra’ydı. Blake’e karşı neden bir ihanet içinde olduğunu düşünürken onu izliyordum. Tek ihanet ettiği Efendi değil; aynı zamanda Blue, Camilla, Kaidan ve Remus’tu.

Diğer isimlerin zihnime hücum etmesiyle kalbim daha da ağrıdı. Bana fazlasıyla yabancı olan bu isimler artık bir o kadar da tanıdıkta.

Ve biri daha vardı ki...

Gölge.

Bu son darbeydi, kararımdan çoktan pişman olmuştum. Sonra bunun bir karar olmadığını, yapmam gereken şey olduğunu kendime hatırlattım. Geri dönmem, Gölge'yi de tehlikeye atardı çünkü beni bulan ve prenses olduğumu Efendi'ye kati bir şekilde dile getiren de oydu. Blake, bunu Gölge söylediği için benim prenses olduğumdan emin olduğunu söylemişti. Ona sonsuz derecede güveniyordu.

Aynı zamanda bu dünyadan kim kalbime dokunursa dokunsun, ben buraya ait değildim. Onlarla geçireceğim zamanlar hiçbir zaman çok uzun olamayacaktı, bir gün gerçekler er ya da geç oraya zaten çıkardı. Üstelik benim geri dönmem gereken gerçek ailem, yani annem vardı. Yokluğumun onu ne denli endişelendirdiğini ve üzdüğünü tahmin edebiliyordum.

Omuzlarımı dikleştirip derin bir nefes verdim. Gözlerim tekrar Sierra'ya odaklandı fakat bir şey söylemedim, kelimelerim Scathan savaşçıları koruyacak cinsten olacaktı ve bunu Morian Efendisi'nin yanında yapmak akıllıca olmazdı.

Diğer adam eşyaları toplayıp ilerideki bir ağaca bağladıkları atlara doğru giderken o da gözlerini benden kaçırıp peşinden ilerledi. Üç tane at olduğunu gördüğümde gerildim. Falcon'la yan yana kaldığımda ikimizin arasındaki tuhaf atmosfer de rahatsızca kıpırdanmama neden oldu.

"Yolculuğa Sierra'yla mı devam etmek istersin, yoksa benimle mi?"

Sorusu ona doğru dönmeme neden oldu. Blake hiçbir zaman böyle bir teklifte bulunmaz, aksine ya *benimle geliyorsun* der ya da kimle nasıl gideceksem ona karar verirdi.

"Sierra'yla yolculuk edebilirim."

O hainle yolculuk etmek en son tercihimdi fakat Falcon'la aynı ata binmek içsel karmaşamı daha da artırırdı. Başını hafifçe eğerek beni onayladı ve yerden siyah pelerini alarak bana yaklaştı. Gölge

kılığına girdiğinde giydiği pelerini omuzlarıma örttüğünde ne kadar üşüdüğümü yeni yeni fark edebilmişim.

Ata doğru ilerledik ve Falcon benim Sierra'yla gideceğimi onlara bildirdi. Akrep'le kısa bir göz kontağı daha kurduk, sonrasında geri çekilerek önce benim ata binmemi bekledi.

Başlarda olsa ata nasıl binileceğini bilmediğim için bocalardım fakat Scathan'da Spirit'i sürdüğüm zamanlarda bu işte kısmen ustalaşmışım. *Tanrım, kalbim tekrar kasıldı.* Terk etmeye niyetli olduğum yerde atımın bile bir adı vardı.

Sen oraya ait değilsin, sen bu dünyaya bile ait değilsin, diyerek tekrar kendime hatırlattım.

İlerleyip ata binmek için hareketlendim. Eyerinden tutunup oturduğumdaysa bacaklarımı iki yana açmak için biraz çabalamam gerekti zira üzerimde elbise vardı.

"Rahat etmek için belki de yan oturmalı..."

Sierra'nın sözünü kestim. "Böyle rahatım."

Durup biraz nefeslendi. Ona iyi davranacağımı falan düşünüyorsa yanıliyordu. O an ellerim dizginleri kavrarken birden hareketlenmemek için kendimi zor tuttum. Fırtınaya karşı koyarak atı sürme ve herkesi geride bırakma isteğiyle doluydum. Tabii bunu yapmamın ne kadar mantıksız olduğunu da ilk elden öğrenmişim. Ailis'le at üzerinde kaçış yolculuğumuz pek iç açıcı geçmemişti.

Sierra da arkama bindiğinde onunla yakın olmamak adına biraz öne kaydım. Dizginleri benim elimden aldı ve bacaklarını iki yana bastırıp atı harekete geçirdi. Falcon ve diğer adam da atlarıyla arkamızdan geliyordu.

Bir süre akıp giden orman yolunu izledim, rüzgâr tenimde soğuk kesikler atarken kalbimin Scathan Kalesi'nden uzaklaştığım her anda gittikçe külçe gibi ağırlaştığını göz ardı etmeye çalıştım.

"Blue bu yaptığını öğrendiğinde çok üzülecek."

Bir süre sonra ağızımdan çıkan bu cümle, Sierra'nın kasılmasına neden oldu çünkü dizginleri tutan ellerinin sıkılaştığını fark edebilmiştim.

"Kalbi bu dünya için fazla hassas. Onun için yapabileceğim bir şey yok." Sesinde pişmanlık ya da üzüntü aradım ama bir savaşçıdan bunları beklemek zordu.

"Camilla için de mi böyle düşünüyorsun?"

Akreplerin Lideri Camilla'yla yakın olduklarını talim sırasında görmüştüm. O da bir savaşçıydı ve kalbinin Blue kadar hassas olduğunu düşünmüyordum ama bu ihanetin getirisi ona ne olurdu, bilmiyordum da.

İşte Sierra'nın asıl sessizliği o zaman başladı. Bu boş bir suskunluk değildi, gerginlikten bedeninin ağırlaştığını bile hissedebilmiştim. Cevap vermedi, yolculuğun geri kalanında da cevap vereceğini sanmıyordum.

Ne kadar süredir at üzerindeydik, bilmiyorum ama bacaklarımı iki yana açarak oturduğum için çıplak baldırlarım hırpalanmış, tüm kaslarım indiğimde yürüyemeyeceğimi bileceğim şekilde isyana başlamıştı. Scathan Kalesi'nden uzaklaştığımız her an kalbim kıvrılmaya, beni geri dönmek için bir hamle yapmaya ikna etmeye çalışmaya başlamıştı. Pişmanlığın yankısını her bir kıvrımımda hissediyordum.

Hava aydınlandığında artık dayanamayacak bir haldeydim, neyse ki Falcon'ın komutuyla bir süre sonra mola verdik fakat ayakta duramayacak kadar yorgun ve uykusuzdum. Anında yere serdikleri örtülerin üzerinde uyuyakaldım. Hiçbiriyle konuşmamış, yüzlerine bile bakmamıştım. Falcon'ın sürekli beni izlediğinin farkında olsam da bakışlarımın onu bulmaması için özen göstermiştim. Kafa karışıklığımı çok daha fazla artıran bir etkendi o. Neyse ki benimle hiç konuşmadı ve sonra yolculuk tekrar başladı.

Akşam ve gece vaktinde de yol aldık, Falcon bir mola vermeye daha karşı görünüyordu. Scathan savaşçılarının yavaş olmayacağı

konusunda Sierra'yla hemfikir di zira *Akrep* onları çok iyi tanıyor-du. Sonunda günün doğduğu bir sabah vaktinde bir köyün küçük evleri seçilmeye başladı.

Burasının Morian sınırına en yakın Vulcan köyü olduğunu gizlice dinlediğim konuşmalarından dolayı artık biliyordum. Artık yeni diyara hiç olmadığı kadar yakındım, bu da beni rahatlatmak yerine yine korkunç bir pişmanlığa sürüklemeye başladı. *Şeytanminaresi yanımda olsaydı çalar mıydım*, diye düşünmeye başlamıştım.

Köyün etrafı geniş tarla alanlarıyla çevriliydi. Bir süre sonra atları yavaşlatıp tam olarak Vulcan'a giriş yaptık. Burayı es geçip yolumuza devam edeceğimizi düşünmüştüm ama atların da dinlenmeye ihtiyacı vardı ve belli ki burası bir sonraki mola yerimizdi. Taşlardan yapılmış dar yollar, her geçen yıl biraz daha silinmiş ancak evlerin dış duvarları hâlâ sağlam kalmıştı. Küçük taş evler, bazen kümelenmiş bazense birbirinden uzak şekilde sıralanmıştı ve her biri küçük çatılarla örtülüydü. Çatılardan dumanlar yükseliyor, geçtiğimiz yerlerden büyük odun ocaklarından ve demirci atölyesinden gelen gürültüler sabahın erken saati olmasına rağmen duyuluyordu.

Atını yanıma yaklaştıran Falcon, "Köyün meydanına yaklaşmayın," diyerek diğer ikisini uyardı. "İleride asıl yaşam başlıyor. Burada atları bırakacağız."

Atları bize başıyla işaret ettiği bir ahıra doğru yönlendirdiler. İnerken fazlasıyla zorlandığımı fark ettim, Sierra da bunu anlamış olacak ki bana elini uzattı ama ona karşılık vermedim. Yüzümü buruşturarak atın hareketlerinden morardığına emin olduğum bal-dırlarımla inmeye çalıştım.

Tam düşeceğim sırada bir çift el belimi kavrayıp beni havada yakaladı.

Falcon, beni iki ayağımın üzerine sağ salım indirmişti. *Keşke yapmasaydı*, dedim içimden çünkü şimdi bedenlerimiz yapışık

şekilde kalmıştık. At ile kitabımın kahramanı arasında sıkışıp kalmak istemediğim bir sahneydi. *Zamansız*'a yazacağım bu sahneyi nasıl betimleyebileceğimi bile bilmiyordum.

Tabii ya. Kitabım. El yazısı kâğıtlardan oluşan *Zamansız* Blake'in benim için hazırlattığı cam odada kalmıştı. İçim yine buruklaşırken gözlerimi kaldırıp Falcon'a baktım. Yüzlerimiz çok yakın olduğu için gözlerinin grisini çok net görebiliyordum; canlı, parlak ve hayat dolu... *Gölge'nin aksine.*

Blake'in gözlerinin parlaklığının yanındaysa... *Tanrım. Bu kıyaslamayı yapmamalıydım.*

"Burada biraz dinleneceğiz," dedi Falcon kısık bir sesle. Sesi vücudum boyunca dolaştı ve gerçekliğini iliklerime kadar tekrar hissettirdi. İsmi ona hayran hayran bakma isteğiyle dolmama neden oluyordu fakat üzerime çoktan örtünen gölgeler bunu engelliyordu. Beni ilk bulan o olsaydı durum belki de farklı olurdu. O an, Gölge'nin bana söyledikleri kulaklarımda uğuldadı.

"Belki de bu çok önceden yazılmış bir yazgıdır... Bu yüzden burada olmanı ne ben ne de sen değiştirebilirdin."

Falcon, ona baktığım bu anda bile onu göremediğimi anlamış gibi gözlerimin derinliklerine daldı fakat bir şey söylemedi. Yüzündeki o yakalanması zor ifadeden bunu anlamıştım. Geri çekilip nefes almam için bana alan tanımış oldu ve diğerlerine döndü.

"Zamanımız az, hızlı hareket etmeliyiz. Zenon, sen prensesle karşıdaki evde bekle," dediğinde adam onu başıyla onayladı. "Sierra, sen benimle gel."

Neden benimle Zenon kalıyordu, bilmiyordum ama hiç rahat hissetmiyordum. Falcon'ın hareket etmeye zorlayan bakışlarıyla beraber hepimiz atları dinlenmeye bıraktığımız alandan çıktık ve karşıdaki küçük taş eve ilerledik. Zenon tahta kapıyı açıp benim geçmemi beklerken Falcon ve Sierra çoktan ilerleyip gözden kaybolmaya başlamıştı.

Eve ağır adımlarla girip etrafa bakındım, Zenon da arkamdan içeri girdi ve kapıyı kapattı. Adımları zeminde tok sesler çıkaracak kadar güçlüydü.

“Burası kimin?” diye sordum harabeye dönmüş evi incelerken. Birilerinin burada kaldığı belliydi, masada yemek artıklarıyla dolu tabaklar vardı.

“Morian Efendisi’nin Scathan Efendisi’nden daha iyi olduğunu düşünen bir köylünün.” Başımı çevirip ona baktığımda neredeyse çökmek üzere olan koltuğa oturdu ve muhtemelen onun ağırlığı koltuğun son zamanlarını yaşayacağını gösteriyordu. Kılıcını yere bırakıp kollarını koltuğun iki yanına koyarak beni izlemeye başladı. “Lanetli Efendi’nin çok sevilmediğine şaşırman yersiz olurdu, öyle değil mi, prenses?”

“Yine de burası Scathan köyü. Efendilerine sadık olmaları gerekmiyor mu?”

Zenon, elini siyah saçlarının üzerinden geçirdi. Ela rengi olduğunu fark ettiğim gözleri Scathan Efendisi’nden bahsederken nefretini fazlasıyla yansıtıyordu. “Sadakat bu dünyada bulunan en zor özellik. Yaşamak istiyorsan bunu aklından çıkarmamalısın.”

Ellerimi önümde birleştirip karşısındaki sedire oturdum. Fazlasıyla kirliydi ama ayakta duracak bacaklara sahip değildim.

“Öyleyse senin Morian Efendisi’ne sadakatin de şüpheli olabilir.”

Bana kısa bir süre baktıktan sonra dişlerini göstererek sırıtmaya başladı. Köpekdişlerinin diğerlerine göre daha uzun olduğunu fark edebilmiştim, buradan bir yırtıcıyı andırıyordu. Baştan aşağı siyah deri kıyafetler giymişti, ne kadar sert yüz hatları olsa da yirmilerinin ortasında olmalıydı.

“Benim sadakatim düşmana olan nefretimden geliyor. Nefret de yabana atılacak bir duygu değildir, bu yüzden sadakatimden şüphen olmasın.”

Birbirine kenetlenmiş parmaklarım buz gibiydi, ısınmak için kendimi ateşe atmaktan başka bir yol göremeyecek hale gelmiştim. “Düşman dediğin, Efendi Nightingale mi?”

Zenon'ın o an ilgisini benden çekip bir şeye kulak kabarttığını fark ettim. O kadar hızlı bir hareketle pencereye ulaştı ki onu görememiştim bile. Çuvalı andıran perdeyi yavaşça aralayıp dışarı baktı. Göz ucuyla oradan geçen birkaç köylüyü görebilmiştim ama seslerini çok önceden işitip insanüstü bir hızla pencereye ulaşması beni şoka sokmuştu.

Omuzlarını gevşetip tekrar koltuğa döndü ve bu sefer gürültü bir hareketle kendisini bıraktı. Gözlerim hafifçe büyümüş şekilde ona baktığımı görünce başını soru sorar gibi yana yatırdı.

“Çok hızlı hareket ettin.”

Kaşları havaya kalkarken bu bariz çıkarımına, “Yani?” der gibi bakıyordu.

“Ben onları duymadım bile.”

Bakışları değişmedi. *Lanet olsun, bilmem gereken ama bilmediğim bir şeyle daha karşılaşmış olmalıydım.*

“Bu senin *Spiritus*'un mu?”

Zenon, sanki ona soğuk bir şaka yapmışım gibi önce donuk gözlerle bana karşılık verdi. Ardından öyle bir kahkaha patlattı ki kaşlarımı çatarak ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

“Benim *Spiritus*'um olamaz, prenses. Ben bir Dewin değilim.”

Kaşlarım daha da çatıldı. Ondan ne olduğunu söylemesini beklerken sabırsızlık ve bilgisizlikten doğan hoşnutsuzluğum gözüne çarptı. Tek kaşını kaldırıp sonunda cevap vermeye razı oldu.

“Ben bir Avcı'yım.”

Avcı.

Hafızamın her karışında bu isimle ilgili notlarımı araştırdım ve vardığım sonuçlar ağzımın gittikçe aralanmasına neden oldu. Avcıları duymuştum ve Blue'ya ne olduklarını sormuştum.

“Kurtlar. Çocukluğumdan beri onlara karşı ilginç bir merak içindeyim. Hiçbirini görmedim, sadece annemden hikâyelerini dinlerdim.

Fakat onlardan bu kalede bahsetmem aslında pek akıllıca bir hareket değil. Hikâyelerinin temelinde... Efendi'nin annesi var."

Başka bilgileri de zihnimde hemen toparlamaya başladım ve Ailis'in onlar hakkında anlattıklarını hatırladım.

"Cadılar ne zaman dünyaya gözlerini açtılar, kimse bilmiyor fakat ilk ortaya çıkanları ve kendilerine benzeyenleri toplayıp birlikte güç oluşturanları Dione ve Ardena kardeşler. İnsanlar kendilerinden farklı gördükleri canlılara karşı korkuya kapılmışlar. Büyü güçleri keşfedilen cadıları yakmışlar ve onları türlü işkencelere maruz bırakmışlar. Dione ve Ardena birleşip büyü yaparak kendilerini koruması için insanlardan Koruyucuları oluşturmuşlar. Bunların büyü güçleri yokmuş fakat çok hızlı hareket ediyor, çok iyi görüyor ve normal insanlardan daha güçlü oluyorlarmış."

Gözlerim dikkatle Zenon'a kilitlenmişken aklımda onun türüne dair detaylar cirit atıyordu. Kurda dönüşebilen bir insandı o. Eskinin Koruyucu'su... Bu yüzden çok hızlı hareket etmiş, yoldan geçen köylüleri daha ben işitmeden duymuştu.

"Tabii ya, düşmanın gerçekten de Efendi Nightingale," diye mırıldandım. Sırf iki diyar ve Efendiler birbirinden ayrı diye düşman değildi, nefretinin sebebi Koruyucuları lanetleyenin Blake'in annesi Dione olmasıydı.

"Hızlı kavırıyorsun," dedi Zenon kibirli bir şekilde.

Ardena ve Dione aynı Koruyucu'ya âşık olmuştu: Lycan. Fakat onunla evlenen Ardena olmuştu ve Dione bu durumdan nefret etmişti. Ardena ve Lycan'ın çocuğunu kaçırmış, bir bebeği Koruyucuların üzerinde lanet oluşturmak için kullanmıştı. Korkunç, trajik ve kanımın çekilmesine neden olan bir hikâyeydi.

"Lycan hâlâ hayatta mı?"

Sorum birden odaya bomba gibi düştü. Final vermiş bir hikâyede karakterin finalden sonra ne yaptığını merak eden bir okur gibiydim şu an. Lycan, Dorchaları avlamaya yemin etmişti ve koskoca bir ırk artık kendilerine Avcı diyordu. Bunun bahsini Scathan

Kalesi'nde açmamın akıllıca olmadığını söylemişlerdi. Eh, şimdi bana anlatacak birini bulduğumu düşünüyordum.

“Seninle türüm hakkında sohbet etmek için burada değilim, prenses.”

Bezgin bir şekilde nefesimi verdim. “Burada birbirimize boş boş bakarak zaman geçirmek yerine verimli bir sohbet gerçekleştirebiliriz. Avcıları hep merak etmişimdir, söylesen bir şey kaybeder misin?”

Girişkenliğim onu şaşırtmış olmalıydı. Prensesler nasıl olurdu, bilmiyordum, muhtemelen sadece kirli evden ve yolculuktan söylenip durmamı beklemişti. Sonunda söylediğim ona makul gelmiş olacak ki derin bir nefes verdi.

“Lycan, Tetrad Günü melun bir cadıyla savaşırken hayatını kaybetti lakin biz onun öğretilerini takip etmeye devam ediyoruz.”

Tek kaşım havaya kalktı. “Tetrad Günü mü?”

Neredeyse bıkkın bir şekilde gözlerini devirecekti. “Bunu bilmemene imkân yok.” Ben bir cevap vermeden omuz silkince bu sefer o hikâyesini anlatmaya hevesli görünmeye başlamıştı. “Lane-timizin devam ettiği en yegâne gündür, Kanlı Ay Günü! İstemedен kurda dönüşüyoruz ve o melun Dorchalar bizi istediği gibi yönetme gücüne erişiyor.”

Bu çok... korkunçtu.

Başka sorular sormadan önce anlattıklarını sindirmeye çalıştım. “Peki ya Lycan öldüyse... Size liderlik eden biri var, değil mi? Yoksa Morian Efendisi...”

Zenon başını iki yana salladı. “Morian Efendisi bizim liderimiz değil, o bir Dewin. Ancak müttefikimiz olabilir.”

“Senin sadakatin Falcon’a değil mi yani?”

Ona ilk adıyla hitap etmeme bozulduysa da cüretime bir şey söylemedi, neticede ben de bir prensesim.

“Benim sadakatim, mutlak liderimiz Radolf Sullivan’a.”

ZAMANSIZ-II

Ah, doğru ya, bunu da öğrenmiştim. Gölge'yle girdiğimiz tavernada Avcılarla karşılaşmıştık ve çıkışta bu konuyu konuşmuştuk. O zaman sarhoşluğa yakın bir durumda olduğum için şu an bu bilgiyi geç hatırlamam normaldi.

Avcılar Dione'un oğlundan nefret ediyordu. Blake'in konsey cadılarının toplandığı zaman da Avcıların her cüppeli cadıyı öldürme eğiliminde olup ortalığı karıştırdığını duymuştum. Scathan'da istenmiyorlardı çünkü bizzat Efendi'den nefret eden bir topluluktur. Bu sayede Morian Efendisi'yle ittifak kurmalarına şaşırmamak gerek. Blake'in düşündüğümünden çok fazla düşmanı vardı...

Zenon'un eli birden kılıcına uzandığında irkildim. Bir şey duymuş olacak ki anında ayağa kalkıp kapıya ulaştı fakat içeri gürültülü bir şekilde giren Sierra'ydı.

"Gitme zamanı." Acelemiz olduğunu belli edercesine beni kolumdan yakaladı ama ani bir reflekse kolumu ondan kurtardım. Derin bir nefes verip tekrar koluma yapıştı. "Buna zaman yok, prenses."

Zenon önden ilerlerken Sierra da beni arkadan yarı sürükleyerek evden çıkardı. Evin bahçesindeyken yolda koşarak ilerleyen köylülerin birkaçını görebilmiştim. Ortalıkta bir kargaşa hâkimdi.

"Ne oluyor?" diye sorduğumda Sierra daha hızlı olmam için ikaz eder gibi konuştu.

"Buradalar."

Tek bir söz ayaklarımın yere kazık gibi çakılmasına neden oldu. *Buradalar. Buradalar. Geldiler. Scathan savaşçıları.*

"Köylüler neden panik halinde?" Sierra hareket etmediğini görünce beni omzuna atacak gibi görünüyordu. Bana cevap vermeyince çekiştirdiği için adımlarım kuma gömülüyor gibi ilerlemekte zorlandım. Hızlı hareket ediyor gibiydik ama zaman benim için yavaşlamıştı sanki.

Zaman.

Benim güzel silahım.

Bu dünyada, en güzel özellik belki de benimdi. Eğer onu kullanmayı bilsem, neler yapabileceğimi kimse tahmin edemezdi. Yine de bir parçasına bile sahip olduğum bu güç, şu anda damarlarımdaki kanı harekete geçirmişti. Aniden, zihnimde bir şey değişti. Bir fısıltı gibi gelip yerleşti, *zamanı durdur*.

Sadece bir saniye... Sadece bir anlık bir düşünce.

İçimden fısıldadım, bir dilek gibi, bir dua gibi... içimdeki bu istek, yavaşça ama kararlı bir şekilde varlığını belli etti. Ve her şey birdenbire durdu. Aniden aceleci savaşçılar, zamanın baş döndürücü hızından kurtulup suskunluğa büründü.

Gözlerimi kapatıp bu büyü anı hissettim. Tüm evrenin suskunluğunu... Hareket eden sadece bendim, nefes alan ve kalbi deli gibi çarpan. Gözlerimi tekrar açıp Sierra'nın beni tutan soğuk parmaklarının üzerine elimi koydum ve kıpırtısız taş bir heykelin kısılcısından kurtulmak istiyor gibi zorlukla parmaklarını kolumdan çözdüm. Duygularım öylesine yoğundu ki her hareketim duran zamanın içinde bir ağırlık taşıyordu.

Sonra koştum.

Adımlarımı yavaşlatmaması için elbisemin eteklerinden tutup zamanla yarışarak koştum. Eğer akış devam ederse hızlı hareket eden Zenon'un beni yakalaması saniyeler sürerdi. Bir yere doğru koşturan insanların donan bedenleri arasından geçip onların ulaşmak istedikleri yere doğru ilerledim. Belli ki bir şeyler oluyordu ve benim de bunu görmem lazımdı.

Belki de... Scathan savaşçılarına koşuyordum, bilmiyordum.

Onlara beni götürmelerini söylemek, Blake'in huzuruna çıktığımda ona her şeyi anlatmak ve kendimi onun merhametine bırakmak istiyordum. Ya da belki de Gölge beni Efendi'den önce bulurdu. Onun karanlığına sığınmak ve dünyadan korunmak istiyordum. Bu iki erkeğin beni bu denli kendilerine bağımlı kılması korkutucu bir şeydi ama ikisine de dönmek için ayaklarım, tüm vücudum, hatta kalbim ölesiye bir istekle doluydu.

Onlara gidersen kendi dünyana geri dönmemisin, diyen fiiller beni durmaya zorluyordu ama yapamadım. Sonunda kalabalık bir meydana geldiğimde adımlarım aniden keşildi. Kıpırtılar duyan halk, tek bir noktaya bakıyordu.

O an akış başladı ve zaman tekrar aktı.

Birden hareketlilik patlak verince omuuma çarpan insan vücutları dengemi kaybedip yere düşmeme neden oldu. Açınmış tet zemine avuçlarımı koyarak yerden destek aldım, zorlukla doğrulup neler olduğunu görmeye çalıştım. Bağırılar, yuhalamalar ve kılıçların birbirine vurma sesleri şok içinde kalmama neden oldu.

Gözlerim ağır çekimle işleyen kaosu ortasındaki bir şeye odaklandı.

Bir... Gözlerimi iyice ilıştirmeye çalıştım. Papaz kıyafeti giymiş bir adam, bir direğe bağlanmıştı ve yüzü gözleri dağılmıştı. Çarnur içindeydi, darp edildiği belliydi. Linç edilerek infaz edileceği bir cezanın sonucu olarak oraya bağlanmış olmalıydı. Onun çevresindeyse savaşçı gibi görünmeyen ve ellerinde kudemli savaşçılarkı gibi olmayan silahlarla insanlar birilerine saldırıyordu.

Birden bir el gövdeme dolanıp beni ayağa kaldırdığında kalbim durdu sandım. Vücudumu bırakan bu kişi, kulağıma doğru eğilip konuştuğunda kim olduğunu anlamıştım. Sesine artık oldukça aşınaydım.

“Neden buradasın, prenses?”

Falcon’ın söylediği şey üzerine kargaşaya bakmaya devam ederken dudaklarım zorlukla açıldı.

“Orada neler oluyor?”

Falcon bir iki saniye bekledikten sonra tekrar konuştu, dudakları kısmen kulağıma dokunuyordu.

“Efendi Nightingale, bir papaz için infaz kararı vermiş. Halk galeyanda ve savaşçılar onları aşip bizi bulmadan önce gitmemiz gerekiyor.”

Kafam karışırken papaza bakmaya devam ettim. Avrupa'dan göç edenler Hristiyanlığı yayıp kiliseler açmıştı, bunu tarihimizden de biliyordum. Artık 1600'lü yıllarda olduğuma emin sayılırdım fakat henüz Salem'de cadı mahkemeleri kurulmadığına göre sonlarında değil, ya başları ya da ortalarındaydık.

Burada büyü hüküm sürse de dindarların da olduğunu Salem kasabasında görmüştüm. Püritenler yobazdı fakat her Hristiyan bu şekilde değildi. Blake eğer dine karşıysa en baştan onların mabetlerine de karşı çıkardı. Belki de...

Salem'deki o olaydan sonra tavrı değişmişti. Beni asmak üzere olan dindarlardan böyle öç alıyordu.

Protestan bir ailem vardı, Rebecca ve Edgar Camborne'un kızıydım ben. Çocukluğumda babamla pazar günleri kiliseye giderdim. O öldükten sonra on yaşımdan beri kiliseye gitmeyi bırakmıştım fakat karşımda bir Protestan papazın infazını görmek, buz gibi bir suya atılmışım gibi hissetmeme neden oldu ve ailemle anılarımın canlanmasını sağladı. İçimde hem korkunç bir ıstırap hem de dehşet vardı.

Tanrım. Bir papazı infaz etmek mi? Buna neden şaşırdığımı bilmiyordum. Onu ekmek çaldı diye bir çocuğu idam ettirirken de görmüştüm.

"Sorumu yineliyorum, prenses. Benimle geliyor musun?"

Falcon'ın sorusuyla gözlerimdeki buğulu kararsızlık etrafta dolaştı. Savaşçılardan ikisini tanımıştım, Remus ve Kaidan oradaydı. Çıldırılmış halkı hizaya sokmaya çalışıyorlardı. Eğer bağırsam beni bulurlardı ve belki de Gölge de buralardaydı. Tek bir an, tek bir hamle her şeyi değiştirirdi.

Yine de Blake'in zalimliği tekrar gözlerimin önüne serilmişken hareket edemedim. Falcon'ın tatlı bir melodi gibi cınlayan teklifi, ağır bir yük gibi üzerime çöküyordu. Kalbim çırpınarak atıyor, her atışında beni iki farklı yola çekiyordu.

Falcon benim zihnimde beyaz atlı prensti, masumiyeti ve umut dolu bir geleceği simgeliyordu ama bir türlü ona doğru adım

atamıyordum. O kadar uzun zaman boyunca zalim şövalyenin katı bakışlarında, onun acımasız gaddarlıklarına tanık olmama rağmen, ona karşı bir bağ hissetmişim. Ne kadar zalim ve sert olsa da bana bir tür dikkat ve ilgi göstermiş, koruma sağlamıştı. Şimdi bir tarafta bu karanlık güç, diğer tarafta Falcon'ın parlak vaatleri vardı. O vaatlerde de belirsizlikler ve bilinmeyenler olmasına rağmen vücudumu gevşetip Falcon'a istediği cevabı vermiş oldum.

Falcon dudaklarımla bir cevap vermeme gerek olmadığını anladı, anında beni kollarıyla geri çekmeye başladı. Her şey ağır bir şekilde önümde işlemeye devam ederken tam arkamızı dönüp gidiyorduk ki... Remus beni gördü.

O sarsıcı anda, Blake'le göz göze gelmişim gibi hissettim çünkü benziyorlardı.

Gözleri yavaşça açıldı, ağzı aralandı ve zaman yine ağır akmaya devam etti. Üzerine gelen köylülerden birini eliyle sertçe itekleyip ellerini ağzına götürdü ve benim bile kulağıma ulaşan bir ısıklık çaldı.

Diğer savaşçıları uyardığı bu hareketten sonra Falcon'ın bir küfür mırıldandığını duydum. Remus bize doğru koşmaya başladığında her şey hızlandı. Köylüler diğerlerine engel olurken Rem neredeyse bize ulaşmak üzereydi. Açık olan havanın birden karabulutlarla dolmaya başladığını fark ettim, bu onun *Spiritus*'uydu. Gücü her adımında daha da yoğunlaşıyor gibiydi.

Tam bize ulaşmışken Falcon birden elini uzatıp görünmez bir kalkanla ona vurmuş gibi kulaklarımda uğuldayan bir sesle Remus'un vücudunu geriye savurdu.

Şoktan çığlık bile atamamıştım. *Morian Efendisi'nin de büyü güçleri vardı...*

Sonrasında halk düşen Remus'un tepesine üşüşürken Falcon beni neredeyse insanüstü bir güçle çekiştirmeye başladı. Vücudum artık bana ait değildi, nereye yönlendirirse oraya gidiyordum. Bir süre sonra Sierra ve Zenon bizi atlarla karşıladı. Falcon fırsat

kaybetmeden beni boş ata oturttu ve kendisi de arkama binerek atı hızla hareket ettirdi.

Rüzgâra karşı hızla ilerleyip köyden çıkarken başımı çevirip geriye baktım.

O son anda birini görmüştüm.

Sokağın başında dikiliyor, gündüz vakti kara bir gölge gibi görünüyordu.

Kalbim boğazımda atarken son saniyede gördüğüm kişiyle âdetâ Falcon'ın kollarına yığıldım. Sırtım iyice ona yaslandı ve ruhum kayıplara karıştı.

Gölge, buradaydı.

Ve ben artık Scathan topraklarını sonunda kendi isteğimle terk ediyordum.

Bölüm 3

Savaş Çağrısı

The Strangers – Golden Brown

Remus Alaister

Remus Alaister, Scathan savaşçısı ve Efendi Nightingale'in kuzeni, hayatı boyunca böyle bir an yaşadığını hatırlamıyordu.

Sadece bir kere, ölüme çok yaklaştığı o tek anda, bu kadar eli kolu bağlı ve çaresiz hissetmişti. Sağ kaşından başlayıp gözünün altına kadar inen iz de o zamanın bir yadigârıydı. Henüz yeni savaşçı olduğu o dönemde, Gordion pusucularıyla girdiği mücadelede çok ağır yaralanmıştı. Büyü güçlerinde ustalaşmış da değildi, bu yüzden kendisini fazlasıyla güçsüz hissetmişti.

O gün Gölge olmasaydı, hayatta kalması imkânsızdı.

Şimdiyse Vulcan'ın izbe sokağında durduğu yerden Gölge'ye bakarken ona yardım edemediği, emrini yerine layıkıyla yerine getiremediği için kendisini suçlu hissediyordu.

Prencesi görmüştü, ona çok ama çok yaklaşmıştı. Elinden kaçırması ne büyük âcizlikti.

Gücü yüzünden karabulutların dolaştığı havaya başını kaldırıp kısa bir an baktı. Kendisini sakinleştirmek isteyerek derin bir nefes verdi ve gücü damarlarında inine giren bir yırtıcı gibi ilerledi ve hava tekrar açılmaya başladı.

Gözlerini indirip yeniden Gölge'ye baktığında, asıl fırtınanın onun içinde koptuğunu biliyordu. Temkinli hareketlerle arkadan ona yaklaştı, konuşup konuşmamak arasında kararsız kalsa da vakit yoktu. Bir an önce düzeltmeleri gereken bir durumun içine düşmüşlerdi.

Gölge, Falcon'la beraber giden prensesin arkasından öylece bakarken boğazını temizledi.

"İstesen onları durdurabilirdin."

Gölge, hareket etmedi. Bir şey de söylemedi.

"Neden yapmadığını biliyorum. Prenses, Falcon'ın atında. Eğer yapsaydın prenses de zarar görürdü."

Yine bir cevap yoktu çünkü Remus doğru bir noktaya parmak basmıştı. Peşlerinden gitseler bile Morian sınırına onlardan önce ulaşamazlardı ve Falcon mutlaka sınırda önlem almış olurdu.

"Bu yüzden kendini patlamaya hazır bir felaket olarak hissediyorsun ama öfkeni başka bir zamana saklamalısın." İkaz eden bir tonla ona bilgi aktarımı yaptı. "Halk galeyanda. Bir papazın infazı onları isyan etmeye teşvik etti. Buna bir son vermezsen Vulcan'ı kaybedeceğiz ve bu Morian'ın ilk zaferi olur."

Gölge işte o zaman hareket etti.

Arkasını döndü ve hızlı adımlarla meydana doğru ilerlemeye başladı. Remus, ok ve yayını hazırda tutarak onun peşine takıldı. Kısa sürede meydana ulaştılar ve tüm kargaşa Gölge'nin elini savurmasıyla sekteye uğradı.

Görünmez bir güçle onun yolundan savrulan köylüler, ayaklanma başlatan diğerlerini de bocalattı. Gölge, gür adımlarla papazın olduğu yere doğru ilerlerken *Umbra* fısıltıları kulaktan kulağa doluşmaya başlamıştı.

Gölge, eğer en başta burada olsaydı belki de ayaklanma hiç başlamayacaktı fakat o prensesi aramakla vaktini harcamıştı. Ona vaktinde ulaşamadığı için ne kadar öfkeli olduğunu Remus hayal bile edemiyordu.

Gölge, elini tekrar savurduğunda papazla kendisini alevden bir çembere aldı. Aniden yerden yükselen ateş, köy halkının korkuyla sinmesine neden olmuştu. Kara peçeli, Efendi'nin azılı savaşçısı, etrafa alevlerin arasından şöyle bir göz gezdirdi.

ZAMANSIZ-II

“Vulcan halkı!” diye gürledi peçesinin ardından, kulaklarda yankı yapan puslu bir sesle. Bir sis gibiydi, akıllara ve zihinlere süzülen bir dumandan ibaretti sanki. Onu duyan, yön duygusunu kaybeder, korku içinde nereye adım atabileceğini bilemezdi. Uhrevi bir güç barındırdığını gerek cadılar ve Dewinler gerekse insanlar bile hissederdi. “Tek bir kişi daha Efendi Nightingale’e ayaklanmaya devam ederse bu ihanettir ve cezası mutlak ölümdür.”

Köyde ölüm sessizliği hüküm sürmeye başladı.

“Tek bir kişi daha Scathan savaşçılarına silah doğrultursa gazabımı en kötü şekilde tadacaktır.”

Ellerinde kör kılıçları, demirciden aldıkları baltaları veya evdeki sopalarını tutanlar tek tek parmaklarını çözdü ve silahları yere düştü.

“Şimdi...” dedi ve dairenin içinde turlayarak peçesinin ardından köylüleri inceledi. “Bu papaza infaz emrini veren kim, bana bunu söyleyecek biri var mı?”

Birkaç dakika kimseden ses gelmedi, sonunda kasabanın demircisi olduğu belli olan önlüklü bir adam konuşma cesareti gösterdi. “Böyle bir emri sadece Efendi Nightingale verebilir. Bunu neden bize soruyorsunuz?”

Gölge, durup alevlerin ardından adama uzun uzun baktı. “Bu emri verseydi, benim haberim olurdu. Gel gör ki ben de sizinle birlikte öğreniyorum.” Herkes afallayarak birbirine bakarken ekledi. “Bu işin ardında köylülerden biri olduğunu öğrenirsem burasının Scathan haritasından silinme vakti gelmiş demektir. İsyanınız Efendi’nin canını yeterince sıkacaktır, üzerine ihanet... Bu konuda bir malumatı olan varsa bana bildirmesi için kilisede bekliyor olacağım.”

Alevler söndü ve etrafta biraz önce yanan alevlerin siyah dumanlarından başka bir şey kalmadı. Gölge de o dumanlardan farksız görünüyordu. Başıyla Remus ve Kaidan’a bir hareket yaptığında ikili hemen papazın bağlandığı direğe yöneldi. Kaidan, baltasıyla

ipini kesti ve kollarına girip onunla birlikte kiliseye doğru yol almaya başladılar.

Gölge, halkın karşısında bir süre daha kaldı ve bir isyan hareketi daha olup olmayacağını gözetti.

Remus ve Kaidan, zar zor yürüyen papazı kiliseye soktuktan sonra onu sıra sıra dizilmiş ahşap sıralardan birine oturtular. Adam, üzerindeki siyah cübbesinin koluyla yüzündeki kiri pası silmeye çalıştı. Sonra biraz önce linç edilerek öldürülmekten kul payı kurtulmuş olmasına rağmen zar zor konuştu.

“Size saygısızlık etmek istemiyorum, özellikle de beni kurtarmışken... Fakat burası...” Boğazını temizledi. “Burası Tanrı’nın evi. Ve...” Gözleri Kaidan’ın baltasında ve Remus’un okla yayında dolaştı. “Buraya silah giremez.”

İkili şaşkın bir şekilde birbirlerine baktı. Kaidan kaşlarını saç diplerine değecek kadar havaya kaldırıp Remus’tan bir tepki bekledi.

Remus bir süre düşündükten sonra adamı onayladı ve Kaidan’a da silahını kapının dışına bırakması için işaret verdi. Kendi ok ve yayını da onun eline tutuşturdu. Kaidan, tam silahlarını kapı dışına koymuştu ve içeri girmişti ki Gölge daha kapı kapanmadan bir duman gibi içeri süzüldü.

Kapıyı arkasından büyüyle kapatmak yerine eliyle kapattığını Remus fark etti, burası Tanrı inancıyla dolu insanların mabediydi ve büyü gibi doğaüstü uhrevi güçle hareket ederek buna hakaret etmek istememişti. Remus, onun inançla bir derdi olmadığını, bir papazı infaz etme emri verecek karar almayacağını biliyordu. Halkı bu konuda galeyana getirenin kim olduğunu da bildiği gibi.

Üzerinde zaten bir silah yoktu, büyüleri onun en güçlü silahıydı. Ağır adımlarla kilisenin içinde yürürken durup ellerini arkasında birleştirerek İsa heykelini incelemeye başladı. Büyük cam pencerelerden vuran ışık onu aydınlatıyordu.

Remus, onun aklından geçenleri hep merak etmişti. Öyle bir konumdaydı ki onun gibi biri olsa ne düşünür, ne hisseder, hiç

ZAMANSIZ-II

bilmiyordu. Kendisi de bir inancın meyvesiydi. Büyü güçlerine sahip her varlık için kutsal güçler belliydi: Dione ve Ardena. İnsanlar için İsa ve şeytan neyse, büyülü varlıklar için de Ardena ve Dione oydu.

Blake Tanrı'nın varlığına inanıyor mu, inanmıyor mu, bilmiyordu ama şeytanın varlığına inandığı kesindi.

Sonunda döndü ve ağır adımlarla volta atar gibi tekrar papaza yaklaşmaya başladı. Papazsa fazlasıyla gergin ve onu izlerken huzursuz görünüyordu.

“Neler olduğunu anlat.”

Gölge'nin bu buyruğu üzerine adam, eliyle alnındaki teri sildi. Yüzü gözü kir içindeydi, hatta sol gözü yediği darbelerden biriyle neredeyse kapanmıştı. Yaşı büyük bir adamdı ve öksürürken ciğerlerinin de pek iyi durumda olmadığı belliydi.

“Ben neler olduğunu bilmiyorum. İbadetim yeni bitmişti, kilise kapısından dışarı adım attığım an büyük bir kargaşayla beni götürdüler. Bağladılar ve sırf din adamı olduğum için infaz edileceğimi açıkladılar.” Adam başını iki yana salladı. “Bizler Katolik değiliz, burası bir Protestan Kilisesi. Kimseyi inanca zorlamayız veya inancı olmayanları yaftalamayız. Salem'de olan olayları işittim fakat bizler onlar gibi değiliz, sadece inancımızı huzur içinde yaşamak istiyoruz. Neden idama mahkûm bırakıldığımı bilmiyorum.”

Blake tam önünde durup adamı sessizce dinledi. Sonunda, “İnfaz emrini kim açıkladı?” diye sordu. “Nasıl biriydi?”

Adam hatırlamak istiyor gibi gözlerini kırptırdı. “Bir kadındı. Sadece bunu hatırlıyorum.”

O sırada kilise kapısı açıldı ve içeri temkinli bir şekilde biri girdi. Savaşçılara korku dolu gözlerle baktıktan sonra Gölge'yi görünce gözlerini yere eğerek bekledi.

Gölge, soru soran gözlerle bakınca, “O benim yardımcım,” dedi papaz.

“Bu konuda bir bilgisi olan varsa sizi bildirmesini söylediniz,” dedi genç papaz yardımcısı. “Efendi Nightingale’in Akreplerinden biri Akrep mührünü göstererek Efendi adına infazı duyurmaya geldiğini söyledi.”

Aslında bu sorgulama boşunaydı, bunu hepsi biliyordu. Falcon, Morian’a en yakın sınırdaki Scathan kötü olan Vulcan’da hiyerarşinin zayıflığından haberdardı. Bunu da en can alıcı noktadan yakalamıştı. Fakat Sierra’nın bu denli bir ihanete sürüklenmesi... Bu hepsi için şaşılacak ve kabullenmekte zorlanacakları bir şeydi.

“Köylülerden onlara yardım eden oldu mu?”

Papaz yardımcısı ezilip büzüldü. Ne diyeceğini bilmeyerek kıpırdandığında Gölge tekrar konuşup onun sıçramasına neden oldu.

“Eğer bilip de susuyorsan bu ortaya çıkacaktır. O zaman kimse seni kurtaramaz, çocuk.”

Genç yardımcı başını kaldırdı. “Köyün ileri gelen ailelerinden Kester ve Brenlerin oğullarını onların yanında gördüm. Efendi’nin korku dolu yönetiminden rahatsız olduklarını söyleyerek halka bir konuşma yaptıklarını işitmiştim.”

Ortamda huzursuz edici bir sessizlik oluştu.

Gölge, ağır adımlarla papaza yaklaştığında adamın belli ki öksürmek üzere açtığı ağzı aralık kaldı. Kara peçeli, adama doğru eğilip yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Uzun uzun adamı incelerken papazın ağzı yavaşça kapandı ve elini yumruk yapıp dudaklarına örterek öksürüğünü dizginlemeye çalıştı. Sonra kıpırtısız bir şekilde Gölge’ye baktı.

“*Bizim* ne olduğumuzu düşündüğünü biliyorum,” dedi Gölge, sakın bir sesle. “İblis’in yeryüzündeki suretleri.”

Bizim derken bütün büyü güçlerine sahip varlıkları işaret ettiğini anlayan papaz bir şey söylemedi.

“Dengesiz gücün temsili olduğumuzu biliyor ve sizi anlıyorum. Efendi’nin de sizin inancınızı yaşamanızla bir derdi yok. Görevine

hür bir şekilde devam edebilirsin.” Sesi gittikçe kati ve keskin bir hal aldı. “Tek bir buyruğu var, o da inancınızı yaşarken başkaldırıya kalkışmamanız. Burası Scathan toprakları, içinde bulunduğumuz mabet de Scathan’da bulunan bir kilise. Bunu unutma ve öğretilerini kışkırtıcı düşünceler zikrederek dile getirme. Anlaşıldı mı?”

Adam onaylar bir şekilde başını salladı. “Benim adıma siz konuştunuz fakat bir de benim konuşmama izin verin,” dedi derin bir sesle. “Dengesiz bir gücün temsilisiniz fakat ben bunu da Tanrı’dan gelen bir lütuf olarak kabul ediyorum. Sizler de Tanrı’nın yarattığı bir varlıksınız, ne cüretle varlığınızı inkâr edip karşı çıkabilirim?”

Gölge ve papaz bir süre sessizce birbirlerini izledi. Gölge sonunda doğrulup son kez tekrar konuştu. “Görevine devam et, papaz. Bu infazın emrini Efendi Nightingale vermedi.”

Papazın kafası iyice karışmış görünüyordu. “Öyleyse kim...”

Gölge ona cevap vermeden dış kapıya doğru yürümeye başladı. Kaidan ve Remus da hemen onun peşi sıra dışarı çıktı. Kapı kapandığında Gölge, Remus’a döndü.

“Kaleye git ve vekilim olarak tahta geç. Savaş çağrısını iletecek ulakları tüm Scathan topraklarına gönder, cadı meclisini de üç gün sonra Scathan’a çağır. Sınırdaki yerleşim yerlerindeki liderlere de haber verilsin. Tek bir Morianlı dahi orada bulunursa sorumlu onlar olur, bu ihanettir ve cezası ölümdür.”

Remus başıyla onu onayladı. “Sen bizimle gelmiyor musun?”

Gölge, sessizce etrafı izledi. “Camilla’yla sınır keşfi yapacağım. Üç gün sonra cadı konseyini yönetmek için orada olurum. O zamana kadar mutlak güç senin ellerinde.”

Remus, onun vekili olarak tahta geçeceği için sırtında büyük bir yük hissediyordu. Gölge, başını çevirip ona baktığında bunu görmüş olacak ki donuk gri gözlerini kendi gözlerine dikti.

“Sen benim kanımdansın. Başkasına güvenemem, bu gücün elinde olduğunu biliyorsun. Git ve gerekeni yap.”

Remus'un göğsü duyduğu kıvançtan kabarıırken aynı zamanda sırtındaki yükü onu ağırlık altında bırakıyordu. Pek tabii emre karşı çıkamazdı, bu yüzden başını eğerek onu onayladı.

"Peki ya ben?" diye sordu Kaidan hayal kırıklığı dolu sesiyle. "Ben bir işe yaramayacak mıyım?"

Gölge, başını yana çevirip ona baktı.

"İşe yaramaz olsaydın, Kaidan Kenword, seni bu ahmaklıkla yanımda tutmazdım."

Kaidan, buna bozulması gereken yerde pis pis sırıttı. *Efendi Nighthingale'in aslında Gölge olduğunu bilen sınırlı kişilerdendi.* Neyse ki Camilla her ne kadar bunu biliyor olsa da asla Sierra'ya söylememiştii, söylemezdi. Bu bilgi, bir elin parmaklarını geçmeyecek kişiler tarafından biliniyordu. *Efendi'nin gerçekten güvendiği kişiler...*

Kaidan, Efendi'nin savaşçısı olmaya geldiğinde kalede kimsesiz bir köylü çocuktur. Ailesi, köyü yağmalamaya gelen hırsızlar tarafından katledildiğinde saklanarak kurtulmuştu. *Daha güçlü olsaydım onları savunabilirdim* düşüncesi, onu fiziksel açıdan da kamçılamıştı. Büyü güçlerini Efendi kadar erken keşfeden erkekler yoktu fakat on dokuz yaşında Kaidan'ın da talim alanında büyüleri ortaya çıktığında, Efendi bu kimsesiz çocuğa da sahip çıkmıştı ve onu en önemli adamlarından biri yapmıştı. Büyü güçleri olması, Kaidan'ı savaşçı yapması için yeterli bir sebep olsa da kendisine bu kadar yakın bir konuma yükseltmesi tamamen başka bir sebeptendi.

Onun neyinden etkilendiğini Remus da biliyordu zira kendisi de Kaidan hakkında öyle düşünüyordu. O, bu kirli ve karanlık dünyada insanı rahatlatan bir havaya sahipti. Bir kaçış yolu gibiydi, akıl dağıtabilen ama aynı zamanda görevlerinde istikrarlı ve güvenilir ilerleyen biriydi. Boşboğaz gibi görünse de sır saklama konusunda epey iyiydi.

"Senin görevin, Remus idareyi eline aldığıında onu korumak ve desteklemek. Her liderin güvendiği bir yardımcıya ihtiyacı vardır."

Kaidan, başını eğerek ona hürmetini gösterdi.

Gölge, başını gökyüzüne kaldırıp derin bir nefes verdiğinde peçesi dalgalandı. "Burada yapılacak son bir işimiz kaldı." Başını tekrar eğdiğinde, Remus onda bir duman gibi tüten büyü gücünü hissetmeye başlamıştı. Havanın yoğunluğu bile değişiyordu.

Tekrar meydana doğru yürümeye başladığında Kaidan ve Remus da silahlarını tekrar kuşandı ve onun peşine takıldı.

Meydana geldiklerinde köylüler hâlâ orada bekliyordu. Gölge, papazın infazının başladığı yerde durarak hepsine kısaca bir göz gezdirdi. Scathan savaşçılarının sayısı artmıştı, başta sayıları az olsa da Falcon'ı kaçırma nedenleri halkın araya girmeseydi. Onlara bir zarar vermeden ilerlemek fazlasıyla zor olmuştu. Kurnaz Morian Efendisi'nin bunu önceden planladığı belliydi.

Gölge, ellerini arkasında bağlayıp buyruklarını dile getirdiğinde sesi gür ve halkı yerine mihlayan cinstendi.

"Efendi'nin vermediği bir infaz emrini uygulamaya kalkanlar cezasını çekecek. Kester ve Bren hanelerini, bizzat Efendi tarafından yargılanmak üzere Scathan Kalesi'ndeki zindanlara götürün!"

Savaşçılar komutu aldığı an, ailelerin evlerine doğru hızla hareket ettiler. Ortalık anında karışmıştı fakat Gölge'nin buyruğu henüz bitmediği için o konuştuğunda tekrar duraksadılar.

"İki ailenin oğulları çoktan kaçmıştır. Onların izini sürün ve kaleye kadar getirmekle uğraşmadan oldukları yerde infaz edin. Eğer Morian'a sığındılarsa tekrar Scathan topraklarına girmeleri ebediyen yasaklanmıştır. Onların cezası tartışmaya kapalı, bulundukları yerde kesin hüküm ölümdür."

Köylülerden tek bir ses çıkmadı.

"Son olarak," dedi Gölge, elini arkasında birleştirip volta atmaya başlayarak. Başı dikti ve gözlerini bir an olsun köylülerin üzerinden çekmiyordu. "Burada yaşanan başkaldırıyı tekrarlamamanız için sizi son kez uyarıyorum. Tarlalarınızı ekin, işlerinizde çalışın ve mutlu bir hayat yaşayın. Eksikliklerinizi ayda bir teftişe gelen Scathan ulaklarına söyleyin ve Efendi'nin size göndereceği yardımları

bekleyin. Bir suç gördüğünüzde köy divanına, divanda usulsüzlük sezdiğinizde de Efendi'nin ulaklarına bildirin."

Köylüler kısa bir duraksamadan sonra demircinin başını eğmesiyle arka arkaya Gölge'ye başlarını eğdiler ve saygılarını gösterdiler.

Remus, Gölge'nin kendisine yönelik yaptığı baş hareketini gördüğünde onu başıyla onayladı ve Kaidan'la birlikte yola çıkmak için atlarına doğru ilerlemeye başladılar.

Scathan Kalesi'ne yolculuk hızlı ve fazlasıyla çetin şartlarda olmuştu. Sadece atların dinlenmesi için kısa bir ara vermekten başka bir şey yapmamışlar, yemek bile yememişlerdi. İşleri ele almadan önce temizlenmek için odasına ilerlerken babasıyla karşı karşıya geldi.

"Efendi nerede?"

Üstat Randal Alaister, çatık kaşlarıyla oğlunu incelerken Remus buna zamanı olmadığını düşündü.

"Bana böyle sorular sorarak bir cevap alamayacağını artık bilmen gerekiyor." Tam tekrar yoluna devam edecekti ki babasının sesi onu durdurdu.

"Kaleye yapılan Supra saldırısından sonra tahtı bırakıp gitmesi iyiye işaret etmiyor, oğlum. Scathan hiç olmadığı kadar karışmak üzere ve Efendi ortalıklarda yok."

Remus başını çevirip ona bakarken gözleri keskinleşmişti. Babasının sürekli Efendi'yi hor görmesi ve sorgulaması hiçbir zaman hoşuna gitmemişti. Özellikle de sırf lanetli bir cadıdan doğma olduğu için. Bu onun tercihi değildi. O seçimini yıllar önce yapmış, Dorchalarla birlik olmayacağını tüm diyara açıklamıştı üstelik.

"Taht boş kalmayacak, baba," dedi yüzünde huzursuz edici bir gülümsemeyle. "Hep arzuladığın gibi... Onun yokluğunda tahtın vekili ben olacağım." Sonra durup gülümsemesini yüzünden sildi. "Lakin bunu bir gasp veya başkaldırı olarak algılama ve ümit etme. Efendi'nin emri olmadan kimse onun tahtına oturamaz."

Tam arkasını dönüp tekrar hareketleniyordu ki babası birden kolundan tuttu. Remus ona dönüp bakmak istemedi, sadece söylediklerini dinledi.

“Onun varlığı bile lanetli. Bu diyara kötülükten başka bir şey getirmeyecek. Yolunu onun yolundan ayırman için geç değil. Bunu aklından çıkarma.”

Remus kolunu ondan kurtarıp merdivenlere ilerledi ve odasına çıkmak için insanüstü bir gayret sarf etti. At üzerinde geçen zamanlarda bacak kasları yeterince zorlanmıştı, babasının sözlerinden dolayı gerildiği için vücudu da yeterince isyan halindeydi. Bu sözleri o kadar çok işitmiş ki bir başkası söylese onu çoktan infaz etmişti. Sözkonusu babası olduğu için elinden kendisini tutmaktan başka bir şey gelmiyordu.

Odasına gitmeden önce bir kapıya gözü çarptığında durup bekledi. Uzun uzun kapıyı incelerken sinir uçları fazlasıyla uyarılmıştı, bu yüzden bir yerlerden başlaması gerektiğini düşündü.

Kapıya ilerleyip çalmadan içeri daldığındaysa aslında çok yanlış bir hareket yaptığını biliyordu. Bir kadının odasına, hatta ve hatta kimsenin odasına izin istemeden girilmezdi ama şu an bunun bir önemi yoktu. Nezaket gösterecek sabrı da kalmamıştı.

Gordion hizmetlisi Ailis, aynada kendisini izlerken birden açılan kapıyla korkuyla irkilip başını çevirdi. Elleri saçlarına gittiğinde Remus ortalık kan ağlarken onun görüntüsüyle ilgilenmesine daha da sinirlendi.

“Süslenmeni mi böldüm, Gordionlu?”

Ailis afallayarak başını eğip uzun kızıl saçlarına baktı. Yüzünü tekrar kaldırdığında teni kireç gibi solmaya başlamıştı.

“Kapıyı çalmadan girmeniz büyük nezaketsizlik.”

Remus bunlarla uğraşacak değildi, yüzünde hiçbir ifade olmadan odaya birkaç adım daha attı. “Bir zindanda değil de burada olduğun için kendini şanslı say. Nezaket beklediğin son şey olsun.”

Gordionlu bir cevap vermeden dudaklarını birbirine bastırdı.

Remus, gözlerini kısarak onu incelerken bakışları kadını huzursuz etmiş görünüyordu. Ona biraz daha yaklaşp daha çok huzursuzlanmasını istedi ve neredeyse dibine kadar girdi. Boy farkları olduğu için ona tepeden bakıyordu ama kız başını kaldırıp gözlerine bakmaya cüret etti. Yine de fazlasıyla korku dolu ve savunmasız görünüyordu.

“Prensesin Morian Efendisi’yle hiçbir bağlantı kurmadığına beni ikna edebilir misin?”

Ailis, prenses ilk ortadan kaybolduğunda bir şey bilmediğine dair söylemlerde bulunmuştu. Falcon’ın peşine düşmek için yola çıktıklarından sorgusu da yarım kalmıştı ama şimdi yeterince zamanları vardı. Hiçbir şey söylemediğini görünce bu sefer yüzünü hafifçe eğerek ona tehditkâr bir biçimde yaklaştı. Nefesi yüzüne çarparken Ailis’in soluğunu tuttuğunu fark edebilecek kadar yakınındaydı. Remus, onun burnunun üzerine serpiştirilmiş az miktarda çili olduğunu yeni fark ediyordu.

“Eğer bana işe yarar bir bilgi vermezsen seni infaz etmelerini söyleyeceğim. Gordion’la müttefiklik son olaydan sonra geçersiz kılındı. Bizim için hiçbir değerin yok.”

Kızın dudakları aralandı ama her ne söyleyecekse dudaklarına ulaşamadan duraksadı. İkisi arasında sözsüz bir düello dönerken Remus infaz konusunda ne kadar ciddi olduğunu ona keskin bakışlarıyla belli etti. Gerçekten de ciddiydi, öfkesi hiç olmadığı kadar fazlaydı.

“Tek bir şey biliyorum,” dedi Ailis sonunda pes ederek. Omuzlarını düşürdü ve derin bir nefes aldı. Remus konuşabilmesi için ona alan tanıyarak biraz geriledi ve tek kaşını beklentiyle havaya kaldırdı. “Prenses odasında bir mektup bulmuştu ve gönderenin Falcon Sarpedon olduğu yazıyordu. Bunu Efendi de biliyor. Verebileceğim başka bir bilgi yok, yemin ederim.”

Remus o mektubun varlığını biliyordu, Efendi'nin prensesi zindana attırmasının nedeni buydu. İçeriğini bilmese de prensesin Morian Efendisi'yle işbirliği yaptığını düşündüren bir mektuptu.

"Bu meseleyle alakalı başka bir bilgin yok, öyle mi?"

Ailis başını iki yana salladı. Remus bir süre onu dikkatle inceledi, onda kafasına yatmayan bir şeyler olduğunu seziyordu.

"Bu konuda sana inanabilirim, Gordionlu," dedi tekrar tehditkâr bir biçimde ona yaklaşarak. "Fakat başka konularda da gizlediğin bir şeyler olduğunu düşünüyorum."

Kız yutkunamadı bile, nefes dahi almıyordu.

"Seni infaz edersem bunu öğrenemem ve inan bana *senin* peşini bırakmaya da hiç niyetim yok."

Sonra arkasını dönüp Gordionlu hizmetliyi orada öylece dikilirken odasında yalnız bıraktı ve taht odasına geçmeden önce temizlenmek için kendisine zaman tanıdı.

Efendi'nin vekili olarak yapması gerekenler vardı.

Bölüm 4

Morian Toprakları

Paris Paloma – Labour
Her şeyi dikkatle zamanladım,
Bu yüzden bırak beni,
Aşağıdaki dalgaların içine atlayayım.

Rosanna Camborne

Rüzgârın savurduğu her kuru yaprak, ardımda bıraktığım karanlığın bir parçasıymış gibi üzerime düşüyordu. Kafamın içinde yankılanan fısıltılar susmak bilmiyordu.

İçimde, kendime dahi itiraf ederken tedirgin olduğum bir his vardı. Efendi ve Gölge'si tıpkı insanı içine çekip arafta bırakacak bir karadeliğe bakmak gibiydi. O karanlıktan beni izliyorlar, bir adım atmam için sabırsız bir şekilde bekliyorlardı.

Bu iki adama karşı hissettiğim çekim, hem aynı hem de farklıydı. Birinin yanında daha rahat hissetsem de Gölge'sinin içinde sakladıkları bilinmezdi. Efendi ise gün ışığında seçilen yeşil gözleri ve görkemli tahtıyla göz doldurmasına rağmen aklının içi en az Gölge'nin bilinmezliği kadar derindi.

İkisinden de etkilendiğimi, ruhumda bıraktıkları izleri onlardan uzaklaştıkça daha çok hissetmeye başlamıştım. Bu dünyaya düştüğümünden beri kurtulmaya o kadar odaklıydım ki bu zamana karıştıgımın farkındalığı üzerime bir ağırlık gibi çöküyordu ve artık kabullenmekten başka çarem yoktu.

Scathan'ı, o gölgeli diyarı ardımda bırakırken içimi saran his huzur olmalıydı. Güvende olmanın dinginliği... ama hayır. Şu an atında olduğum ve kolunu beni düşmemem için belime saran bir

diğer Efendi, bana belki de koruma ve güvence sağlayacaktı fakat içimdeki boşluk gitgide büyüyordu.

Vulcan'da olanlardan ve Gölge'yi o sokakta gördüğüm andan beri, titreyen ellerimi dizlerimde saklıyor, hızla geçtiğimiz yollara göz bile atamıyordum.

Gözlerimin önünde çok da uzak olmayan bir geçmişten gelen sahne dönüp duruyordu. Blake, Falcon'ın bana gönderdiği notu bulduğunda beni zindana attırmıştı ve o gün... Gölge'ye kim olduğumu itiraf etmiştim.

"Evet, Gölge. Yanıldın. Ben prenses değilim."

"Öyleyse kimsin sen?"

"Ben Rosanna Camborne. Gelecekten geldim."

Cümleler bir bir aklımda dönüyor, ruhumu tarifi imkânsız bir kasvete sürüklüyordu.

"Sen... prensessin."

"Sen aklını mı kaçırdın? Sana ne söylediğimi anlamıyor musun? Beni dinlemiyor musun? BEN PRENSES DEĞİLİM!"

Gölge uzun uzun bana bakmıştı.

"Öyleyse söyle bana, hangi vakit bu zamana geldin?"

"Beni bulduğunuz yerde... İlk o gün bu zamana geldim."

Gölge geriye doğru bir adım atmıştı, benden uzaklaşması ve sessizliğinin nasıl çıldırmama neden olduğunu hatırlıyordum. Kaçırılıp zindana düşmüş bir prensesin oyunu olduğunu ya da gerçekten buhran içinde olmuş birinin kafa karışıklığını yaşadığını düşünüyor olabilirdi. Fakat son söylediği şeyin etkisi şu an bile üzerimdeydi.

"Beni iyi dinle... Bunları kimseye dile getirme."

Evet, bana bunu söylemişti. İster inansın ister inanmasın, bu sözlerimin ne denli tehlikeli olabileceğini bana bu şekilde belirtmişti. Gerçek kimliğimi biliyor olsa da bana yardım edemezdi. Etse bile o Efendi'nin savaşçısıydı ve ona karşı gelerek kendi hayatını da riske atardı. Ona bunu yaşatmak istemiyordum.

Bu yüzden en mantıklısı, Scathan'dan uzaklaşmak olacaktı. *Yine...* Belki de asıl tehdit, tehlikenin kendisi değil, ona duyduğum akılalmaz çekimdi...

Bu yolculuğun sonunda ne bulacağımı bilmiyordum, güvenli bir yer mi, yoksa ruhumun titremeyen tek yanını dahi parçalayacak pişmanlık mı? Emin değildim. Emin olduğum tek şey, geriye dönüp bakmamam gerektiği idi çünkü bir anlığına bile başımı çevirip bakarsam içimde uyanan karanlık dürtüye karşı koyamayabilirdim.

Bana çok ama çok uzun gelen bir süre boyunca yolculuk ettik. Ormanlık yoldan çıkıp geniş arazilerin iki yanını çevrelediği bir yola ulaştığımız an değişimi hissettim. Falcon'ın gergin bedeninin gevşemesiydi belki de bunu hissettiren. Tam da düşündüğüm gibi olduğunu kulağıma doğru eğilip fısıldarcasına konuştuğunda anladım.

"Artık Morian topraklarındasın, *Rosanna*."

İsmimi söylemesi titreyen ellerimle elbisemin kumaşını iyice kavramama neden oldu. Hem çok güzel bir histi hem de fazlasıyla karmaşık duygulara sahip olduğum için kördüğümüne katılan yeni bir düğümdü. Yorgun düşen bedenimi daha fazla tutamadım ve başım onun bedenine yaslandı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alarak buradaki hayatımın yeni sayfasına kendimi hazırladım.

Falcon, sonunda pes edip başımı onun göğsüne yasladığımı fark edince belimde duran kolunu daha da sıkılaştırıp beni iyice sardı.

Gerçek kimliğimi bilen bu adama karşı koymaya çalışmanın artık anlamsız olduğunu düşünüyordum ve kendimi akışa bırakmaya karar verdim. Atlar biraz daha yavaşlamıştı, Falcon'ın topraklarına girdiğimiz için rahatlık herkesi gitgide sarıyordu.

Meyve ağaçlarıyla çevrili bir yola girdiğimizde Falcon atı durdurdu. Zenon ve Sierra da atları durdurup Efendi'yi gözlemeye başladı.

Falcon attan inerek benim de belimden tuttu ve tüy kadar hafifmişim gibi usta bir hareketle beni yere indirdi. Soru soran gözlerle

diğer ikisinin de atlarından inmelerini izlerken Falcon'ın gri gözle-
rinde tatlı bir parıltı belirdi.

“Hiç durmadan yolculuk ettik, atlar biraz dinlensin ve prenses-
sin karnını da doyuralım,” dedi diğer ikisine kısaca. Bana döndü-
ğünde dudağının bir köşesi kıvrıldı. “Benimle gel, prenses.”

Karnım o kadar acıkmıştı ki bu fikre balıklama atlayıp hareket
etmek istedim fakat günlerdir atın sırtındaydık ve bacaklarım artık
tutmaz haldeydi. Birkaç gün yürüyebileceğimi sanmıyordum, sı-
yırıp baksam Sierra'yla yolculuğumuzda ata yan binmediğim için
baldırlarımda oluşan morarmaları görebilirdim.

Falcon yürüyemeyeceğimi anlayınca kısa bir an duraksadı, son-
ra ani bir hamleyle kollarını bacaklarımdan geçirip belimden tu-
tarak beni kucağına aldı. Bu beklenmedik hareketiyle afallayarak
kolumu onun boynuna sararken nefesim kesilmişti.

“Ben... Yürüyebilirim,” dedim yarım ağız ama bana kulak as-
madı ve rahat adımlarla ağaçların olduğu bahçeye doğru yürüdü.

“Artık Morian topraklarındasın.” İlk karşılaştığımızdaki ses to-
nuna nazaran konuşması kulağa daha muzır geliyordu. “Burada
herkes senin emrine amade.” Dönüp bana yan bir bakış attı. “Ben
de dahil.”

Tamam. Ne diyorduk? *Beyaz atlı prens?* Olabilir.

Bahçede biraz ilerledikten sonra bir elma ağacın altında durdu
ve beni usulca yere indirip ağacın gövdesine yaslanacağım şekilde
oturttu. Ben pürdikkat onu izlerken gerindi ve baktığım yerden
daha da uzun görünmesine neden oldu. Sert yolculuktan sonra
rüzgârla karışarak alnına dökülen kısa kıvılcık saçları gün ışığıyla par-
lıyordu.

“Öncelikle...” dedi gözleriyle etrafa bakınarak. “Bu diyarda ta-
dacağın ilk şey...” Birkaç adımla ilerleyip karşı ağaçtan bir tane el-
mayı kopararak bana doğru geldi. “Bir elma olacak.”

Kışın havası Scathan'da daha çok hissediliyordu fakat bura-
da tepedeki güneş kendini daha çok gösteriyor gibiydi, şimdiden

ısınmamı sağlamıştı. Elimi yavaşça uzatıp Falcon'ın uzattığı elmayı aldım. İster istemez gülümsediğimde tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Elmanın birçok hikâyede gidişatı çok önemli derecede değiştirdiğini biliyor muydun?"

Sorumla Falcon'ın bu sefer iki kaşı birden havalandı ve bir omzunu ağaca yaslayarak yanımda dikilmeye başladı. Bir ayağını da diğerinin önüne koymuştu, oldukça rahat ve pervasız görünüyordu. Gerçek Morian Efendisi'yle sınırı geçtiğim an tanışmaya başladığımı anlamıştım.

"Bir elma ne denli önemli olabilir?" diye sordu gerçekten meraklı şekilde.

Zenon ve Sierra sanki bizi yalnız bırakmak istiyor gibi ortalıkta görünmüyordu. Bu yüzden sohbetime daha rahat bir şekilde devam ettim. Neden konuştuğumu bilmiyordum, belki de olanları unutmak için ya da bu adama daha yakın hissedebilmek için...

"Yaratılış hikâyesinde her şey bir elmayla başlar. Tanrı, cennette her türlü güzellikle yaşayan Adam ve Eve'ye tek bir kural koyar: Bir ağaçtaki tek bir elmayı dahi asla yemeyeceklerdir. Fakat şeytanın dolduruşuyla yasak olan meyveyi yiyen ve Adam'a da ikram eden Eve'nin bu kararı sonucu cennetten kovulurlar. Dünyada yaşam bu şekilde başlar."

Elmadan bir ısırık alıp Falcon'a baktığımda ilgiyle beni dinliyordu. "Tek tanrılı inançlarda süregelen bu hikâyeyi biliyorum."

Bir ısırık daha alarak elmayı elimde salladım. "Fakat diğer hikâyemi bildiğini sanmıyorum."

Tek kaşı tekrar havalandığında sırtıtmaya başladı. "O nedir?"

"Belki de başını bu kadar erken şişirmemeliyim."

Falcon kısık sesli bir kahkaha attı. Bu hareketine şaşırsam da tepki vermedim. Blake'i güldürmek fazlasıyla zor bir zanaattı. "Hayır, anlatmanı istiyorum. Şimdiden merakımı cezbettin."

Kısa bir duraksamadan sonra omuzlarımı gevşettim. “Çok ama çok güzel bir prenses varmış,” dedim elmamdan bir ısırık daha alarak. İştahım gittikçe kabarıyordu, fazlasıyla acıkmıştım. “Annesi o çok küçükken ölmüş. Ve üvey anne olarak gelen kadın, kızın gittikçe belirginleşen ve tüm topraklara nam salan güzelliğini kıskanmaya başlamış. Onu öldürmesi için bir avcı tutmuş fakat avcı bile kıza kıyamayıp ona kaçmasını söylemiş.”

Falcon, yere oturduğunda sırtını benim yaslandığım ağaç gövdesine yasladığı için omuzlarımız neredeyse birbirine değiyordu. Bir dizini kırarak kendisine çekip dirseğini dizkapağına koydu ve başını yan çevirip beni dinlemeye devam etti. İçinde bulunduğum bu sıcak ortam, tuhaf gelse de kendimi akışa bırakma konusunda kararlıydım. Aynı zamanda onu tanımak da istiyordum.

“Elma bu hikâyenin neresinde yer alıyor, fazlasıyla merak içerisindiyim.”

Pamuk Prenses masalını anlatmaya devam ederken gülmeden edemedim. “Prenses, ormanın derinliklerinde yaşayan cücelerle karşılaşmış ve onların yanına sığınmış. Fakat onun hayatta olduğunu öğrenen üvey annesi, peşini bırakmamış. Bir gün cüceler yokken yaşlı bir kadın kılığına bürünerek prensesi ziyaret etmiş ve ondan bir bardak su istemiş.”

Elmamı avcumda ona doğru uzatarak canlandırma yaptım.

“Prenses yardımsevermiş, hemen ona suyu vermiş. Ve şeytani üvey anne, karşılığında minnetini göstermek isteyerek ona bir tane elma hediye etmiş.” Gözlerimi kısarak devamını ekledim. “Zehirli bir elma.”

Falcon durdu, durdu ve elini dizine vurarak tekrar o kısık sesli kahkahalarından birini attı. “Sana bu elmayı verirken aklında böyle hikâyelerin dönebileceğini bilemezdim.” Gözleri yüzümde dolaştı, bakışları güneş ışığı kadar sıcaktı. “Güzel prensese ne olmuş? Öldü mü?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp yarım ağız gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Derin bir uyku büyüyle lanetlenmiş. Sonuna çabuk geliyorum, beyaz atlı prens onu bulmuş ve aşkın öpücüğünün çözemeyeceği lanet yokmuş. Prenses tekrar uyanmış ve mutlu son.”

Sessizlik uzayıp giderken ikimiz de gülümseyerek birbirimize bakıyorduk. Sonunda dudağını hafifçe bükerek omuz silkti. “Bir öpücükle lanetler son bulabilseydi eğer, bu dünyadaki dengeler nasıl değişirdi, düşünemiyorum.”

Blake’in annesinin yaptığı lanetin yankıları türleri, düşmanları ve müttefikleri bile belirlemişken bir öpücüğün her şeyi çözebilecek olması gerçekten de dengeleri fazlasıyla değiştirdi.

“Merak etme, prenses,” dedi Falcon bana doğru biraz eğilerek kısık sesle. Gri gözlerine bakmamak için çabalasam da fazla yakındı ve ortam çok aydınlıktı. “Senin için yasak olan bir şey yok, bu elmayla seni diyarımdan kovmam.”

Sessiz kaldım.

“Ve... Ne kadar kötü kalpli ve kıskanç olursam olayım, bir elmayla zehirlemeye kıyamayacağım kadar güzelsin.”

Tanrım.

Değil teşekkür etmek, hiçbir şey söyleyemedim. Değil konuşmak, bu andan itibaren ona gelişigüzel bir hikâye bile anlatamayacağım kadar afallamış haldeydim. Karşımdaki bu Efendi, soylu bir duruşa sahipti ve sesindeki her kelime, güven vaat etmeye meyilliydi. Scathan’ın dalgalı okyanuslarını aşıp buraya ulaşmak, rüzgârsız bir denizde süzölmek gibi sakinleşmeme neden olmuştu.

“Isaac Newton, yerçekimini kafasına düşen bir elma sayesinde bulmuştur!”

Girdiğimiz dehlizden çıkmamız adına birden patlattığım bu yeni bilgi Falcon’ın bana anlamsız gözlerle bakakalmasına neden oldu.

Elimle alnıma vurma isteğimle savaşıırken bana hâlâ karışan kafasıyla bakan adamdan gözlerimi kaçırmak istedim ama birden kırışan göz çevresi ve görünmeye başlayan dişleriyle sırtıtmaya başladı.

“Isaac Newton mu?” Tek kaşı havaya kalkmıştı. “Böyle bir âlimin ismini hiç duymamıştım.”

Yapay bir şekilde gülümsedim. Kulağa daha çok *ha-ha-ha* gecelerinin anlamsız bir şekilde yan yana gelmesi gibiydi. Elimle geçirterek, “Çok tanınmış biri değil,” dedim.

Birden bir adamın sesi araya girince verdiğim engin bilginin etkisi dağılmış oldu.

“Sizi hırsız çocuklar! Yine mi elmalarımı aşırıyor...”

Tombul bir adam, belli ki bahçenin sahibiydi, elinde sopasıyla bizi gördüğünde olduğu yerde kalakaldı. Onun yanımıza geldiği an, Sierra ve Zenon da yoktan var olmuş gibi çoktan adamla aramıza girmişti. Zenon’ın iyi işitebildiğini biliyordum, belki de konuştuklarımızı bile dinlemişti.

“Karşında Efendi Sarpidon var,” diye ikaz etti Sierra adamı.

Sierra’ya istemsizce ters bir bakış attım. Scathan Efendisi’ne ihanet etmişken Morian Efendisi’nin onurunu korumayı şimdiden vazife edinmişti.

O an, bahçe sahibinin elindeki sopa düştü. Ağzı bir karış açık kalırken kocaman gözlerle benimle yerde oturan Falcon’a baktı. Bir iki saniye donmuş halde durdu ve birden kendini yere atar gibi eğilerek, “Efendi, lütfen beni bağışlayın. Siz olduğunuzu bilmiyordum,” dedi.

O kadar çok bağışlanmak için yalvarıp yakarmaya başladı ki Efendilerin bu diyarlarda ne kadar yüce güçler olduğuna bir kere daha tanık oldum. Falcon’ın adama bakarken yüzü durgundu, onu izlediğimi fark edip bana dönerek kısa bir gülümseme gönderdi ve ayağa kalktı.

“İkram ettiği elmalar için ona minnetimizi göstermeliyiz, değil mi?” dedi ayağa kalkıp miskin bir kedi gibi gerinerek. “Ona iki gümüş sikke ver.” Sierra’ya söylediği şeyden sonra dönüp beni tekrar kucağına aldı ve yine ani hareket ettiğim için şaşırdığımdan düşmemek için ona iyice tutundum. Uzun bacaklarıyla kısa sürede atın olduğu yere ulaşmamızı sağladı.

Atın üzerine önce beni oturtup kendisi de arkama bindi. “Artık kaleye gitme zamanı,” dedi ve diğer ikisi de bize yetiştiğinde hızla atlarını mahmuzladılar.

Rüzgâr yüzümü yalayıp geçerken Morian topraklarını izledim. Scathan daha yağmurlu, soğuk ve kasvetliyken Morian yer yer meyve ağaçları, canlı tarlalar ve verimli topraklarla dolu gibiydi. Coğrafi olarak da daha düzdü, geniş vadilere sahipti. Uzun süren bir yolculuktan sonra akşamüzeri olmak üzereydi, güneş batmaya yüz tutmuştu. Kısa bir tuvalet molası vermek dışında durmamıştık. Ağaçların ardına gizlenerek tuvaletimi yapmak, özellikle de bir Efendi ileride bir yerlerde beklerken ve çok iyi duyabilen bir Avcı bize eşlik ederken zor olmuştu.

Sonunda Morian Efendisi’nin kalesini gözlerim seçebilmişti.

Beyaz mermerden yapılmış duvarlar, batan güneşin ışıkları altında gözalcı şekilde parlıyordu. Kaleyi çevreleyen yüksek surlar, zarif bir şekilde yükseliyor, sanki gökyüzüyle birleşiyordu. Geniş kulelerin tepelerindeki bayraklar, hafif rüzgârla dalgalanırken ihtişamı daha da artırıyordu.

Blake’in siyah bayrağında bir kılıcın etrafına dolanan beyaz yılan vardı.

Falcon’ın bayrağı beyazdı ama simgesini durduğum yerden çok seçemiyordum. Kale, etrafını saran geniş yerleşim alanlarından uzak bir tepeye yerleşmişti. Kaleye giden yol, zamanla aşınmış taşlı bir patikaydı. Bu yol boyunca taş evlerle çevrili küçük bir köy oluşmuştu. Evlerin çatılarından duman yükseliyor, yerel halk şimdilik ortalıkta pek görünmüyordu.

ZAMANSIZ-II

Köye girdiğimiz an, sessizlik son buldu ve büyük bir gürültü koptu.

Bizim geleceğimizi çok önceden bildiklerini anlamıştım.

İki küçük çocuk, çığırtkanlık yaparak herkese haber vermişti ve birden yolun iki yanına akın edenler coşkulu bir karşılamayla sevinç gösterisi yaptılar. Atlar yavaşladığı için herkesi görebiliyor, beni izlediklerinde gözlerindeki merakı seçebiliyordum. Şok içindeydim.

“Prensesimiz hoş geldin!” Naraları tepedeki kaleye kadar ulaşıyor olmalıydı.

Buraya gelin gelen Gordion Prensesi’ni selamlıyorlardı.

Efendilerine eş olacak kadını.

Tanrım. *Tanrım*. Hikâyenin bu kısmını düşünmemiştim. Ben aslında Falcon’la evlenmesi gereken bir prenestim.

Blake bana hiçbir zaman eşe ihtiyacı olmadığını ve benimle evlenmeye niyeti olmadığını söylemişti. Falcon içinse durum böyle değildi. Ben zaten onun gelini olarak yola çıkmıştım.

Kelimenin tam anlamıyla ruhum bedenimi terk etmiş gibi boş bakışlarla etrafı izlemeye devam ettim. Küçük kızlar, başlarına çiçekten taçlar yapmıştı ve prensesi görmek için yarışa giriyorlardı. Herkes fazlasıyla cıvıl cıvıldı. *Burası Scathan’a hiç ama hiç benzer miyordu.*

Evlerin duvarları bile beyazdı, bu diyara siyah hiç uğramıyor gibiydi. Başımı kaldırıp iyice yaklaştığımız kaleye bakmaya çalıştıgımdaysa gözlerim kamaşıyordu, burada yaşayanların bile oraya göz attıklarını düşünemiyordum. Güneşe bakmak gibiydi. Köy bile kaleyle bağlarını kaybetmemek için bir şekilde o ihtişamın yansımasını içinde taşımaya çalışmıştı. Bazı duvarlar, eski zamanlardan kalma taş işçiliklerinin izlerini taşıyordu, bazı evlerin balkonlarıysa rengârenk çiçeklerle bezenmişti.

“Herkes beni görmek için mi burada?” diye sordum malumun ilanı gibi.

Falcon’ın neşeli sesi kulaklarımda dolaştı. “Herkes Geleceğin Hanımı’nı karşılamak için burada.”

HARİKA. Gerçekten muhteşem. Şimdi de bu oldu.

Diğerinin esareti altındaydım, bu Efendi’ninse bizzat müstakbel eşi olmaya adaydım. Hangisi daha korkutucuydu, seçemiyordum.

“Prenses Leda! Morian’a hoş geldin!” Bağırışlar devam ediyordu.

Coşkulu sevinç gösterilerinden ve kalabalıktan uzaklaşana kadar nefes alamadım. Yolun ilerleyen kısmında zorlu bir çıkış başlıyordu. İleriye doğru çıkıldıkça yol daha da darlaşıyor, taşlar pürüzlü hale geliyordu. Kalabalığın gürültüsünü hâlâ işitebiliyordum ama artık daha uzaktan gelen uğultulu seslerdi. Sonunda surlara ulaştığımızda kale kapısı ağır bir şekilde iki yana açıldı ve savaşçılar surun üzerinde göründü.

Falcon atını tekrar hareket ettirip içeri girdiğinde artık tamamen Morian Kalesi’ndeydik.

Kale dışarıdan bir ışık kümesiymiş, içeride de beyazlığın yoğun olduğu temiz bir atmosfer vardı. Sanki iyice ovalayarak temizlenen parlak mermerlerden oluşan, pirüpak bir mutfak gibi. Bayrakları artık daha net görebiliyordum.

Beyaz bayrağın ortasında alev almış bir meşale motifi vardı.

Doğrusu Falcon ve Blake’in varlığının yaydığı atmosfer de bu bayraklarla örtüşüyordu.

Avluda bahçeler yoktu ama çiçek yerine başka bir şey ekilmişti: Düzen. Kusursuz simetriyle yerleştirilmiş heykeller, asla kontrolsüz büyümediği belli olan sarmaşıklar, tam olarak belirlenmiş boyutta kesilen çalılar... Her şey sanki bir kural kitabına göre şekillenmişti.

Kale kapısına geldiğimizde merdivenleri bir bir inip Efendilerine selam duran savaşçılar gözüme çarptığında onları inceledim

Hepsi aynı üniformayı giyyordu; bordo renkte tunikler, siyah pantolonlar ve kol yenlerinde altın rengi armalar vardı.

Scathan savaşçıları daha ilkel bir görünüme sahipken Morian savaşçıları günümüze daha yakın ve tekdüze giyinmişti.

Falcon atını durdurduğunda, kılıçlarını çıkarıp yere vurdular ve tek dizlerini kırarak eğilip başlarını eğdiler.

O kadar koordine hareket ediyorlardı ki Falcon'ın bu düzeni nasıl sağladığını merak etmekten kendimi alamadım. Burada her şey temiz ve akışkan görünüyordu.

Falcon attan inip bana elini uzattığında ona bakakaldım.

"Morian Kalesi, artık senin evindir, prenses."

Hayır. Kesinlikle hayır. Buraya gelirken amacım bu değildi. Bana, kimliğimi nereden bildiğini gösterecek, belki de dönüş yolculuğunda yardımcı olacaktı. Eh, dönüş yolculuğumda bana yardımcı olacağını söylememişti ama başka gerçeklere ulaşmamda da benimle birlikte yol alacağını ifade etmişti. Şimdiyse gerçek prenses bulunanana kadar buraya da sıkışıp kaldığımı anlamam güç değildi.

Sakinliğimi korumaya çalıştım.

Hayır, koruyamıyordum. Kalp çarpıntım artarken görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Olası bir anksiyete krizinin eşiğinde yorgun, aç ve kısmen yaralıydım. Bacaklarım işlevsizdi, bedenim belki de birkaç günde zayıflamıştı bile. Tek istediğim bayılmaktı. Evet, bilincimi kaybedip uzun uzun dinlenmek ve bu şaşalı kâbustan uyanmak istiyordum.

Bakışlarım odağını kaybederken Falcon beni attan düşmeden yakaladı ve sayısız kere yaptığı gibi kucağına aldı. Kılıçlarının yanında başlarını eğerek bekleyen savaşçılardan bazılarının birbirlerine kaçamak bakış attıklarını, kıpırdandıklarını ama Falcon onlardan tarafa döndüğü an tekrar heykel gibi donduklarını görebilmiştim.

Efendi merdivenleri benimle beraber tırmandı ve kendiliğinden açılan kale kapısından içeri girdi.

“Fazlasıyla bitkin düştün,” dedi Falcon. Bize doğru koşuşturan hizmetlilerden biriyle konuştuğunda sisli görüşümün ardından etrafı izlemeye çabaladım. “Şifacılar haberi ver.”

Kalenin içi, dışarıdan gelen parlak güneş ışığının, her köşeye dokunduğu aydınlık bir ortam yaratıyordu. Taş döşemelerle kaplı geniş antrenin ilerisinde birkaç merdiven yükseliyor ve kalenin ne kadar büyük olduğunu tekrar belli ediyordu. Tavanlar yüksek, kemerli ve ihtişamlıydı; taşlardan oyulmuş desenler, binlerce yılın izlerini taşıyor gibiydi.

Falcon merdivenlere ilerledikçe ben de gözlemlerimi sürdürmeye devam ettim. Halılar, kırmızı ve altın tonlarında, ortaçağdaki bir sarayda kraliyet havası yaratmıştı. Kocaman avizeler beyaz mumlarla süslenmişti.

Kucağında olmama rağmen Falcon iki katı rahatlıkla çıktı ve sonunda benimle birlikte bir odaya girdi.

Kapı kendiliğinden açıldığında büyüye aşına olduğum için ya dırgamadım. Morian Efendisi’nin de bir Dewin olabileceğini düşünmemiştim ama o da bu güçlerle donatılmıştı. Gücünün denkliği Blake’le ne kadar örtüşüyordu, hiçbir fikrim yoktu.

İçerideki ihtişam da dışarıda olanlardan farksızdı. Oda geniş ve ferahtı, yüksek tavanları ve duvarları saran zarif sütunlarla güzel görünüyordu. İçeri sızan gün ışığı, yerlerdeki ince işlenmiş kırmızı halıya vurdukça yumuşak gölgeler oluşturunuyordu.

Falcon’ın beni üzerine nazikçe bıraktığı yatağın dört köşesinde yükselen ahşap sütunlar, üzerindeki ince tüllerle tamamlanmıştı. Mobilyalarsa büyük ama göz yormayan bir düzene sahipti; üzeri boş masa, duvara yaslanan bir boy aynası ve büyük bir dolap vardı.

Pencerelerse Scathan’la farkını daha çok belli etmişti. Orada, pencereler boydan boya uzanır, dışarıyı içeri gibi hissettirirdi ama burada duvara gömülü üç büyük pencere vardı ve demir işlemlerle

süslenmişti. Bir kafesi andırdığını fark edince şok içinde kıpırdandım ama her yer o kadar kusursuzdu ki bunun da sanatla yapılmış bir süsleme gibi görüldüğünü düşünmek istedim.

Falcon pencerelere baktığımı görüp bana döndü.

“Bu diyarlarda tehlikenin nereden geleceğini bilemeyiz, prenses. Supralar gibi melun olan birçok yaratık var.”

Scathan'da Supraların odamda bana nasıl saldırdıklarını hatırlayınca omuzlarımı gevşettim. Blake böylesine bir önlem almamıştı, belki de onların kalesine saldırarak cüreti göstereceklerini hiç düşünmemişti.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Falcon'ın sorusuyla başımı yastığa bırakıp derin bir nefes verdim. “Dış fırçası ve macunu. Deodorant ve duş.” Efendi duraksadı, kafasının karıştığını bildiğim için güler gibi nefesimi verdim. “Sadece duş almak istiyorum, bir de dişlerimi temizlemek için ağaç kabuklarını...”

Bir iki saniye daha biraz önce söylediklerimi değerlendirdikten sonra, “İsteklerini hemen temin edecekler,” dedi. “Yine de *deodorantın* ne olduğunu daha sonra sana sormayı aklıma kazıdığımdan emin olabilirsiniz.”

“Telaffuzun oldukça başarılı. Bu konuda Kaidan'dan çok daha iyisin.”

Eğer ona bir tokat atsaydım belki de daha etkili olurdu. Eh, uyuşan zihnimde bir Scathan savaşçısıyla Morian Efendisi'ni kıyaslamak pek hoş olmamıştı.

Göz ucuyla ona baktığımda bakışlarındaki derinliği görebilmiştim. Yutkunup bir tepki vermesini bekledim, sinirlenmek yerine bana burun kıvırdı. “O vahşilerle beni bir tutmana ne kadar içerlediğimi daha sonra uzun uzun konuşuruz.” Ardından kendini kokladı ve yüzünü ekşitti. “Ben de bu şekilde kokmuyor ve böyle dağınık görünmüyorken.” Eliyle dağılmış kızıl saçlarını göstermişti.

İster istemez kıkırdadım ve bana muzır gözlerle son bir baş selamı verip odadan ayrılmak için arkasını döndü. O çıkıp gittiğindeyse hizmetliler anında içeri akın etmiş, beni soymaya başlamış ve gelen şifacıya bacaklarımı göstermişlerdi.

Hepsi bir oyuncakmış gibi beni iyi ve mutlu etmeye çalışırken gözlerimi tavana diktim. Tek istediğim sonsuz bir uykuya dalmak ve gözlerimi açtığımda nerede uyanacağımı görmektir. Belki modern zamanda bir hastanede uyanırdım, belki de...

Efendi Nightingale'in kalesinde bir odada gözlerimi açardım.

Hangisini istiyordum, bunu bile bilemeyecek kadar kaybolmuş durumdaydım.

İki gün boyunca ayağa kalkamadım. Düzeltiyorum, kalktım fakat odanın içerisinde bile yürüyemedim. At üzerinde yolculuk yapmaktan isyana kalkıştığını düşündüğüm bacak kaslarım direkt işi bırakmıştı. Tuvalete gitmek harici hiçbir eylemi gerçekleştirememiştim. Bir yandan da şifacıların verdiği karışımlar resmen baygırı kalmama neden olmuştu. Değil uyumak, dünya üzerinden silinmiş gibiydim.

Üçüncü günün sabahında gözlerimi açtığımda başımı yastığa iyice gömüp sızlanmaya başladım. "Kendi dünyama dair özlediğim şeylerin başında bir araba geliyor. Lanet olası bir arabanın arka koltuğunda yolculuk etmeyi özledim! Hatta belki bir uçak koltuğuna bile razıyım. Lütfen!"

Kimseyle konuşamadığım için içimde birikenleri tek tek dışa dökmeye başladım, iyi geldiğini de fark etmiştim.

"Buz gibi bir *latte*'yle güne başlamak istiyorum. En önemlisi de telefonum! Lanet olsun, telefonumu o kadar özledim ki..."

Ses yok. Olmasın da zaten.

"Kıçımı sildiğim tuvalet kâğıtlarını bile özledim, Tanrım!"

ZAMANSIZ-II

Ben yarı ağlar vaziyette, başım yastığa gömülmüş şekilde sızlanırken şifacı uyandığımı sanki gökten haberle alıyor gibi kapıyı çalıp içeri girdi ve duraksayıp beni izledi. Söylediklerimi duyduysa bile kafa karışıklığından bir şey anlamadığını bildiğim için tedirgin olmadım.

“Prenses, size yeni bir karışım getirdim.”

Başımı çevirip ona baktım, her gün gözlerimi açtığım an odaya geliyordu. Scathan şifacısı Himotep’in aksine genç bir kızdı fakat gözlerinde bilgeliğinin izlerini taşıyordu. Elindeki şişeye bakarken sonunda onunla ilk diyalogumu gerçekleştirdim.

“Zehrin bana daha iyi geleceğini düşünüyorum.”

Kız dondu kaldı. Sonra başını iki yana sallayıp, “Hayır prenses, katiyen size bir zehir veremem,” diye itiraz etti.

Elimle onu geçiştirerek tekrar sırtüstü uzandım ve derin bir nefes verdim. “Espri dağarcığımın çok iyi olduğunu hiçbir zaman düşünmemişimdir. Ama sorun değil, bana alışsın.”

O an, üzerime biri oturmuş gibi büyük bir ağırlık altında kalmıştım sanki. Alışmak... Bana alışması gerekiyor muydu? Scathan’dakilere alışmam fazlasıyla zor olmuşken bir de buraya alışmam mümkün müydü?

Daha da önemlisi, alışmak istiyor muydum?

Bakışlarım kıza odaklanırken gözlerimin önüne Blue geldi ve boğazım düğümlendi. *Lanet olsun. Lanet. Lanet.*

“Karışımı verebilirsin,” dedim kıza, değişen ses tonumla. Ona adını sormayacaktım, onun kişisel düşüncelerini öğrenmeyecek ve onu da kalbime almayacaktım.

Afallamış görünse de dediğimi ikiletmedi ve hemen gelip küçük tüp şişedeki karışımı içmem için yaklaştı. Hafifçe doğrulup tadı iğrenç olan sıvılardan birini daha mideye indirdim. Tekrar uzandığımda hâlâ yatağın yanında dikildiğini görünce **kaşlarımı** kaldırdım.

"Aynı zamanda size bir haber getirdim," dedi. "Efendi Sarpedon sizi kahvaltı için bahçeye bekliyor. Hizmetliler banyonuza ve giyinmenize yardımcı olacak."

Harika.

Geldiğimden beri bu yataktan kalkmadığım için dışarı dünyada neler olduğunu bilmiyordum. Gördüğüm tek şey, aydınlanan ve kararan havaydı. Dışarı bile bakmamıştım. Odanın bir balkonu olmadığını fark ettiğimde üzülmüş, pencerelerdeki demirlere yaklaşmak da içimden gelmemişti. Falcon, bunun Supra gibi melun yaratıkları ve tehlikeleri uzak tuttuğunu söylemişti ki mantıklı düşünürsek kabul edilebilirdi ama yine de... Scathan'daki odamda olan balkonumu özlüyordum.

O balkonda geçirdiğim dakikaları... *O dakikaların içinde bulunan Efendi'yi değil. Hayır, kesinlikle değil.*

Vulcan'da yaşananların izleri hâlâ üzerimdeydi, papazın infaz için bağlandığı an gözümün önünden gitmiyordu. Hissettiğim çekim, alışkanlık ya da bu her neyse mantığa uygun değildi, benim için tehlikenin de ötesinde sonum ölümle sonuçlanabilirdi. Ondan kurtulmuşken tekrar ona dönmeyi istemek gibi bir seçimim olmazdı.

Beyaz atlı prens, kahraman ve kitabımın başrolünün kalesindeydim ve hikâyemin yeni sayfalarında yerimi almaya hazırdım. *Evet, hazırdım.*

"Tamam," dedim şifacıya. "Hazırlanayım."

Başını eğerek beni onayladı ve herkes gibi giydiği kırmızı kumaş elbisesinin etekleri uçuşurken odayı terk etti. Birkaç saniye sonra hizmetliler içeri doluştu, küveti hazırladılar ve sonrasında giyinmemeye yardımcı oldular. Hiçbirine adını sormadım, onları merak etmedim ve işlerini yapmalarına izin verdim.

Krem rengi ipek bir elbiseyi giydirdiklerinde aynada kendime baktım. Saçlarımı bana sormadan toplamaya başladıklarında kaşlarım çatıldı. "Açık bırakabilirim."

Kızın eli saçımdayken duraksadı. "Böyle daha düzenli görünür diye düşün..."

"Hayır, açık bırakmak istiyorum," dedim sözünü keserek. Morianlıların bir düzen takıntısı olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hepsinin saçları sıkı sıkı topuz yapılmıştı, tek bir telleri bile dışarıda değildi. Fakat ben buralı değildim ve Morian modasına uymak zorunda olduğumu da düşünmüyordum. Yabancı prensesi olduğu gibi kabulleneceklerdi.

Kız ellerini indirerek saçımdan uzaklaşıp başını eğdi. "Elbette, prenses. Artık gidebiliriz."

Kaşlarım hâlâ çatık olsa da ona daha fazla yüklenmek istemedim, gözlerim son kez aynada kendime kaydı. Dalgalı koyu renk tutamlarımı daha da dağıtıp onlara rahatsızlık verme dürtüsüyle dolsam da kendime hâkim oldum, sonuçta bu şekilde alışmışlardı ve bu hayat tarzını benimsemelerini yadırgayamazdım.

Derin bir nefes verip Efendi Sarpedon'la kahvaltı yapmak için odadan çıkarak kalenin içinde yanımdaki hizmetli kızla beraber yürümeye başladım. Eh, yürümek eylemini hâlâ pek iyi becerebildiğim söylenemezdi, komik görünüyordum. Kalçam bile ağrıyordu, bu da merdivenleri inip bahçeye ulaşmamızın gerekenden fazla uzun sürmesine neden oldu.

"Asansörün varlığını da özlediğimi eklemek istiyorum," dedim gözlerimi kaldırıp gökyüzüne bakarak.

Hizmetli kız bana tuhaf bir bakış atınca dudaklarımı birbirine bastırıp toparlandım. İşin doğrusu yabancı prensesi değil, *uzaylı prensesi* kabul etseler iyi olurdu.

Kalenin sol tarafına doğru yürüyüp tekrar sola döndük. Gelirken burayı fazlasıyla görmüştüm, geçtiğim yerler de ilk gördüğüm kısımlardan farksızdı. Aynı boyda kesilmiş ağaçlar, mermer heykeller ve aşınması muhtemel ama sonradan restore edildiği belli olan taş yollar.

Sonunda çimlerle çevrili ve büyük fıskiyeli bir havuzun göze çarptığı küçük bir bahçeye geldiğimizde kız durdu. Başını eğerek bana devamını yalnız ilerleyeceğimi belli etti. Ona kısa bir bakış attıktan sonra tekrar başımı çevirdim ve Falcon'ı büyük havuzun biraz ilerisinde dikilirken gördüm.

Kısmen uzakta olsam da öyle göze çarpıyordu ki onu fark etmemek imkânsızdı. Kızıl saçları ve ondan daha koyu bordoya yakın tünüğüyle güneşin kavurucu ısıyla alev almış bir meşale gibi görünüyordu. Gündüz vakti bile ortalığı aydınlatabilirdi.

Kitabıma uygun ilerleyen bu havası afallamama neden olsa da yürümeye başladım. Onu hep ışık olarak hayal etmiştim ve uzak-tan başını kaldırıp bakamayacağın kadar gün ışığını yansıtan beyaz kalesiyle birlikte kendisi de bunu fazlasıyla karşılıyordu.

Yanına yaklaşp tam karşısına geçtiğimde eğilerek bana reverans yaptı. Tekrar doğrulup uzun bacaklarıyla birkaç adımda tam yanıma geldi. Ve elimi tutarak dudaklarına götürdü.

"Günaydın, prenses." Başını tekrar doğrulturken gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmedi, dudaklarında aşına olmaya başladığım o hafif kıvrım vardı. "Havanın güzelliğini dile getirerek konuşmaya başlayacaktım ama sen gelince maalesef sönük kaldı."

Birbirine tezat iki Efendi arasında kalmanın verdiği şokla öylece dikilmeye devam ettim. Buraya geldiğimde tanıştığım ilk kişi Falcon olsa tepkilerim çok daha başka olabilirdi. Kitabımın kahramanı ile ilerleyeceğim bir yol... Aklımı başımdan alırdı muhtemelen.

"Günaydın, Efendi Sarpedon." Duraksadım. "Ve güzel sözlerin için teşekkür... ederim."

Falcon, elimi bırakmadan önce kısa bir an oyalandı. Gözleri de en az kalesi kadar ışık oyunları yapıyor, ona oyunbaz bir görüntü oluşturunuyordu. Kenara çekilip bana çimlerin üzerine serilmiş olan kahvaltı sofrasını gösterdi.

"Havayı değerlendirelim istedim."

Sofra fazlasıyla dolu ve güzel görünüyordu. Günlerdir dışarı çıkmamanın verdiği karamsarlığım biraz da olsa dağıldı, hafifçe gülümsemeden edemedim. Tam sofraya doğru ilerlerken, "Ve bana Efendi Sarpedon yerine Falcon demeni tercih ederim," diye ekledi.

Yine afallayarak göz ucuyla ona baktım, benden önce oturarak dirseğinden destek alıp yarı uzanır vaziyette beni bekledi.

Oturmak için hamle yaptığımda bacaklarım kırılıyormuş gibi hissettiğimden tekrar doğruldum. Bir sağa bir sola acemice hareketler yaparak geçirdiğim on saniye boyunca Falcon oturduğu yerden beni izlemeyi sürdürdü.

"Beni affet, bacaklarını tamamen göz ardı etmişim. Belki de içerde masa hazırlatmalı..."

Tam ayağa kalkacağını anladığım sırada kendimi popo üstü yere bıraktım. "Hayır hayır," dedim itiraz ederek ama sesim ansızın beynimde infilak eden hamlama ağrısıyla çatallanmıştı. "Burası çok güzel."

Kas ağrılarından nefret ederdim, spor bile yapmazdım ki ben... Buraya geldiğimden beri yaşadıklarım en güçlü sporlardan daha zorlayıcıydı.

Falcon tekrar dirseğine yaslanarak kısmen sofraya yayıldı. Ona bakmaktan kaçınarak gözlerimi etrafta dolaştırdım. Fıskiyeli havuzdan gelen su sesi, sabah güneşinin parıltısıyla huzurlu bir atmosfer yaratıyordu. Sofra özenle seçilmiş yiyeceklerle donatılmıştı. Üzüm taneleri gümüş bir tabakta sıralanmış, peynirler ahşaptan servis tabağında bekliyordu. Sofranın köşesinde bir sepet elma vardı.

Falcon, elmalardan birini alarak bana uzattı. Gülmeden edemedim zira elma hikâyelerimi hatırladığını belli eder gibi gülümsüyordu. "En güzel bahçelerden toplattım."

Hareket etmek ve Efendi'yle aramdaki tuhaf atmosferi dağıtma ihtiyacıyla elmayı alıp bir ısırık aldım ve abartı tepkilerle, "Buranın elmaları çok güzel, Efendi, teşekkür ederim," dedim. Ağzımın

yarısı doluyken konuşmam pek kibar bir görüntü değildi ama onun karşısında bocalıyordum.

Falcon gülümsemeye devam ederken hafifçe doğrulup, "Badem sütü mü istersin, şarap mı?" diye sordu.

Elma gerçekten de çok güzeldi, tadının etkisiyle midem bayram ederken şarap sorusuna hazla inlememek için kendimi tuttum. "Ambrossia mı o? Harika olur."

Falcon duraksadı. Yüzünde saklı kalan gülümsemesinin hayaleti silinmese de tek kaşı havaya kalkmıştı. "Hayır, bu üzüm şarabı." Bir kadehi doldurmaya başlamıştı. "Nemf işi şaraplardan burada bulunmaz, dışarıdan ticareti çok sınırlı tutarız." Kadehi doldurup bana uzattığında elinden aldım. "Yine de üzümlerimiz çok iyidir. Şarabımızı beğeneceğini ümit ediyorum."

Harika. Harika. Harika. Scathan'la farklarını bana dolaylı yoldan belli ediyordu. Blake ticarete meraklıydı, yeni şeylere çok açıktı... Korsanlarla işbirliği yapıp yeni yaratıkların bile ticaretini yapan bir adamdı. Burada işleyişin başka olduğunu şimdiden görmeye başlıyordum.

Ben şaraptan bir yudum alana kadar beni izlemeyi sürdüren adamı göz ardı etmeye çalışsam da başaramadım. "Çok... Güzel," dedim biraz önce yaptığım şeyi telafi etmek için yüzümde kocaman bir gülümsemeyle. Hiçbir zaman diliminde Ambrossia'nın yanından geçebilecek bir şarap olduğunu düşünmüyordum ama bunu dile getirmektense fiskiyeli havuzda kendimi boğabilirdim.

Falcon da ağzına meyve tabağından bir üzüm atarak güldü.

"Buraya alışacaksın."

Söylediği şey üzerine yutkunurken zorlandım, şaraptan bir yudum daha almadan sakince sofraya bıraktım. *Gelelim asıl konumuza...*

"Burada alışmam gerekeceği kadar uzun kalacağımı mı ima ediyorsun?"

Sorum onu duraksatmadı, aksine, ağzına bir üzüm daha atarak güç aldığı dirseğiyle yarı uzanmaya devam etti ve gün ışığından dolayı gözlerini kısarak bahçeye göz gezdirdi. "Kalmak istemeyeceğin kadar kötü bir yer mi?"

Aç olduğum için yemeden duramayarak ağzıma peynirlerden birini attım. "Sebebin bu olmadığını biliyorsun." Bana dönüp baktığında sesimi kısarak ekledim. "Ben gerçek prenses değilim."

Bunu açık açık söyleyip de bana inanmayanlardan sonra bilen biriyle konuşmak bir yandan çok iyi hissetmeme neden oluyordu. Bu bile bu dünyada kalacaksam eğer Falcon'ın yanında olmak istememe yeterdi.

Bu önemli bilgi sanki en ama en önemsiz şeymiş gibi omuz silk-ti. "Gerçeği ortada olmadığına göre neden sen burada kalmayasın?" Sonra durdu, göz göze geldiğimiz o an karnımda bir şey resmen takla attı. "Prensesin yerinde olmak istemez misin?"

Peyniri zar zor yutup sofranın üzerine eriyip kaybolmadan önce toparlandım. "Ben buraya ait değilim."

Yüzünde kas oynamadı, hatta dudaklarında o kıvrım bile yoktu. Ciddi ve ağırbaşlı bir ifadeyle konuştu. "Bu benim için bir fark yaratmıyor."

Kendisine bir şarap doldururken onu süzdüm. "Nereden geldiğimi biliyor musun?" Soyadıma kadar bildiği bilginin derinliğini merak ediyordum. *Hayır, resmen çıldırıyordum.*

Kadehi dudaklarına götürüp bana çok uzun gelen bir süre boyunca şarabını yudumladı ve beni izlemeyi sürdürdü. Tekrar dudaklarını oynattığında ne duymayı bekledim, bilmiyordum ama şok bütün vücudumu sarsmıştı.

"New York."

Yaşadığım şehrin ismi fiskiyeli havuzun sesini, hatta öterek uh-revi bir ortam yaratan kuşları bile susturarak beynimde çınladı. Tekrar konuşmadan önce duyduğumu sindirmeye çalıştım.

"New York'un neresi olduğunu biliyor musun?"

Falcon, sohbetimizin üzerimde bıraktığı etkiyi fark ediyor olsa da oldukça rahat bir tavırdı. Kadehini sofraya bırakıp doğruldu ve öne doğru eğilerek neredeyse yüzüme dokunabilecek kadar bana doğru yaklaştı. Sofranın daha büyük olmasını dilemiştim, çok yakındık. Çok ve tehlikeli bir yakınlık.

Sesini kısıtığında tınısı tüm tenimde dolaştı ve tüylerimi diken diken etti. Heyecanlandım mı, bilmiyordum, tedirgin edicilikten çok uzak bir havası vardı. *Diğer Efendi'nin aksine.*

Onları kıyaslamayı bırak artık, Ross!

"Adını, soyadını, yaşadığın şehri ve..." Biraz daha eğildi. "Zamanın çok ötesinden geldiğini biliyorum. Eğer merak ettiğin buysa."

Beynime oksijen gitmiyor olabilir mi?

Her şeyin daha da tuhaf olmayacağını sanmıştım fakat her seferinde işler daha da tuhaflaşıyordu. Beynim kafamın içinde alev alırken ona hafif aralık kalan ağızla bakakaldım. Bu zamandan olmadığımı bile biliyordu!

Bunu duyduğuma sevineyim mi, yoksa kaçayım mı?

"N-nasıl?" Sorabildiğim tek şey bu oldu.

Falcon tekrar gerileyip dirseğini yere koyarak bir önceki pozisyonuna geri döndü. "Konuya çok hızlı giriş yaptık. Önce başka şeylerden bahsetmeye ne dersin? Gerildiğin için kahvaltı bile yapmıyorsun. Bir şeyler yemezsen güçsüz düşersin, prenses."

Merakım ve şokum iştahımı çoktan gölgelemişti. Kadehi alıp şaraptan koca bir yudum içtim. Bu da yetmedi, direkt fondip yaptım. Belki sarhoş olur da bayılırdım ya da uyuşan zihnim olanları daha kolay kaldırırdı. Onu beklemeden kadehe biraz daha şarap doldurup içtim. Nefes nefese kalıp ağızma bulaşan ıslaklığı elimin tersiyle sildim.

Prenses olmadığımı bildiğine göre bir prenses gibi davranmak zorunda değildim ama bu hareketime duraksayarak bakıp sessiz bir kahkaha atmadan edemedi.

“Güneşle birlikte şarap çarpar, dikkatli ol, Rosanna.”

“Bana adımla hitap edeceksen konumuza geri dönmekten başka çarem kalmaz.”

Kuru meyvelerden birini daha ağzına atarken sırtıttı. Gözalcı sırtması dikkatimi dağıtmasın diye ona bakmaktan kaçındım. Madem sohbeti biraz sonraya bırakmak istiyordu, yemek yiyebilmek için dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Ekmekten bir parça daha alıp zar zor çiğnerken başka bir konuya geçtim.

“Bizi karşılayan tüm o insanlar...” Duraksayıp doğru anlatım tarzını bulmaya çalıştım. “İnsanların neşesini gördüm. Bu diyarda mutlu ve seni seviyor gibi görünüyorlar.”

Hafifçe kaşlarını kaldırdı.

“Öyle mi dersin?”

Tek kaşım havaya kalktı. “Eğer sevmeselerdi, bunu öğrenebilir miydim?”

Efendi hafifçe güldü. “*Eğer sevmeselerdi, bunu öğrenebilir miydin?*”

Aynı cümleyi, farklı bir tonlamayla tekrarladığında rahatsızca kıpırdandım. “Scathan Efendisi’ni sevmediklerini bizzat duydum ama gördüm.”

Blake’in bahsi geçince gülümsemesi soldu ve dikkatli bakışları ciddiyetle üzerimde dolaştı.

“Bir çiçeğin neden güneşe döndüğünü sormazsın, değil mi?” Benim bir şey söylemediğimi görünce yüzünde diyarı yönetmenin ağırlığı değil, güzelliği olduğunu düşündüğü bir ifade belirdi. “Çünkü güneş yaşam kaynağıdır.”

İki Efendi bambaşkaydı. Aynı mutlak güce sahip olsalar da sanki bambaşka yerlerde duruyorlardı. Blake’in korkuyla yönetmenin gerekliliğini savunduğu gün, sevgiyle yönetmenin mümkün olup olmayacağını düşünmüştüm. Belli ki Falcon bunu başarıyordu.

"Peki ya sana bir soru daha yöneltsem..." dedi başını hafifçe eğerek bana kıızıla çalan kirpiklerinin altından bakarak. "Bir meyve, tohumundan kaçabilir mi?"

Söylediği şeyi anlamak isterken gözlerimi hafifçe kıstım.

"Nightingale'in soyu, karanlığın ta kendisidir. Orada güneşi bulamazsın ve çiçeklerin de gün ışığı olmadan yetişemeyeceğini bilirsin."

Söylediklerinin taşıdığı anlamı sindirerek sessizce bekledim. *Lanetli Cadi'nin* oğlu, daha doğmadan önce bile sevgisizliğe mahkûm bırakılmıştı.

"Seni sevmeleri sadakatlerini etkilemez mi?" diye sordum sonunda.

Sesi pürüzsüz ve ölçülüydü, her kelime özenli seçilmiş gibi kulağa yerleşiyordu. "Sadakat en büyük güçtür. İnsanlar sevebilir ama bu onları bağlı kılmaz, *Rosanna*. Gerçek sadakat, zor zamanlarda ortaya çıkar. Bir insan sevdiği için kalmaz, güvendiği için kalır." Soğukkanlı bir şekilde devam etti. "Onların güvenliğini sağlamak için her şeyi yapacağımı biliyorlar. Zor koşulların olduğu bu dünyada da en büyük güç, yaşamları için güvence sağlamaktır."

Korkuyla yönetmeyi seçen Efendi Nightingale'i düşünmemek için elimden geleni yaptım ama ikisini kıyaslamamak çok zordu.

"Sana da bunu sunuyorum. Hayatın benim güvencem altında. Artık kimliğin açığa çıktığında infaz edilmekten korkmana gerek yok, ben kim olduğumu biliyorum. Aldatmacalarla uğraşmana gerek yok, aksine bana geldiğin zamana dair anlatacağın her şeyi dinlemeye açığım. Saklanmana ya da kaçmana gerek yok, burada benimle kaldığın sürece *ben de dahil* kimse sana zarar veremez."

Başını yana eğdi, bu bir soru işareti gibiydi.

"Nightingale'e bir sadakatin olsaydı, benimle gelmezdin. Burada olmanın sebebini unutma. Orada yaşadıkların her neyse sebebi o "

Durdu ve düşünmem için bana kısa bir zaman tanıdı. "Sana orada yaşadıklarını unutturmayı arzuluyorum ve senden de bana izin vermeni istiyorum."

Sözleri kara yağmur bulutlarını üzerimden silip süpürerek güneşin açmasına neden olacak cinstendi. Karşımdaki bu adama kapılmak öyle kolaydı ki...

Yine de bir şey söyleyemedim, sadece dudaklarımı birbirine bastırıp başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. *Ona izin verecektim.* Bu yaşamam için en kolay çözümdü.

Falcon, hareketimden memnun olduğunu belli edercesine neşe doldu. Doğrulup boşaldığını fark etmediğim kadehime biraz daha şarap doldurdu.

Alıp ondan da kocaman bir yudum aldım. "Konumuza geri dönmekten başka yol göremiyorum çünkü bu merakla daha fazla duramam. Hakkımdaki bilgileri nereden edindiğini bana göstereceğine yemin ettin."

Kısa bir değerlendirmeden sonra beni yanıtladı. "Ve yeminimi tutacağım."

"Öyleyse hadi, göster bana."

"Yeminimi ne zaman tutacağımı söylemedim."

Şarabı yine fondip yaptıktan sonra kadehi sertçe sofraya koydum. "Bu aldatmacaya girer."

"Bu oyunu kuralına göre oynamaktır." Gözlerini kıstı. "Scathan'ın izlerini..." Duraksadı. "Nightingale'in üzerindeki etkisini bilmemi bekleme benden. Sana güvenmem için zamana ihtiyacım var ve burada kalmanı garantilemek adına bu bilgiyi bir süre beklemeye alacağım."

Pekâlâ. Kurnazdı. Fazlasıyla.

"Bana bir seçim sundun ve seninle gelmeyi seçtim. Onun üzerimde bir etkisi olsaydı, bu kararı vermezdim, değil mi?"

Dudakları tatmin olmadığını gösteren bir edayla büküldü. “Onun nasıl biri olduğunu en iyi ben bilirim, *Rosanna*. Ve inan bana, ne kadar bağlayıcı olduğunu da.”

“Onunla bir bağım yok.”

“Bunu zaman gösterecek.”

Güneş ve şarap çarpmaya başlamıştı, çok güzel. “Burada çok uzun kalmamı istediğini görüyorum ama ben kendi zamanıma geri dönmek istiyorum.”

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. Aklından ne tür şeyler geçtiğini tahmin etmeye çalıştım ama ayak parmaklarımdan saç dipleri-me kadar yanmaya başlamıştım, sarhoş olmam an meselesiydi. Yer yavaş yavaş altımdan kaymaya çalışıyordu.

Falcon birden ayaklanınca bozulmaya başlayan algım iyice karıştı. Tunüğünü düzelterip sofranın kenarından birkaç adım atarak bana yaklaştı ve elini uzattı.

Hareket etmem yıllar sürmüş gibiydi. Bocalayarak uzattığı elini tuttum ve beni kaldırmasına müsaade ettim. Eh, bacaklarım benim kadar uysal değildi. Kalktığım an acıyla kıvranıp tökezlemem bir oldu.

Falcon elini belime yerleştirip beni düşmekten son anda kurtarıırken belim geriye yaylandı ve yüz yüze kaldık. Kendimi romantik film veya kitap sahnesinde bulurken vücudumu daha fazla ateş bastı. Havuza atlayıp serinlemekten bir tık uzaktım. Fıskiyeden süzülen suların sesi ve mükemmel düzende tasarlanmış bahçenin muhteşemliğiyle kollarında olduğum Efendi’nin görkemi aklımı daha çok bulandırmıştı.

Geriye doğru taranmış kızıl saçlarından birkaç tutam alnına dökülmüş, çıkık elmacıkkemikleri tuttuğu nefesiyle daha da belirginleşmişti. Gözlerim uzaktan belli olmayan ama yakından yeni yeni çıkmaya başlamış sakallarını bile seçerken hafif dolgun dudaklarında gereğinden fazla oyalandı. *Ah, hayır*. Sadece onu betimleme

arzusuyla dolduğum için inceliyordum ama gözlerindeki bakış buna derhal bir son vermem gerektiğini belli ediyordu.

“Seninle bir anlaşma yapalım,” dediğinde kısık sesi yüzümün her karışında dolaştı.

Konuşurken kelimeleri doğru kullanmak için çabalamam gerekti. Beni sarhoş edenin ne olduğunu karıştırmaya başlıyordum. “Nasıl bir anlaşma?”

“Benimle evlen.”

Donup kalırken ağzım da hafifçe aralandı ama kelimeler kendine bir yol bulamamış gibi kapalı kaldı. Bir gayretle, “Ne?” diye sordum.

“Benimle evlen, Rosanna Camborne.” Sesi, bir sırrı paylaşıyor-muş gibi yumuşaktı ama içinde hafif bir oyunbazlık vardı. Yüzünü biraz daha yaklaştırıp burun buruna gelmemize neden oldu. “Düğünden sonra da burada kalmak istemezsen seni geri dönmen için serbest bırakacağıma söz veriyorum.”

Sözleri, zihnimde çınlarken kalbim hızla çarpmaya başladı ama neyin uğruna çarptığını bile bilmiyordum. Bir an için her şey dondu; kelimeler, zaman, hatta nefesi ve benim hissettiğim şey, o tek cümlenin yankısıydı.

Benimle evlen.

Tanrım...

Bu gerçekten oluyor muydu?

Scathan Savaşçıları

Gary Numan – My Name Is Ruin
*Bana kötü dediklerinde biliyordum,
Bana yıkım dediklerinde biliyordum,
Her zaman sana giden yolu bulacağımı.*

Remus Alaister

Scathan Kalesi'nin her bir taşına sinmiş olan kasvet, savaşçıların üzerinde de seziliyordu. Özellikle Remus, üç gündür uyumamanın verdiği asabiyet ve yorgunlukla uğraşırken savaş çağrısının diyarın dört bir yanına ulaşmasının verdiği gerginliği de yaşıyordu.

Önceki Efendi Byron Nightingale, ittifakla hüküm sürse de üç diyar arasındaki ipler her zaman gergindi. Bir gün bir savaşın patlak vermesi elbette kaçınılmaz görünüyordu fakat o günün bir anda gelmesi, kimsenin kabullenmek istemediği bir şeydi.

İşin aslı Blake Nightingale yıllardır bu an için hazırlanıyordu fakat daha çok savunmayı geliştirmek amacını taşırdı. Bu yüzden ordusuna Dewinleri de katmak için uğramış, cadılardan güç almış ve büyü gücünü değil Scathan, tüm diyarlara göstermek istemişti. Bir başkaldırıydı onunki. Bu güçlere sahip kişiler için bir ev, bir sığınak inşa etmişti.

Ve sonra, onun bu girişimlerinden haberdar olan diğer diyarlar da güçlerini açık etti. Gordion Hanımı da bir cadıydı ve tahtta büyü güçlerine sahip birinin var olduğunu alenen ilan etmişti. Onlar ne kadar bu konuda riyakâr ve kindar olsa da asıl kimliklerini açık açık yaşamayı Efendi Nightingale'e borçlulardı.

Falcon Sarpedon'a gelince... O, Blake için en önemli sorundu. Onun kadar genç, onun kadar güçlü bir başka Efendi'nin tahtta

oturması, düşmanlığı kızıştıran yegâne sebeplerden biriydi. Yabana atılacak biri değildi, tahta geçtiğinden beri başarıları tüm diyarlar-da nam salmıştı. Topraklarını genişletmiş, en verimli köyleri kendi hanesine katmıştı. Büyü gücünün ne denli olduğunu Remus bilmi-yordu, onu hiçbir zaman bizzat tanımamıştı. Lakin Efendi onu hiç-bir zaman yabana atmamıştı ve ordusunu bu kadar güçlendirmeye çalışmasının nedeni Falcon'dan başkası değildi.

İki diyar arasında alenen başlamış olan bu savaş, tarihte ne gö-rülmüş ne de duyulmuş şeylere tanıklık edebilirdi. Büyülerin sava-şı, çok fazla kayba ve tüm diyarların yok olmasına sebep olabilirdi. Bu yüzden Efendi Nightingale, her zaman saldırıdan kaçınmış, kendini hep savunmaya adanmıştı.

Şimdiyse işler değişmişti.

Prencesin Morian'a gitmesi ipleri tamamen koparmıştı.

Kalenin taş duvarları arasında, yüksek kulelerinde gölgesinde talim yapan savaşçılara usulca göz gezdirmeye devam etti. Güneş tepede parlıyor, ter ve toz kokusu havaya karışıyor. Akrep Ca-milla'nın sert emirleri etrafta yankılanıyordu. Kendilerine seçtik-leri silahlarla karşılıklı düello yapan savaşçıların vücutları, yıllar-dır süren savaş eğitimleriyle sertleşmiş toprağa sertçe düşüyordu. Bir köşede okçular, hasırdan yapılmış hedef tahtalarına oklarını saplarken diğer yanda kalkanlı ve kılıçlı savaşçılar teke tek dövü-şüyordu.

Büyü antrenmanları genelde akşam vaktinde olurdu ama bugün karardığında Remus, Efendi'yle beraber taht odasında olacak, eğitimden geçen Dewin ve cadılarla Camilla ilgilenecekti.

Ardell ve Arion'ın kendisine yaklaştığını görünce oturduğu yer-den doğruldu ve tepede parlayan güneşten dolayı bakışlarını kısıtı. Ardell yanına oturup kılıcını yere dayadı. "Konsey cadıları kaleye geldi, hepsini akşam vaktine kadar odalarına yerleştirdim."

Ardell, kendisinden birkaç yaş büyüktü ve genelde Gölge'nin ol-madığı yerlerde yetkili o olurdu fakat Efendi yokluğunda Remus'u

tahttan sorumlu tuttuğu için şu an işleyişi o yönetiyordu. Ardell'in de kendisine komut vermekten gocunduğu yoktu, aralarında böyle rekabetlerin olmayacağı kadar birbirlerine bağlı savaşçılardı.

Efendi'nin en güvendiği savaşçıları... Gölge ve Efendi'nin aynı kişi olduğunu bilen bir elin parmağını geçmeyen savaşçılardan ikisi de Skedwaller kardeşlerdi. Camilla ve Blue da bu bilgiye hâkimdi.

Blue'nun prensesle gelişen yakınlığı düşünüldüğünde Remus başlarda onun bu bilgiyi açık etmesinden korkmuştu ama sonra kendisine kızdı. Blue da çocukluğundan beri bu kaledeydi, hepsi beraber büyümüşü ve ondan şüphe duyması istemsizce canını sıktı.

Camilla'nın da Sierra ile geçmişi düşünüldüğünde... Bu da korkulacak bir durumdu ama Akreplerin lideri, aralarındaki en ketumlarından biriydi. Remus, bunu hain olan Akrep'e söylemediğine adı kadar emindi. Böylece Efendi'nin bu sırrı doğru kişilere emanet ettiği ortaya çıkmıştı.

"Efendi henüz gelmedi," dedi Arion sıkıntılı bir sesle. Aralarında savaşa en susamış olan oydu. Gordion'dan ölesiye nefret eder, Morian'dan da hoşlanmazdı. Buz rengi gözlerindeki sabırsız ve öfkeli bakış, onun sabrını zor koruduğunu belli ediyordu.

"Eğer burada olmayacak olsaydı, üç gün sonra cadıları toplamamı emretmezdi. Rahat ol, Arion. Gelecektir."

Arion'ın sarı saçları güneş gibi parlarken gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Efendi'nin son zamanlarda neler düşündüğünü anlayabiliyor değilim." Dönüp çatık kaşlarıyla Remus'a baktı. "Prensesin en baştan öldürülmesi gerekiyordu. Savaşın zaten kaçınılmaz olduğunu biliyorduk. En azından bu şekilde başlaması daha kabul edilebilir olurdu."

"Efendi'nin emirlerini ve yaptıklarını sorgulamaman gerektiğini sana kaç kere izah edeceğim?" Ardell ikizinin aksine daha sakin ve düşünerek hareket ederdi.

ZAMANSIZ-II

Arion kılıcını ona uzattı. "Prensese karşı bir yakınlık hissettiğini inkâr ediyorsun ama seni biliyorum, kardeşim. Kalbin her zaman gereğinden fazla yumuşak olmuştur."

Ardell, yere dayadığı kılıcını aniden kaldırıp onun kılıcına vurarak sertçe yere düşmesine neden oldu. "Biraz daha konuşmaya devam edersen, beni kardeş katili edeceksin. İşte o zaman kalbimin ne denli yumuşak olduğuna tanık olursun."

"Bırakın çocuk gibi kavga etmeyi," dedi Remus katı bir sesle. "Herkes fazlasıyla gergin, bir de sizin çatışmanız savaşçıları etkiler."

Arion, sinirden kasılan çenesiyle eğilip yerden kılıcını aldı. Tam o sırada gözleri talim alanının kapısına kaydı ve sanki mümkünmüş gibi yüz hatları daha da gerildi. Remus'un gözleri de yanlarına yaklaşmakta olan Blue'ya kaymıştı.

"Hah!" dedi Arion doğrulup kılıcını kınına sokarken. "Prensesin asıl yordakçısı da geldi."

Blue maalesef ki onun söylediğini duymuştu. Tam yanlarına geldiğinde nefesini gürültülü bir şekilde verip örgülü mavi saçını geriye attı. "Ben prensesin yordakçısı değilim. Beni böyle küçümsemeye devam edersen bundan sonra yan yana gelmemiz yersiz."

Arion dikleştiğinde keten gömleğinin yaka ipleri gerildi. Omuzlarına gelen sarı saçlarından elini geçirip sinirle altdudağını yaladı. "Bendeki de ne talih ama! Aynı kalede yaşıyoruz. Karşılaşmaktan kaçışımız yok."

"Bu yüzden ona böyle davranmaktan vazgeç," dedi Remus araya girerek. "Herkesle münakaşa halindesin, belki de sorunu kendinde aramalısın."

Remus, Arion'ın hareketlerini onaylamasa da onun bu öfkeli yapısının derinliğini biliyordu. Ailesi Gordion pusucuları tarafından öldürüldüğünde onun ne denli zorlu zamanlar geçirdiğine bizzat şahit olmuştu. Yaşı onlardan küçük olduğu için aralarına pek karışmadığı zamanlardı ama Arion'ı bir gün talim alanında tek başına otururken bulduğunda yanına gitmiş ve ikisi de sessizce uzun uzun

oturmuştu. Yalnız hissetmesini istememişti. O gün kelimelerin olmadığı bir bağ kurmuşlardı, kardeşlikleri o zamanlarda başlamıştı.

“Benimle anlaşıyor olduğunuz, sizin doğru düşündüğünüz anlamına gelmez. O bir Gordion Prensesi, sinsilik ve ihanet kanında saklı. Onu kabullenmemeliydiniz.”

“Kişileri kan bağlarıyla yargılasan sözlerinin sonu hayırlı bir yere varmaz.” Ardell’in gözleri yerdeydi fakat ona bakmasa bile sözleriyle Arion’a sert bir darbe indirmişti.

Efendi Nightingale’in soyunun dayandığı yer, kimsenin dile getiremeyeceği kadar karanlıktı. Şayet onu da kan bağıyla yargılasalardı, onun izinden gidemezlerdi.

Dördü arasında ruhları buz kesen bir ölüm sessizliği oluşmuştu.

“Dahası prensesin kendi isteğiyle gittiği sonucuna hemen varmak adil değil. Sierra onu oyuna getirmiş olabilir. Bu yüzden onu böyle yargılayan anlamsız,” dedi Blue.

Arion başını iki yana salladı. “Onu kan bağıyla yargılamasam da kendi isteğiyle gittiğine eminim. Öyle ya, hiçbir zaman burada olmak istemedi. Onu kaçırdık.”

“Yine de burada kaldığı süre boyunca bizi tanıdı. Ben... Kendi isteğiyle gittiğine inanmak istemiyorum.”

Blue’nun bu söylediğine karşılık Arion güler gibi oldu. “İşte bu yüzden bir Nemf, savaşçı olmaya uygun değil. Fazla iyimsersin, aldatmacaya ve zarar görmeye alenen açıksın.”

Blue’nun mavi gözleri dolmaya başladı ama bembeyaz yüzü bir mermer kadar sert duruyordu. Dudaklarını birbirine bastırıp ona bakarken hiçbir şey söylemedi ve hışımla arkasını dönerken mavi örgüsü savruldu.

O talim alanını terk ederken Arion arkasından bakmaya devam ediyordu.

Ardell ayağa kalkıp kılıcını kınına soktu ve talim alanını terk etmeden önce kardeşine son bir söz söyledi. “Ona böyle davranmaya devam ettiğine bir gün çok pişman olabilirsin.”

ZAMANSIZ-II

İki kadın gittiğinde, Remus ve Arion sessizce durmaya devam etti. "Presesten neden hazzetmediğini biliyorum, Arion," dedi Remus sakın bir sesle. "Blue'ya karşı neden böylesin, işte ona anlam veremiyorum."

Arion sinirle soluyup elini tekrar omuzlarına gelen saçlarından geçirdi. Gürültülü bir hareketle kendisini Remus'un yanındaki yere bıraktığında bezgin bir nefes dudaklarından süzüldü. Hepsi her ne kadar kardeş gibi olsalar da hislerini birbirlerine açık eden kişiler değillerdi. Yine de hem kendilerini hem de birbirlerini sorguladıkları zamanlar da olurdu.

"Doğası gereği acımasız olamıyor, her daim iyiyi düşünüyor. Bu dünya ona göre değil. Savaşçılar acımasız ve gaddar olmalı. Bunu sen de biliyorsun."

Remus, başını yan çevirip ona alttan bir bakış attı. "Ben de öyle düşünüyorum ama Blue bu zamana kadar bizi yanıltmadı. Onun Nemf gücünün çok işimize yaradığı zamanlar da oldu." Biraz durup onun söylediklerini sindirmesini bekledi. "Üstelik Efendi onu savaşçısı olarak eğitti. Bunu kabullenmen gerekiyor."

"Ben onu kabullenmiyorum değilim," dedi Arion birden. Sonra bu söylediğine lanet okur gibi gözlerini kapatıp parmaklarıyla alnını ovuşturdu.

Remus hafifçe doğrulup ona pürdikkat bakmaya devam etti. "*Onun için endişeleniyorsun.*"

Üzerine vurgu yaparak kullandığı bu cümle Arion'ın âdeta donmasına sebep olmuştu. Başını hızla çevirip kaşlarını çatarak Remus'a baktı. "Ne zırvalıyorsun sen?"

Remus istifini bozmadı. Ulaştığı bu sonuçtan oldukça emindi ve birinin bunu Arion'a sesli dile getirmesi gerekiyordu. "Onun zarar görmesini istemiyorsun, Arion. Fakat o, onu Nemf olduğu için küçümsediğinden bunları yaptığını düşünüyor, biliyorsun değil mi? Buna sebep olan da sensin."

Arion sinirle solumaya başladı. "Tamam, dediğin gibi olsun. Hepiniz için endişelenebilirim. Kaidan'ın da bir savaşçı olmak için fazla aptal olduğunu düşünüyorum. Bunun nesi yanlış?"

"Bana aptal mı dedin sen?" Kaidan'ın büyü güçleri olsa da kim-senin anlam veremediği bir özelliği daha vardı. Kendisinin bahsi geçtiği an, o ortamda birden belirmesi gibi. Bu bir Dewin gücü değildi, tesadüfün onun için üstün bir çabayla işlemesiydi.

Arion, bıkkın bir nefes verip Remus'a homurdandı. "Yine adı geçince birden ortaya çıktı."

"Takdir ediyorum," dedi Remus ister istemez güler gibi. Kaidan'ın bir diğer özelliği, girdiği ortamı anında rahatlatmasıydı. Sinir bozuculuğu, ketum savaşçılar arasında çok görülmezdi ama o eşsiz havasıyla herkesi gevşetmeyi bilen biriydi.

Baltasını Arion'a doğrultan Kaidan gözlerini kıstı. "Arkamdan konuşmak ve bana aptal demek, ha? Bu bir düello davetidir, arkadaşım."

"Ben senin arkadaşın değilim," dedi Arion somurtkan bir ifadeyle.

"Bunu ben de istemezdim, Skedwaller. Fakat fazla şarap içerek sızdığın gün, seni yatağına yatırdığımda ve çizmelerini çıkardığımda, aramızda istemsiz bir yakınlık oluşmuş oldu. Ama madem arkadaş olmadığımızı söylüyorsun, sırrını saklamama da gerek yok."

Remus'a bakıp sinsi sinsi sırtıttı ve eğilerek fısıldadı. "İçtiği normal bir şarap değil, Nemf işi *Ambrossia*'ydı. İçeceğin etkisiyle o pembe olan yanaklarını görmeliydin."

Remus'un omzu sessiz kahkahasıyla titrediğinde Arion ona ölümcül bir bakış attı.

"Şimdi bana söylediğin sözünü geri al." Kaidan kolunu kaldırıp baltasının sapını omzuna dayadı. "Yoksa bu sırrı Nemf olduğu için sürekli küçümsediğin ama içten içe *yanık olduğun* Blue'ya da söylerim."

İşte Kaidan buydu. Remus ölçülü ve uzlaşmacı bir şekilde bu konuya yaklaşırken Kaidan direkt malumun ilanını ölçüsüz bir şekilde dile getirmişti.

Arion birden ayağa kalktı ve kılıcını kınından çıkararak talim alanına doğru yürümeye başladı. "Buraya gel, düellonun sonunda dilinden olacağın için böyle konuşmaya devam edemeyeceksin."

Kaidan baltasıyla gerinerek onun peşinden giderken Remus başını iki yana sallayarak ona baktı. Kanlı bir dövüş olacaktı ve izlemesi keyifli de olabilirdi ama yapması gereken işler vardı. Bu yüzden ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Kalede her şeyin yolunda gittiğinden emin olmalıydı.

Bir de... Gizemini çözmesi gereken bir hizmetli vardı: Ailis.

Hava karardığında Efendi Nightingale kaleye giriş yapmış ve taht odası çoktan dolmuştu. Ailis'i tekrar sorgulamak ya da yanlış bir hareketini yakalamak için odasına giderken birden eksik olan cadılar olduğunu öğrenmişti ve sebeplerini aramaya koyulmuştu.

Tahtın yanında dikilirken konsey cadılarına üstten göz gezdirdi.

Urmicca, alnından geçen zincir detayı ve omuzlarına koyduğu kemikten süsleriyle aralarında en azılı duranıydı. Dudaklarını koyu bir renge boyamıştı, sarı saçlarının yarısını balmumuyla ve örgülerle şekillendirmiş diğer yarısını kemik süslemeli bağla bağlamıştı.

Kehanet cadısı olarak bilinen ve koyu mor cübbelerinden dolayı Avcılar tarafından Dorchalarla sık sık karıştırılan *Nefeli*, yine cübbesinin başlığını takmıştı. Beyaz saçları iki omzundan aşağı süzülüyordu.

Zeytin rengi teni ve dolgun dudaklarıyla zarif bir görüntüsü olan *Arete* onun yanında duruyordu. Remus onun, Supraları diyara musallat edenin Efendi olduğunu düşündüğünü işitmişti ve Efendi ona Bicara günü gerekli gözdağını vermişti fakat Remus yine de kadının sadakatinden çok emin olamıyordu.

Sadece göğüslerini kapatan deri bir kumaş ve tek bacağını ortaya seren deri eteğiyle *Wisha* da bir sonraki cadıydı, alnının yarısını yeşile boyamıştı ve elinde ucuna kurukafa yerleştirdiği bir değnek tutuyordu.

Bir korsan olan *Mira*, burada değildi, bunun sebebi de onun açık denizlerde olmasıydı. O Efendi'nin sınırlarının ötesine gidip yeni diyarlara açılabilen en önemli konsey cadısıydı. Efendi, görülmemiş yaratıkları ve daha başka şeyleri onun sayesinde temin edebiliyordu.

Asıl eksiliği göze çarpan önemli kişilerden biri *Calla*'ydı.

Anasazilerin kutsal kitabını çaldığı için Efendi'ye karşı tepkililer miydi? Bir başkaldırı mı düşünüyorlardı? Remus bunları bilmiyordu lakin bu durum fazlasıyla gerilime neden olabilirdi. Anasaziler bu diyarlardaki en köklü halktı, varlıkları herkesten önce bu toprak parçasında belirmeye başlamıştı. Remus onun yokluğunun Efendi'de yaratacağı gerilimi düşünmeden edemiyordu.

Geldiği gibi direkt odasına gittiği için Efendi'yle konuşamamıştı. Sadece Gölge'yi taht odasında isteyip istemediğini sorabilmiş, buna bile bir yanıt alamamıştı. *Bunun bile şu an onun için bir önemi yoktu.*

O yüzden, kimsenin bilmediği o odaya gitmemiş ve Efendi'nin olduğu ortamlarda Gölge'nin yerini alan İsimsiz'i buraya getirmemişti. *Evet, bir ismi yoktu.* Kim olduğunu Remus bile bilmiyordu. Sadece Efendi'ye hizmet etmek için canını bile ortaya koyabilecek bir savaşçı olduğunu biliyordu çünkü onun üstlendiği görev ve sır, her şeyden önemliydi.

Ona haber gitmediği sürece de asla Gölge kılığına bürünmezdi, sadece talimatları uygulardı. Peçe ve başlığının altına gizlenmediği zamanlarda da kalede dolaşmakta özgürdü, Remus onu ara sıra görürdü. Bir hayalet gibiydi, sessizce talim yapar, yemeklerde yalnız oturur ve Gölge kılığına büründüğü herkesten uzak o odaya gider, uyurdu. Boyları ve vücut yapıları Efendi'yle benzese de peçesini

çıkardığında altın rengi saçları vardı. Gözleriyse en belirgin ve önemli detaydı, tıpkı Gölge gibi donuk gri gözlere sahipti.

Remus'u daldığı düşüncelerden çıkaran kapının açılması oldu. Savaş çağrısını alan cadılar huzursuzca kıpırdanırken birden durak sayıp başlarını o yöne çevirdi.

Önce yerde sürünerek tahta doğru ilerleyen Sedna göründü, Efendi'ye bu dünyada en yakın olan varlık. Onun değerlisi ve belki de tek sırdaşı...

Yılan sürünmeye devam ederken tek tek cadıları incelemeyi de ihmal etmemişti. Sonunda tahta doğru tırmandı ve Efendi'nin arkasına yaslanacağı yere kuruldu.

Ve ardından Efendi içeri giriş yaptı.

Tamamen siyah giyinmişti. Genelde bu rengi giyse bile mutlaka altın rengi ya da başka renklerle işlemeli şeyler tercih ederdi ama bugün üzerinde başka hiçbir renk yoktu. Dorchaları anımsatmak için bu rengi tercih etmediğini Remus biliyordu fakat bugün için belli ki *bunun da bir önemi yoktu*. Siyah pelerini arkasında dalgalanırken belki de tam da Dorcha gibi hissediyordu. *Kötücül ve ölüm vaat eden*.

Üzerinden yayılan büyü'nün varlığı, taht odasındaki mum alevlerini titreştirdi. Bunu bilerek yapmadığını Remus biliyordu, bazı zamanlar gücünü kontrol etmekle uğraşmaz, onu bir nebze de olsa serbest bırakırdı.

Vakur adımlarla tahtına yürürken kimseye bakmadı. Yeşil gözlerindeki ölçülü sükûnet, konsey cadılarının da gerilerek oldukları yere mihlanmalarına sebep oluyordu. Sonunda iki basamağı çıkıp tahtının önünde durdu ve arkasını dönerek salona baktı.

Şimdi gözleri konsey cadılarının üzerinde dolaşıyordu. Ağır ağır onları inceledi, Calla'nın yokluğunu fark ettiğinde omuzlarının dikleştiği ve mum alevlerinin daha da titreştiği fark edildi. Remus'un tam diyardaki bütün musibetler üzerine lanet okuduğu

sırada salon kapısı tekrar açıldı ve Arion'la Ardell'in ortasında biri daha içeri girdi.

Calla.

Yüce olan tüm varlıklar adına.

Remus derin bir nefes verirken omuzlarının sarsılmamasına özen gösterip tahta doğru ilerleyen cadıya baktı. Anasazi, ortada durdu ve tek dizini kırarak eğildi.

"Efendi Nightingale," dedi tekrar doğrularak. Tıpkı en azılı görünen Urmicca gibi, o da balmumlarıyla saçlarını şekillendirmişti. Saç öbeklerinin arasından dolanan beyaz ipler göze çarpıyordu. Alnının yarısını yeşile boyamıştı ve yarısını topladığı saçlarının uçlarına kuş tüyleri bağlamıştı. "Geciktiğim için beni affedin, çetin bir yolculuktu. Savaş çağrısını alan herkes fazlasıyla telaşa düşmüş durumda, sorularıyla yolculuğumu yavaşlatmama neden oldular."

Remus tekrardan içinden yüce varlıklara gönderme yaptı. Neyse ki Morian sorunundan sonra bir de Anasazilerle uğraşmaları gerekemeyecekti.

Efendi'nin ruh hali, onları bile gözden çıkarıp yok etmesine sebep olacak karanlığa çoktan kapılmış gibiydi. Gözlerini hafifçe kısararak kadına baktığı kısa bir sürenin sonunda hiçbir şey söylemedi ve eliyle onun da diğerlerinin arasına geçmesini işaret etti. Calla, başını eğerek geri geri yürüyüp Urmicca'nın yanında yerini aldı. Ardell ve Arion da Remus'un yanına gelmişti.

Ve taht odasında bir süre kale duvarlarını aşındıracak bir sessizlik hüküm sürdü.

"Buraya her zaman hoş gelmenizi arzu etmişimdir." Efendi'nin konuşması, sessizliği bir bıçak gibi delip geçti. "Fakat savaş çağrısını almışsınız ve bugün konuşacağımız şeyler hiç hoş olmayacak."

Derin bir sessizlik.

Efendi tahta oturmak yerine ağır ağır volta atmaya başladı.

“Morian’la resmi olarak savaş başlatmış bulunmaktayım. Sizin fikirlerin ne kadar önem versem de aksini isteyen ve düşünen varsa... Şu an taht odasını terk edebilir çünkü kararımı değiştirmeyeceğim.”

Cadılar göz ucuyla birbirlerine baktı ama kimseden bir itiraz gelmedi.

“Prensesin Morian’a gittiğini işittim. Sebebi bu mudur, Efendi Nightingale?” Sonunda konuşmaya cesaret edebilen kişi Anasazi Calla olmuştu, bizzat prensesle aynı çadırda bile kalmışlığı vardı.

Efendi aniden durdu, keskin bakışları cadıların üzerinde dolaşmaya devam ediyordu. “Prensesin benim topraklarımdan bile isteye gitmesi ancak benim hükmümle gerçekleşebilirdi. Lakin sınırlarımı aşıp bizzat Scathan’a gelerek prensesi kaçıran, Morian Efendisi’nden başkası değil.” Ses tonu soğuk bir rüzgâr gibi odada esiyordu. Havayı hükmü altına alabilen Remus’un gücü bile bu ürpertiye bu denli etkileyici oluşturamayabilirdi. “Morian Efendisi sınırimi bizzat aşarak malumu ilan etmiş oldu, artık savaştan dönüş yok.”

Cadılar tekrar huzursuzca kıpırdandı.

“Prensesin Morian’da şenlikle karşılandığını işittim,” dedi Urmicca. Her ne kadar Anasazilerle benzerlik gösterecekler de iki farklı uçtaki topraklarda yaşıyorlardı ve Urmicca Morian sınırına en yakın yerde yaşayan cadıydı. “Geleceğin Hanımı’nı karşılamak için coşkuya kapılmışlar.”

Remus eliyle burun kemerini sıkarak ağrıyan başının acısını dindirme arzusuyla doldu. Efendi’nin buram buram tüten karanlığı taht odasını bile gölgelere boğacak gibiydi. Öfkesi elle tutulur boyuta gelmişti.

Visha söze karıştı. “Düğün olursa Gordion ile Morian kan bağıyla bağlanır ve bu iki diyarın birleşmesi demektir.”

Efendi onu duydu mu, bilmiyordu çünkü sert bakışları bir noktaya kilitlenmişti, şenlikle karşılanan prensesi duyduğu kısımda kalmış olmalıydı.

“İki diyara karşı savaşılabilecek güçte olduğumuzu düşünüyor musun, Efendi?” diyerek onların ardından bir soru yöneltti Nefeli.

“Değil iki diyar, tüm dünya karşıma geçse onu ezip geçeceğim.”

Efendi Nightingale’in bir kırbaç gibi şaklayan bu cümlesi odanın yine derin bir sessizliğe gömülmesine neden oldu. Ağır ağır ilerleyip tahtına oturdu ve Sedna anında onun koluna dolanmaya başlarken hava, bir felaketin eşiğinde gibi ağırlaştı. Efendi son sözünü söylemeden önce yerle göğün birbirine karışacağını haber verirmiş gibi gülümsedi.

“Ve sizi temin ederim, hanımlar, o düğün asla gerçekleşmeyecek.”

Evlilik Teklifi

Lana Del Rey – Once Upon a Dream

Rosanna Camborne

Benimle evlen.

Kelimeler havada asılı kalırken dünya hafifçe sallanıyordu. Falcon'ın sesi havuzu, kuşları ve yeryüzünü susturmuştu; belimi saran kolları vereceğim tepkinin beklentisiyle daha da sıkışmıştı.

Gözlerimi kırptırdım. Gelen teklifin şokundan mı yoksa şarapla güneşin çarpmasından bilmiyorum, görüşüm bulanıklaşıyordu.

Evlilik... Güzel bir kelime. Yuvarlak. Yumuşak. Ama çok tehlikeli!

İki kişinin aşkla birleşmesini taçlandıran bir tören olduğunda mutluluk verici bir kelimeydi fakat benim durumumda değil. Bir şeyler söylemem gerekiyordu, düşünmem ve bir çıkar yol bulmam ama lanet olsun ki düşünemiyordum. *Hızlı düşün. Hızlı düşün. Karakterin bu durumda ne yapardı? Bir şeyler bul, Ross.*

Dudaklarımı aralayıp kelimeleri çıkması için zorlayacaktım ki dilim dolandı. Panik içimdeydi. Konuşursam saçmalayacaktım. Şu an bir cevap vermek zorunda mıydım? *Evet.* Verecek miydim? *Hayır.*

Gözlerimi kocaman açtım, sonra dramatik bir şekilde nefes aldım ve başımı birden geriye atıp kendimi serbest bırakarak... *Bayıldım.*

Pekâlâ...

Panik anlarında çok hızlı ve iyi çözüm üretemediğim hayatımın gidişatından da belli oluyordu. Bayılma taklidime Falcon'ın

tepkisinin ne olduğunu yüz ifadesini göremediğim için bilmiyordum ama serbest bıraktığım vücudumu taşımak için kolunun kasıldığını hissedebiliyordum.

Uzun, kocaman bir sessizlik oldu. Yanaklarım şarapla güneş karışımı bir ısıyla alev alev yanıyordu, kızardığıma bile emindim. *Lanet olsun, Ross. Karakterin bunu mu yapardı gerçekten? Karakterin değil, sen rezil birisin.*

İç sesimi hızla tekmeleyerek zamanda bir yerlerde kaybolması için savurdum. Mantıklı düşünmek için şu andan kaçmam gerekiyordu ve ben de gerekeni yapmıştım. Falcon, kolunu hareket ettirerek beni hafifçe sarstı. Vücudum ve başım, bez bebek gibi kolunda sallanıyordu.

“Rosanna?”

Ses çıkarma. Ses çıkarma.

Neyse ki zorlanmıyordum zira başım gerçekten fırıl fırıl dönüyordu. Sesi suyun altından geliyormuş gibi hissettiriyordu, *harika*, sarhoş olmam için çok güzel bir zaman.

Falcon beni bir kere daha sarstı, tekrar adımı söylediğinde sesinde bariz bir alayla karışık hınzırlık vardı. “*Rosanna*, iyi misin?”

Anlamış mıydı? Kahretsin. Dramatik bir şekilde iç çektim.

Falcon kısa bir duraksamadan sonra ellerini bacaklarımdan geçirip beni kucağına aldı. Neredeyse ufak bir çığlık koyuverecektim ama rolünü sürdürmeye çalışan bir sarhoş olarak başım yine geriye düştü ve öylece kollarında kaldım. Yine de bu kadar net bir bayılış inandırıcı olmayabilirdi, o yüzden hafifçe kendime gelmeye çalışıyorum gibi mırıldandım.

“Başım... Çok dönüyor.”

Kelimeler uzun aralıklarla dudaklarımdan döküldüğünde nefesi geriye düşen başımdan dolayı boynuma çarpıyordu.

“Şarabı çok hızlı içtin.” Sesindeki o alaylı ton gitmemiştii.

Birkaç saniye sonra yürümeye başladığında beni odama götürüp yumuşak yatağa bırakacağını anladım ve keyfim yerine gelmeye başladı. Evet, hem yürümek zorunda kalmamıştım hem de kaçak oynamıştım. *Harika ötesi. Çözümüm mükemmel işliyordu.*

Ama Falcon beni kısa sürede yere bıraktı ve hâlâ aynı konumda olduğumuzu anlamamanın verdiği hisle gözlerimi yavaşça araladım. Lanet olsun. *Kaçmamıştım.*

Uzanır vaziyette sofranın yanında olduğumu anlamıştım ama gözlerimin önündeki tek manzara Falcon'ın bana doğru eğilmiş olan yüzüydü. Bir elini yüzümün yanından yere dayamış, tek dizini kırarak üzerime eğilmişti.

Çok uzun, çok ama çok uzun, bir süre boyunca öylece bakıştık.

Gri gözleri kısıktı, dudağında bilmiş bir gülümseme vardı. Ağır ağır kırpıp açtığım gözlerimle ve alev alan yanaklarımla ona bakmayı sürdürürken hiçbir tepki veremiyordum. Gerçekten sarhoşluğun zirvesine tırmanıyordum.

Diğer elini kaldırarak yüzüme düşen dalgalı bir tutamı çektiğinde parmak uçları yanaklarıma dokundu. "Teklifimden kaçmaya mı çalışıyorsun, Ross?"

İsmimin kısaltmasını duyduğumda ona mahmur bakışlarla bakmaya devam ettim ama birden kaçışımı anladığını fark edince gözlerim kocaman açıldı. Olduğumuz durum da romantik filmlere konu olacak cinstendi.

Güzel bir bahçedeyken bir havuzun yanında yere uzanmış, malesef ki kızıl saçıyla aykırı bir yakışıklılığa sahip olan bir adamla göz gözeydim. *Bir kralla.*

Kaçmam gereken bir an daha.

Derin bir nefes aldım, göğsüm kabardı ve tekrar verdiğimde soluğum onun yüzüne çarpıp geçti. Bir anda sırtüstü yatarken başım hafifçe yerden kalkmaya başladı ama yüzüne doğru uzanıp onu neredeyse öpecekmiş gibi göründüğüm için daha çok panikledim.

O an yapabileceğim tek bir şey vardı, gözlerimi kapatıp tüm gücümle sağa doğru yuvarlanmak.

Şarabı o kadar hızlı içmemeliydim. Çözümlerim pek iç açıcı gitmiyordu.

Evet, yavaşça yuvarlanmışım. Falcon'ın afallamasını fırsat bile-
rek kısıkcından kurtulup ayağa kalktım. Bacaklarım hem ağrıdan
hem de sarhoşluktan sarsıldı.

Ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Çok sıcak değil mi?"

Falcon, hâlâ tek dizini kırarak yere eğilmiş haldeydi. Başını kaldı-
rıp yüzünde bariz bir merak ve havalanmış kaşlarıyla beni izliyordu.

"Çok sıcak. Çok fazla sıcak!"

Artık rol yapmama bile gerek kalmamıştı, gerçekten de söyled-i-
ğim ve davrandığım gibi hissediyordum. Dünya bu sefer çok daha
şiddetli bir şekilde sallanıyordu. Gözlerim hızla bahçede dolaştı,
durduğum yerde bile tökezlerken elbisemin eteklerini tutarak hava-
landırdım. Gözlerim kendisine bir odak noktası seçmişti.

Havuz.

Onu ilk gördüğüm andan beri girmek istemiştım.

Neden olmasın? dedi benim gibi sarhoş olan zorba iç sesim. So-
nunda o da benimle aynı yola gelmişti.

Normalde amacım sakince davranmaktı fakat istediğim gibi
olmadı, hızla ilerleyerek kendimi havuzun içine atarken buldum.

Hayır, düştüm. *Kendi kendimi düşürdüm.*

Kenarına çıkıp ayakta durduğum an zaten sarsılıyordum ve bir-
den içine kayıverdim. Kolay ve hızlı bir düştü.

Suyun soğukluğu beynimde bir şimşek gibi çaktı. Boyumu geç-
mediği için girdiğim hızla tekrar ayağa kalktım ve sudan çıktığımda
ağızma giren suyu tükürdüm. Yanaklarıma yapışan saçlarımı kör
hareketlerle yüzümden çekerken suyun beni ayılmasını ummuş-
tum fakat daha çok çarpılmış gibiydim.

Sarhoşlukla zindelik birbirine girmişti.

Falcon ayaklanmış, havuzun kenarında dikiliyordu. Bana bakarken gözleri açılmıştı, yüzünde hayret ifadesi vardı.

Yine çok uzun bir süre bakıştık.

Aniden bu sefer yüksek sesli gerçek bir kahkaha attı.

Suyun içinde bile tökezleyip dik durmaya çalıştım ve ben de bocalayarak güldüm. "Soğuk su iyi geldi."

Tanrım, ne yapıyordum ben? Belki de kendi kitabımı kaleme aldığımı sanırken başka bir yazarın eline düşmüştüm. Bu yazar kesinlikle acımasız kaçığın tekiydi!

Falcon, havuzun kenarına gelerek bana elini uzattı. Hâlâ sırtmaya devam ediyordu. "En iyisi seni odana götürelim."

Evet, istediğim de kesinlikle buydu.

Suda ağırlaşan elbisemin de etkisiyle sarsak adımlarla ilerleyerek kenara ulaştım. Duvara çıkmak için hamle yapacağım sırada kolumu tutup beni çekti ve kucağına alarak havalandırdı. Üzerimden saçılan sular havuza ve onun üzerine sicim gibi yağarken onun da ıslanmasını istemeyerek inmeye çalıştım ama izin vermedi.

"Belli ki seni sağ salim odana götürmenin tek yolu bu," derken gülmüyordu ama gözleri eğlendiğini belli eden ışıltılar taşıyordu.

Yüzümden akan sular ağzıma girerken dudaklarımı yaladım. Burnuma kaçan sudan dolayı sürekli iç çekip duruyordum. "Kendime gelmek istedim ama daha da fena haldeyim," diye sızlandım.

Çoktan bahçeyi geçerek kale kapısına doğru ilerlemeye başlamıştı. "Kendini zorlama. Daha konuşabileceğimiz çok an olacak."

Evet, süper. Sorusundan sadece şimdilik kaçmıştım.

Merdivenleri tırmanmaya başladığında dudaklarımı büktüm. "Asansörü kesinlikle icat etmeniz gerekiyor."

Tek kaşını kaldırıp bana baktı. "Asansör?"

Bir parmağımı aşağıdan yukarıya hareket ettirdim ve kalenin uzun kulelerini gösterdim. "Bir halatla çekilen küçük bir oda. Seni aşağıdan yukarı taşıyor."

Kaşı daha da havalandı. "Senin zamanında böyle bir şey mi var?"

"Benim zamanımda daha neler olduğunu bilsen eminim ki nutkun tutulur. Büyüleriniz falan var ama inan bana teknolojinin de büyüden farkı kalmadı."

Teknoloji mi dedim ben? *Kelimelerinden bir halt anlamıyor, Ross. Kes sesini.*

"Daha başka şeylerden de bahset," dedi kapıdan içeri girdiğimizde. Etrafta hiç hizmetli yoktu, belki de tek sıra halinde bir yerde, bir tozun uçuşmasını bekliyorlardı. Fazla temiz ve düzenli olan kalenin içinde yürümeye devam ettik.

"En çok bilgisayarımı özlüyorum," dedim iç çekerek. "Kitabımı yazarken kolaylık sağlıyordu. Şimdi bir mürekkebe kuştüyü batırıp duruyorum. Bu fazla zor..." Blake'in yazmam için verdiği şeyleri ve odayı hatırlamam için güzel bir zaman değildi. Gözlerim odağını kaybetmiş, zihnimin gerisine dalıp gitmişti.

Bendeki değişimi fark eden Falcon'ın merakı daha çok kabardı. "Kitap mı yazıyorsun?"

"Boş ver," dedim elimle geçiştirerek. Ona bundan bahsetmek istemiyordum. Sanki bu...

Hayır. Sakın söyleme.

Diğer Efendi'yle aramdaki en güçlü bağıdı. Falcon'la bu konuda konuşmak, Blake'le bu konuda ettiğim sohbetleri hatırlatırdı.

Söyledim işte.

Falcon kale içi merdivenleri de tırmanmaya başlarken konuyu değiştirdim. "Tabii telefon da var. Küçük bir alet, insanların birbiriyle haberleşmesini sağlıyor." Avcumu gösterdim. "Avcum kadar. En büyük büyü bu değil de ne?"

Düşünürken kaşları çatıldı. "En uzak diyarlardaki birine bile ulaşılabilir mi?"

"Elbette!" dedim kıkırdayarak. Ağzımdan giren ani hava bombardımanı ile hıçkırdım. "Buradan Scathan'daki Blue'yu bile

arayabilir...” Cümlem aniden kesildi. Falcon’ın kısa bir saniye duraksayan adımını fark edince tekrar hıçkırdım. “Televizyon istiyorum.”

Ani gelen cümlele hareketleri tekrar serileşti. Biraz önceki sözlerimin etkisini gerilen omuzlarından anlayabiliyordum ama bu konuda bir şey söylemedi. “O nedir?” dedi sohbetime katılmaya devam ederek.

İki kolumu açarak onun da boyutunu göstermeye çalıştım. “Telefonun daha büyük hali. Kocaman bir kutu ve sana hayali şeyleri izletebiliyor.”

Kafası iyice karışmış görünüyordu. “Seni anlamam mümkün değil,” dedi başını iki yana sallayıp.

“Biliyorum.” Derin bir nefes verdim. “Bazen ben bile kendimi anlayamıyorum.”

Odaya geldiğimizde kapı kendiliğinden açıldı. Yine istemeden kıkırdadım. “Benim zamanımda bu basit büyüğü bile yapsan, ya insanlar gökten geldiğine inanıp sana tapardı ya da korkup seni incelemek için bir yere kapatırdı.”

Son cümlele gözleri keskinleşti. “İyi ki senin zamanında yaşamıyormuşum,” dedi beni yatağa bırakırken. “İnceleme altına alınmak kabul edebileceğim bir şey değil.”

O an bir farkındalık beni yatağa iyice gömdü sanki. Geri döndüğümde ben ne olacaktım? Büyü güçlerim olduğunu keşfetmiştim, artık bundan geri dönüş yoktu. Benim dünyamda bunun yeri var mıydı? Fal bakanlar, medyumlar da benim gibi miydi? Varlığım gerçekten bir yere kapatılıp inceleneyeceğim kadar tehlikeli miydi?

Cevapları kadar korkunç sorulardı bunlar.

Falcon, konuşarak beni dalıp gittiğim yerden çekip çıkardı. “Akşama kadar dinlen. Şerefine bir davet düzenlendi, seni görmek isteyen meraklı gözler olacak.”

Baktığımdan bile bihaber olduğum tavandan gözlerimi ona çevirdim. *Ne güzel bir haberdir bu.* “Teklifine henüz bir cevap vermedim.”

Durgun bir sesle söylediğim bu cümleden sonra biraz eğildi. “Biliyorum lakin bu, şu anki durumu değiştirmiyor. Bir süre daha prenseslik görevini üstlenmelisin yoksa her şey benim bile düzeltemeyeceğim kadar karışır.”

“Zamanını gerçek prensesi bulmak için harcamalısın.”

Falcon tekrar dikleşti, bu sefer gözlerinde ciddi bir ifade vardı. “Harcamadığımı düşünme. O bulunana kadar prenses sensin, Rosanna.”

Yatağa vurarak hıncımı atmaya çalıştım. “O lanet kaltak ortaya çıktığında sonu benim ellerimden olacak!”

Kopardığım yaygaraya sırtımaya başladı. “Eğer sonu ellerinden olursa sonsuza kadar prenses olarak kalmak zorunda kalırsın.”

İnler gibi nefesimi verirken, “Yine de ona can yakıcı bir zarar vereceğim!” dedim.

Odadan çıkmadan önce gözlerinde bir ışık parladı. “Bunu sevdim.” Odadaki dolabı açarak içinden bir elbiseyi çıkarıp yatağın ucuna koydu. “Islak kıyafetini değiştirmeleri için hizmetlileri...”

“Hayır, kendim değiştirebilirim,” diye mırıldanarak sözünü kestim.

Duraksadı ama değişen ruh halimi deşmemeye karar verip başını eğerek bana son bir hürmet gösterdi ve arkasını dönerek odadan çıkıp gitti.

Yatağa vurup bacaklarımı savurarak inlemeye devam ettim. Nefes nefese kalırken başım yastığa iyice gömüldü, gözlerim tavana dikildi. Şimdi ne yapacağıma ve hangi yolu izleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

“Benimle evlen, Rosanna Camborne. Düğünden sonra da burada kalmak istemezsen seni geri dönmek için serbest bırakacağıma söz veriyorum.”

İç açıcı bir teklifti fakat çok yararı da olduğu söylenemezdi. Bu teklifi bizzat bir başkası tarafından da duymuştum.

"Scathan iblisini yok et. Ben de her nereden geldiysen seni oraya geri göndereyim."

Gordion Hanımı Rhea tarafından duyduğum bu sözler, Falcon'ın cümlesinden bir tık uzaktı. Biri bana korkunç bir görev vermişti ve resmen beni tehdit etmişti. Diğerinin istediği şey birini öldürmekten çok daha güvenli bir seçimdi fakat devamında bana sunduğu teklif yararsızdı.

Beni serbest bıraksa bile kendi dünyama nasıl döneceğimi bilmiyordum.

Yine de durup düşününce bir seçim şansım var mıydı ki? Kim beni nereye sürüklerse oraya savrulmak zorundaydım. Baş etmeye çalıştığım güçler boyumu aşıyordu ve ben ellerinden bir türlü kurtulamıyordum.

İçimde kopan fırtınalar, cevaplanamayan sorular ve korkunç bir baş ağrısıyla gözlerimi kapattım. Islak kıyafetlerimi bile değiştirmeye halim yoktu, beni oyuncak bir bebekmişim gibi soyacak hizmetlileri de istemiyordum.

Sarhoşluğumu bahane ederek Falcon'ın sorusundan kurtulmuşum ama kendi kafamın içindekilerden kurtulmamın tek yolu derin ve dibi görünmeyen bir uykuydu.

Yine o sis.

Yine o puslu ve karanlık dünya.

Yine... Peşimde saf kötülüğün olduğunu belli eden ve sırtımdan aşağı doğru bir yılan gibi sürünen o uğursuz his.

Beni en başta kitap yazmaya teşvik eden, sık sık gördüğüm o rüya.

Bu sefer koşmaya başlamak yerine olduğum yerde durdum. Artık bir rüyada olduğumun bilincindeydim ve hareketlerimi yönetebiliyordum. İlk defa başımı eğerek üzerimdeki elbiseye baktım; siyahtı,

omuzlarımı açıkta bırakıyor yere kadar uzanıyordu. Scathan Kalesi'ndeki son gecemde giydiğim elbiseydi bu.

"Bugün bana neyi anımsattın, biliyor musun, Rose? Siyah bir gülü."

Efendi Nightingale'in sesi, karanlıkta yankılanırken kalbim patlayacak gibi oldu. Başımı kaldırıp etrafa bakındım, gözlerim usulca sisin içinde dolaştı. Bir ormanın ortasındaydım, ağaçların belli belirsiz gölgeleri beyaz dumanların arasında dans ediyordu.

Koşsam neye ulaşacağıma aşınaydım, beyaz bir ışığa. Kahramanıma. Falcon Sarpedon'a.

Olduğum yerde durdum ve sırtımdaki ürpertiye yok saymayıp onun üzerine giderek ağır ağır arkamı dönmeye başladım. Ne göreceğimi bilen vücudum karıncalandı, ellerim titreyerek elbisenin kumaşına dokundu. Parmaklarımı yumruk yaparak kendime tutunacak bir güç aradım.

Sonunda arkamı tamamen döndüğümde sislerin arasındaki o silueti gördüm.

Asırlar gibi gelen bir süre boyunca hareket etmedi, ben de olduğum yerde durarak ona bakmayı sürdürdüm. Sonunda bana doğru adımlar atmaya başladığında görüntüsü gittikçe belirginleşti. Siyah saçları ağaçların gölgeleri gibi hafif rüzgârın etkisiyle kıpırdandı, siyah pelerini de karanlığına karıştı. Teni sisten daha beyaz, ayışığıyla yontulmuş gibiydi...

Ve o gözleri...

Zümrütler kadar yoğun ışıltıları olan o yeşiller.

Aramızda birkaç adımla kapanacak kadar bir mesafe kalana kadar bana doğru geldi ve durdu. Göz göze geldiğimiz andan beri kalbim atmaya bırakmıştı. Durup birbirimizi izledik, öyle derin bir andı ki benliğim parçalara ayrılıyordu sanki.

"Bu sıradan bir rüya değil." Parmaklarım elbiseyi daha sıkı kavradı. Çok gerçekti, elbisenin ipek dokusunu bile hissedebiliyordum. Rüyama girdin."

Başını hafifçe yana yatırdığında yeşil gözlerinden delici bir ifade geçip gitti.

Bu yüzleşmeyi yaşamak istemiyordum ama bu andan da kaçmadım. Hayır, arkamı dönüp koşmak ve o ışığa ulaşmak için hiçbir çaba sarfetmiyordum.

"Bir şey söyle!"

Usluca beni izlemeyi sürdürürken bağırmam onu etkilemedi. Sonunda dudaklarını oynatıp konuştuğunda neredeyse dizlerim titreyecekti.

"Orada iyi misin, prenses?"

Nefesimi aniden verince omzum sarsıldı. Sesini duymanın beni bu denli etkilemesi korkuyla çarpılmama neden oldu. Özlem miydi bu? İmkânsız. Olmamalıydı. Olamazdı.

"Bana bunu sormak için mi buradasın?" dedim hissettiğimin aksine durulan bir sesle.

Başını tekrar dikleştirdi ve dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir an etrafa bakındı. "Belki de sen istediğin için buradayım."

Bir darbe gibi gelen bu cümleden sonra bir adım geri attım. "Böyle bir şey istemedim."

Tekrar gözlerini bana çevirdi ve bana doğru bir adım attı. Tekrar gerileyerek ondan uzaklaşma isteğimle savaştım. Her bakışı, bana doğrudan yöneltilmiş bir soru gibi, yanıtını bilmeksizin korkarak geri çekildiğim bir düşünceydi. Her adımı, bir zamanlar masal sandığım dünyanın kapılarını aralıyor, içimdeki karmaşayı körüklüyordu. Gözlerim, ona her dokunduğunda bir başka boyuta, bilinçli bir rüyaya sürüklüyordu.

Onu tekrar karşımda görmek, ondan ne denli etkilendiğimi belli etmişti. Ona dair hislerimle karışan bir bulanıklık, zamanın ve mekânın sınırlarını yok ederek etrafımı sarmıştı. Bu artık kaçamaya-
cağım tek gerçektir.

"Sebebi her ne olursa olsun, buradayız. Ve merak ettiğim bir şeyi sana sormak için güzel bir zaman."

Kuruyan boğazımı bile bu denli hissetmem rüyamın gerçekliğini daha çok vurguluyordu. Hafifçe yutkundum. "Neyi merak ediyorsun, Efendi?"

Her ne soracaksa cevabının onun için çok önemli olduğunu yüzünden anlayabiliyordum. "Kendi isteğinle mi gittin?"

Gözlerim onun varlığında bir anlam aradıkça içimdeki kargaşa daha da şiddetlendi. Sorusundaki o sakin ton, sanki gizemini bilmediğim bir sır barındırıyordu.

"Cevabımın bir önemi var mı?" dedim keskin bir yanıt vermekten kaçınarak. "Öyle ya da böyle, artık Morian'dayım."

Kafamın içindeki fısıltılar susmak bilmiyordu. Gözleri gözlerime değmeye devam ederken soğuk bir bıçağın sırtımı yalayıp geçmesi gibi ürperiyordum.

"Orada kalmayı istiyor musun?"

"Tek istediğim bana bunları sormaman!" Tekrar patladım. Sesimin yüksekliği ondan çok kendimi sarsmak istememden kaynaklanıyordu. "En baştan beri buraya gelin gelmem gerekiyordu ve olan oldu. Artık senin diyarında değilim. Artık senin hükmünde değilim."

Blake'in gözleri bir yolculuk yapıyormuş gibi benden ayrılmıyordu. "Sana hükmetmeye çalıştım," dedi keskin bir tınıyla. "Başarılı olamadığım her an, biraz daha zorladım. Biraz daha. Ve biraz daha." Bana doğru bir adım attığında tekrar geriledim. "Fakat bunu başaramıyorum ve bu benim için yeni bir şey." Neredeyse elini uzatsa bana dokunacağı kadar yaklaşmıştı. "Yeni olan şeylere olan ilgimi biliyorsun."

"Kendine daha yeni şeyler bulmayı deneyebilirsin."

Başını hafifçe iki yana salladı. "İstemiyorum."

"Beni rahat bırak, rüyalarımından da uzak dur. Artık senin esirin değilim."

"Hiçbir zaman benim esirim olmadın. Sana ikisi arasındaki farkı anlatmıştım."

*Güler gibi oldum. Uhrevi bir ortamda tartışmaya mı başlayacak-
tık gerçekten?*

*"Artık vazgeçme zamanı, Efendi Nightingale," dedim birden kati
bir sesle. "Morian gelini olacağım. Bana hükmetmeyi başaramadığın
gibi amacını da gerçekleştiremedin."*

*Bakışları aniden değişti, çenesi kasıldı ve gözleri beni delip geçer
gibi parladı. Elini bana doğru uzattığında duran kalbim aniden gö-
ğüs kafesime sert bir darbe indirdi ve heyecan aklımın başımdan uçup
gitmesine neden oldu.*

*Kendimi bir girdaba çekilirken bulduğumda neredeyse bana do-
kunmak üzereydi.*

Gözlerimi aniden açtığımda kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma
ulaşıyordu.

"Prenses." Bir kadın sesi duyduğumda hızla yataktan doğrul-
dum. Kapı eşiğinde dikilerek bana bakan hizmetlilerden birini gör-
düğümde hâlâ kendime gelebilmiş değildim. Konuşmaya devam
ederken başını eğdi. "Size kapı arkasından seslendim ama duyma-
dınız. Davete hazırlanmanız için gönderildim."

Beni rüyadan çekip çıkaran girdabın sebebi belli olmuştu. Elimi
kalbime koyarak derin bir nefes verdim ve yığılır gibi sırtımı ya-
tak başlığına yasladım. Daveti bile düşünemeyecek durumdaydım,
otomatik bir hareketle kıza başımı sallamakla yetindim.

Anında diğer hizmetliler de içeri üşüştü ve beni hazırlamak için
önce bir küvet getirdiler. Zar zor yataktan kalktığımda elbisem hâlâ
nemliydi ve yatak ıslaktı. İlk odaya giren hizmetli yatağı görünce
resmen dehşete düşüp çarşafı değiştirmeleri için diğerlerine ko-
mutlar yağdırmaya başladı.

Hepsi çil yavrusu gibi hareket ederken ıslanan bir yatağın bile
bu kadar sorun olması beni afallatmadı. Darmadağınık... Bu ar-
tık kaçamayacağım tek gerçekti. Dağınık görünümümün de onları
dehşete düşürdüğüne emindim.

Yıkandıktan sonra beni hazırlamaya başladıklarında sadece tek bir noktaya odaklanıyor, dalıp gidiyordum. Rüyamın etkisinden çıkmam pek mümkün görünmüyordu. Blake'e Morian gelini olacağını söylerken aklımdan ne geçiyordu ki? Falcon'a bir cevap bile vermemiştim, bu kabul ettiğim bir şey değildi. Sadece... Onun esiri değilken bile ondan kurtulmam gerektiğini düşünerek konuşmuş-tum. *Onun etkisinden. Onun hissettirdiklerinden.*

Üzerime gümüş rengi bir elbise giydirdiler, o kadar dalmıştım ki saçlarımı bu sefer toplamalarına izin verdiğimi bile fark etmemiş-tim. Sıkı sıkı geriye taradıkları saçımı arkadan buklelerimin ara ara döküldüğü bir topuz yapmışlardı. Üzerime de elbisemle aynı renk bir pelerin geçirdiklerinde hizmetlinin ipini önümden bağlamasını sessizce izledim. Blue gibi beni daha da güzelleştirmek için çabala-madılar, ne yanaklarıma allık ne de boynuma sürülen bir gül yağı vardı.

Sonunda odadan çıktık ve davetin verileceğini salona doğru ilerlemeye başladık. Ayaklarıma giydirdikleri, üzerimdekilerle aynı renk ayakkabılarla yere her bastığında zemin ayağımın altından ka-yıyor gibiydi.

Merdivenleri indiğimizde Falcon'ı beni geniş antrede beklerken gördüm.

Başını çevirip bana baktı.

Kızıl saçlarını geriye doğru taramıştı, yüzü daha çok açığa çıktığı için gri bakışları göze çarpıyordu. Siyah bir pantolonun üzerine giydiği altın düğmeleri olan kırmızı tuniği ve aynı renk pelerini vardı. Beni baştan sona usulca süzdü, gördüğü şeyden memnun olmuş olacak ki dudaklarında tatmin dolu bir kıvrım belirdi.

Yanına ulaştığımda hizmetliler ortadan kayboldu ve baş başa kaldık. Elimi tutup zarifçe kaldırarak kısa bir öpücük bıraktı. "Çok güzel görünüyorsun, prenses."

Prenses kelimesi kulaklarımda çınlarken bir başka sesin de aklımda yankı bulmasına sebep oldu.

ZAMANSIZ-II

"Orada iyi misin, prenses?"

Silkelenip kendimi toparlamaya çalıştım. "Teşekkür ederim, Efendi."

Falcon yan dönüp kolunu kaldırdı. Kısa bir duraksamanın ardından elimi koluna yerleştirdim ve yürümeye başladık.

"Bu akşam için hazır mısın?"

"Değilim desem odama dönmeme müsaade eder misin?"

Gözlerim direkt davet salonunun kapısına odaklanmıştı ama onun bana yan bir bakış attığını fark edebiliyordum. "Konuşmana ya da bir şey yapmana gerek yok," dedi tekrar başını önüne çevirerek. "Sadece orada bulunman yeterli."

Sorun da buydu ya zaten. Bulunmak istediğim tek yer, bir yorganın altıydı. Uyumadan öylece saklanmak istiyordum.

Salonun kapısına geldiğimizde iki tarafta bekleyen üniformalı savaşçılar başlarını aynı anda eğerek Falcon'ı selamladı. Falcon, bana nefes alacak son bir an tanıyor gibi bekledi ve başını hafifçe eğerek onlara onay verdi.

İki adam kapıyı iki taraftan açtığında sessizlik bozulurken müzik sesi kulaklarımıza ulaştı. Scathan'da kapıların büyüyle açılmasına alışkındım, Falcon'ın da böyle bir gösteriyle içeri girmesini beklerdim. Bir diğer beklediğim şeyse havada uçuşan mumlar olmasıydı fakat salona her adım attığımızda sadece devasa avizelere yerleştirilmiş mumların titreştiğini görebiliyordum.

Sonunda gözlerimi aşağılara indirip davetlilere baktım, Efendi Sarpedon'la her adımımızda iki yana açılarak bize yol veriyorlardı. Meraklı bakışlarının üzerimde kurduğu baskıyı yok saymaya çalışarak ben de onlara göz gezdirdim.

Herkes beyaz giyinmişti.

Adamlar, kadınlar ve çocuklar... Yürüdüğüm her adımda bakışlarım biraz daha donuklaştı. Çoğunluğu erkeklerin oluşturduğu ortamda, çiftlerin önünde de birer çocuk duruyordu. Hepsi, belli

ki bu özel davete sadece ailedeki bir tane çocuğunu getirmeye hak kazanmıştı.

Gözlerim müziğin kaynağını aradığında bir orkestranın çaldığını gördüm. Blake'in kalesinde müzik aletleri kendi kendilerine dile gelirdi. Burası büyülü bir dünyadan çok, normal bir Ortaçağ kalesini andırıyordu.

Falcon'ın büyük tahtının yanına yerleştirilen kısmen daha küçük ve zarif olan altın işlemeli tahtın önünde durdum. İkimiz de aynı anda davetlilere döndüğümüzde herkes karşımızda toplanmıştı.

Dans etmelerini beklerdim ama hayır, onlar durup bizi izliyordu. Müzik durduğunda belli belirsiz başımı çevirerek Falcon'a baktım. Gözleri bir atmaca gibi salonda dolaşıyordu.

"Asil konuklarım, davetime teşrif ederek şeref verdiniz!"

Falcon'ın sesi odada uğuldadı. Benimle konuşurken olduğu gibi kibar, kulağa hoş gelen bir tınıya sahip değildi. Aksine bir çekiç darbesi gibi herkesin üzerine inmiş gibiydi; sert, bariton ve özgüvenli.

"Bugün burada Prenses Leda'nın Morian'da olmasının şerefine toplandık." Avcu yukarı bakacak şekilde elini kaldırdı. "Sizleri onu selamlamaya davet ediyorum!"

Herkes aynı anda neredeyse yerlere kadar eğildi, tekrar doğrulduklarına neşeli bağırışlar salonda yankılanmaya başladı.

"Prenses Leda, hoş geldiniz!"

"Prenses Leda, bize şeref verdiniz!"

Coşkuları ilk geldiğimdeki halkın karşılamasını anımsatsa da burada olanların soylu olduğu duruşlarından ve kibar gülümsemelerinden belliydi. Abartı hareketlerden kaçınırsalar da zarif alkışlarla neşelerini taçlandırıyorlardı.

Falcon, yüzünde haz dolu bir ifadeyle elini indirdi ve müzik tekrar başladı. Beni incelemeye meraklı olsalar da konuklar kutlamaya koyuldu ve dans etmeye başladılar. Bazı köşelerde durup beni

izleyenler de vardı elbette ama en azından tüm salonun ilgisinden kısmen daha iyiydi.

Falcon da tahtında otururken karşımıza gelip beni bizzat selamlayan soylular oldu. Çoğu ismini söylemişti ama hiçbirisi aklımda yer edinmedi. Onları boş gözlerle izlemekten ve yarım yamalak gülümsemekten başka bir şey yapmadım. Gözlerimin önüne sürekli Scathan'daki son günüm olan Kış Daveti geliyordu.

Dans edenleri izlerken boğazımın kuruduğunu fark ettim. Kendimi elimle yellemeye başladığımda Falcon dönüp bana yan gözlerle baktı, ardından parmaklarını şıklattı ve bir tepsi kadehle birlikte bir kız bana şarap ikramında bulundu.

"Sadece su istiyorum," dedim boğazım kadar kuru bir sesle.

Kız başını neredeyse tepsiye kadar eğip geri geri yürüdü ve belli ki bana su getirmek için alelacele yanımızdan ayrıldı. Falcon'ın beni izlediğini fark ederek başımı çevirdim, gözleri soru işaretleriyle doluydu.

"Hazırlıkları beğenmedin mi, *prenses*?"

Yüzünde okunan beklentiyle karışık hayal kırıklığına uzanan ifade kendimi toparlamaya çalışmama neden oldu. Geldiğimden beri bana karşı tek kötü hareketi olmayan bu adama karşı adil davranmadığımı düşünüyordum.

"Elbette hayır, her şey... Çok güzel," dedim onu ikna etmeyi umarak. "Bugünkü şarap çarpmasından sonra kendime gelemedim sadece."

Dudaklarını birbirine bastırıp kısık bakışlarla beni izledi. "Gerilmene gerek yok. Bu sadece seni selamlamak için yapılan bir şenlik." Dirseğini tahta koyarak benim tarafıma doğru eğildi. "Düğün değil."

Düğün kelimesi daha da gerilmeme neden olmuştu.

"O konuda," derken elimle boğazımı ovaladım, boğuluyordum sanki. "Konuşmamız gerekiyor."

Beni dikkatle izlerken cevabımın onu pek de hoşnut etmeyeceğini anlamış gibiydi. Başını eğerek beni onayladı. "Bu gece konuşuruz."

Başımı aşağı yukarı salladım ve dikkatimi dağıtmak için bakışlarımı ondan kaçırdım. Fakat değil dağılmak, zihnim yine ve yine aynı noktaya gitmekten kendini alıkoyamadı. Morian konukları dans ederken gözlerimin önünde Scathan konuklarının dansı belirliyordu. Avizelerdeki mumlar kayboluyor, oradaki gibi havada uçuşuyorlardı. Orkestra siliniyor, kendi kendine çalan enstrümanlar belirliyordu. Büyülü bir dünyadan gelmemiştim, burası benim dünyama daha çok benziyordu ama sanki normal oymuş da burası bana yabancıymış gibi hissediyordum.

Blake dans etmeyi sevdiğimi öğrenip bana bir not göndermişti.

Kış Daveti'nde dans etmeni istiyorum, prenses.

Blake Nightingale.

Şu an kulaklarıma dolan müzik yerine o gün çalan ve bana kendi dünyamda sık sık dinlediğim Cyristallize* şarkısını hatırlatan keman sesi kulaklarıma dolarken onunla dans ettiğim anıyı gözlerimin önünde canlandırdım.

Karşılıklı duruyor, birbirimizi izliyorduk. Elini kaldırıp tutmam için beklediğinde usulca elimi kaldırıp onun avcuna bıraktım. Diğer koluya belime yerleşerek beni kendine çekti ve bir çift olarak dansa başladık.

Beni kusursuz bir şekilde yönlendirmesini sanki dışarıdan bir göz gibi izliyordum. Geri çekilip beni etrafımda döndürdüğünde diğer elimle elbisemin eteğini tuttum ve hafifçe kaldırarak adımlarımı seri bir şekilde attım. Taht odasının o an nasıl da silindiğini, sadece bizim ve müziğin kaldığını şimdi bile hissediyordum.

Ve an, bu sefer içinde bulunuyormuşum gibi değil de gözlerimin önünde canlanıyordu. Zamanı durdurduğum ve ardımda sakladığım hançeri kaldırdığım an.

* Lindsey Stirling şarkısıdır. -ed.n.

Efendi'yi öldür, cümlesi kulaklarımda uğulduyordu.

"Yapmak istediğin şey bu mu?"

Titreyen elime rağmen yüzüm ifadesizdi çünkü birçok duygunun esiriydim, hangisini yansıtacağıma bedenim bile karar veremiyordu.

"Rhea'nın senden istediği şeyi yerine getirecek misin, prenses? Yoksa bu senin kendi arzun mu?"

İrkilerek bir adım geriye attım ya da attığımı sandım, ondan uzaklaşmış görünmüyordum. Hâlâ bir nefes kadar yakınımdaydı.

"Sadece evime dönmek istiyorum."

Evim... Evim neresiydi? Ve ben kimdim? Bunların cevapları bile artık bulanık bir kâbustan ibaretti.

Beni girdiğim anılar dehlizinden çıkaran, salonun dev kapılarının ağır bir gıcırtyla açılması oldu. Dikkatim dağılırken başımı o yöne çevirdim. İçeriye loş koridorların karanlığını andıran bir katile girdi. Adımları sessizdi ama varlıkları havadaki elektriği değiştirdi. Müzik bir an için tökezledi, keman yayları titredi, dans edenler istemsizce duraksadı.

İçeri girenlerin gözleri, salonun ışığında metal gibi parladı; soğuk, vahşi ve kadim bir yeminle mühürlenmiş gibi. Ağzım hafifçe aralanırken sırtımdan aşağı buz gibi bir ürperti yayıldı. En önlerinde yürüyenlerden birini tanıyordum, Zenon.

Omuzlarını saran koyu tonlarındaki giysiler, içlerine hapsolmuş fırtınayı anımsatıyordu. Siyah dokuma gömlekler giymişlerdi, pantolonlarına bağladıkları kemer kılıflarından sarkan hançerler göze çarpıyordu. İçlerinde kadınlar da vardı lakin onlar bile bu dönemin modasını es geçmiş, elbise giymemişlerdi. Üstlerinde tıpkı diğerleri gibi kemer kılıfları olan siyah pantolonlar ve kazakları vardı, saçları sıkıca atkuyruğu toplanmıştı.

Afallayarak başımı çevirip Falcon'a baktım fakat o bir dirseği tahtın koluna dayanmışken rahat bir tavırla gelenleri izliyordu. Gri gözleri onların keskin havası kadar parlak hançerler gibiydi.

Tahtın önüne geldiklerinde Zenon ve diğerlerinin bir adım önünde duran adama bakakaldım.

Belki de kırklı yaşlarındaydı fakat o kadar genç duruyordu ki yüzünde tek bir kırışıklık yoktu. Kumral saçları geriye doğru şekillenmiş, yeşille kahve karışımı ela gözleri bir demircinin elinden çıkmış gibi bilenmişti. Sert yüz hatlarına bakarken sırtım tahta iyice yaslandı ve onların kim olabileceğine dair ilk işareti o anda aldım.

Avcılar.

“Efendi Sarpedon,” dedi adam başını belli belirsiz eğerek. Bu, diğer herkes gibi hürmet göstermekten çok sadece bir selamlama gibiydi. Bir Efendi’ye karşı bile böyle olmasından dolayı, bu ırkın tüm diyar halklarından ayrıldığını anlamak zor olmamıştı.

Falcon’a baktım, gözleri dikkatle karşısındaki adamdaydı. Sonra ağır bir hareketle dirseğini kaldırıp elini havalandırdı ve hafifçe gülmüseddi. “Davetime şeref getirdiniz, Radolf Sullivan.”

Avcıların başı olan adam. Tanrım.

Bakışlarım tekrar Avcılara döndü, Zenon’la kısa bir an göz göze geldiğimizde bana gizli bir gülümseme gönderdi. Gözlerim tekrar Radolf Sullivan’a çevrildiğinde onu bana bakarken gördüm ve kalbim şiddetle gümledi. Adam ilgiyle beni süzerken taht yerden birkaç metre yukarıda olmasına rağmen o bana tepeden bakıyormuş gibi hissettim.

“Scathan tarafından alıkonan prensesi geri aldığını görmek, beni fazlasıyla memnun etti.”

Scathan’dan bahsederken bir laneti dile getiriyor gibi yüzü kasılmıştı. *Onları lanetleyen Dione’un* oğlundan nefret ediyordu. Öyle ki bu elle tutulur cinsten bir nefretti, neredeyse avuçlarıma kadar ulaşmış, tenimi karıncalandırmıştı.

Falcon, ayağa kalktığı anda neyse ki adam bakışlarını benden çekmişti. “Prenses çok badireler atlattı, Lider Sullivan. Neyse ki artık olması gerektiği yerde.”

Adam homurtulu bir nefes verdi. "İyi iş çıkardın, Efendi. Bize de bu şenliğe katılmak düşer."

"Elbette," dedi Falcon. "Varlığınız bana daima şeref getirir. Şöyle buyurun, sizin için lezzetli yiyecekler hazırlattım." Eliyle salonun geniş sütunlarının önüne yerleştirilmiş uzun masayı gösterdi.

Adam bana son bir bakış attıktan sonra reverans ya da herhangi bir saygı belirtisi göstermeden masaya doğru ilerlemeye başladı, diğerleri de onu peşi sıra takip etti. Bakışlarım ayakta duran Falcon'a çevrildiğinde tuttuğum soluğumu usulca verdim.

"Kısa bir süre müsaadeni istiyorum, prenses."

Bana tek kaşını kaldırarak baktığında onu başımla onayladım. Arkasını dönüp masaya doğru vakur adımlarla gitti ve en başköşedeki görkemli bir sandalyeye oturarak Radolf Sullivan'la konuşmaya başladı.

Sırtımı yaslayıp tahta iyice gömüldüm. Bakışlarım ağır çekimle davetlilerin üzerinde oyalandı ama aklım bambaşka yerdeydi. İlğim bir mıknatısla çekiliyor gibi Avcıların masasına kayıp duruyordu.

"Morian'a gelin gidersen Gordion ve Morian birleşir, bu sembolik birleşmeyi duyan diğer diyarlar da onlara katılabilir ve bana karşı güç toplarlar. Benimle kal."

Blake'in cümleleri aklıma bir bir düşerken şimdiki zaman bir anlığına titredi. Parmaklarımın arasından kayan kum taneleri gibi tutmaya çalıştıkça dağılıyordu. Rüyamda karşıma geçtiğinde ona son olarak söylediğim sözse kalbimin burulmasına neden oluyordu.

"Artık vazgeçme zamanı, Efendi Nightingale. Morian gelini olacağım. Bana hükmetmeyi başaramadığın gibi amacını da gerçekleştiremedin."

Elimi enseme götürdüm, terlemeye başlamıştım. Sadece kendimi düşünerek hareket etmek, sebep olacağım şeylerin önüne geçmişti. Şimdi... Gözlerim usulca kadim Avcıların üzerinde dolaşırken neye yol açtığımı biliyordum.

M. RISE

Hepsi Blake Nightingale'e düşmandı. Hepsi onu yok etmek istiyordu.

Ve ben, çok büyük bir savaşa neden olacaktım.

Bölüm 7

Cam Oda

Harry Lightfoot – Deceit and Betrayal

Remus Alaister

Konsej cadıları, bir gün kalede konaklamak ve ertesi gün savaş planlarını konuşmak için odalarına çekildiğinde Efendi de ortalıktan kaybolmuştu.

“Yüce varlıklar kahretsin bugünü!” diyerek homurdandı Kaidan. “Baltamın pası kadar değersiz bir iş bu.” Talim alanında oturdukları yerden kalkıp sağa sola yürümeye başladı. “Taht odasında değildim fakat Efendi’yi kaleye girerken gördüm, kara bir gün gibi kasvet dolu.”

“Taht odasında olsaydın kara bir günü bile aydınlık sayardın,” diye mırıldandı Remus.

“Her anımız bu savaş için hazırlanmakla geçti,” dedi Arion. “Şimdi geldi çatı ve bunun seni korkuttuğunu söyleme.”

Kaidan durup gözlerini kocaman açtı. “Korkmak mı? Hah! Şu an bile kelle almak için can atıyorum!”

“Bizzat saldırmak için eğitilmedik, daha çok kendimizi savunmaya yönelik talim aldık.” Ardell, gümüşe çalan saçlarını bir kumaşla arkasından bağladı, biraz sonra talim yapacağına yönelik bir hareketti bu.

“Ne fark eder?” diyerek gözlerini kısıtı Arion. “Saldırı için de yeterince donanımlıyız.”

Blue, en baştan beri sessizce oturuyordu, sonunda dayanamayarak konuşmaya dahil oldu. “Aradaki farkı bile anlamayacak kadar

kalın kafalısın.” Mavi gözlerini Arion’a çevirdi. “Efendi hiçbir zaman saldırı amaçlamadı. Her zaman ona karşı birleşip bir orduyla kapımıza geleceklerini düşünüyordu, bizzat kendisinin bir başka kalenin kapısına dayanacağını değil.”

Arion’ın gözlerinde bir şimşek çakarken dik dik Blue’ya baktı. “Birden savaş âlimi kesilen bir Nemf’ten akıl alacak değilim.”

Ani gelen tepkisinden sonra Remus’la göz göze geldiler. Rem, eliyle burun kemerini sıkarak nefesini verdiğinde Arion yaptığından pişman olmuş gibi küfür savurarak bakışlarını kaçırdı.

“Hepsi Sierra’nın suçu,” diyerek araya girdi Kaidan. “Prensesi kaçırmıyaydı bunlar olmazdı. Her şey yolunda gidiyordu.”

“Bize nasıl ihanet eder, anlamıyorum.” Blue, hüznle mırıldanmıştı.

Gözler o ana kadar ketum bir sessizliğe bürünen Camilla’ya döndüğünde o da bakışlarını hepsinin üzerinde gezindirdi. Suçlu hissediyordu ve bir o kadar da üzgün. “Bu benim suçum. Efendi’nin onu savaşçıları arasına almasının sebebi benim.”

“Bunu sen de bilemezdin,” dedi Blue şefkatle onun koluna dokunarak.

Remus, Blue’nun tesellisine içtenlikle bakarken Arion sabır dilenir gibi başını gökyüzüne kaldırdı. “Bu kadar duygusal olmak zorunda mısın?”

Blue, gözlerini kısarak ona baktığında birden Sedna’yı andırdı. “Kalbim seninki kadar taştan yontulmuş olmadığı için beni affet, Arion. Ben böyleyim. Kabul et artık!”

Arion çileden çıkmış göründü. “Bir savaşçı olmak istiyorsanız, duygusallığı bırakın!” dedi Camilla’yı da kastederek. “Savaşlarda ihanet kaçınılmazdır.”

“Ya Ardell sana ihanet etse, sen ne hissederdin? Kaidan? Remus? Camilla?” dedi Blue herkesi tek tek sayarak. “Ben?”

Arion, Blue sanki kendisine ışık gücüyle vurmuş gibi sarsıldı. Yüzünün her bir kası donup kalırken kendisine bakanlara kısaca bir göz gezdirip tekrar Blue'ya odaklandı. "Ardell, Remus, Camilla ve aptal Kaidan'ın bile bana ihanet etmeyeceğini biliyorum," dedi geri adım atmayan bir sesle. "Çünkü ben herkese güvenmem ve herkesi kalbime almam, *Blue*. Kalbime aldıklarım da ihanet etmeyeceğine sonuna kadar güvendiklerim olur."

Blue birden ayağa kalktı. "Benim adım saymadığına göre bana güvenmiyorsun," dedi içerleyen bir sesle.

Arion bu sefer çok daha büyük bir darbe yemişti, keza değil tepki vermek, ağzını bile açamadı. Öylece donup kaldı. İkisi arasında kısa bir bakışma geçti, sonunda Blue gitmek için hareketlendiğinde bir tepki verecek gibi oldu ama yine duraksadı.

"Efendi cam odada, Rem," dedi Blue bakışlarını ondan çekip son kez Remus'a bakarak. "Onunla konuşmalısın."

Ve arkasını dönüp koşar adım talim alanını terk etti.

Onun arkasından bakan topluluk uzun bir süre ölüm sessizliğine gömüldü, ağırlaşan hava hepsinin üzerine örtünmüştü. Dik bakışlar sadece Arion'ın üzerindeydi.

"Ne var?" dedi hayret eder gibi. "Hâlâ prensesin üzüntüsünü yaşıyor. Bu akıl alır gibi değil."

Kaidan kolunu onun omzuna attı. "Onun üzülmelerini istemiyorsan, onu üzmemekten vazgeçmelisin, Arry. Bunu sana kaç kere söylememiz gerekiyor?"

"Benim sözlerimle üzülecek değil," dedi Arion omzunu silkeleyip Kaidan'ın kolundan kurtulurken. "Beni önemseyen yok."

"Bunlarla uğraşamayacağım," dedi Ardell ayağa kalkarak. "Camilla, küçük bir kız gibi sızlanmayı bırak ve talime gel. İhanetinin bedelini ödeteceğin biri yok mu senin?"

Camilla, sürdüğü savaş boyalarının ardından delici bakışlarla Ardell'e karşılık verdi. "İşte beni neşelendiren bir teklif."

İkisi talim alanının ortasına doğru giderken Remus ayağa kalkıp Arion'la Kaidan'a döndü. "Efendi'yle konuşacağım."

"Ona savaş için hazır olduğumuzu söyle," dedi Arion.

Kaidan da omzunu dikleştirdi. "Baltam her daim hizmetinde."

Remus dudaklarını sıkıntıyla birbirine bastırıp başını eğerek onları onayladı ve cam odaya doğru gitmek için hareketlendi. Yol boyunca olanları ve olacakları düşünmüştü. Odanın önüne geldiğinde duraksayıp kısa bir süre orayı izledi.

Efendi burayı prenses için hazırlatmıştı, Blue onun burada olduğunu söylediyse eğer, işler beklemediği bir noktaya gidiyor demekti. Prensesle Efendi arasında ne gibi bir durum olduğunu gözlemlemeye çalışmıştı ama kesin bir sonuca ulaşabilmesi zordu. Başta onu Morian'la Gordion'un birleşmemesi için kaçırmışlardı fakat ya şimdi...

Prensesin Efendi için anlamı neydi?

Soluğunu sertçe verip omuzlarını dikleştirdi ve cam odanın beyaz demirden kapısına doğru ilerledi. Efendi burayı mühürlemişti, prenses ve kendisi dışında hiç kimse giremezdi. Bu yüzden sarmaşıklardan birini aralayarak camdan içeri baktı ve gözleri etrafı taradı.

Oradaydı.

İçerideki koltuğa oturmuş, bir şeyler okuyordu.

Remus boğazını temizleyerek kapıya vurduğunda Efendi yavaşça başını kaldırdı ve ona baktı. Kısa bir an öylece bekledi, sonunda sırtını yaslayıp elini uzatarak kapıyı büyüyle açtı ve Remus'un içeri girmesine müsaade etti.

İçeri girdiğinde Remus'un gözleri usulca dokuma halıda, şöminede ve yerdeki minderlerde dolaştı. Masanın üzerindeki kâğıtlara ve mürekkep kutusunun yanındaki tüy kaleme de kısa bir bakış attıktan sonra Efendi'ye döndü.

"Sessizliğin, savaşçıları huzursuz ediyor," dedi Remus.

Blake, yaslandığı yerde başını geriye atarak nefesini uzun uzun verdi. Sanki uzun zamandır soluğunu tutuyordu da şimdi verecek zamanı bulmuş gibi.

“Arion savaşa hazır ve Kaidan da baltasının her daim hizmetinde olduğunu iletmemi istedi.”

Efendi güler gibi oldu. Başını tekrar eğip Remus’a bakarken bakışları odadaki mumların alevi gibi titreşti. “Ya sen Remus?” dedi sükûnetinde gizli bir şiddetle. “Sen savaşa hazır mısın?”

Remus, omuzlarını sanki mümkünmüş gibi dikleştirdi. “Sen neye hüküm verirsen, ben ona hazırım.”

Efendi dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir süre daha onu süzdü. Eliyle minderlerden birini işaret ettiğinde Remus kaşlarını çatarak bekledi ama onun oturmasını işaret etmesini göz ardı edemezdi. Bocalayan hareketlerle ilerleyip yerdeki minderlerden birine oturmaya çalıştı. Uzun boyundan dolayı zorlansa da sağ bacağına kırıp dirseğini tek dizine koyarak oturdu.

Efendi, oturduğu yerden ona bakıyordu.

“Bu hayatta en çok sana güvenirim, bunu biliyorsun, değil mi?”

Remus’un duyduğu cümleyle omuzları dikleştirdi, göğsü aldığı nefesle kabarmıştı. Ya da hissettiği övünç duygusunun bir eseriymiş bunlar.

Dudaklarını bastırıp başını hafifçe eğdi. “Onur duyarım.”

Efendi’nin gözleri kısıldı ama bu daha çok bir gülümsenin dudaklarına ulaşmadığı hali gibiydi. “O yara oluşmadan çok önce bile benim yolumdan gitmeye karar vermiştin. Neden?”

Remus, konuşmanın gidişatına şaşkınlıkla karşılık verse de ifadesini değiştirmede. Hiçbir zaman böyle yalın ve açık bir sohbet gerçekleştirmemişlerdi. Sözsüz bir anlaşmayla birlikte yol almaya başlamışlardı ve sadakati daimiydi.

Bir parmağı usulca kaşından başlayıp gözünün altına kadar inen yara izinin tahrip olmuş derisinde dolaştı. Bir anda kendini

geçmişte bulmanın verdiği kasvetle donatılırken bulmuştu. Parmagını indirip derin bir nefes verdi.

“Sana olan sadakatim o zaman pekişti ama izinden gitmeye çok önce karar vermiştim.” Dizinde duran dirseğini kaldırıp iki elini ovuşturdu. “Sen bir öncüsün,” dedi kati bir sesle. “Büyü güçleri olanlar, *dışlananlar* için...”

Efendi'nin yeşil gözleri titreşti, başını hafifçe yana yatırarak Remus'u izlemeyi sürdürdü.

“Ben de büyü güçleri olan bir erkeğim. Nadir görülen bir varlık,” dedi Rem konuşmasına devam ederek. “Bu yüzden senin açtığın yolda ilerlememek büyük ahmaklık olurdu.”

Efendi, yana yatırdığı başını doğrultmadan elini boynuna doğru götürdü ve yakasını yılan derisi görünecek kadar hafifçe araladı. “Bu izin nasıl oluştuğunu bir tek sen biliyorsun. Buna rağmen yanımda kalmaya karar verdin. *Neden?*”

Rem, bir darbe yemiş gibi sarsıldı. Gözleri Efendi'ye kilitlenirken bunun konusunun dahi açılması afallamasına neden olmuştu. Çok uzun zamandır zihninin karanlık köşelerine gömdüğü bir şeydi bu. Şahit olduğu şeyi değiştiremezdi, sonrasında çok uzun süreler o zamana dönse ne olurdu diye düşünmüştü.

O elim olayın gerçekleşmesini engeller miydi? Engellemek ister miydi?

“Olan oldu,” dedi temkinli bir sesle. “Seni yargılamak bana düşmez çünkü *ben senin konumunda doğmadım.*” Derin bir nefes daha aldı. “Olsaydım nasıl davranırdım, ne yapardım, bilmiyorum lakin sen, sana biçilen hayatın getirileriyle ilerliyorsun. Ve ben, *senin konumunda olmayı arzu etmezdim.*”

Dürüsttü ve olabildiğince açık olmaya çalışmıştı. Remus, bir önceki Efendi'nin kız kardeşi ve Üstat olan bir babanın oğluydu. Kalede doğmuştu, iyi yemiş, iyi giydirilmişti. Ailesi saygı görmüştü ve hiçbir zaman dışlanmak zorunda kalmamıştı. *Ya büyü güçleri ortaya çıktığında ne olacaktı?* Babası hâlâ havayı hükmedebildiği *Spiritus*'u her ortaya çıktığında oğluna ürpererek bakıyordu.

Efendi uzun uzun kendisini izledi ama zihninin derinliklerine gömüldüğü bakışlarından belliydi. Dikkatli gözleri Remus'un üzerinden yavaşça kucagında tuttuğu kâğıtlara kaydı.

"Rosanna Camborne," dedi yepyeni bir canlı türü keşfetmiş gibi. Sonra güler gibi nefesini verip gözlerini kapatarak başını iki yana salladı.

"O kim?" Remus merak dolmuştu.

Efendi gözlerini açıp başını kaldırarak derin bir nefes aldı. Tekrar gözleri kâğıtlara odaklanırken, "Prenses," diye yanıtladı.

Rem'in kafası karışmıştı. "Anlayamadım," dedi kaşları çatılırken. "Ne okuyorsun, Efendi? Rosanna Camborne da kim?"

"Okuduğum şey, Remus, prensesin yazdığı bir kitap." Gözleri Sedna'nın bakışlarına benzer bir havayla Remus'a çevrildi. "Üç kişinin adını yazarak bir hikâye yazmaya başlamış. *Kahramanın* ismini öğrenmek ister misin?"

Kafası daha da karışan Rem, büyü kitapları dışında kitap yazıldığını duymamıştı. *Prenses ne yazıyordu ki böyle?*

"Kim?" diye sordu çatık kaşları eşliğinde.

Efendi'nin bakışları değişmedi. "Falcon Sarpedon," dedi usulca ve gözleri önündeki kâğıda tekrar çevrildi. "Yakışıklı, çekici, kahraman ve korkusuz." Tek kaşı havaya kalktı. "Üzeri karalanmış bir kelime daha var, *yenilmez*." Başını kaldırdığında bu sefer sırtıyordu. "Yenilmez olduğundan emin olamadığı için onu karalamış."

Rem'in kaşları daha da çatılmıştı. "Prenses, Morian Efendisi'yle ilgili bir hikâye mi yazıyormuş?"

Blake, başını iki yana salladı. "Bizim olduğumuz bir hikâye bu. Benim ismim de en başta geçiyor." Gözleri tekrar ilk sayfaya kaydı. "*Baş kötü, Blake Nightingale*." Duraksayıp kâğıdı izlerken sırtması da yavaş yavaş kayboldu. Ve sonra kâğıtta yazılanları okumaya başladı.

"Tam bir saattir parmaklarım klavyenin üzerindeyken dizüstü bilgisayarımın ekranına öylece bakıyordum. Son zamanlarda sık sık uyku ilacı içtiğine ikna olduğum ilham perilerim bugün de yanımda değildi.

Derin bir nefes verip koltuğumda geriye yaslandım. Bakışlarım bir süre ilham almak istiyor gibi pencereimin dışında dolaştı. New York'a yaz gelmek üzereydi fakat hava resmen ısınmayı reddediyordu. Sokak lambasının ışığı, karanlığı dağıtmak için son gücüyle yanıyordu.

Tıpkı rüyamda olduğu gibi, ılık ve soğuk bir aradaydı.

Falcon Sarpedon.

Blake Nightingale."

O okumayı sonlandırdığında Remus öyle büyük bir kafa karışıklığıyla dolmuştu ki konuşması biraz zaman aldı. Efendi'yi baş kötü, Falcon Sarpedon'u ise kahraman olarak yazması, onun kendi isteğiyle gittiğini düşünmesine neden olmuştu. Yine de Vulcan'daki o meydana göz göze geldikleri anı unutamıyordu. Sanki... İsteyerek gidiyor gibi değildi. Yine de bu fikrini kendine sakladı, zira bir düşünceyi beyan etmesi işleri daha da karıştırabilirdi. Amacından emin olmadığı bir prensesi savunması akıl işi olmazdı.

"Her zaman biraz... Tuhaf laflar ederdi lakin bu yazdıklarından bir anlam çıkarmam çok zor." Kaşları mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Bilgisayar da nedir? Ve... New York diye bir diyar, köy ya da yerleşke hiç duymadım." Kelimeleri doğru telaffuz edip etmediğinden emin değildi.

"Ben de duymadım," dedi Efendi sakince. "Ve bu onun nereden geldiğini inanılmaz şekilde merak etmeme neden oluyor."

Rem'in gözleri hafifçe büyüdü. "Prenses, Gordion'dan gelmiyor mu?"

Efendi Nightingale, gözlerini kaldırdı ve ona baktı. Başını ağır ağır iki yana salladığında Rem'in gözleri daha çok büyümüştü.

"Yanlış kişiyi mi kaçırdık?" dedi Remus. "Bu nasıl olur? O gün, o saatte oradaydı ve... Prenses olduğuna emin olduğunu söyledin. Yani..." Boğazını temizledi. "Gölge söyledi."

Efendi, usulca söylediklerini değerlendirdi. Bir şeyler biliyorsa bile paylaştıkları hep sınırlı olurdu ve bugün Remus'la istediği kadarını paylaşmıştı. "Gordion hizmetlisini takibine al," dedi sesi buyurgan tınıya bürünürken. "Onunla yarın özel olarak görüşeceğim."

Rem başını eğerek onu onayladı. "Gözüm bir süredir üzerinde ve onda yanlış bir şeyler olduğunu hissediyorum."

Blake, keskin gözleriyle düşünürken, "Vulcan'daki iki aile Bicara'ya çıkacak," dedi. "Öncesinde tek vukuatlarının bana karşı isyan ve isyana teşvik mi olduğunu öğren." Bakışları tekrar kâğıtlara döndü. "Ve şimdi gidip bana Blue'yu gönder. Diğerlerini de yarın için hazırla. Savaş planlarımı akşam vakti, taht odasında konuşacağız."

Remus ayağa kalkıp yine başını eğerek onu onayladı ve cam odadan ağır adımlarla çıkıp gitti. Yol boyunca bulanmış aklını yerine getirmekle uğraştı. Prenses, düşündükleri gibi biri değildi, zira geldiği günden beri bunu fazlasıyla belli etmişti. Lakin nereden geliyordu bu kadın? Nasıl bir hayat yaşamıştı? Gordion Prensesi'nin hep kapalı kapılar ardında büyüdüğü herkesin malumuydu ama düşündüğünden daha büyük oyunların döndüğünü artık daha iyi anlıyordu.

Blue'yu cam odaya gönderdi ve kendisi de hizmetlinin odasının yolunu tutarak Efendi'nin ona verdiği görevi zevkle yerine getirmeye koyuldu.

Bölüm 8

Tarihin Akışı

Taylor Swift – My Tears Ricochet
Keşke kalsaydım diye dileyerek...
Bak gözyaşlarım nasıl geri sekip sana çarpıyor.

Rosanna Camborne

Paris’le Truva’ya kaçarak bir savaş başlatan Helen gibi, büyük bir savaş başlatıyordum.

Oturduğum tahttan usulca Avcıları izlerken düştüğüm dehşet çukuru beni yutmuş, bataklık gibi içine almıştı, çırpınmaya çalıştıkça daha çok dibe batıyordum. Olanlar boğazıma yapışıyor, dans edip şenliğe kapılanlar arasında bir tahtta oturup boğuluyordum.

Prencesliğin canı cehenneme!

Tahttan kalktım ve elbisemin eteklerini tutarak iki merdiveni inip süratle dans edenlerin arasından geçerek kapıya doğru ilerledim. Herkes duraksayıp bana bakıyordu ama onları düşünecek durumda değildim, korkunç bir krizin eşiğinde hissediyordum. Kapı kulpunu kavrayıp kendime çektiğimde diğer tarafta duran iki savaşçı dönüp bana baktı.

Kısa bir an duraksayıp onları da geçip gittim. Merdivenlere kadar ulaşmıştım ki bir kol beni yakaladı. Nefes nefese başımı çevirip baktığımda Falcon’ın canlı gri bakışlarıyla göz göze geldim.

Aramızda sözsüz uzun bir bakışma gerçekleşti.

Sonunda ilk tepkiyi veren o oldu. Tuttuğu kolumdan beni çekerek merdivenleri tırmanmaya başladı, ikinci kata geldiğimizde durmadı ve bir üst kata daha tırmandık. Sonunda kulenin en

yüksek taraflarına geldiğimizde beni bir odaya yönlendirdi ve içeri girdiğimiz an kapıyı arkamızdan kapatıp beni bıraktı.

Anlamayan gözlerle ona baktığımı görünce derin bir nefes verdi. "Çok iyi duyabildiklerini biliyorsun."

Ah, tabii ya. *Avcılar.*

"Müzik ve uzaklık duymalarını engeller. Daha rahat konuşabiliriz."

Canım burnumda olduğu için direkt konuya girdim. "Daha fazla bu prenseslik oyununu sürdüremem." Sesim isyan doluydu. "Bir savaşa sebebiyet veriyorum, bu ne kadar ağır bir durum, görmüyor musun?"

Falcon, buraya gelirkenki hızımızdan dolayı dağılan kızıl saçlarından elini geçirip tekrar geriye şekil almasını sağladı. "Buna sebep olan sen değilsin, Prenses Leda. Sen olsan da olmasan da prenses doğduğundan beri bir gün bu konuma erişeceğini herkes biliyordu."

"Belli ki o da bunu istemiyordu ve bu yüzden kaçtı!" Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak iç çektim, parmaklarım burun kemerimi ovuyordu. "Kaçıp beni bu durumlara soktuğu için ona karşı öfke doluyum ama bir yandan da onu anlamaya başladığımı hissediyorum," dedim gözlerimi tekrar açarak. "Kim olsa bu durumdan kaçardı."

Falcon, durup uzun uzun bana baktı. "Burada olmayan birinin düşüncelerini önemsememi bekleme benden."

"Sorun kaçak prensesin ne hissettiği değil," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Benim ne hissettiğim." Terleyen ellerimi elbisemin eteklerine sildim. "Ya beni öldür ya da prenses olmadığımı herkese açık ederim. Eğer bizzat öldürmek istemiyorsan da bırak bunu Scathan Efendisi yapsın. Beni geri ona gönder."

Ona vursaydım belki de etkisi bu olurdu. Gözleri dondu, canlı grileri yavaşça kararmaya başladı ve birden... İnce bir kırgınlık gösterdi.

“Buraya alışmak için şans bile tanımadan, ona dönmek mi istiyorsun?”

Afallamıştım. Ağzım hafifçe aralandı ama cümle kurmak için büyük çaba sarf etmem gerekti. “Bu yüzden söylemedim.”

Falcon dikleşti ve boyu olduğundan daha uzun göründü. “Onun üzerindeki etkisini seni gördüğüm ilk andan beri hissedebiliyorum, *Rosanna*.”

“Onun üzerimde bir etkisi yok,” diye karşı çıktım ama sesim biraz önceki kadar güçlü çıkmamıştı. Boğazımı temizledim. “Ben bu dünyaya ait değilim. O bu sorunu göremiyordu ama sen görüyorsun, *biliyorsun*. Bu yüzden bu konuşmayı yapıyoruz.”

“Ben bu bilgiye sahip olmamın seni daha rahat hissettireceğini ve yanımda kalmakta zorlanmayacağını düşünmüştüm.” Falcon’ın ani gelen cümlesinden sonra duraksadı ve soluğunu hafifçe verdi. Gözleri odada gelişigüzel dolaşırken kendi kendine mırıldandı. “*Yanılmışım*.”

Harika. Ona karşı fazla mı gaddar davranıyordum? Blake’le geçirdiğim zaman boyunca diken üstündeydim ve olmadığım biri gibi davranmaya çalışırken zorlanmıştım. Falcon, beni bulduğu günden beri bana kendimi tekrar Rosanna gibi hissettirmiş, öyle davranmış ve dost canlısı yaklaşmıştı.

Kuru bir sesle, “Amacım nankörlük etmek değildi,” dedim. “Sadece işler katlanamayacağım bir boyutta büyüdü ve ben bir savaşın parçası olmak istemiyorum.”

Gözlerini bana çevirdiğinde Morian Efendisi’ni alenen gördüm. “Sen olsan da olmasan da bu savaş bir gün başlayacaktı.” Tekinsiz bir adımla bana doğru yaklaştı ve başını hafifçe yüzüme eğdi. “Senden sadece düğüne kadar zaman istedim. Sonrasında geri dönmen için seni serbest bırakacağımı söyledim. Scathan Efendisi’nin bunları sana sunmadığına eminim.”

“Bu teklifi daha önce de almıştım,” dedim birden. Tek kaşı sorgulayıcı biçimde havalanınca ekledim. “Gordion Hanımı Rhe’a’dan.”

Falcon doğrularak konuşmaya devam etmem için bana rahat bir alan tanıdı.

“Bana Scathan Kalesi’nde kalmaya devam etmemi ve onun için bir şey yapmamı söyledi. Eğer dediğini yaparsam geri dönmem için beni serbest bırakacaktı.”

Falcon’ın kalkan kaşı geri indi, yüzü ifadesizleşti. “Senden Scathan Efendisi’yle evlenmeni mi istedi?”

Başımı iki yana salladım. “Belli ki onlarla böyle bir birleşmeyi hiçbir şekilde istemiyor, sorguladığın buysa. Rhea’nın kızını Morian’a gelin göndermek istediği açık.”

“Öyleyse senden ne istedi?”

Blake Nightingale’i kendine âşık et.

Blake Nightingale’i öldür.

Cümleler kulağımda çınlayıp huzursuzca kıpırdanmama neden olurken konuyu değiştirdim. “Ne istediğinin önemi yok, dediği şeyi yapmadım. Yapsam bile onun bana bir yardımı olmayacağını da anladım çünkü beni serbest bıraksanız bile nasıl geri döneceğimi bilmiyorum.” Boğazımı temizledim. “Yani senin teklifinin de benim üzerimde bir etkisi yok.”

Uzun süre durup bakışlarıyla beni değerlendirdi. Sonra birden ondaki değişimi fark ettim, ellerini arkasında bağladı. Odada sağa sola ağır adımlarla turlarken kendi kendine konuşur gibi, “Nasıl döneceğini bilmediğin için teklifimin bir değeri yok, öyle mi?” dedi. Ben cevap vermediğimde durup adımlarını bana doğru çevirdi ve karşımda dikildi. Dudağındaki kıvrım beni rahatlatmak yerine daha da huzursuz etmişti. “Ya nasıl döneceğinin yolunu bildiğimi söylersem, buna ne dersin?”

Gafil avlanmıştım. Beni kıpırtısız bırakabilecek bu tek cümleyle aklım başımdan gitmiş, en can alıcı noktadan vurulmuştum.

“Nasıl dönebileceğimi biliyor musun?” Yutkunurken konuşmam zor olmuştu.

Dudaklarının kenarı hafifçe seğirdi ama ne anlama geldiğini çözmek zordu. "Biliyorum."

Nefesim belli belirsiz hızlandı, bunu kontrol altına almak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Parmaklarım beklentiyle elbise-min eteklerini kavramıştı. "Bunu bana söyleyeceğinden nasıl emin olacağım?"

Konuşurken tekrar hafifçe öne doğru eğildi, sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü. "Rosanna Camborne olduğunu nasıl biliyorsam, geri dönmenin yolunu da öyle biliyorum. Ve sana bir söz verdim, eğer teklifimi kabul edersen sözümü tutacağım. *Bu bir yemin.*"

Ah. Tanrım. Tanrım. Tanrım. Buraya geldiğimden beri beni en rahatlatan cümleyi duymuştum fakat hiç ama hiç rahat hissetmiyordum. Ona inanmalı mıydım? Korkunç bir savaşı başlatmak söz konusu olsa bile teklifini kabul etmeli miydim? Korkunç bir durumun içine sürükleniyordum ve bir türlü hasarsız kurtulma ihtimalim doğmuyordu.

"Teklifini kabul ettiğimi söyleyemem," dedim boğazımı temizleyerek. "Fakat karar verene kadar prenses olmaya devam edeceğim."

Bir süre karşılıklı birbirimize baktık. Benim tereddütte kalışımı memnuniyet içinde değerlendirdiğini gösterircesine dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Gözleri tekrar o canlı tonuna dönmüştü.

Tekrar sırtını dikleştirirken nefesini verdi. "Odana gitmekte özgürsün," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Scathan yolundan dönüşte fazlasıyla yorulduğunu ve dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

Konuşurken resmen boğazım acıyordu. "Avcılar da savaşta senin yanında yer alacak, öyle değil mi?"

"Avcıların, Dione'un oğlunun yanında yer almayacağını herkes bilir."

Kıpırdandım. "Scathan'a saldıracaksınız." Daha çok kendi kendime konuşmuştum.

“Bunu zaman gösterecek,” dedi Falcon temkinli bir sesle. “Belki de önce Efendi Nightingale ordusunu diyarıma kadar getirir.”

Kaşlarım çatılır gibi oldu ama yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösterdim. “Hangisini arzuluyorsun, Efendi? Saldırmayı mı savunmayı mı?”

Sırtırken dişleri mum ışığında inci gibi parladı. “İpin ucunda onun yok oluşu olduğu sürece her şeyi arzulayabilirim.”

Yazmayı planladığım iki karakter, orduları olan Efendiler, birbirlerine ölesiye düşmanlardı. *Harika. Gerçekten harika.* Yazarken iyiydi ama yaşarken sıkıntılar büyüktü.

Falcon başını eğerek bana reverans yaptı ve tekrar doğrulup kapıya doğru ilerledi. “Dinlen Rosanna, sohbet edecek daha çok zamanımız olacak.”

Çıkıp gittiğinde nerede olduğuma aldırmadan yere yığıldım. Nefes alıp verişim hızlıydı, başım dönüyordu ve korkuyla büzüşmek üzereydim. Ya burada oluşum tarihin akışını değiştiriyorsa? Zamanda geriye gidip bir şeyleri farklı yaparak geleceği değiştirenlerin kurgularını okumuş, film ve dizilerini az da olsa izlemiştim. Bu diyarların geleceği hakkında bir bilgi sahibi değildim, gelecek zamanda isimleri bile duyulmamış bu kadim toplulukların nasıl bir hayat yaşadığı ve aralarında neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tanrım. Korkunç bir durumdaydım.

Odama gitmem uzun sürdü, yerimden kalkıp merdivenleri ruh gibi indim ve kapımın önünde beni merak eden hizmetlilere iyi olduğumu söyleyerek kısmen kovaladım. Kendim soyunup dökünecektim, kimseyle uğraşacak gücüm yoktu.

Yatağın ucuna bıraktıkları geceliği giymek için korsemin iplerini çözmeye çalışırken bile aklıma düşen anıyla kalbim tekledi. Anasazilerin çadırlarından birinde Blake’le baş başa kalmıştık, beni kitaplarını çalmam için ikna etmeye çalışıyordu ve korsemi bağlamıştı.

M. RISE

"İlk defa bir kadının korsesini bağıyorum. Eğer merak ettiğin buysa."

Sesi kulaklarımda yankılanırken başımı iki yana sallayıp silkelendim. Falcon bile onun üzerimdeki etkisini fark etmişti, ben bile tam anlamıyla yeni idrak etmişken üstelik. Belki de en baştan beri ondan etkileniyordum ama korkum hep bir adım öne geçiyordu.

Homurdanarak yatağa uzandım ve tavanı izlerken aklımı ondan uzaklaştırmaya çalıştım. Yarın ne yapacağımı düşünecektim, bugün istediğim tek şey huzurlu bir uykuydu. Göğüs kafesimdeki darbeleri bile yavaşlayan, ağırlaşmış kalbimle bu ne kadar mümkündü, bilmiyordum ama gözlerimi kapattım.

Derin bir nefes vererek kendimi en huzurlu hissedeceğim yeri düşledim...

Zaman ne zaman büküldü, ben ne zaman zihnimde kayboldum, bilinmez ama gözlerimi araladığımda bambaşka bir yerdeydim.

Gözlerimin önümdeki sehpa da duran dizüstü bilgisayarına kilitlenmiş haldeyken ağzım da aralanmıştı. Başımı kaldırıp bakışlarımı etrafta dolaştırdım ve bir sevinç çılgılığıyla havaya hopladım.

"Tanrım, Tanrım," dedim ellerimi yanaklarıma koyarak etrafımda dönerken. New York'taki apartman dairem gözlerimin önündeydi. Pencerem, Amerikan mutfağım, yazarken ışığını kullandığım lambaderim, üç kişilik koltuğum ve karşılarındaki televizyonum... "Geri mi döndüm?"

Soluğum son cümleme karışırken kalbim deli gibi atıyordu. Hızla koltuğa geri oturup bilgisayarımın ekranına baktım. Yazılar seçilmiyordu, gözlerimi tekrar odaklayarak okumaya çalıştım ama yararı yoktu. O sıra zihnime düşen bilgiyle omuzlarım düştü ve hüsrarla nefesimi bıraktım.

Genellikle rüyalarda yazıları okumak zordu. Beyin, rüya sırasında kelimeleri ve harfleri tam olarak işleyemezdi ve yazılar bulanıklaşıp, harfler değişir veya anlamsız hale gelirdi. Bu genel geçer bilgi, kendimi koltuğa atarak sızlanmama neden oldu.

Geri dönmemiştim, rüyadaydım. Uyumadan önce en huzur bulacağım yeri düşünmüştüm ve zihnim bana acımış olmalı ki beni buraya getirmişti. Ona her ne kadar minnettar olsam da hayal kırıklığı da yaşıyordum.

"Bu bir kahve içmeme engel değil," dedim bakışlarım yerdeki halıda sabit kalırken. Yüzümde şeytani bir gülümseme belirdi ve ayağa fırlayıp mutfığa koşturdum. Kahvemi sakladığım dolabı hızla açtığımda kavanozu gördüm. "Ahha! İşte buradasın." Kavanozu alıp yanağıma bastırarak okşadım. "Seni çok özledim."

Neşelenerek su kaynattım ve toz latte'yi kupa bardağa döküp üzerine de suyu ekledim. Ilımasını bile beklemeden kahve kıtlığından çıktığımı belli edercesine koca bir yudum içtim. Dilim yandığı için elimle yelledim ama bu deli gibi sırtımama engel olmuyordu. Rüyada olsam da tadını bile hissedebiliyordum.

Kupayı sehpa bırakarak dans etmeye başladım. Kendi etrafımda dönüyor, bir sevgiliye dokunur gibi parmaklarımı televizyonda, perdelerimde ve diğer eşyalarda dolaştırıyordum. Benim şenliğimdi bu. Kalelerde şerefime düzenlenenler gibi değil; tek başıma, kendi dairemde gerçekleşen bir kutlama. Eğer rüyada olmasaydım yapacağım ilk şey annemi aramak olurdu ama maalesef burada yalnızdım.

Tam o sırada yalnızlığımın ve bana ait olan rüyanın ortasında dış kapıya vurulduğunu işittim. Aniden durup dikkat kesildim. Bu sefer zil çaldı.

Donup kalırken ne yapacağımı düşünüyordum. Temkinli adımlarla kapıya ilerlerken bir yandan da gardımı almıştım.

Zil bir daha çaldığında beklemenin bir anlamı olmadığını ve rüyamda bir zarar göremeyeceğimi düşünüp var gücümle koşarak kapıyı aniden açtım. Sonuna kadar açtığım dış kapının ardında gördüğüm kişiyle beraber geriye öyle bir güçle çekildim ki sırtım duvara yapıştı.

Blake, kapı zilini çalmak için kaldırdığı parmağıyla eşikte dikiliyordu.

Dudaklarımdan firar eden çığlıkla beraber sırtım duvarda sürüne sürüne ondan uzaklaştım ve resmen içeri kaçtım. Kendimi üçlü koltuğa sırtüstü atarken elim kalbimde öylece oturma odasının kapısına bakıyordum.

Kısa süre sonra Efendi temkinli ve dikkatli adımlarla içeri girdi.

Üzerinde siyah bir tunik, siyah pantolon ve siyah pelerin vardı. New York'taki apartman daireme düşmüş tarih öncesi bir varlık olarak ilgiyle gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Kapının yanındaki düğmeye bastığımda müzik çalıyor. İlginç bir icat."

Şok içinde ona bakarken onun zil olduğunu bile söyleyemedim. Gözleri beni bulduğunda tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Huzurunu mu kaçırdım, prenses?"

Donup kaldığım için cevap vermem zor oldu. "Tam üstüne bastın."

Blake, ağır adımlar atarak küçük odada dolaşmaya başladı. Bir parmağını televizyonumun üzerinde dolaştırırken ilgisi büyüktü. Sonra gözleri pencereme, perdelerime ve usulca mutfığıma kaydı. En sonunda önünde oturduğum bilgisayarında bakışları durdu.

"Senin burada ne işin var?" diyerek yerimden fırladım ve ondan olabildiğince en uzak konumu seçtim. "Burada olamazsın!"

"Rüyalarını sen seçiyorsun, prenses," dedi dudaklarının iki köşesi de yukarı doğru kıvrılırken. "Nerede olduğunu ben belirleyemem. Sadece olduğun yere gelebilirim."

Yutkunurken sesim çatallandı. Onu oturma odamda görmeyi rüyamda bile beklemiyordum. "Öyleyse rüyalarım girmekten vazgeç! İnsanların bilinçaltına sızabilirsin ve bu korkunç bir güç."

Gülümsemeyi bıraktığında dudağının köşesi aşağı büküldü. "Aynı zamanda işe yarar ve özellikle şu an için minnettar olduğum bir güç."

Ben bir tepki vermeyince usulca koltuğa doğru yürüdü ve ağır bir hareketle oturdu. O kadar tuhaf bir görüntüyü ki bakakalmaktan başka bir şey yapamadım. Koltuğuma oturmuş bir Efendi...

Gözleri bilgisayarımın açık ekranına kayarken hafifçe öne eğildi ve gözlerini kıstı. Birden ileri atılacakken kendimi durdurdum. Bir rüyadaydık, o da yazıları okuyamazdı, değil mi?"

"Karakterler: Falcon Sarpedon; yakışıklı, çekici, kahraman, korkusuz..."

Belli ki okuyabiliyordu.

Koşarak dizüstü bilgisayarın ekranını kapattım. Sarf ettiğim güçle kırılması olasıydı ama nasılsa burası gerçek değildi.

O an, olduğum konumu fark ettim. Blake'le burun burunaydım ve nefesi yüzümü yalayıp geçerek rüyanın bile ne kadar gerçek hissettirdiğini bir kere daha belli etti.

"Daha kendi özelliklerime geçmemiştim."

Kıpırtısız kalırken gözlerim önce yeşil gözlerinde, sonra burnunda, ardından yavaşça dudaklarında... Siktir. Birden geri çekilip avuç içlerimden destek alarak yere oturdum.

Blake, gözlerinde anlam veremediğim bir parıltıyla bakışlarını bilgisayara çevirdi. "Bahsettiğin bilgisayar bu olmalı."

"Ne?" dedim afallayarak. Hafızamı tazelemeye çalıştım. "Sana bilgisayardan bahsettiğimi hatırlamıyorum." Belki de buhran anlarımdan birinde bahsetmişimdir, bilemiyordum. Kısa bir süre sonraysa beynimde bir şimşek çaktı. "Cam odada yazdığım kitabı mı okudun?"

Başını yana eğerek sırtıttı. "Kitabını başıboş bırakarak giden sensin. Okuduğum için beni suçlayabilir misin?"

Gözlerim kısıldı. "Yine de o bana özeldi, okumanı istemezdim."

"Burası neresi?" Gözleri tekrar etrafta dolaştı ve kitabımı okuduğu için ona çıkışmamı göz ardı etti. "New York mu?"

Dehşetle irileşen gözlerimle ona bakmayı sürdürüyordum. Kahretsin. O kitapta benim birden kendimi Scathan'da bulmama kadar her şey yazıyordu. Belki tam şu an ona her şeyi söylemem gerekiyordu. Dudaklarım aralandı, omuzlarım gerildi ve kelimeler doğruyu söylemek için sıraya dizildi.

"Kitabımın başında geçen diyor," dedim beklediğimin aksine bambaşka sözlerle soluksuz bir şekilde. "Benim hayal âlemime hoş geldin, Efendi Nightingale."

Yapamamıştım. Zaman geçtikçe ona itiraf etmek çok daha zorlaşmıştı. Tepkisini kestiremiyor, hem korkuyor hem de onu kandırdığım için kendimi kötü hissediyordum. Keşke prenses olmadığımı söylediğimde ve her şeyi itiraf etmeye daha açık olduğum zamanda beni dinleseydi, diye geçirdim içimden.

Söylediğim şeyi kısa bir süre değerlendirdi. "O nedir?"

Televizyonu işaret ettiğinde gözlerim onunla normal dünya arasında mekik dokudu. Aklıma gelen düşünceyle içimde şeytani bir arzu belirirken bu anı kullanmaya karar verdim. Yerimden doğrulup avuçlarımı birbirine vurdum.

"Madem benim rüyama geldin, Blake. O zaman kaleyi ve Efendiliği unut. Burada Efendi benim."

İsmini hiç ona karşı ilk ağızdan kullanmamıştım. Her zaman Efendi ya da Efendi Nightingale'di ama şu an benim dünyamda o sadece Blake'ti.

Bunun onu kızdırmasını beklerdim ama dik bakışları yavaş yavaş kıvrılan dudaklarıyla yumuşadı. "Benim Efendi olmadığım bir diyor mu? Kulağa ilginç geliyor."

"Burada beni öldürebilir misin?" Tek kaşımı kaldırarak sorduğum sorunun, hareketlerime yön vermem için cevaplanması gerekiyordu.

Başını iki yana salladı. "Rüyalarda öldürülemezsin, prenses."

İşte bu.

Ayağa kalkıp kollarımı iki yana açarak gerindim. "Harika, sana istediğimi yapabilirim."

Tek kaşı hafifçe kalksa da dudaklarındaki kıvrım yok olmamıştı. "Bana ne yapmayı düşünüyorsun?"

İma dolu bakışlarını göz ardı etmeye çalıştım. "Öncelikle oturma odama gelen bir Dracula gibi görünmeyi bırakmalısın."

Gözlerimle onu süzdüm. "Cidden. Şu an bir büyücüden çok vampire benziyorsun."

İşte, kafa karışıklığı yüzüne yansımaya başlamıştı. Onun bildikleri dışında bir şeyler söylemeye ve o bilge bakışlarının kaybolmasına bayılıyordum.

"Vampir?" diye sordu.

"Sana ne olduğunu göstereceğim. Önce üzerini değiştirmeni istiyorum."

Modern zamanda yaşasa nasıl görüneceğini inanılmaz merak ediyordum. Korkuyla başladığım rüyamın bu denli kıpır kıpır hissettirmesi inanılmazdı.

Birden gözleri benim üzerimdekilere kayarken farkındalık omurgam boyunca ürpermeme neden oldu. Kocaman açılan gözlerimi üzerimdekilere doğru eğdim ve nutkum tutuldu. Annemin bol pijama altlardan birini ve bol bir tişörtü giyiyordum. Elim anında saçlarıma gitti ve kocaman bir topuzun başımın üstünde uzaydan sinyal almayı bekleyen anten gibi durduğunu fark ettim.

Suratımı ekşitip içimden lanetler okudum. Bu halde, bu adama görünmek zorunda mıydım gerçekten?

Gözlerim onu bulduğunda çenemi dikleştirdim. "Ne?" dedim sorgulayıcı biçimde. "Buranın kıyafet modası bu." Üzerimi değiştirmeyecektim, beni en ama en doğal halimle görmesini istiyordum. Prenses olmayan, Rosanna Camborne halimle.

İlgi dolu bakışları üzerimdeyken parmağımı ona doğrulttum. "Şimdi sırası sende."

Gözlerini üzerindeki tunik ve pelerinde gezindirdi. Tekrar bakışlarını kaldırdığında siyah kirpiklerinin altından yeşil gözleri kalbimin radarına takılıyordu.

"Hayal âleminde bu kadarına iznim yok."

Oyunbozanlık yaptığı için canım sıkılmıştı. Yüzüm asılarak ona baktığımda aklımda bir düşünce belirdi. "Efendi sen değilsin,"

derken aklımda yanan ampulle dudaklarımda şeytani bir sırıtma belirdi. Gözlerim sehpaye çevrildi ve orada bir bardak olduğunu hayal ettim. Hatta içinde bir kola!

Yoktan var olan bardağı görünce ufak bir çığlıkla yerimden sıçradım. "İşte bu! Görüyorsun ya, gerçekten de buranın Efendi'si benim!"

Gözlerim kısılarak ona odaklandığımda kaşları havalandı.

Tamam. Ona ne giydirebilirdim?

Siyah bir kazak, siyah pantolon ve hançer ya da kılıç kını olmayan sıradan, gündelik bir kemer. Ayaklarındaysa siyah postallar...

Hayır. Hayır. Bu adama daha başka bir tarz yakışır.

Bakışlarım değişirken yüzümdeki sırıtma daha çok arttı. "Buldum."

O hâlâ beklenti ve merak dolu gözlerle beni izlerken gözlerimi kapattım ve neler giydiğini hayal etmeye başladım. Somut bir varlığa dönüştürdüm ve gözlerimi açtım.

Biraz eğleneyim derken kendime işkence çektiriyor olabiliyordum.

Tanrım. Resmen çarpılmıştım.

Üzerinde beyaz bir kumaş gömlek, siyah kumaş pantolon ve ayaklarında parıl parıl parlayan işinsanlarının giydiği ayakkabılar... Siyah saçları ve beyaz teni, zarif görünüyordu. Bir şirketin ceo'su gibiydi.

Başını eğerek üzerindeki baktı. Kaşları hafifçe çatılırken eli gayriihtiyari bir hareketle gömleğin yaka düğmelerine gitti ve onları açmaya çalıştı.

Hem çok hem de gördüğüm şeyden memnun olarak ona ilerledim. Kalede sadece keten gömlekler giyerlerdi ve düğme yerine yakalarında ip olurdu. Zorlandığını fark ettiğimde kıkırdadım. "Şöyle açacaksın," dedim ani bir hareketle ve elim düğmelerine gitti.

Blake, kıpırtısız kalarak benim iki düğmesini açmamı bekledi. İşimi bitirdiğimde geri çekilecektim ki nefesinin yüzüme çarpmasıyla ne kadar yakın olduğumuzu fark ettim. Ona doğru eğilmiştim, yüzlerimiz arasında çok kısa bir mesafe vardı.

Gözlerimde tereddüdün ince ipliğinde asılı kaldığım anlaşılıyor olmalıydı. Keskin hatları neredeyse benim tenime değişiyor gibi hissetmemeneden oluyordu. Sıcak soluğu, yüzümün kıvrımlarında gezinen bir tehdit gibi ağırlaştı.

Bir anlığına, bir anının yankıları arasına sızdım ve aklıma göldeki öpüşmemiz düştü. Dudaklarımın titrediğini hissettim, bunun korkudan mı yoksa bastırduğım başka bir histen mi olduğunu ayırt edemedim. Ona çekilmekten korktuğum bir gerçektir fakat hislerim gittikçe korkuyu bastırıyor gibiydi.

Aramızdaki gerilim, belki de sebebi olduğum savaştan daha yakıcıydı. Onunla bu kadar yakinken hangimizin galip geleceğini kestiremiyordum.

Birden geri çekilerek ağırlaşan havayı dağıtan ben oldum. "Şimdi sana vampirlerin ne olduğunu gösterme zamanı," dedim boğazımı temizleyerek. O üçlü koltuğun sol tarafında oturuyordu, ben de aramıza bir kişilik mesafe bırakacak şekilde diğer tarafa oturdum. Bardağımdan koca bir yudum kahve daha içerken sehpanın üzerindeki kumandaya uzandım.

"Bu nedir?" Diğer bardağı alıp sorgulayıcı biçimde içine baktı.

Ona dönüp sıırttım. "Kola. Bir dene. Asitli tadı aklını alacak."

Bardaktan bir yudum alıp tadını değerlendirdi. Onun da gerçekten lezzetini alıp alamadığını bilmiyordum ama yüz ifadesine bakılırsa alıyordu. Bilinçli bir rüyaydı bu. Gerçek gibi.

"Nasıl?" diye sordum kaşlarım havaya kalkarken.

Başını çevirip bana baktı. "Fena değil."

"Fena değil mi?" Abartı bir tepki vererek ağzımı araladım. "Ah, inanılmazsın. Bir de bunu dene." Benim bardağıma uzatıp tatması için bekledim.

Onu da tattı ve tekrar bana uzattı. Kendi dudaklarıma götürmeden önce onun içtiği yere kısa bir bakış attım. Sapık gibi aynı noktadan içme dürtüsüyle dolmuştum. "Nasıl?" diye sordum bozuntuya vermeden.

Kendi bardağındaki kolayı işaret etti. "Bu daha iyi."

"Kola başkadır fakat kahve de gerekli. Zihni aydınlatır. Daha canlı ve iyi düşünmeni sağlar."

"Biraz şekere ihtiyacı var."

Güldüm. "Vay, demek sen mocha adamısın. Pekâlâ, Efendi'n isteklerini göz ardı etmeyecek." Masada bir bardak mocha belirmesi için uğraştım, birkaç başarısız denemeden sonra başarmıştım. "İşte, ben filmi bulana kadar bir de onu dene."

Kumandayı televizyonu açmak için kullandığım sırada göz ucuyla ona baktım. Mocha'yı içtikten sonra yüzünde memnuniyet dolu bir ifade belirdi. "Şekerli kahve içen Efendi mi olur," diye mırıldandım.

"Tatlı şeylerden hoşlanırım."

Gözlerimi anında kaçırdım. Lanet adam. Beni mi ima ediyordu o? Yoksa ondan gelecek en ufak iltifata aç mıydım, bilmiyorum.

Televizyonda kanal kanal dolaşamayacağım için yine hayal gücüm devreye girmek zorundaydı. Bakışlarımı ekrana diktim ve 1994 yapımı "Vampirle Görüşme" filmini düşledim. Ekranda Brad Pitt belirdiğinde ufak bir çılgınlıkla sevinç gösterisi yaptım. "Rüyalarımı hep böyle yönetebilsem keşke."

Blake'e göz ucuyla baktığımda pürdikkat televizyona kilitlendiğini gördüm. Şok içindeydi.

"Böyle bir büyüü daha önce görmemiştin, değil mi?"

Bana baktı. "Böyle bir büyü yok."

"Benim Efendi olduğum bu diyarda var." Kumandayı tutan elimi televizyona doğrulttum. "Şimdi o kutuyu izle ve bambaşka diyarlara tanık ol."

Bakışları ağır ağır televizyona döndü ve inanılmaz ama Efendi Nightingale ile film izlemeye başladık. Ekran arada bir büyüyor, sanki ben zihnime kazınan film sahnelerini kendim yaşıyormuşum gibi hissettiriyordu. Rüyada olduğum için hem oturma odam hem ekranın içinde gidip geliyor gibi sivruluyordum. Çok uzun sürmedi ya da

belki de sürdü. Bilinçaltımdaki sahneler bittiğinde başımı çevirip Blake'e baktım.

"İşte vampirler bunlar."

"İnsan kanı içen bir tür," dedi düşünceli gözlerini bana çevirirken. "Supraları andırıyor."

Güldüm. "Sadece bunlar daha yakışıklı."

Bana bakarken gözleri keskinleşti. "Falcon Sarpedon için de yakışıklı ibaresini kullanmışsın." Birden doğrulup bana doğru yaklaştığında koltuğun koluna doğru sola yattım. Yüz yüze geleceğimiz kadar üzerime eğildi. "Blake Nightingale, saf kötülüğü simgeliyor. Bir yaratığa benziyor olabilir. Belki de yarı yaratık, yarı insan. Çirkin bir surat, kara bir kalp."

Onun için yazdığım karakter özelliklerini itinayla dile getirdiğinde yutkundum. Bu rüya bu aşamaya gelmemeliydi.

"Sana göre ben bunlardan ibaret miyim?"

Nutkum tutulduğu için cevap vermekte güçlük çektim. "Onları yazarken seni görüp tanımamıştım." Aniden ağızımdan kaçan cümleyle yüzümü buruşturup dudaklarımı bastırdım. Kahretsin.

"Beni tanımadan ismimi kitabında mı geçirdin?"

Ona New York'ta yaşarken bile rüyamda onu gördüğümü, ismini zihnime kazıdığımı nasıl ifade edebilirdim ki? Kitap karakterlerimin karşımda nasıl durduğunu ben bile çözememiştim.

"İsmi bilmem yeterliydi. Sonuçta sen Scathan Efendisi'sin. Gordion'da adını duymam normal değil mi?"

Dudaklarını araladı ama bir an duraksadı, sanki söyleyeceği şeyi tartıyormuş gibi... Sonra hafifçe iç çekerek sessiz kalıp keskin yeşilleriyle beni uzun uzun izledi. Biraz daha bakışmaya devam edersek rüyada ölmenin mümkün olduğunu ikimiz de görecektik. Muhtemelen şu an Morian'da bir yatakta uyuyan bedenim anlaşılmas sesler çıkararak kıpırdanıyordu.

"Bana karşı dürüst olmadığını hissediyorum."

Sözleri, göğsüme görünmez bir ağırlık gibi çöktü, kalbimi ezerek nefesimi daralttı.

"Sen bana karşı dürüst müsün?" diye sordum.

Sorumun etkisini göstermek istercesine hafifçe öne eğildi, bu sayede daha da yakınlaşmış olduk. Gözleri dikkatle yüzümü taradı.

"Bunun senin için bir önemi var mı?" Sesi içimde donuk bir his bıraktı, her hecesi içime işleyen soğukluk gibi.

"Benim dürüst olmamın senin için önemi olduğunu biliyorum. Ben iki diyarın birleşmemesi için kaçırdığın prensesim. Arkandan iş çevirmedigimden emin olmak istiyorsun."

Nefesini verirken omuzları düştü. Beyaz gömlekli, günümüz kıyafetlerini giyen Blake'le burun buruna kalmak kalbim için sağlıklı değildi.

"Sorumun cevabını alamadım." Bana biraz daha yaklaştığında artık neredeyse burun burunaydık, biraz daha hareket ederse konuşurken dudakları benimkilere dokunacaktı. "Öyleyse yeni bir soru yöneltiyorum." Konuşurken sesi alçaldı, kelimelerle birlikte nefesi de bana dokunuyordu. "Orada mutlu musun?"

Nefesimi ne kadar tutsam da kendimi bırakıp soluğumun onun yüzüne çarpmasını engelleyemedim, farkında olmadan boğazımı temizledim. "Neden bunu sorup duruyorsun?" dedim kısık sesle. Bu sorunun ardından söyleyeceğim hiçbir şeyi dinlemeyeceğini hissetmiştim ama devam ettim. "Başka şeyler de öğrenebilirsin? Morian Efendisi'nin ne planladığını, Morian'ın işlerini... Ya da ona benzer..."

Konuşmaya devam edemedim çünkü gözleri ben konuşurken bir an dudaklarıma kaydı, sonra aynı hızla uzaklaşıp yeniden gözlerime kilitlendi.

"Scathan'ı ya da..." Derin bir nefes verdi. Gözleri gözlerimi arşınlarken aklından geçenleri tam olarak anlayamasam da içimden geçen bir ses, bir sonraki cümlesinin beni üzeceğini söylüyordu. Yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu ama o kadar silikti ki duygusunu anlayamıyordum. Ondan emin olmasam bu duyguya kırgınlık bile

diyebilirdim. "Ya da beni neden bırakıp gittiğini sormak yerine mutlu olup olmadığını soruyorum, Rose. Çünkü önceliğim bu sorunun cevabını almak."

Zamana meydan okuyacak kadar uzun bir süre bakıştık ya da ben rüyanın etkisiyle olsa gerek bunun asırlar kadar uzun geldiğini hissettim. Rüya lar yanıltıcı olabilirdi fakat Blake'in gözlerindeki anlam hiç de yanıltıcı durmuyordu. Bir yandan cevap bekliyor, bir yandan da o cevabı hiç duymak istemiyor gibiydi. Benimse dudaklarımdan çıkan ilk cümle, "Neden direkt bunu sormuyorsun o zaman? Seni engelleyen ne?" olmuştu.

Yüzündeki o silik tebessüm bir bıçak darbesi gibi silinip gitti. O an, yine bunun bir hayalden ibaret olduğunu düşünsem de Blake'in o akılda kalıcı ve hiç unutamayacağım kokusunu alabiliyordum. Bu yüzden aldığım nefesler kesikleşmeye başlamıştı ve belki de bunun nedeni dudağıyla dudağım arasındaki bir karışık mesafeydi.

Onun kokusunu özlemiştim, gerçek hayatta bunu itiraf etmek zor olsa da rüyalarım tamamen benim efendisi olduğum diyarlardı ve burada hissettiklerimden kesinlikle kaçmayacaktım.

"Sen Efendi Nightingale'in hiç korktuğuna şahit oldun mu?" Soruyu sorarken cevabı ikimiz için de hazırды.

"Hayır," dedim hızlı bir şekilde.

Blake yeniden gülümsedi, bu kez silik değil, oldukça cezbedici fakat bir o kadar da tedirginlik doluydu. Bu tedirginliğini kendi içimde sorgularken, "Rose," dedi gözleri gözlerimden dudaklarıma doğru kayarken. "Ben hayatımda ilk kez bir sorunun cevabını duymaktan korkuyorum."

Konuştuğu her bir kelime içimde boğuk bir yankıya dönüştü. Cevap vermek için ağzımı araladım; mutlu olduğumu söylemeli, peşimi bırakmasını sağlamalıydım ve onu duygusal açıdan ebediyen hayatımdan uzaklaştırmayı istiyordum. Lakin kelimeler çıkmamak için direniyordu.

Yeşil gözlerinin girdabına çekilirken kaybolduğumu hissettim.

M. RİSE

Ve gerçekten de gözlerim aniden açıldı. Gerçekliğe, Morian'daki yatağıma ve gözlerimin odağındaki yeşil gözlerin kaybolduğu odama geri döndüm. Hareket etmeden sadece yatağın ucunda dikilip elinde bir kıyafet tutan hizmetliye baktım.

“Kapıyı yine duymadınız, prenses.”

Hüsrarla gözlerimi tavana dikip asırlardır nefesimi tutuyormuş gibi gürültüyle soluğumu bıraktım.

Ben mahvolmuştum.

Kelimenin tam anlamıyla... *Mahvolmuştum.*

Bölüm 9

Işık Diyarı

Twisted Jukebox – Angels Will Rise

Blake'le New York'taki oturma odamda geçen inanılmaz rüyamdan sonra kendime gelip kahvaltı yapmam ve giyinip hazırlanmam zor olmuştu.

Efendi Sarpedon'a haber göndermiştim, Morian sokaklarını gezmek istiyordum.

Burayı görüp tanımak istiyordum. Hatta ilk defa beni her seferinde rüyamdan uyandıran hizmetliyle bile diyalog kurmaya başlamış, ismini de öğrenmiştim: Gwenna.

Falcon Sarpedon, beni merdivenlerin aşağısında bir atın yanında beklerken Gwenna kapı eşiğinde durdu ve benim yalnız başıma devam etmemi bekledi. Yine saçımı toplamamı istediğini gözlerimden okuyordum fakat açık bırakmışım. Bu bir inatlaşmadan çok böyle bir şeye karışılmaması gerektiğini düşünmemdendi. Halkın arasına karışacağımız için üzerime sarı keten bir elbise giydirmişlerdi, aynı soluk tonlardaki pelerininse saçlarımı örtüyordu.

Merdivenlerden inerken atın yanında bekleyen Efendi'ye baktım, bizzat benimle beraber sokakları dolaşacaktı. Her ne kadar beni gösteriştan uzak tutsalar da Efendi'nin buna pek tavizi olmamıştı. Üzerindeki bordo pelerinin başlığını taktığı için kızıl saçları göze çarpmasa da pelerinin zengin kumaşı onun bir soylu olduğunu belli ediyordu.

Yanına ulaştığımda gözlerini gözlerimden çekmeden elimi tutup dudaklarına götürdü. "Senin kadar güzel bir gün olması dileğiyle, prenses."

Canlı bakışları gözlerimi kaçırmama neden oldu. “Teşekkür ederim. Bugün isteğimi geri çevirmediğin için de ayrıca minnettarım.”

“Gerçekleştirebileceğim hiçbir isteğin benim tarafımdan geri çevrilmez.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona kaçamak bakışlar attım. Kahverengi bir atı eliyle işaret ederek binmem için yaklaşmamı bekliyordu.

“Ben tek başıma binebilir miyim?” Soru soran gözlerle bana baktığında cazibe nasıl kullanılır bilmediğim için yavru köpek bakışları attım. “Bu zamana düştüğümünden beri fark ettiğim bir özelliğim var, at binmeyi sevdim.”

Tek kaşı havaya kalktı. “Bu bir kaçma girişimi mi?”

Nefesimi verirken güler gibi oldum. “İnan bana, bir Efendi'den sadece bir ata binerek kaçamayacağımı öğrendim. Böyle aşırı hayallerim yok.”

Yanıma daha çok sokulduğunu fark ettim. Sözlerinin etkisini göstermek istercesine hafifçe eğildi. “Buranın kaçmak istemeyeceğin bir yer olduğunu anlamanı istiyorum.”

Bir elimi atın yelesine uzatıp parmaklarımı ağır ağır tüylerinin arasında gezindirdim. “Ben de,” diye mırıldanmaktan başka bir cevabım yoktu. Atın kulağı hafifçe oynadığında onu sakinleştirmek isteyerek yavaşça burnunun üstünü okşadım. Kendi atım, Spirit'i özlemiştim.

Kendi atım...

Geride bıraktıklarımı bu kadar sahiplendiğimi her fark edişim, ani bir sızıyla dolmama neden oluyordu. Silkelenip yanımdaki kahve tonlarında tüylere sahip ata odaklandım. “Adın ne senin?” derken aslında Falcon'dan bir cevap bekliyordum.

Bir cevap gelmeyince ona baktım. Duraksadı, gözleri atla benim aramda mekik dokudu. “Bir adı yok,” dedi sonunda. “O sadece bir at.”

İstemedenden ona yargılayıcı bir bakış attım.

Gölge'nin atına Gölge ve Blake'in atına Pamuk ismini, Remus'un kardeşi Wren koymuştu belki ama Blake'in yılanı Sedna da belki başkaları tarafından bir ismi hak eden canlılardan biri değildi. O buna rağmen, ona bir ad seçmişti.

Bir de bu ata isim koyarak ona bağlanmak istemediğim için çenemi kapalı tuttum. Falcon belimi tutarak beni kaldırıp üzerine çıkmama yardım etti. Dizginleri elime aldığımda o da merdivenlerin ucunda dikilen savaşçılara bir baş işareti yaptı ve bir tane daha atı meydana getirdiler.

O da bindiğinde yola çıkmak için atları harekete geçirdik ve yavaş yavaş ağır kapılardan çıkıp dar yollardan geçerek aşağıdaki yerleşim alanlarına ilerlemeye başladık.

Köye geldiğimizde yaşam belirtileri başladı. Önce birkaç tarlayı ve evi geçtik, sonra meydan belirmeye başladı. Falcon atları bırakıp yürüyerek devam etmemizi belirttiğinde devamında yaya olarak ilerledik. Bir süre sonra baharat kokularıyla sarılmış, tüccarların rengârenk kumaşları havada savurarak mallarını sergilediği pazar yerine geldik. Önünden geçtiğimiz bir berber dükkânının önünde toplanmış adamlar kahkahalarla hikâyeler anlatıyor, fırından yeni çıkmış sıcak ekmeklerin kokusu da havayı sarıyordu. Fırıncı çırağı ustasına kulak kesilmiş, titizlikle işini yapıyordu.

Blake'in bir ekmek çaldı diye idam ettirdiği genci düşününce içimi bir kasvet kapladı.

Başımı çevirip arkamızda göklere uzanan beyaz kaleye bakmak istedim fakat ışık gözlerimi aldı. Taşların yansıttığı ışık, sokakları da aydınlatıyor gibiydi. Burası resmen bir ışık diyarıydı.

Yanımda sessizce ilerleyen, hep ışık olarak tasvir ettiğim Efendi'ye baktım. Sokaklar çok kalabalık olduğu için henüz kimse bizi fark etmemişti, ara sıra kaçamak bakışlar atan oluyordu ama bizi soylu sanıyor olmalıydı.

Halk neşeliydi, yüzlerinde açlığın ya da sefaletin izleri yoktu. Bizim geçtiğimizi fark eden bir tüccar birden bağırdı. “Bu güzel hanıma en özel, en nadide şifalı otlarım var!”

Falcon, başlığının altından beklenti dolu gözlerle bana bakınca dudaklarım kıvrıldı. “Aynısafa, cilt tahrişlerini yatıştırır,” dedi adam fakat ben tezgâha yaklaşıncaya yüzümü inceleyip duraksadı. “Ah, hayır, hayır, bu güzel cildin buna ihtiyacı yok...” Duraksadı. Bakışlarımdan ne anlam çıkardı, bilmiyorum ama bana önermeye başladığı otları duyunca aklıma birkaç tahmin geldi. “Melisa, ruhu dinginleştirir. Kediotu da keza güzel bir uykuya yardımcı olur.”

Çok bilge biri olmalıydı, zira uykusuzluğumu ve stresimi şak diye çözmüştü. Kediotunu almak için parmaklarım kaşındı, sonra rüyalarımın kaçmak istemek yerine daha çok rüya görme arzusuyla dolduğumu fark ettim.

Neyse ki bir sonraki tezgâhtaki adam dikkatimizi dağıttı. “Çok lezzetli baharatlarım var!”

“Tadım yapmak ister misin?” diye sordu Falcon.

Başımı aşağı yukarı salladım. Tebessüm ederek baharat tezgâhına yaklaştım ve adamın bana tek tek baharatlarını tattırmasını bekledim fakat onun niyeti başka görünüyordu. “İlk defa gördüğüm bir yüz,” dedi yüzünde oyunbaz bir ifadeyle. “Sana en güzel ürünlerimi vermem için bir aşamadan geçmelisin.” Kaşlarımı çatıttığım esnada tezgâhın altına eğilip iki kumaş parçasını çıkardı. “Gözlerinizi kapatarak size sunduğum baharatları doğru tahmin ederseniz, aşamayı geçersiniz.”

Şaşkınlıkla dönüp Falcon’a baktığımda dikkatle adamı izliyordum, yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ona baktığımı gördü ve istekli olduğumu fark edince nefesini verdi, adamın uzattığı kumaşları alıp birini bana uzattı. “Biraz oyundan zarar gelmez.”

Onun bana uzattığı kumaşı alırken dişlerimi göstererek gülmeye başladım. “Bunu karşılıklı bir oyuna çevirebiliriz. Bakalım kim en çok doğru tahminde bulunacak?”

Yüzüme doğru iyice eğilip fısıldadı. "Bir Efendi'yle oynanmaya-
cağını bilmen gerekir."

"Efendiler kaybetmekten bu kadar korkmamalı."

Geri çekilip yüzüme baktığında meydan okumamın onu iyice
ateşlediğini fark ettim. Tıpkı kalesine benzer canlı renklerle dona-
tılmış gözleri ışıldadı.

"Siz iki âşık fısıldaşmak yerine gözlerinizi bağlayın!" dedi adam
neşeli bir sesle.

Neredeyse kendi tükürüğümde boğulacaktım. Ben adama itiraz
dolu gözlerle bakarken Falcon memnun olmuş olacak ki sırtmaya
başlayarak adama eliyle tadımı yaptırmasını için işaret verdi. Başlı-
ğının düşmemesine özen göstererek gözlerini bağladığında ben de
aynısını yaptım ve tadım yarışması başladı.

İlk baharat burnuma uzatıldı; sıcak, tatlı ve hafif odunsu bir
kokuya sahipti. Baharatlı ve hafif şekerli bir aroma yayıyordu ama
tadı, biraz keskin ve hafif acımsıydı.

Anında, "Tarçın!" diye bağırdım.

"Evet, bu doğru cevap!" dedi tüccar ve yerimde zıpladım. Fal-
con'ı göremiyordum ama ilk doğru cevabı ben vermiştim, bir sı-
fırdı.

İkinci baharat da geldiğinde... İşler değişti. Sıcak, reçineli ve
tatlımsı bir kokusu vardı; biraz odunsu ve vanilyamsı. Tadıysa tatlı
gibiymiş, hafif odunsu ve hoş bir lezzeti vardı ama ne olduğunu çö-
zememiştim.

"Amber."

Falcon'ın sesi duyulduğunda ve doğru bildiğini ilan eden tüc-
car konuştuğunda omuzlarımı düşürdüm. Sonraki aşamalar da
Falcon'ın bildiği baharatlarla devam etti; kardamom, yıldız anason,
sedef kabuğu tozu... *Lanet olsun, asafoetida da neydi?*

Hüsrarla göz bağımlı indirdim. Falcon'ın yüzünde tatminkâr bir
ifade vardı.

“Adil bir oyun değildi,” dedim ona doğru yaklaşıp fısıldayarak. “Kardamom benim geldiğim yerde bilinmez bile.”

“Bir Efendi’yle bu yüzden oyun oynanmaz,” dedi o da fısıltıyla. “Bu diyara hükmederken her şeyden haberdar olmamız gerekir.”

“Her neyse,” diyerek elimle geçiştirdim. “Ne zaman artistlik yapsam sonucu hüsrana olur zaten.”

Dediğimden elbette bir şey anlamadı ama ne ima ettiğimin farkındaydı, bu yüzden gülmeye devam ediyordu. Adam bana değil, Falcon’a en güzel baharatlarından bir paket yapıp hediye etti ve güzel ürünler almak için bundan sonra sık sık ona uğramamızı tembihledi.

Sokaklarda dolaşmaya devam ettik. O sırada bir meydanın ortasında yere oturmuş, elinde bir değneğe yaslanan yaşlı adamı gördüm. Önünde bir düzine çocuk yere oturarak onu dinliyordu.

“O ne yapıyor?” diye sordum.

Falcon gösterdiğim yerdeki adama baktı. “O bir hikâye anlatıcısı. Çocuklar böyle şeyleri seviyor.”

Gözlerimi tekrar adama çevirip oraya doğru ilerledim ve anlatıklarını duyacağım bir mesafede durup izlemeye başladım.

“Bize Warrick’in hikâyesini tekrar anlat.”

Adam hep bir ağızdan şakıyan çocukları elini havaya kaldırarak susturdu. Üzerindeki cübbe eski, gri bir kumaşla dokunmuştu. “Tamam, tamam,” dedi çatallı sesiyle. Ardından birkaç kere öksürdü, ciğerleri kötü durumda olmalıydı. “Bir zamanlar, adını anmaya çekindiğimiz bir cadı varmış. Halk ona yalnızca ‘Karanlık İplikçi’ dermiş çünkü o, kaderin iplerini bağlayıp yaşayanların hayatlarını kendi elleriyle yöneten biriymiş. Ve onun ördüğü iplerin içinden kimse sağ çıkamazmış.”

Çocuklar redirgin oldu ama bu hikâyeyi ilk kez dinlemedikleri anlaşılıyordu.

“Bir gün Warrick isimli bir adam İplikçi Cadı’nın karşısına çıkmayı göze almış. Zengin, soylu bir adammış lakin bu ona yetmemiş. Cadının ona yardım etmesi için dileğini söylediğinde kadın ona uzun uzun bakmış.”

Çocuklardan biri hikâyenin devamını getirdi. “İstedığın kaderin iplerini bağlarım, işin sonunda bunun bir bedeli olur, Warrick!”

Hikâye anlatıcısı tekrar öksürerek başını onaylar gibi salladı. “Warrick, bunu kabul etmiş çünkü tek arzusu daha fazla güçmüş. İplikçi Cadı, gece boyunca iplikleri büküp düğümler atmış, keskin makasıyla bazılarını koparmış. Sabah olduğundaysa Warrick’in kaderi değişmiş. Ona denk güçteki herkes başarısız olmaya başlamış, Warrick’in zenginliği ve gücü daha da artmış.”

“Sonra ne olmuştu?” diye ince sesiyle konuştu bir kız.

Yanındaki oğlan bu hikâyeyi çok defa dinlediğini belli edercesine ne derin bir nefes verdi. “Ne olacak, sonra rüyalar başladı!”

“Haklısın, evlat,” dedi hikâye anlatıcısı. “Her gece, Warrick kâbuslar görmeye başlamış. Her uyuduğunda İplikçi Cadı’yı karşısında görür olmuş. Uyanık olduğunda bile sesi onu çağırır dururmuş, ona her daim ödeme vaktinin geldiğini söylemiş. Warrick önce umursamamış lakin sonra vücudunda garip izlerin belirdiğini fark etmiş, derisinin altında sanki görünmez ipler hareket ediyormuş. Uykularında konuşmaya, boş odalarla fısıldaşmaya başlamış. Ve bir gün, aynaya baktığında gözlerinin artık ona ait olmadığını fark etmiş. Gözbebeklerinin etrafında siyah ipler dolanıp dururmuş.”

Tüm çocuklar korkuyla iç çekti.

“Herkes onun değiştiğini söylemiş. Warrick gittikçe bir yaratığa dönüşmeye başlamış ve daha fazla buna dayanamayıp cadının yolunu tekrar tutmuş.”

“İplikçi onu içeri almamış!” diye bağırdı bir çocuk daha.

“Evet, evlat. Almamış.” Hikâye anlatıcısının sesi daha da derinleşti. “Ona sadece şöyle söylemiş: *Kaderi değiştirmek isteyenler, kendi iplikleriyle boğulmaya mecburdur.*”

Hepsi hikâyenin sonunda önce nutku tutulmuş gibi bekledi, sonra küçük elleriyle alkış tuttular. Adamın anlattıkları tüm tüyle-rimin diken diken olmasına neden oldu.

“Lanetli Efendi, Warrick ise İplikçi de Lanetli Cadı mı oluyor?”

Bir çocuğun sorusunu duyduğum an vücudum âdeta taş kesildi. Diğer çocuklardan biri eliyle onun ağzını kapattığında diğerleri de hikâyeden daha çok etkilenmiş gibi tedirgin oldu.

Küçük bir kız daha sessizce diğerlerine konuştu. “Annem bana Lanetli Cadı’nın da gözlerinin yılanlara benzediğini söyledi.”

“İşte! Söylemiştim. İplikçi Cadı, Lanetli Cadı’nın ta kendisi!” dedi biraz önce bağırان çocuk.

Gözlerim ağır ağır yanımda duran Falcon’a döndüğünde yüzümün kireç gibi olduğunu fark ettiğine emindim. Gözlerinde dikkatli bir ifade vardı, bakışları cam öbekleri gibi ışık oyunları yaratıyordu.

Hiçbir şey söylemeden yürüyerek çocukların olduğu gruptan uzaklaşmaya başladım. Titreyen ellerimi pelerinin içine saklamıştım. Falcon bir sokağa döndüğümde bana yetişti.

“Duydukların seni rahatsız mı etti?”

Başımı çevirmeden dükkânlara göz atmaya devam ettim. “Scathan Efendisi’yle ilgili hikâyelere ilgi duymamı mı isterdin?” Fazla çıkıştığımı düşünerek sesimin tonunu biraz alçalttım. “Onun ve annesinin kim olduğunu biliyorum, yeni öğrendiğim bir şey değil.”

Doğal taşların olduğu bir tezgâhı gördüğümde oraya doğru ilerledim ve önünde durdum. Falcon’ın bakışları hâlâ benim üzerimdeydi.

“Annesinin neler yaptığını da biliyorsun öyleyse.”

Kısık sesiyle söylediği şeye karşılık omuz silktim. “Annesinin yaptıkları yüzünden oğlunun yargılanmasını doğru bulmuyorum. İşi kendi yaptıklarından sorumludur.”

Falcon'ın ağırlaşan havasını hissettiğimde ona yan bir bakış attım. Dilini dişinin kenarına hafifçe dokundurdu, sonra gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla başını hafifçe bana doğru eğdi. "Öyleyse merak ediyorum. Onun, annesine benzemediğini mi düşünüyorsun?"

Uzun bir an boyunca sessizce birbirimize baktık. "Onu yeteri kadar tanımıyorum."

Falcon'ın dikkatli bakışlarından kaçınmak adına gözlerimi tekrar tezgâhtaki taşlara yönelttim. Hepsinin ortasına yerleşmiş pembe kuvars taşına dikkatim çekildiğinde parmaklarım usulca taş dokunmadan üzerinde gezindi. Bu taşı satan Nerrisa isimli cadının sözleri kulaklarımda çınladı.

"Aşk, zamanın terkisine atlayıp gelir ve ne yaparsan yap ondan kaçamazsın."

O an, bir süredir içimdeki yakıcı hislerin sebebi olan bir diğer kişinin varlığı ve ismi zihnime süzüldü. *Gölge, bana bu taşı almıştı.* Geldiğimden beri onu anmamaya özen göstermiş, zaten karışık olan duygu durumumu iyice mahvetmek istememiştim ama onun etkisi de maalesef ki üzerimde çok fazlaydı.

Gizli bir etkiydi bu, Blake'e duyduğum ilgi kadar gösterişli ya da korkunç derecede trajik değildi.

Onun kollarına sığınmayı ve gölgesine saklanmayı yine istiyordum. Beni tüm bu kaostan kurtaracak gizli bir sığınak gibiydi. Vulcan'daki o sokakta onu son gördüğüm an, kalbimi delik deşik edercesine acı çekmeme neden oluyordu. Gidişimin, onun bilinmez ruhunu ne derece etkilediğini kestiremiyordum. Blake'in varlığını özlemek, fırtınalı ve içinden çıkılmaz bir dehşet çukuruydu. Bu adamın ne yüzü ne de sesi belirgindi; onun özlemi sessiz, karanlık bir ormanın ortasındaymışım gibi yalnız ve eksik hissettiriyordu.

Şeytanminaresini de yanıma alamamıştım. Alsaydım bile onu çalmam için bir sebep yoktu, zira Gölge nerede olduğumu zaten biliyordu.

Ben kendi düşüncelerimin gölgesine dalmışken göz ucuyla Falcon'a baktım, onun da düşünceli bakışları taşların üzerindeydi. Tezgâhın arkasında bizimle ilgilenmeyen satıcı kadının duymaması için Efendi'ye biraz daha yaklaştım.

"Bu diyarda büyüye dair bir şey var mı?"

Sonunda ona sorduğum soruyla başını kaldırıp bana baktı. Soru işareti dolu ifadesine karşılık devam ettim. "Büyü güçlerin olduğunu gördüm fakat *senden* başka büyü bir varlık ya da olaya tanık olmadım. Burası..." derken göz ucuyla etrafa bakındım. "Oldukça normal görünüyor."

Falcon kısa bir süre sessizce söylediğim şeyi değerlendirdikten sonra arkasına dönüp yürümeye başladı. *Bozuldu mu acaba*, diye düşünürken peşine takıldım. Yanına yetiştiğimde bakışlarım yan profilden gördüğüm yüzündeydi.

"Seni kıracak bir şey mi söyledim?"

Konuşurken başını hafifçe yana eğdi, bakışları derinleşti, sesiye alaycı bir tona büründü. "Elbette böyle bir şeye kırılmam," dedi tekrar önüne dönerken. "Diyarımın nasıl olmasına gerektiğine ben karar veririm. Eğer büyü bir diyar isteseydim, buna sahip olurum." Bana bakmasa da dudaklarında bir kıvrım belirmişti. "Lakin madem sıradışı bir şeyler görmek istiyorsun... İsteklerin yapabildiğim sürece benim tarafımdan geri çevrilmez."

Uzun bacaklarıyla hızlı yürüdüğü için ona yetişmem zor oluyordu. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum nefes nefese.

Bana dönüp sırtıttığında beyaz dişleri kalesi gibi parıl parıl parladı. "Sıradışı bir şeyler görmeye."

Falcon, atından indiğinde ben de kendiminkinden inerek peşine takıldım.

Kaleye geri dönmüştük lakin merdivenleri tırmanmak yerine sola yönelmemizi işaret etmişti. Sağ taraftan onunla kahvaltı

yaptığım bahçeye ulaşılıyordu fakat diğer tarafın nereye gittiğini bilmiyordum. Çok büyük bir kaleydi, kimbilir neler gizliydi.

Geniş surların arasında yürürken bir koruya girdik ve ağaçların arasından kalenin arka taraflarına doğru ilerlemeye devam ettik. "Ne göreceksam önceden bilsem daha iyi olur," dedim tereddütlü adımlarla ilerlerken. Hava kararmaya başlamıştı, ağaçların arasında olduğumuz için de son kalan gün ışıkları yere çok az ulaşılıyordu. Sürekli tökezlediğimi fark eden Falcon bana kısa bir an baktı.

Sonra avcunu havaya kaldırıp bir ateşin avcundan yukarı doğru yükselmesini sağladı ve etrafı kısmen aydınlattı.

Onlar için basit olabilecek ama benim için hâlâ inanılması zor olan bu hareketiyle büyüünün buradaki varlığını şimdiden hissettirmeye başlamıştı. Karşımdaki adam da bir Dewin'di, bunu unutmamam gerekiyordu.

Ağır adımlarla yürümeye devam ederken ben de yanında ilerlemeye başladım.

"Korkmalı mıyım?"

İlerledikçe tedirginliğim artıyordu.

Falcon, başlığını geri ittirip saçlarını açığa çıkardığında kızıl tutamları elinde yanan ateş gibi göz alıyordu. "Geldik sayılır."

Bir süre sonra ağaçlar seyrekleşti, küçük bir göl görüş açımıza girdiği an durduk ve Falcon elindeki alevi söndürdü. Rüzgâr suyun üzerinde ince halkalar oluşturuyor, ağaç kokusu havaya karışıyordu. Kuşların sessizleşmeye başladığı bu vakitte, gölün hemen yanında duruyorduk. Başımı çevirip ona baktığımda Falcon sanki doğanın bu anını önceden ayarlamış gibi kendinden emin şekilde bana döndü.

"Kalenin içinde bir göl mü?" diye sordum şaşkın bir şekilde.

"Doğal bir göl değil." Sesi suyun hafif dalgaları gibi yumuşaktı. Sonra gözlerini sulara çevirdi. "Burayı oluşturan benim."

Kaşlarım havaya kalktı. "Yapay bir göl mü oluşturdun?" Zamanımızda teknolojiyle bunu başarabiliyorlardı fakat burada bunun nasıl olabildiğine dair bir fikrim yoktu.

Falcon, suya biraz daha yaklaşıp tam ayaklarına değmek üzereyken durdu. Tek dizini kırıp yere oturarak parmaklarını suda dolaştırdı. "Epey zaman aldı ama sonunda başardım," dedi memnuniyet dolu bir gülümsemeyle. "Yıllarımı buna verdim."

"Neden?" diye sordum sesimi biraz alçaltarak. Burada yalnız olmadığımı hissetmeye başlamıştım.

"Şimdi göreceksin," dedi Falcon. Gözlerini kapattı ve anlamını bilmediğim kelimeler mırıldanmaya başladı.

Ağaçlar gölün kenarında gölge oyunları yapıyor, batan güneşin son ışıkları da karanlık suların üzerinde sönüyordu. Falcon, gözlerini açıp bir şeyler mırıldanmayı bıraktı. Kısa bir duraksamadan sonra bu sefer kısık sesle bir şarkı söylemeye başladı. Sözlerini anlayamıyordum fakat kulağa kadim ve unutulmuş diyarlara aitmiş gibi geliyordu.

Sesinin güzelliğini fark etmiştim, bu muydu beni bu denli etkileyen ya da sulardan yükselen küçük parlak ışıklar mıydı, bilmiyordum. Sanki ateşböcekleri suların üzerinde uçuşmaya başlamıştı.

Falcon şarkı söylemeye devam ederek ayağa kalkıp birkaç adım geriledi ve tam yanımda durdu. Sular dalgalanmaya başladığında nefesimi tuttum, aynı anda dönüp birbirimize baktık. Yüzünde derin bir gülümseme vardı, gözleri suların üzerinde yükselen ateşböcekleri gibi çarpık bir etki bırakıyordu.

Suyun yüzeyinde dalgalanmalar fark ettiğimde gözlerim keskin bir açıyla oraya yöneldi. Falcon şarkısını kesmemişti ama sanki su da onun şarkısına eşlik etmeye başlamıştı. Dalgalanmalar çoğaldı, ses suyun altından gelen bir uğuldama gibi arttı. Kulağa kötü değil, hoş bir melodi bırakıyordu. Dalgalanma arttı, arttı, arttı... Sonunda suyun yüzeyinde saçları uzun kadın yüzleri belirlemeye başladı.

Nefesim daha çok kesilirken elimi kalbime bastırdım. Ne gördüğümü biliyordum! Ne gördüğümü BİLİYORDUM!

Su Nemfleri, Naiadlar!

Falcon'ın şarkısına eşlik edenler onlardı. Melodileri uçuşan ışıklar gibi gökyüzüne yükselirken bir daire çizercesine suda yüzmeye başladılar. Onlar birbirleriyle temas ettiğinde ışık kendi aralarında akmaya ve daireyi daha da belirginleştirmeye başladı. Karanlığın ortasında yakamoz gibi parlamaya devam ettiler.

Falcon şarkıyı onlara bıraktı ve bana döndü. Gözlerimi Naiadlardan çekmekte zorlanarak ona baktım.

Yüzünde beliren hafif gülümsemeyle bana doğru yaklaştı. Gözleri, gölün yansıtmadığı bir derinlikle bana bakıyordu. Naidların oluşturduğu ışık, yüz hatlarını belirginleştiriyor, hafif esen rüzgâr saçlarını dağıtıyordu. Aramızdaki mesafe giderek azaldığında sesi alçak ve akıcıydı.

“Beğendin mi?”

Dudaklarım istediğimden daha ağır aralandı. “Çok güzel,” dedim kısık sesle.

“Şimdi daha güzel oldu,” dedi, gözlerini benim bakışlarımdan ayırmadan. “Manzara.”

Kalbim olması gerekenden biraz daha hızlı atıyor olabilirdi ama dışarıdan belli etmemeye çalışıyordum. “Onların ne olduğunu biliyorum,” diyerek boğazımı temizledim. “Su Nemfleri, Naiadlar.”

Falcon'ın yüzündeki gülümseme silinmedi ama tek kaşı merakla havaya kalkmıştı. “Scathan'da onlara rastladın mı?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “İlk bu zamana geldiğimde kendimi bir gölde buldum ve beni onlardan biri kurtardı.”

Bir kere de Gölge, Supralardan birinin zehriyle açılan yarayı iyileştirmesi için beni bir göle, onlardan birinin yanına götürmüştü. Bu detayı Morian Efendisi'yle paylaşmayı düşünmüyordum.

Falcon, elini uzatarak ilk defa yanağıma dokunduğunda kalbimin hızı kontrolümden çıkarak daha çok arttı. Atmosfer, karşımdaki adamın kimliği ve şarkıları iyi hissettiren Naiadların sesiyle kendimi göğe yükseliyor gibi hissetmeye başlamıştım. Bu adamı kahramanım olarak yazmak istemiştım. Ona karşı hep gardımı alsam da bu gerçeğı yok sayamıyordum. Benliğimin karanlık taraflarında varlığı kuvvetli Scathan Efendisi'ni susturamıyordum. Gölge'nin güvende hissettiren kollarını unutamıyordum.

Tanrım. Üç adamın arasında mı kalıyordum?

Ben olsam kitabımın başkarakterini bu duruma sokmazdım, fazlasıyla sinir bozucuydu. Fakat olanları yazdığım için *Zamansız*'in gidişatı bu gibi görünüyordu.

Aynı zamanda da üç diyarın arasında da kalıyordum. Scathan Efendisi ve Morian Efendisi arasında sürüklenen sahte Gordion Prensesi...

Falcon'ın parmakları yanağıma usulca okşadı ve biraz daha bana doğru eğildi. Naiadların sesinden hipnotize olmuş gibiydim, aynı zamanda kendimi kitabımın atmosferi yüksek bir sahnesindeymiş gibi hissediyordum. Bu yüzden kıpırdamadım, neler olacağını görmek için bekledim.

Yüzüme yaklaştı, nefesi tenimi yalayıp geçti.

Parmakları bir yanağıma okşarken dudakları yavaşça diğer yanağıma dokundu.

Boğazımda atan nabzım bile durup kalbim atmaya keserken dudaklarını geri çekti fakat yüzü hâlâ aynı konumdayken bu sefer kulağıma doğru uzandı.

"Burada kalmandan daha çok arzulayacağım bir şey yok sanıyordum," dedi şarkı söylerken olduğu gibi kulağına hoş gelen bir sesle. "Lakin şimdi fark ediyorum ki çok daha büyük bir arzusun esiri olmak üzereyim."

Hafifçe geri çekildi ama yine uzaklaşmamıştık, aksine yüz yüzdük. "Nedir o?" diye sordum nefesimin ona ulaşmasını engellemek ister gibi soluğumu tutarak.

ZAMANSIZ-II

Falcon'ın kızıl saçları son bir rüzgârla dalgalandı, benim pele-
rinimin başlığı düşme tehlikesi atlattı. Sonra yüzünde can alıcı bir
gülümsemeyle son cümlesini dile getirdi.

“Dudaklarımın bir sonraki dokunacağı yerin dudakların olma-
sını arzuluyorum, Rosanna Camborne.” Geri çekildi. “İşte benim
en büyük arzum bu.”

Hüküm

Audlomachine – We Are Gods

Arion Skedwaller

Arion, Skedwaller kanına sahip son iki kişiden biri ve Scathan Efendisi'nin başsavaşçısı... Bulunduğu konum ve soylu geçmişinden gurur duymasına rağmen düşüncelerini çevresindeki kimse kabullenemiyordu. Kanını paylaştığı ikiz kız kardeşi de kendisine tam olarak katılmayanlardan biriydi.

Annesiyle babası, büyü güçlerine sahip değildi lakin Arion ve Ardell talihli kişiler arasındaydı. Önceleri bunu talih saymazdı, zira tüm diyarlarda büyü güçleri olanlar pek hoş karşılanmıyordu. Ta ki Efendi Byron Nightingale, güçlü bir cadı olan Dione ile evlenene kadar...

Efendi Byron, uzlaşmacı bir adamdı. Gordion ve Morian'la ateşkes yapmış, diyarlar arasındaki bağları da genelde soylularla kurmaya çalışmıştı. Arion on yaşındayken ailesi ilişkileri sıkı tutmak için Efendi'nin emriyle Gordion'a gitmiş, geri dönüş yolculuğundaysa pusu kuranlar tarafından ani bir saldırıya uğramışlardı. Arion o kâbus dolu günü asla unutamıyordu.

Bu olay iki diyar arasındaki ilişkinin sallanmasına sebep olsa da Gordion Hanımı Rhea, kanunsuzların yaptığı bu saldırıyı üstlenmedi ve Efendi Byron konunun üzerini örttü. Arion'ın asla unutamadığı bir diğer şey buydu.

Güçlerini on bir yaşında keşfetmeye başladığında onun gibi olan bir diğer kişi Blake Nightingale'in ta kendisiydi.

Arion işte bu yüzden onun yanındaydı. Efendi Blake olsa, ailesinin ölümünün üzerini kapatmazdı. Ateşkesi sağlamak için bile olsa adaletsizliğe ödün vermez, sert hamlelerde bulunurdu. Onun bu katı tavırları Arion'u cezbetmişti. Haklarını savunacak biri. Büyü güçleri olduğu için dışlanmamasını sağlayan biri. Onun için bir öncü, hayranlık duyacağı biri.

Kalenin demirci ocağında yeni bir kılıç döverken alnında biriken teri eliyle sildi. Normalde bir demirci değildi lakin ara sıra ocağa girer, içinde biriken tüm öfkeyi ve kasvetli hisleri bu şekilde atardı. Dizlerinin üzerindeki kalın deri önlüğün cepleri kömür tozuyla kararmıştı. Göğsü, ritmik nefes alışlarıyla kalkıp inerken ağır çekici kavrayan parmaklarındaki nasırları hissedebiliyordu.

Her zaman çok hoşuna giden bu eylem bile bugün düşüncelerini dağıtmasını sağlamamıştı. Kızıl kor halindeki çeliği maşayla tuttu ve örsün üzerine bıraktı. Çeliğin sıcaklığı, bulunduğu yeri titrek bir ışıkla doldurdu. Devam etmek için hamle yapacağı sırada... Birden maşayı bıraktı ve topladığı saçlarından yüzüne düşen bir tutam sarı saç kulağının arkasına alıp dış kapıya baktı.

Üzerindeki önlüğü çıkardıktan sonra tüm işini yarım bırakarak üzerine keten beyaz gömleğini geçirdi ve yaka bağını bile bağlamadan ocaktan çıkıp odasına doğru gitmek için ilerlemeye başladı.

Tam kapıya doğru ilerliyordu ki Efendi'nin bahçesinden çıkagelen Blue'yla karşılaştı. İkisi de oldukları yerde aniden durup birbirlerine baktı.

Aralarında gerilim dolu bir iki saniye geçti. Pek tabii Arion saniyeleri saydığından değil. *Hayır, bir dakika olduğunu da anlaması bir şey ifade etmiyordu.* Biraz daha böyle dik dik bakışmaya devam ederlerse Arion bir hamle yapmaktan kendini alıkoyamayacaktı.

Tam o anda beklenen hamle Blue'dan geldi fakat istediği şekilde değil.

Mavi saçlı Nemf, gözlerini devirip kapıdan içeri girmek için hareketlendi. Arion da derin bir nefes verip onun peşinden içeri

girdi. İkisi de merdivenlere doğru ilerlerken Blue'nun birden ayağı yerdeki halıya takıldı.

Arion, Avcılar kadar olamasa da savaşçılar arasında hızıyla meşhurdu. İstemsizce —ya da isteyerek, konu bu değildi— Blue'yu öne düşmeden birden koluyla yakaladı.

Blue kendisini geriye atınca sırtı boylu boyunca Arion'ın gövdesine yaslandı ve... *Kahretsin.*

Efendi'nin bahçesindeki çiçeklerden daha güzel bir koku yayıldığında Arion nefesini tuttu. Biraz önce saniyeleri saymasına rağmen şu an ne kadar süre böyle kaldılar, bilmiyordu. Zaman algısını yitirmek, zamanı saymasından daha beter bir şeydi.

Blue'nun ince beli zaten görünen bir şeydi fakat Arion kolu ona sarılmış vaziyetteyken bunun farkına çok daha iyi varmıştı. Biraz önce kılıç dövdüğü kollarının arasında şimdi zarif ve kırılgan bir Nemf vardı.

Blue her ne kadar böyle hissettirse de savaş becerileriyle Efendi'nin gözüne girmişti. Arion da aslında Efendi'yle aynı fikirde olabilirdi, yine de Blue'nun aralarında zarar görmesi en olası kişi olduğunu düşünmekten kendisini alıkoyamıyordu.

Onu ilk gördüğünde on dört yaşında, öfkeli ve savaşa susamış biriydi. Tek istediği daha güçlü olmak ve bir gün Efendi'nin önderliğinde Gordion'a hak ettikleri sonu yaşatmaktır. Mavi saçlı, sessiz ve nahif bir Nemf kaleye geldiğindeyse dikkati hızla dağılmaya başlamıştı.

Blue, o zamanlar mutfak işlerine yardım etmesi için kaleye alınmıştı. Onun geçmişiyle ilgili kimse bir şey bilmezdi, kendisi de bu konuda hiç konuşmazdı. Sadece Efendi onu tam anlamıyla tanıyordu. Bir gün kuracağı savaşçı birliği için onu ne zaman keşfetti, bilinmez, Byron Nightingale ölüp de Blake başa geçtiğinde Blue da başsavaşçıları arasında yerini almıştı.

Kan, ihanet ve vahşetin arasında, ısıltılı ve umut dolu doğan olan eşsiz bir canlı...

Onun üzülmelerini istemiyorsan, onu üzmemekten vazgeçmelisin, Arry, diyen Kaidan'ın lanet olası sesi kafasının içinde yankılandı.

Yıllarca kendini onu küçümsemişliğine ikna etmişti fakat son zamanlarda bu çabası kendisi için de bir sonuç vermiyordu. Onu hiçbir zaman küçümsememiş, aksine ondan korkmuştu. Arion'ın kabullendiği hayattan çok uzaktı, onu kabullendiği hayattan kopmak istemeye itecek kadar cezbediciydi.

Prensesin gelmesiyle Blue çok daha atılgan, çok daha tehlikeydi. Onunla yakınlık kurması Arion'ı çıldırtıyordu.

Blue birden kendini öne çekip kollarından kurtuldu ve Arion'a döndü. Yüz yüze geldiklerinde ikisi de bir tepkide bulunmadı. Mavi gözleri saçlarından daha koyuydu, teni o kadar beyazdı ki kir pas içindeyken bile toprakta saklanmış elmas gibi görünüyordu. Aşılmadık saç rengi bile genç adamın hoşuna gidiyordu.

Lanet olsun. Bunu kendine bile itiraf etmemesi gerekiyordu!

Henüz karşılıklı bir aşkın içine düşmeden bile Blue'nun zaafı olmaya başladığını hissediyordu. Duygularını bırakmalı ve özellikle savaş kapıdayken kendine hâkim olmalıydı.

"Nereden geliyorsun?" dedi Blue'yu sinirlendireceğini bildiği bir sesle. "Prensesinin cam odasına gidip ona olan özlemini mi dindirmeye çalışıyordun?"

Blue'nun kızarmaya başlayan yanakları öfkelenildiğini gösteriyordu. "Cesaretin varsa bu soruyu Efendi'ye de sor. Zira cam odada olan o."

Arion, tek kaşını kaldırdı. "Seni Efendi mi çağırdı?"

Blue bıkkın bir nefes verip arkasını döndü. "Seni ilgilendirmeyen sorular sorma."

Tam merdivenleri tırmanıyordu ki Arion peşine takılarak onun yanına yaklaştı. "Umarım boyundan büyük işlere karışmazsın, Blue. Bırak prenses yolunu kendi bulsun."

Blue, mavi saç örgüsünü omzundan geriye attı. "Senin fikirlerini önemsemişimi düşünmüyorsun, değil mi?"

İlk koridora geldiler ve Blue odasına doğru ilerlerken Arion onun peşini bırakmadı. "Bu kalede fikirlerini önemsemediğin tek kişi benim."

Arion'ın homurdandığını duyan Blue birden durdu. O kadar büyük bir nefes aldı ki göğsü kabarıp indi ve başını çevirip Arion'a baktı. "Nedenini uzun uzun konuşmamıza gerek var mı?" dedi kısık ama hararetli bir sesle. "Hoş, bizim seninle asla uzun bir konuşmamız olmadı. Şimdi de tek yaptığın bana söylenmek."

Arion ona pürdikkat bakarken dikkati dağıldığı için kendine azar çekti. Başını iki yana sallayarak mavi gözlerinin etkisinden kurtulmaya çalıştı. "Söylenmiyorum," dedi çenesi kasılırken. "Seni uyarıyorum."

Blue'nun gözlerinde öfkenin yerini alan bir duygu belirlediğinde Arion neredeyse olduğu yerde tökezleyecekti. *Hayal kırıklığı mı? Neden?* Arion, sorularına yanıtı anında aldı.

"Benim de size ihanet edeceğimden mi endişeleniyorsun?"

Genç adam birkaç saniye tepki veremedi. Ona bu şekilde düşündüğünü yansıttığı zamanlar olmuştu lakin hiçbirinde ciddi değildi. Sierra'nın ihaneti Arion'ı etkilememişti, başsavaşçılar hariç herkesten her şeyi bekleyebilirdi. Blue da başsavaşçılardan biriydi.

Onun dışında... Blue'ya kişisel olarak da bu konuda güveniyordu.

Güvenmediği tek konu, fazla iyimser ve masum oluşuydu. Onu aldatmak kolay olabilirdi, kendisi seçmese bile yanlış yolları doğru sanabilirdi. Belki de bu derece korumacı olmayı bırakmalıydı ama elinde değildi. Onun zarar görmesini istemiyordu.

"Ben..." dedi ilk defa onun karşısında bocalarken. Evet, dediği gibi çok uzun konuşmalar gerçekleştirmezlerdi, daima münakaşa ve kısa diyaloglarla iletişimi sürdürürlerdi. Prensesin gelişiyse Arion'ın da korkuları daha ağır basmış, Blue'ya daha çok müdahale etme isteğiyle dolmaya başlamıştı. "Bunu düşünmüyordum."

Blue, Arion'ın verdiği yanıtı bir tepki vermedi, tek yaptığı uzun uzun gözlerine bakmak oldu. Arion, taş kalbinin çatırdadığını ne-redeyse kulaklarında duymuştu.

“Nemf doğasını *gerçekten* bildiğini mi sanıyorsun?”

Arion'ın dudakları aralanır gibi oldu ama Blue onun konuşma-sına izin vermedi.

“Sana bunu uzun uzun anlatmayı hiç düşünmedim ama söz-lerinin beni yaraladığını fark edecek gibi görünmüyorsun.” Eli bi-linçsizce mavi saç örgüsüne gitti, o an Arion parmaklarının nasıl titrediğini görmüştü. “Birçok Nemf var, Arion. Cadılar ve Dewin-lerin güçleri nasıl tahayyül edilemezse, bizim de anlaşılmamız kolay değil. Bildiğiniz ve gördüğünüz tek şey güzel ve nahif göründüğü-müz.”

Blue ilk defa Arion'la bu kadar uzun konuşuyordu, bu yüzden genç adam bu anı bozmamak için sessiz kaldı.

“Bizler doğayla güçlü bağı olan varlıklarız ve senin kaçırdığın nokta şu: Hava her ne kadar hafif bir esintiyle yanağını okşayabilse de seni şiddetli bir fırtınaya da maruz bırakabilir.” Derin bir nefes aldı. “Hepimiz temelde aynı güçlerle donatılmış görünebiliriz ama benim neler yapabileceğim hakkında bir fikrin yok. Bunu bilen bir tek Efendi var ve diğerleri ona güvenip bana da güvenmeyi seçti fakat sen bunlardan biri hiç olmadın.”

Bir adım öne attı ve Arion onun yaklaşmasının etkisine ka-pılırken bir yandan da sözlerinin yüzüne bir tokat gibi çarptığını hissetti.

“Bu yüzden kulağını aç ve iyi dinle. Ben sadece dikkat dağıtıcı ışık oyunu yapan, ışığının çarptığı bedeni hareketsiz bırakan ya da görünmez bağlar oluşturan biri değilim. *Aldatıcı görülerimizi, varlığımızı ya da istediğimiz bir şeyi gerekirse gizlemek için kullanırız.* Güzelliğimiz sadece görüntümüzü oluşturmaz, eğer üzerinde çalış-sarsak insanların güvenini kolayca kazanabilir, onları kısa bir an olsa da etkimiz altına alabiliriz. Buna *Büyüleyici Aura* denir.”

Parmak uçlarında biraz yükselip kelimelere daha çok vurgu yaparak konuşmaya devam etti. "Sana başka şeyler de saymaya devam edersem zaman kaybederim. Eğer bana güvenmen için tüm güçlerimi bilmek istiyorsan, sana bir Nemf özellikleri kılavuzu hazırlayabilirim. Her gün odana geç ve yatmadan oku. Belki o zaman küçümsediğin Nemflerin sende bile olmayan savaş yetenekleriyle donatılmış olduğunu kabul eder ve bana bulaşmayı bırakırsın."

Blue, *Büyüleyici Aura* özelliğini kullanıyor muydu, bilmiyordu ama Arion dudakları yüzüne çok yakın bir konumdayken gerçekten de büyülenmiş gibi hissediyordu. Ne yerin ne zamanın farkındaydı, sözlerini değerlendirmeyi sonraya bırakmıştı. Gözleri o kadar kısa bir an onun dudaklarına kaydı ki aniden irkildi ve geri çekildiğinde Blue da bir adım gerileyip duraksadı.

Karşılıklı durup içinden çıktıkları anın etkisini üzerlerinden atmaya çalıştılar. Blue, yine ilk hamleyi yapan oldu ve arkasını dönerek odasına gitmek üzere gözden kayboldu.

Arion, burun kemerini sıkarak gözlerini kapattı. *Aptal kadın.* O Nemfleri küçümsüyor değildi, Blue'nun sevgi dolu ruhunun kandırılabilceğinden endişeliydi. Bunu söylemek için peşinden gitme isteğiyle dolarken olduğu yerde durmak için çok büyük çaba harcaması gerekti. Sonunda dayanamayıp tırabzanlara bir tekme savurdu.

Yüzü ayağının acısıyla kasılırken bir ıslık sesi duydu.

"Bu acıtmış olmalı."

Yere göğe lanet olsun.

Başını arkasına çevirip baktığında, dudağının kenarı kıvrılmış halde koridorun diğer tarafında omzunu duvara yaslamış olan Remus'u gördü.

"Ne zamandır oradasın?" dedi Arion gözleri kısıılırken.

Remus ağır ağır doğruldu ve merdivenlere yönelmeden önce Arion'ın omzuna dokundu. "*Seni önemsiyorum* dememek için çırpındığını görecektir kadar." Yüzünde sinir bozan bir sırıtma eşliğinde

merdivenleri inmeye başladığında Arion onun arkasından küfür savurdu.

“Gün gelecek seni de göreceğim, Alaister. Benden farklı olduğunu düşünme bile.”

Scathan başsavaşçıları, Efendi'nin buyruğuyla Bicara öncesi savaş planlarını konuşmak için taht odasında toplanmıştı. Büyük bir masanın üzerine serilmiş haritayı incelerken hepsi sessizdi. Efendi, henüz gelmemişti.

Arion'ın gözleri sürekli kapıya kayıyor, aralarında eksik olan tek kişiyi arıyordu. Mavi saçlı Nemf, burada değildi.

“Boş yere kapıya bakıp durma,” diye mırıldandı tam yanında duran Remus. “Blue, Efendi'nin ona verdiği bir görev için hava kararmadan kaleden ayrıldı.”

Arion, duyduğu şeyle beraber ters ters Remus'a baktı. “Onu merak ettiğim yoktu.”

Remus kaşlarını kaldırdı. “Öyleyse Kaidan'ı merak etmiş olmalısın.” Sık gülen biri olmasa da sırtığında şeytani görünürdü ve şimdi de dudakları aralanmış, aynı şekilde sırtıyordu. Dün Blue'yla olan konuşmalarını gördüğü için hâlâ aynı imalı bakışları atıyordu. “O da onunla gitti.”

Arion afallayarak masanın başında toplananlara göz gezdirdi. Ardell, Camilla, Remus vardı. “O ahmağın yokluğunu fark etmemişim bile. Ben de diyorum burası neden bu kadar sessiz? Kaidan yokmuş.”

Kıpırdanırken homurdanmamak için kendini zor tuttu. Blue'yla dünkü konuşmalarının etkisi altından hâlâ çıkabilmiş değildi. Efendi onun güçlerini bilip ona da güvense de neden Kaidan'ı onunla göndermişti ki? Arion gitse ona daha iyi eşlik edebilir...

Kapı birden açıldı ve içeri gürültülü adımlarla Kaidan girdi. Masaya yaklaşırken kaşlarını kaldırarak tek parmağını havaya

kaldırdı. "Hislerimde hiç yanılmam, kesinlikle biraz önce benden bahsediliyordu."

Remus denen alçak herif Blue konusunda kendisiyle oynuyordu. Kaşlarını çatarak ona baktığında Rem yarım ağız sırtıtmaya devam ediyordu. "Biraz eğlenmekte sakınca yok."

Kaidan burada olduğuna göre Blue yalnız mı gitmişti?

"Blue'nun neden kaleden ayrıldığını biliyor musun?" diye sordu Ardell.

Arion, neredeyse ikizine sevgi dolu bir bakış atacaktı, zira merak ettiği ama asla dile getirmeyeceği soruyu sormuştu. Başını çevirip baktığında Rem'in bu sorunun cevabını bilmediğini daha konuşmadan önce anlamıştı.

"Bilgim yok. Efendi, dün onu cam odaya çağırdı ve bugün de onun emriyle kaleden ayrıldı."

O sırada taht odası büyüyle gıcırtılı bir ses çıkararak ağır ağır açıldı ve Efendi içeri girdi. Hepsini hemen omuzlarını dikleştirip o gelene kadar saygıyla başlarını eğdi. Onun yanında sürünerek ilerleyen Sedna'nın varlığı da odayı doldurmuştu. Sonunda masaya ulaşmış başköşeye geçtiğinde Efendi hepsine tek tek göz gezdirip avcu yukarı bakacak şekilde elini kaldırdığında başlarını doğrulttular.

Sedna, direkt tahta ilerleyip yerine kurulmuştu.

Efendi son zamanlarda olduğu gibi üzerine hiçbir işlemesi olmayan siyah bir gömlek, siyah pantolon ve pelerin giymişti. Başını kaldırdığında havada uçuşan mumların ışığında gözleri parladı.

"Remus," dedi ilk olarak. "Vulcan'daki aileler hakkında ne öğrendin?"

Rem, sıkıntılı gözlerle Efendi'ye baktı. "Haber beklediğim gözcü henüz dönmedi, akşam olmadan burada olması gerekiyordu."

Efendi, durgun bakışlarla haritayı incelemeye başlarken bir tepki vermedi.

“Camilla,” dedi ağır ağır başını tekrar kaldırıp ona bakarak. “Sierra’nın geçmişiyile ilgili bilmediğin bir şeyler öğrenebildin mi?”

Camilla, gözlerini Efendi’den kaçırmak ister gibi masaya dikti. Sierra’yı bu kaleye o getirmişti, ikisi de devasa bir bataklığın hemen yanı başındaki küçük bir köyden geliyordu. Oraya köy demek bile fazla olabilirdi, bir avuç insanın yaşadığı bir yerdi. “Onu çocukluktan beri tanırım, Efendi, lakin hayatında benim bilmediğim bir aralık var ve o kısmı dolduran kimseyi bulamadım. Greyfen’de hayatta kalan kimse yok.”

Camilla, Efendi’nin büyü güçleri olan savaşçılar aradığını duyduğunda Greyfen’den Sierra’dan önce ayrılmış, kaleye gelmişti. Aradan geçen birkaç yıldan sonra bir gün ansızın yüzü kir içinde, paçavra kıyafetler giyen Sierra’yı da kaleye getirip Efendi’ye tanıtmıştı. Köyleri çapulcular tarafından yağmalanmış, Sierra ise o esnada oradan kaçtığını söylemişti. Arion, uzun zamandır aralarında bir hainin yaşadığına hâlâ inanamıyordu.

“Bana ulaştığında köyün yağmalandığını ve yaşayan tüm tanıdıklarımızın, ailemizin öldüğünü söyledi... Çaresizdi ve ben... Geride bıraktığım babamın da o yağmada öldüğünü öğrendiğim için kederliydim. İhanetini öngöremedim.” Camilla neredeyse dizlerinin üzerine çökecek gibi görünüyordu. “Beni affet, Efendi Nightingale. Vereceğin her türlü cezayı hak ediyorum.”

Efendi, insanı rahatsız eden sakinliğiyle onu dinlerken, “İhanetin nereden geleceğini en bilge âlimler bile tahmin edemez,” dedi ve gözleri tekrar haritaya çevrildi. Parmağıyla Scathan Kalesi’nin kuzeyindeki bir dağı gösterdi. “Sen ve Kaidan, Akreplerden ve Dewinlerden oluşan bir birlikle Supraların konumlandığı yeri bulun. Gordion’a göz dikerken onları yabana atamayız, savaş öncesi o melunların ne durumda olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Camilla ve Kaidan başlarını eğerek Efendi’yi onayladı.

Efendi, haritada Gordion’u işaret etti. “Remus, Gordion’a da gözcülerini yolla. Prenses’in Morian’da olduğunu öğrenen Gordion

Hanımı artık rahat durmayacaktır. Oradan gelebilecek saldırılara da hazırlıklı olmalıyız.” Keskin yeşil gözlerini kaldırıp Rem’e baktı. “Gordion hizmetlisini de gözlemlemeye devam et.”

Remus da başını eğerek Efendi’yi onayladı.

“Ardell, senin de konsey cadılarıyla ilgilenmeni istiyorum. Aralarından ihanet edeceğini sezdiğin biri olursa bana bilgi ver.”

Ardell başıyla onayladı.

Arion sıranın kendisine gelmesini beklerken Efendi’den ses çıkmadı. Rahatsızca kıpırdanarak boğazını temizledi. “Ben?” diye sordu boğuk bir sesle. “Bana da bir görev vermeyecek misin, Efendi?”

Yeşil gözler bu sefer Arion’ı bulmuştu. “Seninle başka planlarım var.”

Arion daha da huzursuzlanmıştı ama Efendi’nin kendisini yok saymayıp başka bir plan için beklettiğini öğrenince bir nebze de olsa sakinleşebildi. “Merakımı bağışla Efendi, bir sorum daha var.” Kaşlarını hafifçe çattı. “Blue, neden kaleden ayrıldı?”

Efendi, tek kaşını kaldırdı. “Ben sizlerle paylaşmadığım sürece verdiğim görevlerin sorgulanmasından hoşlanmadığımı biliyorsun, Skedwaller.”

Arion, nefesini verip gözlerini masaya dikti. Efendi’yle çocuklarından beri tanışıyorlardı lakin o ne kadarına izin verirse o kadar ona yakın olabilmişti. Aynı zamanlarda savaş talimleri yapmışlar, beraber yemek yemişlerdi fakat Blake Nightingale o zamanlar bile fazlasıyla sessiz ve ketumdu.

“Bugünlük bu kadar yeter,” dedi Efendi. “Şimdi gidin ve Bicara için hazırlıkları yapın.”

Arkasını dönerek tahtına ilerleyip yerine oturduğunda Sedna usulca boynuna dolandı ve Bicara için taht odasına gelecek herkes için dehşet saçan bir görüntü oluştu. Arion, bu adama gıpta etmekten kendini alıkoyamıyordu.

Savaşçılar taht odasını terk ederken hizmetliler harita masasını kaldırarak hüküm vakti için odayı hazırlamaya başladı.

Arion ve Remus zindanlara ilerlerken bir süre sessiz kaldılar. “Efendi, Gordion hizmetlisini neden hâlâ kalede tutuyor anlamış değilim,” dedi Arion sonunda. “Ya öldürülmeli ya da geldiği yere gönderilmeli.”

Rem çatık kaşlarıyla zindanlara inen merdivenlere yönelirken bıkkın bir nefes verdi. “Gördüğün her Gordionlu öldürülmeyi hak etmiyor.”

Ailesi öldüğünde bir gün Blake yanına gelmiş ve ona sadece şu cümleyi söylemişti.

“Öfkeni anlıyorum ama zamanını bekle, Arion. Gün gelecek senin için adaleti sağlayacağım.”

Efendi’nin kararlarına sonsuz güveni olsa da sözkonusu Gordion olduğunda Arion sabırsız davranıyordu.

Omuz silkti. “Benim için ediyor. O topraklardan sağlam bir kanın çıkacağını düşünmüyorum.” Merdivenleri inerken söylenmeye devam etti. “Bak prensese, bulduğu ilk fırsatta kendini Morian topraklarına attı.”

“Kendi isteğiyle gittiğini düşünmüyorum,” dedi Rem zindanların ilk hücrelerinden geçmeye başladıklarında. İçi boştu ama sıra sıra ilerlediklerinde bir köşede çürümeye yüz tutmuş suçluları görmeye başlamışlardı.

Arion zindanların kesif kokusundan hoşlanmayarak rahatsızca kıpırdandı ve halihazırda sinirlerine dokunan Gordionlular konusunu kapatmaya karar verdi

Sonunda Vulcan ailelerinin olduğu hücrelere geldiler ve zindan bekçileri eşliğinde hepsini çıkardılar. Köyün en zengin aileleri zindana düşmenin şaşkınlığı atamamış olacaklar ki hâlâ söyleniyor, taht odasına gidene kadar rahat durmayacaklarını belli ediyordu.

Arion sonunda dayanamadı. *Spiritus*'unu kullanıp hepsini nefessiz bırakmakla tehdit etme arzusuyla dolmuştu ki Remus ikaz eder gibi koluna dokundu. "Efendi'nin kati emri, güçleri olmayan mahkûmların üzerinde büyü kullanamayız. *Onlar sıradan insanlar.* Onlara cezalarını sadece Efendi verebilir."

Arion bıkkın bir nefesle geri çekildi ve diğer savaşçıların onları fiziksel güç kullanarak göturmelerine izin verdi.

Kester Ailesi iki kişiydi, Falcon Sarpedon'a papaz infazı konusunda yardım eden oğullarıysa hâlâ kaçaktı. Bren Ailesi'yse daha kalabalıktı, üç yetişkin erkek ve iki kadından oluşuyorlardı.

Taht odasının önüne geldiklerinde Rem tam içeri girecekken savaşçılardan biri gelip kulağına bir şeyler söyledi. "Devamını sen devral," dedi Rem ve daha Arion'ın soru sormasına fırsat bırakmadan çekip gitti.

Arion, o gider gitmez mahkûmlara ters bir bakış attı. İşte şimdi etik değerlerini boş verebileceği mükemmel bir zamandı. Bren Ailesi'nin baba figüründeki liderlerine ilerleyip kısık sesle, "Eğer zorluk çıkarmaya devam ederseniz, içorganlarınız çürüyene kadar sizi nefessiz bırakırım," dedi. "Kurallara uyma konusunda diğer savaşçılar kadar iyi değilim."

Adam, yarı kırılaşmış sakallarına kadar öfkeliydi ama boyun eğmekten başka bir şey yapamadı ve gözleriyle diğerlerine de sakin durmaları için talimat verdi.

Arion, kapıya doğru dönüp yumruğuyla iki kere vurdu ve kapı kanatları iki yana doğru gıcırtılı bir sesle ağır ağır açıldı.

Büyüyü gören Vulcanlıların yargılayıcı bakışlarını sırtı boyunca uzanan uğursuz bir hisle algıladı. Onları nefessiz bırakma dürtüsüyle baş etmekte iyice zorlanarak içeri girdi ve arkasından mahkûmları getiren savaşçılarla beraber tahta doğru yürümeye başladılar.

Gölge de buradaydı. *Peçesinin ardında Blake Nightingale olmayan gölge.*

Efendi'nin tahtının yanında dikiliyor, içeri girenlerin kalplerine ilk korkuyu o salıyordu. Zira gözler ilk önce tahta ulaşmıyordu, Efendi'ye bakmak için herkesin biraz süreye ihtiyacı olurdu. Bu yüzden Efendi, davetlerde ve Bicaralarda mutlaka *sahte Gölge'yi* de yanında bulundururdu.

Neyse ki Sierra, Gölge ve Efendi arasındaki bağlantıyı bilenler arasında değildi, diye geçirdi içinden. Efendi, ona yeteri kadar güvenememiş olacak ki onu asıl savaşçıları arasına almamıştı.

Sedna, omuzları boyunca uzanıp başını tahtın sırtına yaslarken Arion, mahkûmların soluklarının tutulduğu eşsiz anı görmek isteyerek başını çevirip göz ucuyla arkasına baktı ve tahtında oturan Efendi'yle Sedna'yı gördüğünde bocalamalarını izledi.

Tahtın önüne geldiğindeyse bir baş selamı verip tahtın sol tarafında Gölge durduğu için sağ tarafına geçerek yerini aldı ve Bicara'yı izlemeye koyuldu.

Scathan Kalesi sakinleri ve en yakın köy olan Dowra'nın soyluları da buradaydı. Hepsi bir köşeye çekilmiş, yargılamayı izlemeye gelmişti. Kalabalık olmasına rağmen odada ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Mahkûmlardan bazıları, havada uçuşan mumlara bile bir lanetin eseriymiş gibi göz süzüyordu.

Efendi Byron zamanından kalan büyüye karşı geliştirdikleri düşünce yapısıyla hayatlarına devam ediyorlardı. *Efendi'nin en hassas noktasıydı suçları, büyü güçleri olanları kabullenmemek.*

Efendi Blake, bir dirseğini tahtın koluna koymuş, sıkkın bir ifadeyle çenesini avcuna yaslamıştı. Sedna dolanarak başını onun dizine koyduğunda diğer eliyle de onun başını okşamaya başladı.

Hiçbiri başını eğip onu selamlamamış, hürmet göstermemişti. Arion, huzursuzca kıpırdanıp müdahale edip etmemesi gerektiğini düşünse de kendini durdurdu. Efendi, kendisi varken kimsenin hiçbir şeye karışmaması gerektiğini pek çok kez ikaz etmişti. O yüzden olduğu yerde kalıp izlemeye devam etti.

Efendi, gelenleri bir süre sessizce tek tek süzdükten sonra elini çekti ve başını doğrulttu.

"*Vulcan soyluları*," dedi kestirilemez bir ses tonuyla. "Sizleri daha iyi ağırlamayı dilerdim lakin karşıma gelmeniz hoş sebeplerden olmadı."

Vulcanlılar sessizce onu izlemeyi sürdürdü. Özellikle Bren Ailesi'nin lideri, düşman bakışlarını Efendi'den çekmiyordu. Sonunda patlayarak, "Oğullarımız nerede?" diye sordu gür bir sesle. "Onlara ne oldu?"

Efendi, başını hafifçe yana eğerek adama baktı. "Onlarla karşılaşmanız, nefes aldığınız sürece mümkün değil." Sedna başını kaldırıp adama bakmaya başladığında Efendi ekledi. "Eğer çok istiyorsanız, yargılama olmadan da sizi yanlarına gönderebilirim."

Onların hükmü kesindi: ölüm. Bulundukları yerde direkt infaz edileceklerdi. Fakat aileler için durum bundan ibaret değildi, onlar sadece oğullarına yardım etmiş görünüyorlardı ve büyü gücü olduğu için Efendi'yi kabul etmiyor olsalar da alenen bir suç işlediklerinin kanıtı yoktu. Onların sonu büyük ihtimalle ölüm değil, uzun yıllar zindana atılmak olacaktı.

"Biz bir şey yapmadık!" diye bağırdı Kester Ailesi'ndeki kadın. "Oğlumun da bir suçu yoktu! Her şey Bren Ailesi'nin başından çıktı. Bizim bir suçumuz yok!"

Bren Ailesi kendilerine suçu atan kadına öfkeli gözlerle baktı ve iki taraf da münakaşaya girmeye başladı. Savaşçılar onları kollarından tutup hizaya soktu. Arion da yanlarına gidip Bren Ailesi'nin başındaki adamı tutarak gözleriyle taht odasında girerken dillendirdiği tehdidini hatırlattı. Adam Kesterleri es geçip tekrar öfkeli gözlerle Efendi'ye döndü.

Efendi, bir elini kaldırdı. "Önce Bren Ailesi'ni dinleyelim."

Adam başını dikleştirip boğazını temizledi. "Scathan savaşçısı mührünü taşıyan bir kadın oğlumu aldattı. O infazın sizin hükmünüzle gerçekleştiğini düşünmüş olmalı. Bizim bir suçumuz yok."

Efendi, gözlerini yavaşça Kester Ailesi'ne çevirdi. "Sizin bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Kadın tam konuşacakken yanındaki adam onu dirseğiyle dürterek susturdu ve boğazını temizledi. "Bren Ailesi, doğru söylüyor. Yanlarında sizin savaşçınız vardı, bu da oğullarımızın yanılmasına sebep oldu. Bizim bir suçumuz yok."

Efendi, yana yatırdığı başıyla sakince onları dinlemeyi sürdürdü. "İşin özü, Morian'la bir bağlantınızın olmadığını iddia ediyorsunuz, öyle mi?"

Hepsi donuk gözlerle Efendi'ye baktı. "Evet, bizim hiçbir bağlantımız yok," dedi Kester Ailesi'ndeki adam.

"Bizim de yok," dedi Bren Ailesi.

Efendi gözlerini kıstı. Herkese çok uzun gelen bir sürenin sonunda ayağa kalktı ve Sedna da sürünerek yere indi. "Öğrenmek istediğim başka şeyler de var," dedi, tahtın önündeki iki merdiveni yavaş yavaş inerek. "Kulağıma bazı fısıltılar geldi."

Vakur adımlarla volta atmaya başlarken tek tek hepsini incelemeye başladı.

"Vulcan'da büyü güçleri olan birilerine rastlamak pek mümkün değilmiş." Kadınlar huzursuzca kıpırdanırken adamlar istifini bozmadı. "Bunun neden olduğuna dair bir fikriniz var mı?"

"Herkes siz ve savaşçılarınız gibi büyü güçlerine sahip değil." Bren Ailesi'nin başı konuştuğunda, Efendi yavaş yavaş ona yaklaşmaya başlamıştı. Adamın karşısında durdu ve düşünceli gözlerle ellerini arkasında bağladı.

"Pek tabii değil," dedi sakın bir sesle. "Olsaydı da buna karşı olmazdınız, değil mi?"

Adam, bir cevap vermedi.

Efendi onu baştan aşağı iyice inceledi ve gözleri tekrar adamın yüzünü bulduğunda değişim işte o an başladı. Arion, yayılmaya başlayan büyüünün varlığını teninde hissedebiliyordu.

“Siz soylular, saygıya her şeyden daha çok önem verirsiniz.” Hafifçe başını öne eğerken sesi artık sakın bir tonda değildi, âdeta Arion’ın kılıcı kadar keskinleşmişti. “Lakin anlaşılan bir Efendi’ye nasıl saygı gösterilir, bilmiyorsunuz.”

Mahkûmların önce yüzleri kasıldı, sonra acı çektiklerini belli edencesine çığlıklar yankılanmaya başladı. Bacakları görünmez bir güçle büküldüğünde hepsi aynı anda yere dizüstü çöktü.

Arion, tatmin olarak gülümsedi. İyi ki en başta onların saygı göstermemesine müdahale etmemişti, zira Efendi böyle şeyleri es geçecek biri değildi.

Taht odasının kapısı açılıp tok adım sesleriyle biri yürümeye başladığında Arion, Remus’u gördü. Bicara, çok mühim bir şey olmadıkça bölünemezdi ama Rem gelip Efendi’nin eline bir parşömen verdiğinde Arion onun çok önemli bir iş için gittiğini anladı. Vulcanlıların sızlanmaları devam ederken Efendi rulo halindeki parşömeni açıp yazılanları okudu.

Kâğıdı indirdiğinde gözleri büyüyle zorla diz çöktürdüğü soylulara kaydı. Dişlerini göstererek sırtıtmaya başladığında Arion işlerin düşündüğü gibi gitmeyeceğini anlamıştı.

“Bilmediğiniz başka bir şey daha varmış...”

Kester Ailesi’nin beti benzi atarken Bren Ailesi dişlerini sıkıyordu. Efendi, dişlerini göstererek gülerken biraz daha eğilip Brenlerin dizlerinin üzerinde zorla duran lideriyle göz göze geldi.

“Efendi’ye yalan söylenmez.”

Gülümsemesi yavaş yavaş solarken gözlerinde keskin bir parıltı belirdi. Doğrularak gür bir sesle ailelerin suçlarını saymaya başladı.

“Kester ve Bren Ailesi... Vulcan köylülerinden haraç keserek haksız kazançla mülk elde etmek, köyde büyü güçleri olanları sürgün edip öldürmek ve Morian Efendisi’yle birlik olup bana isyan başlatmak için işbirliği yapmaktan suçlu bulundunuz.”

Anlaşılan Remus'un Vulcan'dan haber getiren gözcüsü hükümden önce gelmişti.

"Hayır!" diye feryat etti Kesterlı kadın.

"Bizi bağışlayın, Efendi!" dedi Brenlerin liderinin eşi. Lider dışlerini sıkarak kadına baksa da kadın can derdine düşmüştü.

"Haraç kestiğiniz mallar depolarınızda bulundu." Efendi, adamlardan gözlerini çevirip kadınlara baktı. "Büyü güçleri olan genç kızlara neler yaptığınızı da sesli duymak ister misiniz?" Kâğıtta yazılanları ezberden okumaya başlarken bakışları korkunç bir öfkeyle doldu. "Onları yaktılar, boğdular ve ellerinden zincirleyip aç bırakarak ölümlerine sebep oldular."

Odada önce ölüm sessizliği oluştu. O kadar sükûnet doluydu ki biraz sonra kopacak kıyamet önden hissedilmeye başladı.

Efendi, kâğıdı havaya kaldırdı. "Tüm bu suçları işleyenlerin isimleri ve suçlara tanık olan on şahidin mühürleri de burada."

Efendi, her zaman suçlulara son bir söz hakkı verse de bu mahkûmlar onun en hassas noktasına dokunmuştu. Bu yüzden hiçbirine son sözlerini sormadı ve soylular için dehşet o anda başladı.

"Hüküm verildi, cezanız ölümdür."

Efendi ellerini hafifçe kaldırdığında Bren Ailesi'nin lideri dışındaki erkekler alev almaya başladı. Alevler taht odasını kızıl bir ışıkla aydınlatırken izleyenlerin gözleri de gördüklerinin dehşetiyle açılmıştı. Adamlar korkunç yakarışlarla yerde küle dönmeye devam ederken kadınlar dehşetle çığlık attı. Efendi bu sefer de avuçlarını yukarı çevirdiğinde siyah dokunaçlar ortaya çıkıp iki ailenin lider kadınlara, Sedna ise sürünerek Bren Ailesi'nin liderine dolanmaya başladı.

Kadınlar boğazlarına dolanan ipleri tutup nefessiz kaldığında Sedna da adamı boğmaya başlamıştı.

"Yaptığınız işkencelerin nasıl hissettirdiğini de öğrenmeniz gerekiyor."

Scathan sakinleri ürperen gözlerle Efendi'nin verdiği cezaları izlerken dehşet Scathan Kalesi'nin taht odasında yankılanıyordu.

"Lanet olsun sana, Efendi Nightingale!" Sedna boynunu sıkarken güçlükle bağırdı Bren Ailesi'nin lideri.

Efendi güldü.

"Ben zaten lanetliyim."

Adam nefes almak için debelenip elleriyle Sedna'yı tutarak ondan kurtulmaya çalışırken tükürür gibi, "İblis!" diye tekrar bağırdı.

Efendi, adama yaklaşıp son kez gözlerine baktı.

"Ta kendisiyim."

Ve çığlıklar son buldu. Kadınların boğulan ölü bedenleri yere düştü, yanan adamların külleri zemine saçıldı ve Sedna, boğduğu adam hareketsiz kalınca onu bırakıp Efendi'nin ayaklarının dibine süründü.

Geriye Bren Ailesi'nden tek bir kadın kalmıştı. Efendi, savaşçılara onu götürmeleri için işaret verdi. "Zincirleyin ve açlıktan ölene kadar bırakın."

Kadının aklı çoktan başından gitmişti, götürülürken ayakları yerde sürükleniyordu.

Bren Ailesi'nin liderini gösterdi. "Cesedini Vulcan meydanına asın."

Birkaç savaşçı adamın ölü bedenini tutup taht odasından sürükleyerek götürdü. Remus'un casusunun hükümden önce gelmiş olması büyük talihti zira diğer türlü Efendi onları infaz etmezdi. Şimdiyse tıpkı büyü güçlerine sahip olanlara yaptıkları gibi hepsi aynı cezalara çarptırılmıştı.

Arion'ın onun hakkındaki düşünceleri yine yerini bulmuştu. Yargılamaları, birçok kişi tarafından tartışma konusu olurdu. Arion ise onu her zaman adil bulurdu. Hak edene hak ettiğini vermekten geri durmazdı. Onun annesinden gelen karanlık tarafını görüp görmeyeceğini kişi kendisi seçerdi ve bu aileler seçimini yapmıştı.

ZAMANSIZ-II

Yine de Efendi infazları genelde savaşçılara bırakır, suçlar çok kanına dokunmadıkça kendisi karışmazdı. Bugünse... Arion'ın bile hiç görmediği kadar gazap dolu görünüyordu. Prensesin gelişinin onun üzerinde bir etkisi var mıydı, bilinmezdi ama daima sabırla ilerleyen Efendi artık dehşetini saçmak için beklemiyordu.

Daima büyüler arasındaki o ince sınırdaki ilerleyen Efendi, bugün tam anlamıyla *kara büyü* kullanmıştı.

Arion artık tek bir şeyden emindi; aklı olan, Blake Nightingale'in gazabına uğramaktan kaçınmalıydı.

Zamanın Terkisi

Jpolnd – The End
Yalanlarını üzerimde bırak
Ve devam et, devam et, devam et,
Gördüğün son şey ben olana kadar.

Rosanna Camborne

“Dudaklarımın bir sonraki dokunacağı yerin dudakların olmasını arzuluyorum, Rosanna Camborne. İşte benim en büyük arzum bu.”

Falcon’ın gri gözlerine bakarken kulaklarım sadece onun son sözlerini tekrar tekrar işitiyor gibiydi. Kahramanım bana bu sözleri söylerken ne yapmam gerektiğini düşünmek şöyle dursun, hareket bile edemiyordum.

Geri çekilip yüzümdeki karmaşanın açık izlerini fark eder gibi bana baktı. Bu içsel karmaşanın içinde kendimi ona yabancı gibi değil, âdeta onun dünya çizgisinin bir parçası gibi hissettim.

Ama bilinçaltımda bir şeyler vardı.

O şeyin de ne olduğunu biliyordum.

“Ben...” dedim Naiadların olduğu göle kısa bir bakış atarak. “Bugün fazlasıyla yoruldum. Odama gidebilir miyim?”

Gözleri uzun uzun benimkileri inceledi, zihnimin içini görmek istiyordu, bunu fark edebiliyordum. Beni ondan kaçmaya zorlayan şeyin başka bir dünyadan gelmiş olmam mı yoksa... Çok daha derin bir şeyler saklıyor olduğum mu olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Usulca başını eğdi. “Elbette,” dedi sırtını dikleştirip hafifçe nefesini vererek. “Sana odana kadar eşlik edeyim.”

Onu daha fazla uzaklaştırmak dikkatini iyice çekmek istemiyordum. Sanırım onda en hoşuma giden şey buydu. Davranışlarımı anlayabiliyor, kendi yolunda yürümem için her ne kadar beni zorlayabilecek olsa da bana seçim şansları da sunuyordu.

Başımınla onayladım ve sessizce odama doğru yürümeye başladık. Her ne kadar konuşmuyor olsak da ara sıra ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Koyu kırmızı saçları her adımıyla rüzgâra kapılıyor, gri gözleri sadece karşıya bakıyordu. O benim zihnimi çözmeye çalışıyordu fakat ben bu çabaya girsem bile bir sonuca ulaşamayacağımı biliyordum. Şu an değil. *Bir Efendi'yle tanışmıştım, artık bu konuda daha bilgiliydim. Onlar size ne kadarını verirse o kadarını anlardınız.*

Odamın kapısına geldiğimizde aramızdaki huzursuz edici sessizlik neyse ki bozuldu. Bana döndü ve usulca elimi tutup dudaklarına götürdü. "Gecen güzel olsun, Rosanna. Uyu ve dinlen." Elimini bıraktığında uzaklaşmadan önce tekrar konuştu. "Yarın önemli bir gün."

Harika. Yine önemli bir gün beni mi bekliyordu? Tam arkasından neden böyle söylediğini soracağım sırada uzaklaşmıştı bile.

Derin bir nefes verip kapıyı açarak içeri girdim. Bana önemli bir gün demişken nasıl güzel bir gece geçirebilirdim ki?

Her şeyden öte...

Scathan'dan her ne kadar uzaklaşmış olsam da Blake daima benim yanımda gibiydi.

Özellikle uyuduğum zamanlarda...

Başımı hafifçe çevirip yatağıma baktım. Uyumaktan hem kaçınıyor hem de bir an önce uyumak ve onun yanıma gelmesini beklemek istiyordum. *Dibe batmak* betimlemesi karakterler için tam da bu anlarda kullanılıyordu.

"Tamam, Ross. Şimdi sakinleş ve bir yazar gibi düşün," dedim kendi kendime. "Karakterin bu aşamada ne yapması gerekiyor?" Sağa sola yürürken hayal gücümü devreye sokmaya çalıştım. "Artık daha sakin olmalı ve bilinçli kararlar vermelisin."

Kahramanım Falcon'ın kalesinde kalırken ve kötü karakterim Blake'i düşünmeden duramazken nasıl bilinçli olabilirdim ki?

"Lanet olsun!" diyerek hızla yatağa oturdum. Derin nefes egzersizleri yaparken telefonumun eksikliğini her zamankinden daha çok hissettim ve annemi inanılmaz özlediğim gerçeğiyle yüzleşmeye devam ettim. Hayır, bilinç beni çoktan terk etmişti.

"Yine de," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Deneyeceğim."

Kaç diyar kaç savaşçı olursa olsun, hepsini alt edebilecek bir gücüm vardı ve *gizli silahımda* kesinlikle ustalaşmam gerekiyordu. "Zaman..." Fısıltım beni bir tokat yemişim gibi kendime getirdi. "Senin mükemmel bir gücün var. Ben seni yazıyor olsaydım, kesinlikle bunu artık daha sık kullanman gerektiğini sana anımsatırdım."

Evet, kayıplara karışan Yazar Rosanna hâlâ iş görebilirdi.

Blake'in gücümde ustalaşmam için bana yardım ederken söylediği şeyleri anımsadım. Büyü, hislerle besleniyordu. Eğer istediğim an kullanmam gerekiyorsa öncelikle hislerimi yönetmekte ustalaşmalıydım.

Gözlerim odada dolaştığında yatağımın yanındaki komodinde duran mum gözüme çarptı. Titreşen o küçük alevin durduğu anı görmek için o kadar çabaladım ki sonunda uyuyakaldığımın bile farkında değildim.

Bir yatakta gözlerimi açtığımda tavan uyuduğum yerle aynı değildi.

Başımı yavaşça sağa çevirdiğimde komodinde duran mum artık orada değildi. Daha etrafı tam olarak görmeden bile olduğum yere aşınaydım. Ağır ağır doğrulduğumda gözlerim boydan boya uzanan büyük pencerelerden süzülen rüzgârla dalgalanan fildişi perdelerde dolaştı. Koyu renk taş duvarlardaki oymalara yerleştirilen mumlar yanmıyordu fakat balkonun açık kapısından süzülen ayışığı dikkatimi direkt oraya çekmeyi başarmıştı.

Yerimden kalkarak üzerimdeki Scathan'dayken giydiğim beyaz geceliğe kısa bir göz gezdirdim. Yalınayaklarım yerdeki soğuğu vücuduma buyur etse de kalbimdeki çarpıntı sıcaklamama neden oluyordu.

Açık kapının eşiğine geldiğimde gözlerim balkondaki varlığı buldu.

Yıldızlarla bezeli gökyüzü ve ayın en parlak halinin önünde, onun karartısı ilk dikkatimi çeken şeydi. Kollarını iki yana açarak tırabzana dayanmış, gökyüzüne bakıyordu. Üzerindeki beyaz keten gömleğiyle ışıltılı gökyüzüne tezat siyah saçları, geniş omuzları ve siyah pantolon giymiş uzun bacaklarıyla ışıkla karanlığın karışımı gibiydi.

Kesilen nefesimle dudaklarımdan sessizce dökülen kelimelere engel olamadım. "Yine yaptın." Bana bakmadı. Bana hem bakmasını isteyerek hem de asla yüz yüze gelmemeyi dileyerek bu sefer daha yüksek sesle konuştum. "Neden buradayız? Bana bunu neden yapıyorsun?"

Tekrar Scathan'da olmanın nasıl bir his olduğunu anladığım için mi yoksa onu görmenin bendeki etkisinden korktuğum için mi bilmez, öfkeleniyordum.

Bu sefer hareketlendi. Ellerini tırabzanlardan çekerek sırtını dikleştirdi ve ağır ağır bana doğru döndü. Yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda bir mıknaatısa kapılıyor gibi kalbim ona doğru çekiliyordu.

Tırabzana yaslandı ve kollarını gövdesinde bağlayarak beni izledi. Başını yana yatırdığında dudaklarında değil ama gözlerinde bir gülümsemenin izleri vardı. "Sana söylemiştim..." Sesini duyduğumda bile etkilendiğimi inkâr etmek gittikçe güçleşiyordu. "Nerede olduğunu ben belirleyemem. Sadece olduğun yere gelebilirim."

Burada olmayı benim bilinçaltım seçmişti.

Dibe batmak betimlemesi artık olduğum durum için hafif bile kalırdı.

Konuşmadığımı ve konuşmayacağımı fark edince daha yoğun bir ifadeyle bana bakmaya başladı. "Öyleyse ben sana sorayım. Neden buradayız, prenses?"

Bakışlarının hissettirdiklerinin şiddeti gözlerimi kaçırmama sebep oldu. Duygularım kendine bir sığınak arar gibi balkonda dolaştı.

Bana prenses demesi bile ona karşı açık olmamı zorlaştırıyordu. Değildim. Ben lanet olası prenses değildim. Bunu öğrenmesini en istediğim kişiye bunu söylemekten korkuyordum.

Başlarda beni öldürmesinden... Fakat buna şimdi bir şey daha eklenmişti, onun olmamı umduğu kişi olmamaktan da korkuyordum.

Tüm diyarlar ona karşı gelirken prenses onun için önemliydi, bunun önemini artık çok daha iyi kavırıyordum. Ve ben ona bu gücü verecek kişi değildim. Hatta onu kaybetmeye sürükleyecek kişi olabilirdim. Artık sadece o benim için değil, ben de onun için tehlikeli hale gelmiştim.

"Burada gereğinden uzun kaldım." Kelimelerime vurgu yaparken tekrar ona baktım. "Bilinçaltıma işlemesi normal." Tek kaşını kaldırdığında ne söylediğimi anlamak için uğraştığını fark ettim. Derin bir nefes vererek işaretparmağımı alnıma bastırdım. "Zihninin en derin kısmı. Bilinçaltı."

Bu sefer gözlerindeki gülümsemenin izleri hafifçe kıvrılan dudaklarına yansıdı. "Buranın zihnindeki en derin kısımlara sızması... Hoşuma gitti."

Parmağımı indirerek ona dik dik baktım. Ne söylersem söyleyeyim kendimi açık mı ediyordum yoksa fazla mı kurnazdı, bilmiyordum. İkisi de olasıydı.

Derin bir nefes verip gözleriyle etrafa bakındı. "Burada bir önceki rüyandaki gibi izleyebileceğimiz büyü bir kutu yok," dedi oyunbaz bir sesle. Doğrulup kollarını gövdesinden çözdü ve eliyle manzarayı işaret etti. "Ama izleyebileceğimiz güzel bir gökyüzü var."

Kıpırdamadığımı fark etti. Bir anlık kıvrılan dudak kenarları, meydan okur gibi bir keskinlik taşıyordu. "Neden yaklaşmıyorsun, prenses? Sana rüyalarında zarar veremem." Elini indirip beni beklemeye devam etti. Gözlerindeki sakinlik, bir sırta çağırıyordu; ne ısrarcı ne geri çekilen, sadece varlığıyla bile karşısındaki kandırabilen... "Bunu halihazırda zaten yapmayacağımı önceki rüyalarında da anlamış olman lazım."

Bir önceki rüyamda oturup televizyon izlemiştik fakat şimdi yine sanki gerçek dünyaya, yani onun dünyasına dönmüştüm. Orada ben Efendi'ydim, burada o.

Yine de ona doğru adımlar atarken tavrımı korumaya çalıştım. "Fakat rüyalarımnda beni öpebilirsin, öyle değil mi, Efendi?"

Hayır, hayır, fazla ileri gitmiştim.

Yine de bozuntuya vermeden tırabzana ellerimi koyup gökyüzüne bakmaya başladım. O da yönünü manzaraya vererek benimle birlikte yıldızları izledi. "Sen istemediğin sürece bunu da yapmam."

Başımı çevirip ona yan bir bakış attım. Pekâlâ, kartları açık oynayacaktım.

"Beni o gölde aniden öptüğün an, zihninden silindi mi?"

Benden bir hayli uzun olduğu için başını hafifçe eğerek yüzünü bana çevirdi. "Aksine, bilinçaltıma işledi."

Bilinçaltı kelimesinin üzerine vurgu yapmıştı.

Dudaklarım titredi ama bunu belli etmemek için yüzümü tekrar manzaraya çevirdim. "Kafamı karıştırmak için yaptığın numaraların sonu yok, Efendi."

"Kafanı karıştırmak için bunlara ihtiyacım yok." Ben ona bakmayı reddederken konuşmayı sürdürdü. "İstediğim için yaptım." Durdu ve sonunda beni tekrar ona bakmaya zorlayacak o cümleyi söyledi. "Ve senin de istediğini hissettiğim için."

Kuruyan boğazımı yutkunarak ıslatırken konuşmakta zorlanıyordum. "Ben böyle bir şey istemedim. Kendini kandırmışsın." Kaşlarını çatı. "Yani kendi kendine yalan söylemiş ve ona inanmışsın!"

Bana inanmadığını belli edercesine gözleri dolunayı kiskandırarak şekilde parladı. "Seninle bunu tartışmayacağım," dedi usulca nefesini vererek. "Bu gece değil." Eli pantolonunun cebine gitti ve bir şey çıkardı. Avcunu bana uzattığında görüntüye bakakaldım.

Elinde pembe kuvars taşı vardı.

Scathan'daki odamda kalan kutuyu bulmuştu.

"Bana sende neden pembe bir kuvars taşı olduğunu anlatmak ister misin?"

Sorusuna yanıt veremeden önce aklım o kutunun içinde bulunan bir diğer şeye takılmıştı: Şeytanminaresi.

Onu da bulmuş muydu, yoksa... Gölge ondan önce bulup almış mıydı?

Efendiler arasında savrulurken kara peçeli savaşçı aklıma düştüğünde kalbim kasıldı. Onu unutmamıştım. Hayır, bazı zamanlar onun yokluğunu zihnimin, hatta kalbimin en derinlerinde hissediyordum. Gölgeleeri arasına sığınmayı istiyordum fakat sonra onun Blake'in gölgesi olduğunu anımsıyordum. İkisi de benim için yin yangı gibiydi, tek fark ikisinin de siyahtan oluşmasıydı. İç içe geçmiş... Birinden kaçmak isterken diğerine sığınmak istiyordum, aynı zamanda ikisine de çekiliyordum. Farklı şekillerde.

Ve kara peçeli savaşçı, Efendilerin savaşında yok olmasını istemediğim kişilerden biriydi. Ondan uzak olmam ve onu zihnimden uzak tutmam en iyisiydi.

Bir avcuna bir ona baktım. "Neden anlatayım?" dedim birden dikleşerek. "Sen bana her şeyi anlatıyor musun?" Geri çekilip balkonu terk edeceğim sırada kolumu yakaladı ve belimin tırabzanlara yaslanmasını sağlayarak beni kafesledi. Bir elini mermere dayayıp diğer avcunu aramızda tuttu.

"Bunun neden sende olduğunu bilmiyorum lakin ne anlama geldiğini biliyorum." Nefesi kışın ferahlatıcı havası gibi yüzümdedir. "Aşk taşı."

Kıpırdamadım. Nefes dahi almadım. Dudaklarımı oynattığımda gözleri usulca oraya düştü.

"Taşın ne anlama geldiğini biliyorsun. Peki ya aşkın ne olduğunu biliyor musun, Efendi Nightingale?"

* Çin felsefesinin temel kavramlarından biridir ve evrenin işleyişini açıklayan bir teoridir. Yin karanlık, pasif ve alıcı; Yang ise aydınlık, aktif ve verici özellikleri temsil eder. Bu iki ilke birbirine zıt ancak tamamlayıcıdır ve sürekli etkileşim halindedir. -ed.n.

Çok tehlikeli sulara yüzüyordum. Dibi görünmeyen. Tek tehlikenin boğulmak olmadığı ve altında bilmediğim yaratıkların kol gezdiği sular.

Yeşil gözleri gözlerime kenetlendi. O kadar uzun süre sessizce birbimize baktık ki cevap vermeyeceğini düşündüm fakat sonunda dudakları aralandı.

"Bilmiyorum."

Nabzım boğazımda atarken kalbim de ona eşdeğer hızda ilerliyordu. Bana doğru biraz daha eğildiğinde neredeyse yüz yüzeydik.

"Ve sen de bilmediğimi keşfetmenin benim için ne kadar cezbedici olduğunu biliyorsun."

Bazen... Bazen düşünceler dile gelmeden kendini sarar ve boğardı. Şu anda o son cümle... Dudaklarımdan dökülmek isteyen bir başka cümleyi bastırıyor, çıkmasına izin vermiyordu.

Kelimeler yok olurken sessizlik bizim yerimize konuşmaya başlamıştı, olmaması gereken bir yakınlığın ince ipliği, gözle görünmez şekilde geriliyordu.

Pembe kuvarsı bana veren Nerissa'nın söylediklerini anımsadım: Aşk, zamanın terkisine atlayıp gelir ve ne yaparsan yap ondan kaçamazsın.

Ay, ısıltılı bakışlarını üzerimize dikmiş, bizi aydınlatırken sessizce birbirimizi izledik. O kadar uzun süre o halde kaldık ki bakışlarında zamanın bir tılsımı gibi kaybolduğumu hissettim. Ne yaparsam yapayım, Blake Nightingale'den kaçamayacaktım.

Bölüm 12

Kızıl Hanedan

Grandson – Blood / Water
Özgür olabileceğini sandın,
Ama sistemin işi bitmiş.
Eğer dikkatlice dinlersen,
Kapını çalan biri var.

Gözlerimi tekrar araladığımda Morian'daki odamdaydım. Güneş ışıkları demirli pencerelerden içeri süzülüyordu ve gözlerim balkon kapısı aradı. Hayır, Scathan'daki *balkonumun* kapısını...

Ayağa kalkıp pencereye ilerledim ve demirlerden ötesini görmeye çalıştım. Ait olmadığım bir zamana hapsedüğüm yetmiyor gibi bulunduğum her yere de hapsediyordum. *En kötüsü de kendi duygularıma hapsedilmek üzereydim.*

Bu benim için bir sınavdı fakat onun için neydi, bilmiyordum. Belki küçük bir oyun, sabırla örülen bir ağ. Belki de benim gibi o da gerçekten aramızdaki çekime kapılıyordu.

Hangisi daha kötüydü, emin değildim. İkinci seçenek de en az ilki kadar tehlikeliydi.

Başımı duvara dayayıp gördüğüm rüyayı, Blake'in söylediklerini düşünürken kapı tıklatıldı ve saçlarında tek bir tutamın bile kurtulamadığı topuzuyla içeri girdiğine emin olduğum Morian hizmetlisi Gwenna içeri girdi.

"Prenses," diye seslendi ona dönmediğimi fark edince. "Giyinmeniz için temiz kıyafetler getirdim."

Başımı çevirip ona baktım. Gözleri, üzerimde dolaşıyordu. Dünkü kıyafetlerimi değiştirmeden uyuyakalmış, buradan çok

daha farklı bir diyara gitmiştim. *Belli ki bir daha asla gidemeyeceğim bir diyara.*

Gitmemem gereken bir diyara.

Sen

bu

Zamana

ait

değilsin

Ross.

Duyguların ve düşüncelerin buraya ait olmamalı. Burada kimseye bağlanmamalı, annene geri dönmelisin. Ait olduğun zamana, ait olduğun dünyaya.

Kalbin ona ait olamaz.

Onun kalbi de sana.

Derin bir nefes aldım ve Gwenna'nın beni giydirmesine izin verdim. Saçlarıma uzandığını fark ettiğim sırada bakışlarım onu anında durdurdu.

Saçım asla ama asla topuz yapılmayacaktı.

Boğazını temizleyerek geri çekildi ve aynada kendime bakmama izin verdi. Kulaklarıma inci küpeler takmış; üzerime de uzun, kol ve yaka işlemeleri altın tonlarında olan beyaz bir elbise giydirmişti. *Tipik Morian renkleri.*

"Efendi Sarpedon, kahvaltı için sizleri bekliyor," dedi Gwenna.

"Bugün günlerden ne?" Gwenna sorduğum soruyu anlayamamış olacak ki aynadaki yansıması afallamış görünüyordu. "Haftanın günlerini burada bilindiğini varsayıyorum."

Başını acemice salladı. "Pazar. Haftanın yedinci günü."

Bıkkın bir nefes vermemek için kendimi zor tuttum. Neyse ki o kadar da geride değildik.

"Beni dışarıda bekler misin?" dedim aynada kendimi izlerken. "Biraz sonra geliyorum."

Başıyla onayladı ve ayakları yere değmeden odadan çıktı. Ruh halimin onu gerdiğini fark etmek zor değildi.

O kapıyı kapatınca da kendimi izlemeyi sürdürdüm.

Annemin pijamalarını giydiğim günler o kadar uzakta kalmıştı ki. Sanki bir asırdır böyle görünüyor gibi hissediyordum. Koyu renk saçlarıma dokundum, babamın küçükken öve öve bitiremediği kehribar rengi gözlerime uzun uzun baktım. Hâlâ New York'ta üniversite okuyan Rosanna mıydım?

O Rosanna, böyle değildi.

Kafası karışık, ne yapacağını bilemeyen, belirsizliklerle dolu... *Hayır.* O Rosanna, sırf kuzenlerinden kurtulmak için istediği üniversiteyi kazanan, evini tutan ve hayal gücünü kaleme alıp istediği yoldan ilerlemeye cesaret bulan biriydi. Tuttuğunu koparır, elinden kaçsa da peşini bırakmazdı.

Elbisenin ipek kumaşını elimle düzelttim ve çok ama çok derin bir nefes vererek pencere sahanlığına yaklaşp demirlerin ardından dışarıyı izledim. Bu demirler beni zapt edemezdi. *Hayır, edemeyecekti.*

Bir kuşun kafese kapatılması, onun kanatları olduğunu gerçeğini değiştirmezdi. Kafesin kapağının açık unutulması, onu oraya kapatanların bir saniyelik dalgınlığına bakardı. Ve ben o bir saniyeyi, saatlere çevirebilecek güce sahiptim.

Birden bir görüntü daldığım dehlizden beni çıkardı.

Gözlerimi hafifçe kıсарak yüzümü pencereye iyice yaklaştırdım. Sırtımdan aşağı bir ürperti inerken omuzlarım kasıldı, parmaklarım demire dolandığında boğumlarım bembeyaz olmuştu.

Parlak siyah tüyleri olan bir *karga* pencerenin önüne konmuş beni izliyordu.

"Rhea," diye fısıldarken vücudumda titreşen enerjinin demiri sıkı sıkı kavrayan parmak uçlarımı bile titrettiğini fark ettim. *Gordion Hanımı'nın* büyülü hayvanı, sadık habercisi, penceremin önündeydi.

Titreyenin elim olduğunu sanırken demirler olduğunu fark ettiğimde gözlerim parmaklarıma çevrildi. Demirler sarsılıyor, tenim karıncalanıyordu. Ateşe dokunmuşum gibi elimi hızla çektiğimde nefesim kesilmişti.

Bakışlarım tekrar kargayı bulduğunda kısa bir an daha birbirimize baktık. Bir insana bakıyormuşum hissiyatı tüm uzuvlarımı sarmıştı, dikkatli ve bir hayvanın vahşi dürtülerinden çok uzak bir bilgelikteydi.

Bir kalp atımlık zamanda uçarak gözden kayboldu. Geri geri yürürken ellerimi yüzüme kapatarak derin nefesler almaya çalıştım, parmaklarım hâlâ titriyordu. Demirlerin sarsılırken çıkardığı sesler kulaklarımda uğulduyordu.

Olası histeri krizimi atlatıp kendime gelmek adına elimle yüzümü sıvazladım. Ardından hızla arkamı dönerek odanın kapısına ulaştım ve gürültüyle açıp kendimi koridora attım. Gwenne yerinden sıçrasa da ben yürümeye çoktan başladığım için tökezleyerek peşime takıldı. "Efendi nerede?"

"Büyük salonda," dedi Gwenna.

Salonun yerini bildiğim için merdivenleri rüzgâr gibi inerek salon kapısına ulaştım. İki yanda duran bordo kıyafetli savaşçılara fırsat vermeden iki kanatlı kapıyı kendim açarak içeri girdiğimde nefesimi ancak verebilmişim.

Gözlerim salonu taradı ve pencere kenarındaki büyük masanın ucunda ayakta dikilip dışarıyı seyreden Falcon görüş açıma girdi.

Kapı hızla açıldığı için meraklı bir şekilde bana bakıyordu. Kapı kollarını bırakıp ona doğru yürümeye başladığımda gözleri kısa bir an açık kalan kapıya kaydı. Arkamdan iki kanadın da kapandığını çıkan gürültüden anladım, kısa bir an dönüp baktığımda savaşçıların bu eylemi gerçekleştirdiğini görmüştüm. Blake olsa kapı kapatmak için bile olsa büyüsunü kullanmaktan geri durmazdı.

Tekrar Morian Efendisi'ne başımı çevirdiğimde o da bana doğru yönelip birkaç adım attı ama ben yanına ulaşmıştım bile. Kızıl

saçlarını geriye taramıştı, üzerinde beyaz bir keten gömlek, altında da kahverengi pantolon vardı. Derli toplu görünmekle her an bir savaşçının dağınıklığına sahip olabileceği ikilemini yaşıyordu. İnanılmaz derecede yakışıklıydı. Eh, onu yazmak isterken madde-lerimden biri de buydu.

Sürpriz olan Blake'in çok daha inanılmaz bir şekilde yakışıklı çık-masıydı.

"Güzelliğinden bir şey kaybetmesen de... *dinlenmiş görünmü-yorsun, Rosanna.*" İfadesizdi fakat göz ucundan süzülen, ince sorgu-lamayı fark edebiliyordum.

Gri gözleri Gölge'ninkiler gibi opak değil, parlak gümüşler gi-biydi. İlk başta direkt çözemeseydim bile onun Gölge olmadığını göz renginden de anlayabilirdim. İhtişamlı kalenin büyük salonun-da doğan bir güneş gibiydi. *Gözalıcı. Vakur. Ve çözülmesi en az diğer Efendi kadar zor biri.*

Kuruyan boğazım kadar kuru bir sesle, "Bugün için neden önemli bir gün dedin?" diye sordum.

Sorgulayıcı bakışları değişti, dudaklarını birbirine bastırıp bir süre daha sessiz kaldı. Sonunda nefesini verip nazik bir şekilde eli-le masayı gösterdi.

"Önce oturalım." Hareketlenip sandalyemi benim için çeker-ken bekledi. "Kahvaltı günün en sevdiğim öğünüdür."

İçimde dolaşan korkunç hisle ona bakmayı sürdürürken sakın kalmaya çalıştım. Fevri hareketlerimin bir Efendi'nin karşısında faydası yoktu. Ağır ağır ilerleyip sandalyeye oturdum ve onun da yanımda masanın başköşesine oturmasını izledim.

Yanındaki sürahiyi alarak benim önümdeki kadehe yöneldi. "Senin için, *Ambrossia.*"

İçimdeki harareti ve gerginliği bastırmak için o doldurur doldur-maz kadehe sarıldım ve resmen kafaya diktim. Birkaç büyük yudum-da Ambrossia'yı bitirdiğimde kendine doldurmayı bırakıp kısa bir an beni incelese de sürahiyi kaldırıp kadehimi tekrar doldurdu.

“Zor bir gece miydi?”

İçkiden yanan boğazımı yutkunarak ıslattım ve aromasının lezzetliğini tatmaya çalıştım. Ve mümkünse beni acilen gevşetmesini umdum. *Evet, zor bir geceydi. Hayır, harika bir geceydi.*

Fırından taze çıktığı belli olan ekmekten bir parça koparıp ağzına attı ve çiğnerken konuşmamı bekleyerek beni izlemeyi sürdürdü.

“Pek uyuyamadım.” Ambrossia’dan bu sefer tek bir yudum alıp bıraktım. Elim yiyeceklere gitmiyordu, iştahım yoktu. Her ne kadar masadakiler lezzet görünse de.

“Sebebini öğrenebilir miyim?” dedi kendi kadehinden bir yudum alırken.

Ambrossia henüz gevşetmemiş olacak ki gergin bakışlarım gözlerini buldu. “*Rhea*,” dedim ağzımda kötü bir tat bırakan ismi söyleyerek. “Bugün buraya mı geliyor?”

Falcon’ın ifadesi değişmedi ama bir şeyler yiyip içmeyi bırakarak sadece gözlerime baktı. “Bu sebeple mi bu kadar gerginsin?”

Lanet olsun.

“Sikeyim böyle işi.”

Aniden dudaklarımdan firar eden küfrü fark ettiğimde Falcon’ın da kaşları havalanmıştı. Bir Efendi’nin karşısında küfreden ilk kişi olabilirdim. Hatta modern küfürlerden eden ilk kişi...

Salondaki sessizlik ölüm kadar soğukken Falcon’ın keskin bakışları üzerimdeydi. “Bu zamanda kadınlar böyle şeyleri yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemez. Özellikle *benim* karşımda.” Sonra keskin bakışları yumuşadı, dudağının bir köşesi buz gibi odayı sıcaklaştıracak şekilde kıvrıldı. “Kulağa pek zarif gelmiyor. Yine de dudaklarından bu kadar öfkeyle dökülmesi hoş bir manzara.”

Ani bir patlamadan sonra fokurdayan lavları onun yaklaşımı mı yoksa Ambrossia mı söndürmeye başladı, bilmiyordum, dudaklarım titredi ve güler gibi oldum. Sinirlerim fazlasıyla bozulmuştu, bunun da etkisi vardı.

Falcon da dişleri görünerek sırtırken birkaç saniye sessizce durduk. Derin bir iç çekip dirseğimi masaya dayayarak alnımı ovaladım. "Neden geliyor?"

"Kızını düğün öncesi görmek için. Artık resmi olarak diyarlarımız bağlanmak üzere."

Parmaklarım resmen ağrıyan şakaklarıma gömüldü. "Kızı olmadığımı biliyor."

"Bunu bana belli etmeyecek."

Başımı kaldırıp soru sorar gibi ona baktım. "Scathan Efendisi'ni aldatmaya çalıştığı gibi sana da mı bunu söylemeyecek?"

"Kızını benimle evlendireceği yıllardır belliydi. Tek yapacağı, benim anlayıp anlamadığımı çözmeye çalışmak olacak."

Başımın ağrısı gittikçe şiddetleniyordu. Belli ki bir tiyatro daha izleyecektim. "Sen ne yapacaksın?"

Falcon, benim aksime rahat bir tavırla, "Hiçbir şey," dedi. "İkimizin de istediği, benim prensesle evlenmem. Ben de *prensesle* evleneceğim."

Sorularımın ardı arkası gelmeyecek gibiydi. "Gerçek prensesi hiç gördün mü?"

Bir anda aramıza anlaşılmaz bir mesafe girdi. "Bunun bir önemi yok, sen bunları dert etme. Ne bildiğimi çözmesi ancak ben istersem olur." Başını yana yatırdı. "O, sadece kızını Morian Efendisi'yle evlendirmek istiyor ve oyunun kuralına göre davranacak."

Sorumu cevaplamaması neye işaret ediyordu, bilmiyordum ama içimden bir ses Leda'yı gördüğünü söylüyordu. Ama ne şekilde olduğunu bilemezdim. Gordion Hanımı bunu anlamayacaksa eğer ya Falcon kızını çok küçükken görmüştü ve büyümüş halini karıştırmasını Rhea normal karşılayacaktı ya da Efendi'nin prensesi gördüğünden haberi bile yoktu.

Belki de Falcon, Blake gibi prensesi hiç görmemişti.

Lanet olsun. Cevaplanmayan sorularla boğuşmayacaktım.

“Gerçek annem olsaydı, o kadından doğduğum için her güne lanet ederdim. Prensesin kaçmasına şaşmamalı.” Düşüncelerde boğulurken gözlerimi masaya diksem de bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

“Anlaşılan onunla Scathan Kalesi’nde karşılaşman pek hoş geçmemiş.”

Tekrar gözlerim ona çevrildi. “Onunla nerede karşılaştığımı nereden bili...” Bıkkın bir şekilde nefesimi verdim. “Doğru ya, *Sierra*.”

Blake’e ihanet eden Akrep Sierra. Falcon’ın kalede bir muhbiri vardı...

Salona ağır ağır göz gezdirdim... *Ya Morian Kalesi? Blake’in de burada bir casusu olabilir miydi?*

“Nightingale, zeki olabilir ama onun bu kalede bir casusu olmaz.”

Falcon düşündüğüm şeyi direkt cevaplayınca neredeyse irkilecektim. “Lütfen düşünceleri okuma *Spiritus*’un olduğunu söyleme!”

Başını iki yana salladı. “Böyle bir gücüm yok. Sahip olan birinin de olduğunu sanmıyorum.”

Bu güzel bir bilgiydi. “Peki, bir önceki söylediğine dönelim. Nasıl bu kadar eminsin?” diye sordum doğrularak.

“Burada çalışan herkes Morian’da doğup büyümüş, bu diyardan çıkmamış kişilerden seçildi. Her birinin geçmişini ve geleceğini bilirim. Daha da önemlisi en büyük arzularını ve isteklerini.” Şarabından bir yudum aldı. “Scathan Efendisi, büyü güçleri olanların tek arzusunun özgür yaşamak olduğunu düşünüyor. *Kabul görmek*.” Sırtını sandalyesine iyice yasladı. “Bense çok daha karanlık arzuları olabileceğini...”

Söylediklerini dinlerken Blake’i düşündüm. “Onun da bunları gözden geçirdiğini düşünüyorum.”

Falcon’ın bakışları derinleşti. “Öyleyse sana asıl farkı söyleyeyim,” dedi ses tonu da gözleri kadar kararırken. “Bir Efendi’de olmaması gereken en önemli şey, güven duygusu.” Doğrulup

dirseğini masaya dayayarak bana doğru yaklaştı. “Güven, kopmaya yüz tutmuş paslı bir zincir gibidir. Güvendiği kişiler, ona sadık olabilir. Fakat *sadık olanların* güvendikleri yanlış seçim çıkabilir.”

Nefesim gittikçe sıklaşıyordu. Blake’in savaşçıları arasında öne çıkanlar vardı, Akrep Camilla. *O, Camilla’ya güvendi. Camilla da Sierra’ya.*

Tüm diyarlar onu yalnızlaştırırken o kendini yalnızlaştırmamayı seçmiş, güvendiği savaşçıları çevresine toplamıştı. Falcon’ın yanı başında hiç kimseyi görmemiştim. Beni Scathan’dan kaçırmaya bile işbirliği yaptığı Avcı Zenon ve Sierra’yla gelmişti.

Lanetli Efendi olarak anılan, halkı tarafından cani görülen ve kara kalesindeki tahtında oturan Blake Nightingale değil; mutluluk içinde yaşayan Morian halkı, belli ki diğer diyarlar ve türler tarafından desteklenen Falcon Sarpedon... *Aslında yalnız olan Efendi Sarpedon’du.*

Falcon, nedendir bilmem ama belki de bakışlarımdan ikna olmadığımı anlamış olacak ki bu sefer daha kısık sesle tekrar konuştu. “Bu kalede benden başka büyü gücü olan birine rastladın mı hiç?”

Sorusunu düşünürken kafam karışmış olacak ki kaşlarım hafifçe çatıldı.

“Çünkü yok,” derken yanıma biraz daha sokuldu. Yüzü çok yakınımdaydı, nefes almakta zorlanıyordum. Özellikle beni öpmek istediğini ilan ettikten sonra... Efendilerle bu şekilde burun buruna gelmek iradeyi fazlasıyla zorluyordu. “Sınırının ne olduğu bilinmeyen yeteneklere yol verirsen...” Duraksadı ve gözleri gözlerimi arşınlarken sesini daha da kıstı. “Senin önüne geçebilirler.”

İşte Morian’da neden büyüye yer olmadığı sorusuna aralanan kapının anahtarı buydu. Falcon Sarpedon ve Blake Nightingale’in misyonları birbirlerinden çok farklıydı.

Benim büyü gücüm olduğunu biliyor muydu? Özellikle de bir Spiritus’um olduğunu?

Bu konuda herhangi bir düşüncesi varsa bile açık etmemiştir. Gergin bir şekilde masanın altından elbisemin eteğini kavrarken avuçları terlemeye başlamıştı.

“Yine de,” dedi tekrar arkasına yaslanıp peynirlerden tabağına almaya başlayarak. “Scathan Efendisi’nin hafife alınmaması gerektiğini biliyorum.” Bir lokma ağzına atıp çiğnedikten sonra ekledi. “Umuyorum ki sen de bunu öğrenmişsindir.”

Söylediklerini değerlendirirken olduğumuz ana dönmem çok zor olmuştu. Tek kaşım havaya kalktı. “Bu bir uyarı mıydı?”

“Sen bu diyarlarda büyümedin, Rosanna,” dedi bir parça ekmeğe bal sürerken. “Kafanın karışık olması pek olası.”

Bal sürdüğü ekmeği tabağına bıraktığında sırtım dikleşti. “Onun için casus olabileceğimi mi düşünüyorsun?” Cevap vermedi, onun yerine gözleriyle ballı ekmeği işaret etti. Kayıtsız kalmaya çalışarak ekmekten bir ısırık aldım ama sesimdeki sert ton ne beni ne de onu yumuşattı. “Bundan ne çıkarım olabilir? Tek istediğim kendi dünyama geri dönmek ve sen de bunu sağlayabileceğini söyleyen tek kişisin.”

“O da sana böyle bir teklifle gelirse ne yapacağız?” Arkasına yaslanıp kollarını sandalyenin kenarlarına yerleştirdi.

Gözlerimi kaçırmadan ona bakmakta zorlandım. “Onu tanıdığım kadarıyla böyle bir teklifle geleceğini düşünmüyorum.”

“İhtimaller her zaman vardır.”

Beni zorluyordu. Sonunda Blake’le olan ilişkiyi irdelemekten geri durmamaya karar vermiş olmalıydı.

Ona sadakat sözü verecek değildim fakat canım için de belli ki bu önemli bir noktaydı. Yine de kimseye güvenmeyen biri için rol yapmama gerek yoktu, aksini de söylesem yalan olduğunu bilecekti. Ona sadakatim olması için sebebi olmayan biriydim.

“Dileyeyim ki... Sen bunu sağlamadan önce böyle bir teklifle gelmesin.” Yine de bir şeyler eklemem gerektiğini hissettim, teklifinden

vazgeçmesi sonum olurdu. “Kim olduğumu bilmediğine göre bu ihtimal epey düşük kalıyor.”

Bu onu elbette memnun etmedi ama tavrını da değıştirmede. Nasıl bir oyun oynadığını çok iyi biliyordu. Planını en baştan beri buna göre kurmuş, beni nasıl burada tutabileceğini en baştan ortaya sürmüştü. Tek fark bana burayı sevdirmeye çalışıyor, kendi isteğimle kalmamı dilediğini alenen açık ediyor ve beni öpmek istediğini dile getiriyordu.

“Bilse bile buna ne zamanı ne de fırsatı kalacak,” dedi şarabından bir yudum alarak.

Belli ki düğün günümüz beklediğimden daha erken olacaktı... Kalbim sıkışmamış gibi davranırken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. “Rosanna Camborne olduğumu nereden bildiğini ve nasıl dönebileceğimi ne zaman öğreneceğim?”

Ellerini birleştirerek parmaklarını kenetledi. “Bunu netleştirdiğimizi sanıyordum.” Gri gözleri, kalenin taş duvarlarına dönüşmüştü. “Benimle evlen, ben de sana istediğini vereyim.”

Ben de en az onun kadar sağlam durdum. “Bana bir gün söyle.”

Pazarlığını fark edince gözleri hafifçe kısıldı, dudaklarında yine o kendinden emin kıvrım belirmişti. “Tamam,” dedi uzlaşmacı bir sesle. “Düğün günü.”

Kaşlarım havalandı.

“Düğünümüz tamamlandığı anda, sana nereden geldiğini nasıl bildiğimi ve nasıl dönebileceğini göstereceğim.”

Onu tartarak uzun uzun süzdüm. “Ya o gün geldiğinde biraz daha kalmam için bunu yapmaktan vazgeçersen?”

İkimiz de bakışlarımızı kaçırmadık, birbirimizi ölçer gibi duraksamıştık. Bir avcunu açıp bana doğru uzattı ve aynısını yapmamı bekler gibi gözleriyle elimi işaret etti. Afallasam da elimi ona uzatıp aynısını yaptım.

Gözleri avuçlarımıza kaydığında keskin bir sızının baktığı noktada yayıldığını hissettim. İç çekerek acının nedenini anlamaya çalışırken avcumda ince bir kesiğin oluştuğunu gördüm, aynısı onda da belirmişti. Sonra elini benimkine uzattı ve kanayan avuçlarımızı birleştirdi.

“Kan yemini,” dedi tüm tüylerimi diken diken eden bir sesle. “Düğün tamamlanır tamamlanmaz, sana kim olduğunu nasıl bildiğimi ve nasıl dönebileceğini göstereceğim.”

Birleşen avuçlarımızdan yayılan enerjinin tüm vücudumda dolaşmasını fiziksel bir güç gibi hissettim. Büyüdü bu. Rhea'nın kargasını gördüğümde demirlere yaptığımı hatırlayınca büyüye aşinalığının artmasından çok, artık isteyerek ya da istemeyerek kullanmamın da kaçınılmaz olduğunu fark ettim.

“Büyünün bu şekilde birini kesebileceğini bilmiyordum,” dedim elime bakarken. “*Spiritus*'un mu bu?”

Sorumu direkt yanıtlamak yerine, “Sadece basit bir kesikten fazlasını yapamam,” diyerek geçiştirdi.

“Neyse ki!” Derin bir iç çektim. “Korkunç bir güç olurdu bu. Birinin boğazını kolaylıkla kesebileceğin ihtimaliyle baş edemezdim.”

Masadan bir mendil alıp açık avcuma batırdı. İnce kesikteki kanı durdururken ona baktım; yüzüme ince, sarkastik bir gülümseme yerleşti.

“Düğün ne zaman?”

Sorum havada asılı kaldı. “Pazarlığını zekice ve senin için gerekli bulsam da bugün için daha fazlası yok,” diyerek bu konuyu şimdilik noktaladı ve mendili bana bırakarak elini çekti.

“Öyleyse Rhea'nın ne zaman burada olacağını söyle,” dedim nabzım boğazımda atmaya başlarken. O kadar gergindim ki onunla karşılaşmayı nasıl atlatabileceğimi bilmiyordum.

Falcon, masadan aldığı başka bir mendili de kendi avcuna bastırırken, “Güneş battığında burada olur,” dedi. “Büyük bir daveti

daha atlatman gerekecek. Odanda dinlenebilirsin, elin için sana bir karışım gönderteceğim.”

Ayağa kalktığında kahvaltımızın sonlandığını anlayarak aynı hızla ben de yerimden fırladım.

“Fazlasıyla gerginim, davet öncesinde rahatlamaya ihtiyacım var ve odada kapalı kalarak bunu yapamam.” Başını çevirip bana baktı. “Bugün pazar. Kiliseye gitmek istiyorum.”

Blake’e gelecekteki şeylerden bahsettiğimde kafası nasıl karışmış görünüyorsa Falcon da şu an öyle görünüyordu. İşin tuhafı kilise onların zamanında da olan bir şeydi.

“Korkarım bu mümkün değil.”

Kaşlarım hafifçe çatılırken sorgulayıcı bakışlarımı yüzünde dolaştırdım. “Beni hapsedmediğini sanıyordum.”

Duraksayıp birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra ağır adımlarla yanıma yaklaştı. Yüzünde anlayışlı bir ifadeyle eğilerek yüzüme yaklaştı. “Mümkün değil zira Morian’da kilise yok, Rossanna.”

Şaşkın bir şekilde soluğumu bıraktım, beni hapsedtiği ihtimaline daha çok tutunmuştum. “Neden?”

Hafifçe gülümsedi, gri gözleri de gülümsemesi kadar keskindi. “Her diyarın kendine özgü ve düzeni belirleyen yönetimleri vardır.” Kaşları sorgular gibi havaya kalkarken, “Senin zamanında bu durum böyle değil mi?” diye sordu.

Dünyanın modern zamana gelene kadar geçirdiği çağları düşününce duyduğum şey tuhaf gelmemeliydi. Dediğinde haklıydı fakat yine de...

Bu zamanı değerlendirecek ve yargılayacak kişi sen değilsin, Ross. Bu diyarları anlayamazsın. Bu insanları anlayamazsın.

Yine de Blake’le aralarındaki farkın gittikçe açılmasını değerlendirmekten geri duramıyordum. Scathan’da Püritenler bile vardı... Fakat onlar da gizlice örgütlenmişti, beni neredeyse asıyorlardı

ve son uğradığımız köyde kilisedeki bir papazı Blake'in fermanıyla neredeyse idam ediyorlardı. Kiliselerin tarih boyunca yaptıklarını işitmiştim, dini değerleri kötüye kullananlar her çağda başa bela olmuştu. *Belki de burada olmaması, olmasından daha iyidir, diye düşündüm.*

Ama ya inanç özgürlüğü?

Kafam allak bullak olmuştu.

Falcon'ın parmaklarını yanağımda hissettiğimde neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "İstemiyorsan odana dönmek zorunda değilsin." Beni rahatlatırcasına sıcak bir dokunuşla tenimi okşadı. Kalbim ağırlaşırken gözlerimi kaldırıp onunkilere baktım. "Benim ilgilenmem gereken işlerim var, bugün sana eşlik edemem. Sense gölde zaman geçirebilirsin."

Benden bir adım önde giderek düşüneceğim şeyleri bile hesaplayabiliyor gibi ekledi. "Yanına bir savaşçı vermeyeceğim, dilediğin gibi zaman geçirebilirsin. Kale içerisinde kalmanı hapsedilmek olarak algılamamı istemiyorum, Gordion Hanımı'nın geleceği bugünde güvenliğin her şeyden önce geliyor."

"Yine beni kontrol etmek için birilerini gönderip durmayacakmış gibi davranma."

Falcon kısa bir an duraksadı, sözlerimi değerlendirirken yüzünde uzlaşmacı bir ifade belirmişti. "Kalede güvendesin. Seni akşama kadar rahat bırakmaları için talimat vereceğim."

Şaşkınlığım rahatlamaya dönüşse de emin olamıyordum. "Kaleden zaten kaçmam ya da *kaçırılmam* mümkün değil, değil mi?"

Mahkûmiyet ve özgürlük kavramları bu dünyada çarpık bir şekilde işliyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra başını iki yana sallayarak güldü. "Her zaman başka bir kapı bulacaksın, değil mi?"

Falcon'ın yanağımdaki dokunuşu tenimde alevden bir girdap gibi dolaşırken sıcak nefesi de yüzümde daha hissedilir olmuştu.

“Bu kadar zeki olmandan hoşlanmadığımı söyleyemem.”

Ağırlaşan hava, vücudumun alarma geçmesine neden oldu. Gözleri usulca dudaklarıma düştüğünde taht odasındaki tüm ışıklar yok olmuş da parlayan tek şey oymuş gibi gelmişti. Işık...

Rüyamdaki o ışık...

İsmi fısıldadığım an, zihnimde yankılandı. Her duvara çarptı, derinlere sızmaya çalıştı ama oraya çoktan yerleşmiş gölgeler ışığa izin vermedi.

Geri çekilerek ondan uzaklaştım. Bu sözsüz reddediş karşısında Falcon’ın eli havada kaldı fakat duraksaması uzun sürmedi. Başını hafifçe eğerek gülümser gibi oldu, bundan ne anlamalıydım bilmiyordum, sanki geri attığım adımlar onu sarsmıyordu. Kendine güveni elle tutulur cinsten hissediliyordu.

O bir Efendi, Ross. Ondan daha fazla kendine kim güvenebilir?

Fakat o an, Blake’in rüyamda söylediği şeyi anımsayınca yutkundum. Burada mutlu olup olmadığımı sorup cevabımdan korktuğunu açıkça söyleyerek kendine güvensizliğinin kırıntılarını mı açık etmişti, emin değildim.

Kahretsin! Onu düşünmeyi kes!

“Gwenna!” diye bağırmasa da kapının açılmasına neden olan bir sesle komut verdi. Hizmetli Gwenna anında içeri girmişti bile.

“Prenses gölde vakit geçirecek. Yanına yiyecek bir şeyler ayarla ve güneş batana kadar kimsenin onu rahatsız etmesine iznim yok.”

Gwenna başını eğerek onayladı ve geri geri yürüyüp kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

Falcon tekrar bana döndüğünde ona baktım. “Arzu ettiğin başka bir şey var mı, prenses?”

Cömert davranışlarına ters çıkmak istemesem de, “Bana prenses dememeni arzu ederim,” dedim hoşnutsuz bir şekilde.

Benim aksime o eğleniyor gibi görünüyordu. Uzun azıdişlerini göstererek sırıttığında gri gözleri parladı. “Güzel vakit geçirmeye bak, Rosanna. Akşam davette seni bekliyor olacağım.”

"Seni daha fazla alıkoymayayım," dedim kapıya doğru hareketlenmeden önce sahte bir reverans yaparak. "Akşam görüşürüz, Efendi Sarpedon."

Onaylayarak başını eğdi. "Göl, gün ışığında da yeterince güzel bir yer. Yine de seni uyarmalıyım, Naiadlar gündüz vakti pek görünmezler."

Gülümsemeye çalıştım. "En azından temiz hava alacağım."

Arkamı dönüp kapıya ulaştım ve bir kere vurduğumda savaşçılar komutu alarak kanatları açtı. Falcon'ın salondan çıkana kadar arkamdan beni izleyen bakışlarının ağırlığı kapıda Gwenna'yı beklerken ve o bana bir sepet verip göle giden patikaya kadar yürürken bile sürdü.

Hava önceki günlere göre daha kapalıydı. Kalenin beyaz taş duvarları parlamıyor, Rhea'nın gelişiyle karanlığın buraya bile uğradığını düşündürüyordu. Her adımda arkama bakıyor, birinin peşimden gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Hiç kimse yoktu, ne bir hizmetli ne de savaşçı.

İlk Falcon'la karşılaşmış olsaydım bu kadar paranoyak olmazdım, diye düşünmeden edemiyordum. İlk onunla karşılaşsaydım ondan etkilenmem daha çabuk olurdu, ondan korkmazdım ve işler daha yolunda gidebilirdi.

Fakat ben, Lanetli Efendi'nin tutsağı olmuştum.

Rüyalarımı unutmayı ve bir nebze olsun rahatlamayı dileyip süzülerek patikayı aştım.

Gökyüzü, ince gri bulutlarla örtülmüştü, güneş kendini tam göstermese de ışığını solgun bir perde ardından göle ulaştırıyordu. Yüzeyi dingin bir aynayı andırıyor, gri gökyüzünü ve çevredeki ağaçların koyu yeşil siluetlerini yansıtıyordu. Kenara oturarak dizlerimi kendime çektim, içinde yaşayan canlıları düşünürken âdeta bir kitap okuyormuş gibi meraklıydım. Tek hareketlilik, hafif bir rüzgârla suyun titremesinden oluşan dalgalanmalardı, yansımadan sanki gökyüzü suyun içinde kırılıyormuş gibi görünüyordu.

Her ne kadar dinginleştigimi hissetsem de içimde fırtınaya elini uzatan bir nokta vardı. Beni bu dünyaya ilk düştüğümde kurtaran Naiad'ı düşündüm, sonra Gölge'nin Supra'nın zehirli pençe darbesinden dolayı yaralandığımda beni iyileştirmek için götürdüğü gölü anımsadım. Her bir düşüncem daima Scathan topraklarına ulaşıyordu.

Gwenna'nın verdiği sepetin örtüsünü kaldırıp içine baktım ve tam tahmin ettiğim gibi Ambrossia da vardı. Nemflerin bu leziz büyümlü şarabını kafaya dikmekten kendimi alıkoyamadım. Kadeh-le bile uğraşmamıştım.

Ağzımı elimin tersiyle silerken eğer biri beni izliyor olsaydı bir prenses olmadığımı alenen ilan ediyor olurdum. Şansa bakın ki Gordion Prensesi'nin yaptığı her tuhaf hareket normal karşılanıyordu.

Çok uzun bir süre sadece pürdikkat suyu izleyerek zaman geçirdim fakat akşam vaktinin gelip çatmaya başladığını anladığımda bitirdiğim bir şişe Ambrossia ve hafif gevşeyen kaslarım bile gerginliğimin tekrar ayyuka çıkmasına engel olamadı.

Elimi kaldırarak parmaklarımı inceledim, şaraptan mı bilmem ama içimdeki çekingenlik biraz olsun dağılmış, kalbimde cesaretlendirici bir his yeşermişti. Bakışlarım ağır bir şekilde göle düştüğünde kıyısına yaklaşp dizlerimin üzerine eğildim. Elim uzatarak suya dokunmadan önceki o kısa anlık duraksama ayna gibi yansıyan görüntüme ulaştı.

Derin bir nefes verip kalp çarpıntılarımı dinlemeyi bırakarak doğaya kulak verdim. Naiadlara dair korkumu es geçip onların beni kurtardığı zamanları düşünerek ve güzel şarkılarını duyuyormuş gibi rahatlayarak parmaklarımı suya daldırdım. Bir köpekbaliğından ziyade yunuslara dokunmak gibi olabilirdi.

Suyun soğukluğu bir an tenimi ürpertti. Hissettiğim tek şeyin bu olması hevesimi kırsa da kolay olmayacağını biliyordum. *Şarkı...* Falcon onları şarkı söyleyerek çağırıyordu.

Ben büyülü varlıkları çağıracak şarkılar bilmiyordum ki!

Hayal kırıklığıyla gözlerimi kapatıp dişlerimi sıktım. *Pekâlâ. Tekrar sakinleş ve doğaya kulak ver. İçinden ne geliyorsa onu yap.* Başım hafifçe dönüyordu ama bir yandan da şarabın etkisiyle coşku doluydum.

Büyüler duygularla harekete geçiyordu, öyleyse benim de hislerimi harekete geçirmem ve tek bir noktada birleştirmem gerekiyordu. Kitap yazarken dinlemeyi çok sevdiğim bir şarkı aklıma geldi. Kıkırdar gibi oldum. Yapacağım şey bana bile komik gelmişti ama yine de dudaklarımı aralayıp kısık sesle şarkıyı söylemekten geri durmadım.

"A falling star fell from your heart and landed in my eyes,

I screamed aloud as it tore through them and now it's left me blind."

Florence'in "Cosmic Love" şarkını neden seçtiğimi bilmiyordum. Belki de çekildiğim karanlığı kabul etmem gerektiğini bildiğim için... Duygularımı kabul etmeden onları sahiplenip hiçbir şeye yönlendiremezdim. Aşk da masallara konu olan bir büyüydü. Prensler prensesleri öper, ölümcül uykularından uyandırır; kulelerden kurtarır, kötülerle savaşta kazanırlardı.

Benim kurgumda savaşmam gereken kötülük başta tek bir isim olarak kafamda canlanıyordu. Şimdiyse kötü bir cadının hazırladığı ve dokunursam sonsuz bir uykuya hapsolacağım iğneli bir çıkırcık gibi beni ona dokunmaya davet ediyordu. İstemeden ona doğru çekiliyordum.

*Hikâyemin Sauron**'una çekiliyordum sanki.*

Sesim ilk başta ürkekti ama beni göl beni duyuyormuş gibi hissederken melodi ağzımda tatlı bir his bıraktı. Karanlık hislerime rağmen göğsüme yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Parmaklarım

* (İng.) Kalbinden bir yıldız kaydı ve gözlerime kondu,

İçine ilerlerken çığlık arttı ve sonunda beni kör etti. -J.R.R.

** J. R. R. Tolkien'in *Yüzüklerin Efendisi* evreninin kötü adamıdır. -ed.n.

hafifçe hareket ederek suyun üzerinde halka halka dalgalanma oluşturunurken gözlerimi kapattım.

Sözleri mırıldanmaya devam ederken hislerim gittikçe tek bir noktada toplanmaya başladı; tenim karıncalanıyor, sesimin yarattığı titreşim bedenimde sürünüyordu. Görmediğim halde etrafımdaki dünyanın nefesini duyuyordum: rüzgârın hafif uğultusu, suyun kıpırtısı, dalların iniltisi... Hepsi benim melodime karışan bir orkestraymış gibi bana katılıyordu.

Söylemeye devam ederken hafif bir esinti saçlarımin kıpırdanan dudaklarıma sürtünmesine neden oldu. Damarlarımda sıcak bir kan gibi yayılan hislerim derinleşiyordu. Sesimin dalgaları, göğsümden boynuma, oradan da parmak uçlarıma doğru aktı. Gözlerimi açmaya cesaret edemesem de içimde büyüyen o sıcaklık, gücümün varlığını fısıldıyordu.

Birden parmaklarıma bir şeyin değmesiyle duraksadım. Kesilen nefesimle göğsüm kabardı fakat şarkı sözlerini mırıldanmaya devam ederek kirpiklerimi usulca araladım.

Sözlerimi fısıldayarak tamamladığımda suyun yüzeyine biraz da olsa çıkan yüze bakıyordum. Balık solungaçlarına benzeyen burnu yarı yarıya suya gömülüydü fakat gözleriyle saçlarının bir kısmını görebiliyordum.

Normalde olsa korkunç görünebilecekken dikkatli izlediğimde teninin suyun yüzeyi, siyah saçlarının kuzgunların tüyleri kadar parlak olduğunu görebiliyordum. Dünyevi şeylerden çok uzak, hayal âleminden gelmiş bu varlık ürkütücü değildi. Supralar, Kupala ve diğerleriyle alakası bile yoktu. Masallardaki denizkızları kadar eşsiz bir güzelliğe değil, doğaüstü bir zarafete sahipti.

Nefesim kendi kulaklarımda yankılanırken bakışlarımin donmuştu. Suyun dalgalanmayı bıraktığını, rüzgârın durduğunu ve ağaçların bile hareket ederken çıkardığı uğultuların kesildiğini fark ettim. Gözlerim tekrar Naiad'ı bulduğunda, benimle beraber hareket eden tek şeyin o olduğunu anladım.

Zamanı durdurmuştum.

Onu da durdurduğum zamanın içine almıştım.

Suyun yüzeyine biraz daha çıkarak dudaklarının belli belirsiz görünmesine neden oldu. Sonra... Dudaklarını oynatarak suyun yüzeyinin dalgalanmasına neden olan sesiyle... Tanrım... Benim söylediğim şarkının melodisini mırıldanmaya çalışıyordu.

Nefesimi hızla verirken kabaran göğsüm indi, ellerimden biri toprağa iyice saplanırken sudaki elimi hareket ettirdim. Şarkının melodisini mırıldanmaya başladığımda önce beni dinliyor ama neredeyse eşdeğer bir hızla öğreniyordu. Dişlerim görünerek sırtmaya başladığımda heyecanım kıpır kıpırdı; tüm benliğim bu dünya, gücüm ve doğüstü bir varlıkla kuşanmıştı.

“Ne şafak ne gündüz, daima bu alacakaranlıktayım. Kalbinin gölgesinde...” Sözleri mırıldandığımda bana doğru yüzerek yaklaştı, suda dolaşan parmağıma elini uzatarak tenime dokundu.

Tanrım...

Çekimserliğim beni geri çekilmeye zorlasa da irkilmedim ya da ondan kaçmadım. Kaygan tenini tenimdeyken bir ışık huzmesi suyun üzerinden gökyüzüne doğru bulutlu havada süzölmeye başladı.

Sonra parmağını biraz dolaştırıp avuççime yaklaştırdı. Ne yaptığını anladığımda nefesim kesildi ama aynı hızla sırtmaya devam ettim. Elini çektiğinde sudan çıkardığım avcuma baktım ve Falcon'ın kan yemini için açtığı kesiğin tamamen iyileştiğini gördüm.

Kıkırdayarak elime bakmayı sürdürürken Naiad bana kocaman yosun rengi gözleriyle bakmayı sürdürüyordu. Şarabın etkisiyle zaten gülüp duruyordum ama aşırı keyifli hissettiğim gerçeğini de dışı vurmada edemiyordum. “Teşekkür ederim.”

Dilimizi anlıyor muydu, bilmiyordum ama birçok şeyi anladığı kesindi, zira yosun rengi gözleri aynı ilgiyle beni izlerken tiz, tuhaf ama tatlı bir ses çıkardı.

“Sanırım bu rica ederim demektir.”

Rüzgârın esintisi birden yüzüme vurduğunda Naiad yosun rengi gözleriyle bana son kez baktı, ardından gözden kaybolarak suyun içine daldı.

Zamanın akmaya başlamasıyla içinde bulunduğum dehlizden çıktım. Biraz önce yaşananların etkisiyle duraksamıştım ve olanları sindirmeye çalışıyordum. Sonra avuçlarımla yerden destek alarak ayağa kalktım ve elbisemin eteklerindeki toprağı silkeledim.

Gözlerim kısa bir an bulutlarından arasından görünen güneşe kaydı, ardından yürümeye başladım. Gölün sessiz yüzeyinden uzaklaşırken parmaklarımda hâlâ gökyüzüne yükselen ılık huzmesinin yankısı vardı. Büyülü bir dokunuştı, içimde kıpırdanan gücümü hareket etmesi âdeta dürttüğünü hissediyordum.

Kalbim hızlı atıyordu ama bu sefer korkudan ya da tereddütten değil, içinden taşmak için çırpınan gücün ilk kez gerçekten bana ait olduğunu hissettiğimden.

Yere sağlam basarken gövdemden göğsüme doğru yayılan titreşimin farkındaydım. Kalenin ön saflarına geldiğimde geniş avlu önümde uzandı. Giriş surlarını ve gökyüzüne yükselen kuleleri inceledim. Surların üzerinde yürüyen savaşçıların belli belirsiz silüetleri bakışlarımdan bir diğer odağıydı. Bahçeye ulaşip merdivenlerin yukarısındaki giriş kapısına baktım, ardından gözlerim tekrar surlara çevrildi.

Falcon eğer sözünün eriyse beni akşama kadar kontrol ettirmeyecekti. Dahası, zaten kaçmayacağımı ya da kaçırılamayacağımı düşünüyordu zira gücümü biliyorsa bile kullanabildiğimi bildiğine dair bir işaret yoktu. Olsaydı, önlemlerini en başından beri daha sıkı tutardı. Demirli pencereler olsa da kapımı kilitletmiyor ya da önüne bir muhafız bırakmıyordu. Scathan'daki ilk günlerime göre kısmen daha serbest sayılırdım.

Amacım kaçmak değildi. *Hayır, fazla uzağa gidemeyeceğimi bilecek kadar kaçma girişimim olmuştu.* Sadece dışarı çıkmak, Morian'ı keşfetmek ve görünenin altında neler var keşfetmek istiyordum.

Merak duygum, durmamı zorlaştırıyordu. Ben bir yazardım, her zaman görünenden daha fazlası olacağını tahmin etmem gerekiyordu.

Ana karakter daima sınanırdı. Ta ki amacına ulaşana kadar.

Eğer güçlerimi layıkıyla kullanabilirsem gidip görmek ve akşam olduğunda geri dönmeyi planlıyordum. Kullanamazsam da yine aptal bir girişimle sonuçlanan işe kalkışmış olacaktım ki bu da ilk değildi. Falcon'ın Blake'ten daha uzlaşmacı olduğu malumdu. Cezam onunla evlenmek olurdu, o da onunla evlendiğim sürece yemininden dönemezdi.

Bakışlarım bu sefer daha keskin ve bir atmaca gibi surların üzerlerinde dışarıyı izleyip yavaş adımlarla turlayan bordo kıyafetli savaşçılarda dolaştı. Ardından büyük ve devasa kapıya kaydı. O kapıyı nasıl açacaktım? Benim tek başıma el kuvvetiyle açabilmem mümkün değildi.

Gücüm göl kenarında yaşananların etkisiyle hâlâ vücudumda şenlik verirken ya hızlı hareket edecektim ya da odama dönüp Rhea denen kaltağı karşılamak için hazırlanmaya başlayacaktım. Bu anı bir daha yakalayamayabilirdim. Cadılıktan öğrendiğim kadarıyla büyüler tekinsizdi. Kontrol her zaman elimde olmayabilirdi.

Derin bir nefes alıp tırnaklarımı avcuma batırdım ve duygularımı tek bir şeye odakladım. *Zamana...*

İçimde ufak ufak yayılan titreşim bir kuşun kanat çırpışı gibi tüm uzuvlarıma yayılarak göğsümün ortasında dondu. Kanat tüylerini tek tek seçebiliyordum, havada asılı duran bir resim gibiydi. Rüzgârın esintisini hissettiğim her an, dünyanın durmasını diledim. Diledim. Diledim. Ve diledim.

Ardından kulaklarımda sessizliğin o gürültülü uğultusu belirdi. Gözlerimi açıp baktığımda rüzgârın taşıdığı bayraklar, dalgalanmalarının en coşkulu yerinde taş kesilmişti; kumaşların kıvrımı öylece göğe uzanıyordu. Surlardaki savaşçıların da donakaldığını gördüm.

"İşte bu!" dedim hayretle fısıldayarak.

Daha fazla vaktim yoktu, tek bir nefes dahi almadan eteklerimi tutarak o kadar hızlı koştum ki zamanla yarışmak bu olsa gerekti.

Avluyu geçmem zaman alacaktı, körlemesine daldığım bu planın elimde patlaması kesin gibiydi.

Nefesim avlunun sessizliği içinde koca bir yankı gibi yayılırken taşlara vuran tek canlı ritim benim ayak seslerimdi.

Kapının önüne geldiğimde devasa yapıya tereddüde düşmeden resmen yapıştım. Tüm vücudum sert yüzeyiyle birleşti, odağımı kaybettiğim an her şey biterdi.

Başımı hafifçe çevirip sağ ve sol kanattaki gözlem kulelerinde duran savaşçılara bakarken kalbim sıkıştı. Dışarıyı izlerken dondukları için arkaları dönüktü ama her şey saniyelerin tekrar akmasıyla sona ererdi, başlarını bir çevirseler beni kapıya yapışık halde görürlerdi.

Nefesimi tutarak kapının sert yüzeyini hissetmeye çalıştım. *Hisset. Hisset. Hisset.* Birden o kadar güçlü bir şekilde bağırdım ki sesim kapıyı delip geçti. "Açıl seni lanet olası!"

Ellerim mi, sesim mi yoksa hiçbirine gerek olmadan kendim mi bunu başardım, bilmiyordum ama ağır kapının titreşerek açılmaya zorlandığını hissettiğimde vücudum âdeta bir depreme kapılmış gibi sarsıldı. Açıkçası Rhea'nın kargasını gördüğümünden beri içimde çalkalanan hisler kuvvetliydi.

Falcon bir büyüyle kapıyı mühürlemiş olabilirdi, savaşçıların büyüleri olmadığını söylemişti, kimbilir ne yetenekleri vardı? Tüm bunlara rağmen bu plana atılmış, gücümün bana verdiği cesaretle kimsenin yapamayacağı şeyi yapıyor olabilirdim.

Kapı güç de olsa tek bir kanadından sürtünerek hareket edip açıldığında heyecanla yerimden sıçradım. Açılan kısım o kadar dar-
dı ki paniğe kapılarak kontrolümü kaybetmeye yakın olduğunu anladığımda oradan geçmek için hızla ileri atıldım. Vücudum zorlukla iki kanat arasından geçerken karnımı içime çekmem gerekmişti. Bir omzum sıkışmanın etkisiyle neredeyse ezilmiş gibi hissettirdi.

Ağrıya rağmen dişlerimi sıkarak kendimi dışarı attığım an tökezlem de arkama bile bakmadan koşmaya başladım.

Açıktaydım, koşarken görülen bir prenses Falcon'ı sinirlendirmeden önce epey güldürürmüş gibi geliyordu. Yokuş aşağı ilerleyen patikanın ilerisi ağaçlıktı, oraya ulaşmam gerekiyordu.

Hâlâ görünür kısımda olduğumu bildiğim için o kadar hızlı koşuyordum ki yer ayaklarımın altından kayıyordu. Babamın beni spora yönlendirmelerini reddettiğim için pişman olduğum günlerden biriydi. Pek atletik sayılmazdım ama dans etmeyi sevdiğim için şanslıydım, adımlarımda zarafetle karışık bir hız vardı.

Lanet olsun, düşündüğümde daha uzun bir mesafe vardı! Eteklerimi ayağıma dolandığı için ellerimle tutmaya çalışıyordum ama gerginlikten terleyen avuçlarımdan kayıyordu. Bana bir asır gibi gelen ama dünyada akmayı bırakmış saliselerin içinde ağaçlık alana yaklaştığımda ayağım eteğime takıldı, yokuş aşağı âdeta yuvarlanarak yüzüstü yere yapıştım.

Çenemin kırıldığına emin olarak sızlanırken acı beynimde zonkladı. O an, zamanın ağırlaştırdığı havanın üzerimden kalktığını fark ettiğimde bu sefer de benim kalbim durdu. Avuçlarımdan destek alarak doğrulup başımı kaldırdım.

Ah.

Ağaçların arasına girmiştim.

Yere yüzümü yapıştırıp homurdanırken dudaklarıma yapışan topraklar uçtu. "Kesinlikle bir ata ihtiyacım vardı."

Anlık gelişen planımın bariz dezavantajları, olası kötü geridönüşleri bile moralimi bozmaya yetmemişti. Seçiren dudaklarımdan bir süre sonra bir kahkaha döküldü. Vücudumu çevirip sırtüstü uzanarak sırtıtmaya başladım. Sarhoşluğumun zirvesinde âdeta mutluluktan uçuyordum.

"Rosanna Camborne," dedim soluğumu aheste aheste bırakırken. "Çok uzağa uçamasan da... Bir şekilde kafeslerinden kaçmayı başarıyorsun."

Bölüm 13

Görevin Ötesinde

Paris Paloma – Notre Dame
Manzara buradan o kadar güzel ki,
Herkesi görebiliyorum.
En kötü anlarında,
En kırılgan hallerinde.

Remus Alaister

Remus, önündeki tavuk budunu bir çırpıda ağzına atan Kaidan'a dik dik baktı. Kemiğini tabağına koyup başka bir budu mideye indirmek için dudaklarını yalayan Kaidan'ın gözleri de kendisine takıldı.

"Ne?" dedi kaşları havaya kalkarken.

Remus derin bir iç çekti. "Senden kahrolası tek bir şey istedim. Tek bir şey Kaidan." Kendi tabağından bir budu eline alıp ona doğrulttu. "Sense aç bir hayvan gibi tıkmaktan başka bir şey yapmıyorsun."

Kaidan, diğer budu da silip süpürdükten sonra Cider'inden koca bir yudum aldı. Talim yaptıkları günler alkol almazlardı fakat gergin oldukları zaman Efendi onların iki koca bardak Cider içmelerine müsaade etmişti. Hafif olduğu için elma birası onları güçten düşürmüyordu.

"Ailis'i kontrol ettiğimi söyledim!" dedi Kaidan omuz silkerek. "Hiçbir terslik yoktu."

Remus nefesini verdiğinde bu sefer bir buhar gibi çıkmıştı. "Gözlem yeteneğine güvendiğim için bu işi sana vermedim," dedi masaya doğru eğilip ona yaklaşarak. Gözleri etraftaki savaşçılarda

dolaştı, hepsi gürültülü bir şekilde talim alanında yaptıkları düelloları değerlendiriyordu. Tekrar Kaidan'a döndü. "Ahmaklığınla kızın gevşemesini sağlayıp bir şeyler öğrenebilecek tek kişi sen olduğun içindi."

Gordion hizmetlisini gözlemlerme işi hâlâ kendisindeydi ve Remus bunda pek başarılı olamıyordu. Ailis, kendisini gördüğü an âdeta taşa dönüyor, gözlerini kırpmaktan bile geri duruyordu. Remus'un da onun yanında uzun zaman geçirmeye sabrı yoktu, ani baskınları da bir sonuç vermiyordu. En makul olanı Kaidan'ı ona göndermek, kızı yumuşatarak dikkatini dağıtmasını sağlamaktı.

"Hey! Bana onunla sohbet etmemi söyledin, ben de koca bir saat bunu yaptım."

Remus, azıdişlerini birbirine sürttü. "Ona sadece kendinden bahsetmişsin."

Kaidan, tabağına elma ve başka meyvelerden doldurmaya başladı. "Konuşmuyordu, ben de aramızı yumuşatmak için aşk hayatımdan bahsetmenin işe yaracağını düşündüm. Konuşmadı diyemem, sonuçta bir yorumda bulundu."

"Anlaşılan boş laf etmekten başka bir şey yapmadın."

Kaidan, gözlerini devirdi. "Bana tek bir kişiye odaklanmamı öğütlediğini kaçırıyorsun. Beni dikkate aldı."

Remus duvara yasladığı yayının kirişiyle Kai'yi boğmamak için kendini zor tuttu. "Eminim o da seni dinlerken benim gibi boğmak istemiştir."

Kaidan'ın sırtırken dişleri göründü. "Hayır, bana kahkaha attığı bilgisini atlamışım. Kıskançlıktan kendini yerlere vurduğunu görmeyi yemekten sonraya saklamıştım zira dikkatim butlardaydı." Memnun bir ifadeyle Cider'inden bir yudum aldı.

Remus duyduğu şeyle bir an duraksadı. O kadar kısa bir andı ki Kaidan'ın bunu fark etmemesi için anında tepki vermesi gerektiğini biliyordu. Lakin gözlem yeteneği sadece kendi aralarında fazlasıyla işleyen aptal savaşçı anında yakaladı.

"Ahha!" dedi, daha da çok sırıtarak. "Kıskandın değil mi?" Yüzündeki yayvan ifadeyi sildi, gözlerini kısıp herkesten bir hayli dolgun olan dudaklarını inanılmaz derecede ince bir çizgi haline gelene kadar bastırarak belli ki Remus'u taklit ediyordu. "Belki de kıza böyle bakmak yerine biraz kibar davransan istediğini alabilirsin."

Remus'un gözleri ok gibi Kaidan'ın alnının ortasına saplandı. "Ben bir savaşçıyım, sorgulama biçimlerimi kadınlara göre ayarlayamam."

Kaidan tekrar kendi ışıltılı gülümsemesine kavuştu. Sarı saçları ve yakışıklı suratıyla her kadını cezbedebilirdi, eğer dilini tutarsa elbet...

"Söylesene Rem, en son ne zaman bir kadınla..." Kaşlarını aşağı yukarı oynattı. "Kahrolası adam! Biraz kasabaya in ve tavernalara uğra. Savaşa giriyoruz ve bir kadınla birlikte olamadan ölüp gideceksin."

Remus sırtını dikleştirirken masadaki elini yumruk yaptı. "Pislik yuvalarında seks yapmıyorum diye kimseyle birlikte olmadığımı düşünmen inan hiç umurumda değil."

Remus, elbette kadınlarla birlikte olmuştu. *Akreplerden birkaçıyla...* Sonra her iki taraf da yaşananları unutup savaş becerilerini geliştirmeye devam etmişti. Bedensel zevkleri her erkek gibi seviyordu lakin seçiciydi, tavernalara gidecek kadar gözü dönmüş değildi ve bu birlikteliklerin sayısı Kaidan'ınki kadar çok olamazdı. Aşksa ona çok uzak bir ibareydi. Bu yüzden savaşçıları seçiyordu, sonuçta bu ibare onlara da çok uzaktı.

"Doğru ya, Akrep Skara'nın talim alanında kışını yere çalmasını unutmuşum. Ya kadını yatakta memnun edemedin ya da konuşmalarınla..." Parmağıyla Remus'un yüzünü işaret etti. "En olası sorunsa muhtemelen suratına yapışan şu ifadeydi."

"Ben senin kışında bir şimşek patlatmadan önce kes sesini," dedi Rem, hırlar gibi nefesini vererek. Ayağa kalktı. "Taht

odasında toplanmadan önce kendi işimi kendim halledeceğim. Seni en baştan karıştırmak hataydı.”

Kaidan, Remus tam yanından geçerken, “Kıza bir Cider götür. Ben götürdüğümde çok sevmiştii, belki bu seninle karşı karşıya kalmasında ona yardımcı olur,” diye öneride bulundu.

Remus, ona ölümcül bir bakış daha attıktan sonra duvar kenarındaki yayını alıp kapıya doğru yürümeye başladı. Tam çıkışa yaklaşmıştı ki omzunun üzerinden arkasına bakıp Kai’nin bakıp bakmadığını kontrol etti. Sonra homurdanarak boş masadaki Ciderlerden birini eline alıp kapıya doğru ilerledi.

Tam çıkıyordu ki biriyle neredeyse burun buruna gelmişti.

Remus, bir hayli uzun boyluydu lakin Efendi kadar değil. Bu yüzden karşısındaki kişi de onun fiziksel özelliklerine yakın olduğu için Remus’a üstten bir bakış atabilmişti.

İsimsiz.

Altın rengi saçları alnına dökülüyordu, donuk gri gözleriye kendininkilerle kesişmişti. Sesini bile duymadıkları, soluk teniyle bir ruhu andıran bu adamın gizemini sadece Efendi biliyordu. *Sah-te Gölge* olarak o kadar önemli bir görevi vardı ki bu adamın kim olduğunu merak etmeden duramıyordu. Yine de bir yerden sonra bunu düşünmeyi bırakmıştı, sonucuna ulaşamayacağı bilgilerin peşinde koşmak yorulmasından başka bir şeye yaramazdı.

Bazı görevlere Gölge olarak onlara katılsa da İsimsiz hiçbirleriyle konuşmamıştı. Remus, onu hem tanıyor hem de bir yabancıya bakıyordu.

Karşılıklı bir şekilde birbirlerini ölçüp biçtikten sonra Rem sola çekilerek ona yol verdi. Görevi, ona karşı saygı duymasını sağlıyordu. Efendi bu adama güveniyorsa Rem’in de aynısını yapmaktan başka çaresi yoktu.

İsimsiz, ağır bir edayla gözlerini ondan çekip içeri girdi ve her zamanki gibi tek başına bir masaya oturarak yemeğini yemeye koyuldu. Rem, onu daha fazla incelemeye devam ederse elinde

Cider'le Kaidan'a yakalanması kaçınılmazdı ve bir an önce yapması gereken bir görevi vardı.

Yemek salonundan çıkıp merdivenlere doğru yöneldi. Hizmetlinin kapısının önüne gelene kadar omuzlarını gevşetmeye çalışıyordu. Yine her zaman yaptığı gibi birden kapıyı açtığında kızı yanlış bir şeyler yaparken yakalamak için göklerde kim varsa ondan yardım istiyordu lakin...

"Lanetin ta içine!" diye küfür savurarak geri adım attı ama başını çevirse de dışarı çıkmadan duraksadı.

Kız da ufak bir çığlık atmıştı, ardından ayak sesleri ve patırtılar duyuldu.

Remus, Ailis tam soyunurken onu basmış olduğu gerçeğini kısa bir süre sindirmeye çalıştı. Verdiği tepkiden dolayı kendisine kızmıştı. *Onun mahremiyetine neden saygı duyacaktı ki?* Bu odaya istediği zaman ve istediği gibi girebilirdi. O temelde bir esirdi ve amacı onu yanlış bir şeyler yaparken yakalamaktı. Zindanda kalanlara bu şekilde saygı gösteriyorlar mıydı da bu kız saygı görecekti?

Tabii Efendi bunu yaptığını duysa Remus'u Sedna'ya yem edebilirdi, neyse ki duyamazdı. Tüm bunlara rağmen bir savaşçı gibi ilkel düşünmeye kendisini zorlasa da yine de utancını bastıramadı. *Bahtımın karasını...* diye mırıldandı içinden.

"Günün bu saatinde neden giyiniyorsun?" diye homurdandı başını çevirmeden.

Kızdan bir ses gelmeyince göz ucuyla ona baktı. Yatak örtüsüne sarınmış, dağınık kızıl saçlarıyla ona bakıyordu. "Kıyafetimin kurumasını bekliyordum!" dedi hararetle.

Rem, onu ilk defa bu kadar hararetli görmüştü. Genelde kırılğan, omuzları içe dönük ve kendisini ne zaman göre beti benzi atmış olurdu. Belli ki mahremiyetine saygı gösterilmemesi Gordion hizmetlisinin olduğu kişiye dönüşmesine adım atmasını sağlamıştı.

Evet, o bir hizmetliydi ve hizmet edenler duygularını saklamayı iyi bilirdi. Olduklarından daha tepkisiz, daha masum ve daha sessiz

görünebilirlerdi. Onların işi buydu. Bir hayalet olup sessizce hizmet etmek. Bunun karşılığında barınacak bir yer, yiyecek yemek ve ailelerinin de geçimini sağlayacak ödemelere sahip olurlardı. Herkesin bir amacı, bir görevi vardı.

Bu hizmetli de görüldüğünden farklı biri olabilirdi. Remus, Efendi'nin verdiği görevi layıkıyla yerine getirmek istiyor, bu kızıdan ne koparabilirse onu koparmaya çalışıyordu. Aynı zamanda da merak ediyordu. Gözlemlemeyi sevdiği için bu duygudan kurtulamıyordu. Bu kanlarında dolaşıyor olabilirdi zira Efendi'nin de en belirgin özelliği buydu.

Yeni şeylere duyduğu merak.

Göz ucuyla yerde duran Gordion hizmetlilerinin giydiği kalın kumaşlı, elverişsiz ve tenini rahatsız ettiği kesin olan kahverengi elbiseye baktı. Sürekli bu kıyafeti giyyordu, tekrar giymek için yıkayıp kurutmasını anlayışla karşıladı. Biraz da can sıkıcı geldi. *Sadece biraz.* Göz ucuyla gördüğü kadarıyla —neyse ki tam içliği göğüslerini kapattığı esnada onu görmüştü— gerdanı ve omuzları fildişi gibi parlıyordu. Narin ve hassas bir teni olmalıydı.

Rem, yersiz bir düşünceye kapıldığını fark edince neredeyse irkilecekti. *Ne gereksiz bir çıkarımdı bu böyle?* Hizmetlinin teni, ilgi alanında değildi. Kaidan'ın kadınlar hakkında yorumları düşüncelerini bozmuş olmalıydı. Piç, bir yerde haklıydı. Birlikte yaptıkları hararetli bir talim sonrası Akrep Skara'nın odasını ziyaret etmesinin üzerinden bile dört mevsim geçmişti.

Elinde tuttuğu Cider'i tek dikişte bitirmemek için kendisini zor tutarak odanın içinde tehditkâr olmamasını umduğu temkinli adımlar attı ve yuvarlak sehpaye ulaşip bardağı bıraktı. "Sana getirdim, iç."

Ailis, sanki ona zehir getirmiş gibi bardağa baktı. Hâlâ gri ve gösterişsiz örtüye sarınmış haldeydi. Pürdikkat kendisini izlerken Remus izleyeceği yeni yoldan yürümeye devam ederek nazik olmaya çalışıyordu. Kıza bakarken boynunu bir dal gibi kırarak gibi

görünmemeye dikkat etti lakin pek başarılı oluyormuş gibi değildi. Ailis, tekrar temkinli hizmetli rolüne geri bürünmüştü.

Boğazını temizledi. "Giyin," dedi uzlaşmacı bir sesle. "Kapıda seni bekliyor olacağım."

Ailis, birden panikledi. "Nereye gidiyoruz?"

Remus, tek kaşını kaldırdı. "Ya benimle gelirsin ya da dışarıdaki hayatı unutana kadar bu odada kalmaya devam edersin, tercih senin." Sonra arkasını dönüp odanın kapısına ilerledi ve dışarı çıkarak kapıyı kapattı.

Soluğunu neredeyse gürültüyle verdiğinde ciğerlerindeki havanın sıkıştığını ancak fark etti. *Kahrolsun! Nefesini mi tutmuştu gerçekten? Hem de bir Gordionlunun karşısında?*

Skedwallerlar kadar alenen olmasa Rem de Gordionlulardan hazzetmezdi. Gordion Hanımı'nun annesi hakkındaki sözleri hâlâ kulaklarına çınlıyordu.

"*Cleise'in oğlu,*" demişti ona doğru birkaç adım atıp. "*Bir Nightingale olmasına rağmen anneni severdim.*"

Annesi Cleise Nightingale; nazik, hayat dolu ve kaidelere uyan bir kadındı. Gordion'la olan ilişkilerini iyi tutmak için Efendi Byron Nightingale'i temsilen davetlere o katılırdı. Bu sebeple Gordion Hanımı'yla birçok kez bir araya gelmişti fakat Remus biliyordu ki Rhea Dragler kimseyi sevmezdi. Özellikle de *Scathanlıları*.

Efendi Blake yokken bile durum böyleydi. Scathan, uçsuz bucaksız sulara, yani okyanusa sınırı olan bir diyardı. Diyarların ötesinden gelen mallara, insanlara ve müttefiklere sahip olabilecek konumdaydı. Gordion için daima bir tehdit olmuştu ve Rhea doyumsuz bir Hanım'dı, sınırını her daim daha fazla genişletmek istiyordu. En baştan beri, Morian'a kızını gelin vermek istemesinin nedeni de buydu. Sınırları aşarak Scathan'ı yok etmek.

Sonrasındaysa işler diğer diyarlar için bin beter hale gelmişti çünkü başa büyü güçleri olan bir Efendi gelmişti.

Diğer diyarlarda bu söylenti, büyük bir korku dalgası yaratınca Rhea işte o zaman kendisinin de ne olduğunu açık etti. O da bir cadıydı ve halkının büyü güçleri olan bir Efendi'den korkmasına lüzum yoktu.

Ve sonra yine büyü güçlerini açık ederek tüm diyarlara adını duyuran Falcon Sarpedon tahta geçince Rhea olası damadını bulmuştu. İkisi de aynı düşünceye sahipti, büyü yeteneğinin sadece kendilerinde olmasını halka karşı bir güç gösterisi olarak kullanıyorlardı.

Efendi Nightingale, başa geçerek Dewin türünün ilk örneği olmuş ve büyü güçleri olanların da başa geçebileceğini göstermişti. Diğer hükümdarların da bir cadı, bir Dewin olarak özgürce yaşamalarını ve hükmetmelerini sağlayan kapıyı aralamıştı. Yine de ondan nefret ettiler. Bunun tek sebebi de Efendi'nin Lanetli Cadı'nın oğlu olması değildi. *Bizzat ondan, düşüncelerinden ve gücünden korkmalarıydı.*

Remus, yayını yere bırakıp sırtını kapının karşısındaki duvara dayayarak Gordion'dan neden nefret ettiğini zihninde sıralarken kapı birden açıldı.

Ailis, temkinli gözlerle kendisini izlerken Rem de alenen aynı şeyi ona yaparak tepeden aşağı kızı süzmekten geri durmadı. Kızıl saçlarını bir kumaşla toplamıştı, üzerindeyse yine o iğrenç Gordion elbisesi vardı. Yüzüne geldiğindeyse... *Kahrolası, bugün neyi vardı böyle? Kaidan içeceğine erkekliğini hatırlatacak bir karışım mı koymuştu?*

Öfkelenerek doğrulduğunda pişman oldu zira Ailis tepkisini kendine yönelik algılamıştı. Remus'un arayı yumuşatarak onu çözme planı at tezeklerine karışmak üzereydi.

Ona eliyle merdivenlere yönelmesini işaret etti. Ailis bir süre tereddüde düşse bile hareket etti ve yürümeye başladı. Omuzları yine içe kıvrılırken her an bir tehlikeyle karşılaşacak gibi tetikteydi. Rem, yayını orada bırakmaya karar vererek onun peşi sıra yürüdü.

Ailis ara sıra dönüp kendisine baktığı için onun yanına yaklaştı ve aynı hızda yürümeye başladı. Boy farklarından dolayı yüz yüze gelemeseler de hizmetli ara sıra başını kaldırıp ona kaçamak bakışlar atmaya devam ediyordu. Merdivenleri indiklerinde Rem onu arka bahçeye açılan kapıya doğru yönlendirdi ve bir süre daha sessizce yürüdüler.

Kapıdan çıktıklarında aklını başına getirmesi için onu uyarır gibi soğuk hava yüzüne bir tokat gibi çarptı. Gökyüzü bulutlarla kaplıydı, bahçe her zamanki ışıltısına sahip değildi. Rem, onu dün buraya çıkarmış olmadığı için neredeyse hayıflanacaktı. Odada mahsur kaldığı günlerden sonra gün ışığını görmek daha sıcak bir ortam oluşturabilirdi.

Prensesi çözmeye çalışan Efendi'nin yolundan giderek onu buraya getirmişti ama gözlemleri sadece gittikleri ortamlarla sınırlı kalmıştı. Keşke yalnız kaldıklarında Efendi'nin prensese nasıl davrandığını da görebilseydi, böylece işi daha kolay olurdu.

Kahrolsun. Bu görev kesinlikle Remus'a göre değildi, bunu Efendi'ye söyleyecek cesareti de yoktu. Taktik değiştirmek her savaşçının en güçlü silahıydı ve o da bir savaşçı gibi düşünecekti.

Derin bir nefes alıp başını hafifçe yana eğerek Ailis'e baktı. Hava her ne kadar kapalı olsa da bahçeyi memnuniyetle izliyordu, Remus'un kendisine baktığını fark edince anında savunmaya geçti ve tedirgin bakışları yerine geldi.

"Gel benimle," dedi Remus her zamankinden daha sakin bir sesle.

Ailis, kurban edilecek birinin çaresizliğiyle yürüyor gibi isteksizdi. Bir süre yürüdüler, Remus bir an önce bir hareketlilik olması için içten içe göklere yalvarırken çiçekler sağa sola oynamaya başladı. *Göklere şükür!*

Yavru Charonlar dört yandan üzerlerine fırlarken Ailis duraksadı. Remus da durup çizmelerine saldıran yavrulardan birine tek

kaşını kaldırarak baktı. Bu diğerlerinden daha büyüktü, onların da yemeklerini çalıyor gibiydi, Kaidan kadar pisboğaz olmalıydı.

"Prensesin Charonlarıyla bugün sen ilgilen," dediğinde sesinin de cümlesinin sonu kadar buyurgan çıktığını fark edip nefesini vahşi bir Matron gibi vermemek için kendini zor tuttu. "Ne de olsa hizmetlisisin."

Ailis, çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, Charonlardan birini seviyordu. "Aç gibi görünüyorlar."

Remus, yavrulara baktı. "Doyduklarına şahit olmadım."

O sırada hiç beklemediği bir şey oldu. *Anlık bir şeydi.* Sesi bile pek duyulmamıştı, sadece kızın kısık sesli kıkırtısı omuzlarının belli belirsiz titremesiyle daha anlaşılır olmuştu.

Remus'un gözleri keskinleşirken kasıntı duran omuzları istemsizce gevşedi. O sırada Gordion hizmetlisi güldüğü için pişman olmuş olacak ki kirpiklerinin altından kısa bir bakış atıp Remus'un pürdikkat kendisini izlediğini görünce hemen başını eğdi.

Ne yazık ki yakalandıkları günden beri Remus'la Ailis'in arası olası sıcak bir sohbetin gelişmesine pek müsaade edilemeyecek kadar kötüydü. Her kaçtığında onu yakalayıp atına alan kişi Rem'di. Kırılğan görüntüsünü bile umursamamış, onu düşman gördüğü için umarsız ve kaba davranmıştı. Hâlâ da öyle devam etmeye niyeti vardı, ta ki dün gece uzun uzun bu işi nasıl çözeceğini düşünüp Efendi'nin yolundan gitmeye karar verene kadar.

Odasını basıp durarak ve ona tehditler savurarak bir yere varmadığı malumdu. Kızı öldürmemiş ya da Gordion'a da göndermemişlerdi. Mecburen tavrını değiştirmesi gerekmişti.

"Ne yiyorlar? Onları besleyebilirim."

Ailis'in tekrar konuşmasıyla ona bakmaya devam ederek kendisini yargılamaya başladığını fark etti ve silkelendi. Yalandan tavrını değiştirmesi, düşüncelerini değiştireceği anlamına gelmiyordu.

"Fare," dedi birden.

Ailis, tiksintiyle irkilince neredeyse bu sefer Remus gülecekti. *Neredeyse*. Çok sık gülen biri değildi. Kaidan asırda bir komik bir laf ederse keyiflenirdi, bir de Arion'un Nemfleri hor gördüğünü iddia edip Blue'nun peşinde sürünmesi sık sık sırtmasına neden olurdu.

"Şurada onlar için ayrılmış pişmiş geyik etleri var." Ağır adımlarla yürüyüp yavrular için ayrılan köşedeki kapalı sepeti aldı. "Her gün taze koyuluyor." Sepeti Ailis'e uzattı.

"Fareyle beslemek zorunda kalmadığıma sevindim." Ailis sepeti alıp etleri yemek için birbirleriyle kapışan yavruları zar zor beslemeye çalıştı.

"Merak etme, onu bizim yerimize Sedna yapıyor."

Sedna'nın bahsi geçince Ailis'in beti benzi atmıştı. "O da buralar da mıdır?" Gözleriyle bahçedeki çiçekleri taradı.

"Kimbilir?" dedi Rem. "Size bir zarar vermemesi konusunda tembihlendi. Yine de ondan korkuyor musun?"

Ailis, Charonlardan birine daha et atarken omuz silkti. "*Efendi'nizden* korktuğum kadar değil."

Remus, kollarını gövdesinde birleştirerek onu incelemeye devam etti. "Efendi'mizden korkmakta haklısın ve ben, *prensesin* hakkındaki düşüncelerini de merak etmiyorum değilim. Ondan da korkuyor muydun?"

Kız duraksadı ama aynı hızla son kalan eti de yavrulara attıktan sonra ellerini silkeleyip ayağa kalktı. Yüzüne bakmıyor olsa da Rem, onun dudaklarının titrediğini fark etmişti. Önce gerginliğinden sandı, sonra havanın soğukluğundan dolayı olduğunu anlaması da uzun sürmedi. Üzerlerine bir pelerin almamışlardı, kendisi pek üşümez, hatta bu havalarda üzeri çıplak talim yapardı.

"Prensesimiz korkulacak biri değil," dedi Rem'in sorduğunu çoktan unuttuğu soruya cevap vererek. *Hay lanet*. Kaidan'ı bu işe

hiç sokmaması ve onunla bu konuda konuşmaması gerekiyordu, Rem'in kırılganlığıyla oynamıştı. Ya da Rem, dağınık dikkatinin suçunu ona atıyordu. Belki de sadece yorgundu.

Arkasını dönüp su akıtmaya durmaksızın devam eden havuzun kenarına geldi ve engin duvarına oturarak bir çizmesini diğerinin üzerine attı. Kollarını gövdesinde bağlamadan önce eliyle yanına vurdu. "Gel ve onları buradan izle. Küçük savaşları eğlenceli olabiliyor."

Ailis donakalmıştı. Dediğini yapmakla ayakta öylece dikilmek arasında kaldığı belliydi. Rem'in daha önce göstermediği nezaketini de geri çevirmenin pek akıllıca olmadığını düşünmüş olacak ki ayağını sürüyerek yaklaştı ve yavaşça duvara oturdu. Kolları birbirine değmesin diye aralarında kısa bir mesafe bırakmayı da ihmal etmemişti. Arkalarındaki havuzda şırıldayan suyun sesiyle Charonların birbirlerine hırlamaları birbirine karışıyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Rem.

Ailis, konuşmanın akışına uyum göstermekte zorlanarak, "Yirmi iki," diye yanıtladı.

Rem ile aynı yaştaydı.

"Prensesle akransınız. Onu uzun zamandır tanıyor olmalısın... Böyle başka hayvanlar da beslemiş miydi?"

Ailis, sessiz kaldı. Rem yan gözle ona bakınca kız hemen boğazını temizleyip silkelendi. "Evet... Yani... O hayvanları hep severdi. Vahşi ve büyük olanlar hariç."

Belirli bir cevap vermemişti, genel konuşuyordu.

"Ona ne zamandır hizmet ediyorsun?" diye sorarken Rem'in bakışları Charonların üzerindeydi ama onun kendisini izlediğini fark edebiliyordu.

"Ah, anladım. Bu bir sorgu."

Rem, başını hafifçe yana çevirip ona baktı. Beklenmedik bir yakınlık içinde olduğunu fark edince yanına oturmasını söylediği

için pişman oldu. Puslu havada ela gözleri kahverengiye çalıyordu, önce onlar dikkatini dağıttı, sonra bakışları belli belirsiz burnunun üzerine serpiştirilen kızıl küçük noktalara kaydı.

“Senin için hangisi daha makul bir seçenek?” diye sordu ikisi de pürdikkat birbirlerine bakarken. “Bir odada, biriyle konuşmak için can atacağın kadar uzun süre tek başına kalmak mı?” Dili ni şaklattı. “Kulağa çok hoş gelmedi.” Başını ona doğru eğdi. “Ya da bir zindana atılıp hayatının geri kalanında orada çürümek mi?” Dişlerini gösterdi ama bu sırtıtmaktan çok öteydi. “Bu kulağa daha da kötü geldi.”

Ailis, ifadesiz bir yüzle karşılık verse de gözlerinin ardında bir savaş verdiği belliydi. Rem, o bakışlarının ardını görmek istiyordu.

“Ya da...” dedi kelimeyi uzatarak. “Bir bahçede seninle sohbet etmeye çalışan savaşçının merakını gidermek mi?” Düşünüyor gibi gözlerini daha da kıstı. “Bu kulağa nasıl geliyor, sana bırakıyorum.”

Ailis’in düşük omuzları ve soğuktan titreyen dudakları, ne düşündüğünü ele vermesinde büyük engellerdi. Rem sadece gözlerinden bir şeyler anlayabilirdi, onlara da öyle bir dalmıştı ki sonunda orada bir parıltı yakaladı... Bir direnç. *Göründüğünden farklı bir taraf.*

“Beni hâlâ neden tuttuğunuzu bile anlamıyorum,” dedi sonunda. “Sıradan bir hizmetliyim.”

Rem’in gözleri istemsizce onun titreyen dudaklarına kaydı. “Sıradan değilsin,” dedi gözleri tekrar onunkilere tırmanırken. Ailis’in bakışları, kaşından başlayıp gözünün altına kadar inen çizgi halindeki yara izinde dolaşıyordu. “Prensesin hizmetlisisin. Yani ona en yakın olabilecek kişi.”

Kız, titreyen dudaklarını birbirine bastırdı. Remus bir pelerin getirmediği için neredeyse küfrededecekti. O üşüdüğü için değil, titremesi dikkatini dağıttığı için.

“Onun hakkında ne bilmek istiyorsun?” diye sordu Ailis, sonunda omuzlarını dikleştirerek.

Remus'un ifadesi değişmese de memnuniyet dalgası omurgası boyunca yayılıyordu. "Prenses, neden her şeyden bu kadar mahrum büyüdü? Onun kalede bile çok sık dolaşmadığı, herkesin işitiği bir gerçek."

Ailis, yüzünü çevirerek yanıtı bahçede arıyormuş gibi gözlerini kısa bir süre çiçeklerde dolaştırdı. "Hanım'ım onu korumak istiyordu. Prenses çok önemli biri."

"Gözlerime bakarak cevapla," dedi Rem birden. Sesinin kibar olmasına özen gösterse de altındaki buyurgan tını yine hissediliyordu.

Ailis, derin bir nefes verip ona döndü. Gözleri gitgide kararmış, daha da koyulaşmıştı. Işık oyunları ile renk değiştiren bakışları da *lanet olası* dikkat dağıtıcı bir özellikti. "Bir diyara gelin olması doğduğu andan beri belli olan bir prensesin, korunarak büyümesi sana tuhaf mı geliyor?" Kaşları ima dolu bir ifadeyle havalandı. "Gelin kervanı basıldı, tebaası öldürüldü. Tüm bunları düşününce korunarak büyümesi kulağa daha da makul geliyor."

Scathanlılara, yani kendilerine attığı taş Remus'u öfkelen-dirmemişti. Aksine, dişlerini göstererek sırtıtmasına sebep oldu. Arion'a nasıl şeytani görünüyorsa Ailis'e de aynı hissettiriyor olmalıydı.

"Tebaanız bize karşılık vermek yerine teslim olsalardı hayatta olurlardı. Seçim şansını sunmayı severiz."

"Onlara saldırdınız."

"Skedwallerların anne ve babası nasıl öldü biliyor musun?" dedi Rem sırtıışı öfkeli bir diş bilemeye doğru yönelirken. "Yolculukları sırasında Gordionluların ani saldırısıyla..." Öfkesini yatıştırmak için bakışlarını kısa bir süre havuza çevirip çenesini oynattı. Tekrar ona baktığında sakın kaldığı için kendine minnet duyuyordu. "Bu dünya böyle. Ölüm, yıkım ve savaşlar gerçeğin ta kendisi. Yaptıklarımız için bizi lanetlemeden önce kendi diyarını da aynı kefeye koy."

Ailis'in bakışları hava kadar kapalı, gözleri ışıktan yoksundu fakat dudakları bu sefer bambaşka duygulardan titriyor olmalıydı.

Yine de Remus sonunda bir küfür mırıldanıp ayağa kalktı ve talimden sonra yıkanıp üzerine geçirdiği siyah keten gömleğin yaka bağlarını çözdü. Havayı değiştirecek *Spiritus*'a sahipti ve kahrolsun ki henüz çok ustalaşmış sayılmazdı. Sadece soğuğu getirebiliyordu; yağmuru, şimşegi ve yıldırımları. Sıcak havada bir türlü başarılı olamamıştı.

Gömleğini başından sıyrıp çıkardığında soğuk hava çıplak kalan gövdesine çarpsa da bu onu rahatsız etmedi, aksine talim alanındaki gibi canlı hissetmesine neden oldu. Ailis şok içinde kendisine bakarken gömleği onun başından geçirip üzerine giymesine yardımcı oldu.

Sonunda geri çekilip çıplaklığına aldırmadan ayakta dikildiğinde kumaştan firar eden dağınık saçlarıyla gömleğin içine sığınan kıza baktı.

Hizmetli, hâlâ afallamış haldeydi, yine de kollarıyla kumaşa iyice sarınmaktan da geri durmamıştı. Gözleri donuk bir şekilde Rem'in gövdesine kısa bir an kaydı, sonra yaptığı yanlış fark edip hemen yüzüne tırmandı.

"T-teşekkür ederim."

"Şimdi daha rahat konuşabiliriz," dedi Rem. "Söyle bana, Falcon Sarpedon ve prenses hiç karşılaştı mı?"

Ailis ani gelen soruyla beraber Remus'a bakakaldı. Sonunda ağzından sadece kısa bir, "Bilmiyorum," çıktı.

Remus'un sabrı tükenmişti. İleri birkaç adım atarak ona iyice yaklaştı ve tek dizini kırıp yere eğilerek kollarını iki yandan duvara koydu, onu oturduğu yerde kafeslemişti. Çenesi kasılırken bakışları da nezaketle tehditkârlık arasındaki ince çizgideydi.

"Biliyorsun, Ailis," dedi kısık ama net bir sesle. Gömleğinin onun üzerinde olması kıızı daha farklı gösteriyordu. Siyah gömlek, kıvılc saçlarıyla farklı bir tezat ya da uyum yakalamıştı. Ona dair her şey dengesizdi. Onun nasıl görüldüğünü değerlendirirken,

"Falcon Sarpedon, prensesle hiç karşılaştı mı?" diye sormaktan da geri durmadı.

Remus bunu soruyordu çünkü Efendi'nin ilk ve kesin olarak öğrenmek istediği şey buydu.

Cevap vermediği için ona yüzünü biraz daha yaklaştırdı ve dudakları neredeyse onunkilere değecek kadar yanına sokuldu. "Yalan söylediğini anlarım. O yüzden son kez soruyorum. Falcon Sarpedon, prensesle karşılaştı mı?"

Nefesi onun nefesine karışırken kaçabileceği alan ya da düşünebileceği bir zaman bırakmamıştı. Ailis sonunda dudaklarını araladığında Rem neredeyse geri çekilecekti.

"Bir kere..." dedi kısık bir sesle. "Biz çok küçükken bir kere Gordion'a prensesi bizzat görmeye geldiğini hatırlıyorum." Gözbebeklerinde Remus'a meydan okuyan bir bakış belirmişti. Kaçmıyacaktı, yalan da söylemeyecekti. Hatta dikkatini dağıtmayı bu sefer o arzuluyor gibi sadece bir milim dudaklarını yaklaştırdı ve nefesi genç adamı yalayıp geçti.

Remus geri çekilmedi, o da kaçmadı. Havada, kılıç şakırtısına benzer bir gerilim vardı. İşte o an, ilk kez, ikisi de aynı çatışmanın tam ortasında; arzusunun ve düşmanlığın birbirine çarpan çekiminde kaldı.

Ve sonunda Ailis dudaklarını oynatarak Remus'a istediği cevabı vermeye yaklaştı. Genç adam, şu an istediği tek şeyin bu olduğundan emin olmasa da...

"Ve evet, o gün..." dedi fısıltılı bir sesle. "Morian Efendisi, prensesi gördü."

Remus'un dağılmaya yüz tutmuş algısı birden toparlandı. Kısık gözlerle bir süre daha onu süzdükten sonra aniden doğruldu ve Ailis'i hapsedtiği kafesten serbest bıraktı.

Soğuk esintiler çıplak gövdesine çarparken dağılan siyah saçlarını eliyle düzeltti. "Bugünlük bu kadarı yeter," dedi gözlerini kızdan çekerek. "Seni odana bırakayım."

Ailis'in odasına dönme zamanının geldiğini duyduğunda üzerine sinen karamsarlığı, ona bakmasa bile hissedilebiliyordu. Neyse ki ayaklanması ve Remus'la beraber kale kapısına doğru yürümeye başlaması uzun sürmemiştir.

İçeri girdiklerinde yanlarından geçen birkaç hizmetli Rem'in çıplaklığını fark edip duraksasa da hemen başlarını eğdi. Kaidan'ı görünce hepsinin yüzünde güneş doğsa da Remus'a uzun uzun bakabilen biri daha yoktu.

Odanın kapısına geldiklerinde Ailis tam girmek üzereydi ki duraksayıp eli gömleğe gitti.

"Sende kalsın," dedi Rem kayıtsız bir sesle. Ona uzun uzun bakmamaya özen gösteriyordu.

Ailis başını usulca eğip tekrar hareketlendi ama tam eşikte bir kere daha duraksadı. Derin bir nefes alarak genç adama döndü. "Beni artık serbest bırakın." Remus bu sefer gözlerine bakma gibi bir gaflete düştü, tekrar ela rengini almışlardı. "Lütfen."

Hiçbir şey söylemedi. Söylese de bir anlam ifade etmezdi, zira buna karar verecek kişi o değildi.

"Odana gir," dedi ve arkasını dönerek üst kata çıkan merdivenlere yöneldi.

Kapının kapanma sesini duyduğunda basamakları çoktan yarılamıştı. İlk iş odasına gidip buz gibi suyla dolu küvete girerek aklını başına toplamaya çalıştı, sonra üzerine yeni kıyafetlerini giyip tekrar geldiği yoldan dönerek hızla taht odasına ilerledi.

İçeri girdiğinde tahta doğru yürürken dakikalar önce karışan kafasını çoktan toparlamıştı. Soğuk su iyi gelmişti ve ona verilen görevi kısmen de olsa başarmıştı.

Efendi, tahtında otururken Sedna kucağındaydı. Remus tahtın önünde duran Kaidan, Arion ve Ardell'in yanına geçti. Toplanma zamanını kaçırmadığı için göklere şükretti, dağınık dikkatini fark etmesinden öte bir işi becerememiş görünmek istediği son şeydi.

Efendi'nin yeşil gözleri onun yüzüne çevrilmişti. Tek kaşını sorgularcasına kaldırdığında Rem omuzlarını dikleştirdi.

"Morian Efendisi'nin prensesi görüp görmediğini öğrendim."

Efendi'nin Sedna'nın başını okşayan parmakları duraksadı. Yılan, huysuz bir şekilde başını kaldırıp bu duraksamaya neyin sebep olduğunu anlamak ister gibi çevreye bakındı. Gözleri Rem'in üzerinde durmuştu.

Sedna, her ne kadar Efendi'nin savaşçılarıyla yolculuk etse ve onların yanında rahatça dolaşsa da sadakatiyle sevgisi sadece Blake Nightingale içindi.

Yanında duran Kaidan omzuyla Rem'i dürttüğünde sessizce kırdadığı sarsılan omuzlarından hissediliyordu. Remus, ona dirsek atmamak için kendisini zor tuttu; aptal herif, kafasının karışmasının nedeni oydu. Bir de utanmadan taht odasında bile onunla gizli gizli alay ediyordu.

Efendi ise hiç konuşmadan Remus'un devam etmesini bekler gibi tek kaşını kaldırdı.

"Görmüş," dedi Rem tok bir sesle. "*Biz çok küçükken bir kere Gordion'a prensesi bizzat görmeye geldiğini hatırlıyorum ve evet, Morian Efendisi, prensesi gördü.* Söylediği tam olarak buydu."

Bunun neden bu kadar önemli olduğunu hiçbiri bilmiyordu ama sorgulamıyorlardı da. *Efendi'nin bir bildiği vardır*, diye düşünüyorlardı. Lakin şimdi, onun bakışlarından ne anlam çıkarmaları gerektiğini de bilemiyorlardı.

İstediği cevap bu muydu, yoksa aksi mi?

Sedna'nın başını tekrar okşamaya başladığında keskin gözleri hâlâ Remus'un üzerindeydi. "Doğru söylediğine emin misin?"

Rem, duruşunu bozmadı. "Bana göre... Evet, doğruyu söylüyor."

Efendi, sessizce söylediği şeyi değerlendirdi ve sonunda genç adamın omuzlarının kasılmasına sebep olan buyruğunu dile getirdi. "Onu izlemeye devam et."

Hay lanet.

Soğuk suya dalmaktan çok daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Bugün olanları düşününce göreve kesinlikle uygun değildi.*

Huzursuzca kıpırdandı. “Onu neden bırakmıyoruz?” diye sordu birden. Boğazını temizleyerek yanlış anlaşılmasını için fikrini dile getirdi. *Ya da kendine Ailis’in son isteğinin bir önemi olmadığını belirtmek için.* “Ondan başka bir bilgi alabileceğimizi düşünmüyorum. Sadece bir hizmetli ve belli ki Gordion Hanımı’ndan ölesiye korkuyor.”

“Bu ne ahmakça bir fikir böyle?” diyerek lafa karıştı Arion. “Bırakılması yerine öldürülmesi gerekiyor.”

Sik kafalı herif. Pek tabii Rem’in de düşünebileceği bu fikri dile getirmesi mi gerekiyordu? Öyle olmasını isteseydi, Remus da bunu öne sürebilirdi.

“Bir hizmetliyi öldürerek elimize ne geçecek?” dedi ifadesiz bir yüzle ona bakarak. Ses tonu da yüzü kadar duvar örülüydü. “Geldiğinden beri bir odada kalıyor, kaleyle ve bizimle ilgili bir bilgi toplayabilmiş değil. Bırakalım gitsin.”

“Seni tanımasam Arry, kötü biri olduğunu düşüneceğim,” dedi Kaidan. Efendi’nin karşısında bile gevşeklik yapabilecek kapasiteydi. Neyse ki Efendi, ona müsamaha gösteriyordu zira şu an Kaidan’ın yanında durması Remus’un işine gelmişti.

“İyi olmak gibi bir gayem yok,” dedi Arion.

Onlar birbirlerine girmeye yüz tutarken Remus’un gözleri tahta kaydı ve Efendi’nin kendisini izlediğini gördü. Yüzünü her zaman ki gibi duygulardan yoksun tutarak sırtını dikleştirdi.

“*Kızı izlemeye devam et, Remus,*” dedi, sonunda hepsini suspus eden bir sesle.

Rem, keskin bir hareketle başını eğerek onu onayladı. *Buyruğu kesindi; sorgulama, sadece yap.*

“Kale bir süre sana emanet,” diye ekledi Efendi, omuzlara külçe külçe ağırlık bırakan bakışlarını diğerlerine çevirerek. “Siz, benimle geliyorsunuz.”

Hepsinin kafasında dolaşan soruyu Ardell dile getirdi. “Nereye gidiyoruz, Efendi?”

Camilla, Supra illetini çözmek için Akreplerle kaleyi terk etmişti. Rem’in arzusuyorsa savaşa hazırlanan orduyu denetlemeye gitmekti ve şimdi kalede kalıp hiç istemediği bir göreve mahkûm bırakılmıştı. *En azından Efendi beni de yanına alsaydı*, diye düşündü.

Efendi, tahtında doğrulup ağır ağır ayağa kalkmaya başladığında Sedna boynuna doğru dolandı.

“Sen benden haber bekle,” dedi Remus’a doğru kısa bir bakış atarak. Gözleri diğerlerine çevrildi ve soğuk rüzgârlar esen yüzüne daha ürkütücü bir hava katarcasına dudaklarında kurnaz bir kıvrım belirdi. “Biz, Vulcan’a gidiyoruz.”

Kötü Adam Gibi

Descendants – Chillin' Like a Villain
Çatlakların arasından süzülüp geçmen gerek,
Umursamaman gerek.
Evet, bakıp durmaman gerek,
Çok fazla yardıma ihtiyacın var, kendin olman gerek.

Rosanna Camborne

“Bu ayakkabılar koşu için pek uygun değilmiş.”

Ayağımdaki babetlere bakarken homurdanıyordum. Altı çoktan aşınmıştı, eklemlerim ağrıyordu ve avuçları soyulmuştu.

Morian'ın ışık kalesinden aşağı doğru inmeden önce ağaçların arasından kaleye son bir bakış atmıştım. Gün ışığı duvarlara öyle bir vuruyordu ki savaşçıları görmem pek mümkün olmamıştı. Sonrasında arkamı dönüp yoldan gitmemek için ormanlık alana daldım ve patikanın hizasında ağaçların arasında ilerlemeye başladım.

Hava o kadar güzeldi ki esintiler âdeta bambaşka bir dünyadaymışım gibi hissettiriyordu. Pekâlâ, zaten bambaşka bir dünyadaydım.

Bu düşünce deli gibi kıkırdamama neden oldu. Naiad'ın tuhaf sesini hâlâ zihnimde duymam normal miydi yoksa çok mu etkilenmişim, bilmiyordum ama içimden sürekli şarkı söylemek geliyordu. Ambrossia'nın etkisi güneş ışıklarıyla beraber yükselişe geliyordu.

Sarhoş sarhoş bir kaleden kaçmıştım.

Kıkırtım daha da şiddetlendi. Kendime hâkim olmayarak ağaç gövdelerine dokunmaya ve beyaz elbisemin etekleri toprağa bula-nacak şekilde dans etmeye başladım.

Kuşlar benim sesimle ağaçlardan firar edince, "Hey!" dedim parmağımı havaya uzatıp. "Benden kaçarak beni yargılıyor musunuz?" Omuz silkerek derin bir nefes verdim. "Siz beni anlayamazsınız! Lanet bir tarihi entrika ve savaş filminden, Disney filmlerine geçiş yapmış gibiyim."

Sonra tekrar ritim tutup omuzlarımı sallamaya devam ederek dans etmeye başladım. Disney şarkılarından biri ağzıma dolanmıştı.

"Havalı mı olmak istiyorsun?"

"İzin ver göstereyim sana."

İlerlemeye devam ederken birden sırtımı ağaç gövdesine yaslayıp elimi dramatik bir şekilde alnıma koydum.

"Çiğnemen gerek tüm kuralları,

Nasıl yapılacağını sana göstereyim!"

Ellerimi iki yanda havaya kaldırarak ağaçların arasından sızan gün ışıklarına gülerek baktım. Hareketlerim tekrar hızlandı ve eteklerimi kaldırarak dansa devam ettim.

Bir prenestim, zamana hükmedebilen büyü güçlerim vardı, yakışıklı Efendiler ve savaşçılarla çevrili bir girdabın içindeydim. Her yazarın, hatta masallarla büyüyen genç kızın hayaliydi. Değil mi?

Negatif olan bir dünya şeyi boş vermemi sağlayan Ambrossia'yı Tanrı korusun.

O sırada ağaçların ötesinden gelen bir kıpırtıyı fark edip ses de duyunca yanı başımdaki ağaç gövdesinin arkasına öyle bir saklandım ki hızım beni bile şaşırttı. Biraz önce cesaret hapi yutmuş gibi dans edip hoplar zıplarken tetikte olduğumun farkında değildim.

Kesilen nefesimle başımı hafifçe uzatıp sesin geldiği yöne gözlerimi kısarak baktım. Hiçbir hareket yoktu, olacakla öleceğe çare olmadığını çok uzun zaman önce anladığım için dişlerimi sıkarak doğruldum ve o yöne doğru temkinli adımlar atmaya başladım. Yine bir kıpırdanma oldu.

* Descendants 2, "Chillin' Like A Villian" şarkısı. -y.n.

Bir hayvan ya da Tanrı korusun, bilmediğim bir tür olabileceğini düşünerek içimden türlü küfürler mırıldanırken hızlı bir hareketle ağacın arkasına hopladım.

Gördüğüm şeyle geriye doğru devrilip kıcımın üstüne yapıştığım da duyulan çığlık bana ait değildi.

Küçük bir... Kız çocuğu tortop olmuş, yüzüne yapışan saman sarısı saçlarıyla bana bakıyordu. Üzerinde çuvaldan hallice bir kıyafet vardı. Ayakları yalındı ve elinde kökleri olan bir bitki türü tutuyordu.

“Nesin sen?” dedim birden.

Kız iyice tortop oldu.

Gözlerimi iyice kıskarak onu süzdüm. Ormanlarda yaşayan Nemf türlerini görmüştüm, neydi isimleri? Dudağımı bükerek gözlerimi daha da kıstım. “Hama... Immm. Hamadryad? Evet, buydu sanırım.” Ben kendi kendime konuşurken kız beni izliyordu. Elimi havada salladım. “Yok, onlardan olsaydın saçın kırmızı, mavi ya da en tuhaf saç renklerinden biri olurdu.”

Kızı korkuttuğumu fark edip doğruldum ve dizlerimin üzerine çökerek ona yaklaştım. Korkuyla daha da büzüldü.

“Korkma, sana zarar vermem.”

Kız sonunda beni daha iyi incelemek için başını kaldırdı ve kocaman kahverengi gözleri görüş açıma girdi. “Sen... Prenses misin?”

Kızın incecik sesiyle söylediği şeye bir iki saniye gözlerimi kırptırdım. Nefesimi verirken küfür mırıldandığım da belli olmuştu. “Sen de mi?” Omuzlarımı düşürerek bir prensesin asla oturmayacağı şekilde yere yığıldım. “Nereden anladın?”

Kız, üzerimdeki kıyafeti gösterdi. “Prensesler böyle giyinmez mi?”

Kıyafetime bakarken bu elbiseyle kaçmanın göze çarpmamak için pek de akıllıca bir seçim olmadığına kanaat getirdim ama bir önemi de yoktu. Kaleden kaçarken yap ya da yapma dışında bir seçim şansım da yoktu.

Dudaklarımı büzüp başımı aşağı yukarı salladım. "En azından senin diğerlerine göre daha makul bir sebebin var. Adın ne?"

"Elora."

Aheste aheste iç çektim. "Kulağa Aurora gibi geliyor. O da bir prenses." Kızın gözleri merakla açıldığında sııttım. "*Uyuyan Güzel*'in adı."

"*Uyuyan Güzel* mi?"

Kızın sorusuna üzülererek dudaklarımı aşağı sarkıttım. Sokakta hikâye anlatıcısının çocuklarla konuşurken Blake hakkındaki sözleri aklıma geldi. "Size burada anlatılan tek masal Lanetli Efendi'nin mi?"

Kızın kafası karışsa da Lanetli Efendi adını duyunca gözle görölür şekilde beti benzi attı.

"Her neyse, konuyu değışelim." Tek kaşımı kaldırdım. "Kaç yaşındasın?"

"Dokuz."

Gözlerim elindeki topraklarından yeni söküldüğü belli olan demete kaydı. "Neden buradasın, Elora?"

Kız demetleri havaya kaldırdı. "Menekşe kökleri topluyordum."

Başımı yana yatırdım. "Neden?"

Kızın omuzları sanki mümkünmüş gibi daha da çöktü. "Bunu sana söyleyemem."

Kaşlarım daha da kalktı ama sorgulamadım. Sebebi her ne olursa olsun ormanda bu işi yapmak için yaşı çok küçüktü. Avuçlarımdaki toprağı silkeleyerek ayağı kalktım. "Hadi gel, Lora," dedim ona elimi uzatarak. "Sana yardım edeyim."

Bunun için zamanım yoktu ama görmezden de gelemezdim. Kız küçük elini avcuma bırakırken dudaklarından istemsiz bir kıkırtı döküldü. "Lora," dedi beni tekrar ederek. "İsmim Elora."

Yüzümde yapmacık bir memnuniyetsizlikle ona baktım. "İsim kısaltması samimiyetimizi gösterir." Anlamadığını fark edince sııttım. "Yani arkadaş olduğumuzu."

Kızla beraber ormanda ilerlemeye başlarken gözlerimle menekşe köklerini nasıl bulabileceğimi hesap ediyordum. O sırada, "Benim hiç arkadaşım yok," dediğini duydum.

Ona hayretle bakarken, "Nasıl olmaz?" dedim hayretimi sesime de yansıtırken. "Senin yaşıtın kimse yok mu?"

Elora, omzunu kaldırıp indirdi. "Hepsi erkek. Onlar da... Çok kaba."

"Ah, çok haklısın, Lora. Erkekler genelde kaba yaratıklardır!" Elora söylediğim şeye kıkırdadı. Bana yavaş yavaş ısınıyordu. "Kardeşin var mı?" diye sordum sohbeti derinleştirerek.

"Hayır," dedi sesi kısılırken. "İyi ki yok. Yoksa ben olmazdım."

Adımlarım tökezledi. Kaşlarım çatılırken onun bulduğu köklerden birini elleriyle toprağı kazıp çıkarmasını izledim. "Bu da ne demek?"

Elora, bir menekşe kökünü daha demetine ekledi. "İkinci çocuklara izin yok."

Ağzım bir karış açık kalırken ona bakakalmıştım. "Ne?" Doğru mu anladım diye bir kere daha sorma ihtiyacı hissettim. "Burada ikinci çocuklara izin verilmiyor mu?"

Kız korkumu doğrulayarak başını aşağı yukarı salladı.

"Neden?"

Omzunu kaldırıp indirerek, "Bilmiyorum," dedi kısaca. Eh, o bir çocuktu, bu yüzden yasakların sebebini bilmemesini doğal karşıladım. Bense Morian'a dair edindiğim bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Elimle saçlarımı geriye attım, parmaklarıma değen küpeler bile şu an beni rahatsız etmişti. Kızın halini görünce üzerimdeki elbiseyi yırtıp atmak istedim. Tüm neşem solmuştu, içinde bulunduğum karmaşadan çok, Elora'yı düşünmeye başlamıştım.

Köklerden birini fark edip ilerlemeye başladığında onu elimle durdurdum. "Ben yaparım." Küçük elleriyle toprağı ezelemesini

istemiyordum, bu yüzden yardım etmeye çalışarak kökü onun gibi çıkarmaya başladım.

O an, neden bilmiyorum, Naiad'a dokunduğumdan beri sanki içimde coşan azgın sular tekrar devreye girdi. Bir enerji dalgası parmak uçlarımdan bedenim boyunca yayıldı. Kendimi tekrar rahatlamış ama aynı zamanda uyarılmış hissettim.

Doğayla bütünleşmek psikolojime iyi mi gelmişti? Artık sık sık toprağa bir şeyler mi ekip biçmeliydim?

"Bu kadarı yeter," dedi Elora ona uzattığım kökü alıp hevesle.

Bunlarla ne yapacağını inanılmaz derecede merak ederek, "Pekâlâ, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Birden huzursuzlanarak içine kapandığını hissettim. "Eve gitmem gerekiyor."

Küçük bir kıza yapıştığımı fark edip utansam da peşini bırakmam yoktu. Yardıma ihtiyacı varmış gibi hissediyordum, bir yandan da Morian'daki yaşamı içeriden görmek istiyordum. Sadece pazardaki tezgâhları görerek bunu başaramazdım. Daha şimdiden küçük kızdan, burada ikinci çocukların yasak olduğunu öğrenmiştim.

Elora peşini bırakmayacağımı anlayınca başını eğdi ve isteksizce ilerlemeye koyuldu. Onun paçasına yapışan asıl küçük çocuk benmişim gibi peşi sıra yürümeye başladım.

"Gidene kadar sana *Uyuyan Güzel*'i anlatmamı ister misin?"

En azından onun beni götürmekteki isteksizliği azaltacak bir yöntemim vardı.

Merakla başını salladı.

Ben yol boyu masalı anlatırken ara sıra iç çekiyordu. "Burada prens yok," dedi *Uyuyan Güzel*'i öpücükle uyandıran prensi düşünce hüznle. "Sadece Efendi var."

"Eminim başka yerlerde prensler vardır."

Elora başını salladı. "Annem Gordion'da olduğunu söyledi."

Leda'nın bir erkek kardeşi vardı. Yani benim.

“Beni iyi dinle, küçük Elora. İster prens olsun ister Efendi, hiçbirisi gerçek hayatta gelip seni öperek bir lanetten uyandırmaz. Hepsi kurnaz tilkilerin teki. Bir lanetin pençesine düşmemek için kendin güçlü olmalısın. Masallar güzeldir, gerçeklerse o kadar değil.”

Küçücük çocuğa hayat dersi verirken aynı zamanda kendime de konuşuyordum. Masalları seven Rosanna bana yorganının altından hüznünlü gözlerle bakıyordu. Kitabını yazmaya başlayan yazar Rosanna ise şeytani bir gülümsemeye sahipti.

Yazarken iyiydi, şimdi yaşa da gör, diyordu sanki.

Ormanı geçtikten sonra Elora elimden tuttu.

Parmakları incecikti ama sıcaktı, beni öyle kararlı bir şekilde çekiyordu ki ardımda kaleyi, beyaz kubbeleri ve yokluğumu fark ederse aramızın fena halde bozulacağı Efendi’yi daha da çok unuttuverdim.

Ulaştığımız patika taşlıydı, yer yer çamur içindeydi. Rüzgâr saçlarıma toprağın ve dumanın kokusunu taşıyordu. Kızın evi belli ki köyün en ücra noktasındaydı; çamurla sıvanmış, samanla karıştırılmış eski bir kulübenin önünde durmuştuk. Duvarları yer yer dökülmüş, çatısı eğrilmişti, köyün merkezinde gördüğüm o lüksten eser yoktu.

Kız, “Geldik,” dedi nefes nefese. Sesi yumuşaktı ama içindeki telaş belli oluyordu. Eğri büğrü kapıyı açıp içeri girdiğimizde önce bizi bir sessizlik karşıladı, sonra da o sessizliğin içindeki küçük sesler: tencereden gelen hafif kaynama sesi, rüzgârın çatının arasından sızarken çıkardığı uğultu.

Topraktan zeminin bazı yerleri nemden koyulaşmıştı. Üzerinde yamalı bir kilim seriliydi, köşeleri kıvrılmış, sanki yılların ağırlığıyla solmuştu. Kerpiç duvarların sıvası çatlamıştı, bazı yerlerinden saman parçaları görünüyordu. Ama o çatlaklara küçük kurutulmuş ot demetleri, iplerle asılmıştı.

Sağ köşede bir ocak vardı; üstünde kararmış bir tencere, çevresinde yığılı birkaç odun. Alev titrek yanıyordu, dumanın isisi taşlara

işlemişti. Alçak tavan kalın kütüklerle desteklenmişti, her rüzgâr estiğinde biraz gıcırdayordu.

Elora demetleri bir masaya bırakırken etrafı incelemeye devam ettim. Tek kanatlı pencerenin camı çatlıktı ama üzerine içerden bir bez parçası bağlanmıştı, o da rüzgârı azıcık kesiyordu. O pencereden içeri solgun bir ışık düşüyordu, toz zerrelere o ışığın içinde yavaşça dönüyordu.

O sırada arkamızdan kapı gıcırdayarak açıldı ve dikkatim direkt oraya çevrildi.

Aksayarak içeri giren bir kadın öksürük kriziyle iki büklüm olduktan sonra derin derin soluklandı. Sonra içerideki yabancının farkına varmış gibi başını kaldırıp direkt bana baktı.

Gözleri kısa sürede kocaman olurken bakışları yanıma gelen Elora ve benim aramda mekik dokudu.

“Sen de kimsin?”

“O ormanda dolaşan bir prenses,” dedi Elora tiz bir sesle.

Kahretsin. Prensес kelimesini kullanmaması gerektiğini ona söylemeyi unutmuştum.

Kadın büyük ihtimalle Gordion Prensесi’nin buraya geldiğini duymuş olmalıydı. Elora’nın söylediği şeyden sonra gözleri daha da büyüdü, hatta direkt dehşete düştü.

“Hayır, hayır,” dedim kadın hızla eve dalıp nedendir bilmem kurutulmuş bitkileri iplerinden sökerek koparmaya başladığında. “Elora kıyafetlerimden dolayı öyle söylüyor. Ben prenses değilim.”

Elora hüsrana uğramış gibi iç çektiğinde ona bakıp parmağımı dudaklarıma götürdüm. Sonra kadın aniden bana döndü. “Sadece zengin bir tüccarım,” dedim boğazımı temizleyerek. “Pazarda birkaç eşya satmaya geldim.”

Kadının halini o zaman daha çok fark ettim. Saçları dağınık, göz altları mordu ve bir deri bir kemik kalmıştı. “Buraya her gezgin giremez. Nereden geldin? Evimizde ne işin var?” Kızgın gözlerle Elora’ya baktı.

Çok güzel bir karşılama beklentisinde olmasam da bu kadar rahatsız edeceğimi de düşünmemiştim. "Sadece menekşe kökleri toplamada kızıma yardım ediyordum."

Kadın hüsrarla yere çöküp ellerini yüzüne kapattı. "Lütfen muhafızlara söyleme."

Kafam karışık halde ona bakarken kadın çoktan bir öksürük krizine daha tutulmuştu. Elora koşup masadan bir bez alarak kadının yanına çöktü. Bezi ağzına bastıran kadın geri çektiğinde kan lekesi gördüm, kahretsin, durumu kötüydü.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Sadece... size yardım edebilir miyim? Durumunuz kötü görünüyor." Telaşa kapılmışım.

Kadın yüzünü kaldırmadan eliyle geçiştirdi. "Hayır, hayır. Lütfen gidin. Bizi ele vermeyin, yeter."

Ele vermek mi? Burada ne oluyordu, Tanrı aşkına?

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum..."

"Büyü yapmıyoruz!" dedi kadın başını kaldırıp çökmüş göz altlarıyla acınası şekilde yüzüme bakarak. "Kökleri sadece çay yapıp içiyorum. Şifa için."

Aniden bir ürpertiyle geriye çekildim. Bu, sadece bir annenin çaresizliği değildi, bir yasakla sınanmış hayatın dışa vurumuydu. Köyde büyü yapmak yasaktı.

İçimde bir ağırlık, bir baskı oluştu. Kaleye dönmem gerekiyordu ama kadının yüzü, kızın çaresiz bakışı yerime kazık gibi çakılmama neden olmuştu.

"Kimseye bir şey söylemeyeceğim," dedim güven verici bir sesle. "Bana güvenebilirsiniz."

Kadın neredeyse ağlamaklı bir halde yığıldığında koşup kollarından tuttum ve onu yatak olarak kullandığı belli olan yer minderine yatırdım.

"Şimdi gideceğim ama yardımcı olmak istiyorum. Elora beni pazarların olduğu yere götürürse size yiyecek bir şeyler alabilirim."

Kadın bana afallayarak baktı ve uzun bir süre bunu kabul edecek gibi durmadı. "Benim de oraya gitmem gerekiyor. Lütfen, sadece bana güvenin. Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğim, bu bir yemin."

Efendi gibi konuşmuştum. Onun yemini kulağa ne kadar ikna edici geliyorsa ben de kadına o şekilde güven vermeye çalışıyordum. Kan yemini etsem... Büyünün varlığı bile kadının aklını kaçırmasına neden olacak gibiydi, bu yüzden o işe girişmedim.

Kadın sonunda dudaklarını araladı. "Elora ona pazara kadar eşlik et." Derin bir nefes verdiğimde sıkıntıyla kabaran göğsüm hafifledi. "Yardımanız için minnettarım ama buraya geri dönmeyin lütfen. Bir yabancıyla dikkat çekmek istemiyorum."

Başımı aşağı yukarı salladım. Elora küçük elini avcuma sardı ve beni ayağa kaldırdı.

Evden çıktığımızda tanık olduğum gerçek içsel bir çatışmaya dönüşmüştü. Gördüklerimi değerlendirirken her yerde yoksulluk ve zenginliğin bariz farkının olacağını biliyordum ama büyü yapmanın yasak olması içimde bir sıkıntı olarak büyüyordu. Falcon'ın yönetim tarzını anlamaya başlamıştım, bunun köylere ne denli ulaştığını görmekse farklıydı.

Ben üzerime çöken ağırlıkla zar zor yürürken Elora beni çekirtmeyi ve yönlendirmeyi sürdürüyordu.

"Annen ne zamandır hasta?" diye sordum.

Parmaklarını kaldırıp, "Beş mevsim geçti," dedi Elora.

Bir yıldan uzun süredir bu haldeydi, Tanrı korusun, ölümcül bir şeyse bu kızın ne halde olacağını düşündüm.

"Baban var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sayamayacağım kadar çok mevsim önce hastalıktan öldü."

Kederimden boğulmak üzereydim. İçimdeki koruma içgüdüğü arşa çıkıyordu.

Pazar yerine ulaştığımızda kalabalığın sesini bile çok sonra duymaya başladım. Sokak boyunca ahşap tezgâhlar dizilmişti; üstlerinde renk renk kumaşlar, kerpetenler, tozlu kavanozlar ve bakır kaplar parlıyordu. Köyde pazar günüydü; insanlar sesli sesli pazarlık ediyor, çocuklar ayaklarının altındaki çamuru sıçratarak koşuşturuyordu. Havada bir karmaşa vardı ama bir o kadar da canlı, bir o kadar gerçekti. İşte ilk geldiğimde asıl gördüğüm manzara buydu.

Temiz döşemeli yoldan yürürken düşüncelere öyle boğulmuştum ki eteklerime yapışan Elora'nın varlığı beni kendime getirdi.

"Nasıl yiyecek alacaksın?"

"Öncelikle ne yemek istersin?"

Kız kocaman, iştahlı gözlerle bana baktı. "Elma."

Falcon'ın varlığını hatırlatan meyveyi duyunca omzumdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kızıl saçlı Efendi ne tür bir adamdı böyle? Onun o insanı hipnoz edebilecek gri gözlerinin ardında ne gizliydi?

Onu düşünmemin ruh sağlığıma iyi gelmeyeceğini bildiğim için, "Gel bakalım," dedim bu sefer ben Elora'nın elinden tutup. Gözlerim tezgâhları arşınlarken başını kaldırıp bana tuhaf tuhaf bakan satıcıları yok saymaya çalıştım. Prenses olduğumu bilen yoktu, görünürde böyle kimseyi görmesem de lüks kıyafet giyen tek kişi olmadığımı umdum. Neyse ki, "Gordion tebaasından olmalı. Hanımın buraya geldiğini duydum," diyenleri işittim.

Beni *kaltak* Rhea'nın tebaasından sanmaları işime gelmişti. Bugün lüks arabalar buralardan geçip kaleye gidecekti, dışarı çıkmak için ideal bir gün seçmiştim. Ya da berbat bir gün. Sonucunu görecektim ama şimdi işim başkaydı.

Dışarı serilmiş tezgâhlara göz gezdirirken birden diğerlerinden daha büyük bir tezgâh gözüme ilişti, takıları inceledim. Arkasında da tezgâhın sahibinin içinde sürahiler, tabaklar ve değişik dekorasyonlar olan küçük bir dükkânı vardı.

"Gel," dedim Elora'yı içeri çekerek.

İçeri girdiğimizde raflardaki süslere ve takılara baktım. Dükkânın içi küçüktü ama gözülcüydü. Raflar duvarları kaplamış, üzerine küçük kutular, keseler ve taş kutucuklar dizilmişti. Her kutunun içi parlak metal takılarla doluydu. Bazı taşlar sanki kendi ışıklarını yayar gibi hafifçe parlıyordu; bakır ve gümüş zincirler, el işçiliğinin sıcaklığını yansıtıyordu. Tavandan sarkan küçük avizeler, mum ışığının titrek yansımalarını metal yüzeylerde yansıtıyor, burayı daha gösterişli bir hale sokuyordu.

Havanın içinde hafif bir reçine ve eski odun kokusu vardı; taş zemindeki tozlu ayak izleri, buranın ne kadar eski ve köklü olduğunu fısıldıyordu. Dükkânın köşesinde küçük bir tezgâhın arkasında yaşlı bir adam oturuyordu; gözleri keskin ama yumuşak, elleriyse yılların verdiği ustalıkla takıları düzenliyordu.

Adama doğru ilerlediğimde gözlerini kaldırıp bana baktı. “Ne arıyorsunuz?”

Direkt sorduğu soruyla boğazımı temizledim. “Aslında bir şey aramıyorum,” dedim omzumu dikleştirerek. Sonra kulağımdaki inci küpeleri çıkararak avcuma aldım ve pazarlığa soyunmak için tatlı bir gülümsemeyle adama uzattım. “Size bunları satmak istiyorum.”

“Hmm...” diye mırıldandı adam eğilerek küpeleri incelerken. Sonra birini parmaklarının arasına alıp yukarı kaldırarak iyice süzdü. Ardından kaşlarını çatı, ellerinden biri tezgâhın kenarında sıkıştı. “Bunlar... fazla gösterişli,” dedi sert ama sessiz bir tonla. “Bu köyde, bu pazarda... değil. Satın alamam. Buraya uygun değiller.”

Şok ve hüsrarla arasında gidip geldim. “Fazla gösterişli olduğu için mi almıyorsunuz? Bu çok saçma.”

“Saçma?” diye sordu adam kaşları daha çatılırken. “Belli ki buralardan değilsin, genç kadın. Bunu ancak bir soylunun kulaklarından söküp alabilirsin, satarken nereden geldiğini açıklamaya çalışırken canımdan olmamı mı istiyorsun?” Tek kaşını kaldırdı. “Kimsin sen?”

Arkasında duran perde aralanıp genç bir oğlan elindeki sürahiyi bezle silerek tezgâhlardan birine ilerledi. Başka birinin varlığı rahatsız ettiği için konuyu uzatmamaya karar verdim ve adamın elindeki küpeyi geri aldım.

“Sorun yok. Başkasına sorarız,” dedim ve Elora’nın elinden tuttuğum gibi onu da dışarı çıkardım.

Kahretsin. Planım boşa düşmüştü.

“Üzülme, pren...”

Parmağımı Elora’nın dudaklarına bastırdım. “Bana öyle seslenmek yok. Adım Ross. Bana böyle seslen, olur mu?”

Elora başını aşağı yukarı sallarken parmağımı geri çektim. Ne yapacağımı düşünürken gözlerim üzerimi taradı ve çamura bulanmış eteklerime kaydı. Ardından ayaklarımı kumaşın altından şöyle bir çıkarıp ayakkabılarıma baktım.

“Sence bunlar satılır mı, ne dersin?”

Elora gözleriyle beyaz babetlerimi süzdü. “Kunduracı belki alabilir.”

Küpeleri kulaklarıma tekrar taktım. “Pekâlâ. Kunduracıya gidiyor...”

O an gözüme çarpan bir tezgâh uzaktan ıslıl ıslıl parlamaya başlamıştı. Hayır, takı dükkânından çok farklı bir ışıltıydı bu. Tanıdık ve neredeyse beni elle tutulur cinsen kendine çeken bir ışıltı.

Sarsak adımlarla oraya doğru yürüyüp tezgâha yaklaştım. Doğal taşlar tek tek gözüme çarptı. Tam o anda, gözlerim pembe bir renk aradı ve kalbimde korkunç bir sızı baş gösterdi. *Pembe kuvars. Aşk taşı.*

Blake’in onu bana rüyamda gösterdiği kısım gözümün önünde canlandığında neredeyse bacaklarım tutmayacaktı. Elimin titrediğini fark etmiş olacak ki küçük kız parmaklarıma sıkı sıkı sarındı.

Sonra bir ses doldu kulaklarıma, çok duymadığım ama unutamayacağım bir melodiye sahip.

“Güzel kız, güzel kız, senin için neyim var bakalım?”

Kirpiklerimi ağır ağır kaldırıp tezgâhın arkasında beliren kadına baktım. Kafasına bağladığı örtü ve esmer teniyle Nerissa karşımda duruyordu. *Bana pembe kuvarsı satan kadın.*

Onu Scathan'da gördüğümde bana söylediği son sözler kulağında çınladı.

"Aşk, zamanın terkisine atlayıp gelir ve ne yaparsan yap ondan kurtulamazsın."

Ben donakalmış şekilde onu izlerken onun da gözleri ilgiyle benim üzerimdeydi. *Spiritus*'u karşıdakinin ruhsal güçleri sezmek, yani *Spiritus*'ları algılamaktı. Benim zamana hükmedebildiğimi biliyorsa bile buna dair bir söylemde bulunmuyordu. Gözleri öyle bilge, öyle kadimdi ki ona bakarken tüm gün kanımda dolaştığını hissettiğim büyülerim bir elektrik akımı gibi parmak uçlarımı karıncalandırdı.

"Sen... Burada..."

Nerissa, yüzünde hafif bir tebessümle öne eğildi. "Nerissa'nın sözlerine kulak vermek istersen, onu her diyarda bulabilirsin."

"Nasıl?"

Kadın ellerini açarak tezgâhını gösterdi. "Ben orada buradayım; diyar diyar gezer, taşlarımı satarım."

Elim ayağım uyuşurken tanıdık ama bir o kadar da yabancı kadını görmenin kalbimi daha çok ağırlaştırdığını hissediyordum. Scathan'a dair bir iz görmek gibiydi.

"Yeni bir aşk taşı mı arıyorsun?" diye sordu bana kaşlarını kaldırıp tebessümle bakarak. Gözlerine bakmak bile beni tesiri altına alıyordu. Avcunu açıp hafifçe bana uzattığında gözlerim vurucu bir şekilde oraya çarptı ve gördüğü şeyi algılamaya çalıştı. "Ya da sana ait olanı geri mi istersin?"

Kalbim dörtmala koşan bir at gibi hızlanırken nutkum tutulmuştu. Elora'nın beni sıkı sıkı kavrayan parmakları olmasa olduğum anı rüya sanacaktım.

Diğer elimi uzatıp titreyen parmaklarımla pembe kuvarsa dokundum. Batmaya başlayan gün ışıkları şimdi mi solmuştu yoksa ben havanın kararmaya başladığını yeni mi fark ediyordum, bilmiyordum, görebildiğim tek renk taşın pembe parıltısıydı.

Efendi ve gölgesiyle sarılı duygularım bir girdap oluşturdu. Bana bunu Gölge almıştı, Efendi ise rüyamda avcunda tutuyordu. Savaşçının hatırası genzimi yakıp geçen acı bir tada dönüştü. Onu zihnimden uzak tutmuştum ama içimde kopan fırtına özlemimi açık ediyordu. *Kahretsin.*

“Nasıl?” diye sordum, dile getirebileceğim başka bir soru ya da kelime yoktu.

Nerissa her ne söyleyecekti, bilmiyordum ama bel boşluğumda hissettiğim bir baskıyla ve bir vücudun varlığıyla donakaldım. Elora ise elimi bırakıp benden birkaç adım uzaklaşmıştı.

“Benimle gel, kadın,” dedi tanımadığım yabancı bir ses.

Nerissa’yla göz göze geldim. Bilge gözleri arkamdaki bilmediğim erkeğe takılmıştı ama bir hamlede bulunmadı. Belimde hissettiğim baskının etime batmasıyla bir bıçak olduğunu kavradım.

Elimdeki pembe kuvarsa avcuma sıkı sıkı kapatıp Elora’ya baktım. “Onunla kal. Geri döneceğim.”

Nerissa’nın yanında kalması ne kadar güvenilirdi, bilmiyordum ama en azından tanıdık bir yabancıydı.

Arkamdaki yabancının beni çekiştirmesiyle kalabalık arasından sıyrılarak yürümeye başladım. Arkamdaki baskı her hareketimde artıyordu, elbisemin delindiğini hatta tenimden süzülen ılık kanı bile hissediyordum.

Sonunda ara bir sokağa çekildim ve sırtım duvara yapıştırılırken genç bir çocukla karşı karşıya kaldım. Kaşlarım çatılırken neyin içine düştüğümü anlamaya çalışıyordum.

“Sen kimsin?” dedim yüzümü buruşturarak. “Ne istiyorsun?”

O an, onu daha önce nerede gördüğümü anladım. Takıcının dükkânında sürahiyi bezle silen gençti bu. Taş çatlasa on beş yaşındaydı ve elinde tuttuğu bıçağı bana doğrultmuştu. Sokağın diğer tarafından gelen iki genç daha ona katıldığında büyülerle çevrili keşmekeşten sonra bir de sokak gaspçılarının eline düştüğümü fark ettim.

Bıkkın bir nefes vererek gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?" dedim onlara hayretle bakarken. "Bir de siz mi çıktınız?"

Çeşitlilik gösteren şaşkınlık seviyeleriyle bana baktılar. Bekledikleri tepki belli ki korkup yalvarmamdı.

"Söyleyeceklerime alınmayın ama," dedim tükenmiş bir sesle. "Eğer bunu birkaç ay önce yapsaydın, korkudan altıma yapmış olurum."

Bana bıçak uzatan genç göz ucuyla diğerlerine baksa da gardını da indirmiyordu.

"Fakat sizden önce öyle belalar atlattım ki," derken bir parmağımla elindeki bıçağı gösterdim. "Bu komik geliyor." Gözlerimi gökyüzüne diktim. "Gölde yüzen Kupala'nın tam önüne düştüm, neredeyse ona yem oluyordum. Matron tarafından atımın önü kesildi, neredeyse ona da yem oluyordum." Ben aheste aheste onlarla dertleşirken hareketsiz kalmışlardı. Gözlerimi tekrar gencin yüzüne çevirdim. "Lanet olası bir Supra'nın tek gözüne hançer sapladım..." Uzun bir nefes alarak iç çektim. "*En kötüsü de* dağ ruhları Parehe-lerdi. Saçımı kesmeleri, vücudumda açtıkları yaralardan daha çok canımı acıttı."

Gaspçının kahverengi gözleri kocaman olmuştu ama bıçağı hâlâ sıkıca tutmaya devam ediyordu. Başını sallayarak afallamasının geçmesini sağlamaya çalıştı. "Ne diyorsun sen, kadın? Sus ve bize..."

"Küpeleri mi istiyorsunuz?" diyerek sözünü kestim ve bir parmağımla küpeme vurdum. "Üzgünüm ama süsümü bozma isteğim çoktan kaçtı. Patronun bile onu almazken sen alıp ne yapacaksın?"

Patron kelimesinden bihaber birbirlerine bakarlarken nasıl bir kaçığa çattıklarını düşünüyor olmalıydı. Karşımdaki kendini toparlayıp bıçağı salladı. "Seni öldürüp almamızı istemiyorsan kendi ellerinle ver. Sende onlardan çok vardır."

"Gaspçılığa mahal yok, evlat," dedim bilge bir yaşlı gibi. "Şurada yiyecek bulmak için çabalıyorum. İşime engel oluyorsunuz."

"Bana bak, kadın!" dedi çocuk boğazıma bıçağın keskin tarafını dayayıp. "Kes sesini yoksa ben boğazını keserim. Ver o küpeleri bana!"

Dişlerim bilenirken sırtmaya başladım. Ambrossia yine gücünü gösteriyordu ya da ben iyice kafayı yemiştım. Panik kelimesi benden uzağa kaçmıştı, adrenalin kanımdaki mitolojik alkolün etkisiyle coşkuya kapılmamı sağlıyordu. "Keşke büyüyle tehdit etseydin, bunlar artık benim için çok basit kalıyor."

Büyü kelimesini duyar duymaz çocuğun da gözle görülür şekilde beti benzi attı. "Ne büyüsü?" dedi sorgular gibi. Sonra bakışlarım da ne yakaladı, bilmiyorum ama elinin hafifçe titrediğini fark ettim. "Sen yoksa..."

Sırtmam daha da büyüdü. "Cadı mıyım? Bilmem, bir bakalım öyle miyim?"

Karıncalanmaya devam eden parmağımı çocuğun bıçak tutan koluna sardım, elektrik akımı gibi çatırdayan gücüm birden başka bir çatırtıya eşlik ederek dışarı taşıtı.

Çocuk boğuk bir sesle bağırarak geriye sendelerken tuhaf bir açıyla sarkan elinden bıçak yeri boyladı. Bileğini kırdığımı fark edince gözlerim kocaman oldu. Ufak bir çığlık atıp bir parmağımla çocuğu gösterirken, "Bunu yapabileceğimi ben bile bilmiyordum!" dedim. Heyecandan dilim damağıma yapışmıştı.

Diğerleri ne yapacaklarını bilemeyerek bir geri bir ileri gidiyordu, yerde bileğini tutan arkadaşlarına yardım edip etmemekte karsız kalmışlardı.

Büyü yapılması yasak olan bir yerde büyü yaparak iyi bir bok yemediğim malumdu, Falcon'a haber giderse bu cadının peşine düşülürdü ve birçok kişi suçsuz olsa da zanlı ilan edilirdi. Salem'deki cadı avlarını günümüz tarihinden dolayı iyi biliyordum.

Parmağımı üçü arasında dolaştırdım. "Bundan birine bahsedersiniz gece vakti peşinize düşer, uykunuzda nefesinizi keserim."

Yerde kırık bileğiyle debelenen başını sallasa da diğer ikisi kararlarını vererek geri geri yürümeye başladı. Kaçmaya niyetlendiklerini anlayınca gözlerim kısıldı. Adrenalinle ilerlerken pembe kuvarısı sıkı sıkı tuttum. Naiad'ın tuhaf sesi yine zihnimde yankılandı, birden diğer sokaktaki pazarın gürültüsü ve kaçmaya çalışanların ayak sesleri kesildi. Duyulan tek şey benim adımlarımın sesi oldu.

Gaspçıların donmuş bedenlerinin önüne geçtim. Zaman, benden kurtulup tekrar akmak için mücadele verirken gaspçılar tekrar hareketlendi, tam bana çarpmak üzereyken durdular.

Şaşkınlıklarından zevk alırken yüzlerine doğru kahkaha attım.

İkisi de korkuyla irkilip geriye doğru kıçlarının üzerine düştü.

"Bakın, bunu da böyle kolay yapmayı beklemiyordum!" Elimle kafamı kaşıdım. "Bugün neyim var benim böyle?" Aklıma bir cevap gelmiş gibi parmağımı kaldırdım. "Sanırım alkol anksiyetemi alınca her şey daha kolay gelmeye başladı."

Dediklerimden hiçbir şey anlamamaları bir yana birden önlerinde belirmem dehşete daha çok düşmelerine neden olmuştu.

"Gece uykunuzda," dedim boğaz kesme işareti yaparak. "Anladınız mı? Burada olanları ebediyen unutun."

İkisi de hızla başlarını salladı. Tam ayağa kalkıyorlardı ki arkalarından gelen bir ışık patlaması, kararmaya yüz tutan havada daha çok göz aldı.

Kırıştırdığım gözlerimin ardından neler olduğunu görmeye çalıştım. İkili tekrar yeri boylamıştı ama bu sefer gözleri kapalıydı ve vücutları çok tuhaf açılarla kıvrılmıştı.

Cani bir seri katil rolüne bürünmüşken birden temkinli olması gerekenin ben olduğumu fark ederek gardımı aldım ve gözlerimi kaldırarak sokağın geldiğim tarafına baktım. Bileği kırılan gaspçı da yerde kıpırtısızdı.

Bakışlarım bu sefer bana doğru yaklaşan birine kaydı. Pelerinin başlığını takarak yüzünü görmeme engel olan kişi üzerime doğru geliyordu. *Siktir*. Geriye birkaç adım atmıştım ki tam önümde belirdiğinde yüzünü kaldırdı.

Şoktan ağzım aralanırken nefesimi bile veremedim. Pelerinin başlığıyla sakladığı saçları görünmese de bu dünya için bile uhrevi bir yüze sahipti ve bana çok tanıdık gelen sıcak ifadesi yerli yerindeydi.

“Blue?” dedim şok içinde.

Blue, güzel dudaklarını kıvırdı. “Ben de seni gördüğüme sevindim, *Ross*.”

Şeytan mı Melek mi?

Steelfeather – With The Devil I'm Going Down
Cennet basit bir cehennemdir,
Ne kadar düşündüğümüzün bir ölçüsüdür.

Ardell Skedwaller

Ardell Skedwaller; son kalan soylu Skedwallerlardan ikincisi, Arion'ın ikizi... Erkek kardeşine ve diğer savaşçılara denk olabilmek için fiziksel gücünü de zirveye taşımaya çalışmış, yıllarca talim yapmıştı. Sayısız göreve katılmıştı, sayısız darbe ve yara almıştı.

Lakin bu, bugüne kadarki en zorlu yolculuklarından biriydi.

Efendi'nin talimatıyla kaleden hemen çıkmışlar, Vulcan'a doğru son sürat ilerlemeye başlamışlardı. Genelde dinlenmek için kısa da olsa zaman ayırırlar ve koşulları değerlendirirlerdi. Şimdiyse dünden beri at sürmüşler, soğuyan Scathan havasından nasiplerini almaya başlamışlar ve hiç dinlenmemişlerdi.

Soğuk, Akreplerin iğneleri gibi yüzüne batarken Ardell donmuş parmaklarıyla atların eyer kayışını zor tutuyordu. Kısrağı, *Ara*, hız konusunda bir efsaneydi. Ardell, ona yıldız anlamına gelen bu ismi verdiğinden beri ikisinin arasındaki bağ bambaşka olmuştu. Kaidan ve Arion'dan daha önde gittiği için kendisiyle gurur duyabilirdi fakat Gölge'nin atına — *Wren'in ona verdiği isimle Gölge'ye*— yetişmesi imkânsızdı.

Evet, bugün *Gölge* onlarlaydı.

Efendi, kale dışındaki görevlerde daima Gölge olarak yola çıkarırdı. Bu bilgiyi bilen sayılı kişilerden biri de Ardell'di ve bu onun için

bir onurdu. Savrulan siyah pelerinine tezat olan tek şey, boğazına bir boyunluk gibi dolanan Sedna'nın beyaz parıltısıydı.

Sedna, Gölge'nin olduğu görevlere de arada sırada katılırdı. Efendi'nin yılanının onunla beraber yolculuk etmesini kimse yadırgamazdı. Gölge'nin Efendi'nin büyüsel bir varlığı olduğunu, hatta bizzat onun gerçek gölgesi olduğunu düşünenler bile vardı. Onun hakkında garip hurafeler diyar boyunca dolaşıyordu.

Yılanını yanına aldığına göre Efendi kaleye uzun vadede dönmeyi planlamıyordu. Bu da Ardell'in beklenti içinde kasılmasına neden oldu. *Ne düşünüyordu? Bu yolun sonu nereye çıkacaktı?*

İkiziyle birlikte onun izinden gitmeye karar verdiklerinde yaşları küçüktü ama öngörüleriy büyükü. İkizler, *Spiritus*'larını ilk keşfettiklerinde anne ve babaları bile onlardan korkmuştu. Ardell yanlışlıkla babasını nefessiz bıraktığı o günün acısını hâlâ kalbinde taşıyordu.

O gün tekrar gözlerinin önünde belirince eyer kayışını daha sıkı tuttu.

Ruhsal gücünü ilk kullanan Arion olmuştu.

Ardell yaşları henüz küçükken güçsüz bileklere, kısa bacaklara ve hassas bir tene sahipti. Talim alanında kendisiyle güçsüz olduğu için alay eden erkeklerden biri sabrını taşıran son nokta olmuştu lakin o zamanlar kendisini onlara kafa tutabilecek güçte görmüyordu. O esnada, Ardell'in sükûnetinin tersine sahip Arion araya girmiş ve... Üç çocuğu da bayıltana kadar nefessiz bırakmıştı.

İşte o gün, o zamanlar bilmeseler de *Vacuum* oldukları ortaya çıkmıştı. *Hiçbir büyü gücü olmayan anne ve babalarının aksine, biri cadı ve diğeri çok nadir görülen Dewinlerden biriydi. Onların *Spiritus*'u herkesi ölesiye dehşete düşürürdü, havayı âdeta kan emici hayvanlar gibi emerek kişiyi nefessiz bırakabiliyorlardı.*

Kalede halihazırda büyüye karşı büyük bir korku ve tedirginlik çoktan belirmişti zira Efendi'nin ikinci oğlu, Dione Nightingale'in

ZAMANSTIZ-II

rohumu... Büyü güçleri olduğunu herkese ilan etmişti. *Hem de dehşet verici bir anda.*

Ardell değil dile getirmek, zihninden bile o olayı geçirmezdi. O zamanlar her ne kadar kalede dolaşan bir söylenti olarak kalsa da Ardell, o olayın gerçek olduğunu biliyordu. Efendi'nin boynunda beliren yılan derisi de bunu alenen sergiliyordu. *Yine de...*

Anne, babası Arion'ın sebep olduğu karmaşadan sonra onları odaya çektiğinde Ardell ikizini azarlayan babasına öfkelenmiş, bu sefer de o istemsizce gücünü kullanmıştı. Ve o gün, onu sakinleştiren ve ona elini uzatan kişi Efendi'nin ikinci oğlu Blake Nightingale olmuştu.

"Sen ve Arion yalnız değilsiniz," demişti Blake. *"Hiçbir zaman da olmayacaksınız. Bırakın sizden korksunlar. Ve bunda ne kadar haklı olduklarını onlara göstereceğiz."*

Bu sebeple boynunda beliren yılan derisine rağmen onu yargılamamış, onun izinden gitmeye karar vermişti. Daima da gidecekti. Büyü güçlerinden korkanlar onları yeryüzü üzerinde kabul etmeseler de varlıklarını inkâr etmeyecek, saklanmayacaklardı.

Şimdiki zamana gelirsek... Efendi, Sierra'nın ihanetinden sonra düşüncelerini daha fazla kendine saklar olmuştu. Bu, Ardell ve diğerlerine de güveninin sarsılmasından mı belirsizdi, hiç olmadığı kadar içine kapanmıştı. Belki de yüzden Vulcan'a gideceklerinden bile son anda haberleri olmuştu. Ve genç kadın biliyordu ki Efendi sessizse, bu kopacak büyük bir fırtınanın habercisiydi.

Her ne olursa olsun Ardell kalbinin kırılmasına izin vermeyecekti, o bir savaşçıydı, Efendi'ye sadıktı ve sadakatini her zaman göstermeye kararlıydı.

Ya da... Bu sessizliğinin ve öngörülemez hareketlerinin tek sebebi prenesti.

Göklerdeki biliyor ya Ardell, Gordionlulardan, hatta Gordion'un bir karış toprağından bile ölesiye nefret ediyordu. Prenses de bu sebeple nefret beslese de... Onda farklı bir şeyler keşfetmişti.

Spiritus'u halihazırda farklıydı lakin hareketleri de... Tuhaf ve anlaşılması güçtü. Onu zor bir düğümü açmak ister gibi çözmeye çalışırken sükûnetini korumaya karar vermişti. Arion her ne kadar tek darbeye kellesini alacak gibi davransa da Ardell farklı bir yaklaşım tercih etmişti. *Uzak kal, izle ve gör.*

Kayışları sıkı sıkı tutarken Gölge'nin rüzgârın etkisiyle savrulan pelerinine baktı. Talih bu ya, Scathan Kalesi'nden yola çıktıkları için seviniyordu. Sonsuzluk Kalesi'nde olsalardı, kâbuslara konu olacak bir bataklığı geçmek zorunda kalırlardı. Efendi'nin sessiz öfkesine bakılırsa hızlı olmak için o yolu bile göze alacağı belliydi.

Akşam vakti Vulcan'a ulaştıklarında sonunda atlarından indiler ve köyün girişindeki kör bir noktada soluklanmaya başladılar.

Köyün ışıkları sönmüş, ahali evlerine çekilmişti ve burada en az dikkat çekecekleri zamandı. Vulcan'da Dowra'daki gibi pazar tezgâhları geç vakitlere kadar açık kalmazdı, bu özellikleri Morian sınırına çok yakın oldukları için onlarda olmalıydı ve Efendi onların yaşam tarzlarına karışmıyordu. Kalelere daha yakın köylerdeyse Scathan'ın akşam hareketliliği daha çok göze çarpardı. Tehlikeli bir yaratık topraklarda göze çarpmadığı müddetçe sokağa çıkma yasağı olmazdı.

Yine de gösterişli savaşçı kıyafetlerini giymek yerine daha makul parçalar seçmişlerdi. Ardell'in üzerindeki beyaz keten gömleğinin karın kısmını saran korsesinin içi kelebek bıçaklarla doluydu. Camilla'dan zor bela aldığı Akrep iğnelerinden iki tanesini de kahverengi deri çizmelerine saklamıştı. Üzerine geçirdiği siyah pelerinin başlığını düzeltti. Erkeklerin saçları açıktı ama Ardell her zaman uzun, külrengi saçlarıyla öyle ya da böyle dikkat çekiyordu. Bu yüzden sıkı bir topuz yaptığı saçlarını başlığının içine saklamıştı.

Kaidan, elini kısa sarı saçlarının arasında dolaştırdı. "Remus yerine kalede kalan ben olmalıydım," diye homurdandı parmakları yüzünü de ovuşturmaya başlarken. "Yüzüm uyuştı. Konuşurken bile zorlanıyorum."

"Zorlanmana rağmen hâlâ konuşmaktan geri durmuyorsun." Arion üzerindeki siyah pelerinin içindeki kınına yerleştirdiği kılıcını düzeltti.

Kaidan, atını ağacın gövdesine bağlayan ve kimseyle ilgilenmeyen Gölge'ye göz ucuyla bakarken Arion'ın omzuna yumruk atarak karşılık vermeye çalıştı. "Blue burada değil diye huysuzlanıyorsun derdim demesine de kahretsin ki bu senin normal halin."

Mavi saçlı Nemf'in adını duyunca Arion dişlerini sıkı. "Çenen hayatımı çekilmez kılıyor."

"Kesin şunu," diye söylendi Ardell, kılıcını atına bağlı kınında bırakırken. "Çocuk değilsiniz artık."

Kılıcı yanında olmadığında kendisini her zaman boşlukta hissediyordu. Herkesin iyi olduğu bir silah vardı: Rem ok atmada iyiydi, Kai baltada, Camilla iğnelerde... İkizlerse kılıçlarıyla güçlüydü. Tıpkı babaları gibi. Skedwaller kardeşler, babalarına denk gelebilmek için çok çabalamıştı ve kılıçlarına bağımlı hale gelmişlerdi.

Bugün de Arion gibi pelerinine gizlemeyi de düşünse de bundan vazgeçti, ikizi kılıçla savaşıırken sessiz olma konusunda kendisinden çok daha iyiydi. Ardell, dikkat çekmemesi gereken bir köyde bıçaklarıyla çok daha iyi idare edebileceğini düşünüyordu.

Üçü birbirleriyle ilgilenirken birden Gölge yanlarında belirdi ve Ardell ona bakabilene dek başını çevirdi. Sedna'nın gövdesi pelerinin içinde kalıyordu, başıysa omzuna yaslanmış vaziyetteydi. Usul usul uyuyor gibi görünüyordu.

"Arion, Kaidan," dedi Gölge peçesinin ardından puslu bir sesle. "Köyü kolağan edin."

Arion ve Kaidan, başlarını eğerek onu onayladı ve hemen harekete geçti. İkisinin gidişini izlerken Ardell sessizce bekliyordu.

Gölge yürümeye başladığında kendisine bir buyruk vermediği için o da hareketlendi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu kerpiç ve ışıkları sönmüş evleri geçmeye başladıklarında. Yanan bir sokak meşalesini de Gölge eldivenli elini kaldırarak söndürdü ve etrafı tekrar karanlığa boğdu.

“Düşüncelerimizi susturmaya.”

Söylediği şeyden ne anlam çıkarması gerektiğın bilemeyen Ardell’in kaşları hafifçe çatıldı. Bir süredir onunla birebir konuşma fırsatı olmadığı için şu an dile gelmemiş şeyleri konuşmanın tam zamanı olduğunu düşündü.

“Eğer müsaade edersen, düşüncelerinin ne yönde olduğunu bilmek istiyorum. Bana ne kadarını anlatabilirsin?”

Gölge, yanan bir meşaleyi daha elini savurarak söndürdü.

“Neyin, ne kadarını bilmek istediğine bağlı.”

Ardell, ona biraz daha yaklaştı. Sesini kısık tutuyordu ama söyleyeceği şeyi duvarların bile duymasını istemezdi. “Prensesin *Spiritus*’unu biliyorum,” dedi Gölge’nin sessiz adımlarına eşit ilerlerken. “Tabii bunu senin de bildiğine eminim.”

Gölge ona bakmadı, bir tepki de vermedi. Sadece peçesinin ardından, “Evet. Başka?” diye sordu. Ardell zaten bir onaylama beklemiyordu, sorusunun devamı çok daha önemliydi.

“Bu güce başka kimin sahip olduğunu da biliyorsun.”

Gölge’nin adımları onları nereye götürüyordu bilinmez, düşüncelerinin çok tehlikeli yerlere götürdüğü belliydi.

“Evet, Ardell. Onu da *biliyorum*.” Birden durup Ardell’e döndü ve karanlıkta dikilen gerçek bir gölge gibi karanlığı genç kadının üzerine düştü. Sedna da başını kaldırmış, kısık gözleriyle genç kadına bakmıştı. “Gücünü başka keşfeden var mı?”

Ardell, dudaklarını birbirine bastırdı. “Bilmiyorum, bunu ilk kez şu an dile getiriyorum. Supraların kaleye saldırdığı gün gücünü kullandı. O anda sadece ben şahit oldum.”

Gölge, sessizce söylediklerini değerlendirdi.

"Ardena'nın yardımcısı Ezra," dedi Ardell ona doğru bir adım daha atıp fısıldayarak. "Bu güç onda vardı. Bu ne anlama geliyor?"

Dione ve Ardena...

Büyü tabiatını sarsan iki kız kardeş. Cadıların ilk öncüleri. Vahim hikâyeleri dilden dile dolaşan, tüm toprak parçalarında efsaneleşen kudretli kadınlar.

Onların savaşları sonucu ortaya çıkan yeni türler bile doğmuştu: Avcılar. Kurda dönüşen, hızlı iyileşen ve Dione'un peşinden ilerleyen lanetli cadıları, Dorchaları, avlamaya yemin etmiş savaşçılar.

Ardena, iyi tarafı simgeliyordu; ihanete uğramış, kocası ve kızı elinden alınmış, kendini bu uğurda feda etmiş altın saçlı, uhrevi bir varlık. Ablası Dione ise toprağa fısıldansa yeşeren bitkileri solduracak bir laneti gerçekleştiren, kara büyülere kendini adayan, kan kızılı saçlı karanlık varlık.

Ve Efendi Nightingale, bu cadılardan lanetli olarak anılanın oğluydu.

Ardell'in Ezra'nın gücünü bilmesi, Ardena'nın yardımcılarına duyduğu ilgiden geliyordu. Kısrağının adını Ara koyması bile bu sebeptendi. O cadılar, Avcıların üzerindeki lanetin bir kısmını da olsa kırabilmek için Ardena'nın çevresinde bir yıldız gibi dizilmişler ve ona yardım etmişlerdi. Güçlülerdi, kadimlerdi ve Ardell uzun zamandır o cadılar kadar kudretli olmayı dilerdi.

Prensesin onun ilgisini bu kadar çekmesinin de nedeni buydu.

Gölge, Ardell'e doğru bir adım atıp peçesinin ardından konuşurken Sedna'nın kısık tıslaması da ona eşlik etti. "Prensesin, Ezra'nın soyundan geldiği anlamına geliyor." Başını eğerek iyice kulağına yaklaştı. "Gordion Hanımı Rhea'nın düşündüğümüzden daha çok şey gizlediği anlamına geliyor. Ve sen şahitsin ki gizlediği ne varsa bunu öğreneceğim, boğazına usulca dolayacağım ve gözle-rinden kan akıtana kadar onun nefesini kesmeden durmayacağım anlamına geliyor."

Ardell'in tenindeki her bir kas seğirdi. Rhea'nın adını duymak bile ağzında ekşi bir tat bıraksa da Gölge'nin sözleri içinde bir memnuniyet duygusu yarattı. "Prenses onun kızı olmayabilir mi?"

Gölge, kısa bir süre sessizce söylediği şeyi değerlendirdi. "Bunu da öğreneceğiz lakin prensesin Ezra'nın soyundan gelmesi için onun kızı olmasına gerek yok. Herhangi bir yerden kesişen kan bağı da *Spiritus*'u olması için yeterli olabilir."

Spiritus'lar konusunda Efendi daha bilgiydi.

"Prensesi Rhea'nın ne çevirdiğini öğrenmek ve iki diyarın birleşmesini önlemek dışında... *Onunla ilgili başka bir gayen var mı?*"

Ardell tam göremese de onun kaşlarının havaya kalktığını fark etmişti. Neyi ima ettiğini pek tabii anlamıştı. Bu soruyu anlamış gibi Sedna tısladı ve Blake'in boynuna başını yaslayarak burnuyla onun peçesini dürttü. *Sen benimsin* der gibi. Bu hayvanın Efendisi'ne sapkın bir sahiplenici tutumu vardı.

"Şimdi de gönül ilişkilerimi mi merak eder oldun?"

Ardell dudaklarını birbirine bastırdı. Neredeyse bu soruyla irkilecekti.

Efendi'nin gönül ilişkilerine kafa yormuyordu. *Hayır, artık değil.*

Blake ona elini uzattığı ilk gün, Ardell ondan etkilenmişti. Bu yıllarca da bu şekilde devam etti. Talim alanlarında onu gözler, göremediğinde özlerdi. Kalbinin çarpıntısı, yabancı bir histi ama onu canlı tutardı. Kendini de bu konuda hiçbir zaman suçlamamıştı. Blake'in görüntüsü dışında yaydığı cazibe de göz ardı edilemeyecek kadar belirgindi.

Lakin Efendi'nin Ardell'e bakışları, Arion'inkilerden farklı değildi. Kız kardeşi gibi gözetirdi onu, öyle yaklaşırdı. Ardell de yetişkin bir kadın olduğunda bu hisleriyle ustaca baş etmeyi öğrenmişti. Neticede o bir *cadıydı*. Büyü güçleriyle de savaşabilmesi için duygularını yönetmesi gerekmişti, bu işte ustalaşmak için fiziksel olduğu kadar duygusal olarak da çok çabalamıştı.

Efendi'nin prensese karşı ilgisi o yöndeysse şayet, bunun getireceği sonuçlardan endişelenmekten başka bir şey düşünmüyordu.

"Bunun getireceği sonuçlardan endişeleniyorum," dedi dürüstçe. "O kadın buraya ait değil, Scathan'dan kaçmak için elinden geleni yaptı. Savaşçılar için en büyük düşman duygulardır, bunu sen de çok iyi biliyorsun."

Gölge, buna cevap vermedi.

"Son olarak çok tuhaf biri ve sen ne düşünürsen düşün... Soyu kime uzanırsa uzansın. Ben onun prenses olmayabileceği kuşkusuna da düşmeden edemiyorum. Bu da Rhea'nın kalpazanlığı olabilir."

O sırada bir hareketlilik konuşmalarını kesti. Gölge, dikkat kesilip başını Ardell'in arkasındaki bir noktaya çevirdiğinde elini kaldırması da eşzamanlı olmuştu.

Birinin yeri boyladığını çıkan sestten anlayan Ardell hızlı hareket edip o yöne koştu. Duvarın dibine yığılmış adama bakarken dudaklarını birbirine bastırıp nefesini verdi. Gölge yanına geldiğinde o da duvarın dibinde gözleri kapalı duran Kaidan'a baktı. Sırtı duvara yaslıydı, bacakları iki yana açılmıştı ve başı sağ omzuna düşmüştü.

Arion nefes nefese yanlarına gelmişti.

"Bu aptala sessizce yaklaşmaması gereken tek kişinin Gölge olduğunu öğretemedim."

"Yeterince sessiz olsaydı yanımıza ulaşmış olurdu," diye mırıldandı Ardell.

Bu adamın ne tür güçlere sahip olduğunu takip etmeyi Ardell çok uzun zaman önce bırakmıştı. Bu büyüü o yapamazdı, diğerleri de öyle. Karşıdakini felç bırakabilecek ışık topunu fırlatabilen tek kişi Blue'ydu, onun gücü de uygularken parlamasıyla göze fazla gösterişli geliyordu. Gölge'nin, diğer bir deyişle Efendi'ninse bazı yaptıklarının bilincine varmak için çevresindekilerin dikkat kesilmesi gerekiyordu. Eldivenli elini tekrar hareket ettirince Kaidan

suyun altından yeni çıkmış gibi ağzını açarak nefes almaya çalıştı. Gözlerini kırıştıtarak tepesinde dikilen üç kişiye baktı.

“Başıma dikilip ne konuşuyordunuz?”

Meraklı.

“Gölge’ye yaklaşırken sessiz olmaman gerektiğini,” dedi Arion.

“Yeterince sessiz olamadığını,” diye ekledi Ardell.

Arion, çarpılan kaslarını oynatarak ayaklanmaya çalıştı. “Bunu ikinci kez yaşıyorum. Üzerimde bir Matron tepinmiş gibi hissettiyor,” dedi sızlanarak. “Senden tek bir şey istiyorum, E... Gölge.” Son anda kendini düzeltirken boğazını temizledi. “Bunu bir kere olsun Arion’a da yap.”

Arion çizmesiyle onun ayağına vurdu.

Sedna, Gölge’nin boynundan başını kaldırıp Arion’a tısladı.

Kaidan zar zor ayağa kalkarken sırttı. “Bu güzel kız ona verdiğim etlerin minnetini gösteriyor, senin gibi nankör değil, Arry.”

“Ona kendini sevdirebilmek için yaltaklık yaptığını kabul ediyorsun öyleyse?”

Kaidan, omuz silkti. “En azından sevgi görebilmek için çabalıyorum. Sense sevilmemek için çabalıyorsun. Aramızdaki fark bu.”

Arion gözlerini devirip başını çevirdi.

Kaidan Gölge’ye bakıp, “Benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu kafasını kaşıyarak. “Sessiz olmamı mı? Ses çıkarmamı mı?”

Gölge, hareketlenirken peçesinin ardından konuştu. “İnan bana, Kaidan,” dedi bezgin olduğu belli olan bir sesle. “Cevabını bilmediğim sorulardan biri de bu.”

Kaidan, çenesi düşük, iri cüssesiyle dikkat çeken ve henüz *Spiritus*’unu keşfedememiş bir Dewin’di. Lakin fiziksel gücü inanılmazdı. Yine de Efendi’nin onu neden seçtiğine dair hiçbirinin bir fikri yoktu. Düşük çenesine rağmen sır saklama konusunda başarılı olması, kasvetlerine neşe getirmesi ihtimali Ardell’e baskın görünüyordu.

Yanlarına katılan Scathan savaşçılarıyla beraber ilerlerken Ardell son söylediklerine bir karşılık alamamıştı. Kafasındaki binbir düşünceyle geldikleri noktaya baktığında hepsi birden aklından uçuverdi.

“Kilise mi?” diye mırıldandı.

“Ah, yine mi buraya geldik?” Kaidan, arkalarından fısıldamıştı.

“Siz ikiniz, dışarıda bekleyin. Kulaklarınız keskin, gözünüz açık olsun,” dedi Gölge merdivenleri çıkarken. “Ardell, sen benimle gel.” Ardell de birkaç merdiveni çıkıp kapının önünde bekleyen Gölge’ye baktı. “Silahlarını burada bırak.” Genç kadın şaşkın bir şekilde ona bakarken afalladı. “İçeri silahla girilmiyor.”

Ardell, hiç kiliseye girmemişti, kuralları bilmiyordu. Efendi’nin bu kurala uymasını da beklemiyordu. Kelebek bıçaklarını korsesinden çıkarıp usulca kenara koydu, yine de çizmesinde sakladığı iğneleri çıkarmamıştı. Sonuçta onlar bir ağaç dalıydı, silah sayılmazdı. Ve temkinli olmayı elden bırakmayı da arzulamıyordu.

Gölge’nin silaha pek de ihtiyacı olmadığı için üzerinde bir şey olmaması şaşırtıcı değildi. Eldivenli elini çift kanatlı kapıya koyarak içeri ittirdi ve kiliseye girdi. Büyü kullanmadan kapıyı açması da Ardell’in gözünden kaçmamıştı. O da aynısını yaparak içeri girip gözlerini etrafta dolaştırdı.

Büyük mozaik pencereden içeri süzülen ayışığı dışında, küçük mumların titrek alevleri de ortamı aydınlanıyordu. Yüksek tavanda bakışlarını gezdirirken bilmediği bir inancın simgelerini incelemeye koyuldu. Gölge, yavaş adımlarla iki yana yerleştirilmiş koyu renkli meşe bankların ortasından ilerlerken Ardell o yöne baktı ve tahta parçalarına çivilenerek asılı kalmış bir adamın heykelinin önünde durdu. Heykelin altında küçük mumlardan oluşan bir sunak vardı. Ardell, kendi bilgisiyle gördüklerini ancak böyle tarif edebiliyordu.

Biri, çıkardıkları gürültüleri işitmiş olacak ki sunağın sağında kalan bir kapıdan çıkarak içeride belirdi.

Gelen yaşça büyük, siyah saçları yer yer kırışmış bir adamdı. Ardell gardını aldı, görüntü her zaman aldatıcı olabilirdi. Yaşı büyük, tatlı kadınların bile ihanetine şahit olmuştu. Karşısındaki adamın da duruşunda sertlikten çok soğukkanlılık vardı. Üzerine uzun, yumuşak dokulu siyah bir cüppe giymişti; kumaşın mat yüzeyi mum ışıklarını yutuyordu lakin kömür karası değil, sanki derin bir gece mavisiyle karışmış gibiydi. Kumaşın her kıvrımı, yılların hizmetini anlatıyordu; sade ama bakımlıydı. Yakasındaki beyaz yakalığı, koyu kumaşın içinde neredeyse ışık gibi duruyordu.

Gözleri önce tedirgin bir edayla ikisi üzerinde dolaşsa da Gölge'de sabit kaldı, dinginleşti ve bilge bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırdı. Gölge'nin köy meydanındaki infazdan kurtardığı papazdı bu.

Ardell, Salem'deki Püritenleri görmüş, düşüncelerini anlamıştı. Burada olduklarına göre bu adamın ilmi belli ki onlardan farklıydı. Yoksa Efendi ona acımaz, inancına saygı duymaz ve onu yok ederdi.

Gölge ve adam bir süre birbirlerine baktı. Sonra... Gölge'nin pelerininenden çıkarak yerde sürünmeye karar veren Sedna adamın betinin benzinin atmasına sebep oldu.

Beyaz yılan, yerde sürünerek etrafta dolaşmaya başladığında adamın beyaza çalan gözleri onun üzerindeydi.

"Ne oldu, papaz?" diye sordu Gölge. "En son buraya geldiğimde Tanrı'nın var ettiği her şeye karşı saygılı yaklaşıyordun."

Papaz sakın kalmaya çalışarak gözlerini Gölge'ye çevirdi.

"Senin inancına göre, şeytan yılan suretinde ilk karanlığı kulaklara fısıldamıştı, öyle değil mi?"

Adam birden sakinleşerek omuzlarını dikleştirdi ve ellerini önünde kavuşturarak birkaç adım Gölge'ye yaklaştı. "Bu seferki ziyaretinizin de ilgi çekici olduğu kesin. Daha rahat hareket edebilmek adına soruyorum. Beni sokma endişesi taşıdığım ve bize

anlatılan şeytanın ta kendisi olmadığına emin olduğum bir canlı-
nın ötesinde, tedirgin olmamı gerektirecek bir unsur var mı?"

Gölge, başını çevirip mumların dizili olduğu masada parma-
ğını sürerek ağır adımlar attı. "Tedirgin olmana gerek yok, *papaz*.
Yılanım seni sokmayacak, buraya sadece konuşmaya geldim." Par-
mağını çekip yönünü sıra sıra dizilmiş banklardan solda kalanlara
çevirdi ve ilerleyip yavaşça oturarak papaza baktı.

Ardell ne yapması gerektiğini bilemeyerek beklerken o da sağda
kalan üçüncü sıradaki banklardan birine yavaşça oturdu ve bekledi.
Sedna da vakit kaybetmeden onun kucağına tırmanıp kıvrılarak
uyumaya hazırlandı.

Papazın gözleri kısa bir an ikisi arasında gidip geldikten sonra
Ardell'e de kısa bir bakış attı ve ellerini iki yana açtı. "Öyleyse Tan-
rı'nın evine hoş geldiniz," dedi.

Gölge sırtını banka yasladı. "Duvarları taştan, kapısı tahtadan.
İnsan yapımı bir evin *Tanrı'ya* ait olabileceğine gerçekten inanıyor
musun?"

Bir yaratıcının olduğuna Ardell de inanıyordu. Göklerde kim
varsa tüm bu yaşamın, döngünün ve zamanın bir hükmedicisi ola-
bileceğini düşünüyordu. Sadece bu yaratıcının öğretileri olduğunu
düşünen bu kişilerden biri değildi.

Adam Gölge'nin oturduğu yere doğru bir adım daha attı ve üs-
tatlara eş bir bilgelikle gözleri parladı. Sesinde sükûnet ve Ardell'in
dikkatini çeken ılımlı bir tını vardı. "Tanrı bu taşların içinde değil,
onları bir araya getiren niyettedir. *Kalp* niyetini unutunca taş bile
kutsal kalamaz."

Gölge, başını yana eğerek adama bakmayı sürdürdü. "Buraya
adım attığım ilk gün de sözlerin dikkatimi çekmişti, *papaz*." Peçe-
sinin ardından çıkan sesi de sükûnet dolu olsa da karşısındaki adam
kadar ılımlı değildi. Buraya neden geldiklerini düşünen Ardell, se-
bebini anladı.

Merak.

Efendi'nin en belirgin özelliği.

"Kalp..." dedi Gölge derin bir sesle. "Kalbe inanmaya devam eden nadir kişilerdensin demek." Papaz ellerini tekrar önünde kavuşturarak onun devam etmesini bekledi ve konuştuğunda Gölge'nin sesinde gizli bir alay saklıydı. "Benimkine baksanız, muhtemelen Tanrı değil, başka biri sahiplenmiş derdiniz." Sonraki sözleri papazın dikkatini nasıl çektiğini belli etti. "Yine de o gün beni burada hoş karşıladın."

Adam, hareketlenerek solda kalan duvarın dibine ilerledi ve oradaki bir tabureyi tekrar eski yerine çekerek Gölge'nin karşısına oturdu.

"O gün de söylediğim gibi, iblisin sureti bile Tanrı'nın bir varlığıdır. Ben de onları olduğu gibi kabul ederim."

Gölge, doğrulup öne doğru eğilerek dirseklerini bankın önündeki dar yatay tahtanın önüne dayadı. Sedna bu hareketinden rahatsız olmuş olacak ki koluna doğru dolanarak başını kaldırıp papaza baktı. "İblisin yeryüzündeki sureti olduğumu düşünüyor musun?"

Ardell, papazın duraksamasını beklerdi; buna rağmen adam, gözlerinde sorgulayıcı bir parıltı belirirken seri bir şekilde konuştu. "Önemli olan benim değil, sizin ne düşündüğünüz. Kalbinizde olanı, ne ben ne de bir başkası bilebilir."

"Öyleyse söyle bana," dedi Gölge, parmaklarını Sedna'nın derisinde yumuşakça dolaştırarak. "Ya kalbinizden uzak tutmaya çalıştığınız karanlık, daha anne karnındayken sizi kutsamışsa? Uzak durmaya çalıştığınız iblisin fısıltılarını, kulaklarınızdan Tanrı bile silmiyorsa?" Sesi gittikçe daha derin bir hal aldı. "Adil bir seçim şansı sunulmayanlar ne yapacak, papaz?"

Ardell, üzerine çöken kasvetle geriye yaslandı. Efendi'nin neden burada olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Varlığını sorguluyordu, lanetli bir soydan gelmenin bedelinin ağırlığını taşıyordu ve kendi kendisiyle savaşıyordu.

"Tanrı, günahı miras bırakmaz. İnsanlar bırakır; korkusunu, nefretini ve yargısını akıtır. Tanrı sadece bekler, neyi seçeceğini görmek için."

Gölge'nin üzerindeki ağırlık katbekat arttı. Ardell durduğu yerden bile içindeki savaşın yoğunluğunu hissedebiliyordu.

Papaz birkaç kere öksürdü ve ciğerlerinin pek iyi durumda olmadığını belli etti. "Daha iyi anlaşılabilmemiz için başka şekilde izah edeyim. Sen benim inancımı taşı mıyorsun fakat düşüncelerimi de bilmek istiyorsun. Sana bunu inanç olarak değil de öyleyse düşüncem olarak söylüyorum, kötülük doğuştan gelmez. Herkes doğarken saftır, seçim şansı yoktur ve erişkinliğe gelene kadar günahsız kabul edilir." Bir kere daha öksürdü ve cübbesinin içinden bir mendil çıkararak dudaklarını sildi. "İster senin inandığın bir şey olsun ister benim Tanrı'm, bırakalım hepsini. Hayata gözlerimizi açmamızın ve nefes almamızın bir amacı olmalı, öyle değil mi? Benim için hayat bir sınanmadır ve seçimlerden ibarettir. Yaptıkları ve yapacakları kişinin özgür iradesindedir."

Gölge onu dinledikten sonra, "Tanrı'n olmasa da böyle mi düşünecektin?" diye sordu.

Adamın bakışları kısa bir an Sedna'ya kaysa da tekrar dikkatini toparlayıp Gölge'ye karşılık verdi.

"İnanç burada devreye giriyor, yoksa her ruh yolunu kaybeder. Bizi doğru yolda tutacak bir şeye tutunmak gerekir. Ben Tanrı'yı seçtim, sense dilediğini seçmekte özgürsün. Tek temennim, karanlık bir yolda kaybolmaman."

"Seçim..." dedi Gölge derin bir nefes verir gibi. Sırtını tekrar geriye yasladı. "Karanlığın içindeyken ışığı seçmek kolay mı sanıyorsun?"

Ardell onun hareketlendiğini görünce ayağa kalktı. Sedna yere inip beklerken Gölge de ağır ağır doğruldu ve papaza yaklaşıp ona doğru eğilerek göz göze geldi.

"Bir noktadan sonra gölge gözün alıştığı tek manzara olur."

Adam onun başlığının altında kalan gözlerine bakarken sözlerinden geri adım atmadı. “Göz alışsa bile kalp kör olmaz. Bunu sorgulamak için yanıma geldiğinize göre bu, kendi kanınızın size bırakıldığını düşündüğünüz mirastan ağır bastığını gösteriyor. *Zira gerçek kötülük, kendini sorgulamayan ruhtan başlar.*”

Gölge, kısa bir andan sonra geriye çekilip sırtını dikleştirdi. Son cümle onun kaskatı kesilmesine neden olmuştu. Papaz da ayağa kalkıp çenesini hafifçe eğerek gülümsedi.

“Belki de gerçekten Tanrı ya da göklerde olduğuna inandığınız bir yaratıcı varsa sizden tam olarak bunu bekliyordur. *Karanlığı tanıyıp yine de ışığı arayan bir ruh.*”

Gölge cevap vermedi. Kısa bir süre hareket bile etmedi. Son sarf edilen sözler, bir okyanusun dalgaları gibi duvarlara vuruyordu.

Ardell kaskatı kesildiği yerden onları izlerken Gölge sonunda hareket etti ve adama arkasını dönerek kapıya yöneldi. Her adımı toktu, geniş omuzları her hareketiyle sarsılıyordu ve Sedna hızla sürünüp onun dizinden başlayarak yukarı dolanırken duraksamadan yürüyordu. Duydukları onu sakinleştirmek yerine daha da karmaşaya sürüklemiş gibiydi. Rüzgâr gibi yanından geçtiğinde Ardell papazla göz göze geldi, ardından hemen hareketlenerek Gölge'nin peşinden dışarı çıktı.

Kapı önünde onun kolunu yakaladı.

“İyi misin?”

Gölge, ona bakmasa da yerinde durmuştu. Bu soruyu çok sık duymadığı kesindi, hatta belki de hiç. Ardell bile ne yaptığının farkında değildi, zira hâlâ içeride konuşulanların etkisindeydi.

Gölge cevap vermek yerine başını Ardell'e çevirip kısaca olumlu anlamda çenesini eğdi. Ardell, elini onun kolundan çekerken parmaklarının titrediğini bile sonradan fark etmişti.

“İçeri neden benimle girdin?” diye sordu bir anda.

Gölge, cevap vermeden önce donuk gri gözleriyle kısa bir an onu izledi.

“Öğrenmeye benim kadar aç olan iki kişi tanıyorum; biri Remus, diğeri de *sensin*. Bu yüzden içeri gelmeni istedim.”

Ardell, gerçekten içeride tarifsiz bir düşünce yapısıyla karşılaşmıştı ve etkilendiğini inkâr edemezdi.

“Bizler öğrenmeye aç değil miyiz?” Arion’ın sesi duyuldu önce.

“Ben oldukça açım. Ama öğrenmeye değil, *yemeğe*.” Kaidan’ın sesi onun ardından işitildi.

Ardell ve Gölge, başını çevirip merdivenlerin aşağısında bekleyen ikiliye baktı. Dışarı öyle bir hışımla çıkmışlardı ki onların varlığını bile Ardell yeni hatırlamıştı. Yerdeki bıçaklarını tekrar alıp korsesine yerleştirirken merdivenleri indi. “Üzgünüm, kardeşim, sen şu diyardaki en kalın duvarları olan zihne sahipsin. Orada yeni şeylere yer olmadığı için olanlarla yetinmeyi seçiyorsun.”

Arion, gözlerini kısarak kız kardeşine bakarken Kaidan kıkırdadı. “Hay ağzını öpeyim.”

“Yeltenme bile, Kaidan,” diyerek onu tersledi Ardell. “Dudaklarını yerinden edersin.”

Kaidan kıkırdamayı keserken parmakları gayriihtiyari dudaklarına gitti.

O esnada Gölge merdivenlerden inerek yanlarına gelmişti. “Ardell ve Arion, Morian sınırlarındaki devriye birliklerini kontrol edin. Morian Efendisi’nin bu sınırlara geçebildiği zayıf noktayı da keşfedin.” Sonra Kaidan’a döndü. “Sen köyü iyice kontrol et. Burada bir uğrak noktaları olup olmadığını bilmek istiyorum.”

Kaidan başını eğerek onayladı.

“Savaş başlıyor mu?” dedi Arion sorgulayıcı bir sesle. Aynı zamanda hevesli de görünüyordu. “En kısa zamanda savaşmak istiyor olsam da ordunun sınıra gelmesi için hazırlıkları tamamla...”

“Ordu bir süre daha bekleyecek,” dedi Gölge onun sözünü keserek. “Söyleyeceğin gibi, hazırlıklar henüz tamamlanmadı. Konsey cadılarının bize katılması için de zamana ihtiyacımız var.”

“Ya önce onlar saldırıya geçerse?” diye sordu Kaidan. “Kuşatılma yerine kuşatmayı tercih ederim.”

“Onlar şimdilik başka bir meşgalenin içine düşmüş durumda,” diyerek onu yanıtladı Gölge.

Ardell kaşlarını kaldırarak, “Nedir o?” diye sordu.

Gölge’nin cevabı kısa ve netti, aynı zamanda hepsini yay gibi geren bir tınıyı taşıyordu.

“*Düğün.*”

Remus aralarında olmamasına rağmen sanki havada belirgin bir değişim olmuştu, etraf buz kesmişti. Bunun olası sebebi Gölge’nin ses tonu da olabilirdi. Kaidan’ın alnı kırıştı, Arion’ın çenesi kasıldı, Ardell ise aralarından konuşmaya karar verendi.

“Prensesin bu düğünü kabul edeceğini düşünüyor musun?”

Gölge’nin başı Ardell’e döndü. Ardell eğer peçesinin ardını görebiliyor olsaydı çenesinin kasıldığına şahit olabilirdi. Onun yerine Arion öfkeli bir sesle araya karıştı.

“Neden kabul etmesin ki?” Tavrı iğneleyiciydi. “Mevsimleri Morian Efendisi’nin gelini olacağını düşleyerek geçirmiştir. Sonuçta bunun için yetiştirildi.”

“Rhea’nın onu nasıl yetiştirdiği hakkında bir fikrimiz yok, *kardeşim*,” dedi Ardell, ona kısa bir bakış bakarak.

Arion’ın çenesi daha da kasıldı. “Gordion Prensesi’ni bana karşı savunmaktan vazgeçtiğin zaman *kardeşliğimizi* tekrar değerlendiririz.” Gözlerini Gölge’ye çevirdi. “Öyleyse sen cevapla.”

Gölge’nin ne düşündüğünü ifadesinden göremedikleri için hepsi konuşmasını bekliyordu.

“Onu ikna etmek için Falcon’ın elinde çok büyük bir koz olduğunu düşünüyorum.”

Hepsi birbirlerine baktı.

"Bunlar burada konuşulacak şeyler değil," dedi Gölge konuşmayı sonlandırarak. "Size söylediklerimi yapın. Sabaha karşı atları bıraktığımız yerde buluşuruz."

Arkasını dönüp karanlık sokakta ilerleyerek gözden kaybolduğunda geride kalan üçlü kısa bir an duraksayıp birbirlerine baktı.

"Bu iş iyice boka batıyor," dedi Kaidan. "Orduyla saldırıya geçmeyeceksek ne yapacağız? Efendi o düğünün olmasına izin vermez."

"Yakında öğreniriz." Ardell, omzuyla Arion'ı dürttü ve başıyla yürümesini işaret etti. "Zaman kaybetmeyelim."

Kaidan, Vulcan sokaklarını dolaşmak için ortadan kaybolduğunda Skedwaller kardeşler sessizce atlarına ilerledi. Son zamanlarında gerginlik aralarında ince bir gibi uzanıyordu. Ardell tam kılıcını kuşandığı sırada Arion'ın homurtusunu duydu.

"Prensesi bu kadar savunman hoşuma gitmiyor."

Ardell atına binen kardeşine bakmak için başını yukarı kaldırdı. "Gordionlulardan senden daha çok nefret ediyorum," dedi sert bir sesle. "Prensesten hoşlandığımı da söyleyemem." Kendisi de kışrağına binip dizginleri sıkıca kavradı. "Sadece onda görünenden fazlası olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden... Niyet okumaktan vazgeç."

Arion'ı bilirdi, bundan vazgeçmesi için kendisinin de prensesle ilgili bazı şeylere şahit olması gerekirdi, diğer türlü ne niyet okumaktan vazgeçecekti ne de prensese öfkesi dinecekti. Daha fazla konuşmanın bir yararı olmayacağını bildiğinden Ardell önden yola çıktı. Arion da peşine takıldığına hızla sınırı doğru ilerlediler.

Neredeyse Morian'a yaklaştıklarında sakın görünen patika yola birden dört tane atlı köşelerden fırladı. Kardeşler kayışları çektiğinde şaha kalkan atlar son anda durmuştu.

"Durun orada," dedi atlılardan biri.

“Kim olduğunuzu söyleyin.”

Arion, atını Ardell'in önüne ilerletti ve pelerinin başlığını indirdi. Önlerine çıkanlar sınırdaki devriye gezen Scathan savaşçılarıydı. Efendi sınırlara büyü güçleri olanlardan bazılarını yollamıştı. Ardell, onların bir anda belirmesini takdirle karşıladı; aynı zamanda sessiz, hızlı ve iyi birer gözlemcilerdi.

Arion'ı görünce hepsi onu tanımıştı, aynı talim alanında onlara büyü güçlerinde ustalaşmalarını öğretenlerden biri de Arion'du. Başlıklarını geriye atıp yüzlerini ortaya çıkararak selam verdiler. “Komutan Skedwaller,” dedi savaşçılardan biri.

Arion onlara kısa bir göz gezdirdi.

“Durum nedir?”

İçlerinden biri atını birkaç adım ilerletti ve kardeşlere yaklaştı. “Scathan sınırından geçtiklerine dair bir ize rastlamadık, genel bir hareketlilik yok,” dedi gür bir sesle. “Lakin duyumlarımıza göre Gordion'dan bir kafil gün içinde Morian sınırlarına giriş yapmış. Gözcü, içlerinde Gordion Hanımı'nın tebaasının da olduğunu söyledi.”

“Ne kadar kalabalıklarmış?” diye sordu Ardell onlara doğru biraz yaklaşarak.

“Fazlasıyla,” diye yanıtladı savaşçı.

Düğün...

Gordion Hanımı Morian'a giriş yaptıysa düğün düşündüklerinden çok daha yakın zamanda olabilirdi.

“Siz devam edin,” dedi Ardell. “Ben de biraz gözlem yapacağım.”

Ardell'in komutuyla beyaz kısrak Ara, geceyle birlikte ağaçların arasına koştu. Rengi onun dikkat çekmesini sağlasa da Ara hızıyla gözden kaybolmayı iyi başarıyordu. Ağaçların arasından da kolaylıkla gidebilme konusunda iyi eğitilmişti. Ardell, kızının da kendisi kadar başarılı olmasını istiyordu.

Doğuya doğru ilerledikten sonra Gordion ve Morian'ın birleştiği sınıra yaklaştığında kısırağının yelelerine dokunarak adımlarını yavaşlattı. Scathan, Morian ve Gordion'a göre daha yüksekte kalıyordu. Dağların soğukluğu bir nebze de olsa geride kalmış, diğer diyarların ılıman havasını hissetmeye başlamıştı. Kısırağının nalları bu kez tok sesle değil, yumuşak toprağın içine gömülerek ilerliyordu. Her nefeste toprak kokusu, ıslak yaprakla karışıp genzine doluyordu.

Ağaçlar seyrekleşmeye başladığında Ardell biraz da yaya olarak devam etmeye karar verdi. Ara'yı sınır hattındaki seyrek ağaçlardan birine bağladı ve dizginleri sıkıca düğümledi. Bir süre olduğu yerde dikilip etrafı dinledi. Uzakta bir baykuş öttü, daha da ileride suyun taşlara çarpan sesi duyuldu.

Eğilerek toprağı avcuna aldı, parmaklarının arasında dağılmadı, aksine yapışkandı, canlıydı. "Gerçekten öte diyar burası," diye mırıldandı kendi kendine. Bu diyarlardan birinde doğsaydı hayatı nasıl olurdu diye düşündüğü zamanlar olmuştu. Muhtemelen sadece bir eş bekleyen biri olurdu. Morian ve Gordion kadın savaşçılarıyla tanınan diyarlar değildi. Bu da Ardell'in istediği ve ona yakışan bir hayat olmazdı.

Başlığını düzelterip bir süre sessiz adımlarla yürüdü ve suyun sesini takip etti. Kayın ağaçları Scathan'da pek bulunmazdı, kabukları ayışığında gümüş gibi parlıyordu. Ardell biraz daha yürüdükten sonra başını tekrar sağa çevirip karşıya baktığında adımları taş kesildi, akarsuyun karşısında gördüğü şeye odaklanmak için birden kayın ağacının geniş gövdesinin ardına çekildi ve nefesini tutarak o yöne doğru başını eğdi.

Suyun diğer tarafı direkt Scathan'la Morian sınıırıydı. Arada bir köprü yoktu ama bazı yerlerde bulunan yüksek kayalar karşıya bir şekilde geçebilmeyi kolaylaştırabilirdi. Yine de bunun için de büyük çaba gerekirdi. Morian'ın Gordion'la birleştiği sınırsa biraz daha ileride kalıyordu.

Ardell gözlerini kısarak karşıda gördüğü gölgeyi iyice algılamaya çalıştı. Ağacın gövdesine bağlı duran siyah gölge başını kaldırıncı kulakları titredi, bir attı bu. Yeleleri, ağacın gölgesinde büyük bir karartı gibi görünmesini sağlıyordu ve Ardell ona dikkat edebildiği için şanslıydı. Ya da tecrübeli. Yeteneklerini şansa bırakmamayı çok uzun zaman önce kabullenmesi gerekiyordu gerekmesine ama hâlâ kendisine dair güvensizlikleri vardı.

Soluğu ciğerlerini şişirirken eli kılıcına gitti, sonra birden duraksadı. Hiçbir ses işitemediği için sürücünün nerede olabileceğini kestiremiyordu. Başını biraz daha eğip gözlerini kısarak karşıya iyice odaklandı. Çizmesi toprağa iyice gömülürken biraz daha eğildi...

Tam o sırada hiç beklemediği yerden gelen saldırıyla kendisini yere fırlatıp sırtüstü dönerek ardına saklandığı ağacın gövdesine baktı. *Lanetler olsun, bu da neydi?*

Tam başının üzerine saplanan hançeri gördüğünde soluğunu gürültüyle vererek yana yuvarlandı ve sırtını başka bir ağacın gövdesine yasladı. *Atın sürücüsü karşıda değildi, bu arkadan gelen bir saldırıydı.*

Başını uzatıp oraya bakmaya çalıştığında tam yüzünü sıyrıp geçen bir başka bıçak hamlesiyle karşılaştı. Yanağında ince bir sızı belirmişti, bıçağın keskin tarafı kanını akıtmıştı. Ilık bir ıslaklık çenesi boyunca ilerliyordu.

Ardell, öfkeyle dişlerini sıkıp ağacın arkasından çıkarak kendini görünür kıldı. Kılıcını bıraktı, bir eli korsesinden çıkardığı bıçağın dayken diğer elini kaldırıp kendisine doğru gelen bir başka bıçağı büyüyle bir kenara savurdu. Belli ki yakın dövüşten önce uzaktan saldırılar gerçekleştireceklerdi.

Saldırıya geçen kişiyi görmek için etrafına bakındı ki buna çok da zaman kalmamıştı. Saldırgan, bir ağacın arkasından çıkarak göz açıp kapayıncaya kadar Ardell'i omzundan yakaladığı gibi onu bir köşeye fırlatmıştı. Sırtı yere çarptığında genç kadın boğuk bir

homurtu çıkardı. Sırtını hafifçe doğrultup hızla kelebek bıçaklarından birini saldırganı fırlattı.

Düşman her kimse o kadar hızlı hareket ediyordu ki Ardell böylesini görmemişti ama işitmişti. Bıçaktan kurtulan dev cüsse, çoktan yanına kadar ulaşmıştı. Ardell tam yana çekildiği esnada saldırganın darbesi az önce bulunduğu yeri buldu. Toprağı savurdu ve kulağa sanki beş tane bıçağın yere saplanmasını andıran bir ses çıktı.

Bıçak değildi onlar.

Pençeydi.

Karşısındaki tek bir şey olabilirdi: *bir Avcı.*

Silahlar işe yaramazdı.

Hızlı hareket edip çabuk iyileşebilen bir türle karşı karşıya kalmak pek de iç açıcı durmuyordu. Bir pençe darbesi daha tam yüzüne inmeden elini kaldırarak erkek olduğunu çoktan anladığı Avcı'ya karşı hamlede bulundu ve adam büyüyle sol tarafa doğru savruldu. Ardell, avuçlarından destek alarak yerden kalktı ve saldırgan, tam arkasını dönüp kendisine tekrar baktığı sırada bir büyü darbesiyle daha ona saldırdı.

Avcılarla başa çıkmanın en iyi yöntemi kara büyülerdi, Efendi'nin en büyük emirlerinden biri kara büyüleri yasak kılmasıydı. Ardell'in büyüleriyle Avcı'nın sırtı sadece arkasındaki ağacın gövdesine çarpmıştı, başkası olsa bu darbeye çok daha kötü düşüşler yaşardı. Avcı başını kaldırıp kendisine baktığında ikili kısa bir an duraksadı.

Ardell bir Dorcha değildi ama bu adam ona saldırmayı seçmişti. Her halükârda bir cadı ve Avcı'nın kapışması pek iyi sonuçlanmazdı.

Adamın siyah saçları kısıydı, gözlerinin aslı ne renkti bilmiyordu, şu an için gece vakti yeryüzüne gizlenmiş sarı bir gün ışığı gibi parlıyordu. İriydi. Kaidan'dan bile iri olabilirdi.

Onun da gözleri Ardell'in üzerindeydi, genç kadın o an başlığının çoktan düştüğünü ve uzun külrengi saçlarının ortaya çıktığını fark etti. Neredeyse bozulmuş örgüsü sol omzundan aşağı doğru sarkıyordu.

Avcı'nın dudakları açıldı, uzamış köpekdişleri göründü ve sırtıyor mu yoksa hırlıyor mu belli olmayan bir ifadeyle genç kadına bakmaya devam etti.

"Beyaza karışan sarı saçlar... Çelik mavisi gözler... Asil bir yüz." Son cümleyi alay eder gibi söylemişti. "Demek *Ardell* sensin."

Ardell'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. *Bu lanet olası adını nereden biliyordu?*

Elindeki bıçaklardan birini ona doğrultarak yediği darbelerden dolayı boğuklaşan sesiyle konuştu. "Beni tanıma şerefine erişmişsin," dedi tükürür gibi. "Neyse ki benim seni tanımak gibi bir arzum yok."

Adamın sırttığına artık neredeyse emindi. Dişleri o kadar parlaktı ki birazdan sivri uçlarını Ardell'in derisine geçirmek için sabırsızlanıyor gibiydi.

Sonra ikisi de aynı anda tekrar harekete geçti.

Adam gözün görmekte zorlanacağı bir hızla yanından geçerken kolunu kaldırıp Ardell'in gövdesine vurdu. Genç kadın sırtüstü düşerken dikkatinin dağılmasına izin vermeyerek ona büyüyle bir hamle daha yaptı.

Adamın ayağının kayıp omzunun yere çarptığını, Ardell çıkan gürültüden anlamıştı. İkisi de yüzüstü dönerek birbirlerine baktı, aynı anda avuçlarından destek alıp hızla ayağa kalktılar ve adam tam pençesini kaldırmıştı ki Ardell'in *Spiritus*'u devreye girdi.

Çevresindeki havayı kanını emiyor gibi içine çekerken Avcı'yı nefessiz bıraktı. Adamın solukları yavaşlarken havaya kalkan pençesi yavaşça inip boğazına dolandı.

"Burada ne geziyorsun, Avcı?" dedi soluk soluğa kaldığını belli etmemek adına tok bir sesle konuşarak. "Avlaman gereken cadıları karıştıracak kadar çaylak mısın?"

Yeniyetme Avcılara *çaylak* dendiğini bilecek kadar onlar hakkında bilgi edinmişti.

Avcı nefes almakta zorlansa da insanlar ya da büyü güçleri olanlar kadar tepki vermiyordu. Büyülerin etkisi bu türün üzerinde daha azdı, hatta birçoğu onlara etki etmiyordu bile. Kurtlarla başa çıkmak için gerçekten güçlü bir cadı olmak gerekiyordu ya da *Dorcha* olmak...

Nefessiz kalsa da adamın dudakları aralandı. Ardell köpekdişleri parlarken onun tekrar sırtımasından nefret etti. *Bu piç kurusu kaşımayı bir oyun mu sanıyordu?* Üzerinde siyah bir pantolon ve kollarını açıkta bırakan deri siyah bir yelek vardı. Şişkin pazılarındaki damarlar belirginleşmişti.

"İlgi çekici bir *Spiritus*." Boğazındaki elini çekerken nefesini iyice kontrol altına almayı başardı. "Neyse ki güçlerinin ne olduğunu çok iyi biliyorum."

Ardell, onun tok sesini duyduğundan mı yoksa gücüne bu denli karşı koymasına şaşırdığından mı bilinmez, afalladı. Avcı bu fırsatı kaçırmadı, hırlayarak öne atılıp Ardell'i gövdesinden yakaladığı gibi bir ağacın gövdesine yapıştırdı. Pençesi bu sefer genç kadının boğazına dolanmıştı.

Ardell'i havaya kaldırarak ayaklarını neredeyse yerden kesti. *Hayır, bir oyun sanmıyordu.* Kendisine güveni o denli fazlaydı ki Ardell'le alay ediyordu.

Genç kadın, kesilen nefesiyle onun yüzüne iyice baktı. Sarı gözleri o kadar parlaktı ki neredeyse göz alıyordu. Talim alanlarında Avcılara karşı da nasıl taktikler geliştireceklerine daha çok çalışmaları gerekiyordu. Efendi daima yaratıklar, büyüler ve insanlara karşı neler kullanacağını öğretmişti. Dorchaların ve Avcıların savaşında kendine bir yer edinmek istemiyordu.

Yanılsıyordu.

Dorchalar ve Avcılar da ondan nefret ediyordu. Ve büyük tehli-
ke oluşturunyorlardı.

Genç kadın, adama zevk vermemek için dudaklarını araladı ve
bu sefer... *O sırttı.*

"Belli ki Sierra'yla fazla haşır neşirsin." Ardell hırıltılı nefeslerle
konuşmuştu, sonra dişlerini bile di. "O sürtüğe selamımı söyle."

Parmakları yaşanan karmaşa sırasında çoktan çizmesine ulaş-
mıştı. Zehirli Akrep iğnelerinden birini kaptığı gibi Avcı'nın bo-
ğazına sapladı.

Avcı'nın gelen darbeyle pençesi Ardell'in boğazına iyice sapla-
nırken kolu sarsıldı. Elini gevşetmemek için direndi ama zehir çok-
tan kolunun kasılmasına neden olmuştu. Ardell onun kısıkcından
kurtulduğu an başını ileri savurup ona kafa attı ve geriye doğru
çekilmesini sağladı.

Adam başını çevirip ona bakarken hâlâ bayılmamış olması bir
mucizeydi. Belli ki iğneler de ona o kadar etki etmiyordu. *Lanetler
olsun.*

Hırslayarak öne bir adım atmıştı ki duraksadı. Ardell bu sefer
kılıcını kınından çekip ona hızla saldırdı ve kollarında derin ya-
ralar açtı, her darbesiyle âdeta kendini kaybetmişçesine saldırıya
geçiyordu. Avcı kılıcı avcuyla yakaladığında kan, sicim gibi toprağa
akmaya başlamıştı. İkisi de ölümcül bir öfke sarmalıyla yoğrulmuş-
tu, keskin gözlerle birbirlerine baktılar.

Kılıcıyla beraber Ardell'i geriye savurduğunda genç kadın to-
puklarını yere saplayarak dengesini korudu. Onun karşı atağa
geçmesini beklerken Avcı duraksadı, uzun... çok çok uzun bir an
birbirlerine baktılar sanki. Sonra o dişler yine sırttığını belli eder-
cesine göründü ve birden arkasını dönerek hızla koşmaya başladı.

Ardell'in onun saldırıya devam etmekten neden vazgeçtiğini an-
laması uzun sürmemişti. Adım sesleri işitti, ağaçların arasından biri
çıkı ve nerede görse tanıyacağı o saçları gördü.

Kendi saçlarıyla aynı renk olan saçları.

Arion hızla yanına gelirken gözlerinde sorgulayıcı bir ifade vardı. Gelip kolunu yakalayarak onu inceledi. "Ne oldu?" dedi yanından akan kanı parmağıyla silerken. "Ne bu halin?"

Ardell ona cevap vermek yerine koşmaya başladı. Akarsuyun kenarına geldiğinde karşıya bakıp adamın atına binerek hızla gözden kaybolmasını son anda görmüştü. *Karşıya ne ara geçmişti bu lanet olası?*

Bir küfür savurarak yeri tekmeledi, toprak taneleri havada uçuştı.

"O da kimdi?" dedi Arion karşıya bakarken.

"Lanet olası herifin biri," dedi Ardell. "Hemen Gölge'nin yanına dönmemiz gerekiyor."

Hızla arkasını dönerek Ara'ya doğru koşmaya başladı. Arion peşine takılırken aynı zamanda soru sormaya devam ediyordu. "Sana diyorum!" dedi Ardell tam atına atlarken.

Arion da zaman kaybetmeden kendi atına bindi.

"Öğreneceksin, Arion."

Ardell, hızla Vulcan'a doğru dönerlerken kayışı sertçe kavramıştı. Öfkesi yol boyunca geçmemişti, yanağındaki ince sızı yaşadığı kapışmanın etkisini üzerinden atmasına engel oluyordu. Öfkeliydi çünkü o piçin canına okuyamamıştı, öfkeliydi çünkü güçsüz hissetmişti.

Vulcan'a gelene kadar soluklanmadılar bile. Gün doğumuna yakın bir zamanda etraf gri bir ışıkla çevrelenmeye başlamışken Gölge ve Kaidan'ın atlarının yanında beklediği yere vardılar. *Tam vaktinde.*

Ardell, Ara daha yavaşlamadan üzerinden indi ve onu bağlama zahmetine bile girmeden dizginlerini tutarak Gölge'ye yaklaştı. Arion da atından indiğinde Gölge, sakın bir şekilde kendilerini izliyordu. Ardell göremiyordu, yine de tek kaşının sorgular şekilde havaya kalktığına emindi.

"Neden bu haldesin?" diye sordu Gölge peçesinin ardından.

"Sınırdaki biriyle karşılaştım," dedi Ardell hemen konuya girerek. "Bir *Avcı*'yla."

Arion'ın göze görülür şekilde kaşları çatılmıştı. "Avcı mı?"

Ardell dişlerini sıktı. "Bir *Avcı* olmasaydı, yanıma geldiğinde ölüsünü bulmuş olurdun," dedi öfkesini sesine yansıtarak. "Mori-an'a doğru atını sürdü. Falcon Avcılarla işbirliği içinde."

"Teyit etmeyi beklediğim şey buydu," dedi Gölge kayıtsız bir şekilde. Pelerininin içinden küçük bir rulo kâğıdı çıkarıp Kaidan'a uzattı. "Sen Scathan'a dön ve bunu Remus'a ver."

Kaidan sızlanacak gibi oldu. "O yolu tekrar mı döne..." Gölge'nin karşısında olduğunu yeni hatırlamış gibi duraksadı ve hemen ruloyu kaparak başını eğdi.

"Çok önemli bir bilgiyi taşıyorsun, görevinin büyüklüğünün farkına var ve elindeki nota canın pahasına sahip çık."

Kaidan bu sözlerle daha da ciddileşmişti, söylenmek üzere olduğu için neredeyse pişman olmuş görünüyordu. *Neredeyse*. Her şekilde utanmazın tekiydi o.

Ardell Gölge'ye biraz daha yaklaşarak, "Neden bu kadar sakinsin?" diye sordu. "O lanet ırka büyülerimiz bile yeterince etki etmiyor. Sana karşı daha şimdiden birleştiler!"

Gölge diken üzerinde duran Ardell'e yaklaştı, gri gözleri daha da belirginleşmişti. Ardell yüzünü yine göremiyordu ama neredeyse dudaklarının kıvrıldığına emin olacaktı. *Gülümsüyor muydu o?*

Sedna da boynuna yasladığı başını kaldırmış, genç kadına bakıyordu. Gölge uzanıp eldivenli parmaklarıyla Ardell'in yanağındaki kanı sildi.

"İnan bana," dedi peçesinin ardından, havada titreşen gri ışıklar kadar puslu bir sesle. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Ne?" Ardell'in dudaklarından sadece bu tek kelimelik soru dökülmüştü.

Gölge, geri çekildiğinde kan bulaşan parmaklarını izlerken birbirine sürttü.

"Biz kimlerle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz." Başını kaldırıp Ardell'in tüm uzuvlarını titretecek bir bakış attı. "Lakin onlar bilmiyor."

Tanıdık Bir Yüz

Aurora – The Seed
Tıpkı bir tohum gibi,
Nereye gideceğimi bilmiyorum.
Toprağın ve gölgelerin içinden büyüyorum,
Mücadelenin içinden ışığa uzanıyorum.

Rosanna Camborne

Dar sokak, akşam güneşinin son ışıklarıyla bakıra çalıyordu. Zamanın durduğunu sanmıştım fakat hayır, diğer sokaktaki pazar yerinin sesleri hâlâ kulaklarıma doluyor, akışın devam ettiğini belli ediyordu.

Donan sadece bendim.

Gözlerim yanıldı sanırken bir an nefesim kesildi ama kulaklarım da yanılıyor olamazdı. *Blue'ydü bu. Buradaydı.* Morian sokaklarından birinde karşımda duruyordu.

Belki onu görmeyeli çok uzun zaman olmamıştı fakat bana asırlardır görmediğim bir yüz gibi geliyordu.

“Yanlış görmüyorsun, buradayım.”

Tekrar konuştuğunda pazardan gelen gürültüler bir adım geriye çekilmiş, sokak daralmış, zaman ince bir iplik gibi esnemişti.

Kalbim hızlandı. Şaşkınlığım, kafa karışıklığım ve buna rağmen gün yüzüne çıkmasından utandığım bir sıcaklık iç içe geçti. Dudaklarım kıpırdandı ama kelimeler çıkmadı. *Neden bu kadar sevindim? Lanet olsun, ayaklarım yerden kesilecek kadar mutlu hissediyordum.*

Bu dünyaya alışmamaya, arkadaş edinmemeye çalışırken bu kıza bağlanmış olmam karşımda belirmesiyle alenen yüzüne

çarpmıştı. Bir adım attım, sonra geri çekildim. Ben ayaklarımın üzerinde yaylanırken Blue bana aynı eski, sakın, güven veren gülüşle bakıyordu. Sonra sahte bir kızgınlıkla kaşlarını çatı.

“Bu kadar mutlu olduğunu belli etme.”

Yüz hatlarımdan tam tersi okunsa da gerçekten mutlu olduğumu ona belli etmeden duramadım. Sonunda dayanamayıp üniversite kampüsünde uzun zamandır görmediğim bir kız arkadaşımı görmüş gibi ufak bir çığlık atarak ona atıldım.

Kollarımı boynuna sardığımda Blue da beni durdurmadı, o da bana sarıldı. Onu görmek, içimi hafifletmişti. Tehlikelerin ortasında bile bir anlık güven hissi doğmuştu.

Geri çekildiğimde hâlâ içimdeki karmaşayla boğuşuyordum. Blue yüzüme yaklaşp burnunu çekerek, “Buram buram Ambrossia kokuyorsun,” dedi.

Sarhoşluğumun dağıldığını o anda fark ettim. Yaşadığım şok bana bir tokat gibi çarptığı için şu an daha ayık hissediyordum. Blue arkasına dönüp bakarak yerdeki oğlanları kısa bir süre süzdü.

“Bunu sen mi yaptın?” dedi şaşkın ama gurur dolu bir sesle. “Anasazilerin kitabını çaldığından beri sende görünenden fazlası olduğunu biliyordum. Yine de güçlerini bu kadar ilerletebilmen inanılmaz! Birçok savaşçı büyüyle kemik kıramaz. Tüm büyüler odaklanma ve güç israfı gerektiriyor.”

O an yaptıklarımın şaşkınlığı da üzerime akın etti. “Ben de inanmıyorum,” dedim soluğumu verirken. “Yine de biri senin ışık topunun eseri.” Kendime gelip sorularımı hızla sıralamaya başladım. “Burada ne işin var? Morian topraklarındasın! Beni nasıl buldun? Tanrım, burada ne arıyorsun, Blue?”

“Sana bu kadar hızlı ulaşabileceğimi ben de düşünmüyordum fakat nerede karmaşa var, sen oradasın,” dedi alay eder gibi. Kollarından tutup beni çekiştirmeye başladı. “Sana iletmem gereken bir mesaj var. Burada olmaz, gel benimle.”

"Ya yakalanırsan?" derken mutluluk ve şaşkınlığın yerini dehşet almaya başlamıştı. "Kendini tehlikeye attın!"

Blue'nun dudağı kıvrıldı. "Nemfleri hafife alan bir tek Arion değil," dedi ince sesiyle. "Çoğu kişi bizim neler yapabileceğimizi bilmiyor. Bizden çok yok." Duraksadı. "Hatta neredeyse hiç yok." Tam kalabalık sokağa çıktığımız sırada kulağıma yaklaştı. "En iyi özelliğimiz gizlenmek, bunu öğrenmiş olman lazım."

Çok uzaklaşmamıza gerek kalmamıştı, beni doğal taşlar satan Nerissa'nın tezgâhının arkasına çekti. Nerissa ve yanındaki küçük Elora'yla göz göze gelince şaşkınlıkla kaşlarım daha da havalandı. *Nerissa'yla işbirliği mi yapmışlardı?* Her şey o kadar hızlı geliyordu ki akışa uymakta zorlanıyordum.

"Siz..." dedim gözlerim ikisi arasında gidip gelirken. Blue beni iyice tezgâhın arkasındaki tentenin ardına çekerek gözden uzaklaştırdı. Eh, gelen geçen bizi yine görebilirdi. Elini havaya kaldırıp bir şeye odaklandığında ne yaptığını anlamaya çalışıyordum. Sonra parmak uçlarından ufak bir ışık huzmesi belirip kayboldu.

"Tamam, şimdi bizi kimse göremez."

"Ne?" derken tezgâhın ardındaki pazar yerine bakıyordum.

"Gizlenmek için kısa süreli yanılsamalar yaratabiliyoruz," dedi Blue Nemf özelliklerinden birini daha açıklayarak.

Nerissa kadim gözleriyle bize bakarken tekrar parmağımı ikisi arasında dolaştırdım. "Siz ikiniz nasıl..."

"Gölge, bu kadından taş aldığını ve onu tanıdığını biliyor. Eğer

~~Ben sana rastlamasaydım, bu işi Nerissa üstelenecekti.~~

Kadın ufak bir gülümsemeyle bana baktıktan sonra arkasını

~~nüp tezgâhta satış yapmak için insanları beklemeye devam etti.~~

~~ra ise meraklı gözlerle bizi izliyordu. "Üstelik onun diyar diyar~~

~~n bir seyyar satıcı olduğunu da öğrenmiş ve bu da tam aradığı-~~

~~ey oldu." Duraksadı. "Sen kaleden nasıl çıktın?"~~

Şaşkınlıktan ağzım aralanırken Gölge'nin hin zekâsına da gıpta etmeden duramadım. Pembe kuvars hâlâ avuçlarımın arasındaydı. Blue'nun sorusuna cevap vermekte zorlanarak ağzımı balık gibi açıp kapattım.

"Tamam, bu sorunun cevabının da beni fazlasıyla şaşırtacağına eminim ama sırlarını almak fazlasıyla zor ve buna zamanım yok." Dışarısı bizi görmese de gözleri etrafta dolaştı. "Gölge sana bir mesaj iletmemi istedi."

"Gölge mi?" İsmi ağzımdan bir soluk gibi çıktı.

Mesaj alacağım kişinin Efendi olacağını sanmıştım.

"Seni bu diyardan çıkaramam, sınıra ulaşmadan bizi yakalarlar." Duraksadı. "Gelmek ister misin, onu da bilmiyorum."

Bu sefer dudaklarım kıpırdamadı bile. Buna yeryüzünün hiçbir köşesinde, hiçbir zaman diliminde net bir cevabım yoktu. *Gitmek istiyor muydum, evet. Gider miydim, hayır.* Korkunç bir sarmalın içindeydim.

Falcon'ın bana sunduğu teklif geri dönüşüm için bir biletti. Scathan'ı benimsemiş miydim, evet fakat orası gerçekten evim değildi. Efendi ve Gölge'siyse... Tanrım. Kendi zihnimde bile konuşmak istemediğim bir konuydu bu. İki adamın varlığı beni bu zamana zincirlemek için birbirine dolanıyordu.

Neyse ki Blue bir cevap almak ister gibi yüzüme baksa da ısrarcı olmadı.

"Seni anlıyorum," dedi makul ve anlayışlı bir sesle. "Sadece sana söylemem gerekenleri söyleyeceğim."

Başımı aşağı yukarı salladım. Birkaç dakika önce üzerimde cirit atan neşe, heyecan, adrenalin kaybolmuş; yine kasvetli ve karışık hisler içime hücum etmişti. Bir yanım Blue'nun yakasına yapışıp beni kaçırmaması için ona yalvarmak istiyordu, diğer yanımsa kaleye dönmem gerektiğini biliyordu. Buradan çıkamazdık. Çıksak bile gideceğim yol bilinmezlikti.

“Gölge bana neyi iletmeni söyledi, Blue?” dedim sakın kalmaya çalıştığım bir sesle.

Blue derin bir nefes verdi. O da en az benim kadar telaşlı ve kafası karışık görünüyordu. “Falcon Sarpedon’ın bir şeyler sakladığına emin ve senin bunu bulmanı istiyor.”

Nefesim kesilirken göğsüm kabardı. Onun bir şeyler sakladığını biliyordum ama bunu bana düğünde göstereceğini söylemişti.

“Daha doğrusu...” dedi Blue bana bir adım yaklaşarak ve ekledi. “*Birini.*”

Dehşet verici bir istila gibi içime sızan huzursuzlukla afalladım. “Biri mi?”

Blue benim şaşkınlığımı tartıyor gibi göründü. “Evet, birini sakladığını ve Falcon hakkında her ne düşünüyorsan, onu gördüğünde aradığın cevapları bulacağını düşünüyor.”

Kafam allak bullak olmuştu. *Gölge bir cevap aradığımı biliyordu fakat nasıl?*

“Tüm bunları nasıl bilebilir?” diye sordum kısılan sesimle.

Blue dudaklarını birbirine bastırıp bir süre sessiz kaldı. Sonunda, “Bunu ben bile bilemem. Sadece hayatımı riske atacağım kadar önemli bir haber bu. Dikkate al, Ross. En azından benim için. Buraya sadece senin güvende olmanı istediğim için geldim.” Ellerimi tuttuğunda soğuk tenine rağmen içimin ısınmasını göz ardı edemedim. Aşinalık hissiyle neredeyse gözlerim dolacaktı.

“Morian Efendisi’yle bizzat tanışmadım ama nasıl biri olduğunu işittim. Sen bu diyarlara yabancısın, sana ne anlatsam inanmayabilir ya da yanlış değerlendirdiğimi düşünebilirsin. Ama yaşayarak öğrenebilirsin, bu yüzden dikkatli ol. Efendi Sarpedon’ın nasıl biri olduğunu kendin keşfetmen gerekiyorsa öyle olsun. Ve ilk basamak, o kişiyi bulmak olabilir.” *Kuruyan dudaklarını yaladı.* “Belki bir zindanda saklıyordur ya da ulaşılması zor bir odada.”

Gözlerime beklentiyle baktı. "Bunu yapabilir misin? O kaleden tek başına çıktığına göre seni hiçbir kilidin tutamayacağını bugün daha iyi anladım."

Afallayan ifademle bir süre ona bakakaldım. Sonunda başımı aşağı yukarı salladım ama hâlâ duyduklarımı sindirmeye çalışıyordum.

"Çok yalnız hissediyorum."

Birden ağzımdan çıkan bu cümle beni bile sarsmıştı. Dalgın gözlerim Blue'nun yüzüne odaklandı, onun da afalladığını anlayabiliyordum.

"Ne sakladığını bulsam bile tek başıma en fazla ne yapabilirim ki?"

Blue, birkaç saniye daha yüzüme baktıktan sonra derin bir nefes verdi. Elimini daha sıkı tutup bana bir adım daha yaklaştı ve neredeyse dibime girdi. "Gözlerime iyice bak," dedi usulca.

Kaşlarımı hafifçe havaya kaldırdım. "Tüm bu kaosun ortasında... Romantik bir konuşma mı yapacağız?"

Olur olmadık anlarda sergilediğim sarkastik yaklaşımım Blue'nun kıkırdamasına neden oldu. "Hayır, sadece sessiz kal. Hiç denemediğim bir şey yapacağım."

Birkaç saniye boyunca Blue'nun gözlerine beklentiyle baktım. Aradan dakikalar geçti, sonunda tüm vücudumda hissettiğim bir akım ayak parmaklarıma kadar ulaştı. Başımı eğip baktığımda Blue'nun elinden çıkan bir ışık benim avcumu da sarıyordu. Derin bir nefes verip geri çekilirken titrer gibi oldu, omuzlarını sarstı.

"Bu da neydi?"

Sorumu cevaplamadan önce nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Sana özümü bıraktım," dedi çok şey açıklarmış gibi. Kaşlarımı çatarak baktığımda elini kalbine koydu. "Yani dilerim bırakabilmişimdir. Diğer Nemf türleri bu konuda çok iyiler, Yeryüzü Nemflerinin çoğuysa böyle bir güçleri olduğunu bile bilmez."

"Özünü bırakmak da neyin nesi?"

Blue hareketlenerek tezgâha doğru yöneldi. “Özüm solana kadar zihninde benim sesimi duyabilirsin. Dedğim gibi *dilerim* duyarsın, bunu daha sonra göreceğiz. Şimdi gitmeliyim.”

“Bekle...” diyecek oldum ama Blue başlığını iyice indirip yüzüne saklarken bana son bir bakış attı.

“Kaleye geri dön, Ross. Sana söylediklerimi de unutma. Ve son dileğim, tekrar görüşmemiz.”

Ardından tezgâhın arkasından çıkıp kalabalık pazar alanında ilerleyerek gözden kayboldu. Elora ve Nerissa’ya baktığımda onların da beni izlediklerini gördüm. Nerissa kaşlarını kaldırırken dudaklarında da bir kıvrım vardı.

“Sen de gitmelisin, güzel kız. Zamanın senin için daraldığını hissediyorum.”

Tentenin altından biraz ilerleyip gökyüzüne baktım. Güneş batmaya yüz tutuyordu, acilen geri dönmem gerekiyordu. “Evet, gitmem gerekiyor. Lütfen Elora’ya biraz yiyecek ver,” dedim Nerissa’ya dönüp. “Benim için bunu yapar mısınız?”

Nerissa sadece başını eğerek beni onaylarken Elora eteğime yapıştı. “Seni bir daha görebilecek miyim?”

Eğilip yanaklarını avuçladım. “Bunun için elimden geleni yapacağım. Yiyecekleri annene götür ve bir güzel karnını doyur. Olur mu?”

Ağlayacak gibi görünüyordu ama başını aşağı yukarı sallayarak burnunu çekmekle yetindi. Onun tozlu yanağını son kez okşadıktan sonra başımı eğerek Nerissa’ya veda ettim ve hızla tezgâhın arkasından çıkıp kaleye doğru yola koyuldum.

Kalenin yolunu bulmam zor değildi zira tepede ışık kubbeleri göz aldığıınca uzanıyordu. Yönümü o tarafa vererek karşıma çıkan her yola saptım, kalabalıklardan sıyrıldım ve sonunda kalenin patika yoluna ulaştım. Aceleci davranıyordum ama zamanında yetemeyeceğime dair bir his kalbime çöreklenmişti. Falcon beni göl kenarında bulamazsa ona nasıl bir açıklama yapacağım hakkında rim yoktu.

Yine de kaçtığım için pişman değildim. Kitaplarda da karakterler oturduğu yerde kalsaydı hiçbir şey göremez, öğrenemezdi ve hikâye ilerlemezdi. Ben de kaleden çıkmasaydım Elora'yla tanışmaz, Morian'da büyü kullanımının ne denli yasak olduğunu ve bunun sonuçlarını göremez, Blue'yla karşılaşamazdım.

Patikada fazla dikkat çekmemek için yine ağaçların arasına daldım ve kafamın içinde dönen binbir düşünceyle hızla yokuşu arşınlamaya çalıştım. O sırada yoldan gelen sesleri duyunca duraksayıp bir ağaç gövdesinin ardına saklandım.

Atların çektiği arabalar sıra sıra kaleye çıkıyordu.

Ağaç gövdesini tutan parmaklarım uyuşurken dilim damağım da kurumuştur. Arabalardan birinin gösterişi, içinde taşıdığı kişinin önemini vurguluyordu.

Rhea...

Gordionlular benden önce kaleye gidiyordu.

Geri geri yürüyerek ağaçların arasına iyice karışıp bu sefer koşmaya başladım. Ayakkabılarım yerdeki çalı çırpıyı süpürüyor, kaslarım ağrıdan zonkluyordu. Ambrossia'nın etkisi artık tamamen geçmişti ve gerginlik tüm vücudumu kaplamıştı. Disney filmim bitmiş, korkunç bir savaş filmi vizyona girmişti. Neyse ki Falcon ormanına Blake gibi garip yaratıklar koymamıştı, bir de yolumu kesen bir yırtıcıyla karşılaşsaydım dönülmez bir yola girmiş olurdum.

Tam kaleye yaklaşmıştım ki surların önünde uzanan açık alanı gördüğümde bir küfür daha dudaklarımdan fırladı.

Arabalar tek tek kapıdan girerken... Aynı zamanda halktan da küçük bir grup sevinçle gelen kabileyi karşılamak için toplanmıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Zamanı durdurmak için acele etmem gerekiyordu ama kalabalık ve Gordionlular beni öyle tedirgin etmişti ki odaklanamıyordum. Su Nemflerinin şarkısı bile zihnimde yok olmuştu. Derin bir nefes vererek ana odaklandım, zamanı kavramaya ve gücümü içimde hissetmeye çalıştım.

Zaman elimden kaçıp gitti, onu tutamıyordum.

Ayaklarımı yere vurarak kendi kendime debelendim. "Şimdi battın, Ross. Şimdi gerçekten yerin en dibine battın!"

Gözlerim başka bir yol aradı, bir şekilde o kapıdan geçmem gerekiyordu. Yoldan gelen sesleri duyunca bakışlarım o yöne kaydı. Başka arabalar da geliyor olmalıydı ya da bir kafilе daha... O yöne ilerleyip bu sefer patika yolu gözlemeye çalıştım.

İki araba önümden geçip gittiğinde başım sağa döndü ve yolun ilerisinden bir arabanın daha geldiğini gördüm. O da ilk gördüğüm araba kadar gösterişliydi ve belki de bunun Rhea'nın arabası olabileceğini düşündüm. Tek çarem, onunla işbirliği yapmaktı. Gerçek prenses olmadığımı Falcon'a açıklayacağımı ve evlenmeyeceğimi söyleyerek onu tehdit edersem belki de beni içeri gizlice sokmaya razı olurdu. *Sonuçta bu işte birlikteydik.*

Falcon zaten gerçeği biliyordu. Bunu Rhea biliyor muydu, emin değildim ama kozumu kullanmaktan başka çarem kalmamıştı.

Derin bir nefes verip kendimi yola attım ve at arabası bana ulaşana kadar ortada dikilmeye başladım. Arabacı kayışları çekince atlar şaha kalkarak durdu.

"Ne yapıyorsun sen be kadın?" diye bağırdı arabacı.

Tüm kaslarım beton gibi kaskatı kesilirken kendimi cesur kız rolüme hazırladım fakat bir yandan da kalp krizi geçirmek üzereydim.

"Gordion Hanımı'yla görüşmek istiyorum."

Arabacının yanından bir savaşçı atlayıp yanıma gelerek beni ezecekmiş gibi gözlerini kıstı. Kemerinde bir kılıç asılıydı ve üniforması kahverengiydi. En azından Falcon'ın bir göz zevki vardı, bordo üniformalar çok daha iyi görünüyordu. "Çekil git yolumuzdan."

Çenemi kaldırıp ona bakmayı sürdürdüm. "Tekrar mı söylemeliyim? Gordion Hanımı'yla..."

"Hanım'ım her önüne gelenle görüşecek değil," diye teneledi beni. "At nalı tadına bakmak istemiyorsan, çekil..."

Arabanın kapısı açılınca duraksadı ve ikimiz de o yöne baktık.

İçinden biri indiğinde adam hazır ola geçip yana çekildi ve beni gelenle karşı karşıya bıraktı. İlk gördüğüm, parıl parıl parlayan bir şey oldu. Neredeyse tamamı mücevherlerden oluşuyormuş gibi dikilmiş elbisesi, parlak taşlara sahipti. Sonra gözlerim yüzüne tırmandı; uzun, kahverengi saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve başında da en az elbisesi kadar parlak bir taç vardı. Beyaz tenli yanakları kızarmıştı, burnu küçüktü, çok ama çok güzel bir kızıydı. Benimle aynı yaşlarda olmalıydı.

"Gordion Hanımı'yla görüşmek isteyen de kim?" diye sorduğunda onun bir soylu olduğuna kabımı basmama gerek kalmadı. Bana doğru yaklaşırken tepeden bakan bakışları önce beni ayaklarımdan başlayıp yüzüme kadar inceledi.

Bakışlarımız kesiştiğinde... O kadar uzun süre birbirimize baktık ki ne yapacağımı şaşırdım. Rhea'yı beklerken başka bir Gordion soylusuyla karşı karşıya kalmıştım. *Bu sefer gerçekten bataklıkta çırpındığımın resmi de buydu herhalde.*

Kızın bakışlarındaki değişimi o anda fark ettim. Gözleri hafifçe donuklaştı, ardından yavaşça açıldı ve neredeyse çarpılmışa döndü.

"Sen..."

Evet, evet, ben prensesim. Sen de bunu mu diyeceksin?

Savaşçıya, sonra ardımda duran kaleye ve tekrar bana baktı. Ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibi eteklerini kavradı ve aracına döndü. "Gel benimle."

Arabasına yürümeye başladığında kafam karışmış halde orada bekledim. Tam binmeden önce bana bakıp hareketlenmem için gözleriyle komut verdi. Eh, amacım kendimi bir araca atmak olduğu için bu fırsatı kaçıramazdım. Yanımdaki savaşçıya ters bir bakış atıp kızın peşine takıldım ve açık kapıdan içeri girerek araçta onun karşısına oturdum.

Rhea'yla karşılaştım ne yapacağımı biliyordum ama yabancı biriyle böyle bir arabanın içinde oturmak planladığım bir şey değildi.

O yüzden bakışlarımı ona yöneltmeden önce sanki ilk defa bir arabanın içindeymiş gibi her yeri inceledim. İçerisi küçüktü, maalesef gözlerim yine pürdikkat bana bakan kıza kaydı.

“Merakımı bağışla lakin bir prenses neden kale dışında ve araba yolları kesiyor, bilmek isterim.”

Sırtımı koltuğa yaslayıp derin bir iç çektim. Gordionlular bile beni prenses sanıyorsa belki de ben de artık prenses olduğumu kabullenmeliydim. “Sen de benim merakımı bağışla... Kim olduğunu bilmek isterim.”

Kız beni incelerken dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. “Lunaria Dragler. Gordion Hanımı’nın yeğeniyim.”

Sırtımdan aşağı inen ürpertiyle kıza bakarken şoktan dilim olduğu yere yapışmıştı. *Siktir.*

Leda’nın kuzeni...

“Öyleyse sen... Benim...”

“Leda olmadığını biliyor muyum?” Bana hâlâ o kadar dikkatli bakıyordu ki rahatsızca kıpırdandım. “Halamın odasından çıkarmadığı prensesin sen olmadığını biliyorum, evet.”

Zarif bir hareketle araba duvarına vurduğunda araç hareketlendi ve sarsıntı vücudumun ileri geri sallanmasına neden oldu.

“Neyin peşindesin?” dedim kapıyı açıp atlayıp atlamamak arasında kalırken. “Neden beni arabaya aldın?”

Kız bana bakarken gözlerindeki merak gittikçe artıyor gibiydi. “Prensesin kalede olması gerekiyor, öyle değil mi?”

“Kaleden gizlice çıktım.”

Ne demem gerektiğini bilmeyerek açık oynadım. Ani gelen itirafım üzerine dudağını büktü. “Tahmin etmesi zor değil. Yolumuzu kesecek kadar çaresiz kaldığına göre kapıdan nasıl çıktıysan aynı şekilde girmeyi başaramadın, değil mi?”

“Bunu Rhea’ya söylemen sorun değil fakat Morian Efendisi öğrenirse işler hiç iyi ilerlemez. Düğünü gerçekleştirmem.”

Kızı belli belirsiz tehdit etmekten geri durmadım. Sonuçta o da Gordionluydu ve Rhea'yla aynı şeyi istiyor olmalıydı.

Gözleri hafifçe araladığı pencere pervazından dışarı kaydı. "Halaman da bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Yine de söylememi ister misin?"

Alay eder gibi güldüm. "Söyleme dersem söylemeyecek misin?"

Dönüp bana baktı ve bu sefer dudaklarında belirgin bir kıvrım vardı. "Karşılaşalı çok olmasa da *senden* hoşlandım." Temkinli gözlerle ona baktığımda sırtıttı. "Gizlice kaleden kaçman dikkatimi çekti. Leda olsa o da böyle yapardı."

"Elbette yapardı," dedim Leda'yla ortak yönüme parmak basılması sinirlerime dokunurken. "Direkt ortadan kaybolup beni bu entrika dolu dünyada bırakan da o değil mi zaten?"

"Entrika?" dedi kız tek kaşını kaldırarak.

Pekâlâ, bu dönemde entrika da yoktu demek.

Tam o sırada araba durunca parmaklarım koltuğu kavradı ve gergin bir şekilde kıza baktım. Dışarıdan gelen konuşmaları duyabiliyordum, Gordion Hanımı'nın yeğeni Lunaria Dragler'in geldiğini ilan ediyorlardı.

"Şanslısın ki bu arabadasın," dedi kız bana döndüğünde. "Yoksa kapıyı açarlardı."

"Şanslı olduğum nadir anlardan biri," diye mırıldandım.

Kız *mücevherden elbisesinin* eteklerini düzeltti. "Birazdan ineceğiz ve sen de nereye gitmen gerekiyorsa oraya git. Bunları da bir aptallık yapıp halama sakın söyleme, yoksa benim de başım yanar."

"Halanla aramızın çok iyi olduğunu söyleyemem." Kız bana baktığında dudaklarımı büktüm. "Yani elbette ona söylemeyeceğim. Son çarem onun beni içeri sokmasını istemektir ama seninle karşılaştığım için gerçekten şanslıyım ve bunu geri tepecek değilim."

Araba durduğunda kız sıırttı. "Seninle çok eğleneceğiz gibi görünüyor." Eteklerini tutup açılan kapıdan inmek için hareketlendi. "Gordion tebaasının arasına karışıp ortadan kaybol."

Arabadan indiğinde etrafa kısa bir bakış atıp başını sağ tarafa yöneltti ve bana oraya gitmem için işaret verdi. O yürümeye başladığında ben de hemen kapıdan atladım, etrafı kolaçan etmeden direkt sağ tarafa yöneldim ve kendimi arabalardan inenlerin arasında buldum.

Kendi telaşlarına kapılan kalabalıktan sıyrılarak nerede olduğunu anlamaya çalışırken kale kapısının önündeki geniş avlunun sağda kaldığını fark ettim. Avlu tarafına geçmeden önce başımı uzatıp etrafa bakındım. Savaşçılar surlardaydı, birkaç Morian hizmetlisi sağa sola koşuşturuyordu ama genel olarak boştu. Alelacele avluya yönelip dikkat çekmeden duvar kenarından merdivenlere koştururken birkaç kere eteklerime takılma tehlikesi atlattım. Kaleden kaçarken vücudumda dolaşan adrenalinin yerini telaş almıştı. Merdivenlere ulaştığımda basamakları tırmanarak içeri girmeye hazırlananları izliyordum ki kapıya ulaşmadan bir gövdeye toslamam ani oldu.

Gözlerim önce gövdesini saran bordo kumaşla buluştu. Altın işlemeli düğmelerinde dolaştı ve yakasına tırmandı. Yüzüne bakmadan önce kısa bir nefes almam gerekmişti. Sonunda başımı kaldırıp baktığımda Falcon'ın üzerindeki tuniği aratmayacak renkteki kızıl saçları, kalbimi hoplatan gri gözleri ve düz bir çizgi halini almış dudakları görüş açıma girdi.

Birkaç saat önce ormanda hoplayıp zıplayarak *kötü adam gibi takılacağımı* haykırdığım anlar bir bir evrenin derinliklerine karıştı. Tüm rol yeteneğimi sergileyerek bomboş gözlerle ona baktım.

Tek kaşı havalandı.

Gözlerimi kırptırdım.

Nefesini hafifçe vererek ellerini arkasına bağladı. "Ben de seni bulmaya geliyordum."

Kaçtığımı anlamış mıydı? Kalede olmadığımı biliyor muydu?

Yarım ağız gülümsedim. "İşte buldun."

Havada olan tek kaşı inmemiştii. *Kahretsin.*

"Güzel zaman geçirdin mi?"

Başımı aşağı yukarı salladım, hâlâ ahmak gibi gülümsüyordum.
"Harikaydı."

Başını hafifçe yana yatırdı. *Kahretsin.* Blake'in takındığı soğukkanlı yüz ifadesi hislerini ve ne düşündüğünü gizleyen bir kalkandı. Falcon'ın kalkanıysa uzlaşmacı ve rahat tavırları gibi görünüyordu.

"Tüm gün gölde olacağını sanıyordum."

Yer yarılın ve içine düşeyim. Lütfen.

"Oradaydım," dedim rol yeteneğimi sürdürmeye çalışarak.
"Naiadlardan birini bile gördüm."

Bu sefer iki kaşı birden havalandı. "Sana kendini mi gösterdi? Hem de gündüz vakti."

Pekâlâ. Konu değişiyordu, harika.

Kaşlarım hafifte çatıldı. "Evet. Bunu tuhaf bulmuş gibisin."

Kısa bir incelemeden sonra hafifçe güldü. "Gün ışığında ortaya çıktıkları pek görülmüş değil."

Normalde olsa bunu ben de sorgular, buradakilerin bile tuhaf karşıladıkları şeyi değerlendirirdim ama aklımda dönüp duran şeyler bambaşkaydı. Ellerimi iki yana açarken hafifçe sııttım. "Ne diyebilirim ki? En olmadık şeyler hep beni bulur."

Falcon'ın gülüşü hâlâ dudaklarında oynaşıyordu ama gözleri bambaşka bakıyordu. Derin bakışlarından kaçınmamaya çalışarak ona karşılık verdim.

"Tüm gün gölde değildin, değil mi?"

Büyüğünden bir KAHRETSİN.

"Neden bunu soruyorsun?" diyerek sııtmayı bıraktım ve gözlerimi kısıttım. "Beni kontrol mü ettirdin? Bunu yapmayacağını söylemiştin."

Falcon avluya kısa bir bakış attı. Önce kalenin sağına bakıp göle giden patika yolun olduğu tarafa, ardından Gordion tebaasının arabalarının olduğu sol tarafa baktı.

“Ve söylediğimi yaptım,” dedi gözleri gözlerimi arşınlarken. “Merakımı bağışla... Bu taraftan gelmen gerekirken...” Patika tarafına baktı ve bakışlarını Gordionluların arabalarının olduğu yere yöneltti. “Bu taraftan geldiğini gördüm.” Gözleri tekrar bana çevrildi. “Tüm gün... *Gölde olduğunu söylemedin mi?*”

Sakin ol, Ross.

Dikkatini eteklerimin ucuna yöneltti. “Üstelik neden bu kadar toz toprak içindesin, merak ediyorum.”

Duraksamadım bile.

“Evet, göl kenarındaydım. Dans ettim, yerlere uzandım ve kendimi oradan oraya attım,” dedim kendimden emin bir sesle.

Falcon beni dinlerken zihninde ne dönüyorsa duraksadığı beliydi.

“Çünkü bunları yapmazsam kafayı yiyecektim,” diye devam ettim parmağımı şakağıma bastırarak. “Sonra Gordion tebaasının geldiğini duyunca merakıma yenik düştüm ve onları görmek istedim.”

İstifimi bozmamak zordu ama mükemmel ilerliyordum. Oscar adayı olmam kaçınılmazdı. Yalan makinesine bağlansam testi geçirdim.

Yine de konuyu burada noktalayarak ona karşı bir soru daha sorma hakkı vermemek adına devam ettim. “Fakat onur konuğunu göremedim.” Yüzümde beliren gergin, nefret ve tiksinti dolu ifade dikkatini tamamen çekmek istediğim yere yöneltti. “O da burada mı?”

Falcon sırtını dikleştirdi. “Evet, ona hazırlanan odada dinlenmeye geçti.”

Bikkın bir nefes verip ben de sırtımı dikleştirdim. “Ben de odama gitmek istiyorum. Değil tüm gün, asırlar boyu göl kenarında vakit geçirsem bile yetmez. Huzurum onu gördüğüm an bozulur.”

“Huzurunu koruman için elimden geleni yapıyorum, yine de bu karşılaşmayı erteleyemem.” Bana doğru eğilip kulağıma fısıldadı. “Leda olmak için hazır olmalısın, *Rosanna*.”

Bıkkın bir nefes verirken gözlerimi onun yüzüne çevirdim. Burunlarımız neredeyse birbirine değecekti ve dikkatsiz hareketim sonucu gafil avlanmıştım. Nefesi benim yüzüme çarparken soluğumu tuttum. “Bunun için hazır olmama gerek yok,” dedim kısık sesle. Dudaklarımı fazla hareket ettirmemeye çalışıyordum, zira onunkilere değecek gibi duruyordu. “Bir süredir zaten Leda’yım.”

Hafifçe başımı eğerek ona sahte bir reverans yaptım ve topuklarımda yaylanarak hareketlenip kapıdan içeri girdim.

Falcon’ın ateş çukurundan kurtulsam da odama çıkana kadar tüm vücudum yandı sanki. İçeri girdiğimde kendimi gerçekten yere atıp sırtımı yatağa yasladım. Ellerimi yüzüme kapatırken parmaklarımın titrediğini hissedebiliyordum.

Bugün ne yaşamıştım ben böyle?

Kahramanın Gölgesi

Florence – Seven Devils

*Görüyorsun, krallığını yakıp yıkmaya geldim
Ve hiçbir nehir, hiçbir göl bu ateşi söndüremez.
Bahsi yükselteceğim,
Seni saklandığın yerden çıkaracağım.*

Yere oturmuş ileri geri sallanırken bir saati devirmiş olmalıydım.

Bu süreçte önce Naiad'ın bana dokunduğunda hissettiğim şeyleri anımsadım. Gücümün artmasına sebep olmuştu sanki. Kulağımda yankılanan sesinin anlamı bana özünü bırakmış olması mıydı? Ya Blue... O da bana özünü bırakmıştı fakat sesini henüz işitmemiştim. Elora'nın evinde yaşananlarsa bambaşka bir olaydı. Büyü yapılması yasak bir diyardaydım, ironik olan tarafıysa bu yasağın büyü güçleri olan biri tarafından koyulmasıydı.

Buradakiler gerçekten kurallardan gelen bir mutluluğa mı sahipti yoksa hepsi bir yanılısama mıydı?

Temiz sokakların arasında bile gaspçılar tarafından sıkıştırılmıştım. Belki de refah seviyesi düşündüğüm kadar yüksek değildi ya da açgözlüler her yerde vardı... Kafam karmakarışık ve o an Blue'yla konuştuğum şeyleri hatırladım.

Falcon'ın nasıl biri olduğunu benim keşfetmemi bekliyorlardı. *Gölge...* Varlığını hatırlamak bile daha çok titrememe neden oldu. Bana direkt Falcon'ın nasıl biri olduğunu anlattırmak yerine Blue'ya bambaşka şeyler söyletmişti. Kararı bana bırakıyordu... Gözlerim demirli pencerelere kaydı. *Ve Falcon'ın birini sakladığını düşünüyorlardı.*

Falcon kim olduğumu nasıl bildiğimi bana bizzat göstereceğini söylemişti. Öyleyse... Birini mi ortaya çıkaracaktı? Belki bir kâhin? Belki çok daha güçlü biri? Her ne saklıyorsa o bana göstermeden önce onu bulmalı mıydım?

Elimle gözlerimi ovuştururken başım zonklamaya başlamıştı. "Gölge onu bulmamı söylüyorsa bir bildiği vardır," diye mırıldandım.

Gölge'nin bana haber göndermesinin içimde yarattığı heyecan da cabasıydı. Blake'i rüyalarımda görmüştüm ama Gölge'yi son gördüğüm an içler acısıydı. Falcon'ın atına binmiş gidiyorken arkamızdan bize bakmıştı. O an onu hayal kırıklığına mı uğratmışım? Gölge prenses olmadığımı söylediğim ilk kişiydi. Eh, başlarda bunu herkese dile getirmiştım ama ona gelecekte geldiğimi de söylemiştim. Buna rağmen beni ele vermemiş, beni gizli bir güç gibi korumuştı. Soğuk ve kaba tavırlarının arasında sıcak hissetmemi de sağlamıştı.

Blake nezaketiyle bile tedirgin ederken ona deli gibi çekiliyordum.

Gölge gizemi ve kaba tavırlarıyla beni kışkırtırken ona da deli gibi çekiliyordum.

Harika. İki erkek arasında kalan başkarakterdim. Çoğu kişi bundan hoşlanmazdı ve lanet olsun ki bu yaşıyordum. *Zamansız* kitabımı okuyanların yapacağı *ship savaşlarını* hayal edebiliyordum.

Başımı geriye yaslayıp kıkırdadım. Akıl sağlığım iyiye gitmiyordu, histerik bir ses çıkmıştı. Geri dönüp kitabımı bastıracaktım gibi hayal kurmam bile içler acısıydı. Kurtuluş çok uzak gelmeye başlamıştı. Kurtulsam bile zihnimdekilerden nasıl kurtulacaktım? Scathan Efendisi, Gölge, Blue, Elora... İstemedim bağ kurduğum bu dünyadan?

"Ross?"

Yerimden öyle bir sıçradım ki kalbim resmen ağzıma geldi. Birden aptallaşmış gibi gözlerimi kırıştırdım. Etrafıma bakındığımda

odada hâlâ yalnız olduğumu fark edince elimi kalbime koyarak delirip delirmediğimi düşünmeye başladım. O an, ses tekrar duyuldu.

"Prenses?"

Tanrım.

Suyun altından geliyormuş gibi dalgalanan kısık ve boğuk ses kafamın içinde yankılanıyordu.

"Blue?"

Yüksek sesle konuştuğumda elim dudaklarıma kapandı. Eğer zihnimde duyabiliyorsam düşünmem yeterli olurdu. *"Blue?"* diye içimden konuştum bu sefer.

"Ah, gökler adına. Beni duyuyorsun!"

Heyecandan iki elimle ağzımı kapattım ama neredeyse kahkaha atacaktım. "Bu inanılmaz. Tıpkı telefon gibi."

İkinci cümleyi sadece kendim için söylemiştim ama Blue onu da duydu.

"Tele... Ne?"

Kalbim küt küt atarken yerimde duramayıp dizlerimin üzerine oturdum. *"Boş ver. Bu korkunç derecede harika bir şey. Konuşabiliyoruz!"*

Kıkırtısı kafamın içinde yankılandı. *"Sana Nemflerin hafife alındığını söylemiştim."*

"Bunu özellikle Arion'da uygulamalısın. Aniden senin sesini duyduğunda yaşayacağı şok tüm bu dehşetin ortasında bile beni keyiflendirir."

Blue sanki homurdandı. *"Ona özümü bırakacağıma bir kurbağaya bırakmayı tercih ederim. Viraklama bile kulağa onun sözlerinden iyi gelir."*

İstemedi kahkaha attım ama ellerimle ağzımı kapattığım için sesim boğuk çıktı. *"Sonsuza kadar böyle konuşabilecek miyiz?"*

"Hayır. Büyükannemden öğrendiğim kadarıyla özüm kısa sürede solacaktır. Belki Orman Nemfi olsaydım daha uzun sürerdi ama dediğim gibi ben Yeryüzü Nemfi'yim."

Hüsrarla omuzlarım çöktü, iletişimimiz kısa sürecekti ve ben yine yalnız kalacaktım.

"İyi misin? Morian'dan çıkabildin mi?"

"Evet. Ya sen? Kaleye girebildin mi?"

"Evet," dedim kısaca.

"Sana söylediğim şeyi yapmaya hazır mısın?" diye sorduğunda yüz ifadem düştü. Korku ve tedirginlik yine bana sırtışmaya başlamıştı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"O kaleden nasıl kaçtıysan öyle," dedi Blue. *"Sana güveniyorum, Ross. Güçlerini kullanmaktan çekinme."*

Zaman gücüm işe yarardı ama onu da her zaman kullanamıyordum ve bugün kolayca kullanmam bir istisna mıydı, emin değildim.

"Tamam. Bugün yapacağım..." dediğim sırada kapı tıklatıldı.

Bu sefer yerimden sıçramakla kalmayıp hemen ayağa fırladım. Benden ses çıkmayınca kapı açıldı ve içeri sıkı topuzlu Morian hizmetlisi Gwenna girdi. Elinde tuttuğu elbiseyi kaldırarak, "Sizi hazırlamam söylendi, prenses," dediğinde gerilim parmak uçlarıma kadar yayılmıştı.

"Ross?" diyen Blue'nun sesi beyin duvarlarıma çarptığında Gwenna'ya belli etmemek için gözlerimi bile kırpmadım.

"Şimdi susman gerekiyor, Blue. Gordion Hanımı ve Morian Efendisi beni bekliyor. Gece vakti burada ol." Kafamın içinde resmen boğazımı temizledim. *"Yani kafamın içinde."*

"Tamam," dedi Blue. *"Dikkatli ol."*

Hiçbir şey söylemeden kocaman açılmış ve kırpmadığım gözlerle Gwenna'ya bakmayı sürdürdüğümü fark edip silkelendim. O da bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Tamam," dedim kurban edilmeye hazır bir edayla. *"Hazırla beni."*

Benim de kendimi hazırlamam gerekiyordu ama giyeceğim şey elbise değil, kılıç geçirmez bir kalkandı.

Gwenna bana şarap ve narçiçeği arasında gidip gelen koyu bordo tonlarında bir elbise giydirmişti. Işık vurdukça kumaşın içinde sanki eski bir ateş közleniyordu, tıpkı Morian Efendisi gibiydi. Göğüs kısmı zarıfçe oturuyor, ince altın ipliklerle işlenmiş motifler yaka kısmını çevreliyordu.

Falcon'ın milli rengini giymemek için directmeyi düşünsem de onu daha fazla irite etmek istemiyordum. Peşinde olduğum şeyler sözkonusuyken onunla iyi geçinmem gerekiyordu. Hatta bu sefer saçımı sıkı bir topuz yapmasına bile izin vermiş, hatta direkt kendim teklif etmiştim. *Tek bir telin bile çıkmadığı sıkı bir topuz.*

Aynada kendime son bir kez baktım, tam anlamıyla Morian Hanımı gibi görünüyordum. Belli ki Efendi beni şimdiden bu diyara aitmiş gibi göstermeyi hedeflemişti. Ben de ona uyduğumu belli edecektim.

Gwenna'yla beraber odadan çıkıp Gordion Hanımı ve Morian Efendisi'nin beni beklediği yere giderken elbisemin ipek dokuma kumaşı sessizce dalgalanıyordu. Güzel bir seçimdi, sessiz olmam gereken bir gündü.

Daha önce hiç girmedığım bir odanın kapısının önünde durunca kaşlarım çatıldı. "Burası neresi?"

"Yalnızca özel konukların ağırladığı bir oda," dedi Gwenna kısık bir sesle. "İçeri geçin, prenses. Efendi ve Gordion Hanımı birazdan burada olacaklar."

Belli ki taht odasında, tüm tebaanın önünde gerçekleşen bir buluşma olmayacaktı. Sırtımı dikleştirdim ve kapıyı açan Gwenna kenara çekildiğinde içeri girdim.

Oda, her yer gibi baskıcı olmayan beyaz taş duvarlarla çevriliydi. Büyük kemerli ve yere uzanan pencereler, kalenin daha önce görmediğim iç avlusuna bakıyor olmalıydı. Açık kadife perdelerin arasından ağaçların rüzgârla dalgalanan yapraklarını görüyordum

ama orayı hiç keşfetmemiştim. Kahretsin, keşfetmediğim çok yer vardı ve Falcon birini saklıyorsa nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi pencereden çekerek odaya çevirdim. Ortada alçak, geniş bir oturma düzeni vardı. Taht değil; bunun yerine sırtları oyulmalı, koyu cevizden yapılmış koltuklar ve uzun divanlar bulunuyordu. Üzerlerinde altın iplikli bordo yastıklar vardı. *Milli renk.*

Koltuklara doğru ilerledim. Zemin el dokuması, koyu kırmızı ve toprak tonlarında büyük bir halıyla kaplıydı. Bir köşede alçak bir masa üzerinde kristal sürahilerle metal işlemeli kadehler vardı. Diğer köşedeysen taş bir şömine ateş almıştı, mekâna yanıltıcı bir güven ve sıcaklık hissi veriyordu. *Burası birazdan buz tutmamacakmış gibi...*

Pencereye doğru yöneliyordum ki birden kapının aralandığını işittim ve hızla arkamı döndüm. Eh, odanın soğuması kısa sürmüştü çünkü içeri *Titanik*'i bile batıran buzdağından daha fenası girdi.

Solgun benizli, beyaz saçlı ve başında saçlarından daha parlak taçla içeri giren Rhea duraksayıp benimle göz göze geldi. Saçlarını geriden tutturmuştu, uzun tutamları zarif bir şekilde omuzlarından dökülüyordu. Kırıksız gergin cildiyle oyulmuş bir buz kalıbından gerçekten farksızdı. Üzerine buz mavisi, taşlarla bezenmiş bir elbise giymesi de tarifimi destekleyen tüm bu maddelere eklenen son noktaydı.

Pürdikkat birbirimize bakıyorduk, eğer gözler birer silah olsa çoktan çarpışmıştık. Kaşları havalandı, ben de aynı tepkiyi ona verdim. Fakat onun dudakları bükülürken benim dudaklarımda onu kışkırtan bir kıvrım belirmişti.

Evet, Gordion Hanımı, yine bana muhtaçsın. Bu sefer yeni bir Efendi için pazarlığa oturacağız.

Gözleri elbisemde ve saçımda dolaşırken onun arkasından içeri giren Falcon Sarpedon dikkatimi çekti. Rhea, bana son bir bakış atıp yüzüne sahte bir tebessüm yerleştirerek Efendi'ye döndü.

Falcon şömine ateşinden daha kor bir şekilde odanın ortasına düştüğünde bile ısınmamıştım. Rhea'nın varlığının şakası yoktu.

Rhea, Falcon'dan önce davranıp başını eğerek selam verdi. "Morian Efendisi."

Falcon ellerini arkasında birleştirip çenesini hafifçe yukarı kaldırdı, onun aksine başını eğmemişti. "Gordion Hanımı." Dudaklarında, bakanın çok zor fark edeceği bir kıvrım oynadı. "Kızınızla hasret giderebildiniz mi?"

Rhea başını çevirip bana kısa bir bakış attıktan sonra tekrar Efendi'ye döndü. "Henüz değil, ben de yeni geldim." Zarif bir hareketle dönerek bana doğru yürüdüğünde neredeyse geriye kaçacaktım. Tam önüme geldi ve ellerini omuzlarıma koyup yüzüme uzanarak yanaklarıma belli belirsiz iki öpücük kondurdu. Soğuk dudakları tenime değdiğinde ürpertimin haddi hesabı yoktu artık. "Seni özledim, Leda."

Ah, hayır. Bu sefer bambaşka bir oyun oynuyorduk. Blake'in karşısında bana bu kadar sıcak davranmamıştı.

Tamam, oynayalım.

Ne kadar tiksensem de belli etmemek adına dişlerimi göstererek güldüm. Hırlayan bir köpek gibi görüldüğüme emindim. "Ben de seni, *anne*."

"Scathan'dan kurtulduğun için o kadar mutluyum ki..." Elini yapay bir edayla kalbine koydu. "Senin için endişelenmek çok zordu. Neyse ki artık emin ellerdesin."

Falcon'ın yalakası ödülü Rhea'ya gidiyor.

Onun omzunun üzerinden Falcon'a bir bakış attım, bizi izliyordu. Biraz daha araya girmezse kusmam kaçınılmazdı.

Neyse ki bize doğru ilerleyerek yanımıza geldi ve elimi tutup dudaklarına götürdü. Rhea dibinde gerçekleşen romantik anı izlerken keyiften dört köşe olamazdı çünkü kızı değildim. Keyiften dört köşe olan benken tek kaşımı kaldırarak ona yan bir bakış attım.

Kaçak kızını bulup buraya getirmemen senin suçun.

Falcon'ın sıcak dudakları, öptüğü yerde karıncalanmaya sebep olurken tekrar ona odaklandım ve gri gözlerine daldım. Daha doğrusu dalmış gibi yaptım, Rhea bizi izlerken onunla böyle olmak hoşuma gitmişti. Oyunu bozarsam neler kaybedebileceğini düşünmesini istiyordum.

Falcon saçlarıma bakarken yüzünde bir memnuniyet dalgası kabarmıştı. *Hoşuna gitmişti, güzel. Sana uyuyorum, seninleyim.*

Rhea'ya dönüp eliyle koltuğu işaret ettiğinde Gordion Hanımı gülümseyerek ilerleyip oturdu. Bana da onun yanındaki koltuğu işaret etti. Lanet olsun ki dediğini yaparak gidip ben de Rhea'nın yanına oturdum.

Efendi tam karşımızdaki görkemli koltuğa oturduğunda ortamda sadece şömine ateşinden çıkan çıtırtılar duyuluyordu. Kapının açılmasıyla içeri hizmetliler girdi ve kadehlere içecek doldurmaya başladılar. Bir yudum aldığımda normal şarap olduğunu fark ettim.

"Ambrossia alabilir miyim?"

Birden sessizliği bozduğumda Efendi ve yanımdaki *kaltak* bana baktı. Bakışlarının sebebi konuşmamdan çok isteğim olabilirdi. Resmi bir toplantıda mıydık? Özel isteğim abartı mı kaçmıştı?

Falcon, hizmetliye kısa bir bakış atarak isteğimi onayladığını belli etti. Koşturup çıkan hizmetli belli ki bana normal şarap yerine Ambrossia getirmeye gitmişti.

"Görüyorum ki Gordion'da bulamadığın zevklere erişmişsin."

Rhea'ya bakmak için başımı yana çevirdim. Yüzümde sahte bir tebessüm belirdi. "Gordion'da da mutlaka tüketmeni tavsiye ederim. Eşsiz bir lezzet." Falcon'a kısa bir bakış atarken, "Giderken yolluk olarak sana bir şişe verebiliriz. Öyle değil mi, Efendi?" dedim.

Hemen gitmen dileğiyle.

Rhea'ya baktığımda onun da yüzünü irite edici bir tebessümün kapladığını gördüm. "Hemen dönüşümü düşünme, hayatım. Burada da birlikte Nemf işi şarap içecek bol bol vaktimiz olacak."

Kusma. KUSMA.

Gülerken dişlerim bilendi. "Burada bir süre kalmayı mı düşünüyorsun?"

"Düğünden sonraki yedi gün kızıma yeni yuvasına alışması için eşlik edeceğim. Baban usullerimizi korumamıza önem verir, biliyorsun."

Keşke babam kışını tahtından kaldırıp buraya gelseydi. Belki onunla baş etmek daha kolay olurdu.

"Hasta yatağında bile senin için endişelenmekten geri durmadı. Döndüğümde kızımızın güvende ve mutlu olduğunu ona teyit etmem gerekiyor."

Babam hastaydı. Ne güzel bir bilgi. Gordion'da bir iblis hüküm sürüyordu.

"Sahi, düğünü ne zaman yapmayı düşünüyorsunuz, Efendi Sarpidon? Beni davet ettiğinize göre yakın olmalı."

Falcon, çevirdiğimiz oyunu itinayla izlerken kadehinden bir yudum daha aldı. O sırada içeri giren hizmetli çoktan Ambrossia dolu kadehi bana uzatmıştı. Kana kana içmemek için kendimi zorlayarak küçük bir yudum aldığımda...

"Yarın."

Falcon'ın söylediği şeyi duyunca Ambrossia boğazıma kaçtı. Öksürüğümü hafifletmek amacıyla göğsüme birkaç kere vurdum.

"Ne?"

Sorum odada yankılanırken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı.

Falcon'ın kendine has gülümsemesi dudağının kenarında oynadı. "Daha fazla beklemenin lüzumu yok. Sence de öyle, değil mi?"

Sabah kahvaltıda bana düğün gününü söylememişti ve bombayı şimdi patlatıyordu, öyle mi?

Gözlerimi kısarak ona baktığımda daha çok keyiflendi. Hem korkunç hem de tuhaf bir durumun içindeydim. Düğün günü bana nereden geldiğimi nasıl bildiğini söyleyecek, düğünden sonra da gitmeme izin verecekti. Zaman kaybetmemek iyiydi ama... Evlenecek olduğum gerçeği çok pis çarpmıştı, resmen kemiklerim kırılmıştı.

Morian Efendisi Falcon Sarpedon'la evleniyordum.

Scathan Efendisi neredeydi?

Tanrım, onu neden arıyordum? Falcon'la evlenip sonrasında gitmiydim. Burada çıkacak savaşı hiçbir şekilde engelleyemezdim, ipin ucu belli ki yıllar önce kopmaya yüz tutmuştu. Diyarların hepsi Blake'e düşmandı, bir şekilde savaşacaklardı. Ne olursa olsun, Leda'nın yerine geçmeyi ben istememiştim. Hiçbiri benim suçum değildi.

Ambrossia'yı kafaya diktim.

"Mükemmel bir haber," dedi Rhea kibar bir sevinçle. "Prenses olması gerektiği yere geldiğine göre bana kalırsa da uzatmanın anlamı yok. Scathan Efendisi fazlasıyla sessiz, ne tür bir hazırlığın içinde bilemeyiz. Bir an önce bu birleşmeyi gerçekleştirelim."

Scathan Efendisi gerçekten bir süredir sessizdi. Rüyama girmiyordu, bana haber gönderen o değildi. Neredeydi bu adam? Gerçekten kendisine karşı alenen birleşmelerine göz mü yumacaktı?

Beni burada mı bırakacaktı?

Hayal kırıklığımı boğazıma takılan bir lokma gibi güçlkle yuttum. "Bir kadeh daha lütfen!" diye hizmetliye seslenirken sesim istemsizce yüksek çıktı.

Hizmetli bir köşeden belirerek hemen kadehimi doldururken beni izleyen gözleri hiçe saydım ve içkiyi yine kafaya diktim. *Kibar prenses rolünün canı cehenneme. Buradaki herkes o olmadığımı biliyordu.*

Falcon ağır bir şekilde iç çekti. "Scathan Efendisi kalesinden kolay kolay çıkmaz, endişeye mahal yok." Sesi rahatlığını belli ediyordu.

“Bu düğünün artık kaçınılmaz olduğunun ve ona karşı güçlendiğimizin farkındadır. Tüm ilgisini ordusuna yöneltip savunmasını güçlendirecek lakin biz de saldırı gücümüzü artırıyoruz. Savaştan kaçış yok artık.”

Rhea ellerini önünde birleştirerek sırtını dikleştirirken, “Onu hafife almak akıllıca olmaz, Efendi,” dedi. “Kara duvarlarının ardında neler sakladığını bilmiyoruz. Her zaman dışarıya karşı fazla ketumdu, sessizliği iyi şeylerin habercisi olmayabilir.”

Falcon, bir parmağını koltuğa koyduğu kadehinin etrafında dolaştırmaya başladı. Rahat görünmesini sağlayan kalkanı hâlâ yerindeydi ama gizlenen kasvetini gördüm. Öfkesini. Nefretini. *Blake’ten nefret ediyordu.*

Sonra bakışları beni buldu ve göz göze geldik.

“Prenses benimle olduğu sürece sorun yok. Bu onu her türlü zayıflatacaktır.”

Suratına bakakaldığımı geç fark ettim. O esnada Falcon’ın gözlerinde bir şey parladı. Nabzımın boğazımda atışını hissederken kadeh terleyen elimden kayacak gibiydi. Cümleleri direkt politik birleşmemizi ve diyarlarına kazandırdığı gücü mü belirtiyordu yoksa...

Blake’in bana duygusal bir zafiyeti olduğunu mu düşünüyordu?

Hep benim ona bir ilgim olabileceğini ima ediyor gibiydi fakat şimdi onun bana ilgisini de dile getiriyordu.

Evet, öpüşmüştük. Evet, beni ayartmak için ufak dokunuşları, bakışları ve sözleri vardı ama onun zayıf noktası olamazdım. O bir diyarın Efendi’siydi, istediği kadını elde edebilirdi. Benden hoşlanırsa bile gözden çıkarabilirdi, duygusal zayıflık göstermesi kudretine uygun değildi. Prenses olarak alıkoyması başkaydı, Rosanna olduğumu bilse durum daha başka olurdu.

“Bir Ambrossia daha lütfen...”

“Fazla içmiyor musun, prenses?” diye sordu Falcon, yine yerinden fırlayan hizmetli kadehimi doldururken.

Yerimde kıpırdandım. "Yarın için heyecanlıyım. İyi geliyor."

Bakışları sanki bir satranç hamlesi gibiydi. Aceleden uzaktı ama niyetsiz de değildi. Taşını yerinden oynatmamıştı henüz çünkü beni ölçüyordu. Sessizlik uzadıkça tahta karmaşıklıyordu. Kim üstün, kim tuzağa düşüyordu, belli değildi.

Sonunda gözlerini benden çekti ve ayağa kalktığı anda hizmetli koşarak gelip elinde tuttuğu kadehi aldı. "Ben odama çekiliyorum, yarın için dinlenmiş olmam gerek," dedi tebessüm ederek. "Sizi biraz yalnız bırakayım, konuşacaklarınız vardır." Ardından arkasını dönüp vakur adımlarla ilerleyerek odadan çıktı ve hizmetli de onunla beraber yok oldu.

Falcon'ın her adımında yer sarsılmış gibiydi. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Rhea'nın gözlerini üzerimde hissettiğimde başımı ağır ağır çevirip ona baktım. Sedna'yla küçücük bir arabada yalnız kalsaydım daha iyiydi.

Çenemi neredeyse fark edilmeyecek kadar kaldırdım. Üstten bakmıyordum ama ona korku dolu gözlerle de karşılık verecek değildim.

Dudakları gerildi, gülümseme değildi bu, bir uyarıydı. "Hasret gidermeye ne dersin?"

Kaçmak yerine bakışlarımı ona iyice sabitledim. Dudaklarımın kenarı kıpırdandı ama gülümsemedim, alay keskin bir silahtı. "Sizi gerçekten özlediğimi söyleyemem."

Parmakları koltuğun kolçağına hafifçe baskı uyguladı. Uzun, sessiz, ölçen bir bakıştan sonra gerçek yüzünü ortaya çıkardı. "Yarın bu kaleye kulakları iyi işiten Avcılar dolacak, kapalı kapılar ardında bile konuşamayacağız, o yüzden beni dinle."

Kaşım çok az kalktı. "Bu sefer benden ne isteyeceksiniz?" Alay dolu gülümsemem daha da belirginleşti. "Bu Efendi'yi de mi öldürmem gerekiyor?"

O da benim savaşıma karşılık verip kinaye dolu bir gülümsemeyle bana baktı. "Sen daha çok ikinci isteğimi gerçekleştirmeye yatkınsın."

Efendi'yi kendine âşık et.

Midemde bir öfke dalgası kabardı. Rhea beni kışkırttığını fark edince tatmin olmuş görünüyordu. “Efendilerin eteklerine yapışmasına aldanma, kızım. Eğer bu düğünü bozarsan artık işime yaramazsın.” Bana doğru biraz yaklaştı. “Seni canlı canlı yakarım, küllerini değil Efendiler, hiç kimse bulamaz. Yok olur gidersin.”

Omuzlarım gerilirken çene kasım bir an için sertleşti. Dudaklarımı birbirine bastırırken öfkeden dilimi ısırmamaya çalıştım. Bakışlarımı kaçırmadım. Kaçırırsam üstünlüğü ona vereceğimi biliyordum.

“Hâlâ işine yararken benimle böyle konuşmasan iyi olur,” dedim nazik bir sesle. “Kızın ortaya çıkmadığı sürece bana muhtaçsın.” Ona doğru biraz da ben yaklaştım. “*Efendilerin eteğine yapışmasını* umursamıyor değilsin, onların ne düşündüğü senin için önemli. Bunu Falcon’a yaptığın gösteriden anlamak güç değil.”

Aramızdaki hava bir diş gıcırdaması gibi gerildi.

“Eğer beni tehdit etmeye devam edersen, Falcon’a annemin beni öldürmek istediğini söylerim. Ne yapacağını ikimiz de bilmiyoruz...” Sırtımı dikleştirdim. “Eh, öğrenmiş oluruz.”

Birden ayağa kalktı. Öfkesini kontrol altına almaya çalıştığı belliydi, bir adım atıp durdu ve arkasını döndü. Bana tepeden bakarken olduğu konumu vurguluyor gibiydi. O bir diyarın Hanım’ıydı, bense sıradan biri. “Cesaretin burada artmış. Morian Efendisi’nin ilgisini daha güvenilir bulduğunu görüyorum. Prenses olmadığını öğrenmesinden korkmuyor gibisin.”

Prenses olmadığını biliyor.

“Şimdi o küstah dilini ağzında tut ve beni iyi dinle.” Elimdeki kadehi sıkıca kavrarken ona saldırmamak için zor duruyordum. “Prenses olup olmaman Sarpedon’un umurunda olmaz, bunun ben de farkındayım. O bu birleşmeyi önlemek için sahte prensesi esir tutan Scathan Efendisi değil. Burada tek bir amaca hizmet ediyorsun, düğünü gerçekleştirmek. Özünde içi boş bir çuval olsan bile

“fark etmez.” Bana küçümseyici bir bakış attı. “Şayet bu düğünü bozarsan benim kaybım canım olmaz. Senin o değersiz hayatın için aynı şeyi söyleyemem.” Eğilerek bir parmağını çenemin altına koydu, dokunuşu tenime buz gibi yayılmıştı. “Anlayacağın sevgili kızım, kayıplarımızı tekrar değerlendirmeni öneririm.”

Ardından parmağıyla çenemi itti ve tekrar doğruldu. Arkasını dönüp kapıya doğru süzöldüğünde ayağa kalkıp elimdeki kadehi ona fırlatmak için hazırlandım fakat birden hizmetlilerin açtığı kapı Rhea odadan çıkamadan suratına kapandı.

Duraksayıp omzunun üzerinde bana baktığında havaya kaldırdığım kadehle ona bakakalmıştım. Gözleri sinsî bir şekilde kısıldı, vücudunu bana çevirerek beni iyice incelediğinde kadehi yavaşça indirdim.

“Sıradan sefil bir kız olduğunu düşünüyordum, bugünse cadı olduğunu işittiğimde kahkahalarım engel olamadım. Şimdi de bizzat tanık oluyorum.”

Kendi yaptığım şeyin şokunu bu sefer daha kolay atlattım ama istemeden büyü yapmak işime yaramaz, beni daha çok zarara sokardı. Bu konuda ustalaşmam gerekiyordu. Öfkeli iç çekişimi bastırmak için konuşmayı seçtim.

“Cadı olduğumu kimden işit...” Cümlemini tamamlamadan kendi kendime aydınlanmıştım. “Ah, elbette o uğursuz kargan söyledi.”

Pencere demirlerini titrettiğimi görüp Rhea’ya yetiştirmiş olmalıydı. Belli ki bu kaltak haberci kargasıyla gerçekten konuşuyordu.

Rhea derin ve acımasız bir kahkaha attı. “O da aynı şeyi senin için söyledi,” dedi gülmeyi aniden keserek. Gözleri kısılmıştı. “Bize uğursuzluk getireceğine inanıyor.”

Yüz ifadelerinin ani değişimi onun nasıl bir oyuncu olduğunu gözler önüne seriyordu. Bana doğru birkaç adım attı.

“Yapabileceğin en fazla şey bu mu? Bir kapıyı suratıma kapatmak mı?” Dudakları büküldü. “Hadi, durma, bana zarar ver.”

Azıdişlerimi birbirine sürttüm. Omurgam boyunca bir örümcek sürünüyormuş gibiydi. Taş kesilip ona bakarken sinsi bir gülümsemeyle bana baktı. "Duygularını kontrol edemeyen yeniyetme bir cadı. Üzgünüm kızım, bunlarla hiçbir yere varamazsın."

Elini kaldırmasıyla odanın kapısı tekrar açıldı. Rhea bana son bir kere daha küçümseyerek baktıktan sonra topuklarının üzerinde dönüp süzülür gibi kapıdan çıkıp gitti. Kapının ötesinde bekleyen hizmetli Gwenna'yla göz göze geldim. Kadehi onun arkasından kaldırıp atmaya hazırlandığımı ve büyüyle kapıyı kapattığımı görmüştü.

Yine de sanki hiçbir şey görmediğini ima etmeye çalışıyor gibi başını eğerek beni bekledi. Titreyen elimle kadehi ona uzattım. "Daha çok Ambrossia istiyorum."

Gwenna hemen içeri girip sürahiyi yanıma getirerek kadehimi doldurdu. Koltuğa oturup koca yudumlar alarak içkiyi bitirdim. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Beni Efendi'ye götür," dedim ayakta sessizce dikilen Gwenna'ya.

"Efendi odasına çekil..."

"Beni. Efendi'ye. Götür." Sözcükleri uzatarak isteğimi tekrarladım.

Gwenna başını eğerek beni onayladığında odadan çıktık. Yürürken sadece giysilerimizin hışırtısını ve yere sürünen ayakkabılarımızın sesini duyuyordum. Ambrossia etki etmeye başlamıştı, gevşemiştim ama zihnim hâlâ bir amaç uğruna yanıp tutuşuyordu. Gwenna beni kalenin hiç bilmediğim taraflarına getirmişti. Kemerli bir kapıdan çıktığımızda temiz hava yüzüme çarptı. Taş döşeli, kalenin orta kısımlarında kalan bir iç avluydu burası. Yine biçimli bir şekilde kesilmiş ağaçlar vardı ve orta kısımda küçük bir havuz bulunuyordu. Minimalist ve gösteriştan uzak. Blake'in çiçek dolu bahçeleri gibi değil...

Kara duvarlı kalesi dışarıdan bakıldığında iç karartıcı görünse de içi başka bir dünyaya açılıyor gibi renkliydi. Falcon'ınsa tam tersiydi.

Gwenna birden durup bana döndü. "Siz burada bekleyin, prenses. Efendi'ye haber vereceğim."

Bir adım attım. "Hayır, beni direkt ona götür."

Gwenna başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Aksi halde ben sorumlu tutulurum, lütfen, burada bekleyin."

Onun sorumlu tutulacağını duyunca duraksadım. Burada kurallara ne kadar önem verildiğini artık biliyordum ve Gwenna'nın korkusuna bakılırsa Falcon ona hoş olmayan bir karşılık verebilirdi. Başımla onaylayarak yerimde bekledim, Gwenna hemen arkasını dönüp başka bir kemerli kapıdan içeri girdi.

Gözlerim sükûnetle etrafı taradı. Gwenna'nın geçtiği kemerli bölüm dışında solda kalan ve göze pek çarpamayan bir kapı vardı. Eski, zamanla aşınmış, ahşap bir kapı. Sarmaşıklar etrafını sarmıştı. İyice odaklanarak oraya doğru bir adım atmıştım ki Falcon, Gwenna'nın gittiği yerden birden çıkageldi.

Üzerine bol, fildişi renkte keten gömlek, kahverengi bir pantolon giymişti. Gömleğinin kollarını kıvrarak şişkin pazılarını ortaya çıkarmış ve yakalarındaki ipleri bağlamamıştı. Kızıl saçlarıysa yeni yıkandığını belli edercesine nemliydi, birkaç tutam alına dökülüyordu. Onu ilk defa bu kadar dağınık görünüyordum.

Uzun bacaklarıyla bana doğru adımlar atarak kısa sürede yanıma ulaştı. Yüzünde meraklı bir ifadeyle karşıma geçtiğinde ona birkaç saniye daha sadece bakmakla yetindim.

"Beni görmek istemişsin."

Ona pürdikkat bakmayı sürdürürken başımı ağır ağır aşağı yukarı salladım. Falcon duraksadı, tek kaşı hafifçe yukarı kalkarken beklenti dolu bakışları yüzümü taradı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

Ona doğru bir adım atıp iyice yaklaştım. Yanaklarım içtiğim Ambrossia'nın etkisiyle yanıyordu, içim de öyle. Bunun nedeni biraz önce yaşadığım öfke krizi de olabilirdi.

“Seni yazsam, nasıl yazardım diye düşünüyorum.”

Falcon kafası karışmış gibi görünüyordu. “Yazmak mı?”

Parmak uçlarımda yükselerek ellerimi kızıl saçlarına doğru götürüp alnına doğru düşen bir tutama hafifçe dokundum. “Evet, bu makul,” dedim rengine bakarken. “Güneş de bir alev topu ve ışık yayar.” Onu her zaman ışık olarak hayal etmiştim. “Kalen de buna uygun.” Parmaklarım belli belirsiz yanağına sürtündü. “Tenin sıcak. Bu da düşündüğüm gibi.” Rüyamda onu görürken ısınıyor, arkamda beliren Blake’le buz tutuyordum. “Güçlü, yakışıklı ve kahraman... *Gerçekten, benim kahramanım sen misin?*”

Gözlerimi ondan ayırmıyordum. Bakışlarım boşlukta asılı kalmış gibiydi, ne tamamen uyanık ne de tamamen teslim. Zihnim bu soruyu sayısız kere sormuş ama dudaklarım geç kalmıştı. Parmaklarım yüzüne dokunuyordu ama ne şefkatliydi ne de cüretkâr; bir nesneyi yoklar gibi, gerçekliği sınar gibiydi.

Falcon kıpırdamadı. Bakışları benim gözlerime kilitliydi, ne şaşkınlık vardı yüzünde ne de rahatsızlık. Sanki bu anı bekliyormuş, hatta buna izin vermiş gibiydi. Dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gölge oluştu; gülümseme denmeyecek kadar silik, tehdit sayılmayacak kadar sakın.

“Elin,” dedi sonunda, sesi yumuşaktı ama tartışmaya kapalıydı. “Sana gerçeği söylemez.”

Başını çok az eğdi. Ne yaptığının farkına varıp parmaklarımı yanağından çekmeye yeltendiğimde birden bileğimi tuttu ve aramızdaki mesafeyi kendisi kontrol altına aldı. Kendi düşüncelerimde boğulmuş, arayışımı eyleme dökmüştüm. Gözlerim hâlâ onda kilitliken bu yakınlığın kendi iradem mi yoksa kurduğum bir düzen mi olduğunu ayırt edemedim.

Eli, çenemi tutmadı. Saçıma da uzanmadı. Sadece başını çok az eğdi, bu hareket öpüşmeye davetten çok bir sonuç gibiydi. Kaçınılmazdı. Gözlerinde yanan şehveti, vücudundan buhar gibi süzülen açlığı iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Dudaklarımız buluştuğunda temas şaşırtıcı bir biçimde sakindi fakat ben değildim. Dudakları sıcaktı, tatlı ve dolgun. Ona karşılık vermediğim için bana biraz daha sokuldu, bir eli hâlâ bileğimi tutuyordu. Tutku dolu dokunuşuna karşılık vermek için dudaklarımı aralamak istedim fakat içimde ne açlık vardı ne de tutku. Sanki bu an, bir his alışverişi değil, bir kontrol denemesiydi.

Beni ölçer gibi duraksadı ve sonra geri çekildi. Nefesi hâlâ benim dudaklarıma çarparken göz göze geldik.

Ve zaten halihazırda anladığım, bildiğim ve hissettiğim şeyi onaylamış oldum.

Kalbim hızlanmadı. İçimde bir sıcaklık yükselmedi. Aksine, zihnimin köşesinde başka bir yüz belirdi. Başka bir bakış. Başka bir varlık. Başka bir öpüşmenin etkisi.

Gölde Blake'in beni öptüğü anın hayali üzerime bir gölge gibi düşmüştü, karanlıkta kalmıştım. Yönümü kaybetmişim.

Hipnozun sisinde bir çatlak oluştuğunda geri çekildim. Ani değildi, ne panik ne de utanç vardı. *Sadece kesinlik.*

Karşımdaki Efendi başkarakterim değildi.

Ve asıl hikâye, bu öpüşmeyle başlamamıştı.

Falcon bileğimi bırakırken yüzünde tek bir kas oynamadı. Ne reddedilmiş gibi davrandı ne de öfkeli. Hiçbir şey söylemeden sadece bekledi. Bir şey söylemesi gerekenin ben olduğumu hissettiğimde tam dudaklarımı aralıyordum ki ayak sesleri duyuldu.

Bir hizmetli arkada durduğunda Falcon omzunun gerisinden dönüp ona baktı.

"Efendi Sarpedon," dedi hizmetli eğilerek.

Falcon, belli belirsiz iç çekerek ona doğru yönelip ilerledi. Hizmetli ona sessizce bir şeyler söylediğinde başını çevirip bana baktı. "Gitmem gerekiyor, yarın için yapılacak işler var." Dudaklarında bir kıvrım oluşmuştu, yine kalkanını kuşandığını anladım. "Odana çekilip dinlen, prenses. Yarın bizim için büyük gün."

Başımı eğerek onu onayladım. Yüzündeki tebessümü bozmasa da bana derin bir bakış daha attıktan sonra arkasını dönüp kalenin ön taraflarına giden kemerli geçitten içeri girdi.

O gittiğinde nefesimi öyle hızlı verdim ki omuzlarım içe büküldü. Karnımı tutarak içimdeki suçluluk duygusunun yarattığı ağrıyı yok etmeye çalıştım. Yaptığım şeyin ağırlığı omuzlarıma külçe gibi çökmüştü.

"Ross?"

Zaten zar zor aldığım soluğum kesilirken yerimden sıçradım. Elimini alnıma bastırarak suratımı buruştururken, "Tanrım, buna alışamayacağım," diye mırıldandım. Blue, bu gidişle her öpüşme anımı basacak gibi görünüyordu.

"Orada mısın?"

"Evet," dedim zihnimden. "Umarım seninle konuşmadığım süreçte düşüncelerimi duymuyorsundur."

Efendi Sarpedon beni öptü ve buna ben sebep oldum.

"Ne? Efendi seni öptü mü?"

"Kahretsin, Blue! Düşüncelerimi duyuyorsun!"

"Düşüncelerini duymuyorum. Bunu kendin söyledin!"

Tanrım, düşünürken kendi kendime konuşmayı bırakmam gereken zamandı. Daha doğrusu direkt düşünmeyi bırakmalıydım.

"Ondan hoşlanmaya mı başladın?" diye sordu Blue hüsrana dolu bir sesle. "Ya Efendi Nightin..."

"Blue!" diye bağırdım. "Şu an konumuz bu değil!"

"Zihin duvarlarımı çatlattın! Tamam, tamam!"

"Lanet olası Ambrossia pervasız tarafımı daha çok ortaya çıkarıyor. Her neyse," derken kısık gözlerimle tekrar etrafı taradım ve Falcon'ın ilk başta avluya çıktığı kemerli geçide baktım. "Efendi'nin odasına gireceğim."

Blue'nun çığlığı başımın zonklamasına neden oldu. "Öpüşmenin devamını getirmek için mi?"

Derin bir nefes verirken doğrulup ellerimi salladım ve kasılan parmaklarımı rahatlatmaya çalıştım. *"Öpüşme kısmını unut, Blue. Bulmam gereken biri olduğunu söylemedin mi? Şu an ona odaklanmamız lazım."*

Gwenna'yı tam kemerin altında gördüğümde kalbim yerinden hopladı. Şu an onun beni odama götürmek için gelmesi işleri berbat ederdi. Refleks olarak elimi öne uzattım ve içimden kopan bir enerji dalgasının etrafa yayıldığını hissettim.

Ani, beklenmedik ve hızlıydı.

Gwenna olduğu yerde donmuş, esen rüzgârın uğultusu bile susmuştu. Geriye sadece benim kulaklarımda yankılanan nefes seslerim kalmıştı. *Zamanı durdurmuştum.*

"Tanrım, bu çok kolay ve hızlı oldu!"

Kendi kendime konuşmuştum ama elbette Blue bunu duymuştu.

"Ne oldu?" diye sordu merakla.

"Bu işi halledebilirsem Blue, bana fıçı fıçı Ambrossia temin edeceksin." Birden duraksadım. *"Bir dakika. Sen nasıl hâlâ donmadın?"*

"Sözlerini hep tuhaf bulmuştumdur, Ross... Ve burada senden daha tuhaf bir şeyler oluyor. Neden rüzgârın duraksadığını hissediyorum?"

"Tanrım, seni de zamanın içine aldım."

Blue'dan ses gelmedi. Sonunda, *"Ne?"* diye sordu kısaca. *"Ross, yaşam durmuş gibi hissediyorum."*

"Çünkü durdu, Blue. Bunu ben yaptım ama açıklayacak zamanım yok."

Eteklerimi havalandırarak koşmaya başladım, avluyu profesyonel bir koşucudan daha hızlı geçmiş olabilirdim. Gwenna'nın tam yanından geçerken onun donmuş yüzüne kısa bir bakış attım. Gözleri açıktı, dudakları sımsıkı birbirine bastırılmıştı ve içimden tek bir telin bile çıkmadığı topuzunu bozmak geldi.

Absürt hareketlerime de zaman olmadığı için tekrar önüme dönüp kemerli geçitten içeri girdim. Önüme çıkan merdivenlere bakarken Blue bana neler olduğunu sorup duruyordu.

"Merdivenleri tırmanıyorum," dedim zihnimden de nefes nefese konuşarak. "Ben odaya girene kadar susmanı tavsiye ederim. Dikkatim dağılırsa büyüm bozulur."

"Nasıl bir büyü yaptın sen böyle?"

"Blue! Sus dedim!"

Basamaklar çık çık bitmiyordu. Kulenin en üst katında mı yaşıyordu bu adam?

Sonunda en üst kata çıktım ve bir koridor önümde uzandı. Efendi'nin odasını nasıl bulacağımdan endişeleniyordum ama gördüğüm kadarıyla burada tek bir oda vardı. *Yalnız... Falcon gerçekten yalnız yaşayan bir adamdı.*

"Falcon yalnız bir adam... Evet, işittiğime göre kimseye güvenmeyen biriymiş."

"Sayende kendi kendime konuşamıyorum, Blue."

"Seni odasında yakalarsa ne yapacaksın?"

"Onu tekrar öpmek için odasında beklediğimi söylerim."

Blue'nın dudaklarını büktüğünü tahmin edebiliyordum. *"Sana inanmayabilir. Onun hakkında işittiklerimden biri de çok kurnaz olduğu."*

Uzun koridor devasa bir kapının belirmesiyle son buldu.

"Yakalanacağım anı düşünmeden kaç kere kaçtığımı biliyorsun. Beni endişelendirmeyi bırak!" Gözlerim altın kabartmalı motiflerin olduğu kapıya kilitlemişken parmaklarımı büktüm. Derin bir nefes alarak tokmağa uzanıp çevirdim ve kapı açıldı.

"Kapı açıldı, içeri giriyorum."

"Bu kadar kolay mı?" dedi Blue şaşkın bir sesle. "Kale kapısını bile büyüyle koruyan bir adamın odasının kapısında büyü olmaması inanılmaz."

İçeri adım atarken duraksadım. *"Kale kapısı büyülmü mü?"* Kaşlarım çatıldı. *"Ben o kapıyı da açtım."*

Blue'dan birkaç saniye ses gelmedi. *"Ah, kaleden çıkabildiğine şaşmamak gerek. Gökler adına, büyülmü kilitleri açabilme gücün mü var? Mümkün değil."* Duraksadı. *"Ah, şu an yaşadığım şey de mümkün değil sanırdım, her şeyi dondurdun! Belki de kapıları koruyan büyü de donmuştur."*

"İşlevsiz," dedim dediğini düşünürken. *"Evet, zamandan ayrı hareket eden bir tek ışık var fakat büyülmü arasında sızıyor olabilirim. Her neyse, bunu daha sonra tartışırız, şimdi içerideyim."*

Kalenin en yüksek kulesinde yer alan odanın taş duvarları tarih kokuyordu, her bir taş âdeta geçmişin ağırlığını taşıyor gibiydi. Tavan göğe kadar uzanırken kavisli kemerlerin altından bronz bir zincirle sarkan dev bir mum avizesi vardı. Yanan mumlar titreşmiyordu ama ışık zamanı bile aşabildiği için benimleydi, aydınlık sağlıyordu.

Yatağı odanın tam merkezinde gözleri büyüleyen ihtişamıyla duruyordu. Bordo kadife kaplı, altın işlemeli başlığı çok yüksekti. Dört köşesine yerleştirilmiş, altından varaklarla süslenmiş zarif sütunlar odanın boyutunu daha da vurguluyordu. Yorgan ve yastıklar beyazdı fakat onlara da altın ipliklerle nakış işlenmişti.

Odada sadece yatak değil, geniş bir yaşam alanı da vardı. Bordo kadife koltuklar, altın detaylı sehpalara eşlik ediyordu. Şömine odanın köşesindeydi. Pencerele geniş, kemerli ve altın çerçeveliydi. Açık oldukları için rüzgârın dalgalandırdığı perdeler de olduğu yerde donmuştu.

"*Burası devasa bir yer,*" dedim zihnimden. *"İki Efendi de kafa karıştırıcı özelliklere sahip. Scathan Efendisi dışarıdan kara kalesinde kasvetli bir hayat sürüyor gibi görünürken rengârenk çiçeklerle dolu bahçesi var. Odası güvendiği savaşçılarından çok da ayrı bir yerde değil ve buraya göre daha mütevazı, bir şekilde daha samimi. Falcon ise dışarıdan minimalist fakat odası korkunç derecede ihtişamlı."*

"İki Efendi'yi mi karşılaştırıyorsun?" dedi Blue ima dolu bir sesle. "Bu özellikler hangisini seçeceğin konusunda yardımcı oluyor mu?"

Şakaklarımı ovdum. *"Seçim yapacağım bir durum yok, Blue. Beni hangisi hapsederse ondan kaçarım. Ben sadece gözlem yapmayı ve değerlendirmeyi seviyorum."* Ben bir yazarım.

Son cümleyi kendime söylemiştim ama Blue onu da duydu.

"Yazar nedir?"

"Şşh," diyerek onu susturdum. Blake'in odasında olduğu gibi gizli bir kapı falan arıyordum. Belki Falcon da en mahrem alanında bir şeyler saklıyor olabilirdi.

Oda boyunca dolaşıp ellerimle duvarları yokladım. O kadar dikkat kesilmiştim ki görünmez bir düğmeye falan basacağım anı bekliyordum fakat hiçbir şey yok gibiydi.

"Burada bir şey yok."

"Sana oraya girmenin akıllıca olmadığını söylemiştim. Boşuna çaba harcamış oldun." Duraksadı. *"Eğer bir şey saklıyorsa bu yeraltında olabilir. Falcon büyü güçleri olanları en büyük tehlike olarak görüyor. Cadıların nefes almakta zorlanacağı büyüyle sarmaladığı bir zindanı ya da gizli odası elbet var..."*

Blue'nun konuşması yarım kaldı.

"Blue?" diye seslendim. Bir süre ses gelmedi.

"Ross... Gölge, Morian Efendisi'nin odasında olduğunu duydu. Ve derhal oradan çıkmanı istiyor."

Gölge'nin adını duyunca kalbim yerinden hopladı ve dikkatim tamamen dağıldı. *"Tanrım, bunu ona söyledin mi?"*

"Sana özümü bırakabileceğimi o söyledi. Birden yanıma geldiğinde endişeli yüz ifademle yakalandım ve fark edip benden bir cevap alması zor olmadı. Üzgünüm, peçesinin ardından bakarken ne kadar korkunç görüldüğünü biliyorsun."

"Umarım ona başka şeyler söylemezsin, Blue. Özellikle Morian Efendisi'yle öpüştüğüm kısmı. Hey, yüzünü ifadesiz tut!"

ZAMANIZ-II

"Konuşmaya devam edersen ifadesiz duramam. Başka şeyler düşünmem gerekiyor. Ah, bana iyice yaklaşıyor."

Morian Efendisi'yle öpüştüğüm kısmı zamandan silebilseydim eğer yapardım. Ne Gölge'nin ne de Blake'in bunu bilmesini istiyordum. İğrenç bir insandım. İki erkek arasında kalmış, üçüncü bir erkeği öpmüştüm.

"Benim suçum değil! Bambaşka bir zamana ve dünyaya düştüm. Kaçırıldım, büyü güçlerim olduğunu keşfettim, ölümlerden döndüm, yeni yüzler tanıdım! İki karakterimle karşılaştım, biri kahramanımdı, diğeri kötü adamımdı. Kötü adamın savaşıyla da çok vakit geçirdim, o da inanılmaz koruyucu ve güven verici. Zaten kafam karma-karışık, duygularımın karışık olması da normal. Beni kim yargılayabilir?"

"Hiçbir şey anlamadım ve bir yerden sonrasını kaçırdım," dedi Blue. "Sadece şunu söyleyebilirim ki... Ben seni yargılamıyorum."

"Yine kendi kendime konuşuyordum, Blue. Zira beni yargılayan yine benim..." Duraksadım. "Bir dakika... Bu kadar kısa sürede Gölgeyle bir araya gelebildiysen Morian'a yakın olmalısınız."

"Bundan daha önemli bir şey var, Ross..." dedi Blue bir aydınlanma yaşamış gibi. "Gölge yanıma geldiğine göre akış devam ediyor ve... Ah, gökler adına! Büyün bir süredir işlemiyor."

Onun dehşete kapılmış sesi, aynı dehşetin beni de bulmasını sağladı. O sırada gözlerime takılan perdeleri görünce... *"Ah, siktir! Siktir! SİKTİR!"*

Rüzgârla dalgalanan perdeler odada ne zaman süregeldiğini bilmediğim bir cereyanla fiziksel olarak çarpılmama neden oldu. Sırtım duvara yaslanırken kalbim ağzımdan çıkıp yere düşecek gibiydi. Zaman akmaya başlamıştı.

Gözlerim kocaman açılırken doğrulup ne yapacağımı düşünmeye başladım. Zamanı tekrar durdurmaya çalışamadım bile, odaklanmam güçleşmişti. Panik, duygularıma üstün gelirken Ambrosia bile beni yatıştırmıyordu. Bakışlarım neredeyse tavana kadar

uzanan dolaba kilitlendiğinde nefesimi tutup oraya koşturdum. Ağır ahşap kapağını aralayıp içine girdim ve tam kapıyı kapatmıştım ki odanın kapısı açıldı.

Tanrım. TANRIM! SON ANDA!

Elimle ağzımı kapatıp nefesimi öyle bir tuttum ki sonsuza kadar sürecek gibiydi. Sırtımı soğuk ahşaba yasladım, asılı kumaşların kokusu burnuma doluyordu. Adım seslerini duyuyordum... Kısa bir süre sonra da dolap kapılarının arasından sızan ince çizgiden Falcon'ın gölgesinin geçip gitmesini izledim. Zamanı tekrar durdurmalıydim, yoksa buradan kurtuluşum yoktu. Yakalanacaktım.

Zaman aktığında Falcon Gwenna'yla karşılaşmamıştır diye umuyordum ama öyle olsaydı beni kalede arardı. Belki de Gwenna kendi başıma odama gittiğimi düşünüp ona böyle iletmişti. *Falcon dolabını açmak için gelir mi* diye düşünürken titremeye başlamak-tan korkuyordum.

Odaklan. Odaklan.

Ambrossia işe yaramıyordu. Naiad'ın sesi de yoktu. Kalbim deli gibi gümbürdüyor, dikkatimi dağıtıyordu. Elimi ağzıma iyice bastırıp nefesimi vermemek için kendimi zorladım. Falcon'ın çıkardığı sesleri işitiyordum ama ne yaptığı hakkında bir fikrim yoktu. Gözlerimi kapatıp iyice konsantre olmaya çalıştım; bir şeyler düşün, bir şeyler...

Naiad'ın sesi yoktu ama bambaşka bir ses sanki kulaklarımda yankılandı. Zihin duvarlarımı parçaladı ve dikkatimi tamamen kendine çekti.

Kendi gücünün farkına var, yapabileceklerini tahmin bile edemezsin.

Ağzımdaki elimi kalbime götürüp göğsüme bastırdım. Güç, bu sefer bir his gibi gelmedi; bir hatırlama gibi geldi. Aşinalık. Alışmışlık. Tanıdıktı artık. Onu kabullenip benim olduğumu özümsemeliydim. İçimde sessiz bir akıntı gibi dolaştı; düşüncelerimin arasından, anılarımın kenarından ve korkularımın dibinden süzüldü.

ZAMANSIZ-II

Zamanı avcumda tutup parmaklarımın arasına hapsettim çünkü benimdi. Ben ne istersem yapmaya hazırdı.

Zaman...

Beni koruyan bir şey değildi.

Benim kullandığım bir şey de değildi.

İçimde akan bir şeydi.

Gözlerimi açtığımda içeri süzülen ince altın ışığa doğru baktım. Uzun süredir tuttuğum nefesimi sükûnetle verirken ağır ağır hareket edip kapıya doğru yanaştım. Uyuşmuş bedenimin aksine zihnim berraktı. Bir ses duymayı bekleyerek bir süre kıpırdamadım, sonunda parmaklarım usulca kapağı ileri itti. Aralanan eşiğe yaklaşıp tek gözümle odayı tararken duran perdeler gözüme çarpmıştı.

Zamanın durduğunu anlayınca omuzlarım gevşedi ama yine de nefes almamaya çalıştım. Onu görene kadar gözlerim etrafta dolaştı ve işte oradaydı. Odanın ilerisinde, devasa bir boy aynasının önünde duruyordu. Kıpırdayıp kıpırdamadığını kontrol ederken bir süre daha bekledim, hiçbir hareketlilik olmadığını anlayınca usulca dolaptan çıktım.

Ayaklarım bir bataklığa saplanıyordu sanki... Ağır ağır adımlar atarken gözlerim pürdikkat Falcon'ın üzerindeydi. Donmuş ve her an kıpırdayabilecek bir yırtıcının kafesindeymişim gibi özenle yürürken onun tam da gömleğini çıkarmak üzere olduğunu fark ettim. Aynadaki yansımasından yüzünü görünce neredeyse ayağım takılacaktı.

Kendisine bakıyordu. Tebessüm eden yüzü yerine, keskin çene hatları belirginleşmiş ve gri gözleri buz parçaları gibi sertleşmişti. Dik duruyordu, çıplak omuzları vakur bir edayla gerilmişti ve yarı yarıya açılmış sırtı...

Önce gördüğümü anlayamadım.

Görüntü, zihnime bir bütün olarak düşmedi, parçalara ayrılarak geldi. Sadece benim için akan zamanda, sanki yanlış bir hızla ilerlemeye başlamıştım.

Gözkapaklarımı kırmak normal bir eylemdi fakat şimdi uzun ve ağır bir yolculuk gibi hissettiriyordu. Kirpiklerim inerken gördüğüm şey hâlâ oradaydı. Kaçmıyordum. Yaklaşmıyordum. Sadece olduğum yerde durup onun sırtına bakıyordum.

Bir karartı. Bir gölge. Hayır... Bunlar daha önce de gördüğüm bir şeyin çok daha büyük bir haliydi...

Falcon'ın sırtını boylu boyunca kaplayan şey...

Yılan derisiydi.

Blake'in söyledikleri kulaklarımda çınlarken geriye doğru bir adım attım.

"Kötülüğe ve kara büyüye ne kadar karışırsan çirkinleşirsin."

Geri geri adımlar atarken kesilen nefesim nabzımın teklemesine neden oluyordu. Sırtımı kapıya yaslayıp gördüğüm şeyden kaçmak istedim. Hareketlerim ağır çekime kapılmışım gibiydi, arkamı dönüp kapıyı araladım ve açarak kendimi dışarı attım.

Koridor boyunca yürürken duvarlardan destek almam gerekmişti. Başım dönüyordu, korkunç bir beyin sarsıntısı geçiriyor gibiydim. Blake'in söylediği başka sözler de aklıma bir bir düşüyordu.

"Kara büyü kullanmak kolay değildir, prenses. Seni kendisine öyle bir bağlar ki... Ruhundaki çatlaklardan sızar. Paramparça ettiği kalbinin acı dolu çığlıkları onun için kulağa hoş gelen bir müzikten fazlası değildir."

Merdivenleri inerken şamdanlardaki alevlerin titreşip titreşmediğini kontrol ediyordum fakat Blake'in sözleri ruhumda yankılanmaya devam ediyordu.

"Sonunda benliğinden arta kalanlarla yaşamak zorunda kalırsın. O da kalırsa..."

Kemerli geçitten iç avluya çıktığımda nefesim buhar gibi dudaklarımdan süzülüyordu, hareket eden tek şey buydu; ağaçlar durgun, rüzgâr hareketsiz ve gece dingindi.

Büyü yapmayı yasaklayan bu adam... Kara büyüye bulanmıştı. Blake'in sadece boynuna uzanan bir izken onun sırtı kaplanmıştı. Lanetli Cadı'nın oğlu olarak anılan Efendi Nightingale ve Işığın Efendisi... Asıl karanlık gizlenmişti. Asıl kötülük şekil değiştirmiş, göze güzel görünmüştü.

Belki de o izler geçmişte yaptıklarının eserdir ve geride kalmıştır. Belki de artık kara büyü kullanmıyordur.

Son düşüncemle olayları başka açıdan değerlendirmeye çalışırken Blue'nun sesi irkilmeme neden oldu.

"Her şey yine dondu," dedi birden zihnimde. "Arion'ın bana dış bileyen somurtkan suratıyla karşı karşıyayım. Gözlerini bile kırpmıyor. Fırsatım varken ona vurmali mıyım?"

Neredeyse gülecektim fakat yaşadığım dehşet buna izin vermiyordu. Blue'yu zamana alabildiğim için kendimi şanslı hissediyordum, nasıl yaptığımı bilmesem de. Onun benimle olmasını o kadar istiyordum ki bir şekilde akışta kalmasını sağlıyor olmalıydım. Ama başka duyguların da bu düzeni bozmasından endişeleniyordum. Korku ve dehşet de istek ve arzular kadar güçlü duygulardı.

Falcon'ın avluya çıkmasından korkarak ardıma baktım ama kimse yoktu. Onun donmuş bir şekilde ayna karşısında dikilmiş halini gözlerimin önüne getirirsem büyüümün bozulması kaçınılmazdı, bu sebeple dikkatimi başka bir şeye yönelttim.

Kalenin bu kanadı sadece Falcon'a ayrılmış gibi görünüyordu ve avludaki sarmaşıklı kapı da incelenmeye değerdı. Koşarak kapıya ilerledim ve parmaklarımı pürüzlü yüzeyinde dolaştırdım. Kulpu- nu bulup kapıyı kendime doğru çektiğimde ağırlığı zorlanmama neden oldu.

Karanlığa alışmak için gözlerimi kırptırarak bekledim. İçeri doğru biraz eğildiğimde direkt aşağı inen merdivenlerle karşılaşmıştım.

"Kalenin iç avlusunda bir kapı buldum." Yutkundum. "Blue, söylediğin gibi yeraltına inen bir merdiven var." Düşünmeden bir adım

atıp kapıyı arkamdan tekrar kendime doğru çektim ve iyice karanlığa gömüldüm. Nefesimi verirken tekrar arkamı dönüp duvarlardan destek alarak kör hareketlerle aşağı doğru kıvrılan basamakları inmeye başladım.

"Nefes alabiliyor musun?" diye sordu Blue.

"Burası havasız ama evet, alabiliyorum. Belki de burası cadıları uzak tutmak için yapılmış bir yer değildir."

"Belki de bu büyüü de dondurarak işe yaramaz kıldın."

"Bilmiyorum ve öğrenmek istemiyorum, her şeyin donmuş halde kalması gerekiyor." Neredeyse düşecekken soğuk duvarlara tutundum. "Nerede bitecek bu basamaklar..." Birden meşalelerin sıra sıra dizildiği bir tünelde buldum kendimi. Parmaklarımın sürtündüğü duvar, artık nemli ve soğuktu.

Yürümeye başladığımda tünel gittikçe daralıyordu. Tavan alçaldıkça istemsizce başımı eğdim. Sonunda sağa kıvrılan tünelden döndüğümde karşıma bir kapı çıktı. Derin bir nefes alıp kapının halka ve paslanmış demirini tutarak ittirdim. Gıcırdayarak açılan kapının ardına baktığımda dudaklarım hafifçe aralandı.

Burası gerçekten de bir zindandı.

Kalın demir parmaklıklar, taşın içine gömülmüş gibiydi. Bir süre içeri giremeden orada dikildim. Sonunda kendimi cesaretlendirip yürümeye başladığımda sesler burada yankılanmıyordu, yutuluyordu sanki. Ayak seslerim bile birkaç adım sonra yok oluyordu.

Zemin taş değil gibiydi, nemle yumuşamıştı. Tünelin iki yanına dizilmiş hücre demirlerinin ardındaki duvarlara zincirler sabitlenmişti; kalın, ağır ve gereksiz yere çok sayıdaydı. Buradan kimsenin kaçmaması için değil, unutulması için koyulmuş gibiydi. İçeride ne yatak vardı ne de pencere, sadece taş ve karanlık.

Blake beni zindana attığında nasıl bir yer olduğunu görmüştüm. Yine de tekrar bir zindanda bulunmak bu dünyaya dair hatırlamak ve tekrar görmek istemediğim bir katmandı. Boş hücreleri

geçerek ilerlerken tünelin sonuna geldim ve tam ortada uzanan demirli hücrenin karşısında durdum.

Yolun sonu bu hücreydi.

Vücudum taş kesilirken gözlerimi iyice içeri ilıstırdım. Yine boş bir yer bekliyordum ama sanki... Biraz daha yaklaşıp hücrenin karanlıkta kalan kısmına iyice dikkat kesildim.

"Blue," dedim kuru bir sesle. *"Bu zindanda gerçekten de biri var."*

"Kim?"

Gözlerimi devirdim. *"Bilemiyorum, Blue. Bu diyarda tanıdık bir yüz göreceğimi sanmıyorum."* Demirlere iyice yanaştım. *"Ayrıca karanlıkta görünmüyor. Duvara doğru dönük bir şekilde kıvrılmış gibi."* Paslı demir alnıma değerken zihnimde mırıldandım. *"Onu hareket ettirmem için her şeyin akışa geçmesi gerekiyor. O zaman da yakalanabilirim. İçeri de giremem, kapısı büyük bir asma kilitle kapalı. Büyülü kilidi yok edebilsem de şu an gerçek bir anahtara ihtiyacım var."*

"Kilidi büyüyle kırmayı deneyebilirsin."

"Daha yeni yeni cadı olmaya alışırken üzerimde çok fazla baskı oluştu," diye homurdandım. *"Yine de başka çarem yok, deneyeceğim."*

Gözlerim kilide kayarken dişlerimi sıkarak bir büyü daha yapmaya hazırlanıyordum ki... Omurgamın dibinde açıklanamaz bir ağırlık belirdi.

Bir dokunuş değildi.

Bir nefes de değildi.

Bu, yakınlıktı.

Sanki arkamdaki boşluk artık boş değildi.

Ayaklarım zemine yapışmış gibi dikilirken gözlerim duvarda yanan meşaleye kayd, alev titreşmiyordu. Zaman hâlâ benim hüküm altındaydı. Dizlerimin titremesi gerekiyordu ama titremedi. Vücudum korkuya değil, kabul etmeye geçmişti. Çünkü adı konmamış bir gerçeği çoktan anlamıştım.

O buradaydı.

Ensemdeki tüyler kalktı. Derim, onun bakışıyla çizilmiş gibi hassaslaşmıştı. Sırtımda, omuzlarım boyunca yayılan bir baskı vardı. Başımı çevirip omzumun üzerinden arkama baktım ve ne göreceğimi bilmeme rağmen dehşetle donakaldım.

Falcon, kıpırdamıyordu.

Acele etmiyordu. Kaçan birini yakalamak için değil, zaten kaçamayacağını bilen birini izler gibi duruyordu.

Boğazım kuruyunca yutkundum ama o hareketim bile yarım kaldı. Dudaklarının kenarında alışıldık o yumuşak kıvrım yoktu. Hayır, sanki hiç oraya ait olmamış gibiydi. Yüzündeki ifade ne öfkeydi ne de hayal kırıklığı. Sadece... boşluk.

Başını yana yatırdığında ben de tamamen ona dönmüştüm.

“Zaman büyü olduğunu biliyordum...” dedi ağırlığı omuzlarıma çöken bir sesle. “Sadece bana karşı kullanıp kullanmayacağını merak ediyordum.”

Gerçek adımı, nereden geldiğimi bilen bu adamın zaman büyüm olduğunu bilmesini tuhaf karşılamamalıydım ama nutkumun tutulmasına engel olamadım.

“Burada olduğumu nasıl bildin?” diye sorabildim sadece. *Sanki önemli olan buymuş gibi.*

Gözleri karanlıktaki bir hayvanın vahşiliğiyle parladı ama hareketleri rahattı, havadan sudan konuşacakmışız gibi ellerini pantolonun ceplerine soktu. Başını hafifçe eğerek komik bir şey aklına gelmiş gibi güldüğünde tenimden bir ürperti geçti. Başını kaldırmadan gözlerini bana dikti. “Odamdan çıkmak için arkanı döndüğün an, beni de durdurduğun zamanın içine aldın. Aynadaki yansımadan çıkışını gördüm.”

Kahretsin.

Işığa yakın sandığım yüzün hatları çözülüyor, ardındaki soğuk, sert ve hesapçı bir şey ortaya çıkıyordu. “Sana güvenmek istedim,

Rosanna,” dedi ağır ağır iç çekerek. “Bunun için sana fırsatlar sundum.” Dudağının kenarı büküldü. “Fakat beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Sırtımı demirlere yaslariken korkunç bir şeyin beni beklediğinin farkındaydım.

“Bugün kaleden kaçtın, değil mi?” dedi başını iki yana sallayarak. “Görüyorum ki zaman gücün büyülü kapılardan bile geçmeni sağlıyor. Neler başarabileceğini gözlemlemek güzel.” Dişlerini göstererek bu sefer aleni bir şekilde sırtığında korkunç bir parıltı belirdi. “Böylece nasıl önlemler alabileceğimi öğrenmiş oldum.”

İfadesi o kadar hızlı değişiyordu ki nasıl bir duygu barındırdığını gizliyordu. Bu da bana ne kadar iyi rol yapabildiğini göstermiş oldu, başından beri nazik yüzüyle gerçeğini gizlemişti. Hareketleri sadece kaleye alışıp ona güvenmemi sağlamaktan fazlasıydı. Gücümü bile bilmesine rağmen kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynamış, gözlemlemişti.

“Yine de beni en çok hayal kırıklığına uğratan şey, bu yaptıkların değil.” Bana doğru ağır ağır iki adım attı, topuklarını bilerek zemine sürtüyordu.

Mümkünmüş gibi geriye çekilmek istedim ama sırtıma batan hücre demirleri köşeye sıkıştığımı hatırlatıyordu. Ne yapacağını kestirememiştim bile, hamlesi çok ani olmuştu. Bir parmağını bir sineği kovalıyormuş gibi savurduğunda asıl savrulan şey ben olmuşum.

Omzum zindanın nemli duvarına çarparken boğuk bir sesle yere düştüm. Acı kafamın içinde yankılandı.

“*Ross? Orada mısın?*” dedi Blue’nun sesi.

“*Blue...*” Yerde acıyla omzumu tutarken zihnimde solan sesimle son bir cümle söyleyebildim. “*Yakalandım.*”

Bedenim görünmez bir güçle havalandığında çenem de yukarı doğru kalkmıştı, boyun damarlarımın genişlediğini hissediyordum. Falcon tam önümde dikiliyor, yüzüm onun yüzüne dönük

duruyordu. Ayaklarım yerden kesilirken sanki görünmez bir elle boğazımdan tutuyordu.

Bana doğru yaklaşıp zehir saçan gözleriyle gözlerime baktı.

“Seni öptüğümde *onu* düşündüğünü anladım,” dedi odanın havasını bile kurutan bir sesle. “İşte bu en büyük hayal kırıklığı.”

Gri gözlerine bakarken daha önce nasıl bu ifadeyi yakalayamadığımı düşündüm. O kadar derinlerde saklamıştı ki şeytani parıltısını yakalamak mümkün değildi. Şimdiyse alenen görüyordum. Zaman artık akmaya başlamıştı, bunu da hissediyordum. Yanımda kalan hücredeki hareketliliği duyabiliyordum, duvara doğru kıvrılıp yatan beden ayağa kalkmıştı.

Ona bakmak istedim ama başımı çeviremedim. Görebildiğim tek şey Falcon’ın gözleriydi ve birden o da kararmaya başladı. Hayır, her şey kararıyordu. Bana ne yapıyordu, bilmiyordum ama körlüğün gelişi hızlı oldu.

Vücudum yere düştüğünde nefesim kesildi. Görmek için gözlerimi kırptırırsam da nafileydi, kara bir bulutun içindeydim sanki.

“Yine de ne olursa olsun, Rosanna...” Karanlık artık bilincimi de ele geçirmeye başladığı esnada kulağıma doğru fısıldadı. “Yarın bizim için büyük gün.”

Yemin Töreni

Mofjell – Tlme

Çok da uzak olmayan anılar bir bir zihnimde belirliyordu ve etrafa saçılmış yapboz parçaları tek tek birleşiyordu. Henüz asıl resmi göremesem de can alıcı kısımlar bir aradaydı.

Gözlerini siyah boyalarla çevrelemiş, mavi bir cübbe giyen sarı saçlı kadının görüntüsü belirdi önce zihnimde. Sonra ismini anımsadım: *Nefeli*. Efendi Nightingale'in konsey cadılarından biri.

Kehanet cadısı.

"Büyük bir yanılgıya düşeceksin, prenses. Çok ama çok büyük bir yanılgı."

Bana yanlışlıkla çarptığında kehanetini bu sözlerle dile getirmişti.

"Yanlış seçeceksin. Seçtiğin kişi, yanlış olacak."

Nerissa'dan aldığım *pembe kuvarsı* avcumda sıkı sıkı tutarken aynadaki görüntüme bakmaya devam ettim. Donuktum ama gözlerimin içinde birbirine çarpan binlerce düşüncenin kırıntıları vardı. Dünyanın tüm sesleri bir anda kırılmıştı fakat içimdeki gürültü dayanılmaz bir yoğunluğa ulaşmıştı.

Falcon'la ilk konuşmamızın parçaları da yapboza eklenirken kendime bakmayı sürdürdüm.

"Seni yanımda istiyorum, bunun için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım."

Gözlerim sıkı bir topuz yapılmış saçlarımdan üzerimdeki beyaz kumaşa kaydı, tenimi saran her bir kıvrımı beni hapsediyordu sanki.

"Beni neden istiyorsun? Gerçekten Leda olmadığımı biliyorsun. Gidip zamanını gerçek prensesi bulmaya ayırmalısın."

"Şu anda prenses sensin. Morian'a ait olan kişi sensin. Bana ait olan... Ona değil."

Bu sözleri haklı bir iddia olarak değerlendirmiştim, prenses onun gelini olacaktı. Gözlerim giymiş olduğum gelinliğin üzerinde dolaşırken üzerimdeki ağırlığı gitgide artıyordu. Bu korkutucu dünyanın tüm sırlarını taşıyan ağır bir kumaştan yapılmıştı. İlk bakışta beyaz değildi; aksine, ayışığının kırık bir gümüş tonuna sahipti. *Gelini Leda değil, ben oluyordum.*

"Gelirsem... Rosanna Camborne olduğumu nasıl öğrendiğini söyleyecek misin?"

"Bu bir yemin. Söyleyeceğim. Hatta daha da fazlası, göstereceğim."

İşte bu noktaya gelmemin ve üzerimde bu gelinliğin olmasının sebebi olan cümleler bunlardı...

Beni gafil avlamış, gerçek kimliğimi öne sürerek arzularımı kullanmıştı. Geri dönmek isteyeceğimi biliyordu, bunu öne sürerek beni yanına almıştı. Fakat yanlış seçmeme sebep olan bir tek bu da değildi...

Rüya...

Devamlı gördüğüm o rüya, beni kurgumu oluşturmaya itmişti. İki kişi vardı hep, birinin varlığı gölgelerle kaplı, diğerinin yüzü ışığa yakın. Ben, ışığa yakın olana güvenmiştim. Onu kitabımın kahramanı yapmak için seçmiştim. Kötü görüneni karanlığa itmiştim çünkü insan korktuğuna bakmak istemiyordu.

Ama şimdi... Zihnimdeki iki karakter, yer değiştiriyordu.

Omuzlarımdan dökülen tül gibi ince katmanlara bakarken gelinliğin bir sis gibi üzerime kapandığını hissediyordum. Morian Efendisi ışık değil, *sisti*. Kaybolmamı sağlamış, yönümü şaşırtmıştı. *Gölgelerin arasına karışmayı arzulayacağım aldatıcı bir aydınlık.*

Odanın kapısı ağır ağır açılrsa da arkamı dönmedim, kıpırdamadım bile. Aynadan onu görebiliyordum, gözlerim keskin bir açıyla onun yansımalarına çevrilmişti. Eşikten geçip tamamen odaya girdiğinde şamdanların ışığı sanki bir ton daha aydınlandı.

Bana iyice yaklaşp tam arkamda durduğunda da hareket etmedim. Eğildiğinde nefesi boynurmda dolaştı. Bir söz söylemedi, dokunmadı bile ama varlığı bunlardan daha güçlü bir baskıydı. Yüzünü biraz kaldırdığında aynadan göz göze geldik.

Yüzümdeki donuk ifade çatlamadı, gözlerim kırpılmadı. Dudaklarının köşesi belli belirsiz kıvrıldığında yüzünde ne tam bir gülümseme ne de öfke, daha çok ganimetini izleyen bir vahşinin memnuniyetsiz sakinliği vardı.

Dün gece beni zindanda yakaladığındaki şaşkınlık ve korkum artık yoktu. İçim boşalmış, ruhum bedenimden çıkmıştı.

İyi karakterim Falcon Sarpedon... Yüzüne derinlemesine baktığımda artık ışık saçmıyordu. Kızıl saçlarını güzelce şekillendirmiş, parlak gri gözleriyle perçinlenmiş yakışıklı yüzüyle göze güzel görünen varlığını silah olarak kuşanmıştı.

Bordo rengi tören kıyafeti, ışık vurduğunda kanın kurumuş haline yakın bir kırmızıya dönüşüyordu. Uzun ceketi dizlerine kadar inerken bordonun daha mat bir tonunda pantolon giymişti.

Kıyafetinin dokusu ağır görünüyor, kadife gibi yumuşak ama görüntüde çelik kadar sert bir izlenim veriyordu. İçine giydiğı gömlek beyazdı, yakasındaki sert doku aristokratik bir çizgi oluştuyordu. Göğsünün sol tarafına Morian bayrağında olan motif vardı: *Beyaz işlemelerin ortasına yerleşmiş alev.*

Görüntüsü de tıpkı bir alev gibiydi. Yakıcı bir güçtü ve ben *soğuk olanı* istedim. Fazla soğuk da yakardı ve beni onun yakmasını arzuladım.

Ben onu incelerken onun da aynısını bana yaptığını fark ettim. Gri gözleri tekrar gözlerime tırmandı ve aramızdaki gerilim dolu sessizliği sonunda böldü.

“Çok güzel görünüyorsun.”

Gözlerindeki ifadeden bunu gerçekten düşündüğünü anladığımda kanım dondu. Hesaplanmış bir parıltı tenimi bu kadar karıncalandıramazdı.

“Artık rol yapmana gerek yok,” dedim birden, gerçek ilgisini kendime karşı da inkâr ederek. Dün gecedan beri konuşmadığım için sesimin boğuk çıkmasına engel olamamıştım. Beni kör ettiği anı hatırladıkça ürpertim geçmiyordu. Demir parmaklıklarla çevrili odamda uyandığımda çoktan hava kararmıştı, Gwenna’nın, düğünüm için hazırlanmam gerektiğini söyleyerek beni yataktan kaldırmasıyla hareket edebilmişim. Blue’nun sesiniyse uyandığımdan beri duyamamıştım, özü solmuş olmalıydı.

Rol kelimesini bilmediğini anlamam için Falcon’ın tek kaşının hafifçe havaya kalktığını görmeme gerek yoktu.

“En başından beri güzel sözlerinle beni yanında kalmam için ayartmaya çalıştın,” diye devam ettim.

İlk bakışta zarif ve akıcı görünen gelinliğin kollarını kaldırdığımda bakışları oraya takıldı. Pembe kuvarsı görmesini engelleyerek avcumu daha çok sıktım. Gelinliğin kolunun iç astarı, normal bir tül gibi değildi. Daha sert, daha kalın bir yapıya sahipti. Bilek çevresinin içinden dikilen dar bir tünel vardı, dışarıdan bakıldığında sadece bir kumaş genişlemesi gibi görünüyordu ama içteki yapı bileklerime bir düğüm atılmasına uygundu.

Evet, bileklerim bir iple bağlıydı.

Ve bu ip büyü yapmamı engelliyordu.

Beni artık alenen esir almıştı.

“Sözlerinin arasına saklanan küçük çelişkileri artık anlıyorum. Her adımımı yönlendirdin. İyi görünen tarafın bir maske.”

Beni dinlerken gülümser gibi oldu ama sıcak değil, zehirli görünüyordu.

"Maske mi?" dedi tenimde tehlikeli bir sükûnetle dolaşan bir sesle. Bana bir adım daha yaklaştığında sırtım bu sefer gövdesine değdi.

Kalbim göğüskafesimde kıvranmaya başlıyordu. Kitabımı yazmak için kurgumu düşündüğüm tüm o zamanlarda bu adamın ismine çekilmiştim. Gecelerce bu isim aklıma geldiğinde sırtıp durmuştum.

Parmak ucu boynuma dokunduğunda istemsizce nefesim kesildi, vücudum daha fazla tepkisiz kalamıyordu. Bileklerimden bağlı olan ellerimi indirip titreyen parmaklarımı birbirine kenetledim.

"Herkesin bir maskesi vardır," dedi kulağıma doğru. "Seninkini de ben gördüm." Yanağı yanağıma değdiğinde aynadaki görüntü-müze baktı. "Ben neysem oydum." Konuşurken sesimin kuruluşu boğazımı tırmaladı. "Sen de kim olduğumu en başından beri biliyordun, senden bir şey saklamadım."

Falcon'ın gri gözleri gözlerime kilitlendi. Bakışları ansızın soğumaya başladığında ifadesindeki keskin geçişler ürpertimi daha da artıyordu. Gözbebekleri koyulaşıp dudakları düz bir çizgi halini alırken sabrının tükendiği belli oluyordu.

"Benden bir şeyi saklamaya çalıştın, Rosanna." Sesi yumuşak ama tehditkârdı. "Ama gözlerinden düşüyorlar."

Neyi kastettiğini anlamıştım. Zindanda da asıl hayal kırıklığının ne olduğunu söylemişti.

"Yanlışı kişiye yönelmiş hisler..." Sesini bir fısıltıya dönüşecek kadar düşürmüştü, her bir kelimeyi derimin altına işler gibi uzatmıştı. "Seni esir almak zihnini bulandırmış gibi görünüyor. Kafanı karıştırmasına şaşırıyorum." Başını iki yana salladığında yüzü yüzüme daha çok değdi.

Kalbim bağırıyordu, midem düğüm düğüm olmuştu. Nefesim ince bir ipliğe bağlıymış gibi kısıtlıydı. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım çünkü en ufak mimiğim dışarı sızsa beni daha çok okuyacaktı.

“Doğru kişi sen misin?” Sorum havada toz zerrelere gibi uçtu. “Bileklerim bağlı beni düğüne götürürken doğru olanın sen olduğunu mu söyleyeceksin?”

Aramızda kısa bir sessizlik oluşurken gözleri artık beni süzmüyor, resmen delip geçiyordu.

“Eğer benim maskemin düştüğünü düşünüyorsan ve bundan hoşlanmadıysan onun maskesinin altını da tam görememişsin demektir.” Ses tonu hâlâ sakın olsa da sözlerinin altında beliren kıskançlığı fark edebilmişim. Kolunu öne uzatıp bileğimi yakaladı, vücudum artık tamamen onun kolları arasındaydı. “Bunun sorumlusu ben değilim, sensin.” Kızgınlığı yüzüne yansımaya başlamıştı. “Sana güvenmek için kendime çok fırsat tanıdım. Sadece tekliflerimdi seni burada tutan, ipler değil. Fakat sen buna rağmen arkamdan iş çevirmeye kalktın.”

“İyi ki arkandan iş çevirmişim, bu sayede gerçeğini gördüm.” Öfkem içimde kabarmaya başlıyordu. “O teklifler görünmez iplerdi. Beni buraya çekmek ve bu düğünü gerçekleştirmem için sergilediğin bir gösteri. Gerçekte kim olduğumu nasıl bildiğini göstereceğini söyleyerek bana seçim şansı bırakmadın çünkü bunu bilen bir tek sensin ve geri dönmek için sana ihtiyacım vardı.”

Elimi savurarak demirleri gösterdim.

“Bu demirler bile bir kafes. Supraları bahane ederek beni bu demirlerin arasına tıktın.” Dudaklarımın kenarı fark edilmeyecek kadar hafifçe titredi. “Beni kısa sürede duygusal olarak kendine bağlayamayacağını anladığın için kahvaltıda o yemini ettin.” Dişlerimi sıktım. “Düğün gününde kim olduğumu nasıl bildiğini gösterecek olman, düğünü gerçekleştirmemi kaçınılmaz kılacaktı.”

Falcon sessizce beni izlerken farkındalık dolu cümlelerim cam kırıkları gibi beni kesiyordu.

“Beni kalede bile serbest bıraktın çünkü kale kapısı büyüyle apalı, dışarı çıkamayacağımı düşünüyordun. Zaman gücümü bil-

n bile kullanamadığımı düşünmüş olmalısın çünkü bu zamana

düşene kadar bir cadı olduğumu bile bilmiyordum. Cadı güçleri tekinsiz, istediğinde ustaca kullanabileceğin bir şey değil. Ve sen bu konuda da beni test ettin.”

Öfkem yavaşça düzenli bir şekilde içimden taşıyordu.

“Benim zamanında buna *manipülasyon* diyoruz.” Gözlerim kısılırken sesim keskinleşti. “Birinin duygularını, düşüncelerini ve davranışlarını kendi çıkarın için gizlice yönlendirmektir. *Ve bu saklı kötülük.*”

En baştan beri anlayışlı görünmüştü fakat sadece beni hazırlıyordu. İşin sonunda beni bileklerimden bağlayarak esir almasını bile benim suçum olarak gösteriyordu. Hâlâ bağırıyor, sükûnet dolu ifadesiyle bana *yanlış yapan sensin* hissiyatı yaratmaya çalışıyordu.

Falcon, korkunç bir manipülatördü.

Kolları arasından sıyrılıp ileri birkaç adım attım ve hırsıyla ona dönerek bu sefer resmen bağırdım.

“Hiçbir davranışın gerçek değildi. Başından beri benimle oynadın!”

Maskesinin düştüğünü düşünüyordum ama o an yüzünde belirgin ifade çok daha farklıydı. Çok daha derin, çok daha gerçek. Gözlerinde resmen buzdan kıvılcımlar çakarken çenesi keskinleşti, bana doğru bir adım atıp kolumu yakaladığında nefesim kesildi ve birden beni kendine çekti.

Başını eğerek gözlerini gözlerime sabitlediğinde nefes bile almadım.

“Beni iyi değerlendirmişsin.” Sesi bıçak gibi etimi kesiyordu. “Fakat atladığın kısımlar var. Sana alenen doğruları söylediğim kısımlar... İlk cümlelerimden biri, *seni yanımda istiyorum, bunun için ne yapmam gerekiyorsa onu yaparım* olmuştu. Aleni bir gerçek.”

Çenesindeki kas daha da sertleşti. Gözlerinde soğuk bir öfke vardı fakat derininde gizlenen ateş içgüdüsel görünüyordu.

“Şu anda prenses sensin. *Morian’a ait olan kişi sensin. Bana ait olan... Ona değil.* Sana bunu da söylemiştim, işte bir başka aleni gerçek.”

Yüzünü yüzüme yaklaştırdı, burunlarımız neredeyse birbirine değecekti.

“Başka neyin gerçek olduğunu sana söylememi ister misin?”

Parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı ve başparmağını sıkı sıkı kapattığım dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

“*Dudaklarımın bir sonraki dokunacağı yerin dudakların olmasını arzuluyorum, Rosanna Camborne. İşte benim en büyük arzum bu.*” Parmağını çektiğinde sesi hızla öldüren bir zehir gibi dudaklarımın arasından sızdı. “Bu gerçekleştiğinde sen *onu* düşünüyordun.” Öfkeli iç çekişini bastırmak ister gibi ekledi. “Benden önce seni onun bulması ne büyük talihsizlik.”

Birden beni bırakıp geri çekildiğinde vücudum boşluğa düştü. Sırtını dikleştirip bana tepeden bir bakış attığında maskesini tekrar kuşandığı anı adım adım takip edebildim. Dudaklarında o tatlı tebessümlerden biri belirdi.

“Ben yeminimi ettiğimde, *bugün burada sana teslim oluyorum, yanında durmayı seçiyorum*, demen yeterli.” Tam arkasını dönecekken ekledi. “Buna ne isim verirsen ver, Rosanna. Sana aleni bir gerçeği daha söylüyorum. Bu düğünü gerçekleştirmezsen olacaktan ben sorumlu değilim.”

Arkasını dönerek ağır adımlarla odanın kapısına ilerledi. Normalde büyü kullanmazdı ama bir parmağını savurup kapıyı büyüyle açtı ve dışarı çıktığında kapı menteşelerini çatlatarak bir hızla tekrar kapandı.

Dizlerimin bağı çözülürken yere düştüm. Avuççilerimden destek alarak doğrulmaya çalıştım ama başaramadım, kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Büyü yapamıyordum. *Kapana kısılmıştım.*

Anksiyete öyle bir vurdu ki âdeta kendimi kaybetmek üzereydim. Kapı açılıp Gwenna beni düğünümüne götürmek için gelene kadar yerde ne kadar zaman geçirdim bilmiyordum. Bana bir başlık taktı, ince yarı saydam bir örtü yüzüme örtünürken duygularımı bu şekilde daha rahat saklayabileceğim için minnet duydum.

Adım adım koridorları geçip merdivenleri indik, bağlı bileklerim görünmeyecek şekilde ellerim önümdeyken salonun kapısında iki kanadı açmaya başlayan savaşıları bekledik.

Kapı tamamen açıldığında sanki gür bir tokmak yere çarptı.

Güm diye bir ses ayaklarımın altındaki zemini titretirken taş kesildim. Çığırkan gibi biri benim gelişimi salona takdim etti.

“Efendi’nin gelini... Gordion Prensesi Leda!”

Söz salona yayıldığında konuklar kapıya dikkat kesildi. Kalabalığın içinden hafif bir uğultu yükselirken taş kesilen adımlarımı zar zor hareket ettirip içeri girdim. Kapının yanı başında yere gür bir tokmağı vuran çığırkanı gördüm. Onu bile öldürmek istiyordum.

Büyük salon, ben odamda bağlı dururken düğün için kısa sürede özenle dizayn edilmişti. Taht yolunda giden zemine gri bir halı serilmişti ve yürümeye başladığımda gerçekten bir sisin içinden geçiyormuşum hissi uyandırdı. Adımlarımla beraber müzik başlamıştı. Kemanı çalan adam, ruha dokunan melodiler oluşturunuyordu. Benim durumumda olmayan biri için kulağa hoş gelebilirdi fakat bende işitme duyumu yok etme isteği uyandırmıştı.

Salonda artık perdeler yoktu, yere kadar uzanan devasa pencerelerden gökyüzü alenen seçiliyordu. Dev avizelere yerleştirilmiş beyaz mumların ışıkları, etrafı sıcak bir sarı yerine soluk gri bir aydınlıkla dolduruyordu.

Yürürken kimsenin yüzüne bakmadım ama gölgeler bana doğru dönüktü. İdam sehпасına yürüyormuşum gibi hissederken tülün ardında kalan yüzüm bembeyaz kesilmiş olmalıydı.

Tahtın en yakınında iki uzun masa vardı. Sağ taraftaki masanın başköşesinde oturan Gordion Hanımı Rhea’yı gördüğümde

boğazım boyunca yükselen safrayı yutmak zorunda kaldım. Gelinliğimden daha şatafatlı, her zamanki gibi taşlarla bezenmiş parıltılı bir elbise giymişti. Modern zamanda *gelinin önüne geçilmez* kuralı, günümüzde yaşasa bile Gordion Hanımı'na işlemezdi.

Masada oturan Gordion tebaasında tanıdık tek diğer yüz, Leda'nın kuzeni Lunaria Dragler'di. Bana bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardı, öz kuzeni evlenmiyordu, onun yerine geçen kız gelindi. İlgi çekici bir gösteri değil mi, Lunaria? Dışarıdan izlesem ben de merakla bakabilirdim.

Leda'nın babasının burada olmaması nedendir bilinmez, belki Rhea tüm gücü elinde tuttuğu için belki de ayağa kalkamayacak kadar kötü durumda olduğu içindi. Leda'nın bir erkek kardeşi olduğunu da duymuştum fakat masada Rhea'nın yanında Lunaria ve başka bir kadın oturduğuna göre anlaşılan o da burada değildi.

Ardından gözlerim diğer tarafta bulunan masaya çevrildi.

Avcılar...

Uzun masa boyunca sandalyelerine yerleşmişlerdi. Koyu tonlarındaki giysileri salondakilere aykırıydı, düğün olmasına rağmen silahlarını kuşandıklarını görebiliyordum. Siyah dokuma gömlekler giyinenler hariç, tek biri koyu bir kürkü omuzlarına atmıştı ve o da Zenon Sullivan'dı.

Avcıların Lideri Radolf Sullivan burada değildi, belli ki kendisini temsil etmesi için oğlunu bırakmıştı. Zenon bana bakarken başını hafifçe yana yatırmış, ilgiyle gözlerini üzerime dikmişti. Beni buraya getirenlerden biri o olduğu için dişlerimi bile dim. Lanetli Cadı'nın oğlu olduğu için Blake'ten nefret ediyor olabilirlerdi fakat Falcon'ın kara büyüye bulandığından haberleri var mıydı?

Hiç sanmıyorum.

Bunu açık etmeyi düşündüm. Belki de onlara koşup Falcon'ın sırtının boylu boyunca yılan derisiyle kaplı olduğunu söylemeliydim. Fakat sonra gözlerim tahtında oturan Efendi'ye kayd ve tüm cesaretim yerle bir oldu.

Belki de Avcıların direkt oluşum sebepleri olan ve onları lanetleyen Dione Nightingale nefreti o kadar büyüktü ki Falcon'ın karabüyü yapması umurlarında bile değildi, tek hedefleri Dione'un oğlunu yok etmekte.

Bir tarafta Avcılar, bir tarafta Gordion Hanımı ve tam karşımda Morian Efendisi vardı. Bu düğünden kaçamazdım. Yolumun sonunu göremiyordum fakat şu anki adımlarım sadece Falcon'ın eşi olmaktan geçiyordu. Ya da gerçek prenses olmadığımı haykırıp ölümü seçebilirdim.

Hayır.

Yaşama içgüdüm o kadar fazlaydı ki hiçbir zaman ölümü seçecek biri olmamıştım. Ölümle savaşma konusunda da pek iyi ilerleyemiyordum fakat her zaman bir şekilde kurtulmuştum. Bunun tekrar olacağına dair inancımı korumam gerekiyordu, sadece doğru anları kaçırmamalıydım.

Efendi ayağa kalkarak tahtın hemen önünde durdu. Birkaç basamak üstte duran platformdan bana bakarken vakur görünüyordu. Onun ayağa kalkışıyla beraber müzik tekrar kesilmişti, beklenti dolu bakışları üzerimizde hissedebiliyordum.

Basamakları inerek tam karşıma geldi. Tülün ardından ona bakarken gözlerimi kıstım, onun da dudaklarında tatminkâr bir kıvrım belirmişti.

"Leda Dragler..." dedi prensesin adını sanki kutsal bir şeymiş gibi telaffuz ederken. "Atalarının mirasıyla topraklarıma ayak bas-tın ve şeref getirdin."

Hayır, pislik herif. Senin gelinin olmak için New York'tan bu zamana sürüklendim.

Belli ki bileklerim bağlı olduğu için elimi kaldırıp öpmedi, bu yüzden sağ elimi tutarak beni onun tahtının yanındaki tahta ilerletti. Sol elimdeki taşa dokunmaması için parmaklarımı daha çok kenetledim.

Falcon, yönümüzü salona çevirdiğinde beni bırakıp etrafına baktı.

“Bugün yalnızca bir evlilik değil... İki diyarın kaderi aynı noktada birleşiyor.”

Sesi yüksek değildi ama salonun en dip köşesine kadar yankısız ulaşmış olmalıydı. Kimse alkışlamadı, onun sözleri bitmeden nefes bile almadılar.

“Prensesin diyarıma gelişi, iki halkın birleşimini mühürleyen bir adımdır.”

Evet, diplomatik evliliğimizi daha iyi anlatamazdı.

“Gordion Hanımı Rhea Dragler, bugün diyarımın misafiri değil... Diyarımın bir parçasısınız.”

Sağ tarafa kısaca baktığımda Rhea'nın yüzündeki zafer tebessümünü gördüm. Dişlerim bilendi, onun etini vahşi bir hayvan gibi koparmak istiyordum.

“Halkım, sizler de bugüne tanıklık ediyorsunuz. Gordion'la gücümüz ve düşmanımız artık bir olacak.”

Sonra müttefikleri olan Avcılara döndü, başını eğmedi ama bakışını indirdi. Sanki onlara da sözsüz bir onur bahsediyordu. Ardından tahtına oturup ellerini iki kolçağa yasladı ve başını bana çevirerek oturmamı bekledi.

Ben de tahtıma oturduğumda Falcon bir parmağını işaret verir oynattı ve lanet olası çığırtkan tekrar bağırdı. “Yemin töreninden önce eğlenmek hepimizin hakkıdır. Şölen başlasın!”

Müzik tekrar yükseldi ve dans edenler salonun ortasında salınmaya başladı. Her ritim, her melodi kulağımı tırmalıyordu. Tü-lün ardından Rhea'ya değen gözlerim resmen oyuluyormuş gibi acı veriyor, Avcıların varlığı üzerimde kat kat ağırlık bırakıyordu. Yemekler dağıtıldı, masalar daha çok donatıldı. Büyünün varlığının zerresi yoktu; soğuk, neşesiz törenlerden biri yaşanıyordu.

Geldiğim zamanda da büyüünün zerresi yoktu ama nedense bu anı yadırgıyordum.

Blake'in bana gönderdiği notlar aklıma geliyordu. Onun salonunda gerçekleşen davetleri arıyordu gözlerim. Salonun ortasında dans ettiğim o günkü gibi alevlerle şov yapan göstericileri, kendi kendine çalan çalgı aletlerini, havada uçuşan mumları... Daha mistik, daha egzotik... Heyecanlandıran o anları.

Onunla salonun ortasında dans ettiğim o zamanı.

Derinlerde saklı olan özlem tekrar belirdi ve kalbim hiç olmadığı kadar çok acıdı. Ağrım sessizdi, bağırıyordu ama damarlarımın arasında geziyor, nefesimi daraltıyordu. Şöleni izlerken gözlerim donuktu, sadece Scathan'ı hatırlatan binlerce kırık sahne karşımda dolaşıyordu.

Sol avcuma sakladığım kuvarsı daha sıkı tuttum.

Kaybettiğim seçeneğin pişmanlığıyla Morian tahtına yapışmıştım. Falcon'la gelmemeliydim, hangisi yanlış hangisi doğru olursa olsun, Scathan'da kalmalıydim.

Onunla kalmalıydım.

Orada mutlu musun? diye sormuştu bana rüyamda. Gittiğimde ne hissetmişti? Şu an ne hissediyordu? Neredeydi? Ne yapıyordu?

Son zamanlarda rüyalarım bile gelmemişti. Belki de uykularım derin olmadığı için... Belki de prenesten vazgeçmişti. Bu fikir canımı acıtmadı, diğeri daha çok içimi deldi. Diplomatik birleşmeyi engellemek için kaçırdığı prenesten değil, *benden* vazgeçmişti.

Gölge, vazgeçmedi, dedi içimdeki ses beni teselli eder gibi.

Gölge.

Blake'in oluşturduğu fırtınalarda saklandığım, gerçek bir gölge.

Varlığı gibi, içimde gizemli kısımlara saklanmış Gölge...

Blue'yla yolladığı haber her ne kadar hâlâ beni düşündüğünü belli etse de buna tutunacak durumda bile değildim. Benim için Efendi'den habersiz, ona aykırı kararlar vermişti ama bir

yandan da ona ölümüne bağlıydı. Falcon'a güvenip bu düğünü gerçekleştirmemem için belki de ona bunu Efendi emretmişti, bunu bilemezdim.

Efendi ve Gölge, asla çözemeyeceğim aynı bilmecenin, farklı dize-leri gibiydi.

"Bana kan yemini ettin."

Konuştuğumda sesim kısık çıkmıştı, müzik bastırıyordu ama Falcon beni duyacak kadar yakınımdaydı. Başını bana çevirmedi ama hafifçe yana eğilerek dirseğini tahtın koluna yasladı.

"Ve yeminimi tutacağım."

Zindanda sakladığı kişi, belki de gerçekten sorumun cevabıydı. Kehanet cadılarının olduğu bu zamanda benim kim olduğumu bilebilecek gücü barındıran biri de pek tabii olabilirdi. Sadece Falcon'ın sözleri arasında bir şeyin daha saklandığını fark etmeye başlamıştım.

Bana nereden geldiğimi nasıl öğrendiğini ve nasıl dönebileceğimi gösterecekti, bunun için yemin etmişti. Ama ya nasıl dönebileceğimi gösterse bile dönemeyeceğimi düşünüyorsa?

Yolu gösterebilirdi fakat o yol yürünmesi zor, hatta imkânsıza yakın da olabilirdi. Sadece dar bir pencereden o yola uzun uzun bakarak geçireceğim günlerin olduğu bir esareti planladığını hissettiğimde bakışlarım onun üzerinde dondu.

Daha fazlasını konuşamazdım çünkü kulakları keskin Avcılar salonun her bir yanında. Dans edenlerin tekdüze krem ve bordo elbiseleri gözlerimin önünde uçuşuyordu. Avcılar yiyip içiyor, Gordion Hanımı dudağında memnuniyet dolu bir tebessümle şöleni izliyordu.

Benimse bir tahtta otururken sadece hayatım gözlerimin önünden geçiyordu.

"Şimdi yemin zamanı!"

Buralarda ona ne deniyordu, bilmem ama benim tabirimle ırtkan, ölüm fermanımı duyurduğunda nabzım boğazımı parçalamaya başlamıştı. Dans edenlerin mermer zeminde oluşturduğu ayak sesleri kesildi, herkes pürdikkat tahta doğru dönmüştü. Masadakilerin gözleri de üzerimize çevrilmişti. Yüzlerde ne bir gülümseme vardı ne de bir umut, gelenek gereği buradalardı.

Tln ardından onları izlerken boğazım yanıyordu, kusacaktım. Gözlerimden akmak üzere olan yaşlara engel olmaya çalıştım. Altdudağımı o kadar sert ısıırıyordum ki kanaması muhtemeldi.

Efendi, ağır ağır ayağı kalktığında tahtıma akılmıştım, hareket edemedim. Başını yavaşça çevirip bana yan bir bakış attı. Gözlerinde başkalarının fark etmeyeceğ kadar küçük kırıntıyı ben görüyordum, bir anlık beliren keskinlik bir uyarı gibiydi.

Tüylerim diken diken olurken zar zor ayağı kalktım, elimdeki kuvarstan g almaya çalışıyordum. İpi dişlerimle koparabilseydim eğr yapardım, odada ilk uyandığımda bunu birkaç kere denemiştim.

Efendi bana doğru döndü, ben de yine güçlükle hareket ederek aynısını yaptım.

Falcon Sarpedon'la karşılıklı birbirimize bakarken tek görebildiğim onun gözleriydi. Gözbebekleri küçülmüş, çevresi mat bir gölgeye gömülmüştü. Grileri artık daha koyuydu. Bende en ufak bir kıpırtıyı ölçüp biçiyor, yanlış bir nefes alışımı bile kaydediyormuş gibi duruyordu.

Bakışında *sakın bir hata yapma* mesajı vardı.

Bağlı bileklerimi başkalarına fark ettirmeden parmaklarını geniş kol kumaşından içeri sokarak benim ellerimi tuttu. Sıcak parmaklarının yakıcı hissi tenime sızıyor, kanımı kaynatıyordu. Ve o an parmakları pembe kuvarsa dokunmuş oldu.

Gözlerindeki bakış değışirken neyi tuttuğumu anlamak ister gibi tek kaşını sorgularcasına havaya kaldırdı. Tepki vermedim. Avcumu açıp bakarsa beni bağladığını da ifşa ederdi.

Çığırtnan bu sefer tahtın önüne gelmişti.

“Toprağın altı sabit olsun, göğün üstü şahit olsun. Toprak onları saklasın, gök onları kutsasın!”

Sesi bir uğultudan farksızdı. Falcon bendeki tekinsiz sükûneti fark edince tutuşunu sertleştirdi. Ve dudaklarını aralayarak yemini söylemeye başladı.

“Gücüm seninle birleşsin. Sadakatim senin olsun.”

Sesi gür olmasa da salonun en ücra köşelerinde bile duyulacak cinsteydi. Kudretini hissettiriyor, yemininin önemini duruşuyla ve sesiyle vurguluyordu.

“Herkes şahit olsun. Dağlar yıkılsa, nehirler kurusa bile bu bağ çözülmesin.”

Yutkunamadım.

“Ben Morian Efendisi, Falcon Sarpedon... Kanımın son damlasına kadar yanında olup seni koruyacağıma yemin ederim.”

Yeminini etmişti.

Sustu ve parmaklarımı hafifçe sıkarak sıranın bana geldiğini belli etti. Bir şey söylemediğimi fark edince gözleri belli belirsiz kısıldı. Bekledi. Herkes bekledi.

Bazı nefeslerin tutulduğunu bile hissediyordum.

Bugün burada sana teslim oluyorum, yanında durmayı seçiyorum.

Bunu söylediğim an, onun gelini olacaktım. Morian Hanımı olacaktım.

Scathan’a karşı birleşecekler, bunu diyarlardaki her köşebaşına duyuracaklar, herkesin desteğini toplayıp Blake Nightingale’i yok etmek için yola çıkacaklardı.

Falcon’ın gözleri hâlâ *sakın bir hata yapma* diyordu.

Ben...

Gözlerim kısılırken damarlarımda kaynayan alevler dilimin ucuna geldi. Salonu saracak bir ateş fırtınasının dudaklarımda baş göstermesi için ağzımı araladım.

O hatayı yapacaktım.

"Ben Gordion Prensesi Leda..."

Değilim!

Benim sesim her yerde yankılanırken cümlemin son kelimesini dile dökemedim çünkü salonun üzerindeki sessizlik bir anda aşırı derinleşmişti. Sanki zaman nefesini tutmuştu.

Falcon'ın gözlerini bile kırpmadan bana bakan çehresiyle yüz yüze donakaldım. Nefesim kesilirken başımı ağır bir şekilde salona çevirdiğimde herkesin olduğu şekilde durup hareket dahi etmediklerini gördüm.

Görüntü tanıdıktı.

Duran zamanda akıp giden bir an.

Herkesin içine giremeyeceği...

Herkesin nefes dahi alamayacağı...

Gözlerim şok içinde açılırken bileklerimdeki bağın hissiyatı hâlâ yerli yerindeydi. Bunu... Ben yapmış olamazdım. Büyünün varlığını hissetmiyordum, içinden akıp giden bir şey yoktu.

Zaman benim hükmüm altında değildi.

O anda, benden başka hareket eden bir şey daha oldu.

Salonun kapısının kanatları ağır ağır iki yana açıldı.

Eşikten içeri biri girdi...

Olduğum yerde taş kesilip ona bakarken... Yıpranmış, çuvalı andıran dokuma bir elbiseyi giyen kadın, çıplak ayaklarıyla zar zor adımlar atarak donmuş kalabalığın arasında bize doğru yürümeye başladı. O kadar yavaş yürüyordu ki adımları aksak, neredeyse yere devrilecek gibi tekinsizdi. Keçeleşmiş kısa sarı saçları yüzünü gizliyordu.

Yaklaştı.

Yaklaştı.

Her adımıyla aşına olduğum bir yüzü göreceğimi anladım. Onu daha iyi görebileceğim bir yerde, salonun tam ortasında durup yüzünü kaldırdı.

Kanımın vücudumdan çekilişini hissederken şoktan uyuşmuş-
tum.

Kurgusal karakterlerimin karşımda olması bile başlı başına bir
akıl tutulmasıydı. Her seferinde *daha fazlası olamaz* diye düşünür-
ken... Tıpkı kaleme alınmış ve *her şeyin çok daha fazlası olmaya de-
vam edecek* mesajı içeren bir kitabın gerçekten içindeymişim gibi...

Dehşet bir akıl tutulması daha yaşıyordum. Gördüğümü algıla-
makta zorlanırken bir de sesini duydum.

“Merhaba, Rossy.”

Bana böyle seslenen biri vardı.

Hafızam yaşananları bir bir gözlerimin önüne getirdi. Bu zama-
na gelmeden önce Hiddenfield'da yaşananları...

O gün son gördüğüm yüzü.

Şu an karşımda olan yüzü.

Dudaklarım o kadar zor aralandı ki ismi ağzımdan soruları da
dibine çeken derin bir fısıltı gibi döküldü.

“Kalli?”

Üniversite arkadaşım. Ev arkadaşım. Onu kurtarmak uğruna
göle düştüğüm arkadaşım. Hafifçe gülümsedi.

Ve o anda zaman, sessizliği bırakıp korkunç bir gürültüyle ak-
maya başladı.

Camlar patladığı an zihnim önce hiçbir şeyi algılamadı, kulak-
larıma ulaşan ses bile sanki gecikmeli gelmişti. Rüzgâr âdeta bir
fırtınayı salona taşırcasına içeri hücum etti ve çığlıklar duvarlara
kazındı.

Pencerelerden fırtına gibi akın eden sadece rüzgâr değildi...

Aynı zamanda...

Scathan savaşçılarıydı.

Bölüm 19

Düğün

Rok Nardın – The Mad Devil

Kaos patladığında dünya ikiye ayrılmış gibiydi.

Bir an, sanki her şey bir hıçkırık gibi başlamıştı. Hızla artan uğultu, sonra her şeyin birbirine giren karmaşık bir ağ halini alması...

Göğsüm kabarmıyordu, nefes bile alamıyordum. Kalp atışım uzaktan gelen bir davulun sesi gibiydi. Bir süre nereye baktığımı bile anlayamadım, zemin ayaklarımın altından kayıyordu.

Fakat düşmedim çünkü beni tutan biri vardı.

Hayır, tutmuyordu.

Parmaklarını omzuma öyle bir geçirmişti ki tutuşu bileklerimdeki bağlardan daha güçlü bir tutsaklığı simgeliyordu.

Boş gözlerle beni tutan Falcon'a baktım ama onun dikkati karşıındaydı. Keskinleşen çenesi ve korkunç öfkesi salonun karmaşasında ortada dikilen Kalli'deydi. Aynı bilenmiş bakışları pencereye doğru kaydı ve ben de o an oraya bakma ihtiyacı hissettim.

Bir ay tutulmasını izliyor gibiydim, gri ayışığını ağır ağır gizleyen bir karartı.

Pencere pervazında sağlam kalmış birkaç kesik cam parçasının üzerine siyah çizmesiyle bastığında çıkan sesi tüm bu gürültülerin arasında işittim sanki.

Doğal olmayan bir şekilde estiğini düşündüğüm rüzgâr siyah pelerininin uçlarını hareket ettiriyor, yüzünü yarı yarıya kapatan peçesi onu gizlemeye devam ediyordu. Başını bize çevirdi ve siyah

eldivenli eliyle pervazın kenarında kalan cam parçasını usul usul kavradı.

Gölge.

Ayaklarının dibindeki beyazlık ilk başta fark edilmedi. Taşların soğuk rengine bürünmüş gibiydi. Sessiz ve neredeyse kırılğan bir akışla hareket ederek içeri süründü.

Sedna.

Büyük beyaz boa yılanını gördüğümde nabzım tekledi. Ben onlara bakakalırken Falcon'ın değişen havasını, parmaklarının omzuma daha çok gömülürken gerilen vücudunu ve sırtını kaplayan yılan derisinin vücuduna daha çok yayılmak için kıpırdandığını hissedebiliyordum.

Avcılar çoktan içeri giren savaşçılarla kapışmaya başlamıştı. Soyulu konuklar etrafa dağılıyor, kadınlar çığlık çığlığa bir köşeye saklanmaya çalışıyordu. Kapıya akın etmek isteseler de izdiham buna izin vermiyordu.

Gölge ve Falcon kaosta hareket etmeyerek birbirlerini izlerken ilk hamleyi kollayan vahşi yırtıcılar gibi bekliyorlardı.

Ve ilk harekete geçen Gölge oldu.

Aslında hareket bile etmemişti, bir hamlede bulunduğunu Falcon'ın omuzlarımdan çözülen parmakları belli etti. Vücudu görünmez bir darbeyle tahtına doğru sendelerken Morian Efendisi bir eliyle tahtın kolunu kavradı. Yüzünü tekrar Gölge'ye çevirmeden önce çenesini oynattığını, öfkeden deliye dönen gözlerini tahtına diktiğini görebiliyordum.

Hiçbir şey yapmıyordu.

Karşı bir büyü yapmak için hamlede bulunmadı.

O an, bunun nedenini anladım. Gölge'ye ancak kara büyüyle karşılık verebilirdi fakat Avcılarla dolu bir salonda bunu yapmaktan eri duruyordu. Varlığını açık edebilirdi, bu yüzden temkinliydi.

Sırtındaki yılan derisini, Avcıların bilmediğine o an daha çok emin oldum.

Tekrar beni yakalamaması için akıl tutulmamı rafa kaldırıp hızla kendimi platformdan aşağı attım. Falcon tam o anda arkasını dönüp dehşet bir öfkeyle bana elini uzattı ama ben çoktan kalabalığın arasına dalmıştım.

Karmaşa beni hızla kucakladı.

Savru lan bedenler bana çarptığında tökezledim. Gözlerimi kırıştırdığımda görüntüler daha çok netleşti ve o an tanıdık yüzleri görmeye başladım. Rhea ve Lunaria salonun bir köşesinde, tebaalarındaki askerlerin koruması ardına geçmişti. Rhea'nın da büyü güçleri olduğunu biliyordum fakat büyüyle savaşılan Scathan savaşçılarını alt etmeyi Avcılara bırakmışlardı.

Avcılardan Zenon çok yakınımıdaydı, siyah saçları hamleleriyle dağılmıştı fakat yüzünde kışkırtıcı bir gülümseme vardı, ilgisi pürdikkat karşısındaki savaşçıdaydı.

Örgü şeklindeki soğuk platin saçlar göze çarpan ilk şeydi. Ardell Skedwaller, tıpkı saçları gibi parlayan, elindeki kılıcı Zenon'a doğru savurdu fakat Avcı olağanüstü bir hızla darbeden kurtuldu. Onun gibi kılıçla karşılık vermek yerine parmaklarını açtı ve uzayan pencerelerini anbean görebildim, gözleri de artık sarı bir ışık gibi parlıyordu. Gözün görmeyeceği bir hızla onun kılıcı tutan koluna bir darbe geçirdi. Ardell'in eli öne düşüp kılıcının ucu mermer zemine çarparken yüzünü ekşimişti fakat diğer kolunu savurarak büyüyle Zenon'ın dengesini bozup hamlelerini yavaşlattı.

Ne yapacağını bilemeyen bakışlarım kaosta dolaşmaya devam ediyordu. Rüzgâr salonda deli dehşet esmeye devam ederken ara ara sönen mumlar yüzünden ışık azalmıştı fakat salonda daha güçlü bir ışık daha yanıp söndü.

Gözlerim pencereye kaydığında gökyüzünde çakan şimşegi gördüm ve onun tam önünde, pencere pervazında bu sefer Remus duruyordu.

Onun bir kere bir odayı nasıl buz kesebildiğine şahit olmuştum. *Spiritus*'unu anımsadığımda esen rüzgârın ve çakan şimşegin sebebini anlamış oldum. Bunu Remus yapıyordu, onun *Spiritus*'u havaya hükmetmekti.

Dışarıda da bir savaşın sürdüğünü artık daha net duyabiliyordum. Tüm kale beklenmedik bir saldırı altındaydı ve karşılık veriyordu.

Ben gördüğüm şeylerle donakalırken biri bana çarptığında sırtüstü yere düştüm. Bileklerim bağlı olduğu için hiçbir şey yapamıyordum ki yapabilir miydim, onu da bilmiyordum. Yüzüstü dönerek yerde süründüm ve doğrulmak için bir boşluk aradım.

O esnada yerde göz göze geldiğim şeyle duraksadım.

Sedna, sarı gözlerini kısıtı.

Benim gözlerim donuktu.

Dilini dışarı uzatırken tısladı ve sesi tenim boyunca kaydı.

Kendime hâkim olamadım, dudaklarım gerildi, biraz açıldı ve dişlerim görünürken sırttım. *Tanrım, bu yılanı gördüğüme o kadar mutluydum ki...*

Sedna'nın gövdesi bir yay gibi gerindiğinde *sırtmakla iyi mi yaptım* diye düşündüm fakat hiçbir uyarı vermeden pürüzsüz bir hamleyle yan tarafıma atılarak bana yaklaşan bir Morian savaşçısını gafil avladı. Dişleri bir anlığına görünürken tıslama eşliğinde adamın boynuna saplandı, savaşçının omzu sarsılırken bedeni geriye doğru savruldu. Aynı anda *Sedna*'nın gövdesi de bir darbe gibi ona çarpmıştı. Islak, kaslı bir ağırlık adama yapışmıştı.

Dişlerini çekip ona hızla dolanmaya başladığında sanki beyaz bir fırtına adamın etrafında dönüyordu. Her sarılışta adam biraz daha küçüldü ve bu yılanla aynı arabada yolculuk ettiğim günler tenimi ürpertti. Hatta benimle uyumuştı. *Tanrım.*

Adam çırpınırken her kıpırtı *Sedna*'yı daha da vahşileştirdi. *Sedna* son bir kez dişlerini çıkarıp tekrar adamın boynuna sapladığında

bu sefer savaşçının yüzündeki ifadeyi gördüm. Panik yoktu artık, göğsü de hareket etmeyi bırakmıştı. Boş bir kabuk gibi yere yığıldı.

Sedna bir başka yemek bulmak için gözden kaçan beyaz bir parıltı gibi kaybolduğunda tuttuğum nefesimi verdim. Bağlı bileklerimi kaldırıp bir sandalyeye tutunduğumda tam doğrulmuştum ki...

Karşımda gördüğüm manzara tekrar taş kesilmeme neden oldu.

Kahverengi tüyleri olan devasa bir kurt, sarı gözleriyle kısa bir an bana baktı. Salonda yankılanan ulumalar ve hırıltılar dört bir yana yayılmaya başladığında kanım dondu. Avcılar kurda dönüşmeye başlamıştı fakat ben onlara bakamadım, dikkatim tam karşımdakinideydi.

Dişlerini göstererek hırladığında gözlerim kocaman oldu ve birden bana doğru atılınca çılgılığım kulaklarımda yankılanırken parmaklarım sandalyeden çözüldü, tekrar dengemi kaybettim.

Fakat hedefi ben değildim.

Tam arkamdaydı.

Üzerimden atlayıp arkamdaki mermer zemine saplandı ve bilediği dişlerini arkamdakine saplamak için tekrar atılacaktı ki bedeni doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldı. Zaman durmamıştı, kurdun donması için bir sebep yoktu fakat her nasılsa donup kalmıştı. Ve ardından bedeni görünmez bir güçle yana savurulup savaşan birkaç kişinin üzerine uçtu.

Bunu ona kimin yaptığına baktığımda üzerime örtünen karanlık pencere ışığını kesmişti.

Tek dizini kırarak bana doğru eğildi, başlığı ve peçesinin kapattığı yüzünde açıkta kalan tek yer gözleriydi. Çakan şimşeklerin ışıkları patladığında aydınlanan mat gri gözler...

“Gölge...” diyebildim sadece.

Gerçeklik, bir camın ardından izleniyormuş gibi benden uzaklaştı. Ne bir soru ne bir selamlama ne bir yakarış. *Sadece umut.*

Morian topraklarındaydı. Morian Kalesi'ndeydi.

Karşımdaydı.

Onu bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm. Ondan vazgeçmiştim. Ondan ve çok daha fazlasından. Fakat *Scathan* buradaydı.

Benim ya da prenses için. Şu an bunu bile düşünemeyecek durumdaydım.

Eldivenli parmaklarını önümde kavuşturduğum ellerime götürdü ve hafifçe yukarı kaldırdı. Diğer eliyle gelinliğin kollarını yukarı sıyırarak bağı ortaya çıkardığında gözleri kısa bir an oraya kaydı.

Beni ilk kez bağlayan oydu.

Efendi'ye götürmeden önce, bileklerime ipleri ilk o geçirmişti.

Bana kaba davranmış, için için yakmış, büyüyle soğuk sulara fırlatmıştı. Fakat kaba davranışlarının arasında yaralarımı da sarmış, beni gölgesine sakladığı anlar da olmuştu.

Şimdiyse bileklerime bakarken ne düşündüğünü ya da hissettiğini kestirmek zordu, gizlendiği kumaşlar her şeyi saklıyordu. Yine de yaydığı ağır öfkeyi elle tutulur cinsten hissetmiştim. Sıkı sıkı kenetlediğim avcumu açtığımda orada duran pembe kuvarsa baktı. O kadar uzun süre baktı ki ölümün kol gezdiği bir ortamda sanki önemli olan tek şey ona bakmaktı.

Bu taşı Nerissa'dan ilk aldığım zamanı görmüştü ve bana anlamını sormuştu.

Aşk taşı.

Bana kimi anımsattığını bilmiyordum. Avcumda tuttuğumda kimin gücünün beni koruduğunu ya da kimi yanımda istediğini...

Blake mi? Gölge mi? Ya da ikisini birden mi?

Birbirini tamamlayan duygular gibi ikisi de içimde karışıyordu.

Bağlar birden çözüldü.

Bileklerime baktığımda sıkı bağlarımın oluşturduğu izi gördüm.

Gölge beni yaralarımından dolayı ilk kez şifacıya götürdüğünde ona teşekkür ettiğim için söylediği şeyi anımsadım.

"Bana teşekkür etme, yenilerini oluşturmamaya bak."

Yenileri oluşmaya devam ediyordu ve bundan kaçamıyordum.

Başımı kaldırıp bileklerimi havada oynattım. "Büyümü zapt eden bu bağlar olsa bile eninde sonunda kaçardım, biliyorsun değil mi?" Sanki çevremizde bir katliam olmuyormuş ve korkunç bir durumun içinde değilmişim gibi sııttım. "Yine de bu sefer bir çarşafı kaçma fırsatım olamazdı, pencereler demirliydi."

Gölge'nin gözleri gözlerimdeyken dudaklarını görmüyordum ama kenarlarında bir kıvrım oluştuğunu hayal ettim. Boşta kalan avcuma bir şey koyduğunda bakışlarım oraya kaydı.

Şeytanminaresi.

Gözlerim dolarken nefesim kesildi ama ağlamadım. Islanmaya yüz tutmuş kirpiklerimi kaldırarak tekrar ona baktım.

"Bu sefer yanından ayırma."

Peçesinin ardından gelen boğuk sesini ilk kez işitebildiğimde kulaklarım onu tekrar tekrar duymak istedi fakat ben ona bir tepki dahi veremedim aramızdaki o küçük ama derin an, kaosun izleriyle birden yok oldu.

Salon kapısı açıldı ve içeri daha çok Morian savaşçısı akın etti. Büyüyle savrulan bedenler, kurtlar, savaşçılar, kılıçlar her şeyi kesti.

"Dışarı çık, Arion ve Kaidan pencerelerin önünde seni bekliyor olacak."

Birden ayağa kalkarak arkasına döndü ve eldivenli elini havaya kaldırıp tam bize yaklaşmakta olan bir Morian savaşçısının boğuk haykırışlarla yere düşmesini sağladı. Kısa sürede savaşçının bedeni alev aldığında salondaki bir başka ışık da onun ateşinin rengi oldu. Kurtlar o an, öyle çok uludu ki kulaklarım kısmen sağır olmuştu.

"Kaidan!"

Gölge'nin seslenmesiyle kargaşada görmediğim Kaidan birden çıkageldi. Baltasını omzuna atıp bana uzanarak kolumu yakaladı ve beni ayağa kaldırdı.

"Burada eğlence büyük ama dışarı çıkmamız gerekiyor, prenses," dedi beni pencerelere doğru çektiştirken.

Gölge ortadan kaybolmuştu. Afallayarak tahta baktım, Falcon da orada değildi.

Şeytanminaresinin ipini boynuma geçirip bir kolye gibi taktım. Pembe kuvarı da Kaidan'a uzattım. "Bir cebim yok, bunu benim için canın pahasına sakla."

Kaidan taş kısa bir bakış atarken lafımı ikiletmeden alıp cebine attı. "Bu taş hatırlıyor gibiyim."

"Evet, iki sikke verip onu bana almamıştın."

Beni ilk kaçırdıklarında Dowra sokaklarında Kaidan bu taş bana almadığını anımsayınca güler gibi oldu. "Canımın iki sikke etmemesine alınacak zamanımın olmaması ne kötü."

"Benim için önemli!" dedim o beni tekrar çektiştirmeye başlarken.

Tam pencerelere ulaştığımız esnada kırılmış camların arasından içeri akın eden başka bir grup gözlerimin irileşmesine neden oldu. Kaidan koluyla bana siper olup korumaya alsa da bizi hedef almadan direkt yanımızdan geçtiler.

Omuzlarında kürkleri, ellerinde baltalar ve gürzleriyle gürültülü bir giriş yaptılar. Hepsinin omuzlarına gelen sarı saçları vardı, birçoğu da örmüştü. Uluyor, kükrüyor ve bir kelimeyi bağıryorlardı.

"*Úlfar!*"

Vikinger" sezonlarından birindeymişim gibi aralık kalan ağızla onlara baktım.

Kaidan beni belimden yakalayıp pencere pervazına çıkarırken, "Onlar da kim?" diye sorabildim devlere taş çıkaran adamlara bakarken. Hepsi direkt kurtları hedef almıştı.

Kaidan da yanıma çıktı. "Tek kurtları Avcılar mı sandın?" dedi neredeyse sırtarak. "Onlar iki bacaklı kurtlar. *Ulvenler*." Sesinde

* Eski Norsçada "kurtlar" anlamına gelmektedir. -ed.n.

** Tarihsel drama türünde bir Kanada-İrlanda ortak yapımı televizyon dizisidir. -ed.n.

öyle bir tını vardı ki onlara gıpta ettiğini anladım, saygıyla söylemişti.

Söylediği çok açıklayıcı olmasa da şu an bunu konuşacak vakit yoktu. Belli ki asırlar önce Amerika'ya yerleşmiş Viking savaşçılarından bazıları da bu diyarlardaydı.

Arkamı döndüğümde Arion'ı pencerenin altında buldum, bana elini uzatmış bekliyordu.

Tereddütle ona bakarken kaşlarını biraz daha çattı. Beni kendi isteğiyle kurtarmadığını anlamak için kâhin olmama gerek yoktu ama görevini de layıkıyla yerine getireceğini biliyordum. Elini tuttuğumda inmeme yardım etti, Kaidan da çoktan yere ayak basmıştı.

"Kapıdan çıktığımız an geri çekilecekler," dedi Arion. "Önemli olan prensesi kaleden çıkarmak."

Kaidan baltasını tekrar eline aldı. "Yolu ben açarım."

Arion kolumu sıkıca tutarak beni çekiştirmeye başladığında adımlarına ayak uydurmak için hızlandım ama gelinliğin etek uçları adımlarımı tökezletiyordu. Tam o esnada bir ağacın dalında durmuş kargayı gördüm.

Adımlarım duraksayınca Arion da duraksadı.

Kargaya bakarken gözlerim kısıldı, dişlerimi sıktım. Ortaparmağımı kaldırdığımda Arion'ın afalladığını fark edebiliyordum ama gözlerim kargadaydı.

"O kaltağa selamımı söyle!"

"Ne yapıyorsun?" Arion homurdanarak beni tekrar çekiştirmeye başladı.

"Umarım Rhea bugün ölür diye dua ediyorum," diye mırıldandım adımlarımı ona eşdeğer hıza getirirken.

Bana yan gözle kısa bir bakış attığında şaşırmış görünüyordu.

Evet Arion, Gordion Hanımı'ndan en az senin kadar nefret ediyorum.

Tam avluya çıkmıştık ki Kaidan önümüze çıkan iki Morian askerini resmen baltasıyla doğradı. Birden çığlık attığımda Arion duraksayıp bana kaşlarını kaldırdı.

Bembeyaz kesilen yüzümle ona baktım. "Bana şaşırıp durursan ilerleyemeyiz!"

"Tuhafliklarını sonraya sakla o zaman," dedi buz mavisi gözlerini bezgin bir şekilde karşısına çevirirken.

"Siz buna alışkın olabilirsiniz ama ben önümde biri doğranırken çığlık atabilirim, beni affet," diye çıkıştım. O kadar çok şimşek çakıyor ve gök gürlüyordu ki bağırarak zorunda kalmıştım.

"Bana ayak bağı olma yeter."

Omuzlarına gelen sarı saçlarını çekmemek için kendimi tutarken soğukkanlı olmaya çalıştım. *Bir savaş filminde gibi düşün. Sen aksiyon izlemeyi seversin. Evet, Ross, sakın kal.*

Zamanı durdurup bir işe yaramayı düşündüm ama kimleri akan zamana alabileceğimi bilmiyordum. Avantaj sadece bende olurdu, bana yardıma gelenlerde değil.

Arion tam arkamızdan gelen gürültüyle öyle bir hızla kılıcını savurdu ki başımı çevirip bir Morian askerinin karnından kılıcını çıkarışını izledim. Hızlı bir tekmeyle adamın bedenini geriye düşürdü. Bu sefer çığlık atmadım ama dudaklarım kurumuştı.

Kale kapısına tırmanan merdivenlerin önüne kadar geldik. Avlu mahşer yeriye, göz gözü görmüyordu. Resmen Morian Kalesi'ne saldırmışlardı, bizzat Morian Efendisi'nin evine. Ve o ortalıklarda görünmüyordu, bu da beni daha da tedirgin etti.

Bunu nasıl başardıklarını bile anlayamıyordum ve o an aklıma yine Kalli düştü. "Birini bulmam gerekiyor," dedim ama Arion beni sıkı sıkı tutup çekiştirmekle meşguldü.

"Eğer mümkün olsaydı, seni bırakıp başarı dilerdim ve inan bana umurumda bile olmazdın."

"Açıksözlü olmanı takdir ediyorum," dedim homurdanarak. "Ama onu burada bırakamam. Falcon tanıdığım birini zindanda tutuyormuş!"

Kaidan gelen saldırılardan birini geri püskürtürken bir diğerini Arion'a savurdu. Arion da kılıcıyla Kaidan'ın kendisine gönderdiği adamın boğazını kesti.

"Durumun ciddiyetini kavraman için daha kaç kişinin ölmesi gerekiyor?" Arion'ın keskin gözlerle bana bakmasıyla dilim birden lal oldu. Gözlerim etrafta dolaşırken dediğinin doğruluğu utançla kıvrılmama ve dağılıp gitmeme neden olacaktı. "Tek yapmamız gereken dışarı çıkmak."

Diretmedim. Ona ayak bağı olmadım ve dediğini yapmaya çalıştım ama saldırılar üst üste gelince merdivenlere doğru gerilemek zorunda kaldık.

O esnada surlardan bize doğru gelen oklar Arion'ın bir küfür mırıldanmasına neden oldu ve birden elini kaldırdı. Bir kalkanı yoktu, çığlık çığlığa yüzümü omzuna sakladığımda vücudumu delegecek oklardan birini bekledim ama hiçbir şey olmadı. Yüzümü kaldırıp baktığımda okların hepsi havada asılı kalmıştı ve aynı hızla dönerek surlara doğru yayından fırlamış gibi uçtular.

Gölge beni en iyi Dewinlerinden birinin yanına göndermişti.

Yine de Kaidan, büyülerini Arion kadar iyi kullanamıyor olacak ki oklardan biri kolunu sıyrıp geçmişti, balta tutan eli işlevini yitirmiş gibi sallanıyordu. Sol eline aldığı baltasıyla küfür mırıldanıyordu.

Arion ona baktığında Kaidan başını iki yana salladı. "İdare edirim, siz devam edin!"

"Sol kolunu kullanmayı da öğrenmeni söylemiştim."

Kaidan, gözlerini devirdi. "Ben demiştimleri sonraya saklayalım, Arry."

"Ben devralırım," diyen Akrep Camilla yanımızda belirince ona baktım. Yüzüne savaş boyalarını sürmüştü, Amazonlara benzerliği yine dikkat çekiyordu. Kaidan'ı kolundan yakalayıp doğrulttuğunda Arion ona başını eğdi ama daha biz yanlarından ayrılamadan Kaidan suratını buruşturdu.

"Prenses, tuhaf lisanından okkalı bir küfür söylesene."

Afallayarak onun bakışlarını takip ettim ve avlunun ortasındaki Sierra'yı gördüm. Eski Scathan Akrep'inin gözleri bizim üzerimizdeydi.

"Hasiktir."

Kaidan kaşlarını kaldırıp bana bakarken, "Bundan sonra lisanını bana da öğretiyorsun," diyerek sırttı. Gözleri Sierra ve Camilla arasında gidip gelirken başını tekrar eğdi. "Bence de ondan."

O an, iki eski dostun birbirlerine bakışını izlerken boğazımdaki nabız tekledi. Camilla'nın yüzündeki hayal kırıklığının öfkeye dönüşmesini adım adım izledim. Dişlerini sıktığında çenesi kasıldı, bir elindeki hançeri döndürdü ve Kaidan'ın kolunu bıraktı.

"Sol kolunu kullanmayı öğrenmeliydin, Kaidan," diye mırıldandı ve eski dostuna doğru ilerlemeye başladı.

Arion tam ona engel olacakken bize saldırıya geçen Morian savaşçısına karşılık vermek üzere öne atıldı. Kolumu bıraktığı için birkaç basamak yukarı çıkmak zorunda kaldım. Savaşçılar beni hedef almıyordu ama savrulan kılıçların bana isabet etmesi de muhtemeldi.

"Ben idare ederim!" Kaidan elini havada sallayarak Arion'a baktı. "Gidin!"

Arion tereddüt ederken değişen havanın Camilla ve Sierra karşılaşmasından daha fazlasına tanıdık olacağını hissettim. Bir farkındalıkla nefesim yarıda kesildi, ciğerlerime hava girmeyi unuttu sanki. Ellerime ani bir soğukluk yayılırken sırtımdan başlayan ürpertiye göz ardı edemeyip bu sefer doğrudan arkama baktım.

Ağır çekimle gerçekleşen bir sahne daha...

Falcon Sarpedon, merdivenlerin başında duruyordu.

Yanan kor bir alev gibi gecenin içine düşmüştü, gözlerindeki ifade âdeta yeri çatlatıp depremler yaratacak gibiydi. Gri gözleri yanan şimşekler gibi üzerime dikilmişken ona doğru dönmek zorunda kaldım.

Aramızdaki ona yakın basamak bile mesafemizi kısaltmamıştı, vücudundan yayılan doğal olmayan enerjiyi hissediyordum.

“Sana bir hata yapmamı söylemiştim.”

Göz ucuyla merdivenlerin ucunda savaşıyan Kaidan ve Arion’a baktım. Bana ulaşmak isteseler de saldırı çok güçlüydü. Tekrar Falcon’a döndüğümde yüzümdeki tedirginliği sildim, gözlerim keskinleşti ve omuzlarım dikleşti.

“Karakter özelliğimin en belirgin maddesi, sık sık hata yapmam.” Çenesi o kadar sert duruyordu ki bir onu heykele benzetmekten geri duramadım. “Senin özelliklerini de çok yanlış maddelemişim.”

Sözlerimden kaçını anlıyordu, bilmiyordum ama varmaya çalıştığım noktayı kaçırmamıştı. Sert bakışları gitgide daha da soğudu. Gök gürler ve şimşekler çakarken olduğu yerden daha korkunç görünüyordu. Bağırımıyordum ama diğer seslere kulak tıkamıştık, sadece birbirimizi duyuyor gibiydik.

“*Kahraman.*” Başımı iki yana salladım. “Bu kesinlikle en yanlıştı. Sen *kahraman* falan değilsin.”

“Scathan Efendisi’nin kahramanın olacağını mı sanıyorsun?” Soğuk ifadesi değişmese de dudaklarında kıskırtıcı bir kıvrım belirdi, alay doluydu. “*Rosanna,*” dedi başını ağır ağır iki yana sallayarak. “Bu zamana dair hiçbir fikrin yok.”

Avcumu kaldırıp ortasındaki ince kesik izini gördüm. Bana ettiği kan yemininin iziydi bu.

“Yemin bozuldu.” Kalli’yi gördüğüm an orada hissettiğim ince sızıyı şimdi daha iyi algılıyordum. O an şoktan fark etmemiştim bile. “Kim olduğumu nereden bildiğini görmüş oldum, artık sana ihtiyacım yok.”

“Bu neyi değiştirir?” diye sordu hafif bir alayla. “Scathan Efendisi mi sana yardım edecek?”

Sözleri göğüs kafesimi karamsar hislerle doldururken yüzümü ifadesiz tutmaya çabaladım. “Scathan Efendisi’nden hiçbir konuda emin değilim ama seninle ilgili emin olduğum bir şey var, Morian Efendisi,” dedim kuru bir sesle. “Seninle evliliğimiz yürümezdi.”

Bana doğru bir adım atacak gibi oldu ama bir alt basamağa inerken parmaklarım saçlarımı sıkı bir topuzla tutan tokaya kaydı ve hızla çekip açtım. Tutamlar dağınık bir şekilde omuzlarımdan dökülürken neredeyse onun gibi gülümsedim.

“Çünkü ben saçlarımı açık seviyorum.”

Gözlerinde ölçsüz bir deliliğin vuku bulduğunu gördüm. Yüzündeki son dehşet saçan ifadesini görecektik kadar ona baktıktan sonra kendimi o kadar hızlı şekilde basamaklardan aşağı attım ki Arion tam o esnada kolumu yakalayıp beni mahşer alanına çekti.

Avluda Avcılar yoktu, hepsi içerideydi ve Falcon orada her ne kadar büyülerine başvurmasa da şu an gizli sırlarını kullanmayı amaçlıyor gibiydi. Buz kesen parmaklarımla Arion’ın kolunu kavrayıp sıktım fakat o dikkatimi çeken her neyse ona bakamadı, bize doğru gelen bir savaşçıyı daha kılıcıyla geri püskürtüyordu.

O an, gök gürültüsüyle kaosun sesini bastıran başka sesler duyulmaya başladı.

Dizlerimin bağı çözülürken ayakta durmak bilinçli bir çabaya dönüşmüştü. Duyulan seslerin neye sebep olduğunu anlamıştım. Daha önce de işittiğim çıgıklardı bunlar. Tiz, uğursuz ve kulak tırmalayan sesler.

Başımı çevirip hâlâ merdivenlerin tepesinde durmakta olan Falcon’a baktım. Kalenin arkasından gökyüzündeki karartılar

belirirken yüzündeki ifadeyi bakışlarımı ondan çekip gökyüzüne dikmeden önce son anda görebildim. Kıvrılan dudaklar, ondan gelecek felaketin ilk habercisiydi.

Supralar...

Gökyüzünden gelen kara kanatlı, tek gözlü, çirkin kan emiciler...

Supralar, onun emrindeymiş gibi avluya saldırıya geçti.

Herkes kısa bir duraksama yaşadı, Arion ve Kaidan'ın da başını kaldırıp Supralara baktığını gördüm. Tiz bir çığlıkla bir Supra tam onlara doğru iniş yaptığında Arion lanetler okuyarak elini kaldırıp yarattığı büyüyle onu savurdu ama bu yeterli olmadı. Bir başkası daha yere indiğinde ona karşı bu sefer kılıcını salladı.

Hareketleri başta özgüvenliydi ve saldırıyı geri püskürtüyordu ama sonra gözlerini kırıştırmaya başladığını, Kaidan'ın da elleriyle gözlerini ovduğunu gördüğümde ağzım araladı. Kaidan baltasını gayriihtiyari savururken Supra'ya denk getiremeyince bu sefer gövdesine boylu boyunca bir pençe darbesi yedi. Boğazından boğuk bir inilti dökülürken dizlerinin üzerine yere düştü. Arion onun adını haykırırken onun da artık göremediğini hareketlerinden anladım, kılıcını havada savuruyordu.

Tekrar merdivenlerin başına baktım.

Falcon'ın gücü sessiz bir darbeye gelmişti. Bir patlama gibi değil, derinlerden gelen ağır bir basınç gibi yükseliyordu.

Onları kör ediyordu.

Tıpkı zindanda bana yaptığı gibi.

Kalbim mümkünmüş gibi daha da hızlanmıştı ama sonra tuhaf bir sakinliğe geçtim, her şey etrafımda akıyordu ama ben bir merkeze çekiliyordum. Kendi merkezime... Göğsümde bir sıcaklık kabardı, kontrol edemediğim bir dalga gibi yükseldi.

Gücümün gözlerini araladığını ve harekete geçmek için sabırsızlandığını hissettim.

“Göklere lanet olsun, göremiyorum!” diye kükredi Kaidan.

Supralar sesle harekete geçiyordu. Bir tanesi tam yerde dizlerinin üzerine düşmüş Kaidan’a havadan saldırıp pençelerini geçireceği sırada gözlerimi ona diktim ve elimi yere doğru savurdum. Öyle güçlü bir savuruştı ki esen havayı tenimde hissettim, büyüm de o havaya karıştı ve resmen rüzgâr gibi savruldu.

Supra kanatları kırılırken tiz bir çığlıkla avluya düştü, bedeni yerdeki taşları aşındırmıştı. Ölmediği için çığlıklar atıyor, uzun kol ve bacaklarıyla debeleniyordu. Yerde yatan bedenlerden birine koşup kılıcını aldığım gibi ileri atıldım ve iki elimle kabzasını tutarak büyük bir haykırıyla Supra’nın gövdesine sapladım.

Daha önce onlardan birini tek gözünden hançerlemiştim ama hâlâ bu hisse alışamıyordum. Çürümüş derisinden geçen kılıcın elimdeki varlığı bir şekilde ağır geldi ama durmadım. Supra’nın debelenirken savurduğu pençesi sol bileğimi kestiğinde acıyla haykırdım. Nefesi kesildi, hareketsiz kaldı ve ciğerimdeki tüm soluğu boşaltarak kılıcı bırakıp geri çektim.

Âdeta başka birinin bedenine girmiş gibi hissediyordum.

“Prenses, iyi misin?” diye bağırdı Kaidan. Göremiyor, âdeta el yordamıyla beni bulmaya çalışıyordu.

Bir cevap vermem gerekiyordu ama sesim kaybolmuştu. Gelinliğin yırtılan kolundan tenime bakarken donuktum. Supraların açtığı yaralar zehirliydi, Kaidan ve benim panzehre ihtiyacımız olacaktı.

O esnada dönüp baktığımda Falcon’ın gözleri beni buldu ve yaptığım şeyi korkunç bir sükûnetle değerlendirdi, körlüğün beni de yakalayacağını anladım.

Başım dönüyordu, görüşüm gittikçe bulanıklaşıyordu. Lanet olası iblis!

Kararmaya başlayan gözlerimle paniğe kapılırken birinin beni olumdan yakaladığını hissettim. Dost mu düşman mı olduğunu

kestiremiyordum ama tutuşu sert ve canımı acıtmaktan çekinmeyecek cinsteydi.

Beni yönlendirdiği tarafı anladığımda merdivenlere doğru gittiğimizi anladım, beni Morian Efendisi'ne götürüyordu.

Kolundan kurtulmak için debelenirken Sierra'nın sesini duydum. "Karşı koyarsan seni öldürme emri aldım," dedi kulağıma sert bir sesle.

Camilla neredeydi?

O da mı bir körlüğe kapılmıştı?

"Savaşçıların bir onuru olur sanıyordum," dedim dişlerimin arasından.

"Ağzında gümüş kaşıkla doğan bir prenses, onurdan ne anlar?"

Ellerimle onun omzunu ittirdim, gelişigüzel hareketlerim elbette işe yaramadı. Ayak belirttiğim için beni öldürecekse öldürsündü, Falcon'a dönmeye niyetim yoktu.

O esnada yüzüme bir damla düştü. Ardından hızla diğer damlalar da yanağıma akmaya başladı. Yağmaya başlayan yağmuru hissettiğimde gök hiç olmadığı kadar çok gürledi. O sırada ne oldu bilmiyorum ama Sierra'nın eli omzundan çözüldüğünde yalpalayıp avuçlarımın üzerine düştüm, avlu mermerleri de ıslanmıştı.

Görüşüm tekrar yerine gelmeye başlarken Falcon'ın dikkatini bir şeyin dağıttığını anladım, beni hedef alan büyüsü yok olmuştu.

Gördüğüm ilk kişi Remus olmuştu, direkt bana doğru bakıyordu. Arkamı dönüp baktığımda Sierra'yı büyüyle onun savurduğunu anladım. Yağmuru da o başlatmıştı ve avluda özenle kesilmiş ağaçlardan birinin yanında duruyordu.

Gök gürültüsü Avcıların dikkatini dağıtmak içindi ama sese duyarlı ve görmeyen Supraların kafasını yağmur yağdırarak karıştırmıştı, hepsi geri çekilirken bir süre havada çığlık çığlığa kanat çırpmaya başladı.

Remus yayını gerip okunu tam bana doğru fırlattığında nefesim kesildi ama ok tam omzumun üzerinden geçmişti. Başımı keskin bir açıyla çevirdiğimde arkadan bana yaklaşan Sierra'nın omzundan vurulduğunu gördüm. Bedeni acıyla geriye düşerken eteklerimi tutarak hızla ayağa kalktım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Kurtların da avluya taşındığını, salondaki kapışmanın da kale surları arasında baş gösterdiğini fark ettiğimde buradan çıkış yolumuzun giderek kapandığını düşündüm. Gözlerim tekrar merdivenleri buldu. Falcon durduğu yerden başka savaşçıların da gizlice gözlerini kör ediyor, onların da tökezleyerek yere düşmesini sağlıyordu. Beni gözden kaybetmişti.

Savaşçılardan görenler vardı ama onlar da deli gibi etraflarına bakıyor, bağıryorlardı. Sanki görünmez bir şeyle savaşıyor gibi...

Falcon, herkesi delirtiyordu.

Bir Scathan savaşçısının karnına yediği kılıçla ağzından kan akararak yere düştüğünü, bir diğerinin de bir Supra'nın ısırığı altında çırpındığını gördüm. Hedeflerini şaşırsa da Supralar da vahşice tekrar saldırıya geçmişti.

Scathan yeniliyordu.

Ve sonra...

Onu gördüm.

Bahçeden avluya doğru yürüyen karartıyı.

Durup başını avluya doğru kaldırdığında kaos çoktan sınırı aşmıştı. Yıkım, geri dönülemez bir noktaya gelmişti.

Sanki etrafındaki hava çöktü, dünya onun çevresinde daraldı. Toprak ayaklarımızın altında inleyip titremeye başlayınca nutkum tutulmuştu. Eldivenli elini kaldırdığında görünmez bir enerjinin parmaklarının arasında kıvılcımlandığını hissettim; kontrolsüz değil, hesaplıydı. Öfkeyle değil, bastırılmış bir kudretle elini kaldırmıştı.

Bir adım daha attığında zemin gözle görülür şekilde çatladı, sarsıntılar arttı. İkinci adımında rüzgâr sanki yön değiştirdi.

Elini indirdi.

Darbe görünmezdi ama etkisi her yerdeydi. Savrulan her şey yönünü kaybetti, saldırılar geri kırıldı. İki tarafa ait tüm bedenler bir yana savrulurken kaos kısa bir süre duraksadı.

Falcon'ın da dikkati Gölge'ye kaydığı için gücü tamamen geri çekilmişti. Görmeye başlayan Kaidan ve Arion'ın ağır ağır doğrulduklarını fark ediyordum, çevrelerinde olan biteni tartmaya çalışıyorlardı.

Ben, Morian Efendisi ve Scathan Efendisi'nin başsavaşçısına bakakalırken birden havayı yaran kuru bir çatlama duyuldu; gök gürültüsünün kısa ve keskin bir yankısı gibiydi.

Avlunun ortasına resmen yıldırımlar düşmeye başladığında herkesin gözleri kamaşırken gözlerimi kısıtım ve yağmur damlalarını engellemek isteyerek avcumu yüzüme siper aldım.

Herkes o kadar afallamıştı ki kıpırtısız bedenler bir an gördükleri şeyi anlamaya çalıştı...

Düşen yıldırımlar şekil alırken kanatlar belirdi, gövdeler ve daha önce görmediğim devasa kuşlara ait başlar... Fakat ötmeye başladıklarında resmen bir kuş sesi değil, metalin titreşmesi gibi derin bir ses yankılandı.

"Bunlar da neyin ne..." Cümlemi tamamlayamadım.

Tam önümde yere konan bir tanesi yerimde taş kesilmeme neden oldu. Görünmez bir el zamanın birden yakasını tuttuğunda... Sadece ben değil, her şey bu sefer benim etkimle donakaldı. Yağmur damlaları havada asılıydı, kılıçlı eller düşmana ulaşmıyor, Supralar kanat çırpıyordu.

Önümde yere konan kuş dışında herkes hareketsizdi.

Tutulan nutkumla gücümü kullanmış, her şeyi durdurmuştum ama o kalmıştı.

Başını bana çevirdi ve gözleri gözlerime kenetledi. Bakışları fırtınaları andırırken vücudunun içinde hareket eden ışıklar vardı, yaşayan bir elektrik gibi.

Bir ses çıkarmadı ama kemiklerimin içinden geçen bir frekansla titredim. Parmak uçlarım yanarken derimde ince bir karıncalanma dolaştı.

"Bak sen şu işe..."

İrkildim.

Zaman dağılan algımla her yana savrulurken hareket tekrar o zaman başladı, hem de çok daha hızlı ve korkunç bir şiddetle.

Yağmur damlaları yerçekimine kapıldı, kuşlar hızla Supralara saldırmaya başladığında kan emicilerin korkunç çığlıklarıyla kuşların kulakzarını sızlatan cızırtıları birbirine karıştı. Gökyüzünde de korkunç bir savaş başlamıştı.

Arion kolumu yakalayıp kükredi. "Koş!"

Afalladığım için hareketlerim düzensizdi, başımı iki yana sallayıp biraz önce yaşadığım şeyi algılamaya çalıştım. Sesini duymuştum.

Sesini duymuştum.

Benimle konuşmuştu.

DEVASA BİR KUŞ, BENİMLE KONUŞMUŞTU!

"Siktir!"

Küfrümü duyan Arion, "Acele et!" diye tekrar kükredi ama tam önümüzde yere düşüp birbirlerine giren Supra ve devasa kuş yolumuzu kesti. O arbedeyle kendisine gelen bir savaşçının saldırısını da geri püskürtmeye çalıştı.

Ayrı düştüğümüz için bu sefer ben kapıya koşmayı ve onun işini kolaylaştırmayı düşündüm. Çamura bulanık gelinliğin eteklerini kavrayıp birkaç adım ilerlemiştim ki tüylü bir şey bana çarpıp yana doğru uçmama neden oldu.

Sol kolumun üzerine düşerken acıyla boğuk bir inilti çıkardım. Supra'nın sağ bileğimde açtığı kesik de zonklamaya başlamıştı.

Doğrulamaya çalışırken karşıma geçen kurdun sarı gözleriyle karşı karşıya kalmıştım. Dişlerini göstererek hırladı, kahverengi tüyleri ıslandığı için siyaha çalıyordu.

Bana doğru atıldığında tam önümde ansızın bir ışık patladı, gözlerimi kapatmakta geç kaldım. Bu sefer Falcon yüzünden değil, yağmurdan ve ışıktan kör olmuşum. Görüşüm geç de olsa yerine geldiğinde bana kalkan olan şeyin ne olduğunu fark edince ıslak kirpiklerim aralandı. Kocaman olmuş gözlerimle avuçlarımdan destek alarak geriye çekildim.

Kurt elektrik akımına kapılmış gibi yerde sarsılırken önümde beliren kuş başını bana çevirdi.

"Beni duyan bir cadının daha becerikli olmasını beklerdim."

Sesi içeride yankılanmıştı.

Kulaklarımda değil; göğsümde, kemiklerimin arasında, kalbimin hemen arkasında. Blue'nun zihnimde konuşmasından daha farklı bir histi.

Yine irkildim. Dudaklarım kıpırdandı ama cevap veremedim, şok içinde onu izliyordum. Beni zorbalamasını göz ardı ederken —*ki haklıydı*— dudaklarımı tekrar aralamayı denedim.

"Konuşuyorsun."

Tek söyleyebildiğim buydu.

Kuşun bakışı yumuşarken sanki içindeki şimşekler de biraz durulmuştu. Kanatlarını bir kez çırttığına bile hava yarıldı, benim nefesim de onun ritmine uymuştu.

"Diğerleri yalnızca gürültüyü işitir," dedi ses. *"Sen yankıyı duydun."*

Nefesim titredi.

Kanat çırpıp tekrar gökyüzüne karıştığında bir Supra'yı anında havada yakalamıştı. Biri gelip birden kolumu yakalayarak beni kaldırdığında yalpaladım.

"İlkizim yoğun görünüyor." Ardell Skedwaller'a boş gözlerle baktığımda ince kaşlarını havalandırıp beni sarstı. "Gölge tüm

Morian Kalesi'ni herkesle beraber yere gömmeden önce, kapıdan çıkmak için son şansımız."

Bu uyarı bana yeterliydi, otomatik pilota bağlar gibi onunla beraber bilinçsizce ilerlemeye başladım.

Büyük kale kapısından çıksak da vücudumdaki adrenalini dinmemişti, kendimi kurtulmuş hissetmiyordum. Ardımızdaki savaşta kalan birçok tanıdık yüz vardı.

"Onlar ne olacak?"

Ardell sıkkın bir yüz ifadesiyle, "Onlar kurtulmanın bir yolunu bulur," dedi.

Güçlü bir ısıklık çaldığında surların önünde bekleyen bir kısırağı çekiştirerek getiren Akreplerden biri önümüzde belirdi. Bu gürültüde Ardell'in ısılığını nasıl duydu, bilmiyordum ama bu savaşçıların becerileri tartışmaya kapalıydı.

Ardell hemen beyaz ve görkemli bir kısırağa binerken bana da elini uzattı. "Gel benimle." Elini tuttuğumda beni de çekti ve önüne oturdum. Ardell eyerleri kavrarken Akrep'e seslendi. "Geri çekilmelerini söyle."

Kısırak şaha kalkarken neredeyse yerimden düşecektim ama Ardell bunu umursamadı, topuklarını vurup onu harekete geçirdi ve resmen rüzgâr gibi fırladık. Ardımızda kalanlar bulanık bir çılgılık haline gelene kadar son sürat ilerledik.

Başta uyuşmuştum, yağmur sicim gibi yüzüme akarken tek yapabildiğim yanımdan kayıp giden patika yola bakmaktı. Yanımızda uzanan orman görüş açımdan kayarken birden aklıma düşen bir şeyle Ardell'in koluna yapıştım.

"Bir yere gitmemiz gerekiyor."

Ona doğru dönüp kulağına bağırdığımda **kaşları çatıldı.**

"Sen aklını mı kaçırdın?"

O kadar çok duyguyla yüklüydüm ki... "Evet!" diye bağırdım. "Neredeyse evleniyordum. Bir Supra'nın **zehri kanımda doluyor** ve biraz önce lanet olası elektrikli bir **kuş benimle konuştu!**"

Ardell de kulağıma doğru konuşurken bağıırıyordu. "Ne? *Elektirik mi?*"

"Tüm söylediklerimden aldığın kısım bu mu? *Kuş benimle konuştu diyorum!*"

Ardell dizginlere iyice asılırken arkamda kıpırdandı. "Yani diyorsun ki... *Şimşek Kuşları*'ndan biri seninle konuştu."

Şimşek Kuşu.

Onların ne olduğunu duyduğumda afalladım. "Yani mitolojik bir kuşla karşı karşıya mıydım?" Bazı mitolojik araştırmalarım olmuştu ve kuşları da görmüştüm. Fakat resimlerdekilerden çok farklıydı. Resmen içinde bir elektrik akımı gibi şimşekler dolaşıyordu.

Mitolojideki birçok şeyin değiştirilerek günümüze geldiğini fark ediyordum.

"Her neyse..." dedim aklıma gelen şeyi uygulamaya kararlı olarak. "Gitmemiz gereken bir yer olduğunu söyledim."

"Buna zamanımız yok, prenses. Sadece bu lanet diyardan çıkmamız gerekiyor."

Kelime seçimi kulaklarımda çanların çalmasına sebep oldu. *Zaman...*

Kolunu daha sıkı kavrarken kalbim ağırlaşmıştı, yüz hatlarım sertleşti. "Öyleyse ben de *zamanımız* olmasını sağlarım." Ardell zamanı kullandığımı daha önce görmüştü, bu yüzden gücümü saklandığı yerden çekip çıkarmaktan çekinmeyecektim. "Kısrağının adı ne?"

"Ne?"

Bu sefer daha yüksek sesle bağırdım. "Lanet olası erkeklerin geneli yüzeysel olabilir ama biz değiliz. Kısrağına mutlaka bir isim vermişsindir!"

"Ara," diye bağırdı Ardell arkamdan, hafifçe sarsılan omzu güldüğünü hissettirdi. Başka zaman olsa bunu tuhaf bulurdum, Skedwaller ikizlerinden birini gülerken görmek fantastik bir olaydı.

Ardell ve Ara'yı da zamana almam gerekiyordu, bu yüzden kısırakla da bağ kurmaya çalıştım. Bir elimi Ardell'in dizginleri tutan koluna koyarken eyerin üzerine eğildim ve bir diğerini de Ara'nın ıslak yelelerine bastırıp nefesimi tuttum.

Ara'nın toynakları yere vurdukça zaman hâlâ hızlı ve acımasız bir şekilde akmaya devam ediyordu. Onu yakalamaya çalıştım, çalıştım, çalıştım ve bir an, göğsümde çatlayan bir eşik gibi zaman ikiye ayrıldı.

Göğsümden boğazıma, oradan da gözlerime yükselen baskıyla gücümü hissettim. Yağmur damlaları yine havada asılı kalırken Ara gerilmişti ama durmadı. Ardell'in ne durumda olduğuna bakmak için başımı çevirecektim ki sesi duyuldu.

"Hareket halindeki bir kısırağın üstünde böyle şeyler yapılmaz."

Gevşer gibi oldum ama dikkatimi dağıtmamalıydım, omuzlarımı zar zor dikleştirdim. "Denemem gerekiyordu."

"Bir daha uyarı vermeden bunu deneme."

Derin bir nefes çektim. "Bazen gücüm bana bile uyarı vermiyor." Kolundaki parmaklarım daha da sıkılaşıırken, "Şimdi beni gitmek istediğim yere götürecek zamanın var," dedim.

Ardell ağzının içinde bir şeyler mırıldandı, küfür olduğuna emindim. Tam o esnada patika yolunun ortasındaki bir figür dikkatimi çekti.

"Dikkat et!" diye bağırdığımda Ardell dizginlere asıldı ve Ara kenara çekildi.

Yol ortasında donmuş bedenin yanından geçip giderken gözlerim irileşmişti.

"Kaledeki savaşı haber alan köylülerden biri olmalı."

Ardell'in söylediği şeyi duyduğum esnada başka bedenler de dikkatimizi çekince tekrar bağırdım. Ara bir tanesini tam ezmek üzereyken tekrar güçlü bir manevra yaptı.

"Duran bir zamanda at süreceğimi hayal bile edemezdim." Kulâğıma yaklaşıp bağırmasıyla neredeyse kulakzarımı delecekti. "Lanet olsun! Nereye gitmek istiyorsun?"

Başka insanlar da karşımıza çıkınca bu sefer onları ezeceğimi-ze dair paniğim arttı ve zamanı serbest bırakmak zorunda kaldım. "Ne kadar zaman kazandık bilmiyorum ama yaklaştık," diye seslendim. "Şu taraftan!"

Köyün ışıkları sönüktü, herkes savaşı duyup saklanmış olmalıydı. Bazı meraklılar ya da savaşmaya gönüllü olanlar kale yolunda olsa da ortalık ıssız görünüyordu. Ardell, Ara'yı benim komutlarıma göre yönlendirdi ve ulaşmak istediğim yere yaklaştık.

"Burası!" dememle birden dizginleri çektiğinde Ara tekrar şaha kalktı.

Toynakları çamura saplandığında kesilen nefesimle önümdeki manzaraya baktım.

Dün içine girdiğim kulübe yerinde yoktu artık. Onun yerine yanmış bir iskelet, yağmurun altında çökmüş duvarlar ve küle bulanmış bir sessizlikle karşılaştım.

Yağmur tekrar saçlarımdan süzülüp çoktan yüzüme inmeye başlamıştı ama soğukluğu tenimde değil, göğsümün içinde hissediyordum artık. "Burada ne arıyoruz?" diye soran Ardell'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Artan kayarak yere inerken neredeyse çamura düşecektim, zar zor ayakta kalıp kendimi toparladım. Yanık kokusu hâlâ buradaydı. Islak külle karışmıştı, boğazımı yakıyordu. Gözlerim deli gibi etrafı araştırırken kulübeye birkaç adım daha yaklaştım.

Hayır, bu olamaz.

Olmamalı.

Korku, vücuduma çoktan yerleşirken var gücümle bağırmaya başladım.

"Elora!"

İsmi resmen boğazımdan kopup gelmişti. Küçük kızdan bir iz bulmak için tereddüt etmeden ileri atıldım. Yanmış kapının yerinde sallanan tahtayı omzumla itip kulübeye daldığımda Ardell'in arkamdan bana bağırdığını işittim ama onu duymazdan geldim.

İçerisi karanlıktı. Yağmur, çatının deliklerinden içeri sızarken damlalar yanmış tahtalara vurdukça ıslak, boğuk sesler çıkarıyordu. Duman kokusu her yere sinmişti, her adımım ıslak küller ayakla-
rımın altına yapışıyordu.

Bir an durdum. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken kalbim kaburgalarıma çarpa çarpa atıyordu.

"Hayır, hayır..."

Falcon kaleden kaçtığımı öğrenince bir şekilde Elora'ya ulaşmış olmalıydı. Belki sokaktaki o lanet olası gaspçılar yanımdaki küçük kızı ötmüştü. Bilemiyordum. Hiçbir şey bilemiyordum. Tek bildiğim, benim yüzümdendi.

"Elora..." Dudaklarım kıpırdadı ama sesim bana bile ulaşmadı.

Sonra onu gördüm. Kulübenin arka köşesinde, devrilmiş bir masanın yanındaydı. Yere çökmüş halde yüzünü dizlerine kapatmıştı. Yanındaysa...

Tanrım...

"Prenses!" Ardell'in bağırdığını işittiğimde kulübenin çatısında sürtünen gıcırta-
lı ve aralık tahtaların arasından içeri düşen gölge-
leri gördüm.

Kahretsin. Supralardan bazıları buradaydı.

Elim ne yapacağını biliyor gibi bilinçsizce gerdanımda duran şeytanminaresine gitti ve dudaklarıma götürüp var gücümle üfledim.

Çıkan tiz ses, yardım çağrımıydı.

Nerede olduğumu bildiren bir mesajdı.

Dışarı çıkmak yerine hızla Elora'ya doğru koştum ve dizleri-
n üzerine düşerek yüzüne yapışan saçlarını avuçladım. Korkuyla
ünü kaldırdığımda kapalı gözleri onu sarsmamaya neden oldu.

Sayırsız kere ismini haykırırken sonunda kirpiklerini kırptıştırarak gözlerini açtı ve bana baktı.

Önce burnunu çekti, sonra yüzü buruştu ve hıçkırarak ağlamaya başladığında kollarımı ona dolayıp kendime çektim.

“Buradayım,” dedim soluk soluğa. “Buradayım.”

Gözlerimden yaşların aktığını hissediyordum ama yağmurla karıştığı için hangisi bana aitti, belli değildi. “Özür dilerim, özür dilerim,” diye mırıldanıyor, küçük kızla beraber ileri geri sallanıyordum. Korku yerini sarsıcı bir titremeye bırakmıştı. Başımı yana çevirip göz ucuyla yerde yatan kadına baktığımda histeri krizim daha da şiddetlendi.

Benim yüzümden...

Elora’yı güçlkle bırakıp dizlerimin üzerinde sürünerek kadına yaklaştım ve titreyen iki parmağımı bileğindeki nabza götürdüm. Bir yaşam belirtisi ararken dikkat kesilmeye çalışıyordum ama dışarıdaki karmaşa artıyor gibiydi, odaklanmakta güçlük çektim.

Tam geri çekilecekken soğuk, külle kaplı bir el bileğimi yakalamıştı. İrkilirken nefesim kesildi ama geri çekilmedim. Yerdeki kadın gözlerini araladı, sanki kapaklarında büyük yükler taşıyor gibi kısık bakıyordu. Dudakları titredi ama ses çıkmadı. Boğazında biriken son nefesi toplamaya çalışır gibi bekledi.

Sonra fısıltısını duydum. Kırık, aceleci, zamana karşı yarışan bir ses...

“Lütfen...”

Alenen ağlamaya başlarken, “Özür dilerim,” dedim, tekrar ve tekrar.

“Lütfen...” dedi bir kere daha. Gözleri belirsiz bir noktaya, odanın bir köşesindeki karanlığın içine kaydı. “Onu... Kızımı... Mori-an’da bırakma.”

Sözlerini söylerken nefesi kesikti, her kelime ciğerinden koparıp alınıyor gibiydi.

Başımı onu onaylayarak sallarken gözyaşlarımın tuzlu tadı yağmurun tadına karışıyordu. Kadının gözleri daldığı noktada donuklaştı, bileğimdeki parmakları çözüldü ve eli yere düştü.

Bir an yerimden kıpırdayamadım. Yerde yatan kadının sözü, kulübenin içinde asılı kalmıştı; duman gibi dağılmayan bir istekti.

Kulübenin yıkık tavanındaki bir tahtayı gıcırdatarak çekiştiren pençeleri gördüğümde Elora da o yöne bakıp çığlık attı. Dehşet içinde ona doğru sürünerek onu kollarımın arasına aldım ve Supra'nın içeri girmek için çığlık çığlığa tahtaları pençelemesini izledim.

Gözlerim etrafı taradı, zamanı durdurmak istesem de zihnim gitgide bulanıyordu. Nefeslerim adrenalinden daha başka bir sebeple ağırlaşmıştı. Supra'nın zehri gitgide daha çok kanıma karışıyordu.

Ardell'in dışarıdan gelen kılıç darbelerini ve boğazından dökülen korkunç savaş naralarını duyabiliyordum. Supra, kendine bir açıklık yaratıp büyük kanatlarıyla içeri daldığında Elora'nın çığlığı onunkine karıştı.

Onu arkama saklayıp elimi kapıya doğru savurdum; *son bir büyü gücü, son bir hamle.*

Supra, kapıdan neredeyse dışarı uçtu.

Hızla kalkıp tahta masadaki bitkileri, tabakları, her şeyi dağıtarak bir bıçağı elime geçirdim. Keskin durmuyordu ama elime geçen başka bir şey yoktu. Supra tekrar içeri daldığında uzun kollarından biriyle beni duvara savurdu, darbesi güçlüydü, neredeyse tüm uzuvlarım felç geçirmişti. Karnımda açılan yarayla gelinliğim kana bulanmaya başlamıştı.

Elora çığlık attığı için ses dikkatini çekti ve başını o yöne çevirdi. Küçük kulübede devasa görünüyordu, uzun bacaklarıyla ona ulaşması birkaç saniyesini alırdı.

Zaman büyümü kullanamasam da akan zamana karşı yarışarak hızla Supra'ya atıldım ve resmen sırtına çıktım. Yapış yapış teni

kollarımın arasından kayıyor, beni üzerinden atmak için oraya buraya çırpınıyordu. Kanatları duvarlara çarparken benim de kolum ve sırtım birkaç yere çarpmıştı. Sırtüstü masaya düştüğümüzde altında kaldım ama arbedeyi bırakmayıp bir kolumu boğazına iyice sararken bıçağı tutan elimi kaldırdım.

Tek gözüne sapladığımda çığlığı kulaklarımı deldi.

İçimde ilkel bir öfke vardı, sesim de bana yabancıydı. Ağırlığını üzerimden atıp masanın yanına düşmesini sağladım, ben de kendimi yana savurarak tam üzerine devrildim. Hızla duruşumu düzelterip bacaklarımı iki yanından geçirerek üzerine oturdum ve iki elimle bıçağı tuttum.

Gözüne defalarca sapladım, sapladım ve sapladım. Bağırıyor, koruma içgüdüleriyle onu resmen deşiyordum. Siyah kanı yüzüme sıçırıyordu, gelinliğin kolu da onun irinine bulanmıştı. Yaşananların tüm kaosunu, dehşetini bu anda akıtıyordum.

Yaratık son bir kere titredi, boğuk bir ses boğazında takıldı. Bıçağı geri çektiğimde metal etten ayrılırken vakum gibi bir ses bıraktı.

Elora'nın ağlamasını tekrar işitebildiğimde aklım ancak o zaman başıma gelmişti. Ciğerlerime sıkışan nefesi vererek bıçağı atıp geri çekildim.

Omuzlarım inerken elim titredi. Az önceki kararlılık, yerini mide bulantısına bırakmıştı. Ölü Supra'dan gözlerimi kaçırdım, sanki bakarsam devam etmek zorunda kalacaktım.

Derin, zor bir nefes alarak ayağa kalktım ve dehşet içinde ağlamaya devam eden Elora'yı hızla kucakladım. "Korkma," diye fısıldadım kulağına. Üzerim kan ve irine bulanmışken ona sarılmak istemiyordum ama kollarını çekinmeden boynuma dolandığında omuzlarım düştü. "Benimle geliyorsun."

Onu kucaklayıp ayağa kalktığımda kalp atışlarının ritmi benimkine karışmıştı. Artık zor yürüyordum, yaralıydım ve bilincimin kapanması an meselesiydi ama adrenalin beni hâlâ terk etmemişti.

Kulübenin kapısına ilerlerken Elora'nın ne kadar hafif olduğunu fark etmiştim.

Onu göğsüme bastırarak dışarı çıktığımda soğuk hava yüzümü yaladı ama damlalar artık yoktu. Yağmur doğal olmayan bir hızla durmuş, Remus'un gücünü çoktan bırakmıştı.

O esnada bakışlarım yerdeki Supra'dan kılıcını çıkaran Ardell'e kaydı. İki Supra'nın cansız bedeni daha yerdeydi.

"Biraz yardım iyi olurdu..." derken bana döndü ama içerideki kapışmanın izlerini yüzümde görüp kucağımdaki küçük kıza da şaşkınlıkla baktı.

Tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki iri bir kurt üzerine atılıp onu devirerek geçip gittiğinde küfrü havada yankılandı.

Kurdun ileride durup çevresinde siyah bir duman dönmeye başlamasıyla tekrar bize doğru yöneldiğini gördüğümde Elora'yı daha sıkı tuttum. Her adımında dönüşümü başladı ve sonunda siyah dumanlar çoğaldı, tam ortasından bir insan bedeni belirirken Ardell çoktan ayağa kalkmıştı.

Zenon Sullivan, üzeri çıplak ve kana bulanmışken eliyle dağılan siyah saçlarını düzeltti.

Ardell'le göz göze geldik. "Vücuduyla gösteri mi sergiliyor o?"

Yüzümde tarifsiz bir bıkkınlı, "Erkekler..." dedim.

Ardell güler gibi oldu. Benim olur olmadık zamanlarda sergilediğim sarkastik tavırlarıma eşlik etmesi hoşuma gitmişti.

Yerden doğrulurken örgüsünden firar edip yüzüne düşen bir tutam platin saçını üfleyerek uzaklaştırdı. "Peşimi bırakmayacaksın, öyle mi?"

Zenon, parmakları pençelere dönüşürken volta atmaya başladı.

"Sende beni çeken bir şeyler olduğunu inkâr edemem." Ardından

şıyla beni işaret etti. "Lakin peşinde olduğum şey sen değilsin, o."

Ardell, buz mavisi gözlerini alayla kıstı. "Buna alınırdım... Şayet

leyici bir düşman olsaydın." Dişlerini bileyerek çenesini oynat

n yüzü sertleşti. "Sürüne dön, köpekçik. Prensesi alamazsın."

Zenon gülümsemeye başlarken gözleri sarı sarı parladı. "Zırhın biraz daha parçalanırsa darbelerimi daha etkili bulabilirsin."

O göz açıp kapayana kadar Ardell'e saldırırken ikisinin kapışmasından etkilenmemesi için Elora'nın kulağını avcumla kapattım. Kız zaten korkunç bir yaratığı deştiğimi de görmüştü. Bunlara sebep olduğum için berbat bir insandım. Kendimi hiç olmadığım kadar kötü hissediyordum.

"Piç herif!" dedi Ardell vahşi bir dürtüyle Zenon'ın üzerine atarken. Kılıcını bırakmıştı, adamın yüzüne sıra sıra yumruk atıyordu. Zenon onun bir diğer yumruğunu havada yakalarken parmaklarını avcunda sıktı, Ardell acıyla iç çekerek yüzünü buruşturdu ama sanki Avcı'nın yüzüne karşı hırlıyor gibi de görünüyordu.

"Seni de sürümüze almalıyız," dedi Zenon onunla alay etmeye devam ederken. Eğilip onun dizine pençe darbesi attı, tam onda bir kesik açmıştı ki birden öfkeyle elimi savurdum ve Avcı'nın bedeni yanmış bahçe çitlerinin üzerine düştü.

"Çocuğu korkutuyorsunuz!" diye bağırdım.

Benim yüzümden de dehşete hiç düşmemiş gibi onları suçlarken ikisi de afalladı.

Ardell pençe darbesiyle kesilen baldırını tutarken bana baktı, Zenon da çitlerin üzerinde doğrulup boş gözlerle beni izledi. Kafamın içi korkunç bir hezeyana kapılmıştı, önüme çıkanı ezecekmiş gibi hissediyordum.

"Siz Avcılar Dorchaları avlamıyor musunuz?"

Asabi tavrım mı dikkatini çekmişti yoksa onu uçurmam mı şoka girmesine neden olmuştu, bilmiyordum ama Zenon duraksamıştı. Yüzümdeki siyah Supra irinlerini de o an görmüş gibiydi. Benden bunu beklemiyor olmalıydı, kuzu gibi onlarla beraber Morian'a gelen prenestim ben.

"Kara büyülü cadıları avlarken kara büyüye bulanmış Morian Efendisi'nin yanında duruyor olmanız ne kadar *ironik*."

Avcı'nın kaşları çatıldı. "İronik mi?" Boş gözlerle Ardell'e baktığında sarı saçlı savaşçı da nefesini verdi.

"Lisanı biraz tuhaf."

Sonra onları içine çektiğim absürt durumun farkına vardılar. Ardell hemen toparlanıp kılıcını kaldırarak gardını aldı, Zenon da göz açıp kapayıncaya kadar yerinden kalkmıştı.

"Falcon Sarpedon'ın sırtı boylu boyunca yılan derisiyle kaplı!"

Onlar tekrar başlamadan bağırdığımda ikisi de donup kaldı. Bu bilgi Avcılar konusunda bizim ne kadar işimize yarardı, bilmiyordum ama Zenon ciddi anlamda şaşırmış görünüyordu. Sarı gözleri yerlerini doğal rengine bıraktı ve pençelerini içeri çekti.

Bu bilgi Ardell için de yeniydi anlaşılan, yüzü taş kesilmişti.

"Doğru duydun," dedim Zenon'a bakarak. "Yanında durduğun Efendi'nin sırtı boylu boyunca yılan derisiyle kaplı. Lanet olası bir faşist, bir diktatör ve manipülatörün teki!"

Son cümlelerimi anlamadığını fark edince daha da öfkelendim.

Tam ağzımı açıp avaz avaz bağıracığım sırada Zenon bir şeye kulak kesilir gibi başını yana çevirdi. Ardından Ardell'e baktı, sonra gözleri bana çevrildi. Dişlerini sıkarak geri çekilirken gölgelerin onu sarmasını, ardından ortaya çıkan kurt bedeliyle bizden uzaklaşıp karanlığa karışmasını izledik.

Elimi Elora'nın saçlarına yerleştirirken nefesimi usulca verdim, ağlamıyordu ama hâlâ hıçkırıyordu. Ardell'le kısa bir an hiçbir şey yapmadan öylece dikildik, sonra bize yaklaşan toynak seslerini işitmiş olacak ki o da benimle aynı yöne baktı.

Kalbim hızlanırken geri adım atmadım, kimin geldiğini biliyordum. *Onu ben çağırmıştım.*

Ağaçların arasından ilk siluet çıktı.

Siyah at burnundan buhar çıkarken bize yaklaştı; binicinin pe-ninle örtünmüş omzu, yüzünü kapatan peçesinin gölgesi daha da rginleşti...

At tam karşımda durduğunda toynakları çamurlaşan toprağa son bir kez vurdu ve sessizlikle yerine oturdu.

Eyerinden inerken acele etmedi. Kısaca etrafı inceledi, Ardell'e baktı ve yüzü sonunda bana döndü. Ona bakmaktan arkasından gelen atlıları göremedim, dikkatim üzerindeydi.

Yere indiğinde yerimden oynamadan onu bekledim.

Bana doğru yürürken her adımı ölçülüydü, ne hızlı ne de yavaş. Sadece kaçınılmaz birleşmemizi ilan eder gibi güçlüydü.

Aramızda birkaç adım kala durduğunda kısa bir an öylece durduk. Karanlıkta kalan gözleriyle yüzümdeki irinleri, kucağımdaki çocuğu, her bir detayı incelediğini biliyordum.

Birden...

Adrenalin vücudumu hızla terk etti, her şey açığa çıktı ve parçalandım. Her bir parçam etrafa dağıldı, toparlansa bile eskisi gibi olmayacağını hissediyordum. Kırık bir cam onarılmazdı.

Ağlamaya başladım.

Evet, resmen Gölge'nin karşısında ağlamaya başladım.

"Benim yüzümden."

Çatallaşan sesimle söylediğim şey havada asılı kaldı. Küçük kıza daha da sarıldım ve tekrar mırıldandım.

"Benim yüzümden."

Başını geriye çevirip birine bir işaret verdi, tamamen dağıldığım için Blue'nun gelip Elora'yı kucağımdan aldığını bile zor fark edebildim. Kızı vermemek için direnecektim ama bana anlayışla gülümseyip onu bırakmam için güvence verdi.

Tüm o savaşın ortasında o neredeydi, bilmiyordum ama mavi saçlı Nemf arkadaşım da buradaydı işte.

Elora, benden ayrılırken çırpındı ama Blue'nun yatıştırıcı sesiyle uysallaştı ve bu sefer onun kucağına kıvrıldı. O ikisi atlara doğru ilerlerken dizlerim artık beni taşımayı reddederek büküldü, yere düştüm. Supra'nın zehri soluğumu kesmeye başlamıştı. Ellerimi

yüzüme kapatıp hıçkır hıçkır ağlamaya devam ettim, ardımdaki enkazdan daha kötü bir haldeydim.

Eldivenli parmaklar gözlerime kapanan ellerimi tutup yüzümden çektiğinde dahi kendimi kontrol edemiyordum. Beni kendine çekip yüzümün göğsüne gömülmesine neden oldu, bir koluyla bacaklarımın altından kavrarken beni kucağına aldı.

Sessizdi, çoğu zaman böyleydi ama varlığıyla bile beni yatıştırmayı başarabiliyordu. Remus'un yanımıza gelip bana küçük bir rüpte bir şey içirdiğini bile hayal gibi izledim. Supra zehrini vücudumdan atacak bir karışım olduğunu idrak etmem bile geç oldu.

Gölge kucağında benimle beraber kalkarak yürüdü ve atına önce beni oturttu. Tam arkama geçtiğinde kolunu karnıma dolayıp beni iyice kendine çekti. Yanağım göğsüne yaslanırken koluna tutundum.

Yola çıkmadan önce peçesinin ardından gelen sesi belli belirsiz duymuştum.

"Bu dünya yanıyorsa *senin yüzünden* değil," dedi derin bir sesle. "Sen sadece var olan bir ateşin ortasındasın."

Atı ilerlemeye başladığında bile sözleri geride kalmadı, bizimle birlikte taşındı.

Gözyaşlarım nerede dinmeye başladı, bilmiyordum ama bilincim kapanırken kendimi Gölge'nin güven verici varlığına teslim ettim ve Morian'dan çok uzaklara giden bir akıntıya bile isteye kapılırken gördüğüm son şey gökyüzünde ara sıra beliren kanatlı bir yıldırımdı.

Gölgelerde Kalan Efendi

Mr. Kitty – After Dark
Seni özledim,
Üzgünüm.

Remus Alaister

Dağ eteklerinde gece daha derindi.

Savaşın gürültüsü kesileli üç gün oluyordu fakat Remus'un kulakları uğultuları taşıyordu. Ay, karşıdaki dağın omzuna asılı gibiydi. Gökyüzü açıktı fakat soğuk hava durdukları yerde daha çetindi. Rem, gücünü kullanmak istese bunu yapabilecek gibi hissetmiyordu. O kadar tükenmişti ki *Spiritus*'unun biraz dinlenmek ister gibi yerinde kıvrıldığını düşünüyordu.

Morian toprakları batı hattında daha uzundu ve sınırı henüz geçmişlerdi. Pelerinine daha çok sarınıp çizmesiyle bir kozalağı tekmeleyerek uçurumdan aşağı gönderdi. Başını eğip bakarak sese tepki veren bir canlı olup olmadığını algılamaya çalıştı, tehlikenin etraflarında kol gezip gezmediğini gözlemliyordu.

Ters giden bir şey fark etmeyince nefesini verdi, dudaklarından süzülen buhar karanlığa karıştı. Arkasını dönerek Gölge'nin çadırına doğru ilerlemeye başlarken bundan sonra ne olacağını düşünüyordu. Perdeyi kaldırıp içeri girdiğinde yanan kandillerin ışığı altında oturan Gölge'yi gördü.

Hayır, onu değil.

Efendi'yi.

Sedna dizlerinin dibinde kıvrılıp uyurken peçesini çıkarmış, başlığını da geriye atmıştı. Siyah saçları alına dökülürken her

zaman şahit olunmayacak kadar dağınıktı. Siyah eldivenli ellerini birbirine bağlayıp çenesinin altına yerleştirmiş, dikkatle önünde duran haritaya bakıyordu.

Ya da sadece dalıp gitmişti.

Üç gündür yolculuk yapmaktan konuşmamışlardı, yine de hâlâ etrafına yaydığı ağır hava, Morian Kalesi'nde yaşananların geride kalmadığının göstergesiydi.

Efendi'nin hüküm zamanlarında birçok savaş vermişlerdi ama hiçbirisi bu kadar büyük değildi. Özenle seçtiği ve yetiştirdiği Dewin ile cadılar, bu günler için hazırlanmıştı. Blake Nightingale'in Morian Efendisi'ni büyük bir hezimete uğratması, üzerine düşen kasvetini dağıtmamıştı. Kayıpları gerçekleştirdikleri saldırının büyüklüğüne göre belki de azdı ve Remus onların isimlerini dahi bilmiyordu. Efendi'ye hepsini tanırdı ve şimdi de kaybettiği savaşçıların yasını tutuyordu.

"Bundan sonra ne olacak?"

Sorusu usulca çadırın içinde dolaştı.

Planlarının detaylarını herkese açık etmezdi. Parça parça görevler dağıtır, savaşçıları da ona uyardı ve bir bütünü tamamlarlardı. Remus'un bilmediği parçaysa Morian Kalesi'nin büyümlü kapısının onlara nasıl açıldığını...

Efendi yeşil gözlerini haritadan kaldırmadan bir süre daha öylece kâğıdı izledi.

"Sen, Scathan Kalesi'ne gideceksin." Sesi derin, gölgelerle kaplıydı. Siyah eldivenli parmaklarını çenesinin altında oynattı. "Küçük kızı da kaleye götür. Morian Efendisi oraya gitmeyeceğimizi haber alacaktır. Şimdilik kız için en güvenli yer orası." Bir parmağını kaldırıp ekledi. "Önce prenses uyanıp onu görsün."

"Ya sonra?" dedi Remus.

"Konsey cadılarına haber gönder. Onları Sonsuzluk Kalesi'nde istiyorum."

Remus, sırtına asılı yayını yere indirip kaskatı kesilen omuzlarını oynattı. "Geride bıraktığımız karmaşayı nasıl değerlendiriyorsun?" Rem, sıkıntıyla iç çekti. "Gordion Hanımı, saldırıdan kurtuldu. Çoktan Gordion'un yolunu tutarken ordusunu hazırlamaya başlamak için sabırsızlanıyordur."

Efendi, ağır hareketlerle doğrulup ellerini indirdi.

"Gordion ordusu endişenin en küçüğü olsun, büyüden muaflar. Rhea Dragler, Morian Efendisi gibi gizli güçler barındırmayacak kadar düz düşünüyor."

Remus, avluda gördüğü manzarayı hatırlayınca gerilen omuzlarını dikleştirdi. "Onun avludaki savaşçılara ne yaptığını gördüm."

Efendi, ona bakmasa da gözleri keskinleşmişti.

"Gözlerini kör etti ve kimisinin aklını kaçırmasına neden oldu."

Efendi başını hafifçe yana yatırırken derin düşüncelere dalmış görünüyordu. "*Göz Çürümesi...*" diye sanki kendi kendine mırıldandı. "Kara büyülerin en güçlülerinden biridir." Bakışları iyice derinleşirken sanki zihninde bir büyü kitabının sayfalarını çeviriyor gibiydi. "*Noctemir...*" dedi bir diğer büyüünün ismini telaffuz ederek. "Gece zihnine sızıyor gibi, karanlık korkuların yankısını uyandırır." Derin bir nefes çekerek gözlerini Rem'e çevirdi. "Bu saldırının en büyük getirisi, onun ne tür kara büyülere eriştiğini öğrenmek oldu."

"Kara büyüler kullandığını, Avcılar biliyor mu dersin?"

"Radolf Sullivan, bunu bilse dahi onun yanında yer almayı seçecektir. Anneme olan nefretleri, her şeyden üstün gelir." Dudaklarının kenarında beliren kıvrım alay doluydu. "Akılları varsa Supraları avluya masum büyülerle çekemeyeceğini de anlamışlardır."

"Öyleyse Avcılar bu savaşta yer almaya devam edecek. *Ulvenler* bu saldırıda yanımızda oldu, yine de savaşa katılmayabilirler. Tek önemsedikleri ganimet, sadakat değil."

Ulvenler, diyarlar üzerinde en bağımsız topluluklardan biriydi. Scathan'ın kuzeybatı topraklarında yaşıyorlardı ve sadece okyanus aşırı bir bölgeden azgın suları aşarak geldikleri biliniyordu. Denizcilerdi, kayalık kıyıları ve limanları severlerdi. Birbirleriyle de sık sık savaşırlardı, Rem onları fazla tekinsiz buluyordu. Yine de Avcıların fiziksel güçleriyle baş etmek için mükemmel bir birlikti ve Efendi bir şekilde onları bu saldırıya katılmaya ikna etmişti.

Rem, dile getirip getirmemek arasında kararsız kalsa da sonunda dayanamadı. Prensesle ilgili edindiği bilgiler, hâlâ kafasını karıştırıyordu. Cam odada bıraktığı hikâyesindeki satırlarda New York diye bir yerden geldiğini yazmıştı. Gordion'da yaşamadıysa bu tuhaflıklarını makul kılıyordu. Yine de geldiği yerin gizemi hâlâ sürüyordu.

"Bunu sırf prensesi Falcon Sarpedon'dan almak için yaptın, değil mi?" Efendi ona bakmadı ama Rem devam etti. "Sadece onu almak istedin ve bunun tek sebebi Gordion Prensesi olması değil."

Sedna, tam o esnada başını kaldırıp sarı gözlerini Remus'a dikti.

Rem, yılanın Efendi'yi kışkandığına yemin edebilirdi.

İşte o zaman Efendi de başını kaldırıp gözlerini Remus'a dikti.

Kandil ışıkları yeşil rengin içinde alevden danslar sergilerken Remus ileri gittiğini anladı, yine de bu dile getirilmesi gereken bir gerçektir. Bir zamanlar mümkün olmayacağını düşündüğü bir gerçek.

Kendi annesini topraklarından sürgün ettiği gün, duygularını kimsenin bulamayacağı bir yere kaldırmış Efendi Nightingale, gerçekten bir kadına kapılıyor olabilir miydi?

Efendi bir cevap verecek mi belirsizdi, zira çadırın perdesi aralanınca içeri Ardell girdi ve Remus'un sorusu havada sadece asılı kalmakla yetindi.

Mavi gözleri ikisi arasında gidip geldikten sonra pelerin başlığını geriye düşürüp örgülü saçlarını düzeltti. Kaşları çatık, çenesi gergindi. Onun da ruh hali bir süre düzelecek gibi görünmüyordu.

"Biraz önce bir Şimşek Kuşu'nun dağ eteklerinde dolaştığına yemin edebilirim."

Efendi'nin gözleri tekrar haritaya kaydı ve Remus'un onu ilk gördüğü zamanki duruşuna geri döndü. "Üç gündür peşimizde."

Rem'in kaşları birkaç soruyla daha havalandı ve ilkini dile getirdi. "Ulvenleri ikna etmeni anlarım da Şimşek Kuşlarını bulup nasıl bu işe dahil edebildin?"

Sedna onun dizlerine sürünerek kucağına çıkarken Efendi, başını yana yatırıp parmağını haritadaki bir noktaya bastırdı. "Bir süredir Kharvern Dağlarında gizleniyorlardı. Supra leşleriyle karınlarını doyurmak, onları daha fazlasını istemeye itti."

Her zaman bir adım önde gidiyordu. Bilinmeyen yaratıkları araştırmayı, onları bulmayı ve güçlerine katmayı severdi. Bir göle Kupala koymuş adamdan daha azını beklemek, sadece onu tanımayanlar için şaşılacak şeydi.

"Öyleyse biri neden peşimizde?" diyerek bir sonraki sorusunu dile getirdi.

Ardell'in yanında kıpırdandığını hissetmişti. "Prenses, onlardan birinin kendisiyle konuştuğunu söyledi."

Efendi ve Remus'un bakışı aynı anda durdu.

Prenses hakkında gizli kalanlar ters yüz olmaya devam ediyordu. Sanki Ardell suya bir taş atmıştı, yüzeyi hâlâ durgundu ama altı bozulmuştu.

"Onun hakkında ortaya çıkanlar gün geçtikçe beni daha çok şaşırtıyor," diye ekledi Ardell.

"Bu bir *Spiritus* mu?"

Rem'in sorusuyla Ardell'in kaşları kalkarken alını kırıştı. "Ben başka bir *Spiritus*'u olduğunu düşünüyordum."

Rem'in gözleri Efendi'yle Ardell arasında gidip geldi. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

Ardell ağzını açmayarak Efendi'nin konuşmasını bekledi.

Efendi, iç çekerek arkasına yaslanırken eliyle Sedna'nın başını okşamaya başladı. "Prenses zamana hükmedebiliyor."

Genç adam o kadar şaşırmıştı ki bu sık sık olmazdı. Ağzının hafifçe aralanması kendisine bile tuhaf gelmişti. O sırada fark ettiği şeyle şaşkınlığı daha da arttı.

Morian Kalesi'ne saldırmadan önce savaşçılar ağaçların arkasında konumlanmıştı. Gölge'nin birden gözden kaybolduğu ve kapının savaşçılara açıldığı an, saldırıya o kadar odaklılardı ki hiçbiri bunu sorgulamamış, direkt hücumla geçmişlerdi.

"Kapıyı bize sen açtın," dedi Efendi'ye. "Kapıdaki büyüü senin bozduğunu sandım..."

"Kapıdaki büyüü bozamazdım," dedi Efendi. "Benim de sınırlarım var. Kilit büyülerinin tek kırılma noktası, *zaman* olur. Zamanla hiçbir şey boy ölçüşemez."

"Öyleyse o an, zaman durdu ve büyü işlevini yitirdi. Gökler adına, bunu *prenses mi yaptı?*"

Efendi başını belli belirsiz iki yana salladı. "*O değildi.*"

Rem, kafası daha da karışırken gerçekleri öğrenmek için sabırsızca çenesini ovdu. "Bunu başka biri de mi yapabiliyor? Öyleyse kim yaptı?"

"Bu kadar soru yeter, Remus." Sesindeki gizli ikaz, Remus'u susturmaya yetti. Canının sıkıntısıyla eliyle alnını ovaladı. Onun huzursuzlandığını hisseden Sedna da başını kaldırıp kısa bir tıslamayla Rem'i uyardı.

"Şimşek Kuşu'nu duyduğuna göre bir *Spiritus*'u daha ortaya çıkmış olmalı."

Ardell tekrar konuşunca Remus'un şaşkınlığı gitgide artıyordu, yine susamadı. *Kendisini sürekli konuşan Kaidan gibi hissediyordu.* "Birden fazla *Spiritus*'a sahip sadece Efendi olabilir sanıyordum."

"*Dione ve Ardena* kadar olmasa da başka kadim, kudretli cadılar da vardı," dedi Ardell. "Bu güç, *Ardena'nın* tebaasından *Ezra'nın*. Belli ki prenses onun soyundaki kanı taşıyor."

Efendi, başını eğerek bu sefer de boynunu ovaladı.

Rem, onun yılan derisinin arttığını görmese de biliyordu. *Morian'da* kara büyü kullanmıştı.

"Avcılar, senin bir kurdu hareketsiz bıraktığını gördü," dedi Ardell, Efendi'ye.

Avcıların geçmişini anımsayan Rem, sıkıntıyla iç geçirdi. *Dione ve Ardena*, cadıları insanlardan korumak için onlara fiziksel güç bahsettiklerinde bu savaşçılar diyarlarda *Koruyucu* olarak anılıyordu.

Bir gün, *Dione* tarafından Kanlı Ay'ın altında lanetlendiklerinde sadece onun emrine uyan yırtıcılara dönüşmüşlerdi. *Ardena* bu laneti kırdıysa bile parçaları hâlâ vardı, kurt hallerinde *Dorchaların* hükmü haline girebiliyorlardı. Bu sebeple onlarla karşılaştıklarında dönüşmezler, sadece *Koruyucu* zamanlardaki gibi insan bedenleriyle savaşırlardı.

Morian salonlarında bir *Dorcha* beklemedikleri için dönüşmekten çekinmemişlerdi.

"Benim, peçemin ardında yılan derisi kaplı yüzümü sakladığımı düşünmeleri önemsiz," dedi Efendi. "*Dione'un* oğlunun başsavaşçısının bir *Dorcha* olması hiçbirini şaşırtmamıştır."

"*Umbra'nın* bir *Dorcha* olması, diyarlarda iyi karşılanmayacaktır."

Halkın dilinde Gölge kulaktan kulağa *Umbra* ismiyle dolanıyordu. Efendi'nin her an üzerlerine örtünen gölgesi aralarında gezinirken düzeni sağlamak daha kolay oluyordu.

"Göze hiçbir zaman iyi görünmedim, Ardell. Bundan sonra da bunu değiştirmeye çalışmakla uğraşacak değilim." Eliyle tekrar şakaklarını ovdu. İlk kez, fazlasıyla yorgun görünüyordu. Hatta hasta.

Kara büyü kullanmanın bir getirisi...

Boynunda oluşan o uzun yılan derisinden beri büyük kara büyüler kullanmamıştı, şimdiyse annesine bir adım daha yaklaşmıştı. Rem'in içindeki endişe kabarmaya başlıyordu.

"Morian Efendisi de artık akıllarda şaibe yaratabilir." Ardell cümlesinin devamını getirmeden önce omuz silkti. "Prenses, Raddolf Sullivan'ın oğluna, Morian Efendisi'nin sırtının boylu boyunca yılan derisiyle kaplı olduğunu söyledi."

Remus daha fazla şaşırmayacağını düşünse de bu konuşmaların içinde bu mümkün değildi. Morian Efendisi, karabüyülere Scathan Efendisi'nden daha çok karışmıştı.

Avcıların bunu duysa bile taraf değiştirmeyeceğini düşünüyor olsa da Efendi'nin edindiği bilgiyle dudakları bu sefer farklı bir hisle kıvrıldı. Prensesin yaptığı şey, hoşuna gitmiş görünüyordu.

"Prensesin parmakları hareket etti, yakında uyanacaktır!"

Birden içeri giren Blue haberi verdiğinde Efendi'nin şakağında ki parmakları duraksadı.

Çadırdaki üçlü sessizce birbirine bakarken Ardell akıllardaki bir soruyu aniden ortaya attı. *Neyse ki bu sefer Remus konuşmamıştı.*

"Ona kim olduğunu söyleyecek misin?"

Efendi, sırtını arkasına yaslarken Sedna huzursuzca kıpırdandı. Yeşil gözleri gittikçe donuk bir griye dönerken hepsi onun Gölge'ye dönüşmesini izledi ve Ardell'in sorusuna önce sessizce cevabını vermiş oldu, sonra sözcükler ekledi.

"Henüz değil."

Bölüm 21

Kanat Yemini

Lawless – Diminuendo
Ah, fırtına bulutları,
Gözlerinin üzerinden geçiyordu.
Ve savaş davullarını duyabiliyordum,
Zihninin içinden yükselen.

Rosanna Camborne

“Bunun olacağından korkuyordum. Oradan geçemeyiz.”

Konuşmalar boğuk, karmaşık fisiltılar halinde kulaklarıma dolarken sözleri ayıklamaya çalıştım.

“Efendi bu korkağı savaşçısı yaparken ne düşünüyordu, bilmiyorum.”

“Ağzını topla, Arry! Yaralı halde üç gündür at üzerindeyim. Farkında mısın bilmiyorum, bir savaştan çıktık.”

Arion ve Kaidan’ın didişmesi ayılmaya yüz tutan bilincimi yakaladı. Üç gündür bilinçsizdim... Üç koca gün.

“Supra zehrin kalmadı, söylenmeyi bırak.”

“Savaş sırasında benim için ne kadar endişelendiğini anlattın mı herkese?”

“Neredeyse ölüyordun, aptal herif. Kaybın beni değil, Efendi’yi üzerdi.”

Başka bir ses araya karıştı. “Oradan geçmek dışında, başka bir fikrin var mı, Kaidan?”

“Sierra’nın elinden kaçması seni delirtmiş olmalı, yoksa bu fikri desteklemenin akıllıca bir tarafı yok. Sen de Arion’la beraber oradan geçmeyi arzuluyorsan, buyur önden git, Cami.” Kısa bir

duraksama oldu. "Ardell, kardeşin kadar aptal olmadığın için göklere şükür. Senin başka bir fikrin vardır, değil mi?"

"Batıdan ilerleme fikri başta bizzat Gölge'den geldi, aptal kardeşimden değil," dedi Ardell.

"Bana aptal mı dedin sen?"

Arion'ın sorusuyla bir kıkırdama işittim. Tatlı, güzel ve melodik. *Blue'ya aitti*. Arion'ın ona ters ters baktığını hayal edebiliyordum.

Ardell soruyu es geçerek devam etti. "Sonsuzluk Kalesi'ne gitmek için oradan geçmekten başka tek çaremiz, kendimizi bu dağdan aşağı atmak olur."

Henüz vücuduma dair hiçbir yaşam belirtisi olmasa da kalbimde dolaşp kan gibi pompalanmaya başlayan duygular hissedilir olmuştu. Hepsi o savaştan sağ çıkmıştı, buradalardı, rahatlamaktan kendimi alamadım fakat seslerini özlediğimi fark etmek canımı acıttı. Bu zamana ilk düştüğümde beni yakalayan bu yabancılar, fazlasıyla tanıdık geliyorlardı artık.

"Gölge oradan kurtulabilir, ya biz? Daha üzerime gelen okları bile durduramıyorum!"

Remus'un sesini ilk kez o zaman işittim. "Balta sallamak yerine büyülerine çalışmanı söylemiştim."

"Ben de sol eliyle de silah kullanmasını..." diye ekledi Arion.

"Tamam, ben tembel bir savaşçı *Dewin*'im. Şimdi mutlu musunuz?" Kaidan, çileden çıkmış gibiydi. "Orada o çok övündüğünüz büyüleriniz de işe yaramayabilir. Çökükleri hiç duymadınız mı?"

Kirpiklerimi sonunda kırpıştırabildiğimde vücudum da tepki vermeye başladı. Önce parmaklarımı oynattım, bu küçük hareketi bile ilk yakalayan Blue olmuştu. Belli ki pürdikkat beni izliyordu.

"İşte, bakın, uyanıyor!"

Gözlerimi araladığımda kısık bir ışık vardı ama o bile fazgeldi. Suratımı buruşturup bir süre görüşümün netleşmesini

bekledim. Sonunda Blue'nun mavi saçları ilk algıladığım şey oldu, yüzü belirdi ve endişe dolu mavi gözleri benimkileri buldu.

Onun arkasında ayakta dikilenlere yavaş yavaş göz gezdirdim. Arion, Kaidan, Ardell ve Camilla, hepsi beni izliyordu.

"İyi misin, prenses?"

Blue yalnızken bana Ross dese de onların yanında prenses diye seslenmeyi seçmişti. Bu kelimedenden ölesiye nefret ediyordum ama o olmadığımı diretecek gücüm de hiç ama hiç kalmamıştı.

Cevap vermek istedim ama dudaklarım kıpırdamadı.

"Felç kalmış olabilir mi?"

Kaidan'ın sorusuyla herkes kaşlarını çattı ve beni izlemeyi sürdürdü. Dediğinde haklılık payı olabileceğini düşünüyor gibi görünüyorlardı. Tekrar konuşmayı denedim, olmadı. *Siktir*.

Kaidan en olası çıkar yolu bulmuş gibi beni gösterdi. "Felçli bir prensesle o bataklığı geçemeyiz!"

Bacaklarımdan gövdeme doğru ilerleyen baskıyı hissetmeye başladığımda bile kıpırdayamadım fakat sonunda gözlerimin önünde başka bir yüz belirdi... Sarı gözler, benimkilere kenetlenirken uzayan bir dil yanağımı yalayıp geçti.

Vücuduma yapılan adrenalini iğnesi, Sedna olmuştu.

Boğuk bir çığlıkla irkildiğimde sesim acınası çıkmıştı. Sedna üzerimden indiğinde yarı yarıya doğrulmuştum, avuçlarım yere serili mindere yapışmıştı.

"Kahretsin, felç değilmiş. Artık o bataklıktan kesinlikle geçeceğiz," diyerek hüsrarla inledi Kaidan. Sonra parmağıyla yerdeki Sedna'yı gösterdi. "Ve onun kalbini kırdın. Senin için hediyeler getirip duruyordu."

Afallayan bakışlarım onun işaret ettiği yere yöneldiğinde acı verici bir ses daha çıkardım. Ölü fareler, çadırın köşesinde duruyordu. Sedna'ya hoşuma giden hediyeler getirmesi gerektiğini öğretmem gerekiyordu, mesela Efendi'si gibi...

Kahretsin.

Dağılmış şekilde üç günlük komadan uyandığımda aklıma gelen son şey o olmalıydı. Kırık cam parçalarının üzerine bir de en büyük özlemimin ağırlığını eklemek istemiyordum, her biri acı vererek kalbime batmıştı.

Sedna'ya dönüp, "Üzgünüm," diyerek konuşmaya çalıştım ama sesim çatlak ve kuruydu. Boğazımı temizlerken gözlerim tekrar Scathan savaşçılarına çevrildi. "Elora nerede?"

Blue, ellerimi tutarak dikkatimi kendisine çekti. "Benim çadırımda. O iyi, merak etme. Birazdan onu sana getiririm."

Beni rahatlatmaya çalışmasını anlıyordum ama yaşananlardan sonra bu mümkün değildi. "Neredeyiz? Neler oldu?"

"Scathan sınırından geçtik, kendi topraklarımızdayız."

Ardell konuşunca ona baktım. Son yaşadığımız anlar ikimizin de gözlerinde buluştu.

"Herkes iyi mi?" Boğazım acıdığı için bu soruyu güçlükle sormuştum.

"Kayıplarımız var," dedi Remus.

Altdudağımı dişlediğimde suçluluk duygusu korkunç bir hezimetle üzerime örtündü.

"Savaşta kayıplar olur," diye ekledi Ardell. "Senin suçun değil."

Ardell'e yan gözle bakan Arion bir şey söyleyecek gibi ağzını araladı fakat beni sözlü olarak suçlamaktan onu ne vazgeçirdi, bilmiyordum, susmayı tercih etti.

"Tekrar yola çıkmadan önce prenses biraz kendine gelsin," dedi Blue ayağa kalkarak. Hepsine dışarı çıkmaları için baktığında savaşçılar onu onaylayarak tek tek dışarı çıktı.

"Blue," dedim o da çıkmak için hareketlenirken. Tekrar bana doğru döndü, sonra hızla yanıma gelip dizlerinin üzerine oturdu. "Parmağımı kıpırdattığımı hemen fark ettiğine göre üç gündür beni izliyordun, değil mi?"

Blue şefkatli bir gülümsemeyle bana baktı. "Hem de gözlerimi bile kırpmadan."

"Beni sen mi temizledin?" Üzerimdeki bol keten gömlek ve kahverengi pantolona baktım.

"Elbette. Seni onların eline bırakacağımı mı düşündün?" Başıyla çadır kapısını işaret edip diğerlerini ima etti.

Elimde olmadan kollarımı onun boynuna dolayıp kendime çektim. Blue, ona sarıldığımda afalladı fakat bunu daha önce onu Morian'da gördüğümde de yapmıştım. Artık bu dünyadakilere bağlanmamaya çalışmakta geç kalmıştım.

Her şey için çok geçti. Hem de çok.

O da bana sarıldı. Gözlerim dolarken neredeyse yine bir ağlama krizine gireceğimi düşündüm. Duygusal birine dönüşmeye başlamak benim için yeni bir şeydi. Anne ve babam dışında kimseye kalbimi açmamıştım, arkadaşlarım da dahil. Asosyal değildim, insanlarla iyi anlaşırdım fakat genelde gelip geçici arkadaşlarım olmuştu. Onları hayatımın her noktasına dahil etmezdim. Sadece son zamanlar... Son iki ay... Bir arkadaşım olmuştu ve onu benimsemeye başlamıştım.

Ev arkadaşım.

Geri çekildiğimde gözlerim Blue'nunkileri buldu.

"Falcon'ın o zindanda *kimi* sakladığını gördüm. Düğün sırasında salondaydı. Bir şekilde zindandan kurtulmuş."

Blue'nun yüzündeki değişim dikkatimi çekince kaşlarım çatıldı. Blue boğazını temizlediğinde yüzümdeki soru işareti gittikçe büyümüştü. "Onu... Ben kurtardım."

Kollarımı ondan çözerek biraz geriledim. "Ne? Nasıl?"

"*Aldatıcı Görü*, Nemflerin tek gücü değil. Gizlenmekte ustayız ve *kilitlerde*."

Aldatıcı Görü... Onun bazı illüzyonlar yarattığını görmüştüm, evet. Nerissa'nın çadırında konuşurken bizi dışarıya gizlemişti.

“Yine de benim Aldatıcı Görülerim, surlardaki savaşçıları elimi kolumu sallayarak geçebileceğim kadar güçlü değil. İlk olarak kaleye girmem gerekiyordu. Dügün günü... Şölen için kaleye giden mutfak arabalarından birinin arkasına bindim. Kapıda savaşçılar aracı kontrol ettiğinde sadece yiyecekleri gördü.”

Sırıttığında hayretle onu dinliyordum.

“Bana zindanın yerini söylemiştin. Nemf gücümle adım adım gizlenerek oraya gittim, biraz uzun sürdü. Yine de sonunda oraya ulaşp kilitli kapıyı *Işık Mührü*’yle açarak içeri girdim. Bizim kilitlerimizi cadılar veya Dewinler bozamaz, bizse onlarınkini bozabiliriz.” Omuz silkti. “Ve onu kurtardım.”

Sanki Blue’nun omzundan bir kafa daha çıkmış gibi ona baktım.

“Arion, Nemfleri hafife aldığı için gerçekten aptalın teki.”

Kıkırdadı.

“Bu doğru. Yine de onu da bir yandan anlıyorum. Nemfler savaşmaz, Ross. Bunu yapamadıkları için değil, yapmak istemedikleri için. Doğamızda yok.”

“Sen neden bunu seçtin?”

Blue’nun birden yüzü solmaya başladı, gülümsemeyi bıraktı. O an, ilk defa onun geçmişini merak etmeye başladım. Evet, bağlanmamak için ördüğüm tuğlalardan birini daha atmıştım. Geri dönersem, onun burada kalacak olması içimde tarifi imkânsız bir acıya neden olurdu.

“Sen bana geçmişini anlatırsan ben de sana anlatırım.” Afallayarak biraz daha geri çekildim. “Bunu kimse için değil, kendim için merak ediyorum. Seni daha iyi tanımak istiyorum.”

Dudaklarım sanki daha çok kurumuştı. Dilimle ıslattığımda çatlayan kısımlar sızladı.

“Anlatsam bile bana inanmazsın.”

Blue’nun yüzündeki ifade değişmedi ama bilge bir âlim gibi yüzümü incelemeye devam etti. Bakışları derindi, sanki bendeki parçaları birleştirmeye yaklaşıyordu.

“Başlarda belki evet, şimdiyse inanacağımı düşünüyorum.” Ben taş kesilip hiçbir şey söylemezken anlayışla elimi sıktı ve tekrar ayaklandı. “Bunu bir düşün,” dedi çadırdan çıkmak için hareketlenirken. “Şimdi bir şeyler yemen gerekiyor. Sana güçlenmen için yahni yaptım.”

Güçsüz bir sesle, “Yahni olmasın,” diyebildim. “Sadece Ambrosia varsa çok iyi olur.”

Blue, yine doğal haline dönerek kıkırdadı. “Onu Sonsuzluk Kalesi’nde bulabiliriz.”

Kaşlarım yavaşça çatılırken o çoktan çadırdan çıkmıştı. Göl Kalesi, Scathan Kalesi ve şimdi de... *Sonsuzluk Kalesi mi?* Bu diyarın her karış toprağına bulanıyordum ve maalesef ki bu konuda kötü hissetmiyordum.

Vücudum bana ağır geldiği için tekrar yattığım yere devrildim.

Derin bir nefes verirken Blue’nun sözlerinin ağırlığından sonra yaşananları düşündüm. Düğünden kurtulmuştum, korkunç şeyler yaşamıştım fakat aklımı meşgul eden en önemli detay, *Kalli’ydi*.

Ev arkadaşım, bu zamandaydı.

Benden sonra o da mı o göle düşmüştü?

Zamanı durdurmuştu. Tanrım, Kalli resmen zamanı durdurmuştu.

O göle düştüğümüzde aynı güce mi erişmiştik?

Falcon onu nasıl yakalamıştı?

Tüm bu cevapsız sorularımın arkasında tek bir sonuç vardı: Falcon, benim Rosanna Camborne olduğumu bu sayede biliyordu. Düğünden sonra Kalli’yi ortaya çıkaracak, gerçekleri nasıl bildiğini bu sayede göstermiş olacaktı.

Ya geri dönüş biletim? O da mı Kalli’deydi?

Onu kaybettiğime göre olası biletimi de kaybetmiştim.

Hüsrarla nefesimi verirken omuzlarım çöktü. Tam o sırada bir hareketlilik hissedince gözlerim çadırın tavanında asılı kaldı.

Sedna dışında herkes gitmişti.

Tanrım.

Başımı yana çevirip ona baktım. Beyaz yılan, tekrar yanıma süründü fakat bana dokunmadı. Bir metrelik mesafede yanıma kıvrılarak uyumaya başladığında dudaklarım titredi, neredeyse gülecektim.

“Beni özledin mi?” Derin bir nefes alarak yan döndüm. Bir parmağım tereddütle ona uzandı. Başını kaldırmadığında cesaret aldım ve parmak ucumu onun derisinde dolaştırırken kalbim hızlanmaya başladı. İlk temas, beklediğim gibi ürkütücü değildi. Derisi parmak ucumda serin bir his yarattı, şaşırtıcı biçimde pürüzsüzdü. Pullarının üzerinden kayarken altında canlı bir kasın yavaş gerilimini hissettim. “Ben seni özledim.”

Bu itirafımı sadece ona yapabilirdim.

“Orada beni koruduğun için teşekkürler. Sen iyi bir kızsın.”

“Aynı zamanda kıskanç.”

Birden aptallaşmış gibi gözlerimi kırıştırdım. Bir kuşla konuştuktan sonra yılanla da konuşmam şaşırtıcı olmazdı fakat bu ses Sedna’dan çıkmamıştı; fazlasıyla boğuk, puslu ve gece kadar karanlıktı.

Kaskatı kesilsem de kalbim çılgın bir ritim tutturmuştu bile. Nefesimi tutarak başımı kaldırdım ve çadırın içinde ayakta dikilip ortamı varlığıyla dolduran Gölge’ye baktım.

Yattığım yerden devasa görünüyordu. Peçesini, başlığını, her bir detayını acele etmeden, uzun uzun izledim. İşte benim asıl *savaşım* şimdi başlıyordu. Efendi ve Gölge’si arasında gidip gelen duygularımı kontrol altına alma savaşım.

Varlığına dair hiçbir şey bilmediğim birine çekilmek inanılır değildi. Yalın bir şekilde işitemediğim, peçenin ardından gelen bir sesi duymanın böyle hissettirmesi... Görmediğim bir yüzü özlemiş olduğum gerçeği... Hiçbiri. İnanılır değildi.

Gölge, eldivenli eliyle tuttuğu tahta *kâseyi* havaya kaldırdı.

“Yahniyi reddetmişsin.”

Bir avcumdan destek alarak güçlkle doğruldum. Kalbim kıvrılıp dururken yüzümü sakın tutmaya çalışıyordum. “Ölümden dönmüşken bir *Bambi*’yi yemek istemiyorum.”

Bana doğru bir adım attığında masa niyetiyle kullanabileceğim bir kütüğü havalandırarak tam önüme koydu. Kendi kendine havalandıran kütüğe bakarken tekrar *büyülü* bir dünyaya döndüğüm için neredeyse gülecektim. İyi... Hissettiriyordu.

“İçinde geyik eti yok.” Tabağı kütüğün üzerine bıraktığında diğer elinde görmediğim bir fıçı bardağı da yanına yerleştirdi.

Kaşlarım hafifçe havalandı. “*Bambi*’nin ne olduğunu biliyor musun?” Tabağa doğru eğilirken, “Bundan sana değil, Efendi’ye bahsettiğimi hatırlıyorum,” diye mırıldandım.

Gölge duraksadı. Kısa ama dikkatimi çekecek kadar. Gözlerim keskin bir açıyla tekrar ona döndü. “Blue, bunu hazırlarken *Bambi* yemekten hoşlanmadığını söyledi.” Başını hafifçe yana yatırdığında gri gözlerini daha net görebildim. “Lakin ben Ateşböceği Tavernası’nda yahni yediğini hatırlıyorum.”

Benim de bir kara peçeliye dönüşüp onunla Dowra sokaklarında takıldığım günü hatırlayınca omuzlarım sessiz kahkahamla hafifçe sarsıldı. “Bu da Cider, değil mi?” Fıçı bardağı alıp içine baktım.

Neredeyse sırtıttığına emindim.

“Ambrossia yok, bu da seni idare eder.”

“Doğru tahmin,” diyerek elma birasından büyük bir yudum aldım. Belki biraz alkol ağrılarımı hafifletirdi, doğrulurken karnımda açılan yaraların sızını hissediyordum. Bileğimdeki yaranın acısı pek yoktu. Tekrar yahniye yönelirken duraksadım. “Umarım içinde Sedna’nın hediyeleri de yoktur.”

Çadırın o köşesine asla bakmasam da Gölge başını çevirip o yöne baktı. Ölü fareleri birinin buradan acilen götürmesi gerekiyordu.

"Efendi'sine yaklaşmadığım sürece benimle iyi geçiniyor."

Bilinçsizce Blake'in bahsini açınca dudaklarım aniden mühürlendi. *O ne yapıyordu, neredeydi, hiçbir fikrim yoktu ve bunu düşünmek bile beni delirtiyordu.*

Gölge, ağır ağır tekrar bana döndü fakat ona bakmadan yahniden bir kaşık aldım. İçinde sadece nohut, patates, havuç var gibi görünüyordu. Devamını hızla kaşıklamaya başladım.

"Orada dikilip beni mi izleyeceksin?" Kirpiklerimin arasından ona baktım.

"İyi hissettiğinde yola çıkacağız."

Kaçığı bırakıp gövde mi biraz daha doğrultmaya çalıştım. "Önce Elora'yı görmek istiyorum."

Bana doğru yaklaşıp eldivenli elini uzattığında bunu beklediğim için şaşırdım. Eline uzun uzun baktığımda, "Onu görmek istediğini söyledin," dedi. "Sedna'nın çocuklarla arası yok. Uykusundan uyandırıldığında da kızgın olur."

Elora'yı beyaz bir yılanın uyuduğı çadıra sokmayı ben de istemezdim. Parmaklarım onun eldivenli elinin soğukluğunu hissettiğinde kalbim maalesef ki yerinde daha çok kıvrandı. Kalkmama yardım etmesiyle tam doğrulmuştum ki kısa bir an öylece kaldık.

Bedenlerimiz arasında mesafe yok denecek kadar azdı. Nefes alsam göğsüm onun vücuduna değecekti. Kara kıyafetlerle sarılı vücuduna. İçinde ne sakladığını ölesiye merak ediyordum... Falcon'ın sırtını gördüğüm an aklıma gelince nefesim kesildi, bendeki değişimi fark eden Gölge kıpırdamadı ama kaslarının gerildiğini hissettim.

Kara büyü kullanıyor olmalıydı, onun Morian'da neler yapabildiğini görmüştüm ve bu sadece buzdağının görünen kısmı gibi geliyordu. Tüm vücudu, hatta yüzünün yarısı bile yılan derisiyle mi kaplıydı?

ZAMANSIZ-II

"Yüzün çok firkin de olsa... Tamamen yanmış bile olsa... Ağızsız, burunsuz ya da kocaman sivri dişlere bile sahip olsan umurumda değil."

Bir zamanlar ona böyle söylemiştim.

Kitabımın kahramanı, ışığı ve başkarakteri Falcon Sarpedon'un sırtını kaplayan yılan derisi değildi beni ondan uzaklaştıran. Onda yanlış olan tek şey kara büyüye bulanması değil, bizzat kendisiydi. Diyarı mutluluk maskesi takmış, düzenle göz boyamıştı. Fakat altında yatan çürümüşlüğü artık biliyordum.

"Gidelim," dedim Gölge'den birkaç adım uzaklaşıp.

Elini bırakarak yürümeye başladığımda neredeyse düşüyordum, bu sefer de belimden tuttu. *Kahretsin.*

"Yürüeyilirim," dedim tekrar ondan uzaklaşarak. Beni tutmaya devam ederse kollarına kıvrılıp kalacak gibiydim. Adımlarım yavaş olsa da çadırın dışına zar zor çıktım ve aniden soğuk hava yüzüme resmen tokat attı.

Gece vakti bir dağın tepesinde olduğumuzu fark ettiğimde gözlerim manzarada dolaştı. Bir ateşin başına dikilmiş savaşçılar dönüp bize baktı. Ardell oturduğu kütüğün üzerinden kalkıp yerde duran kürklerden birini getirerek omzuma attı.

Beni ilk yakaladıklarında canımı almaya çalışan bu savaşçıyla aramızı kısmen de olsa düzelttiğim gerçeği beni şaşırtıyordu.

Gözlerim küçük kızı aradı. "Nerede?"

"Gel benimle," dedi Gölge yürümeye başlamadan hemen önce.

Duraksayarak ona baktım, Ardell de başıyla peşinden gitmemi işaret etti.

Kürke iyice sarınarak yürümeye başladığımda zorlandım fakat küçük kamp alanından uzaklaşan Gölge'nin peşinden ilerlemeye devam ettim. Dağ yükseldikçe savaşçıların sesi azaldı, çok uzaklaşmamıştık fakat şimdiden nefes nefese kalmıştım. Ayağım tökezleyince Gölge durup arkasına baktı.

“O başlığının ardından bana küstah bakışlar atma! Yürüyeblirim dedim, tırmanabilirim demedim.”

“Daha zorlu yolculuklarımız olacak.” Bana doğru yaklaştı. “İnadınla uğraşırsak istediğimiz yere varamayız.” Birden beni kucakladığında nefesim kesildi fakat kollarımı boynuna dolamaktan da geri durmadım. *Aferin, Rosanna. Savaşında çok başarılısın.*

Adımları pürüzsüz, sanki kucağında beni taşıymıyormuş gibi akışkandı.

“Bu kumaşların ardında güçlü kaslar saklıyorsun, değil mi?” dedim onu alaya alarak. “Onları açığa çıkarmayı düşünmelisin.” Böyle davranmazsam ciddileşirdik ve bu da şu an için kalbime ağır geliyordu.

“Bu kumaşın altını mı hayal ediyorsun, *Rose?*”

Tanrım... Ah, yüce Tanrım.

Ona bana *Ross* diye seslenmesini söylediğimde *Rose* demeyi tercih etmişti. Tekrar bunu duyacağımı hayal bile etmemiştim. Avuççilerime kadar ısınırken soğuğu hissetmez olmuşum. Yüzüme kadar gelen sıcaklığa aldırmamaya çalıştım fakat kucağındaki vücudum bazı şeyleri ele veriyor olmalıydı, beni daha da sıkı tuttu.

Birden durduğunda ona söyleyecek bir şeyler arıyordum. Beni yere indirdi, tam başıyla işaret ettiği yere bakmıştım ki irkilince sırtım Gölge’nin gövdesine çarptı.

Bir kayalığın dibinde, rüzgârın uğramayı unuttuğu küçük bir açıklık vardı. Elora, taşları üst üste koyup onları tekrar bozarken dönüp bize baktı. Gözlerim, kayalığa yaslanmış diğer çocuğa kaydığında o da bana baktı.

Kısa külrengi saçları taş tozları gibiydi. Üzerinde dizlerine kadar inen, bol, gri ve kumaşı sert görünen bir elbise vardı. Kenarları kesilmemiş, zamanla aşınmış gibiydi. Belinde ince bir bağ duruyordu. Bağın ucuna küçük bir taş ilıştırılmıştı. Ayışığı gibi parlak gözlerini bana diktiğinde aniden kısıldı ve dişlerini göstererek vahşi bir ses çıkarıp hızla dönerek arkasındaki kayalığa tırmandı.

Gözden kaybolduğunda ağzım bir karış açık oraya bakıyordum.

“O da neydi?”

“Bir Oread çocuğu,” dedi Gölge arkamdan. “Dağ Nemfi.”

“Prenses!” Elora, oturduğu yerden kalkıp bana koştuğunda hâlâ afallamış haldeydim. Eğilip onu kollarıma aldım. Sarılma faslımız bitince yanaklarını avuçladım.

“İyi misin?”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Kendine kısa sürede bir arkadaş bile buldu.”

Gölge konuştuğunda Elora ona baktı. Ondan ürktüğünü gözlerinde görebiliyordum ama yanaklarına bile kan geldiğini fark etmiştim. Morian’da büyüden uzak yaşamaya çalışan bir çocuk olarak, Dağ Nemfi’yle arkadaşlık etmek hoşuna gitmiş görünüyordu.

Gölge, bir süre kenara çekilip sessizce benim Elora’yla ilgilenmemi izledi. Küçük kızın saçları artık temiz, yüzü pürüzsüzdü. Ona da bir kürk giydirmişlerdi ama büyük geldiği için kolları içinde kaybolup duruyordu. Bir süre bana Oread arkadaşını anlattı, onunla taştan kuleler yapıp oynadıklarını söyledi. Sonunda Gölge onun bizimle gelmek yerine Scathan Kalesi’ne gideceğini söyleyerek beni bilgilendirdi ve ben de bunun daha güvenli olacağını söylediği için itiraz etmedim. Hemen yola çıkacaklardı.

Uzun bir sarılma faslından sonra Blue gelip Elora’yı aldı.

Onlar gidince Gölge’yle baş başa kaldık.

“Umarım burada bir de *dağ ruhları Pareheler* yoktur. Tekrar saçımın kesilmesini kaldıramam.” Beni neredeyse lime lime doğramayacaklarmış gibi sadece saçımın sözünü etmem Gölge’yi eğlendirmiş gibiydi.

“Oreadların olduğu yerde onlar yaşayamaz. Burası Nemflerin korumasında.”

Gözlerim kayalıktayken, “Oreadları anlat bana,” diye mırıldandım.

“Dağlara, uçurumlara ve kayalıklara bağlıdırlar,” dedi sağımızda kalan uçuruma doğru yaklaşarak. Ben de birkaç adım ilerleyip onunla beraber dağ manzarasına baktım. “Ölümsüz değil, uzun ömürlüdürler. Vahşi olsalar dahi tehlikeli değiller. Başka canlılardan uzak durmayı seçerler.” Başıyla kayalığı işaret etti. “Belli ki çocuklar buna dahil değil.”

Göğsümün tam ortasında ani ve keskin bir şey kırıldı. “Morian sokaklarını görmek için kaleden kaçtım.” Güler gibi oldum ama aslında dağ eteklerine bakarken kedere boğuluyordum. “Kaçmam seni şaşırtmamıştır.”

Gölge de gözlerini manzaradan ayırmadı. “Hem de hiç.”

“Morian’daki insanlar çok mutlu ve refah içinde görünüyordu. Yine de yanlış bir şeyler olduğunu hissettim ve kendim görmek istedim. O gün, Elora’yla ormanda menekşe kökleri toplarken karşılaştım...” Konuşulması gereken şeylerden daha fazla kaçamazdım. “Evlerinde bitkiler asılıydı. Annesi onları gördüğümde ölesiye bir endişeye kapıldı. Büyü yapmadıklarını, sadece şifa için kaynattığını söyledi. Ve defalarca onları ele vermememi söyledi.”

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu.

Sesim titrerken nefesim boğazıma tılandı. “Falcon o eve girdiğimi öğrenmiş olmalı ve o kadın... Benim yüzümden öldü.”

Gölge, başını hafifçe bana çevirdi. “Küçük kız, annesinin hastalığını anlattı. Zayıflamayla beraber gelen kanlı öksürükler... *Göğüs çürümesi*. Her şekilde ölüme yürüyordu.”

Onların dilinde söylediği hastalığın bizim zamanımızda ne olabileceğini düşündüm. *Akciğer kanseri olabilirdi.*

Gölge, konuşmaya devam ederek omuzlarımdaki yükleri biraz daha aldı. “Üstelik öldüğünde kızı yapayalnız kalacaktı. Bugünse yalnız değil ve bu, *senin sayende.*”

Dudaklarım daha çok titrerken kendimi iyi hissettim fakat un gözlerimin önünde öldüğü anı atlatamıyordum.

“Yine de evlerinin basılması ve bunlara şahit olmaları benim suçum.” Elimle yüzümü ovarken ağlamamak için kendimi tutuyordum.

“Kadın gerçekten bir cadıydı.” Gölge’nin sesi tekrar duyuldu. “O bitkileri büyülü karışımlar yapmak için topluyorlardı. Kızı bir gün o bitkileri toplarken yakalansaydı, sonuç çok daha vahim olurdu.”

Gölge’nin tam bilincimi kaybetmeden önce söylediği sözler birden zihnimde yankı buldu.

“Bu dünya yanıyor senin yüzünden değil. Sen sadece var olan bir ateşin ortasındasın.”

Elimi yüzümden çekip ona baktım. Kendimi suçladığım bu olay, halihazırda var olan bir düzenin getirisiydi. Sırf cadı olduğu için kaç kişinin evinin böyle yok edildiğini düşündüm.

“Morian’da büyü yasak,” diye devam etti Gölge, tekrar manzaraya doğru bakarak. “Tıpkı Gordion’da olduğu gibi.”

Şaşırdığımı belli etmemek için yüzümü ifadesiz tutuyordum fakat başarılı olduğumdan emin değildim, neyse ki o bana bakmıyordu. Aslında Gordion’da da büyülerin yasak olmasına şaşırmamam gerekiyordu.

“İkisinin de başında bir cadı ve Dewin’in olması kulağa komik geliyor.”

Gölge, derin bir nefes vermiş olacak ki peçesi dalgalandı. “Morian Efendisi ve Gordion Hanımı, halklarını hizaya getirmek için bir cadı ve Dewin olmalarını kullanıyor. Onların seçtiği kişiler dışında bu güçlere erişenleri tehdit olarak görürler.”

Biraz daha ona doğru döndüm. “Scathan Efendisi büyülü savaşçıları eğitiyor. Onun böyle bir endişesi yok mu?”

Bana bakmamayı sürdürerek gözlerini manzaradan çekmedi. “Yok.”

“Kendine güvendiği için mi yoksa...”

Gölge başını bana çevirdi. Donuk, gri gözleri karanlıkta kalıyordu. "Bunu ona sormayı dene."

"Sorsam bile..." Derin bir nefes verdim. "Onu çözemiyorum." Gitgide artan hislerle devam etmekten geri duramadım. "Bir peçesi olmamasına rağmen onu çözemiyorken seni de çözmem mümkün değil. Bu kumaşların ardında ne saklıyorsun?"

Aramızdaki hava ansızın değişti. Aslında ne hava değişti ne de rüzgâr esti, tek bir ses bile yükselmedi ama aramızdaki boşluk daralmıştı. Nefes aldım. Aldığım nefes yerinde durmadı.

Sonunda tamamen bana doğru döndü ve aynı zamanda bir iki adım da atarak yanıma yaklaştı. O kadar yakınımaya geldi ki sırtım bir yay gibi gerildi, boy farkımızdan dolayı başımı kaldırıp ona baktım.

"Hangimizi daha çok merak ediyorsun?"

Başını çok hafif eğdi. Sanki cevabı duymak için değil, kaçırmamak için.

Sorusuyla resmen aklım boşalmıştı. Nefesim yarıda kalırken boğazım kurudu. Dilimin ucuna hiçbir kelime gelmiyordu. Onun yüzünde hiçbir şey göremiyordum, duygularını çehresinden ayırt etmeye çalışamıyordum. *Bunu sormasının sebebi neydi? Merak mı? Tanrım, kıskançlık mı? Ya da öylece dile gelmiş bir soru mu?*

Bir adım geri çekilmek istedim ama yapamadım. Bir adım ileri de atamadım. Sadece öyle durdum çünkü hareket edersem hissettiğim şeylerden birini seçmek zorunda kalacaktım.

"Cevap vermeyecek misin?"

Öyle ani irkildim ki bu sefer bilinçsizce bir iki adım gerilemiştim.

Önce ne duyduğumu ayırt edemedim, kulaklarıma ulaşan bir ses yoktu. Alnımın tam arkasında düşüncelerimin başladığı yerden gelen bir soruydu. Biri zihnimin kapısını çalmadan aralamış gibiydi.

Bu hissi biliyordum.

ZAMANSIZ-II

Şoktan uyuşmuş şekilde Gölge'nin omzunun gerisine baktığımda kayalığa tüneyen *Şimşek Kuşu*'nu gördüm.

"Aman Tanrım," diye fısıldadığımda Gölge de omzunun gerisine baktı. "Onun burada ne işi var?"

Gölge cevap vermeden basınç tekrar belirdi.

"Bunu bana mı soruyorsun? Ne tatlı."

Şok içinde kuşa bakmayı sürdürürken o da başını yana yatırıp beni izliyordu. İçinde bu sefer bir elektrik akımı yoktu, tüyleri tek bir renk değil, fırtınanın bütün hali gibiydi.

"Sana değil, ona soruyorum," diyerek parmağımla Gölge'yi işaret ettim.

Boynu hafifçe öne eğildi. *"O senden bir cevap almamışken senin ondan bir cevap beklemen benim için bile fazla küstah bir hareket."*

Kendimi kaybedip birkaç adım daha gerileyerek kocaman gözlerle Gölge'ye baktım. "Bu lanet olası kuş, Morian'dan beri benimle konuşuyor!"

Kuşun kanatları bu sefer tamamen açılarak daha da devasa görünmesine neden oldu.

"Bana lanet olası mı dedin sen? Cesur musun, yoksa aptal mı?"

Biri daha... Bana aptallıkla cesareti karıştırdığımı söylemişti. *Bizzat Scathan Efendisi.*

"Belli ki sana *Kanat Yemini* etmiş."

Gölge'nin söylediği şeyi duyunca kaşlarım havalanırken soğuktan gerilen alnımın kırıştığını hissettim.

"Ne?"

"Bir *Spiritus*'un daha açığa çıkmış görünüyor. *Hayvanlarla bağ kurma.* Genelde kanatlılar bu çağrıya yanıt verir."

Çenem neredeyse zemine düşecekti. Ne? NE?

Zamanı durdurmak dışında başka bir ruhsal gücüm daha mı vardı?

"Bu mümkün mü?"

"Mümkün," dedi Gölge. "Lakin herkeste değil. Soyunun nereye uzandığı önemli."

Gözlerim kuş ve onun arasında mekik dokudu. "Benim soyumda..."

Bunu biri daha yapıyordu.

Kalbim durdu.

Hayır.

Bu...

Hayır.

Hayır.

Mümkün değil.

Gölge, Rhea'nın gücünden haberdar mıydı bilmiyordum fakat buna yönelik bir şey söylemedi. Bana onun gücünü Gordion hizmetlisi Ailis anlatmıştı.

"Soy, çok uzun bir yol. O yolda, bu güçlerden birine erişmiş biri varsa bu sana da geçebilir."

Nefesimi öyle güçlü verdim ki omuzlarım içe çöktü. Elimi karnıma götürüp resmen büküldüm. Basınç yaralarımı acıtınca yüzüm buruştu, neredeyse yere düşecektim fakat Gölge beni aniden kucakladı.

"Hey! Kucağına düştüğüne göre onu mu daha çok merak ediyorsun?"

Gölge çadırlara doğru yürümeye başladığında Şimşek Kuşu sanki arkadan bana seslendi.

"Beni merakta bıraktın!"

Yüzümü Gölge'nin göğsüne gömerek inledim. "Tanrım..." Meraklı bir kuşla konuştuğum yetmiyormuş gibi öğrendiğim yeni bilgiyi de sindirmeye çalışıyordum.

O *kaltakla* bir şekilde bağlantılı bir soydan *geldiğim* bilgisini kusakarak vücudumdan atmak istiyordum. *Umarım kaçak kızının bir şekilde birini bulup doğurduğu çocuklardan biri, atalarım değildir.*

Dragler Ailesi'ni tarihe gömmeden, bu zamandan gitmemem gerektiğini düşündüm. En azından doğduğumda soyumun onlardan olmadığı kesinleşmiş olurdu. Aksi halde hiç doğmasam daha iyiydi.

Gölge'nin hareket ettikçe kasılan göğsüne gömdüğüm başımı kaldırmadan beni çadıra sokmasını ve yattığım yere bırakmasını bekledim. Dışarıda hiçbir ses duymamıştım, belli ki savaşçılar uyuyordu.

Gölge, beni bıraktığında doğrulmak için hamle yaptı fakat parmaklarım göğsünü saran kumaştan çözülmedi.

"Kafayı yemek üzereyim," diye fısıldadım, sesim giysisinin arasında kayboldu. "Anlamadıysan düzelteyim, *deliriyorum*."

Göğsü belli belirsiz titreşince kaşlarımı çatarak geri çekildim. Çadır karanlıktı, artık onu neredeyse hiç göremiyordum. Sadece bir karartıdan ibaretti. "Bana güldün mü sen?"

"Tuhaf sözlerin hoşuma gidiyor."

Yanaklarım yanarken karanlıkta yüz ifademi göremese de başımı çevirdim. "Tuhaf olan ben değilim, bu dünya. Ben tüm bunların arasında basit kalıyorum."

Eldivenli elini yanağıma koyarak yüzümü kendine çevirmesi benim için beklenmedikti. Bu küçük hareketle bile neredeyse bayılıyordum.

"Bu dünya için bile fazla dikkat çekicisin."

Kalbim bir çekiç gibi göğsümü döverken onun kolları arasına akmak üzereydim. Gölge, bana bu tür sözler etmezdi. Bunu yapan *Efendi*'ydi.

Kendimi serbest bırakma arzusuyla doldum. *Gerçek benliğimi...* Onun gibi kumaşların ardına gizlenmesem de bir unvanın arkasında kalıyordum. *Prensesin*.

Sedna burada olsaydı eğer bir kıpırtı hissederdim fakat ona dair bir belirti yoktu. Bu yüzden dudaklarımı güçlkle araladım ve sonunda gizli kalmış bir anı, sakladığımız sözleri açığa çıkardım.

“Efendi beni zindana kapattığı gün... Sana kim olduğumu ve nereden geldiğimi söylemiştim.”

Çadırın içine çöken sessizlik kulaklarıma ağır geldi. Karanlıkta dile getirdiğim sözler, onun gölgelerine karıştı. Yanağımdaki elini çekmedi fakat parmakları hafifçe kıpırdandı, deri eldiveni tenime sürtündü.

“Bana inanıp inanmadığını hiç söylemedin.”

Kısa bir süre, sözlerden önce sadece aramızdaki karanlık konuştu.

“İnanıyorum.”

Göğüs kafesimde bir sıkışma olurken vücudumda bir sıcaklık dalgalandı. Güçlkle yutkundum. *Bana inanıyordu. Tanrım...*

“Bunu o gün Efendi’ye değil de neden bana söyledin, Rose?”

Puslu sesiyle gelen sorusunu işittiğimde boğazımdaki nabız tekledi.

“Beni yakalayan sendin. Yanlış kişiyi yakalamanın bedelini ödemeni istemedim,” dedim fısıldar gibi. “Efendi, beni zindana attırmışken ona itiraf edemezdin.”

Gölge, kısa bir sessizlikten sonra tekrar konuştu. “Ya sonra... Ona söylemeyi hiç düşündün mü?”

Sonrasında Blake’le daha çok yakınlaşmışım ve bana yaptığı jestler artmıştı. O zamanlardan sonra ondan korktuğum gerçeğinin önüne geçen başka şeyler vardı.

Onu hayal kırıklığına uğratmak.

Prences olmadığımda onun gözündeki önemimi yitirmek.

İşte bir yerden sonra bunlardan daha çok korkmaya başladığımı fark ettim.

“Ona güvenmiyorum.”

Gölge’ye kendime bile inkâr etmeye çalıştığım şeyleri itiraf edemezdin.

“Efendi’ye güvenmiyorsun.”

Bu bana yöneltilmiş bir cümle miydi yoksa kendi kendine mi mırıldanmıştı, emin olamadım.

“O, bir *Efendi*,” dedim sanki düşüncelerimi çok açıklayabilirmiş gibi. Unvanı, konumu ve üzerinde durduğumuz toprak parçalarına hâkimiyeti beni aşıyordu. “Benim prenses olmadığımı öğrenirse ölüm emrimi verebilir. *Neden vermesin?*”

Gölge, bir süre daha kıpırtısız kaldı. Sonunda yanağımdaki elini çektiğinde resmen boşluğa düşmüş gibi hissettim, yine de benden uzaklaşmadı.

“Seni alabilmek için Morian Kalesi’ne aleni bir saldırı gerçekleştirdik. Bu emri veren Efendi’ydi. Bunun senin gözünde bir kıymeti yok mu?”

Elim karnıma giderken yaralarım mı sızladı yoksa hislerim mi, bilmiyordum. “*Gordion Prensesi*’ni almak için verilen bir emir.”

İşte bu gerçek, bende en büyük kesigi açıyordu. Yine de bunu ona belli etmedim, konuştuğumda sesim ifadesizdi.

Gölge, omuzlarını geriye aldı. Küçük bir hareketti fakat bunu alan açmak için değil, yerini korumak için yaptığını hissettim.

“Blue’yla bana gönderdiğin haber,” dedim üzerime çöken kasveti yok saymaya çalışarak. “Falcon’ın birini sakladığını nereden biliyordun?”

Konuşmadan önce durdu. Çok kısa. Başını hafifçe eğdiğinde beni ölçmek ister gibi açı değiştiriyor gibiydi. “Birini ya da bir şeyleri sakladığını düşünüyordum. *Biri* olduğunu sen buldun.”

“Neden böyle düşündün?” Cevap vermeyince iç çektim. “Ben sana güvenip sırrımı söylerken senin bana güvenmemen adil değil.”

Konuşmadan önce bir an sustu. Gerçek bir duraksama gibi değildi bu, cümlelerin ağırlığını tartar gibiydi. Sonra başını çok az yana eğdi.

“*Bana...*” deyip durdu. Sanki kelimayı ağzında çevirip başka bir şey bakıyordu. “Güveniyor musun?”

Sesindeki tınıda anlamlandıramadığım bir şey vardı, sanki ince bir alay. Ama bana değil, kendisine atılmış bir çelme gibi.

Birden ayağa kalktı.

“Dinlen. Gün aydınlanınca yola çıkacağız.”

İçinde bulunduğumuz sıcak koza hızla açıldı, başka hiçbir şey söylemeden çadırdan çıktığında geride buz gibi bir hava bırakmıştı. Ben öylece o yöne bakarken birden perde aralanıp içeri başka bir karartı girdi.

“Gökler adına, o da neydi öyle? Aranızda korkunç bir şey mi oldu?”

Blue’nun sesini işittiğimde omuzlarım hâlâ kaskatı halde çadırın girişine bakıyordum.

“Erkekleri anlamak zaten zor, bir de peçeli olanını düşün.” Elimi çadırın girişine savurdum. “Ona güvendiğimi söyleyerek güzel bir şey dile getirdiğimi sanıyordum. Savaşçılar güvenilir olmayı hakaret mi sayıyor?”

Blue, yanıma yaklaşarak yere oturdu. Üzerinde meraklı bir hava vardı. “Söylediğin başka bir şey hoşuna gitmemiş olabilir mi? Başka ne söyledin?”

Elimi ağrımaya başlayan başıma bastırdım ve konuşmamızı gözden geçirdim. “Efendi’ye güvenmediğimi.”

Blue iç çekti.

Yüzümü buruşturarak alnımı daha çok ovaladım. “Güler yüzüyle *Kuzey Kore* başkanına taş çıkaran bir Efendi’yle evlenmekten son anda kurtulmuşken bir diğerine güvendiğimi söyleyemezdim.”

Blue, sözlerimin yarısını anlamasa da tekrar iç çekti.

“Tamam, sen sus, *ben söylerim*. Kendinden çok Efendi’yi düşünen başsavaşçısına bunu yine de dile getirmemeliydim.” Elim alnımda duraksarken onun karanlık silüetine baktım. “Blue, zindandan kurtardığın kadın, şimdi nerede biliyor musun?”

“Hayır, o karmaşada kayboldu.”

Kalli... Lanet olsun. Neredeydi? Onu bu zamanda görmenin şokunu daha atamamışken bir de zaman büyüğü olması beynimin yanmasına sebebiyet veriyordu. Tesadüfler zinciri olamayacak kadar çok soru birikmişti.

Bu dünyada bir işleyiş vardı ve bunları tek tek öğreniyordum fakat hiçbirini benim kitap karakterlerimle karşılaştığım gerçeğini açıklamıyordu. İster büyü olsun ister başka bir şey, bu başlı başına anormal bir durumdu. Bu sebeple aynı göle düştüğümüz için aynı güce eriştiğimiz fikrine sıkı sıkıya tutunmuştum. *Lanet olası göl.*

Fakat buradaki işleyişe göre gidersek *Spiritus*'lara dair öğrendiklerime göre durumu değerlendirmem gerekiyordu. Ya şans eseri aynı soydan geldiğim arkadaşım ile aynı göle düşmüştük ve bu zamana gelmiştik ki bu tesadüf kulağa inanılmaz saçma geliyordu ya da...

Bu zamana gelmemin sebebi Kalli miydi?

"Siktir," dedim nefesim bir ısıklık gibi dudaklarımdan süzülürken.

Blue'nun irkildiğini hissettim. "Neden bana küfrediyorsun?"

Daldığım dehlizden çıkamadım. "Sana etmiyorum, Blue. Herhangi bir küfrü hak eden son kişisin." Mırıldanmaya devam ettim. "Ama neden? Nasıl?" Birden vardığım sonuçla gözlerim büyüdü. Elimle yanağımı canımı acıtacak kadar sıktığımda yüzüm kasıldı. "Belki de gerçekten komadayımdır." Elimi saçlarımdan arasına sokarken bir de onları çekiştirdim. "*Sikeyim*. Beyin ölümüm de gerçekleşmeden önce geri dönmeliyim."

Annem çok üzülüyordur... Ağlamak üzere olduğumu hissedince elimi yüzüme kapatıp derin soluklar almaya başladım.

"Ross... *Akıl yarasına* kapıldığından endişeleniyorum."

"Ne?" diye sordum avuçlarımdan arasından boğuk sesle.

"Kendi kendine konuşuyorsun."

"Ah, evet, delirdiğimi düşünüyorsan yanlışlıyorsun." Elimi yüzümden çektiğimde sesim daha anlaşılır çıktı. "*Akıl yarasına* kapılıyorum."

Yatağa sırtüstü uzanıp nefesimi tutarak kendimi boğmaya çalıştığım birkaç saniyenin sonunda Blue'nun sesi tekrar duyuldu.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

"Buradaki acınası varlığıma da son veriyorum."

Kıkırdadı. "O kadar şey atlatmışken beni bu şekilde bırakmanı kaldıramam."

Tuttuğum nefesi uzun uzun verdiğimde karanlıkta kaybolmaya başlamıştım. "Blue..." dedim sızlanır gibi. "Artık ben de seni bırakmayı kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Seni...

Ve çok daha fazlasını...

Bölüm 22

Ulvenler

Miracle Of Sound – Valhalla Calling
*Her ufuk yeni bir başlangıçtır,
Yüksel ve hüküm sür.*

Herkesten önce uyanmak benim için şaşırtıcı olabilirdi fakat gece yaşananlardan sonra doğru düzgün uyuyamamamı garip karşılamadım. Özellikle de üç gündür fazlasıyla uyuduğum düşünülürse...

Sabahın ilk ışıklarıyla çadırdan çıkıp üzerimdeki kürke sarınarak dağ eteklerine baktım, parmaklarım kolye gibi taktığım şeytanminaresini okşuyordu. Hava o kadar soğuktu ki nefesim buz parçalarına dönüşmek üzereydi, yine de şikâyet etmedim. Morian'ın ılıman havasından kurtulduğum için seviniyor, Scathan topraklarında olduğum için tarifi imkânsız bir mutluluk duyuyordum.

Bir yandan da kendi zihnime hapsoldüğüm gerçeğini kabul etmeye başlamıştım. Bu da her şeyi daha rahat karşılamamı kolaylaştırırdı. Belki bir gün annemi bile buralarda bir yerde görebilirdim.

"Seni ilk gördüğümde her şey çok daha eğlenceliydi."

Basınç tekrar zihnimde belirirken kelimeler kulaklarımda değil de düşüncelerimde bir cümle oluşturdu. Başımı çevirip yanımdaki büyük bir kayalığa tüneyen Şimşek Kuşu'na baktım. *Evet, sen de zengin hayal gücümün bir ürünüsün.*

Başını yana eğmiş beni izliyordu. Sabah ışıklarıyla gri tüylerinin arasından geçen yıldırımlar olup olmadığına baktım, yine normal bir kuş gibi görünüyordu.

"Kasvetli bakışların benim bile içimi kararttı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin benim peşime takılmaktan daha iyi bir işin yok mu?"

Benim ters bakışlarımı yakaladı, gagasının kenarı kıvrıldı sanki.

"Nerede olacağıma ben karar veririm. Ve bil diye söylüyorum, beni sen çağırdın. Şimdi de kovuyor musun?"

Bu sefer kaşlarım çatıldı. "Seni ben çağırmadım."

"Ha gücün ha sen. Detaylara takılmak yersiz." Kanatlarını açıp gerinirken büyüklüğünü gösterip resmen şov yaptı ve tekrar kapattı. *"Sana yemin etmeyi seçtiğim için gururlanmalısın."*

Kibirli ve en az benim kadar sarkastik bir kuşla bağlanmam ne hoştu.

Onu incelerken gerçeklikle hayal âlemi arasında gelgitler yapmaya devam ediyordum. Kuşlara kitaplarımı anlattığım olmuştu, aldığım tek karşılık bir *cik* sesiydi. Şimdiyse devasa bir tanesiyle sohbet ediyordum.

"Görkemimi incelemen bittiyse bu noktada adımı sorman gerekiyor. Cevap vermek için de önce seninkini öğrenmeliyim."

Bir an durdum. Ona ne diyecektim şimdi? Kendi adımı mı prensesin adını mı?

Başını biraz öne doğru eğip beni tepeden iyice inceledi. *"Bir adın yok mu, cadı?"*

Adımı ona söylesem bile zaten kimse onu duyamazdı. Başımı çadırlara çevirip etrafı kolaçan ettim, sonra tekrar kuşa dönüp, "Rosanna," derken ses çıkarmadan dudaklarımı oynattım.

Öylece bana baktı.

"Adından utanıyor musun da sesli söylemiyorsun?" Kafamın içinde kalın sesli bir kahkaha yankılandı. *"Bizim Murmurick de adından fazlasıyla utanır. Sürekli mırıldandığı için bu ismi aldı."* Pençeleriyle taşın üzerinde birkaç adım attı. *"Bil diye söylüyorum, benimle sesli konuşmana gerek yok. Bağı kullanabilirsin."*

Bu bilgi beni şaşırtsa da fazlasıyla iyiydi. Etrafta sürekli bir kuşla sesli konuşmam garip görünüyordu. Yine de bunu şimdi denemekten kaçınarak, "Bunu şu an yapmak en son tercihim. Zihnim fazlasıyla yorgun," dedim. Ona biraz daha yaklaşıp fısıldadım. "Adım *Rosanna*. Rosanna Camborne."

İsmimi uzun uzun değerlendirdi. "*Gül gibi mi?*" Alay eder gibi devam etti. "*Fazla kırılgan.*"

Ona yine ters bir bakış attım. "Sana adımlı beğendiremediğim için üzgünüm. Şimdi sen söyle, bakalım ben seninkini beğenecek miyim?"

"*Unvanlarımdan mı başlayayım yoksa adımdan mı?*"

"Adına güvenmediğin için önce unvanlarını öne sürüyorsun demek." Onu sinir ettiğimi fark ederek sııttım. Kendisi gibi biriyle bağlandığını anlaması gerekiyordu. "Göklerin Gazabı? Kadim Fırtına? Felaketin Kanadı falan... Unvanların bunlar mı?"

Gözleri kısıılırken kıpırtısız kaldı. Bunları bile basit buluyormuş gibi söylemem canını sıkmış görünüyordu.

Zihnimde sanki boğazını temizlediğini işittim, boğuk bir sesle konuştu.

"*Göğü Yırtan Kanat.*"

Ben kahkaha atınca bozularak devam etti, birini bana beğendirmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Aynı zamanda kanatlarını da açtığında rüzgâr tüylerini dalgalandırdı.

"*Fırtına Eşiğinin Muhafızı.*"

Sırıtmaya devam ederek ona baktım, beni yiyecekmiş gibi görünüyordu. "Tamam, Fırtına Eşiğinin Muhafızı, bunu beğenmedim. Şimdi adını söyle..."

Kanatlarını kapatıp göz hizama indi ve şimşek ışığı gözlerinde çakıp söndü. "*Stix,*" dedi ismini çok sevdiğini anlamama yetecek bir tonda. "*Tıpkı kısa, küçük bir gülümseme gibi.*"

"Stix..." diye tekrarladım, hoşuma gitmişti. "Belli ki Şimşek Kuşlarının en alaycısına denk geldim."

Kanadını gevşekçe silkti. *"Sadece gerçeği yumuşatacak kadar vaktim yok."*

Yine güler gibi oldum fakat dile getirmek istediğim soru dilimin ucuna gelmeye başladığında yüzüm ciddileşti. "Çağırma kulak verip bana neden Kanat Yemini ettin, Stix?"

Gözlerinde şimşek çakmıyorken de fırtınalar görünüyordu. O an kadim bir kuşla konuştuğumun daha iyi farkına vardım. Benim hayal ürünüm, basit bir kuş olamazdı.

"Bunun cevabını ikimiz birlikte öğreneceğiz."

Kürküme iyice sarınarak manzaraya baktım ve derin bir iç çektim. "Ben biliyorum. Seni zihnim yarattı."

Kısa bir duraksama yaşandı. *"Benim kudretli varlığımı, senin kırılgan zihninin yarattığını düşünecek kadar kibirli misin yoksa ahmak mı?"*

Ona yan bir bakış atıp işaretparmağımla şakağımın yanında daire çizdim.

"Hayır, sadece deliyim."

Birden bir şey oldu.

Beyaz bir uzantı, bir anlık sessizliğin ardından fişek gibi Stix'e fırlamıştı. Süt gibi pulları ışığı yakalarken gövdesi kayaların üzerinde şerit gibi savruldu ve havada zarif bir yay çizdi.

Sedna.

Ben yerimden sıçrarken Stix'in de bu saldırıyı beklemediği belliydi, kanatlarını kontrolsüzce çırttı; tüyler havaya saçıldı, kıvılcımlar taşlara çarpıp sönüp gitti. Sedna gövdesini Stix'in etrafına savurduğunda durdukları kayalık bir an için titredi ve o esnada zihnimde bir homurdanma titreşti.

"Yavaş ol bakalım, seni sürünge!" Sedna onu duymuş gibi tısla-

"Bak işte, alındı," dedi Stix alay eder gibi.

Kızgın bir kedi öfkesiyle tekrar saldırıya geçtiğinde Stix dengesi-
ni zor bela toplarken bir pençesiyle kayalığa asıldı, diğer kanadıyla
Sedna'nın başını uzak tuttu. İkisi birlikte boğuşmaya devam eder-
ken Stix, Sedna'yı pençeleri arasına alıp havalandı.

Kanatlarını açtığı için devasa görünüyordu ve Sedna her ne ka-
dar büyük bir yılan olsa da Stix pençelerini açarak onu boşluğa
bıraktığında kayan bir yıldız gibi uçurumdan aşağı süzüldü.

Kısa ama tiz bir çığlık atıp yerimden hopladım.

"Hayır, Stix! HAYIR, O OLMAZ!"

Kollarımı iki yana açıp kocaman gözlerle uçuruma yaklaştığım-
da Stix'in kısa bir an duraksayıp bana baktığını ve yine kafamın
içinde dalgalanan titreşimli bir homurdanmayla birden aşağı doğru
süzülmeye başladığını gördüm.

Bana sonsuz gibi gelen saniyeler sonunda Sedna pençelerinde
çırpınırken tekrar karşımda belirdi ve onu gelip yanımdaki toprağa
bıraktı.

Soluk boruma kaçan nefesimi vererek düşen omuzlarımla yerde
sürünen Sedna'ya baktım. Biraz önce uçurumdan düşüp neredeyse
yere çakılmayacakmış gibi hâlâ kuşa tıslıyordu. *Tanrım.*

"Bak." Stix'in sesi kafamın içinde kahkaha atıyor gibi yankılan-
dı. *"Beyaz, masum demek değildir."*

Benim çığlığımı işitmiş olacaklar ki arkamdaki patırtıları du-
yunca diğerlerinin de çadırdan çıktığını anladım. Başımı çevirdi-
ğimde hepsi farklı seviyelerdeki şaşkınlık belirtileriyle bize bakıyor-
du. Arion, Ardell, Kaidan, Camilla ve Blue. Arion'ın bile ağzı bir
karış açıldı. Konuşan sadece Kaidan oldu.

"Hasiktir."

Benden kaptığı küfrü savurmasına başka zaman olsa gülerdim.
Sedna tıslamayı bırakıp sanki hiçbir şey olmamış gibi kıvrı kıvrı
sürünerek gözden kayboldu. Ağzım bir karış açık halde, kısa bir an
tekrar arkama baktım ve Stix'in artık orada durmadığını gördüm.

Efendi Nightingale'in yılanı, değerlisi... *Yüce Tanrım.*

Gölge'yi onların arasında göremeyince kalbim boğazımdan süzülerek ağzımdan çıktı.

Blue da benimle aynı şeyi düşünmüş gibi, "Göklerdeki tüm yüce varlıklar adına, iyi ki Gölge burada değildi," dedi.

"Bunu kimseye söylemek yok!"

Birden onlara parmağımı kaldırıp bağırınca şoktan çıkmış gibi silkelendiler. Savaş görmüş, can almış, katliamlar karşısında bile duygusuz kalmış savaşçılar korkudan dillerini yutmuştu.

Kaidan ürperir gibi omuz silkti. "Asla."

Ardell onaylar gibi başını eğdi, Blue da boynu kopacak gibi kafasını salladı. Sanki biraz önce olanları hafızalarından silmek istiyor gibi hepsi hızlı hareketlerle bir yere dağıldı.

Arion'un sinsice tepkisiz kaldığını gördüm. Bana dudaklarını kıvrıp arkasını dönerek bir kütüğe ilerledi ve kılıcını çıkarıp bir bezle temizlemeye başladı. Sanki daha da parlatması mümkünmüş gibi.

Gözlerimi kısarak yanına ilerledim ve başında dikildim.

"Bana bak, Skedwaller," dedim parmağımı ona doğrultup. Başını kaldırmadan gözlerini parmağıma dikti. "Can pazarından kurtulmuşken sırf Gordion Prensesi'yim diye beni ölüme götürmek için bunu Efendi'ye ya da Gölge'ye söylersen, gitmeden önce seni de yanımda götürürüm."

Sedna, Efendi dışında başsavaşçısıyla da yolculuk ediyordu, belli ki onların bağlılığı da özeldi.

Arion parmağıma bakarken yüzünde alaycı bir ifade vardı, hatta sırıttı.

"Sırıtabildiğini görmek güzel ama keşke bu kadar şeytani de görünmeseydin."

Başını eğip tekrar kılıcını silmeye başladı. "Beni rahat bırak."

Birkaç saniye parmağım ona doğru havada öylece dikildim. Sonra... Utançtan büzülmeme neden olacak bir şey yaptım ve

gururumu bir kenara bıraktım. *Mesele büyüktü.* Kütükte yanına oturduğumda Arion irkilip gövdesini bana çevirerek hayret dolu gözlerle bana baktı.

Avuçlarımı birleştirip havaya kaldırdım ve gözlerimi kapattım. "Lütfen, Arion. Lütfen. Lütfen."

Ondan bir ses gelmeyince tek gözümü açtım. Donup kalmıştı. Sonra yüzünde tuhaf bir ifade belirdi; küçük, minicik, onda asla görmediğim bir kırılna. *Yumuşak, tatlı bir ifade.*

Birden kendi de fark etmiş gibi yüzünü ekşitti. Tekrar kılıcına yöneldiğine ellerimi çekip sırtımı dikleştirdim. Yapmam gereken her şeyi yapmıştım.

"Söylemeyeceğim. Şimdi beni rahat bırak."

Konuştüğünü işitince duraksadım. Ağzım birkaç saniye kıpırdanmadı ama sonunda nefesimi çektim. "Sana böyle yaklaşmamın işe yarayacağını bilseydim..."

"Acınası hareketlerinin işe yaradığı yok," dedi itinaayla kılıcına silerken.

Kaşlarımı kaldırdım. "Morian'da omuz omuza savaştığımız için mi..."

"Daha çok, bana ayak bağı oldun."

Gözlerim kısıldı. "O sırada *kör* olduğun için göremedin ama bir Supra'yı size saldırmadan önce öldürdüm." Omuzlarımı dikleştirdim. "Bir şey değil."

"Bir işe yaradığını bilmek güzel."

Gözlerimi devirerek kalkmak için hareketlendim. "Hoş sohbetin sabah faciamı daha fazla perçinlemeden gide..."

"Orada bir şey söyledin," dedi Arion duraksamama neden olarak. Başını hafifçe kaldırıp bana yine alttan bir bakış attı.

Kafam karışırken afalladım. "Ne söyledim?"

Aramızdaki havanın ağırlaştığını hissettim. "Rhea'nın ölmesini dilediğini."

Ah. Beni sorgular gibi baktığında ağzım hafifçe aralık kaldı. Arion'ın Gordion nefretinin sebebi, başındaki kadındı; onun yönetimi ve adamlarının ailesine pusu kurması.

Omuz silktim. "Herkes annesinden hoşlanmak zorunda değil."

Bir süre beni yeniden değerlendirir gibi inceledi. *Sanki ilk kez görüyormuş gibi.* "Aynı şeyi dilediğim birinden nefret etmek anlamsız." Kılıcını silmeye dönmeden önce bana ters bir bakış attı. "Yine de bu, senden hoşlandığım anlamına da gelmiyor."

O kadar afallamıştım ki Skedwaller ikizlerinden Arion'ın bana karşı bir adım atması, sanki yaşadığım en inanılmaz şeydi.

Ben hiçbir şey söyleyemeden yerinden kalkıp kılıcını kınına soktu ve arkasını dönerek çadırlara doğru ilerledi. Onun arkasından sanki bir uzaylıyı inceliyor gibi bakarken arkamdan gelen sesleri duyunca başımı hafifçe çevirip Ardell'in bana yaklaştığını gördüm.

Ardell, üzerine sarındığı kürkün içinden kalın saç örgüsünü çıkardı ve bıçaklarından birini çizmesine yerleştirdi. Tek kaşını kaldırarak bana baktığında bomboş gözlerle ona karşılık verdim.

"Bakışlarını değiştirmezsen seni biz değil de kendin ele vereceksin. Gölge, birazdan burada olur."

Ben kardeşinin şokundaydım ama o bir önceki şokumu da hatırlatınca titredim. "Lanet olası kuş, birden ortadan yok oldu, gördün mü?"

"Neredeyse görünmez olabiliyorlar," dedi Ardell. "Havayla beslenir, ona karışmayı bilirler."

Duraksayıp ona birkaç dakika sessizce baktım. "Benden hoşlanmadığını biliyorum," dediğimde bakışlarını kaldırıp yüzüme dikti. "Yine de o gün, isteğimi geri çevirmediğin için teşekkür ederim."

O olmasa Elora'yı oradan almam mümkün değildi.

Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini kaçırdı ve sadece başını eğdi.

"Yine de bilgin olsun, beni ilk gördüğün gün *saçımı çektiğin andan beri* ben de senden hoşlanmıyorum."

Bana kaşlarını kaldırarak baktığında aramızda kısa bir duraksama oldu. Başını çevirirken çenesinin gülmek ister gibi titrediğini fark ettim, benim ifadem de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Beni öldürmeye ant içmiş Skedwaller'la arayı bir nebze de olsa yumuşatmam keyfimi yerine getirmişti.

Kısa süre sonra hepsi çadırları toplamaya başladı. Kaidan, kış uykusundan uyanmış bir ayı edasıyla başını kaşırken, "Savaşçı olduğum güne lanet olsun," diye söyleniyordu.

"Savaşçı onurun nerede senin?" diyerek ona çıkıştı Arion etrafı toplarken.

Blue, bana kısaca gülümsedikten sonra kahvaltılıkları hazırlamaya koyuldu. O sırada Kaidan çaktırmadan bana yaklaşıp ona Morian'da emanet ettiğim pembe kuvarsı uzattı. "Şu canımdan daha değerli taşı al da rahat edeyim."

Ona sırtarak taşı alıp cebime koydum.

Sonrasında Blue yiyecekleri dağıttı; peynir, ekmek ve elmadan oluşuyordu. Elmaları görünce mideme taş oturdu, iştahım neredeyse kapanmıştı. Falcon'la elmalar üzerine ettiğim sohbetler aklıma gelmişti.

Yine de üç günlük açlıktan sonra peynir ve ekmeğe gömülmeden edemedim. Yeme faslı bittiğinde Camilla, Ardell ve Blue'yla atlara doğru ilerleyerek erkeklerin çadırları toplamasını bekledik. Camilla'nın canı sıkkın görünüyordu, Sierra'yı elinden kaçırdığı için öfkesinin hâlâ dinmediğini görebiliyordum.

"Gölge nerede?"

Sorumu cevaplayan Ardell oldu. "Keşif için önden dolaşmaya çıkmış olmalı."

Herkesin işi bittiğinde Gölge tam vaktinde gelip siyah atı *Gölgeyle* önümüzde belirdi. Sedna'nın da ayaklarımın dibinde onu beklediğini görünce yere eğdiğim bakışlarımı kısıtım.

Kızıymış yılan seni.

Neyse ki Efendi'ye onunla konuşup konuşamadığını sorduğumda aralarında sessiz bir bağ olduğunu söylemişti. Yoksa Sedna'nın başına gelenleri patlatması kaçınılmazdı.

Diğerleri atlarına bindiğinde yüzümü biraz kaldırdım, bir süre de siyah atla baktım. *Bana bir at yoktu...*

"Blue ya da Ardell'le..."

Atın üzerindeki karartıdan boğuk bir ses yankılandı. "Yanımdan ayrılmayacaksın."

Yere atlayıp koluna dolanan Sedna'yı atın heybesine koydu. O içinde kaybolup uyumaya çekilirken ben hâlâ Gölge dışında her şeye bakıyordum.

Beni belimden yakalayıp ata oturttuğunda nefesim kesildi, yukarıdan ona bakmak zorunda kaldım. Siyah bir kürk giymişti, en azından soğuktan etkileniyordu da bizim gibi insani özellikler gösteriyordu. Arkamda otururken kollarını iki yanımdan uzatarak dizginleri tuttu.

Aramızda gerilen elektriği sadece ben hissetmiyordum, o da cızırdıyordu. Benim için birçok sırrı saklamış olsa da Efendi'sine bağlılığını hafife almamalıydım.

Neyse ki ata bacaklarımı iki yana açarak binmiştim. Altımda bir pantolon olması inanılmaz rahat hissettiriyordu, bir süre elbise giymek istemiyordum. Hızla yola çıktığımızda kürklerimizden dolayı bedenlerimiz birbirine pek değmiyordu, yine de arkamdaki varlığını yok sayamıyordum.

Rahat hissetmediğim bir sürenin sonunda gevşemeye başlayıp boş gözlerle yolu izledim. Dağ yolları engebeliydi fakat atlar hızlı manevralarla dörtnala koşarken zorlanmıyordu.

Sedna heybeden çıkıp sürünmeye karar vererek kucağımda uyuma gibi bir istek göstermemişi, yerinde kalmaya devam etti.

Stix de peşimizde miydi, bilmiyordum, görünürlerde yoktu. *Bu iki kaçığı bir araya getirmemeliydim.*

Neredeyse yarım gün boyunca yol aldık.

Kalçalarım uyuşmuştu ve kaslarım zonkluyordu. Normal yaşamımda elimi kessem ağlayacak biriydim fakat bir süredir delik deşik olup duruyordum. Yaralanmaya bile alışmışım, karnım atın her hareketiyle acısa da katlanılırdı. Yol boyunca bir süre ya soğuktan dondum ya da uyudum, belirsizdi. Sonunda akşam olduğunda dağ eteklerinden inip bir yerleşim alanına yaklaştık, o an gözlerim kocaman açıldı.

“Kaidan’ın geçmemek için ağladığı bataklığı bekliyordum.”

Gölge’ye seslendiğimde bana doğru eğildi, peçesi yanağıma süründü. “Önce başka bir işimiz var.”

“Burası neresi?”

Gölge dizginleri daha gevşek tutmaya başladı. “Veskar köyü.”

Köy, sanki rüzgârın hiçbir zaman dinmediği bir çıkıntının üzerine kurulmuştu. Sıkışık değildi, tam tersine gereğinden fazla açıktı.

Gölge atını yavaşlatıp arkadaki savaşçıların ona yaklaşmasını bekledi. “Blue, Camilla ve Ardell, siz burada bekleyin,” dedi. “Gözlerden uzak durun.”

Üç kadın başlarıyla onayladı.

Biz devam ederken onlar geride kalmıştı. “Neden kadınları geride bıraktın?” dedim yana eğilerek ardımıza bakarken. “Burada bir ayrımcılık kokusu alıyorum.”

“Burada yabancı kadınları ganimet olarak almak isteyenler çıkabilir.”

Şaşkın bakışlarım tekrar köye yöneldi. “Ben de bir *kadınım*.”

“Seni ganimet olarak vermeyi düşünüyorum.”

Söylediği şeyi birkaç saniye algılayamadım. Donmuş kirpiklerim aralandı, burun ucum bile ısınmıştı. “Ne?” dedim ona doğru dönmeye çalışarak ama kürkün içinde kaybolmuşum.

Güler gibi olduğunu dizginleri tutan kolunun titreşmesiyle anladım.

“O peçenin ardından boğuk sesinle yaptığın esprilerin anlaşılıyor.” Kürkün kolundan çıkardığım ellerimi titreyen kollarıma sürttüm. “Hava kadar soğuktu.”

Tekrar güldü.

Lanet olası, kara peçeli piç.

“Sen benim yanımdan asla ayrılmayacaksın.”

Kollarını sıkılaştırdığında varlığıyla beni sardı. *Pekâlâ, buna istekli değildim zaten.*

Nal sesleri donmuş toprağın üzerinde fazla net çıkarken tamamen köye girdik. Yollar genişti, iki at yan yana gidebiliyordu. Yanımızdan ilerleyen Arion temkinli gözlerle etrafı izliyordu. Evler yanımdan tek tek geçiyor, görünüşte hepsi birbirine benziyordu. Alçak değillerdi ve çatılar yana doğru eğimliydi. Kapıları uzun ve genişti, içeri girip çıkanlar devdi sanki.

Sokaklarda kimse yoktu, kapılar kapalıydı. Pencerelelerden sızan ışıklar olmasa yaşam belirtisi yok derdim. Gördüğüm kadarıyla Scathan köylerinde akşam vakti de pazar yerleri olurdu fakat burada öyle bir şeye rastlamadım.

Köyün girişine yakın, geniş bir alanda durduk. Herkes atlarından indiğinde Gölge de inip beni belimden tutarak yere bıraktı. Sedna hemen heybeden fırlayıp yerde gerinmeye başlamıştı.

Etraf hâlâ ıssızdı, sadece rüzgâr sesi duyuluyordu. “Neden kimse yok?” diye sordum.

“Bu soğukta ben de olsam evde kalırdım,” dedi Kaidan kahverengi kürküne sarınırken. Baltası arkasında asılıydı.

Gölge, üzerimdeki kürke uzanıp onu çıkarmaya başladığında boş bakışlarımı ona yönelttim. “Şimdi de beni donarak ölmeye mi bırakmaya karar verdin?” O bana aldırmadan kürkü eline alırken mırıldandım. “Yapmadığın şey değil.”

Kaidan, sessiz bir kahkaha attı. Arion bile pis pis sırıtıyordu.

İlk kaçma girişimlerimden birinde Gölge tarafından göle uçurularak sonrasında donmaya bırakıldığım gün, onların eğlencesi olmuştu.

İkisine de gözlerimi kısıtışında Kaidan boğazını temizledi fakat Arion pis pis sırıtmayı bırakmadı ve "Güzel günlerdi," diyerek iç çekti.

Ona neredeyse bir *chihuahua** öfkesiyle saldırıyorken Gölge bir baş hareketi yaptı ve ikisi de arkalarını dönerek bizden biraz uzaklaştı.

Ona baktığımda heybesini açıp içinden bir şeyler çıkardığını gördüm, sonra dönüp bana uzattı. Eldivenlerinin arasında duran siyah kumaş parçalarını öylece izledim.

Kaşlarımı çatarak uzattıklarını elime alınca bunların başlığı olan siyah bir pelerin ve peçe olduğunu fark ettim. Kirpiklerimin arasından ona alttan bir bakış attığımda bana yaklaşmıştı, sesi daha iyi duyuluyordu.

"Bir kara peçeliden daha sıkıntılı bir şey varsa o da iki kara peçelidir."

Odaklandığım yerden koptum, gözlerim elimdeki kumaşlara takıldı ama dalgın değildim. İçinde bulunduğum yer dağılmıştı sadece. Soğuk, taş zemin... Hepsi geri çekildi. Yerine başka bir şey geldi.

Scathan'daki Dowra sokakları.

Onunla iki kara peçeli olarak dolaştığımız anlar...

Bir anlığına omuzlarım gevşerken bakışlarım yumuşadı ve gülümsediğimi çok geç fark ettim. Ona baktığımda nasıl bir ifadesi vardı, bilmiyordum ama beni izliyordu.

"Belli ki burada da prenses olmayacağım."

* Küçük boyutları ve kısa tüyleriyle tanınan bir köpek ırkıdır. Küçük boyutlarına rağmen, büyük bir özgüvene sahiplerdir ve sahiplerine karşı son derece sadık olabilirler. -ed.n.

Gölge bir elimde tuttuğum peçeyi alarak burun hizama denk getirip saçlarımın arkasından bağlamak için bana yaklaştı. Kolları neredeyse beni sararken nefes almadan bekledim.

“Olmayacaksın.”

Peçeyi bağlayıp geri çekildiğinde ben de pelerini üzerime geçirip saçlarımı başlığıyla örttüm.

“Birazdan bir topluluğa gireceğiz, isimleri *Ulvenler*.”

“Morian’da gördüğüm *Vikingler* mi?” Peçenin ardından sesim boğuk çıktı, kumaş nefesimle dalgalandı.

Gölge, onlara Viking dediğimi duyunca başını hafifçe yana yatırdı ama soru sormadı.

“Scathan topraklarında yaşasalar bile bağımsızlardır. Bizimle savaşa katılma fikirlerini, başka cazip bir fikir değiştirmeden önce onlarla konuşmalıyım, bu sebeple buradayız.”

Anladığımı belirtircesine başımı salladım.

“Tehlikeliler ve anlaşılması zor usulleri var, bu yüzden bizim yanımızdan sakın ayrılma.”

Tekrar onayladığımı belli edercesine başımı aşağı yukarı salladım.

“Bana da bir isim verelim,” dedim birden. “Sen Gölge’sin. Ben de bir şey olmalıyım.”

Duraksadı.

Nefesimi çekerek düşünürken gözlerimi kısıtım. “Ne olabilir? Ne olabilir...”

“*Zaman*.”

Söylediği şeyi durunca ona bakakaldım. Sonra ufak bir çığlık atıp ayağımı yere vurdum. “Tanrım, bu mükemmel. *Gölge ve Zaman*,” dedim sırtarak fakat dudaklarım peçenin ardında kalmıştı. “Çok belalı bir ikili olduk.”

Gölge de sırtıyor muydu, bilmiyordum ama aramızdaki o gece başlayıp cızırdayan elektrikli gerilim büyük miktarda dağılmıştı.

"Gidelim," dedi kürkümü tekrar üzerime geçirmeden önce. Başıyla önden ilerlememi işaret etti.

Sırıtmaya devam ederek yürümeye başladım. Kaidan ve Arion peçeli halime uzun uzun göz süzdü.

"Bu belalı tip de kim?" dedi Kaidan. Kim olduğumu bilmesine rağmen yapay bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı.

Onlara çenemi yukarı kaldırıp dramatik bir poz verdim.

"Bana *Zaman* derler."

Kaidan ıslık çaldı. "Afil isimmiş."

Arion gözlerini devirdiğinde pozumu bozdum. Onlar Gölge'yle önden ilerlemeye başladıklarında Kaidan bana doğru eğilip fısıldadı. "Aramızda kalsın, ben de ondan pek hoşlanmıyorum."

"Yalnız olmadığımı bilmek güzel," dedim sarışın pisliği öldürme planları kurarak.

Bir süre boş sokaklardan geçtik ve diğer yapılardan farklı duran bir tanesine yaklaştık. İki katlı olacak kadar uzun ve fazla genişti. Duvarları kalın kütüklerden yapılmıştı, aralarında tek bir taş yoktu. Çivi başları bile gizlenmemişti.

İlk defa o zaman sesler işittim, gür bir uğultu halinde içeriden geliyordu.

Kaidan'ın yanımda gergin bir şekilde kıpırdandığını fark edince dönüp ona baktım. "Ne oldu?"

Kısa sarı saçlı kafasını sıvazladı. "Sanırım heyecanlandım."

Onun Ulvenlerden bahsederken nasıl da gıpta ettiğini hatırladım. Aynı tınıyla konuşmaya devam ediyordu.

"Asıl yerleşim yerlerini de görmek isterdim. Burası sadece küçük bir köyleri, yine de olsun, bu da bir şeydir."

"Onlara *hayran* falan mısınız?"

Kaidan, heyecanını unutup yüzünü buruşturdu. "Tuhaf lisanınla kafamı karıştırma zamanı değil."

Üflediğimde peçem nefesimle hafifçe kıpırdandı. “Yani onlara gıpta ediyor gibi görünüyorsun.”

“Onları görmedin mi?” dedi Kaidan geniş yapıya bakarak. “Vahşiler, çok güçlüler ve ölümden asla korkmazlar. Savaşarak ölmek onlar için bir onur meselesi.” Başını hoşuna gitmeyen tek bir ayrıntı varmış gibi eğdi. “Durduk yere birbirleriyle de savaşmayı seviyorlar, bu biraz tekinsiz bir yaşam şekli. Her neyse... O baltalarından birine sahip olmak için nelerimi vermezdim.”

“Gitmeden önce sana bir tane satın alalım o zaman,” dedim omuz silkerek.

Kaidan kaşlarını kaldırdı. “Onlardan silahlarını alamazsın, yabancılara vermezler. Her silah savaşçısına kutsaldır.”

Başıma bunun geleceğini bilseydim Vikingler dizisini bir bölüm izleyip bırakmazdım. Gerçekten.

“Ülfar, diye bağırdıklarını hatırlıyorum. Ulvenler de mi kurda dönüşebiliyor?”

Kaidan başını iki yana salladı. “Onlar Avcı değil. Bu kelime, onların kültüründe sürü, güç ve savaşçı ruhunu simgeler.”

Geniş yapının büyük, çiziklerle dolu ve tekrar tekrar oyulmuş görünen iki kanatlı kapısının önünde durduğumuzda asılı tabelayı okudum.

Kara Kupa Tavernası.

Gölge, çizmelerimin dibine geldiği sırada kısa bir an tabelaya göz süzdü. Ağır bir edayla elini kaldırıp büyüyle kanatların gıcırdayarak içeri doğru açılmasını sağladı.

Kapı açılır açılmaz kaba gürültüler sadece bir saniyede durdu; yüzümüzzeyse sıcak değil, koku vurdu. Ayırt etmem gerekirse eğer bira, is, ıslak yün ve demirin karışımıydı.

Gölge ağır adımlar atarak içeri girdiğinde Sedna onun yanından yürüyordu. Efendi'nin böyle zamanlarda yılanını göndererek

varlığını daha çok hissettirdiğini düşünüyordum. Gölge kılıcıysa Sedna kalkanıydı. Göz korkutucuydular.

Biz de onların peşinden ilerledik. Arion bir adım arkasındaydı, Kaidan'la ben de onun bir adım arkasından yan yana ilerliyorduk. Bizi izleyen yüzlere bakmaktan çekinerek Arion'ın sırtına bakıyordum. Ateşler vardı ama içeriği ısıtmakta pek iyi değillerdi.

Kalın kirişlerin arasından dümdüz yürüdüğümüzde Gölge durdu, biz de öyle. Sonunda cesaret edip bakışlarımı belli belirsiz etrafta dolaştırdım. Büyük masaların çevresinde oturmuş iriyarı, kürklü, uzun sakal ve saçlı adamları izlerken yutkundum. Morian salonunun büyüklüğü arasında bile cüsseleri fark ediliyordu fakat bu kirişlerin arasında resmen dev gibi görünüyorlardı.

Duvarlarda kalkanlar asılıydı ve silahları masaların üzerinde olmasa bile ulaşılabilir mesafedeydi. Eğlence mekânı olması gereken bir tavernada bile kalkan asıyorlarsa... *Pekâlâ*.

Biraz kenara çekilerek Gölge'nin önünde durup baktığı kişiyi görmeye çalıştım.

Adamın omuzları neredeyse öne doğru eğildiği masayı dolduruyordu. Bir elinde kocaman bir kupa tutarken biraz daha öne eğildi.

Gençti ama yüzünde sanki gençlik yoktu. Çenesi sert, bakışları keskindi. Arkaya doğru bağladığı uzun sarı saçlarından birkaç tel kulaklarının önünden serbest kalmıştı. Sakalı kısıydı ve çene hattını daha da sertleştirmişti. Üzerindeki kalın tuniği siyaha çalan bir griydi.

"Efendi'nin başsavaşçısı... Gölge," dedi derinden gelen bir sesle. "Gecikmedin. Bu iyi. Bazı dostluklar geç kalanı affetmez."

"Hersir'in kanı Eirik." Gölge'nin peçesinin ardından duyulan sesi puslu bir duman gibi etrafa dağıldı. "Bazı dostluklar geç geleni affetmez lakin doğru anda geleni tanırırlar."

"Hersir kim?" diye mırıldandım Kaidan'a belli belirsiz soku-larak.

Kaidan hipnoza girmiş gibi onlara bakarken bana eğildi. "Liderlerine *Hersir* denir. Eirik, onun oğlu."

Eirik ve Gölge birbirlerini süzerken ortamda çıt çıkmıyordu. Sedna'ya değen bakışları da fark ediyordum.

Eirik'in ağzı genişleyip boğazından gelen yırtıcı bir ses çıktığında onun Gölge'ye saldıracağını sandım fakat bardağını masaya vurarak kahkaha attı. Herkes gevşerken kadehler kıpırdanmaya başladı, onlar da güldü.

"Omuz omuza savaştık, Gölge," dedi Eirik. "Kanımız aynı toprağa aktı." Bakışlarını Gölge'nin üzerinde bir an daha tuttu, sonra çenesini uzun masaya doğru kaldırdı. "Öyleyse ayakta konuşmalım. Masama gel."

Taverna kısa sürede canlandı. Kapı kapanır kapanmaz gürültü yükseldi; kahkahalar, bardakların tokuşması, ağır adımlarla yere vuran çizmelerin sesi birbirine karıştı.

Gölge, çizmelerini yere sağlam basarak göz dolduran bir edayla gidip Eirik'in karşısına oturduğunda biz de tam arkasına ilerledik ve ayakta durduk.

Onlar konuşmaya başladığında gürültüden zor işitiyordum, zaten algım etrafı süzmeye yöneldi. Çalmaya başlayan müzik kaba, hızlı ve ritmi kalbe vuran cinstendi. Kadın savaşçıları da ayırt ettiğimde gözlerim başlığımın altında yuvarlandı. Saçları gelişigüzel toplanmıştı, kimi örgülüydü. Zırhlarını gevşetmişlerdi, deri kayışları omuzlarında metal tokalarla tutturulmuştu. Ben kürkün içinde küçücük kalırken onlar soğuktan etkilenmiyormuşçasına kollarını açmıştı, hepsi yara izleriyle doluydu.

Bir masada yuvarlanan kemik zırları gördüm. "Altı!" diye bağırdı onları atan. Kaybeden hiç itiraz etmeden... Bir boynuzdan içecek içti.

"Ne içiyorlar?" diye sordum Kaidan'a tekrar sokularak. Onun gibi Gölge ve Eirik'teydi, bu gürültüde onları nasıl duyuyorsa
ık.

"Arpa birası," dedi Kaidan.

Gölge ikram edilen içeceklerden içmedi. Arion ve Kaidan da. Ama ben bu yeni dünyaya dair her şeyi merak ediyordum, dilim dudaklarımda dolaştı. Devasa masanın kenarına yanaşarak boşta duran bir kupayı kapıp Kaidan'ın yanına tekrar yanaştım ve aramıza sakladım. İlgisi bende değildi, bu yüzden Arion'ın da geniş gövdesinden faydalanarak kürkümün içine iyice gömülüp peçemi hafifçe kaldırarak birayı yudumladım.

Ham ve topraklı tadı yüzümün ekşimesine neden oldu. Boğazımdan geçerken hafif bir acılık bırakınca öğürecektim ama felaket de susamıştım. Hazır fırsatını bulmuşken fazla abartmamak kaydıyla birkaç yudum daha alıp peçemi düzelttim.

Çaktırmadan bardağı tekrar yerine bırakıp eski pozisyonumu aldım. Kimse bana dikkat etmediği için şanslıydım, tabii bazı Ulvenler bana ara sıra kaçamak bakışlar atıyordu. Bir peçelinin daha *ne ayak olduğunu* değerlendiriyorlardı herhalde. Bakışlar, Gölge'nin yanında oturan Sedna'ya daha yoğundu.

"Sedna'nın dikkat çektiği doğru fakat biraz abartılı bakıyorlar sanki," dedim Kaidan'ın dibine girip.

Kaidan boynunu bana doğru eğdi ve ağzının kenarıyla konuştu. "Beyaz yılanlar onlar için bilgelik ve kadim güç demek. Tanrıların onları onun gözünden izlediğini düşünüyorlar." Biraz daha eğildi. "Bunu düşünmeyenler de kendilerine saldırmayan bir yılanı öldürmez, bu onlara lanet getirir."

Sedna'ya bak sen... Burada Efendi koltuğuna oturmuştu.

Ne kadar süre geçti bilmiyordum, bir yerden sonra sıkıştığımı hissettim. *Kahretsin*. Bu zamana ait en büyük sıkıntı tuvaletti. Kalelerdekine zaten alışmamıştım, bir de ormanda mahremiyetimi koruyup ağaç diplerinde yapmaya çalışmak zaten zordu. Sabah kimse uyanmadan işimi halletmişim fakat tüm gün yolculuk yapmaktan buna bir daha fırsatım olmamıştı. İçtiğim biranın da mesanemi doldurması elbette kaçınılmazdı.

Kıpırdanarak bir süre daha bekledim. Bacaklarımı birbirine bastırdım. *Lanet. Lanet.* Şu anlamadığım konuşma bir an önce bitebilir miydi artık.

Kaidan'ın kolunu dürttüğümde tekrar bana doğru eğildi. "Tuvaletim geldi."

"Biraz daha dayan."

Kahretsin. Biraz daha dayandım ama durum vahimleşiyordu.

Tekrar Kaidan'ı dürttüğümde nefesini vererek önündeki Arion'ın kulağına fısıldadı. Sarışın savaşçı dönüp dik dik bana baktığında başlığımın altından ona baygın bir bakış attım. Bıkkın bir nefesle önüne dönüp eğilerek Gölge'nin kulağına mırıldandı.

Aynı döngü terse doğru gelirken Kaidan, "Gölge, dayanmanı söyledi," dedi.

Bacaklarım artık içe doğru kıvrılmaya başlıyordu. "Eğer tuvalete gitmezsem altıma yaparım ve itibarımızı toparlamak için Efendi'nin buraya bizzat gelmesi gerekir." Başımla işaret ettim. "Söyle!"

Kulaktan kulağa giden döngümüz tekrar sürdü. "Tuvalet üst kattaymış. Sana eşlik edeceğim, sakın yanımdan ayrılma," dedi Kaidan, Arion'ın söylediği şeyden sonra. Ellerimi teslim oluyor gibi kaldırdım.

Teşekkürler Tanrım.

Kaidan, beni yanında tutarak yürümeye başladı. Neyse ki o da bu adamlar kadar iriydi, beni ustaca kamufle ediyordu. Bir köşeden üst kata çıkan dar merdivenleri tırmandık.

Tavernanın üstü, alt kattaki eğlenceyi çevreleyen ahşap bir dolaşımdı. Uzun yürüyüş yolu, salonu tepeden dolaşıyordu. Kenardaki ahşap tırabzandan hafifçe eğildiğimde Gölge ve Eirik'in durduğu masayı görebilmiştim.

Burada ışık daha loştu. Uzun yürüyüş yolu boyunca birkaç masa serpiştirilmişti. İnsanlar ayakta duruyor, kupalar dolaşıyor, gürültülü sesler çıkıyordu. Köşelerde büyük kirislerin oluşturduğu

aralıklar vardı, tam kapalı değildi ama içerisi de seçilmiyordu. Kaidan'la yöneldiğimiz yer de kirişlerin arasında perde niyetiyle asılmış kumaşla ayrılmış, küçük bir odaydı.

"Burası mı?" dedim perdeye bakarken. Kaidan başıyla onayladı. *Mahremiyet yine koşarak uzaklaştı.*

Yüzümü buruşturarak kürkümü çıkarıp tutması için Kaidan'a verdim ve perdeyi açıp içeri girdim. Ses yalıtımı elbette yoktu, alt kattaki gürültüyü eksiksiz duyuyordum. Kenarda bırakılmış boş kupalara göz süzdüm, tahta bir oturağın ortasındaki oval deliğe baktım ve kenardaki bir sepet dikkatimi çekti. İçine eğilip baktığımda kaşlarım çatıldı. Elimi atıp tuttuğum şeyi inceledim ve perdeyi hafifçe aralayarak Kaidan'a gösterdim.

"Bu ne?"

Arkası dönük Kaidan boynunu hafifçe çevirerek tuttuğum şeye baktı. "Kurutulmuş yosun." Boğazını temizledi. "Temizlenmek için."

Elimdeki *tuvalet kâğıdına* bakarken perdeyi kapattım. *Süper. Gerçekten.*

O kadar zorlandım ki... Oturmadan işemeye çalışırken erkeklere lanetler okudum, yosunla temizlenirken biraz daha lanetler yağdırdım. Tam işim bitmişti ki yaptığım akrobatik hareketlerden mi ya da yosun mevzusundan mı bilinmez belli ki tansiyonum düşmüştü, yalpaladım.

Başımı silkeleyip perdeyi araladığımda, "Kaidan, birkaç yudumla bile bir biranın bana çarpmış olma ihtimali..." demiştim ki Kaidan'ın fazla değil, birkaç adım ötede bir şeye baktığını gördüm. Ben çıkınca dönüp bana baktı ve tam yanıma gelecekken ben onun yanına ilerledim. Duvar kenarına bırakılmış bir baltayı incelediğini anladığımda güler gibi oldum.

İlerideki masalara göz atıp ona iyice yanaştım ve elindeki kürkü alıp giydim. "Hadi bir kere tut. Kürk cüssemi büyütüyor, ben seni saklarım."

Donakalırken bunu mümkünmüş gibi bile görmüyordu. İtiraz etti. "Sana onlar için silahın ne anlama geldiğini..."

Başımı savurup baltayı işaret ettim. "En azından bir dokun. Bu fırsatı bir daha yakalayamazsın. İçinde kalmasın." Arkamı dönüp onu duvarla arama aldım. Kaidan, tereddüt etti. Ayağımı geriye atıp onun bacağına vurdum. "Acele et!"

Sonunda dayanamayıp eğildi. O baltayla aşk yaşarken ben de masalara göz gezdiriyordum. İlerideki masadaki grup bilek güreşi yapıyordu. Kıran kırana mücadele etmelerini izlerken ayaklarım istemsizce çalan şarkıda ritim tutmaya başladı. Bilek güreşini biri kazanınca hepsi ayağa kalkıp ellerini yukarı kaldırdı.

Pardon. *Silahlarını.*

Kazanan turuncu saçlı adam iki yana açtığı kollarıyla bir gövde gösterisi yapıp, "*Baltamı getirin!*" diye bağırdı. Bakışlarım onun baltasını ararken...

Dizimi arkaya kırıp Kaidan'a tekme attım. "Bırak. Bırak. Bırak!"

Kaidan panikleyip baltayı anında bıraktı. Tam bize doğru yönelen adamlardan birini görünce Kaidan'ı kolundan tuttuğum gibi solumuzda kalan kirişlerin oraya çektim. Devasa kirişin diğer tarafındaki masaya dizilmiş adamlar, aniden yanlarına girişimizle duraksayarak bize baktı. Onlar da belli ki zar oyunu oynuyordu.

Kaidan'ın göğsü aldığı nefesle şişerken suratı dondu, ben neyse ki peçemin ardında kalıyordum. Panikle ne yapacağımı bilemerek *biz dostuz!* deme isteğiyle doldum.

Sessiz geçen birkaç saniyenin sonunda eğer peçem olmasa ahmakça ve şimdi sıçtık der gibi sırtıttığımı görebilirlerdi. Kolumu kaldırdım ve kürkün içinden çıkardığımı yumruğumu sarsakça savurup Vikinglere dair tek bildiğim kelimeyi bağırdım.

"*Valhalla!*"

Duraksadılar.

Kaidan nefesini tuttu.

Bravo, koca çocuk. Önümde o kadar adam doğradın sen, kendine gel!

Başlar hafifçe sallandı, dudaklar aralandı ve dişlere görünürken hırlayacaklar sandım ama gülmeye başlayıp kupalarını masaya vurdular ve ayağa kalkıp hep bir ağızdan bağırdılar.

“Valhalla!”

Nefesimi gürültüyle verdim, neyse ki onların sesi bastırmıştı. Kaidan hâlâ put gibi duruyordu. Tam rahatlayıp onlar eğlenmeye başlarken sıvışmamız gerektiğini söyleyecektim ki...

Biri durup diğerine, “O bardak benimdi,” dedi. Herkes yine duraksamıştı.

Neden durdunuz şimdi? Alt tarafı yanlış bardaktan içti adam...

Adamın yüzü dehşet bir hızla kızışırken bardağı diğerinden kaptı ve boğazının derinlerinden gelen bir sesle, “Bu bardak, babamın son içkisini taşıdı,” dedi içene göstererek.

Hımmm.

Karşısındaki boynunu yana eğip kütürdetti. “Ölüler artık içmez, Asgeir. Bırak da biz içelim.”

Kaidan’ın belli belirsiz kolumu yakaladığını hissettim.

İlk darbe Asgeir’den diğerine patlayan bir yumruk oldu.

İçki havaya savruldu, masa hızla devrildi, biri sandalyeyle bile düşmüştü. Ahşap, kemik zarlar, hepsi aynı da havadaydı. *Yok artık.*

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki takip etmek mümkün değildi. Kimin kime vurduğu karışmaya başlarken Kaidan kolumdan yakalayıp beni kırıların arasından diğer tarafa çekti ama bizden önce o kısma uçan bir adam daha vardı. Yanımızda yere düştüğünde diğer masadakiler de onu gördü.

Arkamızdaki kavga bu tarafa taşınırken Kaidan’la beraber kalamıştık. *Diğerlerine ne olduysa* onlar da birbirine girmeye başladı. İçkilerin dalga dalga yere aktığını gördüm. Ayaklar kayıyor, sandalyeler devriliyor, biri duvara çarpıp *gölüyordu.*

Kaidan, bir küfür mırıldandı. Önüme geçmedi ama itilmemi engellemek için omzunu bana verdi. Kargaşa arasında beni çekiştirerek aşağı inen merdivenlere yöneldi. Onun omzuna da biri çarpınca neredeyse üzerime devrilecekti.

Bir adam savruldu, tam yanımdan geçmişti. “Bakma,” dedi Kaidan fakat elbette ki baktım. Adamın dişi yerdeydi.

Kaidan bir anda araya kaynayıp biri tam üzerine devrildiğinde parmakları kolumdan çözüldü. Ufak bir çığlıkla, *neyse ki peçemin arasından çıkan tiz sesi sadece ben duymuştum*, savrulan bedenler arasında eğilip bükülerek kaçmaya çalıştım.

Tamam, Morian’da çok daha kötü bir savaşın ortasında kalmıştım ama burada durum bambaşkaydı. Öldürmek için değil, ölüme yaklaştırmak için birbirlerine girmişlerdi. Büyü mü yapsam, zamanı mı durdursam, ne yapsam bilemedim. Sadece reflekslerimi takdir edebildim, birçok yumruktan eğilerek ve üzerime düşecek bedenlerden kenara çekilerek kurtuldum. Daha rahat hareket etmek için kürkü omuzlarımdan attım. Ortamın rehavetine kapılıp gaza gelerek yere düşen birinin kafasına tekme bile atmıştım. O her ne kadar benim tekmemi hissetmeyip algılamasa da güzel stres attırmıştı.

Tırabzanlara yaklaştığımda göz ucuyla aşağının da karıştığını gördüm. *Size ne oldu şimdi?*

Eğleniyorlar mıydı dövüşüyorlar mı, belli değildi.

Koştuğum için birden içkili zeminde ayağım kaydı. Bir omuz yanlışlıkla bana çarpınca dengemi bozdu. Öne doğru yalpaladığımda karnım tırabzana çarptı. Oradaki yaram sızlarken tam doğrulacağım sırada biri arkadan tekrar bana çarpınca omuzlarım vücut dengeme ağır geldi, ağırlım da eklenince yarı yarıya aşağı sarktım. Tahterevallı gibi vücudumun iki ucu bir aşağı bir yukarı sallanırken gözüm karardı.

Bedenimin ağırlığı bir anda öne yığılmayı seçti. Kısa, peçemin arasından savrulan bir çığlıkla...

Aşağı düştüm.

Kırılacak kemiklerle dolu bir sona yaklaşırken refleks olarak gözlerimi yumdum ama çarpma olmadı.

Tam yere çarpacakken biri beni belimden yakaladı. Hızlı, sert ama kontrollüydü. Sırtım yere değmedi, onun yerine ağırlığımı bir anda başka bir bedene akımtı. Görmüyordum ama kimin kucağında olduğunu biliyordum. Alnım göğsüne değerken kalbinin sesi fazla netti.

Önce tek gözümü açtım, sonra diğerini. Başımı hafifçe doğrultup Gölge'nin kara peçeli suratına baktım.

Bir an öyle kaldık. Gürültü devam ediyordu ama sanki bizim dışımızdaydı, her şey bir uğultuya dönüştü.

Peçemin ardından gevşekçe güldüm.

Nefesini verdiğiğinde onun peçesi kıpırdandı.

Hemen savunmaya geçtim. "Yemin ederim, benim suçum değildi!"

Belimdeki eli sırtıma doğru tırmandı ve beni daha sağlam kucakladı. "Seninle başıma öyle bir bela aldım ki..."

Kavgayı yararak benimle beraber ilerlemeye başladığında Sedna da sürünerek yanımızda geliyordu. Kargaşa ona çarpmıyordu, biri yanımızdan uçarken ustaca kenara çekilip tekrar aynı vakur adımlarla çıkışa doğru yürümeye başladı.

"Ben yapmadım diyorum," diye söylendim. "Hepsi yok yere birbirine girdi."

Taverna kapısı büyüyle açıldı ve dışarı çıktığımızda arkamızdan kapandı.

"Kaidan ve Arion içeride kaldı," derken onun omzunun üzerinden arkaya bakıyordum. "Kaidan felç geçirmiş olabilir."

"Arion halleder," dedi Gölge benimle ilerlemeye devam ederken. "Birazdan gelirler."

“İçeride ne oldu öyle? Adam sırf kendi kupasından içki içti diye diğerine saldırdı. Diğerlerine ne oldu anlamadım bile.”

“Onların neyden ateş alacağı bilinmez. Aynı zamanda eğlence anlayışları bu, birazdan normale dönüp içmeye devam ederler.”

Vay be.

Kahkaha attığımda vücudum onun kucağında gevşedi. “Efendi bu sporu Scathan’a getirmeli. Stres atmaya birebir.”

Başını sabır dilenir gibi kısa bir an gökyüzüne kaldırdı.

“Ne? Tuhaf sözlerimden hoşlanmıyor muydun?” dedim omzumla göğsünü dürterek.

“Sadece ölümün kıyısında dolaşmadığın zamanlarda.”

Omuzlarımı içe büküp kucağına kıvrıldım. “Eh, öyle bir zaman yok.”

Yere inebilirdim ama o beni bırakmamıştı, benim de inetim yoktu. Kollarında sırtımı geriye doğru eğip başımı aheste aheste gökyüzüne çevirdim. “Eee işe yaradı mı? Ulvenler savaşa katılacak mı?”

Gökyüzü açıktı, yıldızlar parıl parıl parlayarak göze tatlı bir manzara sunuyordu. Bana birini hatırlıyordu.

“Katılacaklar,” dedi Gölge.

Geriye sarkmış başımla yıldızları izlemeye devam ettim ve bir anda dudaklarımdan benim bile beklemediğim bir soru döküldü.

“Efendi nerede?”

Onu görme isteğim sesimden anlaşılmış mıydı, bilmiyordum ama Gölge’nin belimi tutan kolunda küçük bir kıpırtı oldu. Birden nefesimi tutarak başımı doğrulttum ve gözlerimi önümüze diktim. Yolumuzu görmüyordum bile.

“Neden sordun?”

Gölge’nin kulağımın dibindeki peçesinin ardından gelen soruyu duyunca bozuntuya vermeden, “Onun *tatlı* yüzünü görmek için abırsızlanıyorum da ondan,” dedim.

Gölge’nin beni tutan kolu seğirdi.

Bir kahkaha attım.

"Söylediğimin doğru olmadığını *tatlı yüz* dememden de anlamışsındır," dedim. "Ona kesinlikle *tatlı* denemez. Sadece Morian'a gittiğim için beni gözleriyle kesmeye başlayacağı anın ne zaman geleceğini merak ettim."

Gölge beni kucağında taşımaya devam ederken *ki çoktan bırakabilirdi*, onun göğsüne baktım. Gözlerimi görmesi ne hissettiğimi ele verebilirdi. *Efendi'yi görecekim anı iple çektiğim gerçeğini...*

"Bu yüzden mi onunla karşılaşmaktan çekiniyorsun?"

Etrafa bakındım, boş gözlerle... Çevremde olan biteni görmüyordum bile.

"Kendi isteğimle gittiğimi düşünüyor olabilir."

Morian'dayken rüyama ilk girdiğinde ona ağzıma geleni saymıştım...

"Gerçek ne öyleyse?"

Gölge'nin sorusuyla kaşlarım hafifçe çatıldı, yüzümü ona çevirdim. Kalbim sorusuyla ağırlaşırken her zaman yaptığım gibi kaçmak oynadım. "Önemi var mı?"

Sorduğum sorudan anında pişman oldum. Gölge bir şey söyleyecekse de duymak istemiyordum. Önemi olması beni yaralardı.

İşaretparmağımı onun başlığının altına sokup alnını itekledim. "Şu lanet olası gözlerin bile karanlıkta kalıyorken seninle sohbet etmek çok zor. Yüz ifadeni göremiyorum."

İlk defa tenine dokunmanın şoku, yaptığım hareketin bilincine varınca geldi. Parmağım seğirirken elimi anında çektim ve yüzümü tekrar yürüdüğümüz yola çevirdim.

Teni... Soğuktu.

Parmağımın ucu hâlâ karıncalanıyordu. Vücudumdan süregelen enerji akımı bir kez daha şoka girmeme sebep oldu. Soğuk teninin bende etkisi yakıcıydı, alev alacağımı hissettim.

Tıpkı Efendi'sinin bana hissettirdiği gibi...

Tanrım.

İki adamdan da aynı elektriği almam normal miydi?

İkisinden de etkilendiği için vücudumu bıçaklamak, kalbimi de kendi avcumla sökmek istiyordum. İğrenç biriydim.

Birden bir evin önünde durduğumuzu fark ettiğimde algım dağıldı, kendime lanet okumayı bıraktım.

Duvarları kalın çam kütüklerinden yapılmış bir evin önünde duruyorduk. Kapısı yüksek, neredeyse iki insan boyutuna yakındı. Çevrede başka ev yoktu, diğerleri biraz uzakta konumlanmıştı.

Gölge, büyüyle kapıyı açıp eşikten geçtiğinde içerideki sıcak hava bizi karşıladı. Benimle beraber önce dar ama yüksek tavanlı antre görevi gören bir geçişten yürüdü. Işık burada azdı, sadece içeriden gelen ateşin titrek yansıması duvara vuruyordu.

Duvara çakılı tahta askılar, asılı kürkler vardı. Asılı kalkanlar ve postlara göz gezdirdim. Antreyi geçince ev bir anda genişledi. Bir şömine görmeyi beklerdim fakat ortada, boylu boyunca uzanan uzun bir ateş çukuru vardı. Üzerinde zincirle asılı kazanlar, yanlarında kararmış taşlar duruyordu.

Gölge ilerleyip beni üst üste serilmiş postlardan oluşan alçak yataklardan birine oturttu. Ona soru sorar gibi baktım.

“Sabaha kadar burada konaklayacağız. Yıkanmak, ısınmak ve dinlenmek için.”

Ağzım açılıp kapandı. Sonra dayanamadım. “Sadece sen ve ben mi?”

Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken yanaklarım alev almaya başlamıştı. O sırada evin açık kapısından içeri gelen sesleri işittim. Lanet olsun. *Rezil oldum.*

Gölge'nin lanet olası kaşlarının kalktığına emindim.

Bozuntuya vermeden boğazımı temizleyip postlara yayıldım. “Sadece senin peçeli suratınla aynı evde kalmak sıkıcı olurdu.”

Keskinlikle sırıtırıyordu.

Oturma odasında beliren Ardell, Blue ve Camilla ilk olarak etrafı inceledi, sonra bakışları bize döndü.

"Kızlar!" dedim kollarımı iki yana açıp. "Sizi gördüğüme çok sevindim!" Hepsi bana aval aval bakınca peçeli ve başlıklı olduğumu hatırladım. "Ben Zaman," dedim iki yana açtığım ellerimle durmaya devam ederken.

"Ro..." Blue birden sustu. Bana az kalsın diğerlerinin yanında da Ross diyecekti.

"Prenses?" diye sordu Camilla onun yerine.

Başlığı indirip peçeyi de çıkardıktan sonra sııttım. "Ta kendisi."

"Siz dinlenin," dedi Gölge kapıya doğru yürümeye başlarken. "Biz sonra geliriz."

O çıkıp gittiğinde kızlar hâlâ bana bakıyordu. "Muhtemelen Ulvenlerin arasında ezilen Kaidan'ın parçalarını toplamaya gitti."

Camilla güler gibi oldu. Akrep'in yüzünün yumuşadığını gördüğüm ilk andı. "O aptal onlara tapıyor."

"Aslında sen de onlara fazlasıyla benziyorsun," dedim Camilla'ya. "Kaidan'ın sana da tapması gerekiyor."

Blue, muzip bir tavırla dudak bükerek içeri girdi. "Tapıyor zaten. Sürekli Camilla'ya meydan okuması bu yüzden." Üzerindeki kürkü bir köşeye atıp silahlarını da tahta bir masaya bıraktı.

Diğerleri de aynısı yapmadan önce Camilla dik dik Blue'ya baktı. "Arion'ın da sana ne kadar taptığını konuşmamızı ister misin?"

Harika. Kız gecesi! *Hepsi silahlı, adam kesen ve büyüleri göt yakan cinsten kızlar...*

Blue'nun yüzü hemen değişirken Ardell'in de Camilla'ya bakıp sııttığını gördüm. Tanrım. Kendi aralarında böyleler miydi? Beni hep kaçak prenses olarak görüp yanımda insan azmanı gibi davrandıkları için bu kadınları objektif değerlendirememiştim.

Ve onlara yakın olmamak, bağlanmamak için.

Fakat bunun için artık çok geçti.

Ben üzerimdeki kürkü ve pelerini çıkarıp rahatladım. Ayağa kalkıp geniş adımlarla turlayarak evi incelemeye başladım. Yukarı çıkan merdivenlere göz gezdirdikten sonra geniş alanın solunda kalan mutfığa doğru ilerledim. Mutfığı ayıran şey kapı değil, yüksekçe bir eşikti. Duvara yakın taş tezgâhın üzerindeki kesme izleri ve yağ lekelerini inceledim. Raflar alçaktı, birçok kupa sıra sıra dizilmişti. *Umarım bunlardan biri de bir babanın son içkisini taşımıyordur...*

Mutfağın en karanlık, serin köşesinde gördüğüm fiçılara gözlerim takıldı. Sonra bakışlarım tezgâhın üzerinde duran kil sürahiye takıldı.

Camilla ve Blue bir tartışmaya girmiş gibiydi. “Kızlar! Tartışmayı kesin, müthiş bir planım var!” diyerek onlara seslendim. “Biriniz bana yardım edebilir mi?”

Fıçıya ilerleyip onlardan birini bekledim. Gelen Camilla oldu, eh, en iyi tercih. Kol kasları erkekleri bile korkuturdu.

“Sürahiye içki doldurmama yardım eder misin?” dedim ona yavru köpek bakışları atarak.

Neyse ki Camilla şeytani bir sırıtişla bana yaklaşıırken, “Buraya dinlenmeye geldik, içmeye değil,” diye söylenen Ardell’i duymazdan gelmişti.

Dört tane kupayı kaptım, Camilla da sürahiyle yanıma geldi ve ateş çukurunun yanından geçtik. Kupalara arpa birasını doldurduktan sonra birini elime alıp havaya kaldırdım.

“Benim geldiğim yerde yaygın olan bir şey vardır,” dedim hepsine tek tek bakarak. “Kız gecesi!”

Hepsi bana öylece baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. “Birbirinizle kavga etmeyin, asıl kavgamız erkeklerle! Ve onlar burada değilken bizim için eğlence zamanı!”

Yine bana baktılar.

"Blue eminim ki içince Arion'a daha iyi saydırabilirsin. Ve sen Ardell, *Zenon* iblisini unuttuğunu sanmıyorum. Sana geçirdiği darbelere lanet etme zamanı, değil mi?" Camilla da bana bakarken hafifçe duraksadım. "Senin için de kime istiyorsan ona lanet okuruz."

Kısa bir duraksama daha...

Sonra hepsi sert yüzlerini yumuşatan şeytani gülümsemeler eşliğinde kupaları alıp havaya kaldırdı. "Tokuşturun!" diye bağırdım ve bocalasalar da bana uyup kupaları tokuşturdular.

Biradan hepimiz büyük yudumlar alırken gözlerim karşı duvara asılı telli çalgı aletine kaydı. Kupayı bırakıp ilerleyerek onlardan birini elime aldım, at kılı teller gerildiğinde çıkan ses pürüzlüydü. Yanında asılı olan davulu da indirdim.

"Efendi'nin yaptığı gibi büyüyle bunları çalabilir misiniz?"

Afallasalar da Blue dudak büküp omzunu kaldırıp indirdi. Ardell usul usul başını iki yana salladı. Camilla tepkisiz kalınca tüm gözler ona çevrilmişti.

Ardell ona kaşlarını kaldırdığında Camilla boğazını temizledi. "Ne?" dedi omuz silkerek. "Savaşçıyım diye müzikten hoşlanamaz mıyım? O büyüü öğrenmiştim."

Sırtarak onun yanına ilerleyip çalgı aletlerini yere bıraktım. Camilla boğazını temizleyip gözlerini aletlere dikti ve bir süre onları izledi. Tam yapacağını düşündüğüm sırada büyüün ortamdaki havada hafifçe titreştiğini hissettim. Artık algım çok daha açıktı.

Aletler kendi kendine çalmaya başladığında Blue'yla bir çığlık atıp neşelendik. Kupaları tekrar kaldırıp tokuşturarak içtik, içtik ve Blue'yla dans etmeye başladık. Bir yerden sonra Camilla ve Ardell de kafalarıyla ritim tutmaya başladı. Onların da yüzleri yumuşamıştı.

Blue'yla kollarımızı bağlayıp birbirimizin etrafında döndük, ellerimizi çırttık. Ardell ve Camilla'ya ilerleyip ellerinden tutarak onları da kaldırdım. Hareket etmediler, kalçamla kalçalarını ittirdim. Blue, kolunu Camilla'ya dolayıp onu döndürdü.

İçtik, içtik ve içtik. Alkol iyice kanımıza karıştıktan sonra Ulvenlerin ağır içkisi, sert kadınların bile ritimlerini artırdı. Kahkahalarla postlara yığıldılar. Müzik bittiğinde nefes nefese ateş çukurunun taş duvarına çıktım. Elimde kupayla bir parmağımı kaldırıp konuşmaya başladım.

“Evet, Ardell, ilk lanetini oku!”

Ardell hafifçe kızaran yanağıyla çenesini ovuşturdu. Gözleri keskinleşirken dişlerini sıkıyordu. “O piç kurusu Avcı’yı siyah kuyruğundan tutup geberteceğim!”

“Lanet olsun sana Zenon!” diye bağırdım.

Camilla ve Blue da beni tekrar ederek bağırdı. Kupalardan içki içildi.

“Sıra sende Blue!”

Blue, içkiden hepimizden çok etkilenmiş görünüyordu. “Beni hafife aldığı için Arion’ı sarı saçlarından yakalayıp geberteceğim!”

“Lanet olsun sana Arion!” diye bağırdım.

İkizi Ardell de dahil hepsi hep bir ağızdan aynısını bağırdı. Bu kahkaha atmama neden oldu.

“Sıra sende Camilla!”

Camilla elinin tersiyle ağzını sildi. “O, kanı bozuk Sierra’yı doğduğu güne pişman edeceğim!”

Pekâlâ... Burası çok hassastı. Camilla’nın uğradığı ihanet herkesin üzerine bir ağırlık çökmesine neden oldu. Yine de gevşeyen ortamı dağıtmamak adına tekrar bağırdım.

“Kanı bozuk Sierra’ya lanet olsun!”

Diğerleri de bağırdı ama yüzler biraz olsun düşmüştü. “Sıra sende,” dedi Blue.

“O, yeşil gözlü iblis Efendi Nightingale’i o *güzel, yumuşak*, gece karası saçlarından yakalayıp tahtına mihlayacağım!”

Birden bağırdığım sözleri duyan üçlü donakalıp bana baktı. Ku-

dam elimde ben de onlara baktım. Ben bile bunları söyleyeceğimi ilmiyordum.

Elbette, *Efendi Nightingale'e lanet olsun!* sözleri duyulmadı.

Onun yerine hafifçe büyüyen gözlerle soluma bakıyorlardı. Blue'nun iç çektiğini fark ettim. Başımı ağır ama çok ağır bir şekilde o yöne çevirince...

Arion ve Kaidan'ın donmuş halde bana bakmalarından daha önemlisi ortalarında Gölge'nin duruyor olmasıydı.

Kaidan, açık kalan ağzını eliyle kapattı.

Alkol birden mideme oturunca hıçkırdım ve ağır ağır elimi indirdim. Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada dengemi kaybettim, arkaya doğru devrilip ateş çukuruna düşerek kızarmış bir hindiye dönüşeceğim sırada Gölge büyüyle beni kendine çekti.

Havaya uçan bedenim tam onun önünde dikilince kupa da elimden düştü. Tekrar hıçkırdım.

Ortamda ölüm sessizliği kol gezerken, "Partiyi bozdunuz," dedim aptal gibi sırtarak.

Gölge, karanlıkta metal bilyeleri andıran gözlerini bana dikmişti.

"Parti ne be?" Kaidan elinin ardından yarım ağız Arion'a fısıldadı.

"Bu kadar eğlence yeter," dedi Gölge. "Sabah yola çıkacağız."

Herkes anında hareketlenip kendilerine uyuyacak bir yer bulurken ben itiraz ederek bir adım geriye attım. Birden Gölge beni yakalayıp omzuna attı ve üst kata giden basamakları çıkmaya başladı.

Dar ama dik merdivenleri çıkarken homurdanıyordum. Sesler aşağıda kalmıştı, ateşin çıtırtısı bile uzaktan ve bastırılmış geliyordu.

Üst katta tavan alçalırken ışık olmadığı için el yordamıyla Gölge'nin sırtına vurdum. Perdesiz pencereden sızan ayışığıyla aydınlanan bir odaya girdi, beni üst üste serilmiş postlardan birinin üzerine attığında nefesim kesilmişti.

"Kaba Gölge, tekrar hoş geldin," dedim istemsizce kıkırdarak. Beni fırlatmasına sinirlenmem gerekiyordu ama lanet olsun, sarhoştum. Posta biraz daha yığılarak ona aşağıdan bir bakış attım. "Efendi'ne de laf ettirmiyorsun."

“Sarhoş ağzının pisleşmesine alışkınım,” dedi peçesinin ardından.

Onun yanında bir kere daha sarhoş olmuştum, bunu anımsamak tekrar kıkırdamama neden oldu. “Efendi’n bir iblis. Al işte, tekrar söyledim.”

“Ayrıca saçları *güzel ve yumuşak*.”

Tükürüğüm boğazıma takılırken öksürüp dirseğimden güç alarak doğruldum. Gözlerim kısılrken onun karanlıkta kalan silüetine baktım. “Keyfimi kaçırıramazsın.”

“Şu an keyfini kaçırmak için yanıp tutuşuyorum.”

Birden benim üzerine yığıldığım postların kenarına oturunca vücudumu ondan biraz daha uzağa çektim. “Ne yapıyorsun?”

“Burada uyuyacağım,” dedi üzerindeki kürkü bir köşeye atarken.

“Beni huzursuz etmeye mi çalışıyorsun?” Elimle onun omzunu ittirdim. “Efendi’ne iblis dedim diye sana ne oluyor? Onun kardeşi misin, doğru söyle!”

“Belki de öyleyim.” Beni sallamadan kemerindeki bıçakları da yere koydu.

Nutkum tutulurken bir iki saniye nefessiz kaldım. *Bu gerçek olabilir miydi?*

“Benimle kafa buluyorsun.” Soluğum gibi sesim de kısılmıştı.

“Belki de.”

Yanıma uzandığında kocaman gözlerle ona baktım. Sonra onun beni rahatsız etmesine izin vermek yerine gözlerim sinsice kısılrken ben de yan uzanıp kırdığım dirseğimle elimi yanağıma dayadım.

“En çok hangisine bozuldun? Efendi’nin iblis olmasına mı, saçlarının güzel ve yumuşak olmasına mı?” Parmağımla omzunu dürttüm. “Kızdın mı, kıskandın mı?”

Güler gibi oldu. Omzunun hafifçe titremesinden anladım.

Kaşlarımı çatarak ona bakarken ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum ama nafileydi. Nereden anlayacaktım, adam içinde kapalı kutudan daha belirsiz bir şey taşıyordu.

Sırtüstü uzanıp derin bir nefes verdim. Başım deli gibi dönüyordu, bilincim gitgide karman çorman bir hale geliyordu.

“O gün, beni senin beklediğini sanıyordum.” Birden dudaklarımdan dökülen fısıltılı kelimeler, zaten sessiz olan odada resmen yankılandı.

Gölge, kıpırdamadı ama başını belli belirsiz bana çevirdiğini fark ettim.

“Sierra, *senin* beni beklediğini söylemişti. O yüzden onunla Dowa’ya gittim.” Duraksadım. O günü hatırlayınca boğazımda yutulması güç duygular birikiyordu. “Falcon, senin kılığına bürünmüştü.”

O kadar uzun süren bir sessizlik oldu ki... Sonunda Gölge’nin karanlık sesi duyuldu.

“Onu, ben mi sandın?”

Güldüm. “Hayır. Peçesini ve başlığını çıkardı, onu ilk gördüğüm anda sen olmadığını içten içe anladım, bunu sonradan fark ediyorum. Seni görmesem de bilmiyorum... O sen değildin. Öyle hissetmedim.” Dudaklarımı büktüm. “Zaten o sırada, bana Morian Efendisi Falcon Sarpedon olduğunu söyledi.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Bunu bilmene rağmen onunla gitmeyi seçtin.”

Söylediği söz omuzlarıma konan koca birer yükü. Suçlamak için değil, gerçeği öğrenmek için sorulan bir soruydu.

Alkol iyice mayışıp kendimi kaybetmeme sebep olurken kelimeler düzensizleşti. “O anda değil,” diye mırıldandım. Sesim karanlığa karışıyordu, dönen başım dayadığım elimden düştü ve alnım Gölge’nin koluna gömüldü.

Nefesim düzensizdi, dudaklarım konuşmak için kıpırdandı ama neredeyse posta gömülmüştüm. İstemsizce biraz ona sokuldum.

“Özledim,” diye mırıldandım bilinçsizce. Bir an kaşlarım çatıldı, sanki karanlıkta *onu* arıyor gibiydim. Yanımda değildi,

biliyordum. Yine de elim farkında olmadan boşluğu yokladı. *Onun* yerine elim Gölge'nin gövdesinde duraksadı.

Kasıldığını fark ettim ama bunu algılasam bile hareketlerimi kontrol edemiyordum.

"Neyi özledin?"

Gölge'nin karanlıktan daha koyu sesi kulağımda dolaştı. Biraz daha ona sokuldum ve nefesimi çektim. Kokusu olmadığı için varlığı daima sorgulanıyordu.

"Seni..."

Evet, yalan değildi.

Gölge'yi tarifi imkânsız bir şekilde özlemiştim. Karnındaki elimin altında gerilen kaslarını hissettim.

"Ve Scathan'ı... Savaşçıları."

Bu da yalan değildi.

"Tek bir kişiyi saymadın," dedi Gölge, karanlıktan daha koyu bir sesle.

Aynı karanlık beni yavaş yavaş yanına alırken tek bir his kalmıştı, özlemin tuhaf bir şekilde güvenli ağırlığı. Yine de asıl özlediğim kişiyi dile getiremedim. Bu halimde bile beni korkutan bir histi.

"O hariç," derken sesim iyice kısılmıştı, son kelimelerim nefesimle karıştı.

Hayır. Scathan Efendisi'ne olan dayanılmaz özlemimi karanlıkta, zihnim uyuşmuş halde bile itiraf edemezdim. Ağlama isteğiyle dolarken yüzüm buruştu ve başımı biraz daha posta doğru gömdüm.

Bir kere daha... Yanımdaki peçeli savaşçının gölgesine sığındım. Beni gerçeklerden saklamasını umdum.

Kişilik Bölünmesi

Fall Out Boy – The Phoenix
*Billirsin, şarkının başlamasını beklerken,
Zaman sürünerek ilerler.*

Arion Skedwaller

Arion, oturduğu postun üzerinden odanın en uzak köşesindeki mavi saçlı Nemf'e bakıyordu. Blue yeni yıkadığı saçlarını tararken Arion gözlerini ondan alamıyordu. Camilla çoktan uyumuştı, Ardell de bir köşede sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapatmıştı. İkizi her zaman tetikte uyurdu, çocukluklarından beri bu özelliği değişmemişti.

Ateş çukurundaki alevlerin ışığı kısılmıştı, çıtırtıları artık daha az duyuluyordu. Kaidan, postun diğer ucunda uzanmış haldeyken diziyle Arion'ın sırtını dürtüklledi.

"Benim yerime onunla uyumak ister misin?"

Arion, başını çevirip arkasında uzanan Kaidan'a ters ters baktı. "Kes sesini de uyu."

Kaidan kollarını başının altında birleştirdi. "Sen böyle tepeme tünemişken nasıl uyuyabilirim?" Diziyle Arion'ı tekrar dürttü. "Git konuş onunla da sen de rahatla, ben de."

Arion'ın gözleri istemsizce tekrar odanın diğer ucuna çevrildi. Ateşin ışıkları Blue'nun ıslak mavi saçlarında parlıyordu.

"Ne konuşacağım?" diye sordu kelimeleri ağzının içinde geveleyerek.

Kaidan, derin bir nefes verdi. "Elbette senden bir kadına kur yapmanı beklemek ahmaklık olur." Arion ona tekrar ters bir bakış

atınca Kaidan sırttı. "En azından ona karşı biraz da olsa dürüst ol. Dört gündür kıvranıp duruyorsun, sürekli gizli gizli onu izliyorsun." Kaşları havalandı. "Seni sevmese de en azından nefret etmeyi bırakır belki."

Arion'ın çenesi kasıldı. Önünde birleştirdiği ellerini ovuştururken Kaidan'ın sözleri canını sıkıyordu.

Blue, ondan nefret ediyordu.

"Eğer bir hamle yapmazsan kızı başkası kapar. Sen de böyle uzaktan dikizlemeye devam edersin," dedi Kaidan. "Fark etmediy-sen söyleyeyim, savaşçıların çoğu ona hayran."

Arion'ın önce yüzü dondu, sonra kaşları istemsizce çatılarak Kaidan'a baktı. "Kim ona hayran?" Sesindeki keskinlik Kaidan'ın sırtmasını genişletti.

"Sana isim vereyim de adamların belası ol, değil mi?" Diziyle bu sefer daha güçlü dürttü. "Git konuş, beni de rahat bırak ki güzel bir uyku çekeyim."

Arion sinirlendi. Bu ihtimali hiç düşünmemişti. Blue'nun bir başkasıyla olma düşüncesi âdeta kılıcı gibi keskin bir hisle kalbini hedef almıştı. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı, Kaidan'ın arkadan pis pis ona sırtıttığını ona bakmasa da biliyordu.

Ateş çukurunun kenarından yürüyerek ağır adımlarla posta oturan Blue'ya yaklaştı. Blue saçlarını taramayı bırakmış, yatmak için hazırlanıyordu. Arion tepesinde dikilince bakışları yukarı doğru kalktı.

Soru sorar gibi kendisine bakınca Arion tam arkasını dönüp geldiği gibi gidecekti ki duraksadı. Gözlerini kısa bir an kaçırdı, sonra tekrar ona çevirdi. Eliyle çenesini ovuştururken, "Biraz..." dedi. Duraksadı. *Lanet olsun.* "Konuşalım."

Blue yüzünü biraz daha kaldırıp kısa bir an ne duyduğunu an-naya çalıştı. Bakışları sertleşti, çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı. *nuşabilir miyiz, demen gerekiyor."*

Arion bocalıyordu. *Aptal gibi bocalıyordu. Harika.*

Boğazını temizledi. Şu an onunla didişmek için doğru zaman değildi. "Tamam. Biraz *konusabilir miyiz?*"

Arion'ın geri adım attığını fark eden Blue'nun dudakları aralandı. İtiraz etmeye hazırlanıyor gibi göründü önce fakat kelimeleri asılı kalmış gibi bekledi. Sonunda derin bir nefes verip ayağa kalktı.

Arion yana çekilip ona eliyle dış kapıyı işaret etti. Blue kısa bir tereddüdün ardından önden ilerlemeye başladı. Arion yerdeki iki kürkü de alıp birini üzerine geçirirken onun peşine takıldı ve dış kapıdan çıktılar.

Gece fazlasıyla soğuktu. Blue'nun arkası dönükken omuzlarını biraz daha topladığında Arion elindeki kürkü onun omuzlarına bıraktı. Blue donup kalmıştı. Arion onun önüne geçerek kollarını da içinden geçirmesini sağladı, her hareketi yavaştı ve onun gözlerine bakmıyordu. Kokusu şimdiden burnuna dolmaya başlamıştı. *O kadar güzeldi ki...*

Sonunda geri çekildiğinde aralarında biraz mesafe açıldı, Arion işte o zaman onun yüzüne bakabildi.

Blue hâlâ temkinliydi ama aynı zamanda şaşkındı da. Ayışığı yüzünün yarısını aydınlatıyordu. Gündüzki halinden farklı görünüyordu böyle, daha keskindi. Sonunda kollarını gövdesinde birleştirip derin bir nefes verdi, soluğu bir buhar olarak havaya karıştı. "Dinliyorum," dedi gardını düşürmeyerek.

Arion boğazını temizledi. Konuşmaya başlarken onun gözlerine bakmaktan kaçındı. "Söylemek istediğim... Ben..." Tekrar boğazını temizledi, sesi normalden daha boğuk çıkıyordu. "Seni hiçbir zaman küçümsemedim."

Cümle geceye bırakılmış bir taş gibi ortalarına düştü. Arion bile şaşkındı, yirmi dört yıllık hayatında ilk defa böyle bir an yaşıyordu. Kadınlarla arası Remus'unkinden bile kötüydü. İşin aslı, hiçbir kadınla birlikte olmamıştı. Aşka hiç vakti yoktu, bedensel şeyler de ilgisini çekmiyordu. Bunun bir savaşçının kalbinin böylesi bir hisle

yumuşamaması gerektiği için olduğunu düşünüyordu... Fakat bir süredir farkında olduğu bir gerçekle inancı sarsılmıştı.

Aslında, Blue yüzünden böyleydi.

Onu ilk gördüğü zamandan beri belli ki aklını onunla bozmuştu.

Bunu kendine bile bu kadar uzun zaman sonra itiraf etmişken Blue'nun hemen kabullenmesini beklemiyordu ama artık onu kırmak da istemiyordu. Morian'da ne kadar eşsiz bir varlık olduğunu bir kere daha ispat etmişti.

Arion, ondan bir ses gelmeyince başını kaldırmadan sadece bakışlarını onun yüzüne doğru yükseltti.

Blue'nun gözleri büyüdü, çok az, fark edilmeyecek kadar. Kaşları havalandı, sanki duyduğunu bir an yanlış anlamış gibi. Sonra çenesi gevşerken dudakları hafifçe aralık kaldı.

"Başına bir şey mi düştü senin?"

Blue, birden başını geriye atıp kısa bir kahkaha attı. Sesi kulağa hoş gelmişti ama eğlendiğini gösteren bir kahkaha değildi, daha çok alay doluydu.

"Morian'da yaptıklarımın sonra bunu söylüyorsun." Dişlerini göstererek sırtırken daha çok diş biliyor gibiydi, ona üstten bir bakış attı. "Sana Nemfleri hafife almamanı söylemiştim. Yeteneklerimden haberin bile yok senin."

Arion yüzünü kaldırıp omuzlarını dikleştirdi ve derin bir nefes verdi. Sonunda bocalamayı bırakıp ne söylemek istiyorsa onları dile getirmeye başladı. "Evet, bu doğru. Haberim bile yoktu," dedi Arion. "Haberim olsaydı bile huysuz davranmaya devam ederdim. Bunun sebebi seni hafife almam değil. Senin için..." Kelime boğazına takıldı.

"Benim için ne?" dedi Blue kızgın bakışlarını sürdürerek.

Arion başını çevirip gözlerini kısarak etrafa bakındı. "Endişeleniyorum."

Büyük bir sessizlik olduğunda Arion cesaretini toplayıp bakışlarını ona çevirdi.

Blue'nun yüzünde artık sertlik yoktu. Yerini, hazırlıksız yakalanmış bir şaşkınlık almıştı. Bir anlığına savunmasını nereye koyacağını bilemeyen birine benziyordu.

Blue başını çok hafifçe geri çekti. Bu bir geri adım değildi, daha çok duyduğunu tartmak isteyen birinin refleksi idi. Gözleri kısılıp tekrar açılırken kafasında hızlıca bir şeyleri yeniden düzenlediği belliydi.

Arion, devam etmesi gerektiğini anladı. "Doğru duydun," dedi derinden gelen bir sesle. "Sadece doğan gereği senin savunmasız kalacağından endişelendiğimi düşünüyordum, savaşmak sizin tabiatınızda yok."

Ona doğru istemsiz bir adım attı.

"Hep bunun Nemf olmanla alakalı olduğunu düşündüm fakat Morian'da büyük işler başardın. Sen olmasaydın içeri giremeyebilirdik. Güçlüsün, savaşçı olmaya uygunsun. Fakat değişmeyen bir şey var ve Morian'dan çıktığımızdan beri bunun farkındayım; ne kadar yetenekli olursan ol, senin için yine endişelenirim. Ne kadar iyi at sürersen sür, düşebilirsin diye seni izliyorum. Çalılar yüzünü çizdiğinde sürekli oraya bakıyorum. Savaşta sonra solgun ve yorgun görüldüğün için bir şeyler yemen gerektiğini, dinlenmen gerektiğini düşünüp duruyorum."

Kendi farkındalığını dile döktükten sonra üzerinden kalkan yükü derin nefesiyle soğuk havaya bıraktı.

"Sadece... Sen olduğun için böyle hissediyorum. Nemf olmanla bir ilgisi yok." Başını yana çevirip onun konuşmasını beklerken gerilerek çenesini sıktı.

Bir ses gelmeyince hafifçe yüzünü çevirip ona baktı.

Blue, kısa ve kesik bir nefes aldı. Dudaklarının kenarı titrerken ne bir gülümseme ne de öfke vardı, sadece beklemediği bir cümleyle karşılaşmış birinin şaşkınlığını yaşıyordu. Bakışları yere kayıp

sonra yeniden Arion'a döndü. Bu dönüşte sorgu değil, anlama çabası vardı.

Arion anladı ki aralarındaki duvar tam yıkılmamıştı belki... Ama ilk kez çatlamıştı.

"Beni de sizden biri olarak kabul ettiğine sevindim," dedi Blue sonunda. "Sonunda dışlanmış hissetmeyeceğim, beni de diğerleri gibi önemseydiğini bilmek güzel. Dürüstlüğün için teşekkür ederim." Hareketlendi. "Artık uyusam iyi olur, erken yola çıkacağız. İyi geceler."

Blue hızla arkasını dönüp evin kapısını açarak içeri girdiğinde Arion olduğu yerde kalakalmıştı.

Diğerleri gibi önemseydiğini bilmek güzel mi?

Yüce olanlar adına! Arion, onu özel olarak önemsiyordu!

Donuk bakışları kapıya saplanmış halde orada dikilirken kapı açıldı ve Kaidan meraklı gözlerle dışarı çıktı. Arion'ı bir heykel gibi orada dururken görünce havaya kalkan kaşlarıyla yanına yanaştı.

Arion hâlâ kapıya bakıyordu. Kaidan elini onun gözünün önünde salladı. "Soğuktan mı dondun, yoksa Blue ışık topuyla seni felç mi bıraktı?"

Arion, kapıya bakmayı sürdürdü.

"Ne oldu anlatsana?" diyerek onu dürttü Kaidan.

Arion, bir büyü'nün etkisine kapılmış gibi bilinçsizce ona konuşmayı anlattı. Gözleri hâlâ kapıda donmuş kalmıştı. Kaidan, bir ıslık çaldı.

"Bu sözler senden mi çıktı?"

Arion sonunda kendine gelip kaşlarını çatarak ona baktı ve omzundan itekledi. "Onun dediğini duydun mu?" dedi hayretle.

"Şoka girmiştir," dedi Kaidan omuz silkerek. "Kolay olacağını mı sandın? Onu kaleye geldiğinden beri itip kakıyorsun. İlanışkını elbette anlamadı."

"İlanışk etmedim," dedi Arion itiraz ederek.

Kaidan sırtıttı. "Etsen bile yine böyle arkasından donup kalırdın. Senden nefret ettiğini tekrar söylemem gerekiyor mu?"

Arion bu sefer çizmesiyle onun dizine bir tekme attı. "Sen uyuymayacak mıydın? Yok ol."

"Meraktan uyuyamadım," dedi Kaidan ve tam o sırada dış kapı hızla açıldı. Büyüyle açıldığını fark ettiklerinde ikisi de oraya bakakalmıştı. Arion, *Blue mu geldi* diye heveslenirken birden Gölge fırtına gibi dışarı çıktı.

Duraksayıp Arion ve Kaidan'a baktı.

Sonra başını çevirip evin sağ tarafına ilerlerken daha karanlık bir noktaya geçti ve Arion'la Kaidan yavaş adımlarla ilerleyip meraklı gözlerle onu takip etti. Gölge, başlığını indirip peçesini çıkardı. Orada bulduğu bir kütüğün üstüne oturduğunda siyah eldivenlerini de çıkarıp dirseğini dizine koyarak ellerini siyah saçlarından geçirdi.

Efendi Nightingale, sinirli görünüyordu.

Kaidan ve Arion kısa bir an birbirlerine baktı, sonra tekrar ona döndüler.

Efendi, başı yere eğik halde kendi kendine güldü.

Kaidan ve Arion yine birbirlerine baktı. Sonunda Kaidan, gevşek ağzını açacak cesareti bulabildi. "Bir Efendi'yi bile böyle delirten tek bir şey olabilir: kadın." Arion'ın omzuna vurdu. "Senden daha kötü görünüyor."

Arion nefesini verip onu bakışlarıyla tersledikten sonra Efendi'ye döndü. "Ne oldu?"

Efendi, kendi kendine tekrar güldü. Onu hiç böyle görmemişlerdi.

"Prenses bir şey söylemiş," diye Arion'a yarım ağız fısıldadı Kaidan.

Efendi başını kaldırıp sabır dilenir gibi gökyüzüne bakarak nefesini verdi. Arion tekrar ne olduğunu sorduğunda uzun süre tepki

vermedi, sonunda ağzını araladığında daha çok kendi kendine konuşuyor gibiydi.

“Gölge’yi özlemiş,” dedi ve gözlerini ikiliye dikti. “Sizi bile özlemiş.”

İkili önce bir tepki vermedi, sonra Kaidan sırtıttı. “Aramız çok iyi lakin Arion’ı bile özlemesine şaşırdım doğrusu.”

Arion onu nefessiz bırakma isteğiyle savaşıp Efendi’nin devam etmesini bekleyerek tek kaşını kaldırdı.

“Sadece *beni* özlememiş.”

Sözleri havada asılı kaldığında çevrede bir sessizlik oldu. Bu zamana kadar Efendi’yle bir kadın hakkında böyle bir sohbetin içinde bulunmamışlardı. İki savaşçı da tuhaf bakışlarla birbirlerini süzdükten sonra bozuntuya vermeden boğazlarını temizledi. Efendi’nin kendilerine ilk defa bu kadar açık olduğu bu anı, bozmak istemiyorlardı.

Sonunda Kaidan kafasını kaşıyarak, “Ama seni özlediğini söyledin,” dedi.

Blake, dişlerini bilerken yeşile dönen gözleri ayışığında keskinleşti. “*Gölge’yi* özlemiş dedim.”

Kaidan kafası karışmış gibi, “E sen o değil misin zaten,” dediğinde Arion gözlerini kapatıp soluğunu bıraktı.

“Efendi’yi değil, Gölge’yi özlemiş,” dedi Kaidan’ı aydınlatmaya çalışarak.

Kaidan’ın kaşları kalkarken dudakları titredi. Nefesini tutup yanağını şişirdi, uzun bir an öyle bekledi ve sonunda soluğunu gürültüyle verirken gülmemeye çalıştı.

“Şu an kendi kendini mi kısıkanıyorsun, Efendi?”

Arion’ın da gülme isteği yükseliyordu ama Efendi sinirli görüldüğü için Kaidan kadar şuarsuz davranmadı. Efendi’nin prensese olan ilgisini pek tabii anlamıştı, yine de tam olarak nasıl bir ilgi olduğu kestirilemezdi. Önceden olsa bu durum Arion’ın canını

sıkardı lakin artık prenesten o kadar da nefret etmiyordu. Rhe-a'nın ölümünü dileyen biri... Onun düşmanı olamazdı.

"Kıskanmak mı?" Efendi'nin sesi o kadar boğuk, o kadar tehlikeli çıkmıştı ki Kaidan'ın nutku tutuldu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Bir Efendi'yle erkek sohbeti etmek fazlasıyla zor ama görünen o ki... *Prensesi Gölge'den* kıskanıyorsun, Efendi."

Kaidan birden alnının ortasına siyah bir dokunacın çarpmasıyla geriye savruldu, zar zor ayakta kalmıştı. Efendi, siyah dokunaçlarını avcuna geri çektiğinde Kaidan eliyle alnını tutarak tekrar birkaç adım atıp olduğu yere döndü.

"Gölge'yle daha iyi anlaşıyorum," diye homurdandı Kaidan.

Efendi, dudaklarını birbirine bastırıp başını eğerek yine sabır dilenir gibi nefesini verdi. Bir başkası onunla böyle konuşsa belki de canından olurdu fakat Efendi, yakın savaşçılarından Kaidan'ın kişilik özelliklerini baskılamaz, onu başkasına çevirmeye uğraşmazdı. Sadece ara sıra öfkelenir, ona küçük cezalar verirdi.

Kaidan her ne kadar bu durumu eğlenceli bulsa da işin aslı Blake, ikisi birdendi. Yetiştirilirken annesi onu ilmek ilmek işlemişti, tahta çıktığında da sorumlulukları benliğine kazımişti. Fakat Arion onun talim alanındaki hallerini de hatırlıyordu. Kimseyle konuşmazdı, soylu olduğu her halinden belli sessiz bir gözlemciydi fakat Arion ve Ardell'le samimi olduktan sonra onlara diğer yönlerini de göstermişti. Bazen kaba laf dalaşlarına girer bazen şakalaşırlardı.

Vahşi tarafını Gölge'yle maskeleymişti, soylu tarafıysa tahtta oturuyordu.

Arion bir peçesi olmasa da kendini onun gibi hissetti, savaşçı maskesinin ardında yatan farklı bir insan vardı.

"Öyleyse madem kıskanmıyorsun, şunu söylememe izin ver. Belki de prenses, Gölge kişiliğinden hoşlanıyordur."

Kaidan... Sus, seni geri zekâlı.

Arion, maalesef ki omuz omuza savaştığı aptal arkadaşını bu sefer gerçekten kara büyüyle kaybetmek üzere olduğunu düşündü fakat Efendi'den bir tepki gelmedi. Gözlerini bir noktaya dikerken Kaidan'ın sözlerini gerçekten değerlendirdiği belliydi.

Gerçekten de kendi kendini mi kısıkanıyordu?

Yüceler adına.

Efendi'nin durumu kendisinden çok daha beter bir halde olabilirdi.

Beklenmedik Yolculuk

Steelfeather – Can You Feel It Coming
*Biliyorum, bu ufukta daha fazlası var,
Ve içimde yükselen bir fırtına var.*

Rosanna Camborne

Gün aydınlandığında her şey çok hızlı gerçekleşti.

Blue beni sarsarak uyandırıp önce yemem için peynir ekmek verdi. Gözlerim kapalı yedikten sonra sürüyerek yıkanmam için banyodaki kovanın önünde oturduğunda hâlâ akşamdan kalmaydım. Suyu tasa koyarak başımdan aşağı her akıttığımda gecenin anısı bir bir zihnime düştü.

Başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatarak çılgılığımı yuttum.

Gölge'ye onu özlediğimi söylemiştim. Dahası, Scathan'ı ve savaşçılarını... Utancımdan başımı duvara birkaç kere vurdum.

Sonunda yıkanmayı bitirip Ulvenlerden aldıkları kıyafetlerden birini giymeye çalıştım; kalın, koyu renkli bir tunikti ve kumaşı soğuğu geçirmeyecek kadar da sağlamdı. Göğüs kısmı geri kayışlarla tutturulmuştu, belimde geniş bir deri kemer vardı. Kemerden sarkan küçük keseye pembe kuvars taşı koydum. Koyu keten pantolonu da giydikten sonra aşağı inip hazırlıklarını bitirmiş savaşçılara baktım.

Ardell ve Camilla dünkü eğlencemizi hatırlayınca boğazlarını temizledi. Evet, fazla alkolle dağıtılan kız gecesinin sabahı genelde bazı utanç verici anlara şahit olurdu. *Benim Efendilerine lanet okumam gibi...*

Erkekler burada değildi, dışarıda bekliyorlardı.

Hepimiz dışarı çıktığımızda bekleyenlerin sadece Arion ve Kaidan olduğunu gördüm, Gölge yoktu.

Arion, bize bakmadan arkasını dönüp yürümeye başladığında Blue yanımda kıpırdandı. Diğerleri de ilerlerken biz biraz arkalarında kaldık.

Bir süre yürüdükten sonra Blue'ya bakarak kaşlarımı çattım. "Neden nefesini verip duruyorsun?"

Blue, dudaklarını bastırıp omuz silkti.

Biraz daha yanına sokuldum. "Gölge nerede?"

"Bilmiyorum, uyandığımdan beri onu görmedim."

Bu sefer sürekli derin nefes verme sırası bendeydi, hava soğuk olduğu için çevremizde dolaşan beyaz dumanı Blue ve ben sağlıyoruz. Sonunda atların olduğu yere geldiğimizde Kaidan'ı kolundan tutup çektim ve Gölge'yi bu sefer de ona sordum.

Kaidan boğazını temizledi. "Köyün çıkışında bizi bekliyor olmalı."

Kaidan, atının eyerini düzeltirken gergin görünüyordu. "Herkesin suratsızlığını anlıyorum, akşamdan kalmayız. Arion'ın her zamanki hali. Fakat sen neden böylesin?"

"Lanet olası bataklık yüzünden."

Ah... Yine o konu. Kaidan, en başından beri söylenip duruyordu, ben de gerilmeye başlamıştım ama aklım Gölge'nin gidişindeydi. *Lanet olsun, neden sürekli bana bozulduğunu hissediyordum?*

Ona güvendiğimi söylediğimde bozulmuştu. Onu özlediğimi söylediğim için bu sefer resmen kaçmış gibi görünüyordu. Beni bir saniye yanından ayırmazken savaşçılarla bırakması, daha da karamsar hissetmeme neden oldu.

Gölge olmadığı için ben de Blue'nun önüne oturdum.

Blue'ya, "Gölge benden kaçmış gibi hissediyorum," dedim köyün içinden atlarla ilerlemeye başladığımızda.

Blue kulağıma yaklaştı. "Neden, ne oldu?"

"Onu özlediğimi söyledim. Yine güzel bir şey söyledim diye kendini kaybetti herhalde."

Blue, merakla bana daha çok sokuldu. "Ross, yine devamında bir şey daha söylemiş olabileceğini hissediyorum."

Soğuktan akmaya başlayan burnumu çektim. "Scathan'ı ve savaşçıları özlediğimi de söyledim." Başımı eğerek Blue'nun atının yelelerine yüzümü yaklaştırdım. "Pekâlâ, sen de duydun işte. Hepinizi özledim."

Blue'nun arkamda mest olduğunu, neşesinin tekrar yerine geldiğini hissedebiliyordum. "Bu, bize artık alıştığın anlamına mı geliyor?"

Maalesef ki...

"Geri döneceğimi düşünerek hepinizden uzak durmaya çalıştım, sen hariç. Sen kabuğumu yok sayıp sürekli kırdın. Evet, size alıştım ve geri döndüğümde ne yapacağımı bilmiyorum."

Hâlâ geri dönme fikrim olduğunu duyan Blue'nun üzerine tekrar kasvet çöktü. "Nereye dönmeyi düşünüyorsun, Ross? Gordion artık senin için güvenli değil gibi görünüyor."

Cevap vermedim, yüzümü atın yelelerine daha çok gömdüm. "Her neyse," diye homurdandım. "Gölge'nin bu sözlerime bozulmasına anlam veremiyorum."

"Hâlâ bir devamı olabileceğini düşünüyorum."

"Bu sefer devamını hatırlamıyorum. Sarhoştum, Blue." Bir süre düşündüm... Düşündüm ve düşündüm. Tam köyün çıkışına yaklaştığımızda doğruldum ve gözlerim kocaman oldu. "Ah..."

"Ne? Ne oldu? Hatırladın mı?"

Boğazımı temizleyip gözlerimi sanki biri beni izliyormuş gibi kaçırdım. "Bir şey daha söyledim sanırım." Blue nefesini tutup beklerken bu sefer derin bir sesle devam ettim. "*Hepinizin arasında... Sadece Efendi'yi özlemediğimi söylemiş olabilirim.*"

Blue, nefesini gürültüyle verirken öksürdü.

“Buna neden bozulsun ki?” Savunmaya geçerek kürkün içinden çıkardığım elimi savurdum. “Bunlar kardeş de benden mi saklıyorsunuz?”

Blue, dizginleri daha sıkı tutarken beni yerimde sabit tutmaya çalıştı. “Aralarındaki bağ kardeşlikten öte olabilir.”

“Ne demek istiyorsun?” Kaşlarım çatılırken ona dönmeye çalıştım ama beni kollarının arasına sıkıştırıp yüzüne bakmamı zorlaştırdı. Kıpırdanıp durduğu için ofladım. “Biri Efendi’n, diğeri de komutanın olduğu için seninle erkek sohbeti bile yapamıyorum.”

“Bunu daha sakın bir zamanda konuşuruz,” dedi kulağıma doğru. “İkisine karşı hislerini bir teraziye koymamız gerekiyor gibi görünüyor.”

Evet, aşk konusunda bir terapiye ihtiyacım vardı. Blue belki hislerimi anlamamda yardımcı olabilirdi. “Bunu en kısa zamanda yapmalıyız ve mümkünse bana büyüsel bir antidepresan yapılmalı. Durumum iyiye gitmiyor.” Elim kaldırdım. “Sakın bana *antidepresan* ne diye sorma.”

Kesin kafası karışmıştı ama tuhaf laflarıma da en çok alışan oydu.

“Her neyse, söyle bakalım, senin neyin var?”

Blue, yine derin bir nefes verdi. Onu bir kere daha zorladığımda sonunda ağzındaki baklayı çıkardı.

“Arion dün benimle bir konuşma yaptı,” dedikten sonra detaylarıyla her şeyi anlattı. Önce kaşlarım havalandı, sonra sırtmaya başladım. Hatta kısa bir kahkaha attım.

“O zorba sonunda doğru yolu buldu.” Sırtmaya devam ederken, “Sen gidince yüzünde oluşan ifadeyi görmek isterdim,” dedim. “Blue, bebeğim, işin aslı o ahmağın sözlerini çok yanlış anlamışsın.”

“Ne?” dedi Blue. “Neresini yanlış anlamışım? Beni sonunda kaullendiğini söyledi işte. Yine de bu hemen kalbimi yumuşatmadı. illardır onun sivri diliyle uğraşıyorum.”

“Şimdi beni iyi dinle. İnsan kendi hayatında olanlara yakından baktığı için bazen net göremez, belki doğru değerlendiremez. Fakat bir başkasının hayatında olup biteni uzaktan izlerken daha iyi görebilir. O yüzden, kendi aşk hayatım bok çukurunda olsa da seninkini gayet net görebiliyorum.”

Blue’nun kafasının karıştığını dizginleri tutan elinin kasılmasından anlayabiliyordum.

“Bir savaşçı olduğu için hep ketum olmayı seçmiş ki bu benim geldiğim yerde savaşçı olmasalar bile bazı erkeklerin sergilediği bir tutum. Ben küçükken benden hoşlandığını sonradan öğrendiğim bir oğlanın tek yaptığı, saçlarımı çekip beni ağlatmaktı.”

Blue, sözlerimi algılamaya çalışırken ona dönüp omzumun üzerinden yan bir bakış attım. Yanakları ya soğuktan ya da sözlerimden kızarmış görünüyordu. Tekrar önüme dönüp sııttım.

“Ketumluğunu bozmadan sana sürekli sataşması, ilgini çekme arzusundan. Ve sana olan hislerini kendisinden bile gizlemeye çalışıyordu. *Kısacası o ahmak senden çok hoşlanıyor.*”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Yüceler adına,” diye soludu Blue.

“Yine de hemen yumuşama. O pislik sürünmeyi hak ediyor,” diye homurdandım. “Sakin bir zamanda bu konuyu da deşmeliyiz.”

Blue kıkırdadı, ben de güldüm.

Bu kıza baaaaayınılıyordum.

Köyden çıktığımızda önümüzdekiler atlarını hızlandırdı, biz de peşlerinden dört nala ilerlemeye başladık. Kürküme sarınıp donan burnumu çekip durdum. Toprak, neredeyse fark edilmez bir eğimle yukarı doğru tırmanıyordu; rüzgâr tepenin yamacında daha sert esiyor, taşıdığı soğuk kemiklerime işliyordu. Sonra istemsizce başımı kaldırdım.

Ve o an...

Dünya tek bir çizgide ikiye ayrıldı.

Sırtımı iyice arkamdaki Nemf'e yaslariken taş kesilmiştim. İlk tepkim inkâr oldu. *Değil*, dedim içimden. *O olamaz.*

Ama kalbim, zihnimden önce tanımıştı onu.

"Bu..." Dilim ağzımın içinde dolandı.

Blue soluğunu verdiğinde beyaz buharı yanağımı sıyırıp geçti ve gördüğüm şeyi doğruladı.

"Efendi."

Şok, zihnimde yankılandı.

Nefesim yarıda kalırken kalbim, olması gereken yerden bir anlığa kaydı.

Tepenin üstünde, gökyüzüyle aynı çizgide...

Efendi Blake Nightingale duruyordu.

Beyaz atı, gündüz vakti ayışıgı gibi bir beyazlıkla parlıyordu... Sessiz, sabit, buyurgan. Atın yelesi rüzgârla hafifçe savruluyor ama Efendi kıpırdamıyordu. Sanki zaman ona dokunmuyor, sadece etrafından akıp gidiyordu. Hareket eden bir diğer şeyse onun boynuna dolanmaya başlayarak kendisini gösteren beyaz yılanı Sedna'ydı.

Gözlerimi ondan ayıramazken zihnim boşaldı, ne düşünce kaldı ne de soru. Sadece göğsümün tam ortasında tanıdık bir basınç vardı, bastırılmış ve saklanmış. At hızla bizi ona yaklaştırdı ve sonunda tüm atlılar onun karşısında durduğunda artık onu net görebiliyordum.

Yıldızsız geceleri gıpta ettirecek siyah saçları, kar tanelerini kışkandıracak soluk teni... Yüzündeki o tanıdık sert çizgiler, soğuk hâkimiyet, bakışındaki mesafe... Hepsi aynıydı.

Zümrüt yeşili gözleri en belirgin özelliği idi ve o gözler yavaşça beni bulduğunda kaçamadım. Kaçmak istedim ama olmadı.

Aramızda duran mesafe, sadece birkaç at boyu değildi. Geçen zamanın, söylenmeyenlerin ve kaçırılan anların mesafesiydi. O an ne savaşçılar vardı, ne atlar ne de rüzgâr.

Sadece ikimiz...

Ve aramızda ilk kez karşılıyor olmamızın yarattığı o sessiz, yıkıcı ağırlık vardı.

Gözlerimi ondan kaçırdım. Blue da dahil tüm savaşçılar atlarından inip itaatkâr bir duruşa geçti. Hangileri onu burada görmeyi bekliyordu, bilmiyordum ama Kaidan ve Arion bundan daha haberdarmış gibi duruyordu. Ardell ve Camilla'nın birbirlerine kaçmak bakışlar attığını görebiliyordum.

Efendi'nin atından indiğini fark ettim ama ona bakamadım.

"Efendi," dedi Ardell. "Gölge'yi beklerken sizinle karşılaşacağımızı ummuyorduk."

İşte, düşüncelerimi dile getiren biri. Belli ki onların da haberi yoktu, yine de kısık gözlerim erkeklerin üzerindeydi. Arion ve Kaidan durup durup birbirlerine bakıyordu.

"Bundan sonrasını *ben* devralıyorum."

Blake konuştuğunda sesi ne yüksek ne de aceleliydi, sanki rüzgârın içinden gelmiş gibiydi. Ama duyulduğu an, çevredeki her şey geri çekildi. Hayat bir anda benden yine uzaklaştı. Göğsüme yayılan ani sıcaklıkla içimde can acıtan bir his oluştu.

Kimseden çıt çıkmıyordu, atıma yaklaşan adım seslerini işitemem normal miydi, bilmiyordum. Tüm algımı açmıştım, Avcılara taş çıkarırdım. Yere bakan gözlerim, onun siyah çizmeleriyle ve yere inen Sedna'yla buluştu. Tam atımın yanına yaklaşmıştı.

"Yola devam etmeden önce prensesle biraz konuşalım."

Tanıdık ama bir o kadar yabancı sesiyle titredim, aynı anda hem güven veren hem de mesafe koyan bir sertlik taşıyordu. Eskisi gibi nazik ya da okşayan bir tını değil, daha kontrollü ve ağırdı. Ve çok daha tehlikeli.

Başımı kaldırdım.

İstemedim.

Gözlerim ona bakarken yanmaya başladı, nefesim düzensizdi. Sanki yere inersem itinayla koruduğum dengem çökecekti.

Bana elini uzattığında kıpırtısız halde bir süre daha atın üzerinde kaldım.

Sonunda elimi uzattığımda parmaklarım titremedi ama kalbim resmen sarsılıyordu.

Soğuk eliyle benim elim buluştuğu an, tutmakla bırakmak arasındaki o ince çizgide duruyordu. Atın üzerinden inerken bir anlığına dünya karardı, ayaklarım yere değmeden önce geçen o kısa sürede nefesimi tuttum. Efendi beni çekmedi, sadece dengem kayacak olursa tutacak kadar yakın ama yönümü belirlemeyecek kadar da mesafeliydi.

Toprağa bastığımda ellerimiz hâlâ birleşikti.

O an bırakmadım.

O da çekmedi.

Aramızda söylenmemiş cümleler dolu bir sessizlik vardı. Onun elini tutarken temkinliydim fakat bastırdığım her duygu, bu temasla birlikte yüzeye çıkmak için çırpınıyordu.

Sonunda parmaklarımız yavaşça ayrıldı.

Bazı dokunuşlar kısa sürerdi ama insanın içindeki dengeyi sessizce değiştirirdi.

Efendi, arkasını dönüp yürümeye başladığında olduğum yerde kaldım. Blue, arkamdan omzum u dürterek beni öne itekledi. Başımı çevirip ona baktığımda Efendi'yi takip etmemi işaret ediyordu. Başımı iki yana salladım, bu sefer iki omzumdan tutup beni birkaç adım yürüttü.

Derin bir nefes vermeden önce kendime küçük bir tokat attım.

Savaşçıların tuhaf bakışlarını üzerimde hissederken yürümeye başladığımda adımlarım yavaştı, ağaçların arasından geçtiği yere kadar onu takip ettim. Ormanın içine biraz daha daldık ve sonunda bana doğru döndü.

Kendine gel, sen Rosanna'sın. Üstesinden gelirsin.

Onunla rüyalarımda vakit geçirsem de bu karşılaşmanın etkisini aşmam zor olacaktı. Beş altı adım mesafeyle karşı karşıya duruyorduk, boşluk bilinçli olarak korunmuş bir çizgi gibiydi. Sırtımı dikleştirip çenemi biraz kaldırdım.

Işık, ağaçların arasından süzülürken yere tam ulaşmıyordu ve bakışları soluk ışıkla daha keskin görünüyordu. Sert değildi ama ölçülüydü. Konuşmak için acele etmeyen bir duruşu vardı. Görünüşündeki çarpıcı özellikleri yok saymaya çalıştım ve debelenen kalbimi tekmeleyip kısa bir süre bayılttım.

“Beni gördüğüne sevindiğini bu kadar belli etme.”

Konuştuğunu duyunca kalbim yerinden hopladı. Rüzgâr, dalların arasından geçerken aramızdaki boşluğu yokladı. Başını yana yatırdığında ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim.

“Seninle karşılaşmayı beklemiyordum.”

Başını hafifçe yana yatırdı. “Bazı karşılaşmalar için geç kalınmıştır ama yine de *kaçınılmazdır*, prenses.”

Prenses kelimesini duyduğumda boğazıma bir yumru oturdu. Gözlerimi kaçırırken, “Neden buradasın?” dedim ağaçlara bakarak. “Tahtında bizi beklemen gerekmiyor muydu?”

“Nerede olacağıma ben karar veririm.” Öne doğru bir adım attığını fark ettim ama ona bakmaktan kaçındım. “Burada olmamdan rahatsız mı oldun?”

Pekâlâ, bu şekilde olmayacaktı. Gerçekten Rosanna olma zamanıydı, arsızlığın ve dikbaşlılığın yegâne timsali.

“Nerede olacağına elbette ben karar veremem, *Efendi Nightingale*,” dedim ona bakıp yapmacık bir tebessüm sunarken. Sonra işaretparmağımla ikizimizi işaret ettim. “Bu karşılaşma ne kadar geç olursa o kadar iyi diye düşünüyordum sadece.”

Yüzü gülmüyordu ama gözlerinde o küçük, aşına olduğum alay dolu parıltı belirdi. “Neden?”

Yapmacık tebessümüm gittikçe göze batar hale geldi. “İstediğim son şey bir Efendi tarafından sorgulanmak ve suçlanmak çünkü.” Gözlerimi tekrar ağaçlara çevirip kollarımı bağladım. “Ve Gölge’yle yolculuk etmek çok daha katlanılırdı.”

Aramızdaki ilişki dinamiğinin değiştiğini hissediyordum.

Birkaç adım daha atıp tam dibime geldiğinde düşüncelere daldığım için geç fark ettim ve neredeyse sıçradım. Yüzümü kaldırıp nutkum tutularak ona bakarken yeşil gözleri kısık, dudakları lezizdi. *Son kelimeyi her yerden siliyoruz.*

“Sana zarar vermeyeceğimi anlamış olmalısın, bu cüretkârlığını açıklıyor,” dedi havadan daha buz tutturan bir sesle. “Lakin zarar vermek sadece can almakla olmaz, başka yolları da var, prenses. Kelimelerine dikkat etmeni tavsiye ederim.”

Sinirliydi. Hem de çok.

Harika.

“Gittiğim için bana sinirlisin, anlıyorum,” dedim dudaklarımı büküp başımı aşağı yukarı sallayarak. “Konuşmaktan kastın beni tehdit etmek miydi?”

Birden sert çizgileri soldu, gözlerinde alay dolu bir kısılma yaşanırken neredeyse gülecek gibiydi. Bana mı gülecekti, aklından ne geçiyorsa ona mı, anlayamamıştım.

“Hiçbir şeyi anlamıyorsun, değil mi?” Biraz eğildiğinde nabzım tekledi. “Gittiğin için sana sinirli değilim. Bunu bilmek seni rahatlatır mı?”

Ağzım hafitçe aralandı ve öyle kaldı. *Gittiğim için sinirli değil miydi?*

“Neredeyse evleniyordum. İki diyarın sana karşı birleşmesini sağlayacaktım. Buna da mı sinirlenmedin?”

Aptal mısın, Rosanna? Sinirlenmemiş Efendi’yi öfkelen-dirmeye uğraşmamın başka bir açıklaması yoktu. Sadece... Biraz

alınmış mıydım? Gitmemin onda hiçbir etkisi yok muydu? *Biraz kudurmasını görmek isterdim.*

Başını yavaşça iki yana salladı.

Pekâlâ, evlenecek olmama da sinirlenmemişti. *Vay duygusuz puşt. Sen evlenecek olsan ben çılgına dönerdim!*

Âcizce onun beni kıskanmasını beklediğimi fark edince silkelendim. Çenemi biraz daha yukarı kaldırıp onun gözlerine cüretkâr bir bakış attım.

“Öyleyse bıraksaydın da yakışıklı bir Efendi’yle evlenip ömrümün geri kalanında sevimli kızıl çocuklarımla sefa sürseydim.”

Asıl büyük savaş işte buradaydı.

Gözlerindeki alay dolu parıltı söndü ama ifadesini değiştirmede. Dudaklarının kenarında küçük, memnuniyetsiz bir kıvrım belirdi. “Zihnindeki gelecek düşüncelerini yenilemeni tavsiye ederim, zira ben yaşadığım sürece bu mümkün değil.”

Gözlerim kısılrken ağzının ortasına bir tane patlatmamak için kendimi tuttum. Ona karşı birleşmemeleri için kendimi ifşa edip ölümü göze aldığım anı hafızamdan silmeye çalıştım.

“Geleceğime sen mi karar vereceksin?”

Yüz yüze, uzun süre birbirimize baktık. Savaş gözlerimizdeydi ve şiddeti çok ama çok büyüktü.

Doğrulduğunda savaş bozuldu, göz temasımız kesildi ve kalbimi hoplatan bir sesle konuştu.

“Sen karar vereceksin.” Sırtını dikleştirip nefesini verdi. “Gitmenle ilgili seni sorgulamayacağım. Bu konuyu açıklığa kavuşturmak için konuşmak istedim, yol boyunca düşünüp durarak kıvranman beni de rahatsız ederdi.”

Yürümeye başladığında ağzım aralanırken başımı çevirip ona baktım. Nefesimi gürültüyle verirken ağzımdan bir, “Hah!” çıktı. “Kıvranacağım falan yoktu!”

Bana dönüp bakmadı ve yürümeye devam etti. Büyüyle ona arkadan bir darbe patlamamak için kendimi zor tutarak peşine takıldım.

Rüyamda bana neden gittiğimi hiç sormamıştı, orada olanlar hakkında bilgi almaya da çalışmamıştı. Tek sorusu mutlu olup olmadığımıydı. Bu sorunun cevabının onu korkuttuğunu söylemişti ve bu ondan beklemeyeceğim bir şeydi.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi kısıarken ona karşı bilenmeye başlamıştım. Aptal kalbim, beni önemseddiğini görmek ve inanmak istiyordu. Her âşık bir açıdan ergenleşirdi ki triplendiğim göz önüne alınırsa tam da o kıvamdaydım.

Tamam, ona âşık olduğum falan yok.

Fazlasıyla hoşlanıyorum sadece.

Savaşçıların yanına geldiğimizde hepsi sıra sıra dizilmiş, bizi izliyordu. Blake her ne kadar aramızdaki sorun olarak gördüğü şeyi açıklığa kavuşturduğunu düşünse de yaydığımız enerji büyük bir kavgadan çıktığımızı işaret ediyor olmalıydı.

Suratım beş karış Blue'nun yanına gittim.

Efendi atına bindiğinde diğerleri de transtan çıkmış gibi silkelendi ve atlarına bindi. Bana yönelik bir hamle olmayınca —ki Gölge beni yanından ayırmamak için atına alıyordu— Blue'nun atına bindim tekrar.

“Teraziyi boş ver, gizem kutusu ve kaba olan Gölge'yi bu adama tercih ederim,” diye homurdandığımda Blue dizginleri tuttu.

“Yüce olanlar adına...” diye mırıldandı atını şahlandırmadan önce.

Ve yola çıktık.

Efendi pisliği en önden gidiyordu, bizim arkamızda Ardell ve Camilla vardı.

Dağ eteğinden aşağı inerken hava bir anda değişti. Zirvede keskin ve temiz olan rüzgâr her adımda ağırlaştı. Nem her soluğumla

ciğerlerime doluyordu. Ağaçlar biçim değiştirdi, çamlar yok oldu. Akşam olduğunda bataklığa gittiğini bildiğim yolun hemen üstünde, dağın son sert çıkıntılarının birinin ardında kamp yapmak için durduk.

Bataklığı karanlıkta geçmenin mümkün olmadığını konuşuyorlardı.

Savaşçılar hemen büyüyle bir ateş yaktı, çadırlar hızla kuruldu. Yere serilen kürklerin üzerine oturup bir şeyler yemeye başladık. Kurutulmuş et istemediğim için fiks menüm peynir ekmeğe yumuldum. Uzatılan elmalar midemi bulandırıyor, belli ki bundan sonra elma yiyemeyecektim.

Efendi, bizden biraz ilerideki bir kayanın üzerine oturmuştu ve kurutulmuş etini yiyordu. Bana alttan bir bakış attığında ona ters bakarak karşılık verip tekrar ateşi izlemeye koyuldum.

Kaidan ile Arion, Efendi'nin yanına gitti, onlar bir şeyler konuşmaya daldığında Ardell, Camilla ve Blue beni aralarına aldı. *Burada kız arkadaşlarım mı vardı benim artık?*

"Birbirinizi tahminen ne zaman öldürürsünüz?" diye sordu Ardell.

"Kılıcını ödünç verirsen çok hızlı gerçekleşebilir."

Camilla bile güldü ve bana gurur duyacağım bir bakış attı. "Ona karşı kimse galip gelemez lakin gümüş sikkelerimi sana yatırılabildim."

İstmeden sıırıttım. Blue kıkırdadı, Ardell'in de dudakları kıvrıldı.

"Gölge neden gitti anlamıyorum," dedim homurdanarak. "Efendi'nin burada ne işi var?"

Hepsinin yüzünde bir şeyler oynadı. Sonunda Ardell boğazını temizleyerek konuştu. "Efendi'nin burada olması iyi oldu, bataklığı geçerken daha güvende olmamızı sağlar. Muhtemelen bunu düşünmüştür."

“Sonsuzluk Kalesi’nden hiç hoşlanmıyorum,” dedi Camilla. “Orada kendini beğenmiş âlimleri görmek zorunda kalacağız.”

“Neden oraya gidiyoruz?” diye sordum.

Beni tekrar Ardell yanıtladı. “Ordunun konuşlandığı bölgeye en yakın kale o.”

“Savaş başladı,” dedi Camilla.

Diğer ikisi de kendi kendine mırıldanır gibi onu tekrarladı.

Tanrım... Morian’da yaşananlar savaş bile değildi.

Efendi, Kaidan ve Arion’la çadırına çekildiğinde bizler de kendi çadırlarımıza girdik. Blue’yla beraber kalacaktık, bu yüzden bahsettiğimiz değerlendirme anına geçmiş olduk.

Önce Arion’ı destik. Blue hâlâ onun kendisinden hoşlandığına ikna olmuyordu ya da olmaktan korkuyordu. *Ne yazık ki onu anlıyordum.* Sonunda konu Efendi ve Gölge’ye geldi.

“Pekâlâ...” dedim derin bir nefes alıp. “Gölge’nin yanındayken insanın içi rahatlamıyor.” Doğru kelimeleri ararken duraksadım, bu kendi kendimle de yaptığım bir yüzleşmeydi. “Ama kaçmak da istemiyor... Kendimi bilinçsizce ona yaklaşıırken buluyorum.”

Sessizlik çöktü.

“Efendi’dense kaçmak istiyorum.”

Blue’nun kafası karışmış gibi alnı kırıştı.

“Yine de bir şekilde aynı yere dokunuyorlar... İçimdeki o yere.”

Blue, hâlâ anlamaya çalışıyordu. Derin bir nefes daha verdim. Blue oluşturduğu küçük bir ışık topunun havada süzüldüğü çadırda uzun uzun bana baktı.

Gözlerimi yere dikerken bir terapidymiş gibi ilk defa hislerimi sesli dile getirdim. “Gölge’ye güvendiğimi fakat Efendi’ye güvenmediğimi ve onu özlemediğimi söyledim. İşin aslı, en çok *onu* özledim ve güvenmiyor değilim, güvenmekten korkuyorum.”

Blue kısa bir sessizlikten sonra, “Neden?” diye sordu.

“Onun konumu beni aşıyor. Varlığı... çok fazla.” Konuşurken parmaklarım titredi. “Sürekli ona karşı gardımı alıyorum çünkü dağılıp gidebilirim. Hislerimin şiddeti, bunu gösteriyor.” Elimi yüzüme kapattım. “Çok fazla, çok ateşli ve fırtınalardan bile dağıtıcı bir his. Onun için ölümü göze aldım, Blue.”

Blue’nun donakaldığını hissettim.

“Morian’dayken... Falcon beni tehdit etmesine rağmen siz gelmeseniz bile *evlenmeyecektim*. Ona karşı birleşmelerini kabul edemedim.”

Başımı kaldırdığımda Blue’nun ağzı hafifçe aralık kalmıştı.

“Lanet olsun. *Scathan Efendisi’ne âşık oldum*.”

Kendime bile fısıldayamadığım gerçeği dile getirdiğim an, artık geri dönüşü yoktu. Bu aşkı inkâr ettiğim sürece hayattaydım ve adını koyduğum an, hayatımın güvenli tarafı sona ermişti.

Söylediğim bu tek cümle, bundan sonra beni koruyacak hiçbir yalan bırakmamıştı.

İmkânsızlıklar

Mofjell – One Day

Arion Skedwaller

Kaidan ve Arion, Efendi'yle birlikte onun çadırına girdiklerinde ayakta dikilip ona bakmaya başladılar.

Efendi, önündeki haritayı incelemeye koyulmuştu, Sedna hemen kucağındaki yerini almıştı.

Kaidan'ın dudakları titreyince Arion ona belli belirsiz omuz attı ve Kai hemen kahkahasını saklamak için dudaklarını büzdü.

Efendi, sonunda derin bir nefes verip başını kaldırdı.

“Ne var?”

Arion, tek kaşını kaldırdı. “Seni görmeyi biz de beklemiyorduk, *Efendi.*”

“Gölge nereye gitti?” diye sordu Kaidan büzülmüş dudaklarının arasından.

Efendi, kısık bakışlarını Kaidan'a çevirdiğinde ahmak savaşçı avcunu alnına bastırdı. Siyah dokunaçlı bir şaplaktan kendini korumaya çalışıyordu.

“Bataklıktan geçerken benim yapabildiğim şeylere ihtiyacınız olacak, Gölge'nin değil,” dedi Efendi ters bir sesle. “Gölge olarak kalsaydım kendimi açık edebilirdim.”

Ortamda derin bir sessizlik oldu.

“Bunun prensesin Gölge'den hoşlanmasıyla bir ilgisi yok yani?” Kaidan'ın canından endişelendiği için bu sefer bunu Arion dile getirmişti.

Efendi, sinirli bir nefes verdi. "Onun kimden hoşlandığıyla ilgilendiğimi düşünmeniz benim suçum. Bu yüzden canınızı almıyorum lakin tek bir laf daha ederseniz..."

"Ondan hoşlandığını düşünüyor değiliz, elbette," dedi Kaidan.

Arion da yavaşça başını salladı. "Senin bir kadından hoşlanman mümkün değil."

Kaidan'ın kaşları çatılırken yan gözle Arion'a baktı ve ağzının içinde kelimeleri geveledi. "Gerçekten bu mümkün mü?"

Arion da düşünceli gözlerle, "Değildi," dedi.

"İnanılır değil," dedi Kaidan. "Yalnız öleceğini düşünüyordum."

Efendi'nin öfkeli nefesini duydular. "Hâlâ çadırımdasınız."

İkisi de sırtlarını dikleştirip ona döndü. Fakat Kaidan kendini tutamıyordu, dudakları titrerken, "Gölge'nin siyah tüyleri beyazlaşmış. O siyah beygir, Pamuk'a dönüşmekten nefret ediyor," dedi.

Efendi, acil durumlarda atlarının rengini de değiştirebiliyordu. Tıpkı kendi göz rengini değiştirdiği gibi... Şekil değiştirme *Spiritus*'u, birkaç ayrıntıya müdahale edebilmesine izin verse de fazlasıyla iş gören bir ruhsal güçtü.

Efendi, onları öldürmeye çok yaklaştığını belli eden bir bakış attıktan sonra başını eğerek tekrar haritaya baktı.

"Önemli konulara odaklanın, önümüzde bir savaş var."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kaidan.

Efendi, uzun uzun önündeki kâğıda baktı. "Ulvenlere büyük bir ganimet sözü verdim, Eirik bizimle savaşmayı kabul etti. Sonsuzluk Kalesi'nde konsey cadılarıyla da görüştükten sonra ordu karargâhına gideceğiz."

"Falcon, Gordion'la evlilik yoluyla birleşemediği için çoğu topluluğu savaşa ikna edemeyecek olsa da Rhea savaşa dahil olacak. Onlara karşı şansımız var mı?" diye sordu Arion.

Blake, gözlerini kâğıttan ayırmazken gözleri Sedna'yı aratmayacak bir ifadeye büründü.

“Savaş sadece ordularla kazanılmaz.” Dirseğini dizine koyup geriye yaslandı, yüzünü kaldırdığında dudaklarına tehlikeli bir kıvrım yayılmıştı. “Akıl oyunları da gerekir ve Morian Efendisi’ni bizzat görmem çok iyi oldu.”

İki Efendi hiç yüz yüze gelmemişti ve Blake onu Morian’da ilk defa görmüştü. Arion bunun ne anlama geldiğini kestiremiyordu, bildiği tek şey her şeyin daha yeni başladığıydı.

“Gün aydınlandığında yola çıkacağız. Şimdi biraz yalnız kalmak istiyorum.”

İkili çadırdan çıktıklarında Kaidan derin bir nefes verdi.

“Çocukluğumdan beri bu savaşı bekliyordum fakat şimdi bir yerlerim tutuşmaya başlıyor gibi hissediyorum.”

“Bunun sebebi bataklık da olabilir,” dedi Arion onunla alay ederek Kaidan, ürperir gibi titredi.

“Belki de ölmeden önce ben de bir aşk yaşamalıyım.”

Arion’ın gözü çoktan Blue’yu aramıştı, bunun farkına varıp toparlandı. “Camilla, orada yalnız oturuyor,” dedi kadın savaşçıyı işaret ederek.

Kaidan’ın kaşları havalandı. “Senin Blue’yla olman bile bizden daha mümkün.” Yüzünde yayvan bir sırıtış belirdi. “Yani imkânsızdan daha *imkânsız*.”

Piç kurusu.

Arion ona dişlerini bileyip homurdanarak ateşin başına gitti ve yere oturup ateşe bir çalı attı. Gözleri alevleri izlerken mavi saçlı Nemf’i düşünmek var olmayan bir yolu ezberlemek gibiydi.

Önündeki savaştan bile tehlikeli olan, vazgeçemediği halde asla sahip olamayacağıydı.

Bataklık

Sla – Angel By The Wings
*Bir meleği kanatlarından yakala,
Yalvar ona şimdi her şey için.
Yalvar ona şimdi bir gün için daha,
Ona her şeyi anlatma zamanı.*

Rosanna Camborne

Çenemi yukarı kaldırarak gece havasını içime çektim. Buz kesen havadan kurtulduğumuz için mutluydum, hava serindi ama tenimde tatlı bir esinti bırakıyordu.

Blue uyuduğunda çadır bana dar gelmişti. Biraz ileride lanet olası iblisin çadırında olduğunu düşündükçe daha da yerimde duramaz olmuştum. Bir süre dinginliğin tadını çıkarıp tekrar çadırıma dönmek için hareketlendim, seyrek ağaçların birinin gövdesini tutarak kamp alanına dönecektim ki...

Ayıışığının aydınlattığı uhrevi varlık tam karşımda belirdi.

İrkildiğim için çığlık atmadım.

Onu gördüğüm için çığlık attım.

En büyük kâbusumla karşılaşmışım gibi.

Blake, onu gördükten bir iki saniye sonra çığlık attığımı fark etmiş olacak ki tek kaşı belli belirsiz havalandı. Duraksayıp kısa bir süre birbirimizi süzdük.

"Neden buradasın?" İlk soru ondan gelince rahatladım zira dili mi yuttuğum belliydi. Hemen kendimi toparladım.

"Uyku tutmadı. Sen neden buradasın?"

Can alıcı bakışları beni derin derin süzerken, “Beni de tutmadı,” dedi. “Uykuların ya çok derin ya da hiç uyumuyorsun, değil mi?”

Kaşlarım hafifçe çatılırken bir iki saniye duraksadım. “Rüyalarıma girmek için doğru anı mı kolluyorsun? Bir süredir girmediğinden belliydi.”

Keskin hatları, ağzı aralanıp sırtıtmaya başladığında yumuşaması gerekirken daha da kesici oldu. Kalbim, delik deşik oluverdi. Bu kadar eşsiz görünmesi çok acımasızdı.

“Rüyalarında beni mi bekliyordun?”

Ben onun yüzüne transa girmiş gibi kapılırken birden tokat yemişim gibi silkelendim. “Rüyalarıma gelme diye uyumuyordum bile.”

Sırtıtmayı bıraktı ama gözlerindeki o alaycı parıltı kaybolmamıştı. “Çok eğleniyorduk halbuki.”

Rüyamda onu bir *ceo* gibi giydirdiğim, film izlerken kola ve kahve denettiğim anlar aklıma geldi. İçim kıpır kıpır olurken gözlerimi etrafta dolaştırdım.

“Kafamın içinde eğlenceli bir dünya vardır.” Gözlerim tekrar onu buldu. “Artık gerçek dünyadayız. Burada kan ve ölümden başka bir şey yok.”

Hâlâ komada olup kafamın içinde yaşadığıma dair fikrim bir köşede dursa da...

Alaycı parıltı işte şimdi söndü. Ellerini arkasında birleştirip sırtını dikleştirdi ve o da etrafa bakındı. Siyah saçları esintiyle hafif kıpırdanırken yeşil gözleri kısıldı.

“Bakmayı bilersen gerçek dünyada da güzel şeyler bulabilirsin.” Tekrar bana baktığında ayak parmaklarıma kadar ısındım. “Sen sadece yeniliğe alışmak istemediğin için her şeyi gözden kaçırmayı seçiyorsun.”

Dudaklarım bir aralandı, bir kapandı. Gerçeği onun ağzından duymak afallamama neden olmuştu. Bana doğru bir adım atınca istemsizce geriledim.

“Scathan’a alışmaktan korkuyorsun, değil mi?” Bir adım daha attı, tekrar geriledim. “Hatta alıştığını fark ettiğin için daha da korku içindesin.”

Tekrar bir adım attığında tam tekrar gerileyecektim ki ayağım bir taşa takıldı. Tam devrilirken birden beni belimden tutup yakaladı.

Nefes almaya dair her şeyi unuttum, gözlerimi bile kırpmıyordum. O kadar sıcaktı ki serinlik yok olup gitmişti, şeytanla cehennem çukurundaydım. Gözlerim bir anlığına onun dudaklarına değdi, bakışlarımı kaldırdığımda o da aynı anda benimkilere baktı.

Tanrım. Onun da bakışları aynı saniyede benim dudaklarıma değip geçmişti.

Nefeslerimiz birbirine karışırken aklımdan geçen tek şey buydu. Günahın cazibesine kapılmak gibiydi, yapmamam gerekiyordu ama iradem taş kesilmişti. Dizginlemeyi başardığım duygularım ayyuka çıkmaya başlamıştı.

Sanki çok uzun süre konuşmadık fakat kısa sürdüğünün de farkındaydım. Bir süre gözlerimiz dile geldi, sonra dudakları aralandı.

“Morian’da her gününü Scathan’ı düşünerek geçirdin, değil mi?”

Karnımın içinde bir şeyler kıvranmaya başladı. Bir gerçeği daha ondan duymak, geri dönüş ihtimalimi sessizce yok ediyordu.

Geri dönüş...

Kendi zamanıma.

Anneme.

Sarsıcı gerçek, mantığımı tekrar devreye soktu ve irkildim. Kendimi toparlayıp geri çekildiğimde kısa bir duraksamadan sonra o da sırtını dikleştirdi.

“Orada mutluydum.”

Sesim sakindi ama kelimelerin ucu keskindi, tam olarak nereye saplanacağını biliyordu. Bu cümleyi bilerek seçmiştim çünkü rüyamda bana sorduğu ve cevabını duymaktan korktuğu şey buydu.

Yüzünde tek bir mimik oynamadı, ne kaşları çatıldı ne de çenesi gerildi ama aramızdaki hava hemen değişmişti. Bakışları ağırlaşırken gözlerinde bir anlık bir gölge dolaştı ve sessizlik uzadı. Başını çok az eğdiğinde nabzımın attığını bile hissetmiyordum.

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?”

Tekrar afalladım. Omuzlarım kaçmak ister gibi çok az gerileyince ayaklarımı sabit tutmaya zorladım. Çenemi hafifçe kaldırırken yüzümü ifadesiz tutmayı başardığımı düşünüyordum.

“Neden inanmıyorsun?”

Blake, yüz ifadesi değişirken tavrını farklı yöne çevirdi. Dudaklarının kenarında bir kıvrım belirirken elini, bir anlık esintiyle dağılan siyah saçlarından geçirdi. Bir trans anı daha yaşadım.

“Senin gibi hayal gücüne sahip biri Morian’da mutlu olamaz.” Nefesini uzun uzun verdi. “Sadece büyümlü bir dünya, seni tatmin edebilir.”

Beni o kadar iyi çözmüştü ki şok içinde kıpırtısız kaldım. Omuzlarımı geriye atıp saldırıya geçmem olması gerekenden daha uzun sürdü. Şaşkınlığı atlattıktan sonra yakalanmış olmama sinirlenmişim. “Öyleyse neden sorunu cevaplamamdan korktun?” Onun bakışlarından kaçmamak için fazladan cesur davrandım. “Şu an burada olduğum için böyle rahat konuşuyorsun. Orada olduğum her gün, sen de günlerini mutlu olup olmadığımı düşünerek geçirmedi mi?”

O, benim hakkımda cüretkâr çıkarımlar yapıyorsa ben de yapardım. Bunu kendi zihnimde bile yapamazken şimdi karşısında çılgına dönmüştüm. Evet, ilişki dinamiğimiz kesinlikle değişmişti.

Ona doğru bir adım atarken gözlerim kısıldı, dudaklarımda onunkileri aratmayacak bir kıvrım belirdi. “Çünkü alışıcağım yerin Morian değil, *Efendi’si* olmasından korkuyordun.” Çenesindeki bir kas oynadı. *Güzel*. “Mutluluk kaynağımın Morian olması değil, onun olması seni rahatsız ediyordu.”

Gözleri ölümcül bir şekilde kısılrken kararan havası elle tutulur cinstendi.

“Düşmanına âşık olmamdan mı korktun, Efendi?”

Bu aleni bir saldırıydı. Onun sadece egosuyla hareket edip düşmanına kapılmamdan endişelendiğini söyleyerek asıl olanı öğrenmeye çalışıyordum. Bir şey söylemesini beklerken kalbim deli gibi gümbürdüyordu.

Gözlerini benden ayırmazken bakışları bir anlığına durdu. Dudaklarının kenarı gerildi, gevşedi. Her ne düşünüyorsa içinden geçenle dışarıdan görünen arasında kusursuz bir mesafe kurdu.

Hayal kırıklığının sert darbesiyle kaslarım birden çözülünce dengemi korumam çok zor olmuştu fakat yüz ifademi kontrol edemedim. Dudaklarımdaki kıvrım yok oldu, yüzüm yeniden kapanan bir kapı gibi ifadesizleşti.

“Efendilerin hâkimiyet kurmak için paylaşamadığı bir toprak parçası değilim ben, olmayacağım.”

Soluğumu sinirle vererek hareketlendim ve birkaç adım atıp yanından geçmeye yeltendim ama birden kolumdan tuttu. Dokunuşun verdiği etkiyle önce kıpırtısız kaldım. Blake’in öfkeli hallerini görmüştüm, evet; keskindi, ölümcüldü fakat fazla kontrollüydü. En ölümcül anlarda bile fevri tepkiler vermezdi.

Başımı çevirip ona baktığımda gözlerindeki ifade gece havasından daha koyuydu.

“Kahramanına âşık olman şaşırtıcı olmazdı.” Duyduğum şeyle omuzlarım bir anlık kasıldı, ağzım aldığım soluklarla hafifçe aralanmıştı. “Gerçekten hayal ettiğin gibi bir *kahraman* çıktı mı?”

Onları yazdığımı biliyordu fakat bu konuda hep tepkisiz kalmıştı. İlk defa açık bir tepki gösterince tekrar tekrar afalladım. *Artık oyunu daha açık mı oynuyorduk?*

“Düşmanıma âşık olmandan rahatsız olmama neden öfkelenildiğini anlamak güç. Kötü adamın, kahramanına âşık olmandan

hoşlanmaması normal olan değil mi?” dedikten sonra bakışları kısa bir an etrafta dolaşırken çenesini sıktı, sonra geri bıraktı.

Tekrar bana baktığında gülümsedi, dudaklarından gözlerine ulaşmayan neşesiz bir gülümseme. “Bu hikâyede *ben*, bunun için varım. Prenses ve kahramanın birleşmesini engellemek benim görevim.” Yüzüne fazlasıyla alay barındıran bir ifade yayıldı. “Yoksa adıma yakışmayacak bir *kötü* olurum.”

Sesim çıkmadı ama boğazım gerildi. İkimiz de geri adım atmadık, o beni öfkelen-dirmişti ve belli ki ben de onu. İçinden çıkılmaz bir girdabın içine girmiştik.

“Adına yakışacak bir kötü olmaya devam et, buna alınacağın yok zaten.” Parmakları koluma kısa bir gerilimle daha çok kapandı ama devam ettim, film kopmuştu artık. “Bir oğlanı sırf ekmek çalışıyor diye astıran ve bir kelebeği büyüyle yere düşürüp öldüren birisin.”

Sesim yüksek değildi ama âdeta boğazımı yakıyordu. Dışlerimi göstererek sırttır gibi olduğumda resmen zehir saçıyordum.

“Bunları çok kötü buluyordum ama diğer Efendi’de daha fazlasını görünce adına yarışır bir kötü olman için daha çok çabalaman gerektiğini düşünüyorum. *Falcon, kahraman mıydı?* Hayır, o senden çok daha beter.”

Kolumu elinden kurtardım ama ondan uzaklaşmadım. Hatta resmen parmak ucumda yükselip cesurca onunla yüzleştim.

“Kahraman özelliği olan birini arıyorsak eğer, bu Efendiler değil, *Gölge* olur.”

Blake, taş kesildi.

“Yeni geldiğim zamanlar, Skedwaller ikizleri beni nefessiz bıraktığında sen arkanı dönüp giderken Gölge gelip beni yatağıma taşıdı. Yaralarım olduğunda bu onun görevi olmamasına rağmen beni şifacıya götüren de oydu. Benimle prenses olduğum için değil, ben olduğum için zaman geçirdi.”

Tüm bunları Gölge'ye zarar vermesinden korkarak söylemeye çekinirdim fakat aralarındaki bağ her neyse bunu yapmayacağını artık biliyorum. Gölge'ye karşısındaki bir Efendi de olsa ne kadar güçlü olduğunu Morian'da göstermişti, zarar göreceği biri değildi.

"Ve sen, korkutarak kaçmamı engelleyemediğin için sonradan bana güzel şeyler yapmaya başladın. Tıpkı Morian Efendisi gibi, o da aynı yolu izledi. Tek düşündüğünüz, Gordion Prensesi!"

Hızlı konuştuğum için nefesim kesilirken geri bir adım attım.

"Fakat ben artık hikâyenin başındaki *prenses* olmayacağım." Bu sefer benim yüzümde bariz bir alay belirdi. "Buna karakter gelişimi diyoruz."

Bir şey söylerse ona fiziksel bir saldırı gerçekleştireceğimi düşündüğüm için arkamı dönüp yürümeye başladım. Kolumdan yakalayamayacağı kadar hızlı hareket etmişim ama birden koluma dolanan şeye baktığımda siyah dokunacı gördüm.

"Ben konuşmayı bitirmedim."

Arkamı döndüğümde tepemden alevler fışkırıyordu. Avcundan uzayıp bileğime dolanan dokunacın korkunç görüntüsünü bile zihnim normal algıladı. Daha önce bunu yaptığını gördüğümde nasıl da dehşete kapıldığımı daha sonra anımsardım. Gözlerim kısıılırken dişlerimi sıktım, duygularım doruk noktasında olduğu için onları tek bir yerde toplamam ve büyümü dışarı yönlentmem zor olmadı.

Elimi savurmamla beraber dokunaç büyüyle bileğimden çözüldü ve aynı hızla Blake'in avcuna geri gömüldü. Blake gözlerini kırpmadan, önce eline sonra bana baktı. Yüzünde şaşkınlığa benzeyen hiçbir ifade olmasa da yaptığının hesaba katmadığı bir şey olduğu belliydi.

Ona bu dünyada bunu yapan tek kişi olabilirdim.

Harika hissettirdi.

“Ben bitirdim.”

Tekrar arkamı dönüp resmen ayaklarımı yere vura vura çadıra ilerlerken sessiz ağırlığı bir karabasan gibi beni takip etse de dönüp bakmadım.

Çadıra girip kendimi sırtüstü postun üzerine attığımda Blue yerinden sıçradı. Ondan özür dilemek istedim ama çenem kilitlenmiş, gözlerim çadırın karanlığına dikilmişti.

Kendime, Blake’e, içinde bulunduğumuz duruma, her şeye öfkeliydim. Efendiler, düşmanlar, kahramanlar, kötü adamlar ve prensesler birbirine karışmıştı. Gerçek kimliğim gittikçe silinen bir yazı gibi kayboluyordu.

Blue’ya ettiğim itirafın üzerine hislerimin şiddeti birkaç saatte başka yöne kaymıştı.

Aşkla nefret çok ince bir çizginin iki farklı tarafındaydı ve bazen sınır ihlali yapıyorlardı.

Gün doğduğunda erkenden yola çıktık.

Sonunda kürklerimizden kurtulmuştuk, hava artık normaldi. Birkaç saatlik uykuyla zihnim bulanık olsa da sadece Blake’e olan öfkem yerli yerinde duruyordu. Biz dışarıda kahvaltı yaparken o çadırından çıkmamıştı, sadece yola çıkarken atına bindiğinde onu gördüm.

O bana hiç bakmadı, ben de ona.

Blue’nun önünde otururken sürekli gece bir şey olup olmadığını sordu.

“Ona âşık olduğunu söylemiştin,” diye fısıldadı kulağıma. “Şimdi neden nefret ediyor gibi görünüyorsun?”

“Aşk falan değil bu,” dedim homurdanarak. “*Stockholm sendromu.*”

Evet, uyumadan önce uzun uzun düşünüp duygusal durumuma açıklık getirmiştım.

“O ne?”

Blue'nun sorusuyla derin bir nefes verdim. "Esir alınan kişinin, kendisini esir alan kişiyle duygusal bir bağ kurduğu bir durum." Gözlerimi kısarak atıyla önümüzden giden Blake'e baktım. "Yani aptal beynim kalbime, *kaçış yoksa sev* diyor."

Blue bir süre düşünür gibi sessiz kaldı. "Falcon'a neden olmadın o zaman?"

Teşekkürler mavi saçlı Nemf arkadaşım, tezimi hemen çürüttün.

"Blue, bizim oralarda arkadaşlar doğru bir laf ettiğinde bazen *kapa çeneni* denir."

Blue alınmak yerine kıkırdadı.

Blake'e son bir bakış attıktan sonra bir süre dinlenmeye çalıştım. Uzun zaman geçmiş olmalı ki gözlerimi araladığımda bir an akşam olduğunu sandım ama hayır, o kadar yol gitmemiştik.

Hava gri bir perdeyle örtülmüş gibi soluktu. Blue dizginleri kısa tutarken at huzursuz değildi ama ilerlemek de istemiyordu; kulakları öne değil, yana dönüktü.

Ve işte bataklık önümüzde uzanıyordu.

Gündüzdü ama renk yoktu.

Önümüz o kadar sisliydi ki tam olarak bizi neyin beklediğini anlayamadım. Atlardan indiğimizde toprak inanılmaz sert ve koyu griydi. Çamur gibi değil, kül gibi...

Herkes atlarından indi. Kaidan'ın beti benzi atmıştı. Arion, Ardell, Camilla ve Blue da fazlasıyla gergindi.

"Atları bırakın," dedi, Sedna boynuna bir atkı gibi dolanmış olan Blake. "Burayı yaya geçeceğiz."

Hepsi atlarının kalçasına vurdu, atlar dörtmala bataklığa dalar-ken Blake'in beyaz atı Pamuk'un siyaha dönüştüğünü görür gibi oldum fakat hemen sislerin arasında kaybolmuştu. Gözlerimi ovuşturarak algımı yerine getirmeye çalıştım.

"Burası göz yanılsamasına mı neden oluyor?" Kendi kendime sorduğum soruyla herkes bana baktı. Parmağımla atların gittiği yönü işaret ettim. "Blake'in atını siyah gördüm."

Efendi değil de ona direkt Blake dememe mi şaşırdılar yoksa söylediğim şeye mi bilmiyorum, hepsi öylece bana baktı.

Blake bize doğru döndü ama bana bakmadı, demek ki aramızdaki sürtüşme devam ediyordu. *Harika.*

“Prensesin dediği şey kısmen doğru,” dedi gruba yönelik konuşarak. *Ben de buradayım, piç herif.* “Daha önce anlatarak sizi korkutmak istemedim lakin artık yüzleşme zamanı.”

Atların gittiği yeri işaret ettim. “Öyleyse onları tehlikeli bir bataklığa mı saldınız?”

“Onlar yolunu bulur,” dedi bana bakmadan. “Tehlike onlar için değil, bizim için.”

En gergin kişi unvanını Kaidan’dan almaya adaydım.

“Bizi tam olarak ne bekliyor?” diye sordu Ardell.

Kaidan araya girdi. “Ben hâlâ bilmek istediğimden emin değilim. Buradan kimsenin geçmemesinin bir nedeni elbette vardır.”

“Ben tek bir şey biliyorum, büyükanнем burada nelerin yaşadığını anlatmıştı.” Blue’nun zaten açık olan teni iyice beyaza çalmıştı. *“Sis Yiyiciler.”*

Kaidan eliyle dizine vurdu. “Melun yaratıklar olduğunu biliyordum.”

“Zihnini sağlam tutmazsan buradan geçemezsin,” dedi Blake, Kaidan’a bakarak. Yeşil gözleri, baltalı savaşıyı daha da korkutmuş olabilirdi. “Tek tehlike yaratık olmaları değil.”

Herkes pürdikkat onu izlerken bataklığa bakarak konuştu, gözlerini zeminden ayırmıyordu.

“Burası hakkında bilgiler sınırlı, girip de çıkanlar yaşasa bile zamanları gelince ölüp gittiler. Onların hikâyeleri kulaktan kulağa dolaştı ve kimse buraya girmeye cesaret edemedi.”

Kaidan inler gibi oldu ama Blake başını çevirip ona sertçe bakınca sırtını dikleştirdi ve derin bir nefes aldı.

"Burada yön aramayın," dedi önce. "Bataklık kuzeyi yutar, aynı yere döndüğünüzü anlamazsınız." Kısa bir süre duraksadı. "Adımlarımı takip edin, aramızda mesafe bırakmayın."

Benim bakışımı yakaladı, ilk defa göz göze geldik.

"Eğer sesimi iki yerden duyarsanız... Cevap vermeyin." Gözlerini tekrar diğerlerine çevirdiğinde çoktan ürpertiden bacaklarım titremeye başlamıştı.

"*Sis Yiyiciler*, bozulmuş ruh artıkları. Bir zamanlar büyü kullanan ama bataklıkta ölenlerin kalıntıları. Görünmez değiller ama onları tam olarak göremezsiniz. En önemli kısım, zihinle oynayıp avlarını öyle dibe çekerler. Nasıl akıl oyunları yaptığını ben de bilmiyorum, bunu buradan çıktığımızda öğreneceğiz. Lakin zihninizi sağlam tuttuğunuz sürece onlardan kurtulma şansınız var. Büyülerinizi kullanmak için de duygularınıza hâkim olun."

Bakışları kısa bir an bana değdikten sonra tek tek herkese göz gezdirdi.

"Yönünüzü kaybederseniz yüksekliği ve rüzgârı arayın, hafif eğimli yokuş çıkıyormuş gibi yürüyün, rüzgâr arttıkça sis de dağılır. Yolun sonundaki yüksek bir zeminde tek başına duran beyaz, yapraksız bir ağaç var, işte orası çıkışımız."

Herkes onu başıyla onayladı ve sırtını dikleştirerek hazırlandı. Bense asla hazır değildim. Lanet olsun, içine düştüğüm dünya epik savaş filminden korku filmine dönüşmüştü.

Blake'le arayı bozmak için kötü bir zaman seçmiştim.

"Koruma çemberi oluşturacağım, dışına çıkmayın."

Onun bir keresinde bir kampı koruma çemberine aldığını hatırlıyordum. Daha büyük bir çember için diğerleriyle el ele verip onların gücünden de beslenmişti. Tuvalet uğruna Parehelerin şarkılarına kanmasaydım, o çemberde güvende kalacaktım. Şimdi daha küçük bir çember oluşturacağı için kendi başına bunu yapacak gibi görünüyordu.

Sedna'yı boynundan alıp yere bıraktı. Tam arkasını dönmeden önce duraksadı, ardından yavaşça bana döndü ve diğerleri kendi aralarında konuşurken Blake pelerini aralayıp kemerinden bir şey çıkarıp bana uzattı.

Gül kabzalı hançeri tuttuğumu gördüğümde midemde yine onun harekete geçirdiği bir şeyler kıvranmaya başladı.

Bunu Scathan'dayken bana hediye etmişti.

Yüzümü kaldırdığımda gözleri gözlerime değdi, tek bir kelime etmeden hançeri biraz daha uzattı. Sözcükler eksikti ama bakışmamız yeterince ağırdı, elimi uzattığımda hançer aramızdaki sessizliğe bırakıldı.

Arkasını dönüp yürümeye başladığında Ardell ve Camilla da onun peşi sıra ilerledi. Kaidan ayak direttiği için Arion onu arkadan itekleyerek yürümeye zorladı. Sonra dönüp Blue'yla bana baktı, *daha doğrusu Blue'ya.*

"Gidelim."

Arion, bizi beklerken Blue kızarıp bozarsa da tedirginlikten bu tepkisi uzun sürmedi. Hançeri kemerime sıkıştırarak ilerlemeye başladım. Efendi ve ayağının dibinde sürünen yılanı önümüzdeydi, bizler de omuz omuza arkasından yürüyorduk. Blake'in koruma büyüğü tenimin altında bir elektrik gibi dolaşıyordu.

Etrafta ince, kuru gövdeler vardı. Ağaç demek zordu; kabukları soyulmuş, gövdeleri çatlamıştı. Hepsi aynı yöne eğilmişti ama rüzgâr yoktu. Zemin bastıkça içeri göçmüyor, hafif yana kayıyordu. Dengemi sağlamak için küçük gereksiz hareketler yapmam gerekti. Sis diz hizamızda dolaşıyor, ışık bataklığın üstünde matlaşıyordu. Yer yer ince su birikintileri vardı ama derinlikleri anlaşılmıyordu.

Bir an durdum.

Ayağımın altındaki zemin bir nefes gibi hafifçe yükseldi, sonra geri indi. Bir adım daha attığımda bu kez sağ taraftaki yüzey içeri çöktü. Derin değildi ama altından bir boşluk görüldü. Koyu, bir katran gibi. Ayağımı hemen geri çektim.

"Ritmi bozmayın," dedi Blake.

O anda bir yerden hava çıktı. Kısa, ıslak bir sestti. Alt katmanlarda bir şeyler yer değiştiriyor gibiydi. Sedna tısladı.

Kaidan, Blue'ya doğru eğildi. "Altıma yaparsam benimle arkadaşlığına devam edecek buradaki tek kişi sensin."

"Bizi bu utançla yaşamaya mecbur bırakma," dedi Arion.

"Zihnini sağlam tut," diyerek onu azarladı Camilla.

Sis, diz hizasından neredeyse göğüs hizasına kadar gelmişti. Grup omuz omuza ilerlerken sadece Blake bir adım önümüzdeydi. Blue'nun fısıldadığını duyunca, "Ne?" diyerek ona baktım. "Ne dediğini anlamadım."

Kafası karışmış gibi o da bana baktı. "Ben bir şey söylemedim."

Kanım donmaya başlarken, "Sağa dönün," dedi Blake.

Tam sağa dönecekken herkesin dümdüz ilerlediğini fark ettim, sadece Kaidan benim gibi yolundan sapacak gibi oldu ama Arion onu tuttu. "Ne yapıyorsun, çemberden çıkma."

"Efendi, sağa dön dedi," dedi Kaidan.

Camilla araya girdi. "Öyle bir şey söylemedi."

Siktir. *Fena halde siktir.*

Yan yanaydık ama her birimiz farklı yerde yürüyormuşuz gibi hissetmeye başlamıştım. Blake grubun adımlarının ritmi farklılaşınca, "Ne duyarsanız duyun kulak asmayın," dedi. Birkaç adım sonra dönüp bize baktı ve "Durun!" diye ikaz etti herkesi.

Yarım saniye herkes durdu.

Sonra...

Bataklık altımızda bir nabız gibi attı.

Blake dişlerini sıktı. "Büyü çemberi yukarıdan korur. Onlar aşağıdan geliyor."

Birden sağımdaki Blue'yu kaybettim, sis bir perde gibi aramıza indi. Bir adım atınca Blake önümde belirdi fakat o an, arkadan biri konuştu.

“Buradayım,” dedi tanıdık bir ses.

Fakat o ses... Olması gereken taraftan gelmemişti.

Blake’in sesiydi ama o tam önümdeydi.

Zemin sabit değildi artık, ayağımın bastığı yer çökmeye başlamıştı. Blake birden omzumdan yakaladı.

“Gözüme bak!” dedi. “Yere bakma. Sise bakma. Bana bak.”

Yeşil gözlerine bakarak dediğini yapıp ona odaklanmaya çalıştım ama panik beni ele geçirmeye başlamıştı.

“Buradalar.” Ardell’in sesi duyulduğunda herkes refleks olarak başını çevirip onun baktığı yöne döndü.

Zemin birden çöktü.

Blake’le farklı yönler çekildik.

Dışarı çıkmak zorunda kaldığım için koruma çemberinin kırıldığını hissettim. Yere düşmedim ama bataklık yüzeyi kabarıırken dengem daha çok sarsıldı ve altından bir şey yükseldi. Sis iyice yoğunlaşıp içinden bir kol çıktığında çığlık atmamak için elimle ağzımı kapattım.

Sis Yiyiciler ilerimizde belirmeye başlamıştı, yoğun bir duman gibilerdi ve yüzleri bir boşluktan ibaretti. Onları görünce grup refleksle ikiye bölünmüştü.

“Bizi öldürmeye çalışmıyorlar, ayırmaya çalışıyorlar!” diye bağırdı Blake. “Oyunlarına kanarsanız batıklığa çekilirsiniz.”

Sis Yiyiciler hiçbir hamle yapmadan bizi izledi. Birden Kaidan’ın boğazının derinlerinden gelen inlemesi duyulunca onun bir bacağının dibe çekildiğini gördüm. Arion koşup onu kolundan yakaladı ama o sırada kıpırdamadan duran üç Sis Yiyici harekete geçip gruba saldırdı.

Camilla iğnesini onlardan birine fırlatırken Arion büyüyle bir tanesini savurdu ama başka biri Ardell’e saldırmıştı.

Devamını izleyemedim, yerden yükseldiğini gördüğüm kol, ayak bileğimi yakalayınca bu sefer refleks olarak çığlık attım. Dokunuşu

tenimde yanık gibi bir his bırakıyordu. Blake'in elinden uzayan siyah dokunaç, bir kırbaç gibi bacağımı tutan kolun üzerinde şakladı; parmakları bileğimden çözöldüğünde Blake kolumu yakaladı ve göz göze geldiğimizde ikaz eder gibi sadece tek bir şey söyledi.

"Korkma."

İki Sis Yiyici birden araya girdi ve kollarını sarmal gibi uzattı. Geri çekildiğimde Blake'in eli parmak uçlarıma kadar değdi ama sis bu sefer resmen bir duvar gibi araya girdi.

Korkma. Korkma. Korkma.

Onların seslerini perdenin ardında duyuyordum ama başka fısıltılar da dört bir yandan geliyordu. Hançeri kemerimden çıkarıp tereddüt etmeden sarmal gibi kolunu uzatan Sis Yiyici'nin koluna sapladım.

Sis perdesinin içine dalarak diğerlerine ulaşmaya çalıştım. Kaidan'ı yarı yarıya gömüldüğü yerden çıkarmaya çalışan bu sefer Camilla'ydı. Arion ve Ardell kılıçlarını çıkarmış, Sis Yiyicilere saplıyordu. Yaratıklar ne çığlık attı ne de bir ses çıkardı. Kıvranıp yere karışıyor, kabarıp alçalan toprağın altında sanki yılan gibi dolaşıyorlardı.

Birden bir ışık patladı ve sis ışıkla dağılır gibi oldu. Blue'nun elini kaldırıp Nemf gücünü kullandığını gördüm.

Sis kısmen dağıldığı an hızla dört Sis Yiyici'ye dolanıp onları görünemeyen yerlere fırlatan siyah dokunaçları gördüm. Blake'in dokunacı bu sefer de Kaidan'ın havaya kaldırdığı bileğine dolanıp onu hızla yukarı çekti ve Kaidan yalpalayarak ayaklarının üzerinde durdu.

"Koşmaya başlayın!" diye bağırdı Blake. "Bir arada kalmamız zor, ayrılanlar zeminin yükseltisini takip etsin!"

Blue, elini öne savurup yolumuzu açacak bir ışık topunu daha bomba gibi önümüze fırlattı. Sis yine kısmen dağılırken herkes o yöne koşmaya başladı.

Ben daha hareket edemedi Blake'in ilk hamlesi beni tutmak olacaktı ama birden arkamızdan gelen Sis Yiyicileri fark etmiş olacak ki Blue beni çekerken o durdu. Arkama baktığımda Blake'in çevresinde dolaşmayan başlayan siyah dumanları gördüm, dizini kırıp yere bir yumruk attığında Sis Yiyiciler yarılan zeminden bataklığa gömüldü.

Sis perdesi tekrar araya girdi.

Onu göremez olduğumda Blue'nun çekiştirmesiyle koşmaya başladım. Ardell, Camilla ve Kaidan gözden kaybolmuştu, sadece Arion kılıcıyla yanımdaydı. Blue'nun ayağı bataklığa batınca parmakları kolumdan çözüldü ve Arion dönüp onu kolundan yakaladı.

Sis perdesi tekrar onlarla arama girdi.

"Rosanna..."

Endişe verici bir aşinalıkla kulaklarım çınladığında taş kesildim.

"Kızım..."

Ses, soğuk bir iğne gibi tenime batarken şaşkına dönerek gözlerimi kırıştırdım. Etrafımda eğik ağaçlar ve derinliği belirsiz bataklık suları dışında hiçbir şey yoktu.

"Seni özledim."

"Anne..." diye mırıldandım. *Rebecca Camborne'un sesiydi bu.*

Kalbim korkunç bir sancıya kapılırken hançeri tuttuğum elim titredi. Kabzasını daha sıkı kavramaya çalıştım ama annemin sesini uzun zaman sonra ilk defa işitince tüm algım kaybolmuştu.

"Bana geri dönmeyecek misin?"

Hayır. O burada değildi, bunu biliyordum. Sis Yiyicilerin işiydi bu. Ama... Sesini o kadar özlemiştim ki... Dudaklarım titrerken gözlerim dolmaya başladı, avcumla gözlerimi ovuşturdum.

"Beni unuttun mu, Ross?"

Koşmam gerektiğini biliyordum, ayaklarım yalpalarken dümlüz ilerlemeye çalışarak yürümeye çalıştım. *Onları duyma, onlara inma, korkma, korkma, korkma.*

Korkmuyordum ama saldırıları korkuyla beslenmiyor olabilir-
di, duygusal bir darbeyle geliyorlardı. Elimi alınma bastırıp ilerle-
meye devam ettim.

"Sensiz çok yalnızım, bana geri dön."

Zemin yükseliyor mu? Yere bak. Yolunu şaşıрма.

"Çok korkuyorum, Ross. Seni bir daha görememekten korkuyorum."

Duygusallık galip geldi ve ayağım birden yere gömüldü. Yüzüs-
tü yere düştüğümünden boğazımdan boğuk bir inilti döküldü. Bir
elimde hançeri tutarken diğer elimin parmakları toprağa saplan-
mıştı, ayağımı çeken Sis Yiyici, beni yavaş yavaş geriye sürüyordu.

Zaman büyümü kullanmayı denedim. Denedim, denedim ama
annemin sesi kulaklarımdan silinmiyor, adımı seslenmeye devam
ediyordu. Odaklanamıyordum.

Diğer ayağım da gömüldü.

Batıyordum.

Yüzümü kaldırıp karşımda belirmeye başlayan Sis Yiyici'ye bak-
tım. Yavaş yavaş batmaya devam ederken dişlerimi sıkarak benim
bile şaşıracığım bir sesle, *"Seni ucube,"* dedim.

Bir avcumu hırsla, üzüntüyle ve korkunç bir duygusallıkla yere
öyle bir vurdum ki gücüm korkunç bir uğultu çıkararak patladı,
sanki bir kükreme gibiydi. Yerde sarsıntı olunca bunu yaptığım için
şaşıramadım bile.

Ayaklarımı yakalayan pislik, sarsıntıdan afallamış olacak ki
gücü geri çekildi, hançeri yere saplayıp kabzasını iki avcumla tuta-
rak kendimi yukarı çekmeye başladım.

Zaman büyüsü her ne kadar yoğun bir odak istese de Sis Yiyici,
bana doğru hamle yaptığı an diğer güçlerimi harekete geçirebildim
ve elimi savurmamla beraber sislere karıştı. Kendimi kurtardığım-
da hançeri sıkı sıkı kavrayıp tereddüt etmeden koşmaya başladım.
Toprağın yükseldiğini hissediyordum fakat yön duygum her an
kaybolmaya hazırdı.

Seyrek ağaçların dalları yüzümü çizdi, çamurları tekmeleyip koştum. Sesler artık yoktu ya da ben duymuyordum. Zemin ara ara altımda çöküyor, her adımda çamur beni içine çekmeye çalışıyordu. Düştüm, dizim çamura gömüldüğünde küfredip kalktım. Bataklık beni yutmaya çalışsa da ben daha hızlıydım.

Ağlamakla nefes almak arasında kalmışken dizlerim titriyordu, tam tekrar düşecekken biri beni tuttu. Güçlü bir el, sıcak bir ses.

“Buradayım.”

O tek kelime.

Bir an için gevşedim, göğsümdeki ağırlık çözülür gibi oldu ve ona baktım.

Blake...

Bana bakarken düşünceli bir şekilde alnı kırıştı. Beni biraz daha kendine çektiğinde göğsüm hâlâ hızla inip kalkıyordu ama kalbim yavaşlamaya çalışıyordu. “Geçti,” dedi Blake ruhuma dokunan bir sesle.

Tamamen çözülürken başımı salladım, neredeyse ağlamak üzeriydim. Yeşil gözlerine odaklanıp sadece onu gördüm, geride kalan her şey sislerle karıştı. Usulca boştaki elimi tutup bir kolunu da bana sardığında içinde bulunduğum korkunç durumdan sıyrılıp ona sığındım. Yanağımı göğsüne koyarken gözlerimi kısa bir an kapatıp her şeyi yok saydım. Bana sarıldığı bir an olmamıştı, bu da ona karşı olan şiddetli duygularımın içimde kabarmasına neden oldu.

Fakat farkındalık çok ani geldi.

Blake’in nefesi... Benimkiyle aynı değildi. Hiç zorlanmamış gibiydi...

En önemlisi elimi tutan eli fazla sıcaktı.

Blake, soğuk olurdu.

Yavaşça geri çekildim ama beni bırakmadı. Kalbim değil, içgüdüüm sıçradı ve içim birden boşaldı.

“Geçti,” dedi tekrar. “Ben buradayım.”

Bu bir kurtuluş değildi, bunu bedenimden önce hissettim.

Bataklık yeniden kıpırdandı fakat kaçmadım, içimdeki ses yeterince netti. Beni tuttuğu için onunla beraber batmaya başladığımda hançer, cevabı benden önce verdi.

Birden karnına saplayınca hançerin etrafındaki deri dalgalandı. İnsan teni değildi artık; çatladı, gerildi ve ayrıldı. Blake'e ait olduğunu sandığım yeşil gözler kararırken bataklığın rengiyle doldu. Beni tutan parmakları gevşedi ama bırakmadığı için batmaya devam ediyorduk.

Sis Yiyici kendi formuna bürünürken yüzü boşluğa dönüştü, biçimsiz eklemleriyle iyice üzerime abandığında hançeri çıkarıp tekrar tekrar sapladım. Korkuyu, aşkı, duygusallığı bir kenara bıraktım. Sadece ilkel, vahşi ve mekanik bir dürtüyle ona saldırdım.

Parmakları benden çözülünce battığım yerden çıkmak için bu sefer zaman büyüme ulaşip onu hızla yakaladım. Avcuma öyle bir aldım ki saniyelerin benden kaçışı yoktu, parmaklarımın arasında sıkışıp kalmıştı. Bana itaat etmek için hevesliydi. Herkesi tek tek düşündüm: Blue, Ardell, Camilla, Kaidan, Arion...

Ve en çok onu düşündüm, en çok ona bağlandım.

Blake.

Zaman dondu.

Sis bile zamana galip gelemezdi.

Kendimi battığım yerden çıkarıp yaratığın elinden kurtularak koşmaya başladım. Toprağın yükseldiği yeri takip ederek koştum, koştum ve Blake'in bahsettiği yükseltiyi gördüm.

Yapraksız, beyaz ve devasa ağacı.

Burası çıkış yoluydu.

Koşuşum yavaşladı, adımlarım ağaca doğru giderken göğsümdeki fırtına gecikmeli çöktü. Nefesim düzensizdi, gözlerim doluydu.

Ve tam o anda, sis sanki ikiye ayrıldı.

Onu gördüm.

Bir yanılısama değil, sarsılmamış gerçek. Kalbim hâlâ çarparken ruhum nihayet doğru olanı yakaladı. Dünya hâlâ sessizdi, gücümle durdurduğum zaman akıyordu ama o hareket ediyordu. Sanki tam bataklığa doğru gelirken beni görmüştü ve o da durmuştu. Beni bulmak için döneceğini anlamadım, *biliyordum*. İliklerime kadar hem de.

Bakışlarımız buluştu.

Duran zaman bile sayısız parçaya bölündü.

Soluğumu bıraktığımda zaman gücüm de beni terk etti. Rüzgârın esintisini onun yeşil gözlerinin ruhuma dokunuşu gibi hissettim. Pelerini dalgalandı, siyah saçları esintiyle kıpırdandı.

Önce o bir adım attı, sonra ben.

Aşkımı sakladıkça daha da vahşileşmişti, direndikçe büyüyen bir yangındı. Ne zaman ondan kaçsam, içimdeki ateş daha derine inmişti. Onu inkâr etmek, kendimden vazgeçmek gibiydi artık.

Bu sefer ben bir adım attım.

Nefes aldığında göğsü kabardı.

Ne bedenler, ne kalp ne de akıl. Ruhlarımız ne yapacağını biliyormuş gibi bir an bile beklemedi, ikimiz de hızla birbirimize ilerledik.

Nefesim rüzgâra karışırken onun kollarına atıldım, kolları belime dolandı ve ayaklarımı neredeyse yerden kesecek şekilde beni kucakladı.

Dudaklarımız hızla birbirine kapandı.

Beni iyice kendisine çektiğinde dudaklarımı araladım, bir elini yer yer çamura bulanmış yanağıma koydu ve o bayıldığıım soğuk teni beni daha çok yaktı. Kollarımı boynuna doladığımda hafifçe eğilerek saklanmayı affetmeyen, durmayı bilmeyen bir tutkuyla öpmeye devam etti beni.

Ne kadar uzağa gidersem gideyim, ne kadar çırpınırsam çırpımayım Blake'in yankıları her zaman peşimdeydi.

ZAMANSIZ-II

Öpüşmemiz ani olmaktan çok sanki gecikmişti. Bastırılmış, tutulmuş, yıllar gibi ağırdı. Susarak biriktirdiğimiz her şeyin patlamasıydı.

Bu aşk, sonu ne olursa olsun vazgeçemeyeceğim kadar gerçikti.

Görünmez Bağlar

Goddess No Holy – You're The One
Zamanın içini nasıl gördüğümü seviyorsun,
Sessizliği ateşe ve kafiyeye nasıl çevirdiğimi.
Bilgeliğimin seni heyecanlandırıldığını söyledin,
Her gerçek, giydiğim bir elbise gibi...

Bir yazar olmamın nedeni, hayatın ve insanların zihnimdeki karakterler gibi hissettirmemesiydi. Kendimi bildim bileli hep bir boşluk içinde, hep bir arayış peşindeydim. Sonra bir gün arayışa son verip kendi zihnime döndüm.

Kafamın içinde yarattığım karakterlerin ve dünyaların varlığıyla haz duymaya başladım. Onların duygularını yaşadım, onların düşünceleri arasında dolaşıp zevk aldım, onların varlığıyla beslendim. Bana en yakın olanlar, kendi karakterlerimdi. Onların ruhları, benim ruhumun parçalarıydı.

Başka kim bana bu kadar yakın olup her bir zerreme karışabilirdi ki?

Son iki karakterim, sadece isimlerden ibaretti. Henüz onların zihinlerine sızmamış, onlara ruhumdan parçalar sunmamış, onlardan beslenmemiştim.

Ve sonra... Çok farklı, mucizevi ve inanılmaz bir şey oldu.

Onlarla tanıştım.

Benim yazmadığım zihin, düşünce ve ruha sahiplerdi.

Benim yazıya dökmeden önce planladığım özelliklere sahip değillerdi.

İyi olan, kahraman olan ve benim asıl zihninde dolaşmak için heveslendiğim kişi... Duygularını yaşamak ya da düşüncelerinde dolaşmak istemeyeceğim biri.

ZAMANSIZ-II

Kötü olan...

Ah, kötü olan...

Şu an dudakları dudaklarımda, elleri yanaklarımda ve vücudum onunlike yaslı halde...

Onu iyi ki ben yazmamıştım. Düşüncelerini, duygularını, varlığını yazarken onun hakkını veremezdim. Bu anı da yazmak istemezdim... Yazarken bile bu duyguları hissedemezdim.

Bu anı yaşamak...

Yaşamak, her şeye değerdi.

Bana, zihnimde yaşayan karakterlerden bile daha yakın biri olmaz sanıyorken şu an, onun her bir dudak hareketiyle anlıyordum ki... Her bir zerreme onlardan bile daha çok karışmıştı. Hissediyor, haz duyuyor, besleniyordum. Arayışım, son bulmuş gibi hissediyordum.

Ruhumdan bir parça değildi, onu kalemimle ben yaratmamıştım.

Ruhumun gerçek yarısıydı sanki.

Zaman, belki de bu yüzden bizi bir araya getirmişti.

Aramızdaki mesafe tamamen silindi, göğsünün yükselip alçalmasını kendi bedenimde hissettim. Dudaklarımız kısa bir an ayrılıp tekrar buluşurken aramızdaki ateş yavaşlamadı, aksine derinleşti çünkü ikimiz de biliyorduk; bu öpüşme yalnızca bir temas değil, çoktan kabullenilmiş bir bağdı.

Ne kadar süre bu halde kaldık bilmiyordum, seslere kulak tıkadığım için Blake'ten geç fark ettim fakat hafifçe geri çekildiğinde sebebini anlamıştım. Arkadan gelen sesleri daha net işitince çarpılmışı döndüm.

Dünya birden tekrar netleşti.

İçine düştüğüm aşk bataklığından sıyrılıp bu sefer daha hızlı geri çekildim ve ondan bir adım uzaklaştım. Gözlerine bakamıyordum fakat Blake'in kolları havada kaldı, hafif bir nefes verip ağır ağır onları iki yanına indirdiğinde gelenler artık yakındı.

"Hayatımı çekilmez kılıyorsun," dedi bir erkek sesi.

Başımı çevirdiğimde sesin sahibi Arion da göründü. Kaidan'ın kolunu boynuna atmış, bir koluyla da onun beline destek olmuştu. Yüzü tamamen çamura bulanmış, sadece arada kırpıştırdığı gözleri görünen Blue da yanlarındaydı.

Kendime gelmekte zorlansam da gözlerimi kırpıştıtararak onlara baktım. Ne tür bir şeyin içinden çıktığımızı yeni yeni algılıyordum. Arkamda dikilen varlık, ölüm dolu bataklığı bile bir anlığına kafamın içinden silmişti. Her duygu o kadar üst üste gelmişti ki birden yere yığılacağımı hissettim ama henüz yıkılma zamanı değildi. Buradan defolup gitmeliydik.

"Yaptıklarını gördün mü?" dedi Kaidan zar zor yürürken sızlanarak. "Onların ne *bok* yapabildiklerini gördün mü? Hâlâ *göt savaşçı duruşunu* bozmamaya çalışıyorsun. İnanılmazsın, Arry."

Güç bela birkaç adım daha atıp karşımızda durdular. Hemen Blue'nun yanına ilerleyip iyi olup olmadığını kontrol ettim, bana başıyla bir onay işareti verdi. İkimiz de sesimizi kaybetmiştik belli ki.

"Ben hiçbir şey görmedim. Sen de korkmasaydın bunlar olmazdı," dedi Arion Kaidan'a.

Kaidan, baltasını yere koyup ondan destek alarak doğruldu ve kolunu Arion'ın boynundan çekti. "Sana bir şeyler göstermeye bile tenezzül etmemişlerdir, kalpsiz."

Gördüğüm ve duyduğum şeyleri anımsayınca kasıldım. Annemin sesini duymak, duygu durumuma iyi etki etmemişti.

"Ona boşuna çıkışıyorsun, Arion. Sis Yiyicilerin sadece korkulardan beslendiklerini düşünmüyorum," dedi Blue.

Arion'ın kaşları çatıldı.

"Bak, gördün mü?" diye çıkıştı Kaidan. "Efendi ara sıra ödümü patlatsa da ondan korktuğum için onu görüp duyduğumu sanmıyorum. O sandığım için elimi uzatıp durdum ve Sis Yiyici beni tuttu. Kafamın karışması normal değil mi?"

Merakım kabarıırken dudaklarım zar zor hareket etti. "Aşk ya da sevgiyle besleniyor olabilirler mi?"

Annemin sesini duymamı ve benim de Kaidan gibi Blake'i görmemi buna bağlamıştım.

Kaidan, yüzünü ekşitti. "Efendi'ye âşık olduğumu sanmıyorum." Sonra duraksayıp Blake'e baktı. "Alınma Efendi, kadın ol sam kesin olurdu lakin..." Boğazını temizledi. "Seni sevdiğim için olabilir elbette."

Blue kırılgan bir sesle konuştu. "Ben büyükannemi duydum. Ona sarılıp ağlamamak için kendimi zor tuttum."

"Burası hakkındaki bilgilerin sınırlı olduğunu söylemiştim..." dedi Blake, derin bir sesle. "Lakin Sis Yiyicilerin neyle beslendiklerini artık biliyorum."

Herkes duraksayıp merakla ona baktı.

Blake'in bakışları toprağa sabitlemişti, gözleri bataklığın derinlerinde bir şey arıyor gibiydi. Tekrar bize baktığında yeşilleri sislerle kaplanmıştı.

"Güven."

Korkunç bir farkındalıkla nefesim ciğerlerimden söküldü.

Aşk ve sevgi büyük duygulardı, onlar birden belirebilir ve bir sebep aramazdı. Fakat güven birden belirmezdi, kazanılırdı. Çok daha tehlikeli, çok daha ince bir çizgiydi.

Blake'i gördüğümde kurtulacağıma olan inancımı hatırlayıp beni koruyacağına olan belirgin dürtüyü tekrar hissettim.

Ona sadece âşık değildim, ona güveniyordum da.

Birden kendimi bir uçurumun kenarında gibi hissettim. Durduğum yerde hayattaydım, geri çekilirken tamamen güvendedim fakat bir adım atarsam düşebilirdim. Onun için ölümü göze almıştım fakat bu denli derin hislerin getireceği kalp kırıklığı, yaşarken ölmek demektir.

“Bu doğru, Efendi’ye güveniyorum,” dedi Kaidan başını aşağı yukarı sallayarak. “Senin neden birini görmediğin anlaşıldı, Arry. Kimseye güvenmediğinden sana bir şey gösterememişler.” Parmaklarıyla Arion’ı Blake’e gösterdi. “Sana bile güvenmiyor, Efendi.”

Arion, ters ters ona baktı. “Boş boş konuşma.” Kaşları biraz daha çatıldı. “Ayrıca beni neden görmedin, bok herif? Bin kere hayatını kurtarmadım mı?”

Kaidan, önce şaşırdı, sonra bocaladı. Ardından sıırtmaya başlar-ken kaşları havalandı. “Alındın mı sen şu an?”

Arion, baltasının sapına bir tekme atınca Kaidan sendeledi.

“Eğer için rahatlayacaksa seni görmedim ama duydum,” dedi Kaidan boğazını temizleyerek. “Diline dolarsın diye söylemeyecektim ama zaten berbat bir suratın var, biraz daha somurtmana katlanamam.”

Arion, Kaidan’ın onu da duymasına biraz olsun rahatlasa da belli etmedi. Onun yerine etrafa bakındı. “Ardell ve Camilla nerede?”

Birden herkes etrafa bakındı fakat Blake konuşarak patlamaya yüz tutan telaşın önünü kesti. “Onlar bataklığın dışında, atları arıyorlar.”

Herkesin omuzları gevşedi.

“Efendi olmasaydı işimiz bitmişti,” diyen Kaidan’ın bakışları Blake’e yöneldi. “Her şey birden donmasaydı bataklığın dibini görüyordum. Böyle bir gücün olduğunu bilmiyorduk.”

Zamanı dururken tek tek onları da düşünmüştüm ve gerçekten de hepsini zamanın içine alabilmıştım...

Kaidan, Efendi’ye bakarken Arion’ın da dikkatli gözleri ona çevrildi, o da aynı şeyi düşünüyor gibi görünüyordu. Blue’yla bir-birimize kaçamak bir bakış attık ama Blake’in sesi birden dikkatimi üzerine çekti.

“Bunu yapan ben değildim.” Kaidan ve Arion’ın kafa karışıklığını hissetmekten çok bir sonraki cümlelinin gelmesini bekledim. “Prences, zamanı durdurdu.”

Arion'dan önce Kaidan boynu neredeyse kırılacak kadar hızla başını bana çevirdi, çenesi yere düşecekti. "Prenses zamanı mı durdurdu?"

"Böyle bir gücün mü vardı?" diye sordu Arion.

Tepki veremedim.

"Buna daha sonra şaşıracak zamanınız olacak," dedi Blake. "Şimdi gitmeliyiz."

Kimse hareket etmeyince Efendi'nin önden ilerlemesini belediklerini anladım. Blake, hafifçe nefesini verdiğinde anlık göz göze geldik. Kalbim hemen tekledi ama uzun sürmedi, diğerlerinin ilgisi onun üzerindeydi. Ağır ağır arkasını dönüp ilerlemeye başladı, biz de onun ardından yürüdük.

Beyaz ağacı geçtiğimiz an Sedna belirip sahibini karşılayan bir köpek gibi Blake'e atıldı ve onun gövdesini tırmanarak omzundaki yerini aldı. Sinsi sürüngen, Sis Yiyicilerin bir zarar verebileceğini sanmıyordum ama çıkışa sağ salım vardığını görmek güzeldi.

Bataklığın sisini ardımızda bıraktığımızda temiz havayı içime çektim, sonunda her şeyi berrak görmek de iyi gelmişti. Yine de herkesin kafası hâlâ bulanık olmalıydı, uzaktan bakan dağılmış olduğumuzu anlayabilirdi.

Ardell ve Camilla atların dizginlerini tutmuş, bizi bekliyordu. Blake neredeyse hiç çamura bulanmamıştı, Ardell ve Camilla da bizden daha iyi durumdaydı.

"Temiz kaldığınıza göre siz de pek bir şey görmediniz herhalde," dedi Kaidan onların yanına geldiğimizde homurdanarak.

Ardell, bize göz süzdü. "Bir an önce yıkanmazsanız, bataklığı yanımızda götürüyormuş gibi hissedeceğim."

"Sis Yiyiciler güven duyduğumuz kişileri gösteriyormuş ve ikizin seni bile görmemiş. Bilgin olsun," dedi Kaidan Ardell'e.

Ardell, omuz silkti. "Ben de kimseyi görmedim."

Kaidan, “Skedwallerlar doğuştan kalpsiz,” diye Blue’yla bana doğru eğilerek mırıldandı.

“Onlar kalpsiz değil, Kaidan.” Blake, birden konuşunca herkes duraksadı. Atından ilgisini çekmeden devam etti. “Sadece zihinlerini sağlam tuttular. Korku Sis Yiyicilerin asıl silahı olmasa da kapıyı onlar için aralıyordu. Eşikten geçebildiklerinde *güven duygusunu* kullanacak fırsata erişebildiler.”

Arion, dudaklarını bükerek başını iki yana salladı. “Neyse ki bu bilgiyi de ekledin,” dedi Blake’e. “Yoksa asla susmayacaktı.”

Kaidan, düşen suratıyla omuz silkti. “Ben, prenses ve Blue dışındaki herkesin korkusuz olduğunu anladım. Tamam!” Üzerine bakınırken iyice yüzü asıldı. “Sahi, nerede yıkanacağız?”

Blake, atının dizginlerini tutarken eliyle onun başını okşadı. “Yolumuzun üzerinde bir göl var, orası iş görür.”

Herkes kendi atlarına ilerleyip dizginlerini tuttuğunda olduğum yerde dikildim. Blake, bunu fark etmiş gibi birden bana baktı. Gözlerimiz değdiği an, boğazımdaki nabız şiddetli darbelerinden birini daha indirmişti.

Tam ağzını aralayacak gibi oldu fakat Blue atına binip bana elini uzattı. “Prenses?”

Blake’le aynı anda transtan çıktık. Dudakları tekrar kapandı ve ben de gözlerimi kaçırdım. Blue’nun uzattığı eli tutup ondan güç alarak önüne oturduğumda Blake’in de atına bindiğini fark ettim.

Yola çıktığımızda Blue kulağıma fısıldadı.

“Neden birbirinize kaçamak bakışlar atıp duruyorsunuz?”

Kaskatı oturduğum için birden titrer gibi oldum. “Ne?” Silkelenerek kendimi rahatlatmaya çalışırken omuzlarımı gevşettim. “Korkunç şeyler yaşadık ve senin fark ettiğin şey bu mu?”

Blue, sessizce kıkırdamış olacak ki gövdesi titredi. “Elimde değil, sürekli size dikkat kesiliyorum.”

Yarım ağız, "Biraz Arion'a dikkatini versen iyi olur. Etrafında kuyruk sallayan yavru bir Charon gibi ilgini bekliyor," dedim.

Bu sefer de Blue kaskatı kesildi.

"Sen benimle uğraşırsan, ben de seninle uğraşırım," dedim güler gibi, biraz olsun gevşemiştım.

Blue, omzuyla beni ittirdi. Ben de omzumu geriye atarak ona karşılık verdim. İkimiz de güldük ve önümüzdekiler atlarını hızlandırdığında Blue da dizginlere asıldı.

Yolculuğun geri kalanını gözlerim açık olsa da bilinçsiz halde geçirdim. Saat olmadığı için zaman kavramım karışmıştı fakat belki bir belki iki saat yol almıştık.

Blake durduğunda diğerleri de durdu ve sık ağaçların olduğu bir yerde atlardan indik.

"Bataklığa girdiğimizde sabah saatleriydi," dedim uyuşmuş dudaklarımı kıpırdatarak. Yüzümü kaldırıp ağaçların arasından gören gökyüzüne baktım. "Neden güneş her an batacakmış gibi duruyor?"

"Bataklık zaman algısını yitirmemize sebep oldu," diye yanıtladı Blake atını ağaca bağlarken. "Neredeyse akşam olmak üzere."

Kaidan'ın nefesi bir ısıklık gibi çıktı. "O kadar uzun süre mi orada kaldık?" Etrafındakilere bakındı. "Oradan çıktığımıza göre ne kadar korkunç olduğunu artık ya itiraf edin ya da yüzlerinizle belli edin. Canımı sıkıyorsunuz."

"Gökler şahidim olsun korkunçtu, Kai," dedi Camilla atını bağlarken. "Gördüğüm en korkunç topraklardı."

Ardell ekledi. "Ben de neredeyse başaramayacağımı sandım."

"Senin gibi bir aptalın hayatını kurtarmaya odaklanmasaydım, ben de belki korkuya kapılabilirdim."

Kaidan, Arion'ın söylediği şeyi duyunca kaşlarını kaldırıp sırttı. "Artık huzur içinde susabilirim."

Muhtemelen hepsi doğruyu söylüyordu ama dile getirmelerinin nedeni belli ki Kaidan'ı susturmaktı. Blake'e kısa bir bakış attığımda üzerindeki karamsarlığı fark ettim. Dalgın görünüyordu. Sebebinin öpüşmemiz olup olmadığını merak ederken içimde büyük bir huzursuzluk baş gösterdi.

Ona baktığımı fark etmiş gibi birden yüzünü hafifçe çevirince gözlerimi hemen kaçırdım.

"Sonsuzluk Kalesi yakın olsa da fazla dağıldınız, son kez burada konaklayacağız." Ona bakmasam da sesini duydum. "Arion ve Kaidan, çadırları kurun." Gözlerimi istemsizce ona çevirdiğimde herkese başıyla kuzeyi gösterdi. "Göl ileride, önce kadınlar yıkansın."

"Bu ayrımcılığa her zaman karşıyım," dedi Kaidan. "Savaşa gelince eşitiz ama böyle anlarda ayrılıyoruz. Beraber yıkansak..."

Kaidan, birden başına görünmez bir şaplak yemiş gibi geriye tökezledi. Blake'in gözünün ona değdiği kısacık anda bu gerçekleştiği için büyülü bir şaplak olduğunu anladım. Arion, bundan keyif alarak nadiren gerçekleşen bir doğa olayı gibi sırtıttı.

Kadınlar eşyalarını alıp göle ilerlemeye başladığında ben de peşlerine takıldım. Kısa sürede göle ulaştık, çevredeki ağaçların gövdeleri daha kalındı ve yaprakları büyüktü. Güzel bir mahremiyet alanı sunuyordu, sanki orman bir anlığına geri çekilmişti de suya yer açmıştı.

Kıyıya yaklaştığımızda göl genişledi, ağaçların dalları suyun üzerinde yarı gölge bir tavan oluşturmuştu. Suyun rengi, uzaktan yeşile çalıyordu fakat yaklaştıkça maviye bürünmüştü. Kenarlarında yetişen çimenler yumuşaktı.

"Bu gölde bir Naiad var mıdır?"

Ardell başını salladı. "Burayı biliyorum. Su Nemfleri yaşamıyor."

Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, bilmiyordum. Naiadları seviyordum, aynı zamanda onlarla yüzebileceğimi de sanmıyordum.

Ardell, Camilla ve Blue eşyaları yere bırakıp önce silahlarını, ardından da kıyafetlerini çıkarmaya başladı. Blue, sadece gözleri görünen tek kişi olduğu için bir an önce yıkanmaya can atar gibi hızlı hareket ediyordu. Hepsi tamamen soyunduklarında ben öylece dikiliyordum.

Güzel vücutlarını incelemekten utanarak yüzlerine bakmaya çalıştım fakat hepsi oldukça rahat görünüyordu. "Öyle kalmayı mı planlıyorsun?" diye sordu Ardell saç örgüsünü açarken.

Pekâlâ, bu savaşçılarla *kız partisi* vermiştim fakat çırılçıplak bir göle dalacağımı hiç düşünmemiştim. Normalde olsa sarkastik bir cevap verirdim fakat bataklik beni dağıtmıştı, üzerimde hâlâ sisler dolaşıyordu ve annemin sesi kulaklarımdaydı.

Ardell'in tek kaşı havalandı. "Sakın bize soyunmaktan utandığınızı söyleme."

Hepsi çırılçıplak bana bakarken kıpırdandım.

"Nerede o eğlenceli prenses?" diye sordu Camilla yarım ağız gülerken. "Birlikte yeni şeyler deneyimleyeceğimizi umuyordum."

Blue, beni savunmaya geçti. "O bir prenses, bizim gibi yol kenarlarında yıkanmaya alışkın değil."

Diğer iki savaşçı beni kamçılayınca derin bir nefes verip Blue'nun beni çaresizce savunmaya devam etmesine engel olarak üzerimdekileri çıkarmaya başladım. "Öyleyse siz eğlenmeyi unutan savaşçılara tekrar bir eğlence sunmam gerekiyor."

Tamamen soyunup karşılarında çırılçıplak dikildim. Onlar gibi benim vücudumda da yara izleri vardı, bu zamanda pek çok yara almıştım. İzlerimi gördüklerinde bana bir prenses gibi değil, kendileri gibi bir savaşçı olarak baktıklarını fark edince gururum okşandı.

Kaşlarımı kaldırıp hepsine göz süzdüm. "Su muhtemelen buz gibi. İlk kim cesaretli davranıp suya dalacak diye yarışmak ister misiniz?"

Üçü de duraksadı fakat kabul ettiklerini anladım. Birkaç saniye herkes pusuda bekledi ve ben birden sırtııp suya koşmaya başlayınca refleks olarak onlar da fırladı.

Suyun soğukluğu bacaklarıma değdiği anda pişman oldum ama adrenalinle küçük çığlıklar atıp suda ilerlemeye devam ettim ve birden balıklama daldım. Soğuk, kafamın içindeki tüm bulanıklığı alıp vücudumu bile ayıltınca yüzeye çıktım.

Saçlarımı geriye yatırıp yüzümdeki suları elimle silerken diğerleri de sudan çıkmıştı. Sadece Blue, hâlâ tamamen batmamış, bir o yana bir bu yana eğilerek bize ilerlemeye çalışıyordu. "Ben kazandım!"

Camilla ve Ardell gözlerini devirdi ama bir yandan gülümsüyorlardı. Blue, sonunda yanımıza geldiğinde dudakları titriyordu. "Hareket ettikçe alışırın," dedim ona. "Ve bize hareket lazım. Deve güreşi yapacağız."

Hepsi bana anlamsız gözlerle baktı.

"Camilla, sen Blue'yu omzuna alacaksın. Ardell, sen de beni. Fiziksel olarak güçlü olanlar sizsiniz."

"Sonra ne olacak?" diye sordu Camilla kaşlarını çatarak.

"Sizler bizi tutarken Blue'yla ben ellerimizle savaşağız. Düşen taraf kaybeder."

Birkaç saniye bana uyup uymamayı düşündüler ama sonunda kabul ettiler. Blue hâlâ yüzünü daldırmayı reddederken Camilla suyun içine dalıp onun bacaklarının arasına geçerek omzuna aldı. Blue, küçük bir kıkırtıyla onun başından tutarken Camilla denge kurmaya çalışıyordu. "Kıpırdanırsan şimdiden düşeceksin."

Ardell dalmadan önce, "Yenilmeyi aklından bile geçirme," diyerek beni uyardı. Bir asker edasıyla başımı eğdiğimde gülüp suya dalıp beni omuzlarına aldı.

"Gelin bakalım," dedim Camilla ve Blue'ya.

İkisi de hırslandı. Ardell elleriyle bacaklarımı tutarak beni iyice sabitledi ve kapişmaya başladık. Blue, birkaç kere düşecek gibi oldu

ama suya birden dalmayı o kadar istemiyordu ki gücünü artırdı. Onun da bir savaşçı olduğunu unutmuştum, güçlü kolları kendini göstermişti.

Sol omzumdan beni ittirince dengemi kaybettim, bu sefer de koluma asılıp beni suya doğru çekerek bir bez bebek gibi kenara fırlattı. Yana doğru düşünce Ardell de dengesini koruyamadı ve ikimiz de suyu boyladık.

Tam dalmadan önce Blue'nun zafer çığlığını duydum.

Çıktığımızda Ardell homurdanıyordu, Blue sevinç gösterisi yapıyordu ama Camilla bize pis pis sırtıp Blue'nun bacaklarını geriye doğru iterek onu aniden suya düşürdü.

Blue, yüzeye inanılmaz hızda çıkıp suya vurdu. "Biz kazanmıştık!"

"Çamur dolu yüzünü yıkayacak gibi görünmüyordun," dedi Camilla.

Hepimiz kahkaha attık.

Kahkahalarımın arasında gülümsemem yüzümde kalsa da hafifçe duraksadım. Önce anın güzelliğini, onlara yakınlığımı ve ortamın samimiyetini gördüm. Ardell, bana baktığında bakışlarındaki bilge bir ışık daha farklı bir yöne sapmama neden oldu.

Bana bilerek uymuşlardı. Eğlenmeyi belki onlar da istiyordu fakat bataklıkta her ne yaşıdıysam üzerimdeki etkisini görmüş, beni o andan koparmak istemişlerdi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım Blue ve Camilla birbirilerine su sıçratıp yapay bir kavgaya tutuşurken.

Ardell, suya biraz daha gömüldü. Gümüşe çalan uzun sarı saçları, ay ve güneşin karışımı gibi suda süzülüyordu. Gözleri gölün rengi gibi görünüyordu.

"Ben Scathan'dan hiç ayrılmadım," dedi onu duyabileceğim kadar kısık bir sesle. "Kardeşimden ya da dostlarımdan. Yabancı bir yerde yaşamak zorunda kalsam, nasıl olurdu diye düşündüm."

Duraksadı. "İyi iş çıkarıyorsun. Bu da seni anlamamı kolaylaştırmak ziyade, seni takdir etmeme neden oluyor."

İçimdeki kasvet çok derinlerde olsa da Blue, Blake, Gölge gibi... Ardell'e karşı da o kısma dokunup dağıtmayı kolaylaştıran bir yakınlık hissettim.

"Başlarda kaçıp duruyordun, önce bunun aptallık olduğunu düşündüm. Lakin canla başla buna devam ettin. Bu çaba, sadece kendin için değildi, değil mi?" Bakışları ciddi, sesi derindi. "Geride bıraktığın biri var. Ona dönmeye çalışıyordun."

Yüzüm ifadesiz kalamadı, bakışlarım her şeyi ele verdi.

Ardell, dudaklarını birbirine bastırıp etrafa bakınırken başını doğru noktaya parmak bastığını anladığını belli edercesine ağır ağır aşağı yukarı salladı.

"Batalıkta onu duymuş ya da görmüş olmalısın."

Dudaklarım titredi ama sesim çıkmadı.

Ardell, tekrar bana baktı. "Dilerim bir gün ona tekrar kavuşursun. O zaman seni *özlemeyeceğim* elbette, yine de varlığın bize biraz da olsa neşe veriyor. O zamana kadar seninle olduğumuzu bil. Artık esirimiz değilsin. *Bizden birisin.*"

Sesim sanki çok derinlerden geldi. "Nefret ettiğin *Gordion Prensesi'ni*, sizden biri olarak mı görüyorsun?"

"Hayır," dedi Ardell. "*Seni* bizden biri olarak görüyorum."

Cümlesi beni öyle derinden etkiledi ki nutkunum tutulduğunu hissettim. Bunca zaman boyunca kimlik karmaşam, daima onların hareketlerini değerlendirdiğim bir yazılı kuraldı. Ben prenestim, onlar savaşçı.

Kendim olarak sevildiğimi, kabul gördüğümü düşünmediğim için hepsine uzaktım.

Gözlerime kadar yükselmeye çalışan gözyaşımı tuttum. Yüzüm zaten ıslaktı ama dolan gözbebeklerimi fark etmiş olacak ki başını

çevirip bana mahremiyet tanıdı. Hepsine kim olduğumu söylemeyi arzularken dudağımı ısırdım.

Bunu yapacaktım.

Cesaretimi topladığımda bunu kesinlikle yapacaktım.

Artık ölümden değil, hayal kırıklığı yaşamalarından korktuğum için cesaretim yoktu ama *bunu yapacaktım*.

“Her ne düşünüyorsan bırak ve anı yaşa, *prenses*,” dedi Ardell bana bakmadan. “Sorunları çözmek için zamanımız olacak.”

Blue sudan çıkmak için sızlanarak kıyıya yüzmeye başladığında Camilla ve Ardell onu kollarından yakalayıp geri çekti ve biraz daha yüzdük. Ardell’in dediğini yapıp anı yaşamaya çalıştım.

Sonunda sudan çıkıp donmamızı umursamadan kurulanarak giyindik. Blue, bez çantasından benim için de kıyafetler çıkardı. Siyah keten pantolonu giydikten sonra siyah gömleği de üzerime geçirip uçlarını pantolonun içine soktum. Pelerinlerimizi yıkadık ve onları ağaçlara asarak sabah giymek için kurumaya bıraktık.

“Sabaha kadar yün uyku örtülerimizi pelerin gibi kullanalım,” dedi Blue.

Onu onayladık ve kamp alanına yürüdük.

Geldiğimizde çadırlar kurulmuş, ateş yakılmıştı. Gözlerim hemen Blake’i aradı ama ortalıkta yoktu, çadırında olmalıydı. Arion ve Kaidan bizi görünce sorgulayan gözlerle hepimizi süzdü. “Çamurlardan arındığınız için mi bu kadar neşeliydiniz?” diye sordu Kaidan.

Camilla, çizmesiyle onun koluna vurup oturduğu kütükten neredeyse düşürecekti. “Bizi mi gözetledin?”

Kaidan, suçsuz olduğunu belli eder gibi ellerini kaldırdı. “Sesiniz buraya kadar geliyordu!”

“Doğru söylüyor,” diye onu onayladı Arion.

Kaidan kalkıp gerindi. “Ben de temizlendiğimden neşeleneceğim fakat keşke size katılabilsenizdim. Arion’la bu ne kadar mümkün, bilmiyorum.”

Arion, göz devirip ayaklandı ve ikisi birden göle ilerlemeye başladı.

Onlar gittikten sonra Blue örtüleri getirdi, üzerimize atıp kütüklere oturarak bir şeyler yemeye başladık. Bu sefer kuru etlere biraz etmedim, biraz daha peynir ekmekle beslenip protein almazsam güçsüz düşecektim. Fazlasıyla zayıfladığımı hissediyordum.

Erkekler hava karardığında geri döndü.

Blake, tam o anda çadırından çıktığında gözlerimi kaldırıp ona baktım.

Gözleri etrafta dolaştı, savaşçıları kısaca gözden geçirip bakışları bana da sadece değip geçti. Üzerine örtünen karanlık bir şeyler vardı, tekrar fark edilir olmuştu.

“Kaidan, kıyafetlerimi göl kenarına bıraktın mı?”

Sorusunu duyan Kaidan, ayaklanıp başını salladı. “Evet, Efendi.”

Blake, başka bir şey demeden göle doğru ilerlemeye başladığında ateşin başındakiler sessizce onu izledi.

“Fazla kasvetli,” dedi Kaidan tekrar yerine otururken.

Arion ekleme yaptı. “Fazla sessiz.”

“Sessizliği, genelde iyi şeylerle sonuçlanmıyor,” dedi Camilla.

Ardell, açık bırakarak kuruttuğu saçlarını örmeye başladı. “Kafa yormayı bırakın, hiçbir zaman konuşkan ya da güler yüzlü biri olmadı.”

“Bataklıkta o da bir şey görüp duymuş olabilir mi?”

Blue’nun sorusuyla sanki imkânı olmayan bir şeyi dile getirmiş gibi herkes ona baktı. Bunu ben de hiç düşünmemiştim.

“Sis Yiyicilerin Efendi’yi korkutabileceğini mi düşünüyorsun?” dedi Kaidan gülerek. “O adamda var olmayan tek bir duygu varsa o da korkudur.”

Bu sözler hafızamda bir anıyı canlandırdı.

Sen Efendi Nightingale’in hiç korktuğuna şahit oldun mu? Ben atımda ilk kez bir sorunun cevabını duymaktan korkuyorum.

Ben şahit olmamıştım fakat onunla ezelden beri beraber olan savaşçıları da öyleydi. Yine de benim cevabımı duymaktan *korkmuştu*, bu da kalbimin kıvranmaya başlamasına neden oldu.

Hepsi teker teker çadırlarına girene kadar ateşi izledim. Blake hâlâ dönmemişti, aklım onda kalmıştı. Sonunda Blue da kalktı ve bana baktı. "Geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Biraz daha burada kalacağım."

Blue, anlayışla başını sallayarak çadırımıza ilerleyip içeri girdi. Başımı çevirip göle giden tarafa baktım, birkaç dakika kendime süre ranıdıktan sonra ayaklanıp örtüye sarınarak yürümeye başladım.

Kısa süre sonra gölün durgun ve ağaçların arasından sızan ayışı-ğıyla belirginleşen suyunu gördüm. Biraz daha yürüdüğümde Blake'in kıyıda oturup gölü izlediğini fark ettim.

Ayışığı, saçlarının ıslaklığını belli edencesine siyah tutamlarında parlıyordu. Pantolonunu giymişti fakat üzeri çıplaktı. Kaslı sırtına bakarken... Önce etkilendim fakat ardından Falcon'ın belinin altına kadar yılan derisiyle kaplı sırtı gözlerimin önüne geldi.

Blake ise pürüzsüzdü.

Başını yana çevirdiğinde boynunun yan tarafında, çenesinin altına kadar uzanan yılan derisi görüldü.

Karanlığa o da bulaşmıştı ama diğer Efendi kadar değil.

Bu ize ilk neyin sebep olduğunu merak ettim. Onu yazıp düşüncelerinde dolaşmıyor olsam da zihnini tanıyarak sızmayı arzula-
dım. Bu da bambaşka bir zevkti.

"Orada öylece durmaya mı geldin?"

Yan profilden yüzüne bakarken sesimi bulmak için biraz çaba-
lamam gerekti. "Boğulup boğulmadığından emin olmak istedim. Yıkanman fazla uzun sürdü."

Dudaklarının kenarı gördüğüm kadarıyla kıvrılır gibi oldu.
"Beni merak mı ettin?"

“Soğuk havada üzeri çıplak, göl kenarında poz verirken beni mi bekliyordun?”

Başını omzunun üzerinden biraz daha çevirip bana baktı. Gözleri ayışığında parlarken dudağındaki kıvrım belirginleşti.

“Poz vermek mi?”

Örtüye sarınırken tek kaşımı kaldırdım. “Donarak ölmeyi mi düşünüyorsun? İntiharını mı engelledim?”

Gözlerini kapatıp nefesini güler gibi verdi. Tekrar başını göle çevirirken, “Soğuk iyi geliyor,” dedi. “Zihni aydınlatıp hisleri durgunlaştırır.”

Ona doğru ilerleyip bir adımlık mesafede yanına oturdum. Tek dizini kırmış, dirseğini ona dayamıştı. Ben de bacaklarımı altımda toplayarak iyice yerleştim ve onun gibi gölü izlemeye başladım. Kısa bir süre sessiz kaldık. Tüm bu zaman boyunca, yan yana ve yalnız olduğumuz birçok an olmuştu. Kimi tedirginlik, kimi tehlikeli bir arzu ve yakınlıkla kimi de öfkeyle şekillenmişti.

İlk defa dingin ve yalın bir şekilde konuşmaya açık olduğumuzu hissettim. Bir an yaşamıştık ve o anda bağımızı kabullenmiştik.

Fakat ne kadar sağlam ve ne kadar süreceğini değil.

“Hangi hisleri bastırmaya çalışıyorsun?”

Konuştuğumda sesim gölün yüzeyi kadar durgundu.

Başını kaldırıp belli belirsiz bana baktığını hissettim ama ben gözlerimi gölden çekmedim. O da tekrar göle yöneldi ve kelimeleri acele etmeden seçti, sanki her biri yerini bulsun diye bekledi.

“İçimde tutabildiğim sürece kontrolümde olanları.”

Cümlesi, bastırılmış hisler gibi kısa ama derindi. “Her şeyi kontrol edemezsin,” dedim usulca. Bu sözüm göle düşen bir taş değildi, suyun içine usulca bırakılmıştı.

“Bana bu öğretildi,” derken sesi sakladığı şeyler kadar ölçülüydü.

Yüzümü biraz da olsa ona çevirip ifadesine baktım. Yeşil gözleri, normalde koyu görünse de doğaüstü gibi gelen parlaklığı bir şekilde ayışığını yakalamayı başarıyordu. Ondan korkmak ya da hareketlerini Efendi olduğu için değerlendirmek yerine onu *anlamaya* çalışmaya başladığım için şu an farklı bir gözle onu izliyorum gibiydim. Öpüştüğümüz an hislerime kapıları açmıştım, artık kilit vurmam mümkün değildi.

“Bir Efendi olarak sana bunun öğretildiğini ve buna alıştığını biliyorum fakat bazen kontrolü bırakman gerekir. Sen de özünde bir insansın.”

Sözlerim havada asılı kalmadı, onun içinde bir yere çarptığını hissettim. Yüzü değişmedi ama yüzünü çevirdiğinde bakışları gözlerimde bir anlığına durdu. Gözlerinden belli belirsiz bir ifade geçti, tanımadığım bir şeydi, belki de onun bile tanımadığı.

“Bunu unuttuğumu sanıyordum. Hiçbir zaman biri beni böyle adlandırmamıştı.” Gözlerini sanki daha fazlasını açık etmemek için benden çekip göle baktı. Silik bir gülümsemeyle yabancı bir kelime gibi mırıldandı. “*İnsan* olarak.”

Gözlerimi göle çevirdim. “Olduğun konum, senin ne olduğunu değiştirmez.”

Bu sefer o bana yan bir bakış attı. “Beni olduğum yerden değil, olduğum halden mi görmeye başladın, prenses?”

Sorusu beklediğimden daha yakındı. Bir adım daha atsaydı, içimde bir fırtına belirecekti. Henüz aramızdaki sınırı tam anlamıyla geçememiştik, ondan sakladıklarım vardı. Onun hakkında bilmediğim bir sürü şey de buna ekleniyordu.

Onun da beni olduğumu sandığı yerden, bir *prenses olarak değil, Rosanna* olarak görmesini istediğimi söylemek istedim fakat ne cesaret kalbime ulaştı ne de kelimeler dudaklarıma.

Sessiz kaldığımı görünce oturuşunu biraz daha benim tarafıma dönecek şekilde düzeltti.

“Ya sen?” diye sordu. “Sen hislerini, düşüncelerini ve davranışlarını kontrol etmeye çalışmıyor musun?”

Gölden gözlerimi çekmedim ama nabzım ritmini onun sebep olduğu birçok an gibi bozup teklemişti.

“Seni gördüğüm ilk günden beri yaptığın şey buydu.”

Fırtına kendini göstermeye başladı. Yavaşça başlayarak içimdeki her bir zerreyi darmaduman edecekti.

“Haklısın,” dedim ona bakmayıp sesimi ifadesiz tutarak. “Yine de herkes kontrolü aynı sebeple öğrenmez. Senin konumunun ağırlığı bende yok, sadece o ağırlığın altından seni bir nebze olsun çıkarmak istedim.” Sonunda gözlerim yüzüne çevrildi. “Kontrol bende bir alışkanlık değil, kendimi koruma yöntemi. Bir yerde onu kaybedebilirim. Tıpkı bugün olduğu gibi.”

Gözlerimiz bir süre birbirinde asılı kaldı.

“Sen de o an kontrolünü kaybettiğin için mi burada soğuktan uyuşmayı bekliyorsun?” Üzerimdeki örtüyü atıp kendimi ince gömlekle soğuk havada bıraktım. “Ben de deneyeyim.”

Başını biraz yana yatırıp bana parıltılı gözlerle bir bakış attı.

“Seni öptüğüm için mi bu halde olduğumu düşünüyordun?”

Sorusu birden soğuğu alıp götürdü, neredeyse sıcaklayacaktım. Gözlerimi kaçırıp etrafa bakındım. “Bataklıktan çıktığımızdan beri bu haldesin.”

Güldüğünü fark ettiğimde ona baktım.

“Seni gördüğüm anda, seninle ilgili hiçbir konuda bir kontrole sahip olamayacağımı anlamıştım.” Gülmeyi bıraksa da gözlerindeki bir ima içimi gıdıklayan hislerle doldurdu. “Sadece *senin* kontrolünü kaybetmeni bekliyordum.”

Çarpılmışı döndüm.

Dudaklarım belli belirsiz aralanınca nefesim güçlkle dışarı süzül-
dü.

“Ne?”

Boştaki avcunu toprağa yaslayarak bana doğru eğildi. Aramızda mesafe olsa da yüzünün yakınlaşması nefesimi tutmama neden oldu.

“Bana düşüncesiz ve korkunç davrandığın anlar oldu,” dedim.

Gözlerinden kısa bir an karanlık geçip gitti. “Bana öğretilen şeylerden biri de buydu.”

Soluğum içimde katlanarak büyüyordu, kemiklerime yerleşip beni parçalara ayırmaya başlamıştı.

“Sonradan bunu değiştirmeye çalıştım. O cam oda ya da diğer şeyler, bana söylediğin gibi seni kendime bağlamak için değildi. Bir Efendi olarak yeni bir tarafımı seninle beraber keşfetmeye çalışmaktı.”

Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyle sanki bir mıknatıs gibi ona doğru çekilmeye başladım.

“Birçok şey hissettim,” dedi fısıltıyı andıran bir sesle. “Hiçbiri sana karşı hissettiklerim gibi değildi. *Bu yeni...* Ve yeni şeylere olan ilgimi bilirsin.”

Kafamın içindeki değişimi hissedebiliyormuş gibi gözlerinde bir ifade belirdi ve aramızdaki mesafenin kapanacağını anladım.

Fakat beklediğim gibi değildi.

Kendimi birden büyüyle ona doğru çekilirken buldum. Beklemediğim bu hamleyle avuçlarımın tam onun yanında yere değdiğinde bu sefer elleriyle belimden yakalayıp çevik bir hareketle beni kucığına aldı.

Bacaklarım iki yana açılıp dizlerine oturduğumda bedenimin her bir santimi atan bir nabza dönüştü. Elleri bel kıvrımlarımdan arkalara doğru kayarken gömleğin üzerinden bile tenime dokunuyormuş gibi hissediliyordu. Benimse avuçlarım onun çıplak omuzlarına tutunmuştu.

“Aramızdaki çekimi kabulleneceğin günü bekliyordum.”

Dudaklarımız arasındaki mesafe o kadar kısaydı ki nefesi benimkilere sızdı. Elleri yeniden kıpırdandı ve belimden yukarı doğru

yol alırken gömleğim pantolonumun içinden çıkarak yavaşça yukarı sıyrılmaya başladı.

Hava donmuyor, yanıyordu.

Düşüncelerim bile sesini kesmişti, saniyeler boyunca nefes almayı bile unuttum.

Dudakları yavaşça boynuma yaklaşıırken nefesi usulca tenimi yalayıp yukarı doğru tırmanmaya başladı ve nabzımın teklediği yerde dudaklarının dokunuşunu hissettim. Öpüşmüş olsak bile tenime ilk teması, ani ve sarsıcıydı. Dili yavaşça boynumu yaladığında başımı geriye attığımın farkına bile varmadım. Bu açık bir davet gibi dudaklarının yavaş yavaş tenimden kayarak kulağıma kadar ulaşmasına neden oldu.

Parmaklarım omuzlarına saplanırken yumuşaklığını bozmadı ama aramızda şiddetlenen karşılıklı arzunun kat kat arttığını hissettim. Tenimi dağlayarak ilerledi ve dudakları bu sefer yüzüme gelip benim dudaklarıma buldu.

Nazik bir dokunuşla başladı.

Duygularımsa hiç nazik değildi, onu ya da kendimi durduramayacağımı anladığımda hafifçe kıpırdanarak dudaklarımı araladım ve bu sefer elleri sert bir şekilde belimi kavradı. Aralanan dudaklarımız yavaş başlayıp daha derin bir şekilde birbirini keşfetmeye başladığında çevreyi saran havayı bile o doldurmuştu. Dünya onun bedeninden, taze kış havalarını andıran kokusundan ve tarifi olmayan lezzetli bir şeyleri tadıyormuşum gibi hissettiren dudaklarından ibaretti.

Geri çekildim fakat yüzüm hâlâ ona yakındı, alınlarımız birbirine değdi.

Sesim de silinen düşüncelerim gibi bulanıktı. "Blake..."

"Kontrolü bazen bırakmalısın," dedi pürüzlü bir sesle, benim sözlerimi tekrarlayarak.

İkimizin de ihtiyacı olan şeyin yankısı etrafımızı kuşatmıştı. İstesem de kontrollü davranamazdım. Asla olacağını düşünmediğim, hayal edemeyeceğim bir andı.

Sahip olmayı bile dilemeye cüret edemeyeceğim bir varlıktı. Ve şu an, arzu dolu nefesi benimkilere karışarak gerçekliğini belli ediyordu.

Dudaklarımız bu sefer daha hızlı buluştu. Dili, ağzımın içine kayıp ruhuma kadar tüketmeyi amaçlıyor gibi beni istila etti. Kollarımı boynuna daha çok dolayıp hafifçe doğruldum ve bu sefer ben onu istila etmeye başladım. Ellerimden biri, arzudan gözü dönmüş bir hareketle onun siyah saçlarına daldı.

Nemli tutamlar parmaklarımın arasından kayarken dudaklarının arasında inledim. Bu onu daha da kamçıladi, elleri belimden kalçalarımın doğru inip beni avuçladı. Birinin bedenini bu denli keşfetmeyi arzuladığım olmamıştı. Onu her bir zerresine kadar istiyordum.

Farklı zamanların bile engel olamadığı bu birleşme doğayı bile sessizliğe boğmuş, merakla bizi izlemeye itmişti. Ağaçların esen rüzgâra kapılan hışırtısı, dudaklarımızın çıkardığı seslere karışıyordu.

“Büyü bu,” dedi Blake dudaklarımın arasına, beni yiyip bitiren bir sesle. “*Beni büyülüyorsun.*”

Beni büyüleyen asıl oydu.

Omzunda duran diğer elim yavaşça boynuna tırmandı ve yılan derisini okşadım. Pul pul görüntüsüne rağmen kaygan yapısı öyle hoşuma gitti ki neredeyse gülümsedim. Bu onu etkilemiş olacak ki kesik bir nefes verdi.

Tekrar öpüşmeye başladık. Bu sefer daha hızlı, daha sert ve uzun zamandır aç kalmışız gibi birbirimizden beslenerek... Kucağında kıpırdandığımda hırıltılı bir nefes verip kalçalarımı sıktı ve o ellerini bile çekmeden gömleğimin kendiliğinden yukarı sıyrıldığını hissettim. Büyüyle beni soymaya başladığında kollarım refleks olarak yukarı kalktı, gömleğin üzerimden süzülüp kenara bir yere fırlatıldığını görür gibi oldum.

Öyle bir haz aldım ki büyüdü dünyaya meftun olduğumu anladım.

Bu büyü varlığa ebediyen tutulmuştum.

Bacak aramda çoktan beliren sızı, rahat durmamı engelledi. Utanmayı sonraya bırakabilirdim, şu an bunu düşünemeyecek kadar zirveye tırmanıyordum. Çıplak göğüslerime bakmadı fakat onun kaslı göğsüne yaslandığım için tenlerimiz birbirine resmen elektrik akımları gönderdi. Hazdan titriyordum.

Bir yazar için lezzetli duygularla dolu bir açık büfede gibiydim, her şeyi tatmak istiyordum. Tekrar omuzlarına tutunduğumda normalde soğuk olan teninin alev alev yandığını fark ettim.

Dudaklarımdan ayrılıp kulağıma doğru ilerledi.

“Soğuğun bile uyuşturamayacağı hisler var.”

Güldüm. “Farkındayım.”

Üzerim çıplak olmasına rağmen yanıyor, daha fazlasını istiyordum. Bacak aramdaki sızı, dayanılmaz olduğunda kıpırdandım. Bunu fark edince tekrar dudaklarıma kapandı fakat bu sefer elleri kalçalarımı sıkıca kavrayıp benimle beraber ayağa kalktı.

Yürüdüğünde çılgınlığım onun dudaklarının arasına karışsa da durmadı ve sırtımı hızla bir ağaca çarptı. Sert darbenin getirdiği şiddetli his, acıdan çok şehveti tetikledi. İyice onun kucagında kıvrılmaya başladım, bir elim omzundayken diğeri saçlarını karıştırıyordu. Bu gece karası saçlar... O kadar güzeldi ki dünyadaki diğer varlıklar için adil değildi.

Yüzünü geriye çektiğinde boşluğa düşüp sızlanacak gibi oldum. Onu tekrar öpmek için hamle yaptığımda biraz daha başını geriye yatırıp bana yeşil gözleriyle baktı. Göl, kendi yüzeyine bu denli güzel vurmadığı için ayışıklarını *kıskanıyor olmalıydı*.

“Ne yapıyorsun?” diye hararetle mırıldandım.

Karanlıktan daha koyu bir sesle konuştu. “Daha fazlasını almadan önce gözlerini görmek istedim.”

Bakışlarım bir an titrerken kirpiklerim yavaşça kapandı, yeni-

n açıldığında içindeki duygunun da derinleştiğini görebildiğini
iyordum. *Artık saklanmıyordum.*

Büyüyle saç tutamımı yüzümden çekti. "Kehribar rengi..." dedi gözlerimi tarif ederek. "Sanki günbatımı cam bir şişeye hapsedilmiş gibi." Büyüyle sanki yanağımı okşadı, rüzgâr tenimde gezindi. "Hoşuna giden şeyler yaptığımda sıvı altınlar gibi parlıyor. Sinirlendiğinde derin, sıcak bir kahverengiye gömülüyor."

Bakışları gözlerimden ayrılmazken parmakları kalçalarımnda bir an daha sıkılaştı, sanki devam etmeden önce beni biraz daha hissetmek ister gibiydi.

"Arzuya kapıldığında nasıl olduğunu görmeliydim."

Nefesim kesik, sesim kısıktı. "Nasılmış?"

Şeytani bir Efendi olduğunu anımsatırcasına dudaklarının köşesi kıvrıldı.

"Kehribarın içine hapsolmuş bir şimşek gibi." Dudakları benimkilere yaklaştı. "Bunu gördüğüme göre..." diye fısıldadı. "Yaşadığım sürece bir daha başka bir yere bakmak istemiyorum."

Sözleriyle beraber kilit altında tutulan bir kapı yavaşça aralandı. İçimde çoktan yükselen o karanlık ve parlak istek, bir fırtına gibi göğsümde dönüyordu. Kokusu, nefesi, sesi, hepsi içimde uyuyan bir tarafı uyandırmıştı.

Zirveye tırmanmaya kararlıyım ve bundan sonrası her ne olarsa kendimi durdurmak istemediğim bir düşüştü.

Bu sefer ben onu öptüm.

Hemen karşılık verdi, ben kucağında aşağı yukarı kıvranıp bacak aramdaki sızıyı ona iyice belli ettiğimde tekrar kıvrılan dudaklarını hissettim. Beni tutmayı bırakıp ayaklarımın yere basmasına neden oldu, ona tutunduğum için tökezlemedim fakat birden arkamı döndürdüğünde soluğum kesildi.

Başım gövdesine yaslanırken saçlarım teninde dolaştı. Elleri göğümde başlayıp yukarı doğru tırmandı ve gözlerim kapanırken inledim. Avuçları çıplak göğüslerimi kavradığında başını eğdiği için onun da düzensizleşen nefesini kulağımda hissettim.

Bir elimi geriye atıp boynuna tutundum.

Dudakları kulağımda dolaşıp hassas bir noktayı emdi. Avuçları göğüslerimi keşfediyor, kalçam onun pantolonuna sürtünüyordu. Göğüs uçlarımı sıkıştırdığında, "Blake..." diye ismini mırıldandım.

"İsmimi bu kadar seveceğimi düşünmezdim."

Kıkırdadım. "Sana kimse isminle seslenmiyor çünkü."

Oyunbaz bir sesle kulağıma mırıldandı. "Seslenemez de." Göğüs uçlarımı sıkıttığında başım göğsüne iyice yaslandı. "Sen daima bunu yapabilirsin."

En etkilendiğim yerin göğüslerim olduğunun farkına varmıştım. Neredeyse zirveden atlayacaktım. Bu kadarı bile kâfi gelecekti.

"Lütfettin, Efendi," dedim şehvetle puslanmış sesimle gülerek.

O da güldü. "İstedığın sürece... Lütuflarım sana saklı."

İstiyordum. Hem de öyle bir istiyordum ki...

Ellerinden biri göğsümü avuçlamaya devam ederken diğerinin sinsi bir yılan gibi aşağılara süründüğünü ve parmaklarının pantolonumdan içeri girdiğini fark ettim. Gözlerimi açmıyordum, sadece onu hissediyordum.

Beklentiyle bir yay gibi kıvrıldım.

Parmakları bulması gereken noktaya değdi ve resmen tüm vücudum bir patlama eşliğinde sarsıldı.

"Keşfetmeyi severim," derken parmaklarının hareketi yavaşladı, sanki tepkimi dinlemek ister gibi. Nefesim göğsümde kırılıp tekrar yükselirken eğildi ve dudakları boynumun kenarına değdi. "Her şeyi. Lakin bu..." Parmakları beni okşamaya başladı. "Hiçbir şeyi keşfetmeyi bu kadar arzulamamıştım."

Sözleri kulaklarımda yankılanırken parmakları yeniden hareket etti. Omuzlarım gerildi, başım sanki mümkünmüş gibi biraz daha geriye düştü. Bunu fark ettiğinde hafifçe güldü. O karanlık, kendinden emin gülüş...

Parmakları klitorisimi okşamayı bırakıp içime doğru kaydı. İçimde büyüyen gerilim dolu bekleyiş bu hareketle kıvılcımlar

saçtı. Bir parmağı içime iyice daldı, biraz bekledi ve bu sefer diğer parmağı da ona eşlik etti. Yavaş ve ölçülü hareket ediyordu, içimde dalga dalga yayılan sıcaklığı şevkle körüklüyordu.

Artık kıvranıyor, gözlerim kapalıyken nefes nefese daha fazlası için resmen dileniyordum. Onun ritmiyle benimkisi birbirine karışmıştı.

Dokunuşları aceleci değildi. Tam tersine... Parmaklarının içimdeki her hareketi bilinçliydi, sanki sabırla vücudumu çözmekten keyif alıyordu.

“Beni kıvrandırmaktan hoşlandığını düşünmeye başlıyorum.” Soluğum kesildiği için güçlkle konuştum. “Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylemeli miyim?”

Sesi alçaktı ama içindeki karanlık keyif gizlenmiyordu. “Bedenin konuşuyor ve bana her şeyi anlatıyor.” Parmakları bu sefer daha derin bir noktaya girdi ve hıçkırır gibi nefes aldım. Vücudum dimdik oldu. “Endişelenme, daha fazlasına senden daha çok ihtiyacım var.” Ses tonu gittikçe karardı ve o kadar kendinden emin çıktı ki bacaklarım titredi. “Artık seni tamamen almama hiçbir şey engel olamaz. Ne başka diyarlar ne başka Efendiler ne de *zaman*.”

Son kelimesini duyunca bedenim bir anlığına dondu, sanki duyduklarım aklımın yetişemeyeceği kadar ani gelmişti. İçimde iki duygu aynı anda çarpıştı, şaşkınlığın keskinliği ve arzunun ağır sıcaklığı.

Sarsıldım ama aynı zamanda içimdeki karanlık istek daha da uyandı. Vücudum hâlâ onun dokunuşlarının etkisi altındayken elini çekip beni hızla kendine döndürdü.

Kirpiklerimi aralayıp onun doğaüstü yüzüne baktım. Bana tepeden bakarken arzuyla kaplı yeşilleri yüzümü arşınladı. Parmakları kendi pantolona giderken...

Sabırsızca devamının gelmesini bekledim.

“Demek iki adamdan birini seçtin.”

Yerimden öyle bir sıçradım ki başım arkamdaki ağacın gövdesine çarptı.

Blake, duraksayıp bana baktığında gözlerim iri iri açılmıştı. Kendime gelmeye çalışırken Blake'in öfkeyle kararmaya başlayan bakışları benden çekildi ve başını arkaya çevirdi.

Şok içinde yana eğilerek onun arkasına baktım.

Stix, gölün kenarına konmuş bizi izliyordu. Hatta o lanet gagalı başını yana yatırmıştı.

"Seni lanet pislik!" diye bağırdım dağılan arzumun öfkesiyle. Kollarımla çıplak göğüslerimi kapattım. "Şimdi mi ortaya çıkasın geldi?"

Stix, kanatlarını açıp kapayarak sanki omuz silkti.

"Canım şimdi ortaya çıkmak istedi."

Blake, gözlerini kapatıp derin bir nefes verdi. Hatta eliyle yüzünü sıvazladı.

"Bu kuşu öldürmemem için bir sebep söyle."

Stix, en az Blake kadar ölümcül bir sesle zihnimde konuştu.

"Ona yılanını yiyeceğimi söyle."

"Belki de Sedna'yı neredeyse uçurumdan düşüreceğini söyleyip işini burada bitirişini izlemeliyim."

Blake'in başı o kadar hızlı bana döndü ki duraksadım. Hatta dondum. Kafamın içinden konuşmam gerekiyordu, sözlü değil. Lanet olsun. KAFAM HÂLÂ YERİNDE DEĞİLDİ!

Stix'e salladığım tehdidi maalesef ki duymuş olan Blake'in donan ifadesi yavaş yavaş öne doğru eğilen yüzüyle daha da korkunç göründü.

"Ne dedin sen?"

Gözlerimi kırıştırdım, sanki beynim söylediğim şeyi tekrar kontrol etmek istiyordu.

"Şey..." dedim yarım ağız. Sonra her şeyi sıçır batırmış bir insanın çaresiz gülümsemesini sundum. "Öncelikle biraz sakinleşmek isteyebilirsiniz."

Blake kıpırdamadı. Sakinleşmiş gibi de görünmedi.

"Bu kuşun bana bağlandığını savaşçıların söylemiştir zaten. Gölge de biliyordu..."

Stix kahkaha attı. "*Gölge isimli hergeleden daha çok bahsetsene ona. Onu daha çok arzuladığını söyle.*"

"Stix, kapa çenenı," dedim dişlerimin arasından.

Blake, kaşlarını çatmış konuşmamı beklerken kıvranmaya başladı. "Sedna... Bu kuş yüzünden... Devam et."

Zaten yeterince sırrım vardı, biraz olsun dürüst olmam gerekiyordu. Halihazırda yakalanmıştık.

"Sedna, *ismi Stix olan* bu Şimşek Kuşu'na saldırdı. O da onu pençelerine alıp havalandı ve Sedna çırpınınca... Kuş onu uçurumdan aşağı bıraktı."

Blake olduğu yerde tökezledi.

Resmen bedeni görünmeyen darbe yemiş gibi sağa doğru hafifçe sarsıldı.

Başka zaman olsa buna gülebilirdim. Daima soğukkanlı görünüşü dışında bu ana şahit olmak mümkün değildi. Benim yerime pislik Stix kafamın içinde korkunç bir kahkaha attı.

Omuzlarımı kaldırıp ağzımı genişçe aralayarak sııttım.

"En azından bir şey olmadı. Olaya değil, sonuca bakalım." Blake hâlâ kendine gelmiş görünmüyordu. "Sedna kızgın bir dişi. Bunu sen de biliyorsun." Stix'i öldürmemesi için yalvarma moduna geçmeden önce şansımı deniyordum. "Ve belli ki kuşlardan da hiç hoşlanmıyor. Yanlış bir birleşme oldu yani."

"*Tıpkı sizin gibi,*" diye kafamın içinde konuştu Stix.

Başımı yana eğerek ona bağırdım. "Senin derdin ne? Hayatta kalman için çabalıyorum şurada!"

"*Beni öldürmeyi denesın de görelim,*" dedi Stix böbürlenerek.

Blake, kendine gelince doğruldu. Eliyle tekrar yüzünü sıvazlayıp gözlerini gökyüzüne dikerek sabır dilenir gibi nefes aldı. Sonra

güler gibi oldu ki daha çok sinirli bir gülümsemeydi. Elini savurmasıyla gömleğim üzerime geldi.

O kendine hâkim olmaya çalışırken gömleğimi üzerime geçirdim.

“Gitsem iyi olur...” dedi bana doğru yürüyerek. Parmakları yanağıma hafifçe dokundu, tam bir şey söyleyecek oldu ama Stix bizi izlediği için sinirli bir nefes aldı.

Tam kampa gitmek için bir adım atmıştı ki dönüp Şimşek Kuşu’na bir bakış attı. İkisi de kısa bir süre dik dik birbirlerine izledi. Konuşamıyor olsalar da birbirlerine gözleriyle tehditler, küfürler savurduklarına yemin edebilirdim.

“Konuşmanız fazla uzamasın,” dedi tekrar Efendi haline bürünerek. Ses tonu bile değişmişti. “Yarın erkenden yola çıkacağız.”

Sonra çıplak gövdesine aldırmadan uzun ve gerçekten yeri titreten adımlarla ağaçların arasından geçerek gözden kayboldu.

O gittiğinde birkaç dakika kendime gelmeye çalıştım. Seksin kıyısından dönmüş, Efendi’nin en sevdiği varlığın, yani yılanının neredeyse bana bağlı bir kuş tarafından öldürüleceğini itiraf etmiş ve bunların da öncesinde çok daha sarsıcı anlar yaşamıştım.

Gözlerim kısılarak Stix’e baktığımda o da sanki gözlerini kısıtı.

“Neden şimdi ortaya çıktın?”

“Ondan hoşlanmadım.”

Kaşlarım havalandı. “Ondan hoşlanması gereken sen değilsin, benim.” Kanatlarını açıp kapayarak yine omuz silkti. “Ne bu tavırlar? Peçeli olanı mı destekliyordun?”

Gölge’nin bahsini tekrar açtığımda birden kasıldım. Blake o kadar aklıma ve içime işliyordu ki savaşçısının varlığı bende ne kadar güçlü bir konumda olursa olsun Efendi bir şekilde onu gölgeliyordu.

Stix, alay eder gibi güldü. Hatta o kadar çok güldü ki kaşlarım iyice çatıldı.

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sözlerimin anlamını dışarıda arama, içeri bak."

"Daha açık konuşamaz mısınız?"

"Büyüler, nereden gelir?" dedi ondan beklenmeyecek bilge bir sesle. "İçeriden." Başını eğerek beni süzdüğünde gözlerinde bir şimşek çaktı. "Sana sadece yeminimi bahşetmedim. Fazlası var. Derinlerde."

İçimde bir sürü soru yükseldi ama hangisini önce soracağımı bilemedim. "Neyi bulmamı bekliyorsun, söylersen ulaşmam daha kolay olabilir."

"Zamana hükmetmek, cadıların bile sahip olabileceği bir güç değildir. Buna erişenler çok nadir olur. Dikkatimi bu yüzden çektin." Başını doğrulttuğunda tüyleri rüzgârla kıpırdandı. *"Benim bahşettiklerimi kendin bulmadığın sürece dikkatimi en başından beri hak etmedin demektir."* Eğer gagası olmasa dudak büktü derdim. *"Bu çok yazık olur."*

Söylediği şeyler, tamamını bilmediğim bu dünyaya atılmış tuhaf bir taş gibiydi. Karışan kafam hem merak hem de hafif sersemlik taşıyordu.

"Ben bu dünyadan değilim," dedim birden. Sonra daha açıklayıcı olması açısından ekledim. "Bu zamanda doğmadım, gelecekten geldim. Büyülü dünyayı henüz tam keşfedememişken sözlerine bir anlam vermem mümkün değil."

Stix ne düşünüyordu, bilmiyordum ama bir süre sessiz kaldı, sadece beni süzmeye devam etti.

"Şaşırdın değil mi?"

Kadim bir varlığı şaşırttığımı ve buna yönelik anlayışlı bir cümle dile getirmesini bekliyordum. Fakat...

"Hayır, ne kadar aptal olduğunu düşünüyordum."

Tokat yemiş gibi ona bakarken hayretle ağzım aralandı. "Seni pislik! Burada sana bir gerçeği dile getiriyordum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Sözlerimin anlamını dışarıda arama, içeri bak."

"Daha açık konuşamaz mısın?"

"Büyüler, nereden gelir?" dedi ondan beklenmeyecek bilge bir sesle. *"İçeriden."* Başını eğerek beni süzdüğünde gözlerinde bir şimşek çaktı. *"Sana sadece yeminimi bahşetmedim. Fazlası var. Derinlerde."*

İçimde bir sürü soru yükseldi ama hangisini önce soracağımı bilemedim. "Neyi bulmamı bekliyorsun, söylersen ulaşmam daha kolay olabilir."

"Zamana hükmetmek, cadıların bile sahip olabileceği bir güç değildir. Buna erişenler çok nadir olur. Dikkatimi bu yüzden çektin." Başını doğrulttuğunda tüyleri rüzgârla kıpırdandı. *"Benim bahşettiklerimi kendin bulmadığın sürece dikkatimi en başından beri hak etmedin demektir."* Eğer gagası olmasa dudak büktü derdim. *"Bu çok yazık olur."*

Söylediği şeyler, tamamını bilmediğim bu dünyaya atılmış tuhaf bir taş gibiydi. Karışan kafam hem merak hem de hafif sersemlik taşıyordu.

"Ben bu dünyadan değilim," dedim birden. Sonra daha açıklayıcı olması açısından ekledim. "Bu zamanda doğmadım, gelecekten geldim. Büyülü dünyayı henüz tam keşfedememişken sözlerine bir anlam vermem mümkün değil."

Stix ne düşünüyordu, bilmiyordum ama bir süre sessiz kaldı, sadece beni süzmeye devam etti.

"Şaşırdın değil mi?"

Kadim bir varlığı şaşırttığımı ve buna yönelik anlayışlı bir cümle dile getirmesini bekliyordum. Fakat...

"Hayır, ne kadar aptal olduğunu düşünüyordum."

Tokat yemiş gibi ona bakarken hayretle ağzım aralandı. "Seni pislik! Burada sana bir gerçeği dile getiriyordum."

"Sana zihinsel olarak bağılıyım, unuttun mu? Kafanın içini görüyorum, Rosanna," dedi Stix o alaycı tınısı yerine gelirken. "Gözlerini kocaman açıp bir şeyleri görmeye çalışmak yerine zihnini kocaman aç. Zira kafanın içini görmesem, gerçekten bir aptal olarak doğduğunu düşünürdüm."

"Ne?"

"Dar bir pencereden çevrene bakıp bir şeyleri anlamaya çalışıyorsun. Bazen görmene gerek kalmaz, bunu en iyi senin biliyor olman lazım."

Beni resmen sağlı sollu tokatlamıştı.

"Sen..." Zihnime bağılıydı ve Tanrım, hayal gücümün potansiyelini biliyor olabilirdi. *"Bir yazar olduğumu biliyor musun?"*

"Yazar olmak nedir bilmem," dedi Stix. "Kafanın içi, seni hapseden duvarların hatta sınırların bile ötesine ulaşabilir. Sadece bunu biliyorum."

Tam ağzımı açıp bir şey diyeceğim sırada...

"Acıktım," dedi. "Daha fazla seninle zaman kaybedemem. Belki lezzetli beyaz bir yılan bulurum."

Kanatlarını açıp ne kadar devasa ve kadim olduğunu belli ederek havalandı. Onun esintisi saçlarımı savururken, "Bu Sedna olmasın!" diye seslendim ama kafamın içinde yankılanan kahkaha-sıyla birden gözden kayboldu.

Görünmez olabiliyordu ve buna nasıl alışırdım, bilmiyordum.

Sözleri ayaklarımın yere kök salmasına neden olurken kıcımlarım üzerine oturdum. Düşünmenin akıllıca olduğunu bilsem de kafam bir savaş alanıydı, her şey üst üste gelmişti. Duygularım ve düşüncelerimin tuhaf karışımı, şaşkınlık, merak ve huzursuzlukla doluydu. Ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum.

Bugün dünyam tamamen yerinden oynamıştı.

Önce bataklıkta olanlar, ardından Blake ve Stix'in sözleri...

Boş bir kabuğa dönüşüp soğuktan uyuşana kadar orada bekledim. Blake'in ne yapmaya çalıştığını şimdi daha iyi anlıyordum. Donup kalsam bile *bir gerçek* beni öyle derinlere gömüyordu ki sabah burada cesedimi bulabilirlerdi.

Başından beri kaçtığım asıl tehlike sonunda beni yakalamıştı.

Kalmak isteyen kalbimle geri dönmem gereken zamanın arasında sıkışıp kalmıştım. Bu çağ beni kendine bağlamıştı fakat ait olduğum zaman beni geri isteyecekti. Geride kalan anneme geri dönmem gerekiyordu.

Rebecca Camborne... Ona karşı hissettiğim suçluluk duygusuyla gözyaşım yanağımdan bir buz parçası gibi süzüldü. Çünkü... Tanrım.

İlk kez, kendi zamanıma dönmek istemiyordum.

Kaderin İnce İplikleri

Chandler Lelghton – When You Say My Name

Çok güzel bir yüzün var,

Nefesini kesmek istiyorum.

Bir büyü gibi olmak, bir oyun oynamak.

Gün doğduğunda göl kenarında donmuş halde ölü bulunmadım.

Onun yerine, Blue'nun çadırında, çarpılmış bir halde mavi saçlı Nemf tarafından bulundum.

Kollarım, bacaklarım şekilsiz bir açıyla kıvrılmıştı ve başım sağa dönüktü. Boş gözlerle bir noktaya bakıyordum. Gözlerimin etrafı muhtemelen koyu halkalarla çevriliydi, saçlarımın kabardığını bile ağırlaşan kafamdan hissediyordum. Blue'nun beni görünce korkuyla iç çekmesinden bile halimin iç açıcı görünmediğini anlamıştım.

Uyudum mu, hiçbir fikrim yoktu, belki de gözü açık dalmıştım. Blue beni zar zor kaldırdı ve sorular sordu ama cevap alamadı. Kahvaltımı çadıra getirdi, zorla bir şeyler yedirdi ve onlar hazırlanırken çadırda bekledim.

Sonunda çadırdan çıkıp ata binen savaşçıların yanına ilerledim, belli ki artık çadıra ihtiyacımız olmadığı için benim içinden çıkmakta direndiğimi toplamayıp geride bırakacaklardı.

Yere eğik başımla beraber Blue'nun atının toynaklarını aradım ama beyaz at tam önüme geldi.

Başımı ağır ağır kaldırıp baktığımda Blake atın üzerinden beni süzdü. Ben ona baktım, o da bana. Diğerleri de bizi izliyordu.

"Hızlı gideceğiz," dedi Blake. "Blue'nun atı iki kişiyi bu hızda taşımak için uygun değil."

Yalan.

Gayet de uygundu. Bunu diğerleri de biliyordu ama herkes aramızdaki elektrik dolu ilişkiyi izlerken suspustu. Blake elini bile uzatmadı, avcundan çıkan dokunaç belime sarılıp beni atına doğru havalandırdığında ufak bir çığlık attım.

Beni tam önüne oturttu.

Habis dokunaçlarının bana neler yapabileceğini düşlememem gerekiyordu ama donuk beynim hemen arsızlaşmaya müsaitti. Sil-kelenip kendime geldim.

“Ellerin de var, biliyorsun, değil mi? Onları daha çok kullanabilirsin.”

Atın dizginlerini tutarken eğlendiğini hissedebiliyordum. Tam Pamuk’u şahlandırmadan önce kulağıma fısıldadı. “Bunu ikimiz de gayet iyi *biliyoruz*. Onları kullanmayı istediğim yerleri de sen *biliyorsun*.”

Piç herif.

Dün gece o ellerin bana neler yaptığını hatırlatması ruh halim için iyi değildi. Pantolon giymeme rağmen yan oturmuştum. Bacak aram anında ısındı, atın üzerinde kıpırdandım fakat hızla yola çıktığımız için kendime hâkim olmaya çalıştığımı saklamam gerekmedi.

O kadar hızlı gidiyorduk ki rüzgâr yüzümü tokatladığı için başımı eğerek onun göğsüne gömüldüm. Dizginleri tutarken beni kollarının arasına daha çok aldı. Bir ara Sedna’nın atın yanındaki bohçadan kafasını uzattığını gördüm, hızla akan yolda birbirimize kısa bir bakış attık. Blake’e yaklaşmadığım zamanlarda bana hediye-
yeler getiren bu kız, yine kıskanç gözlerle beni süzüyordu.

Üzgünüm, Sedna. En az ben de senin kadar onun boynuna dolarak hayatımı sürdürmek istiyorum.

Bir süre uyumuş değil de resmen bayılmış olmalıyım.

Önce görüntüler bir bir geldi. Sonra sesler...

Duvarlar bebek mavisi... Yatak küçük ve yerde rengârenk yuvarlak bir halı...

"Bu kaderi hak ettin sen."

Kapının ardından gelen sesi tanıyordum. Teyzem, Rachel'a aitti ve bu sözleri annem Rebacca'ya kullanıyordu.

Yattığım yerden doğrulup ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Aşağı bakmasam da ayaklarımın küçüklüğünü ve üzerimdeki pijamaların ayıcıklı desenini biliyordum. Araladığım kapıdan seslere kulak kesildim.

İçimdeki keder ve hüziün o kadar keskindi ki kalbim ağrıyordu.

"Acımasız sözlerine son ver. Bana değil ama babasının ölümünden etkilenen bir çocuğa da mı acıımıyorsun? Ross seni duyacak!"

"Seçtiğin hayatın sorumluluğunu bana yükleme, Rebecca. Zaten zar zor geçiniyoruz. Şimdi bizden iki karın daha doyurmamızı istiyorsun."

Annemin ağlamaklı sesini işittiğimde kederim gitgide daha acı verici oldu.

"Sizden bizi doyurmanızı istemiyorum. Ailemizden kalan yan daire benim hakkım. Bizi görmenize gerek bile yok."

"Sen neyse de o kızı ayak altında görmek istemiyorum. Beni anladın mı?"

İşte o zaman annemin ayağa kalktığını hissettim, sesi ağlamaklı olmaktan çok, kısık ama tehditkâr çıkmıştı. "Bu âciz halime aldanma. Ona karşı tek bir kaba hareketini görürsem, bunu sana ödetirim, Bunu sakın unutma."

uğımda sıçradım.

nasıldır bu kadar derin uyuduğumu sanmıyordum ve um rüya beni öyle bir sarsmıştı ki neredeyse atın üzerinden m.

Blake'in parmakları alnımdaydı, sanki bir kâbus gördüğümü anlamış da beni hafızamın kötü kısımlarından korumak istiyor gibiydi... Sonra elini çekti ve kolları beni sıkıca sardı. At yavaş ilerliyordu fakat nerede olduğumu görmem için kararan gözlerimin açılması gerekiyordu.

Rüyam hatırlamadığım ama gerçekliğine emin olduğum bir anıydı. Bir polis olan Edgar Camborne, ben on yaşındayken bir market soyguncusu tarafından görev sırasında öldüğünde teyzemlerin Boston'daki yan dairesine taşınmamız benim için kötü bir dönemdi. O zamanları çok hatırlamıyordum, yas sürecim kötü geçtiğinden belki de. Fakat eniştem ve üç erkek kuzenimle hiçbir zaman aram iyi olmamıştı. Teyzemin benden hoşlanmadığını her zaman hissediyordum ama annemin bu konuda onu uyardığını bilmiyordum. Onlardan rahatsız olduğumdan üniversite için başka bir şehri seçmiştim zaten.

Anneme teyzemin hoşnutsuz tavırlarının nedenini sorduğumda bana babamla olan evliliğini hiç onaylamadığını söylemişti. Yine de kocasının yanında olan annemle böyle acımasızca konuştuğunu bilseydim, ona bunu ödetirdim.

Geriye dönüp onu mahvetme arzusuyla dolmuştum bile.

"Kötü bir rüya mıydı?"

Blake'in sorusu beni kendime getirdi. Doğrulup gözlerimi kırpıştırarak etrafa bakınmaya çalıştım.

"Çok mu belli oldu?" diye mırıldandım. Sesim kupkuruydu. "Kötü rüyalarımın tek sebebi sen değilsin. *Bilinçaltı*, senden daha korkunç bir varlık."

Ona sataştığımda ruh halimi dağıtmak istiyor gibi güldüğünü işittim.

"O rüyalara kötü demen adil değil, prenses."

Derin bir nefes verip ona yaslandım. "Neyse ki adil olması gereken bir Efendi değilim." Gözlerim etrafı daha iyi görür oldu. Başımı öne çevirince ağzım birden aralandı ve gördüğüm şeye bakakaldım.

Bahsi geçen Sonsuzluk Kalesi...

"Scathan'ın ilk kalesi," dedi Blake. "Babam gençliğinde burada yaşamış."

Hava aydınlıktı fakat kalenin obsidiyeni andıran taşları geceyi şimdiden buyur ediyordu. Sanki dünyanın geri kalanından koparılmış bir kaya parçasının üzerine inşa edilmişti. Kaleye ulaşan yol dardı, sanki buraya gerçekten gelmesi gerekenler ulaşabilsin diye böyle yapılmıştı. İki atın yana yana ilerleyemeyeceği patikadan giderken iki yanımda uzayan uçurumlar nefesimi kesti. Öyle derindi ki aşağı baktığımda yalnızca sisin ağır ağır hareket ettiğini görebiliyordum, dipte ne olduğuna dair bir iz yoktu.

Başımı kaldırıp kulelere baktım. İnce, uzun kuleler gökyüzüne mızrak gibi uzanırken etraftaki dağlar kaleyi bir çember gibi sarıyordu. "Adının neden Sonsuzluk olduğunu anladım," dedim kale kapısına yaklaştığımızda şoktan çıkıp. Sivri doruklar göğe doğru yükselirken rüzgâr vadilerden geçip kalenin taş duvarlarına çarpıyor, eski kulelerin etrafında uğuldayarak dönüyordu.

"Burası, okyanusa en yakın kale," dedi Blake. "Arkasını sislerden göremezsin fakat bazı günler gün öyle aydınlanır ki maviliği seçebilirsiniz."

Büyülenmiş halde onu dinledim.

"Burayı atalarım inşa etmiş. Scathan Kalesi'niyse babam."

Duraksadım.

"Ya Göl Kalesi?"

Blake'in dudaklarının kıvrıldığını hissettim. "Orası benim esirim. Büyüyle beliren bir köprüyü, benden önce gelen Nightingaleler yapamazdı çünkü onlar büyü gücüne sahip değildi."

Annesi cadı olan, Blake'ti.

"Yani sen soyunun ilkisin."

Blake'in bu konuda böbürlenmesini, hatta kıvanç duymasını beklerdim ama üzerine bir kasvet çöktüğünü hissettim. Yaslı olduğum gövdesi daha da sertleşti.

"Ben Dewinlerin ilkiyim."

Yüce Tanrım.

Kollarında olduğum adamın bir Efendi, hatta lanetle anılan güçlü bir cadının oğlu olması yetmiyor gibi bir de *ilkti*.

Ben de böyle bir varlığa âşık olmuştum.

Aferin Ross, hayal gücüne başkası da yakışmazdı zaten. Bravo sana. En yükseğe tırmandın.

Büyük, iki kanatlı kara kapılar bize açıldığında önden Blake ve ben girdik. Başımı geriye eğip diğerlerinin de ardımızdan geldiğini gördüm. Kapı arkamızdan kapanırken ağır gıcırta sessizliğe karıştı.

Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Yüksek duvarlar avluyu dört bir yandan sarıyordu. Güneş ışıkları, yalnızca kulelerin arasından ince şeritler halinde düşebiliyordu. Bu yüzden avlunun büyük kısmı soluk, puslu bir aydınlık içindeydi.

Avlu çok büyüktü fakat ilerledikçe eski bir kuyuyu ve gündüz olmasına rağmen yanan bazı meşaleleri görebiliyordum. Tek bir ağaç ya da süsleme yoktu. Sadece sarmaşıklar duvarları ve kalenin bir kısmını sarmıştı. Burası güzellik için değil, yalnızca yüksek bir alanda kudretini yalın bir şekilde gösterip var olmak için inşa edilmişti.

Atlar kalenin ön kapısı görüldüğünde durdu. Savaşçıları bekledim ama onun yerine açılan kapılardan yaşı büyük adamlar çıktı. Üzerlerindeki cübbeleri sade ve aynıydı, soluk taş rengine benzeyen kumaşları ağır görünüyordu. Hepsi ellerini önlerinde birleştirip Efendi'yi bekliyordu.

Biri diğerlerinden birkaç adım öne çıktı.

Omuzlarına gelen siyah saçları ilk dikkat çeken şeydi ve hemen onun Remus'un babası Randal Alaiester olduğunu fark ettim.

Blake atından indikten sonra beni bu sefer elleriyle tutup indirdi. Ağır bir edayla adamlara dönüp birkaç basamak aşağıda dursa da onlara üstten bir bakış attı.

Randal'ın Blake'ten hoşlanmadığını zaten biliyordum. Ardında bekleyen üstatlar olduğunu anladığım yaşı büyük adamlar, onun gibi doğrudan Efendi'ye bakmadan başlarını öne eğmişti. Diğerleri ne düşünüyordu, bilmem ama belli ki içlerindeki ayrık ot Randal'dı.

Basamakları ağır ama vakur adımlarla çıkan Efendi tek tek hep-sine göz gezdirdi. Diğerleri de atlarından inip yanıma geldi. Efendi ve Randal, kısa bir an birbirlerine baktı.

Randal, kalın kaşlarından birini belli belirsiz kaldırdı.

"Umarım yolculuğunuz sorunsuz geçmiştir, Efendi."

Blake'in yüzünü görmesem de omuzlarının vakur duruşu ve hafifçe yana yatan boynu üstatlardan onun da pek hoşlanmadığını belli ediyordu.

"Bilmez misin, benim olduğum yerde sorun eksik olmaz, Randal," dedi içinde kinaye barından bir sesle. "Buraya bir süredir gel-miyordum. Dilerim rahatınızı bozmamışımdır."

Randal konuşmayınca saçları ak ve fazlasıyla uzun bir üstat söze girdi. "Varlığınız bize ancak şeref getirir, Efendi Nightingale. Odanızı hazır ettik, biraz dinlenin."

"Dinlenmek yok," dedi Blake tek çırpıda. "Hava karardığında taht odamda olun." Başını çevirip bize baktı. "Yarın konsey cadıları da burada olur. Onlar için de gerekli hazırlıklar yapılsın."

Üstatların arasında bir bakışma oldu. Bu yeni bilgiden rahatsız oldukları belliydi. Savaşı desteklemiyorlardı. Yine de bir şey demediler ve sadece başlarını eğdiler. Elbette biri dışında, Üstat Randal.

Tanrım. Dışarısı olduğu kadar içerisi de karışıktı.

Blake, fırtına gibi içeri girdiğinde herkes kısa bir süre kıpırtısız kaldı. Ardından benimle olan savaşçılar hareketlendiğinde ben de birkaç basamağı çıkıp üstatların arasından geçtim. Randal, beni öyle bir süzdü ki sırtımdan aşağı ürpermişim. Zamanında Himotep yerine beni o iyileştirmese burada öldüreceğini düşünebilirdim.

İçeri girdiğimizde hizmetliler belirdi, bir hizmetli bana eşlik ederken etrafı inceleyerek onu takip ettim. Giriş salonu genişti. Yüksek taş kemerlerin altından geçtik. Zemin büyük taş plakalarla kaplıydı, halılar bile yoktu. Adım attıkça sesler geniş salonun içinde yankılanıyordu.

Salonun ortasından geniş bir geçit ileri doğru uzanıyordu. Ama daha içeri gitmeden sağ ve sol duvarlara yaslanmış merdivenler dikkatimi çekti. Diğerleri sağdan çıkarken hizmetli bana solu gösterdi. Blue'ya acınası bir bakış attım, "Seni bulurum," dedi dudaklarını oynatarak.

Mecbur başımı eğerek hizmetlinin peşine takıldım. Geniş merdiven basamaklarından üst kata çıktık. Taş korkuluklar yukarı doğru kıvrılarak aşağıdaki salonu bir galeri gibi sergiliyordu. Koridor boyunca yükselen pencereler dar ama uzundu ve gün ışığı taş duvarlara soluk çizgiler düşürüyor, merdivenlerin gölgeleriyle birleşiyordu.

Bu sefer yerlerde rengi solmuş halılar vardı. Sıralanan ağır ahşap kapıları geçtik, koridorun sonundaki kapıda durduğumuzda hizmetli kapıyı açarak beni içeri buyur etti.

İçeri adım attım.

Oda genişti ama yine sade görünüyordu. Büyük yatağın üzerine açık gri bir örtü serilmişti. Diğer kalelerdeki gibi süslü değildi ama baş kısmında bazı oymalarla biraz olsun gösterişe yaklaşmıştı. Küçük ve şimdiden yanıyor olan şömineye kısa bir bakış attıktan sonra hemen balkon aradım ama onun yerine karşı duvarda büyük bir pencere vardı. Dışarıdaki dağları ve kalenin etrafındaki uçurumları kısmen görebiliyordum. Odanın ortasında içi su dolu olan küveti geçip pencerenin önünde ahşap masaya doğru yürüdüm, parmaklarım eski yüzeyinde dolaştı.

"Yıkanmanıza yardım edeyim, prenses."

Başımı hafifçe çevirip kıza bakmadan küvete baktım. "Ben kendim hallederim."

Kız afalladı. "Başka bir dileğiniz..."

"Tek dileğim yalnız bırakılmak," dedim ona bakmadan. Biriy-le daha bağ kurmaya niyetim yoktu. Sıkı topuzlar, tekdüze bordo elbiselerden sonra... Saçları açık, hür iradesiyle giyinebilen bir hizmetliye hasret kalsam bile.

Beni onayladı ve hızla çıkarak kapıyı arkasından kapattı. Üzerimdekilerden kurtulup küvete girdim ve suyun soğukluğunu bile umursamadan iyice yayıldım. Başımı geriye yatırıp kenara yasladım.

Kalli'nin varlığı beni sürekli dürten bir meseleydi ve binbir belanın içinde onu düşünecek zamanım kısıtlıydı. Yine de Rhea'nın soyundan geldiğim gerçeği, Kalli'nin bu zamana düşmemdeki aktif rolü bir şeyleri netleştirmekten çok daha belirsiz bir yere kapı açıyordu. Onu bulacaktım ya da belki o beni bulur diye umut ediyordum. İlk önceliğim bu kalede, şu an kendime gelmek, ardından gerçeklerin peşine düşmekti.

Blake'e kim olduğumu açıklayacaktım. Herkes artık her şeyi bilecekti. Sadece bugünlük zaman tanıdım kendime. Yarın olduğunda olası bu düzen değişecekti.

Tüm bunlarına arasında gözlerimi kapatıp ne zaman bu dünyadan göçüp gittiğime dairse hiçbir fikrim yoktu.

Blue gelip beni boğulmak üzereyken uyandırıp üzerime uzun, neredeyse içi görünen ince gümüş bir gecelik giydirdiğinde hava kararmıştı. Gece vaktinde olduğumuzu öğrenmiştim.

Ağır kıyafetlerden sonra geceliğin varla yok arası kumaşı o kadar hoşuma gitmişti ki tekrar uyumayı planladım ama maalesef uyku mu iyi almıştım. Ahşap masaya oturup yanaklarımı ellerimin arasına alarak devasa pencereden dışarıyı izledim.

Surlardaki meşalelerin ve kulelerde yanan alevlerin görüntüsü resmen beni mest ederken birden pencere aralandı ve rüzgâr tenimi yalayıp geçti.

Stix ya da başka bir şeyin bunu yapıp yapmadığını anlayamadan arkamdaki varlığı hissettim.

“Derin nefesler alırken temiz hava gibisi yoktur.”

Blake’in sesi rüzgârdan daha keskin bir şekilde tenimi okşarken dönüp ona baktım. Odanın ortasında duruyordu. Şömine aleviyle kandiller onu aydınlatırken siyahlara bürünmüştü, renkli tek kısım gözleriydi.

Tek kaşı belli belirsiz havalandı.

“Masada oturduğuna göre bir şeyler yazmayı mı arzuluyordun?”

Görüntüsüne odaklanmaktan sözlerini sonradan işittim. “Kitabımı ve cam odamı özlediğimi inkâr edemem.”

Kaşı bu sefer daha belirgin havalandı. “Başka neyi özlediğini inkâr edemezsin?”

Gölge’ye sadece Efendi’yi özlemediğimi söylerken ne kadar yalan söylüyorsam şimdi de aynısını yaptım. “Bu ukala tavırlarını özlemediğim kesin.”

Dudağının bir köşesi kıvrılırken şeytani görünüyordu. *Pislik. Pislik. Pislik.*

Evet, en çok seni özledim, lanet olası.

O sırada diğer elinin arkasında olduğunu onu öne çıkarınca fark ettim. Parmaklarının arasında duran şeyi gördüğümde hızla ayağa fırladım.

“Bu...” dedim donup kalırken. Elinde parşömenler tutuyordu.

Biraz daha kaldırdı. “Kitabın.”

İleri atılıp kâğıtlara öyle bir saldırdım ki aç bir köpek gibiydim. Elime alıp yazılarıma göz gezdirirken söylendim. “Başından beri yanında mıydı? Neden daha önce vermedin?”

“Kavga etmekten fırsatım olmadı.” Duraksadı. “Ya başka bir şey yapmaktan...”

Ona kısa ve ters bir bakış atıp kalın kâğıtları kucakladım. “Bel altı oynayıp durma.”

Günümüz tabirlerinden birini kullandığımı onun bakışlarından anladım. Yine de ne demek istediğimi anlamış görünüyordu, hafifçe sırttı.

“Ben seni öptükten sonra kitabına devam etmeni istedim. Yazdıklarının gidişatını belirlemen açısından senin için daha iyi olurdu.”

Ona bakakaldım. “Ne?” Gözlerimi kırıştıtırıp dediğini algılamaya çalıştım. “Beni tekrar gördüğün ilk andan beri bir tek Sedna gibi tıslamadığın kaldı. Tüm o süreç boyunca beni öpeceğinden emin miydin?”

Sırtması genişledi. “Bir şekilde, evet. Sadece karşılık alacağım-
dan emin olmalıydım.”

Kalbimin hızlandığını çaktırmamak için gözlerimi kaçırdım. “Sinsi bir yıldan farksızsın.” Masaya dönüp kâğıtları özenle yerleştirirken, “Manzaram ne kadar güzel olsa da Scathan Kalesi daha büyülyüdü. Oranın ilhamı bir başkaydı,” diye mırıldandım.

Birden odadaki dolabın kapısı açıldı. Başımı çevirip baktığımda Blake yavaş adımlarla ilerleyip asılı olan pelerinlerden birini alarak tekrar bana doğru ilerledi. “Gel benimle. Burayı henüz keşfetmedin.”

Bir süre pelerine baktım, sonra merakla onu alıp üzerime geçirdim. Blake önden ilerlemem için beni eliyle buyur edince ona sataşmadan edemedim. “Önden yürümeyi seven Efendi’ye bak sen.”

“Önümden yürümesine izin vereceğim tek kişi olduğun için kendini şanslı say.”

Elimi kalbime koyup sahte bir hürmet gösterdim. “Lütfettin, Efendi.”

Benimle flört etmesi o kadar hoşuma gidiyordu ki önden yürürken sırttığımı görmediği için gerçekten şanslıydım. Neredeyse yatağa atlayıp dişlerimi yastığa geçirerek çırpınacaktım.

Bir süre sonra yan yana geldik ve merdivenleri inip fazlasıyla karanlık olduğu için onun beni yönlendirmesiyle ilerledim. Taş

kemerlerden geçip farklı bir avluya açıldığını anladığım geçitten çıkıp dışarıya adım attık.

Burası sert taş avlulardan farklıydı, sade kalenin içine saklanmış küçük bir koruydu. İlerideki yüksek duvarlar rüzgârı biraz olsun kesiyor, buraya daha sakin bir hava bırakıyordu. Fazlasıyla serin olduğu için pelerine iyice sarınıp Blake'le beraber yürümeye devam ettim.

Sisler aşağıda kalsa da kale yüksekte konumlandığı için ay hiç olmadığı kadar yakındı. Yaşlı oldukları belli olan ve gövdeleri kalın ağaçların arasından geçtik. Dalları yukarı doğru değil, daha çok yanlara doğru uzanırken birbirlerine karışarak açık havada üzeri kapalı bir geçit oluşturuyorlardı. Ayışığı dalların arasından süzülüyor, yerde gümüş lekeler oluşturuyorlardı.

Bana her ne gösterecekse şimdiden fantastik bir âleme giriş yapmaya başladığımı hissediyordum.

Ağaçların oluşturduğu geçit bittiğinde bir açıklığa çıktık. Birden karşımdaki manzarayı görünce dilim tutuldu. Burada kale duvarı yoktu, direkt uçurum karşıımızdaydı. Kalenin arka tarafında olduğumuzu anladım. Blake'in bahsettiği okyanus, aydınlık günlerde buradan görünüyor olmalıydı.

Sonsuzluğa uzanan sisler bulutların üzerindeymişiz gibi hissettirse de ay daha yüksekte olduğunu belli edercesine ihtişamıyla tepedeydi. Toprak zeminde birkaç adım daha attığımızda Blake durdu ve ben de neye baktığını görmek için yanına geçtim.

Zeminden cam gibi bir şey yansıyor.

Önce ne olduğunu anlamadım, zeminde duran tuhaf bir parıltı gibiydi. Hafifçe başımı eğdiğimde gördüm.

Toprağın içinden yükselen bir şey vardı. Düz değil, doğal hiç değil, taşa da hiç benzemiyordu.

Buz.

Sanki yer yarılmış ve içinden donmuş bir parça dışarı itilmiş gibi dikey bir buz duruyordu. Ayışığı buzun kenarlarını gümüşle kaplıyordu fakat iç kısmı pusluydu. Merkezinde soğuk, beyaz bir yoğunluk vardı. Kalp atışı gibi...

Etrafta kar yoktu, burası dağın tepesi kadar soğuk da değildi, aksine hava ağırdı. Şaşkın bir şekilde Blake'e baktım. "Bu da ne?"

"Eskiler ay için şöyle der," dedi gözlerini buzdan ayırmadan. *"Güneş cezalandırır, ay şahitlik eder."*

Üşüdüğümü anladığı için mi ya da sadece yapmayı mı istedi bilmiyorum, ben ne yaptığını anlayamadan arkama geçip kollarını bana doladı. Sırtım onun göğsüne değdiğinde sıcaklık hemen vücudumda baş gösterdi.

İkimiz de buza bakarken nefesi saçlarımın arasında yavaşça dolandı. Kıpırdayamadım çünkü bu seferki cinsel gerilimden uzak, sıcak bir yakınlıktı. İlk kez gerçekleşen, beni afallatan yeni şeylerden biriydi.

"Eskiler yine der ki..." dedi sesi kulağımı usulca okşarken. *"Bazı Efendiler acıyı hızla bitirmek istemiş. Yakmışlar. Kırmışlar. Parçalamışlar. Ama soğuk bir kış akşamı tutan bu buz, her seferinde daha sert donmuş. Bu sefer değişen mevsimler bile onu çözememiş. Güneş ona işlememiş, burada sert esen rüzgâr bile ona dokunamamış."*

Nutkum tutulurken buza bakmayı sürdürdüm.

"Sonra bir Efendi beklemiş," dedi usul usul. *"Geceyi beklemiş ve ay doğmuş."*

Kolları bana iyice dolanırken rüzgâr bizi es geçip etrafımızda sessizce dolaşmaya devam etti. Bu an, kalenin soğuk taşları arasında bile tuhaf bir huzur barındırıyordu.

"Ve buzun ilk kez direnmeden çözüldüğünü görmüş."

Başını eğince yanağı benimkine değdi. "O Efendi..." dedim solugumu uzun uzun verirken. "Bahsettiğin Efendi'nin sen olduğunu hissediyorum."

Nefes alıp veriş i benim bedenimde yankılanırken ritmi tuhaf bir şekilde de ğ işt i. Bunu fark etmiş gibi bu sefer solu ğ unu derin bir şekilde aldı ve gö ğ sü kabardı.

“Bu kalede büyümedim ama ne zaman buraya gelsek kendimi burada bulurdum.” Hafızasının derinliklerine dalmak onu rahatsız ediyor gibi bir süre duraksadı. “Bu buzu izler, neden erimedi ğ ini merak ederdim. Belki de kimse ona benim kadar uzun süre bakmamıştır.”

Sustu ğ unda sessizli ğ i uzun sürdü. Onun gö ğ süne yaslanmışken kalbinin atış ını duyabiliyordum ve içinde bastırılan bir fırtına var gibiydi.

“O kadar kişı bunu yapmamışken sen neden yaptın peki? Neden onu izleyip durdun?”

Sorularım temkinliydi ama onu daha iyi tanımak için çaba iç eriyordu. Cevapladığında âdeta bu dünya üzerindeki varlığ ının derinli ğ ini anlatırcasına sesi koyulaşt ı.

“Karanlık beni hiçbir zaman çağ ı rmadı. O zaten benimle doğ du.”

Parmaklarımı bilinçsizce onun kollarına koydum, sanki karanlıkta yönünü bulması için ona yardımcı olmaya çalış ı yordum. Baş ını biraz geriye çekti ğ inde nefesi a ğ ı rlaş mış tı.

“Bu buz bana kendimi hatırlatıyordu. Güneş ış ıklarının ona değ medi ğ i, fırtınaların iş lemedi ğ i bu varlık. Donmuş, herkesin bir süre sonra bakmayı bıraktı ğ ı, karanlıkta kalmış bir parça.” Bir an kolları bana daha sıkı kapandı ama fark etmiş gibi hemen gevş etti. “Ayış ığ ının onu eritti ğ ini gö rdüğ üm gün... Anladım ki buzun bile çözülmesi için parlak güneşe ihtiyacı yok. *Kendini asıl seveni bulmuştu, sadece karanlıkta beliren ayış ığ ını.*”

Sözleri geceye karış ırken içimde ince bir sızı uyandı. Kelimeler kalbime değ il, daha derinde saklı bir yere dokunmuştu. Onu tutan parmaklarım sıkılaşt ı.

“Annemin kim olduğunu sadece duydun.” Sesi o kadar kısık çıktı ki onu güç lükle iş ittim. “O, sözlerin... Anlatılan hikâyelerin...”

Hiçbirinin tam olarak karşılığını bulamayacağı biriydi. Ve bana devamlı tek bir şeyi öğütledi: tıpkı bu buz parçası gibi donmamı.”

Bir insanın daha doğduğu anda yaşayacağı yükün belirlenmiş olması... İçim hüznle doldu.

“Büyü güçleri olanları yaktılar, yıktılar ve parçaladılar. *Annem* ve kız kardeşi Ardena, gün yüzüne çıkan ilk cadılardı.” Sonra hafızasının karanlık kısımlarına cesaretle dokunup annesinin olduğunu bildiğim sözleri aklına kazımış gibi dile getirdi.

“Eski dünyayı bilmiyorsun. Kalenin şatafatlı duvarları içinde büyüdüğün için acı gerçekleri görmüyorsun. Sana bu hayatı sağlamak için buradayım. Anneni ve diğer cadıları avlamak isteyenlere karşı güçlü durabilmek için bu duvarların arasındayım.”

Uzun uzun konuşsa da kelimeler ağır, sesi puslu ve annesinin varlığı kadar ağırdı. Duraksadı ve derin bir nefes alarak devam etti.

“Bizi olduğumuz gibi kabullenmeyenlere karşı olabilmek için Scathan Hanımı'yım. Sense benim sevgili yılanım, seni dışlamalarına izin vermemeli, kimin oğlu olduğunu hatırlatmalısın. Seni sevmiyorlarsa senden korkmalılar ki itaat etsinler. Sana savaş açamasınlar, seni yok sayamasınlar.”

Onu ilk kez bu kadar yakın hissediyordum. Güçlü ve soğuk görünen adamın ardında taşınan o görünmez yükü anlıyordum. Ona öğretilenler, hiçbir çocuğun duymaması gereken şeylerdi. Birinin daha büyümeden kendinden korkmayı öğrenmesi... Bu çok acımasızcaydı.

“Blake,” dedim fısıltı gibi. “Bir insanın kendi kanıyla savaşmayı öğrenmesi ne ağır bir kader.”

Kolları etrafımda kasıldı, beni tutuşu sertleşti. Sanki bir şeylerden korumak istiyor gibi...

Beni de hareket ettirirken öne doğru birkaç adım atıp buza yaklaştı ve eğilerek benim de yakından bakmamı sağladı. Yanağı benim yanağımdaydı.

“İzle.”

İlk başta küçük bir parıltı gördüm. Işık yüzeyde kaldıkça buzun içinde ince bir titreşim oluştu, sanki bir camın derinliklerinde çok eski bir sessizlik kırılıyordu. Daha dikkatle baktığımda buzun içinden saç teli kadar ince bir çatlak ilerlediğini fark ettim. Ardından kenarından tek bir damla ağır ağır süzüldü.

“Annemi dinlememeye çalıştım. Kendimi yalnız bırakmak istemedim,” dedi Blake ona bakarken. “Yine de bu buz gibi donmaktan geri duramadım, güvendiğim kişileri etrafımda topladım, yine de erimedim. Sert yüzeyimi korudum. Korkmamak, üzülmemek, karanlık düşüncelerime kapılmamak ya da herhangi bir şey hissetmemek için dondum. Dondum. Ve dondum.”

Yanağı yanağını okşadı.

“Fakat seni gördüğümde bana öğrettiği en önemli şeyi dinleyeceğimi anladım.”

Kalbim, bu buz gibi yavaşça erirken, “Neydi o?” dedim fısıldayarak.

Annesinin sözlerini tekrarladı.

“Sevgi zayıflıktır. Kimseyi kendinden fazla sevmemelisin.”

Beni de kendisiyle beraber doğrulttu. Başını kaldırıp aya baktığını fark ettim.

“Bu kadim, hiçbir şeyin parçalayıp eritemediği buz bile doğru ışığı bulup erimeyi kabullenmişken... Ben kimim ki senin ışığına karşı koyacaktım?”

Sesi karanlık düşünceler taşısa da içinde bana ayrılmış yumuşaklık hissediliyordu. Sözleri içime işlerken sıcak bir dalga göğüs-kafesime yükseldi ve onun kollarını daha sıkı tutup beni saran vücuduna karıştı. Aramızdaki artık bir yakınlık değil, köklü ve geri dönülemez bir duyguya dönüşüyordu.

“Bu yüzden bana karşı hiç kontrol kaygın olmadığını söyledin,” diye fısıldadım.

Başını eğdiğinde ona baktığım için göz göze geldik. Yeşilleri ayışığından daha güzel bir ışık yayıyordu.

“Ayışığının, donmuş varlığını çözmek için beni sevmesini bekliyordum.” Bir elini kaldırıp önüme düşen buklelerimden birini geri çekti. “Bataklıktan sonra ne düşündüğümü merak ediyordun... O gün, ben de bir şey gördüm.”

Şaşkınlıkla ağzım aralandı. Savaşçıları bile onun bir şey görmediğinden emindi, ben de aksini düşünmemiştim. “Ama bir şeyler görmek için korkman...”

“Korktum,” dedi bir çırpıda. “Ayışığı, sadece güzel değildir ve ışığı tek bir şey vaat etmez. Bazen lanetler cezalandırır. Bunların hepsi, tek bir varlığın eseridir. Tıpkı senin gibi.”

Sessizce sözlerine devam etmesini bekledim.

“Çözülmemi sadece güzel duygular sağlamıyor. Merak, endişe, öfke, kıskançlık... Ve korku. Bunları da hissetmemi sağlıyorsun.”

Resmen titredim.

“O bataklıkta seni kaybedeceğimden korktum. Bu sayede donmuş parçalarımın en sert olanı da çözüldü.”

“Orada anneni gördün.” Cümlem ne bir soruydu ne de bir çıkarım. Gerçekliğine emin olduğum bir şeydi.

Ona iyi gelmeyen bir şeye sebep olduğumu anladığımda yüzüm dondu. Blake bunu fark etmiş olacak ki birden hızlı nefes aldı ve kollarını benden çözdü. Birkaç adım gerileyip etrafa kısa bir bakış atarak elini saçlarından geçirdi.

“Konuştuklarımın seni rahatsız etmesini istemiyorum.” Bana bakmaktan kaçınarak uçurum manzarasına döndü. “Karanlığıma kapılmam senin suçun değildi. Bazı şeyler uyur lakin asla gerçekten ölmez.”

“Beni mi ikna etmeye çalışıyorsun, kendini mi?” Birden bana baktı. “Sevginin zayıflık olduğunu söyleyen annenin haklı olabileceğinden korkarak o göl kenarında kendini hissiz bırakmaya çalıştın.”

Donup kalmıştı ama konuştuğunda sesi ölçülüydü. “İçimdeki karanlık uyanırsa önce kendimden uzaklaşmayı öğrendim. Senden uzaklaşmaya çalışmıyor...”

Ona doğru bir adım atınca sözlerini tamamlayamadı. Onu suçladığımı sanmıştı. Bir elimi yanağına koyduğumda afalladı. “Sana öğretilen şeylerden sonra birine kapılmaya bu kadar açık olman...” Ona artık nasıl bir gözle baktığımı anlaması için doğru kelimeleri aradım ve buldum. “İçinde bir savaş var ama ben o savaşın ortasında ayakta duran birini görüyorum.”

Parmaklarım teninde dolaştı.

“Sana miras kalan şeylerle değil... Ona rağmen nasıl yaşadığınla tanımlanırsın. Sevginin zayıflık olup olmadığı konusuysa tartışılır ve asırlar sürse de buna doğru bir cevap bulamayız. Kimisi için güç kimisi için zafiyet.”

Gözlerimi kapatıp başımı eğerek elimi çektim ve parmağım ikimizin arasında gidip geldi.

“Aramızdaki bu şeyi kontrol etmeye çalışan benim. Bağdan korkan, içinde bir savaş veren ve ayakta kalmakta zorlanan benim. Korkuyorum. İstemiyorum. Kaçmam gerekiyor. Uzak durmam. Dokunmayıp bakmamam. Denedim, denedim ve denedim.”

Gözlerimi açtığımda bana anlamlandıramadığım bir ifadeyle baktığını gördüm.

“Sonu ne olacak bilmiyorum ve büyük ihtimalle kötü... Korkunç, dehşet verici bir son... Bilmiyorum. Sonunu düşünemiyorum bile artık ya da düşünmek istemiyorum. Bunu nasıl durdurabilirim bilmiyorum. Eğer yapılması gerekiyorsa sen yap. Ben yapamayacağım çünkü.”

Söylediğim sözler geri alınamayacak kadar açık, inkâr edilemeyecek kadar yakındı artık. Son cümlem kısıktı, pes etmişliğimi ele veriyordu.

“Sen daha güçlüsün.”

Bakışlarında, kendi kalbimde yankılanan aynı gerçeği gördüm.

“O kadar güçlü değilim.” Söylediği şeyden sonra soluğumu hızla verdim. Kaçış bitmişti artık, kontrol kaybolmuş ve aramızdaki bağ düğümlenmişti.

Aramızdaki mesafe neredeyse fark edilmeden kısaldı; ikimiz de aynı anda, aynı sessiz kararlar birbirimize yaklaştık. Tereddüt etmeden kollarımı onun boynuna doladığımda eşzamanlı onunkiler de benim belime sarıldı. Dudaklarımız hızla buluştuğunda ayışığı, buz ve rüzgârın hafif sesi bu anı mühürledi.

Bu kez daha derin, daha kararlı bir öpüşmeydi. Sırtına dolanan elim onu kendime doğru çektiğinde Blake’in nefesi dudaklarımın arasında titredi. Birden kolu bacaklarımın arkasına dolanıp beni kucağına aldığı anda dudaklarımız ayrıldı ve kesik bir nefes aldım.

“Ne yapıyorsun?”

“Gidiyoruz,” dedi yürümeye başlarken.

Ağaçlardan oluşan geçitten ilerlerken, “Nereye?” diye sordum nefes nefese.

“Odama.”

Tanrım.

“Bizi bu halde görecekler!” İnmeye çalıştım ama beni bırakmadı.

“Umurumda değil. Eğer görülmek istemiyorsan buna ancak zamanı durdurup bizi içine alarak engel olabilirsin.”

“Baskı altındayım!” derken odaklanmaya çalışıyordum ama geçitten çıkmış, avluda ilerlemeye devam ediyordu. Kapıya az kalmıştı. Birden kolumu onun omzuna daha çok sarıp nefesimi tuttum ve başka duygularla çalkalanan benliğimde uysal bir kedi gibi beni bekleyen *zamanı* yakaladım.

Blake tam içeri girdiğinde koridorun taş duvarları boyunca yerleştirilmiş meşalelerin alevleri donmuştu ama ışık yaymaya devam ediyordu. Zamanı durdurabildiğim için Blake’in dudakları şeytani bir tatminle kıvrıldı.

Yürürken adım sesleri duran zamanda yankılanıyordu. Bilmediğim kanatlardan birinin dar ve karanlık merdivenlerini sanki ben kucağında değilmişim gibi rahatça tırmandı. Merdivenler, odasına giden kata ulaşmak için taşların içinden geçmek gerekiyor gibi hissettirmişti. Bir üst kata daha çıktı ve bir üste daha. En tepeye çıktığımızı fark ettim.

Falcon'ın odası aklıma düşer gibi oldu ama hemen onu uzaklaştırdım. Onun travmatik varlığının bu ana engel olmasına izin veremezdim. Zaten dünya üzerinden her şeyi silmekte başarılı olan Efendi, büyük ve siyah kapıyı büyüyle savurup içeri girdi.

“Gelene kadar kimseyi görmedim.”

Hafifçe güldü. “Bu kalede, bu saatte kimse dolaşmaz. Üstatlar fazla yaşlı, gece uykularına düşkünler.”

Ağzım aralandı. “Boşuna mı zamanı durdurdum?”

“Duygularını her an yönetmeyi öğreniyorsun. Büyü gücü için gerekli olan en önemli şey budur.”

“Şu an bile bana ders verdiğine inanamıyorum,” dedim nefesimi uzun uzun verirken. Duran zamanı tekrar serbest bıraktım.

Duvarlara kadar koyu renkli odada Blake yanan meşalelerin oluşturduğu gölgelere doğru ilerledi ve beni yere bıraktı. Durduğum yerde etrafı incelemeye başladım. Fazla eşya yoktu ama diğer kaledeki odasından kat kat büyüktü. Duvarın bir yanında ağır, koyu ahşaptan yapılmış geniş bir masa duruyordu. Üzerinde birkaç eski harita, deri kaplı kitaplar ve mühürlü parşömenler vardı. Masanın yanındaki yüksek sırtlı sandalye neredeyse bir taht kadar ağır ve sert görünüyordu.

Balkonu olduğunu durduğum yerden görüyordum ama onalikkat kesilemeden balkonla aramızda duran, odanın tam ortasındaki devasa yatağa baktım. Bir başlığı ya da direkleri yoktu, sadece rinde ipek siyah bir örtü ve yastıklar vardı. Neden tam o noktakonumlandığını başımı kaldırıp gördüğüm şeyle anladım.

Taş kemerler yukarı doğru yükselirken bir noktada sona eriyor, yerini devasa bir kubbeye bırakıyordu. Kubbe tamamen camdan yapılmıştı. Ayışığı kırarak yatağın siyah kumaşları üzerine gümüş yansımalar düşürüyordu.

Tam arkamı dönüp ona bakacakken onun çoktan dibimde olduğunu fark edince irkildim. Yüzündeki ifade irkilmemi geri planda bırakarak direkt yoğun bir enerjiyle dolmama ve ona aniden rutulmama neden oldu.

“Odamı beğendin mi?”

Sorusu üzerine dudağım hafifçe kıvrıldı, yüzümde muzip bir ifade belirdi ama içimdeki alev gitgide yükseliyordu. “Cam kubbe büyüleyici görünüyor. Uyumadan önce sırtüstü uzanıp gökyüzünü mü izliyorsun?”

Üzerindeki pelerini ağır hareketlerle çıkarıp bir köşeye fırlattı.

“Denemek ister misin?”

Tanrım. Gözlerini benden çekmeden benim pelerinin ipinin de büyüyle çözüldüğünü ve üzerimden görünmez bir güçle alınıp bir kenara fırlatıldığını fark ederken bile gözlerimi ondan çekmedim. Nefesim ağırlaşıyor, dudaklarım tekrar onunkileri arzularken titriyordu.

Bugün birleşmemiz kaçınılmazdı ve benim nasıl olacağını aklım hayalim bile almazdı. Hayal gücümün bile sınırı aşıyor gibi hissediyordum.

Gözleri yavaşça üzerimdeki geceliğe yönelirken en baştan başlayıp aşağılara kadar indi. İnce kumaş, vücudumu gereğinden fazla belli ediyordu fakat bakışlarındaki ifadeyi görünce bana bunu giydirdiği için Blue’ya iyi dileklerimi yolladım. Odama girdiğinde bana böyle bakmamıştı; şimdiyse her bir detayı inceliyor, gördüklerini sindire sindire yeşilleri üzerimde dolaşıyordu.

“Gördüğün şeyi beğendin mi?”

Onun bana odasını sorduğu gibi ben de sorumu dile getirdiğimde dudakları yukarı kıvrıldı.

“Büyüleyici görünüyor.”

Benim cevabımın aynısını verince boğazımdaki nabız sıkışıp yutkunmamı engelledi. Tam o anda sürünen beyaz bir varlık dikkatimi çekince başım hızla sağa döndü. Sedna, uyuduğunu sonradan fark ettiğim koltuktan sürünüp bir noktada durdu. Başını kaldırıp bizi izlerken Blake’e dönüp baktım.

O hiç fark etmemiş gibi bana bakarken tek kaşımı kaldırdım. Dalıp gitmiş gibi beni izlerken, “Sedna bizi izliyor,” dedim bakışlarını gözlerime zar zor çekerek. “*Bizi izliyor.*”

Blake, derin bir nefes verip Sedna’ya baktı. Yılan da ona baktı.

Birbirlerine gözleriyle ne söylediler, bilmiyorum ama Sedna tısladı. Blake, bezgin bir nefes daha verdi. “*Exi. Made redi.*”

Latince olduğunu düşündüğüm ve telaffuzuna âşık olduğum sözlerinden sonra Sedna, bana dönüp ters bir bakış attı; açık kapıya yönelip sinirli sinirli sürünerek odadan çıktığında Blake kapıyı büyüyle kapattı.

“Başka bir arzun var mı?”

Dudak büküp yavaş adımlar atarak odada dolanmaya başladım. Parmaklarım yatağın üzerinde kayarak ilerlerken adımlarım onu kışkırtmak ister gibi ağırdı. Balkon kapısına yaklaşmadan önce ona döndüm. Aramızdaki mesafeleri her an aşacakmış gibi görünüyordu. Dişlerimi göstererek sııttım.

“Uçan mumlar istiyorum.”

Sanki doğru duyup duymadığını tartıyormuş gibi yüzünde kısa bir kafa karışıklığı belirdi. Gözleri bir an odanın duvar oymalarına yerleştirilmiş mumlara kaydı ve tekrar bana döndü. O kendine özgü, yarı alaycı yarı tehlikeli gülümseme yüzüne yerleşirken

* Çık. Sabah geri dön. (y.n.)

söylediğim şey onu beklemediği yerden yakalamıştı ama aynı zamanda hoşuna gitmişti.

Başını hafifçe yana eğdi.

Gözleri artık daha karanlık görünüyordu, beni baştan aşağı süzerken bakışlarında ince bir kıvılcım vardı. *Demek oyun oynamak istiyorsun*, diyor gibi...

Şömine alevi sönerken mumların titreşerek oymalardan çıkıp havalandıklarını gördüm. Büyülü görüntüye bakarken Efendi'nin bana doğru yürümeye başladığını fark edip donakaldım ve artık sırtımayı bıraktım. Beklenti dolu vücudum çığlık atarken mesafeyi kısa sürede aşarak ellerini belime yerleştirdi. Tahta benzer sandalye büyüyle bir köşeye uçtu, aynı hızla Blake sert bir hamleyle beni masaya oturttuğunda üzerindeki harita ve kitaplar etrafa dağıldı.

Bacaklarım iki yana açılırken gecelik yukarıda toparlandı ve çıplak baldırlarımın arasına girdi.

İç çamaşırım yoktu. Bu zamandaki iç çamaşırları ketendendi ve günümüzdekiler gibi olmadığı için rahatsızlık veriyordu.

Çıplak bacak aramdaki baskı onun pantolonuna yakinken daha da artmıştı. Değmek için çabalamak istiyordu. Omzunun üzerinden baktığımda uçan mumların görüntüsü bile nasıl büyülü bir anda olduğumu belli etti.

"Artık benim arzularımı gerçekleştirme zamanı," dedi bana doğru eğilip bir eliyle çenemi tutarken. Yüzümü yüzüne doğru kaldırdı ve göz göze geldik. "Bu anın seni nereye götüreceğini biliyor musun?"

Alçak ses tonunun içinde bastırmayı bıraktığı bir ateş vardı.

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı. "Belki," dedim.

Onu kışkırtmak istediğimi anlayınca bu sefer onun dudaklarında bir kıvrım belirdi ve beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim olmadığını belli etti.

Dudakları kulağıma yaklaştı. "Ne istiyorsun?"

Kalbim kaburgalarımın ardında sabırsız bir davul gibi çarpıyordu. "Bir emir mi bekliyorsun, Efendi?"

Kısık sesli gülümsemesi kulağımı okşadı. "Burada eşit tahtlarda oturuyoruz. Önce senin emirlerini gerçekleştireceğim." Dili hafifçe kulağıma değdi. "Lakin unutma ki son sözü daima ben söylerim."

Oyunbaz küstahlığı beni cezbederken sesim fısıltı gibi ama sözlerim bir emirdi.

"Seni istiyorum."

Bir kalp atımı kadar süre geçti.

Yüzüme doğru eğilmesiyle dudakları önce hafifçe benimkilere sürtündü. Ayak parmaklarımdan tutuşmaya başlarken alevler kafamın içine kadar hızla tutuştu. Dudağını tekrar sürttü, açık bacaklarımla masada biraz öne kayarak pantolonunun çıplak baldırlarıma iyice değmesini sağladım. Belimde duran eliyle beni çekince kadınlığım artık pantolonuna dayanmıştı.

Bu bile beni öldürecekti.

Diliyle ağzımı aralayarak üzerime eğildi ve öpüşmeye başladık. Bu sefer tadını çıkarmaktan çok, istilaya geçmiştik. Hızlı, derin ve ateşliydi.

Öyle ki onun baskısıyla masanın üzerinde kıvrılıyor, gömleğinin yakasına asıldığım için o da üzerime iyice eğiliyordu. Şiddetli artan hareketlerimiz sabırsızlaşmaya başladı, birden geri çekilip üzerindeki siyah gömleği başından sıyrıp yere fırlattı.

Çıplak gövdesini sanki hiç görmemişim gibi... Dudaklarım uçukladı. Uçan mumların ve kubbeyle balkondan içeri akın eden ayışığının etkisiyle doğaüstü görünüyordu. Beyaz bir mermerin özenle oyulması gibi, her kıvrımı mükemmel kelimesinin bile karşılamayacağı bir gösterişi.

"Masalarda sadece yazarak zevk alamazsın," dedi kulağıma doğru. "Yaşayarak da almalısın."

Sözleri ruhuma kadar beni etkilerken içten içe kavruluyordum. Ellerim onu keşfetmek istiyor gibi göğsünden başlayıp karın kaslarına indi.

Pürüzlü bir nefesle bu sefer dudaklarıma hızla kapandı. Elleri geceliğimi iyice yukarı sıyırdığında kollarımı kaldırmak için minicik bir an ona dokunmayı bıraktım. Gecelik başımdan çekilip çıkarıldığında avuçlarım zaman kaybetmekten korkuyor gibi hemen geniş omuzlarına yerleşti.

Onun elleri sırtımdan başlayıp belime doğru ilerlerken boğazımın gerisinden küçük bir inilti döküldü. Bu sesle ateşi daha da harlayan bir benzin dökmüştüm. Baldırlarımı tutup bacaklarımı iyice açtı ve dudaklarımdan ayrılarak boynuma doğru öpücükler bırakmaya başladı. Başımı geriye atıp onun saçlarını kavradım. Siyah, yumuşak ve beyaz tenine tezat katan o tutamlar... Tanrım.

Dünyadaki yaşam, evren, her şey bir süre askıya alınmıştı.

Sadece o ve ben, hareket eden vücutlarımız vardı.

Dudakları gerdanımdan aşağı, oradan göğsüme ulaştı. Soluğum kesilirken gözlerim karardı, başım daha da geriye yattı ve bu sefer işitilebilir bir iniltiyle karşılık verdim. Şehvet damarlarımda dolaşırken hazdan başım dönüyordu. Göğüslerimden fazlasıyla etkileniyordum ya da bu adamın her dokunuşu bu etkideydi.

Göğüs ucumu yalayarak geri çekildiğinde ıslaklığı havayla etkileşime girip beni o noktadan titretti. Başımı doğrultup ona buğulu gören gözlerle baktığımda hazdan deliye döndüğümü anlamış olacak ki dudaklarında yine o gülümseme belirdi ve bana alttan kısa bir bakış atıp bu sefer çıldırtıcı bir ağırlıkla göğüs ucumu ağzına aldı.

Beni emerek tüketmeye başladığında büyük bir sarsıntı vücudumu ele geçirdi. Parmaklarım saçlarını daha sıkı kavradı, o beni tek bir noktadan delirtirken fazlası için can atar hale gelmiştim. Bir eliyle diğer göğsümü kavrayıp ona doğru geçerek aynı ilgiyi gösterdi ve dudaklarının her darbesi beni yakıp kavurdu.

Göğüslerimi bırakıp yavaşça önümde eğilmeye başladı, karnım boyunca ilerleyip yara izlerimi tek tek öptü ve ellerini baldırlarıma koyup bacaklarımı iyice araladığında aklımı kaybettim.

Bakışlarımı ondan çekemedim ve nefesini en hassas noktamda hissettiğimde gördüğüm görüntüyle resmen çarpıldım. Yüzünü hafifçe kaldırıp bana baktığında onu izlediğimi gördü, yeşilleri memnuniyetle karardı.

Herkesin önünde eğildiği bir Efendi, şu an benim önümde eğiliyordu.

Bu korkutucu bir gücün içime nüfuz etmesini sağladı.

Başını tekrar eğince başı tam bacaklarımın arasına girdi ve ben saçlarına iyice asılırken dudaklarını tam o noktada hissettim. Önce öptü, sonrasını dili devraldı ve ben artık kendimi tutamayıp açık açık inlemeye davet ettim.

Dilinin her darbesiyle gözlerim karardı, havada uçuşan mumların titrek ışıkları kirpiklerimin arasından zar zor seçiliyordu. Onun sesi, benim kısık seslerime karışırken gerçekten alev alacağımı düşündüm. *Fiziksel olarak.* Böyle bir gücüm olsaydı şu an kesinlikle ortaya çıkardı ve kendimle beraber onu yakmam kaçınılmaz olurdu.

Blake ateşimi hissetmiş gibi birden büyüyle balkon kapısını açtı ve nabzım durdu. Rüzgâr perdeleri dalgalandırıp odaya akın ettiğinde ferahlasam da sönmeyecek bir alevdim. Hatta daha da harlandım.

Adım adım bu kalede daha yüksek bir yere tırmanırken Blake birden geri çekildi ama daha fazlasını istediğim için saçını bırakmadım. Ayağa kalktığında parmaklarımı zar zor saçlarından çektim, yoğun bir karanlığın eşlik ettiği gülümsemesiyle beni kalçalarım-
dan tutup kucağına aldı.

Birkaç uzun adımda ilerleyip beni sırtüstü yatağa bıraktığında
luğum kesildi. Yatağın kenarında dikilirken sırtımda pürüzsüz
ler bırakan örtünün üzerine uzanışımı izledi. Havadaki mum-
ışıkları birden söndü, hepsi aynı hızla oyuklarına geri çekildi.

Mum ışıkları gittiğinde cam kubbeden yansıyan ayışığı direkt onun üzerine düşmüştü. O beni izlerken ben de onun görüntüsüne tutuklu kaldım. Çıplak gövdesi gerilmiş, kasları belirginleşmişti. Siyah pantolonu neredeyse belinden düşmüş, adaleleri seçilir hale gelmişti.

Artık söz hakkının bende olmadığını, Efendi'nin geri döndüğünü gördüm.

Bana hizmet etmeyi bırakıp onun hükmü altına girmemi sağlayacaktı. Yüzünde hükmetmeye başladığı anın izi belirdi, tatmin doluydu. Parmakları beni çıldırtan bir ağırlıkla pantolonuna gitti ve ağır çekimle onu izliyormuşum hissi bırakarak aşağı doğru indirmeye başladı.

İşi bitip pantolonu bir köşeye attığında tamamen çıplak kalan görüntüsü karşısında âdeta transa girdim. Tek dizini kırarak yatağa çıktı ve avuçlarını iki yanıma yerleştirerek üzerime geldi. Göğüslerim onun kaslarıyla temasa geçerken bir bacağı benimkilerin arasına yerleştirdi.

Mıknatısın zıt kutuplarıymışız gibi aynı anda dudaklarımız birbirine çekildiğinde hızla birbirimizi tüketmeye başladık. Öpüşmemiz artık vahşi, daha ilkel bir şeyle tutuşuyordu. Avcum yılan derisinden başlayıp sırtına doğru ilerledi ve diğer elimi de saçlarına daldırdım. Bir dirseğini kırarak gücünü o yöne verdi ve diğer eliyle göğüslerimi avuçladı. Biraz sonra aynı el, bacaklarımın arasına gidip çoktan hazır olan ıslaklığıma dokundu.

Bu onu daha da harladı ve boğazının gerisinden ilkel bir ses çıktı. "Aklımı alıyorsun," dedi mırıldanır gibi.

Ben de bir şeyler söylemek istedim ama kelimeler gelmedi, sadece kesik kesik nefeslerim vardı. Eşit şartlardaydık.

Öpücükleri boynumdaki nabızda, yüzümün her bir tarafında ve elleri vücudumun tüm kıvrımlarında dolaşırken ona karıştım, o da bana. Gözlerimi açıp cam kubbeden görünen gökyüzüne

baktığımda ne yaşadığım hakkında bir fikrim yoktu, ne dünya üzerindeydin ne de belirgin bir zamanda.

Gökyüzünde şimşek çaktı.

Ya da bedenimde emin değilim.

Blake'in nefesi sanki bir anlık canı yanmış gibi ılık çalar gibi dudaklarından fırladı. O kadar kısa bir an duraksadı ki... Ayrı kalmamızın mümkün olmayacağını kabullenmiş gibi beni daha tutkulu bir şekilde öpmeye devam etti.

Eli aşağı kayd ve bacaklarım arasındaki baskıyı hissettiğimde parmaklarım altımdaki örtüyü kavradı. Beklentiyle öyle güçlü sık-tım ki beni öpmeyi bırakmadan biraz daha kalçasını bana doğru hareket ettirerek baskıyı artırdı. Bu sefer ellerim sırtına yapıştı, tırnaklarım tenine saplandı.

Yüzünü kaldırıp göze göze geldiğimizde içime girdi.

Acıyla gövdem bir yay gibi kıvrılıp onun vücudunun engeline takıldı. Alışmamı beklediği kısa bir duraksamadan sonra kalçalarını tekrar hareket ettirerek biraz daha derinlere ilerledi. Acı geçip yerini rahatlama ve daha çok isteğe bıraktığında soluğumu bıraktım. Bu işareti aldığı anda geri çekilip bu sefer daha sert bir ritimle gidip gelmeye başladı.

Gözlerimi kapatarak kendimi onu tamamen hissetmeye bıraktım. Yüzü tam yanımdayken nefesleri en az benim kadar düzensizdi... Parmaklarım sırtını çizer halde ve ruhum kadar vücudum da onunla dolarken yükseldim, gözlerimi açıp gökyüzüne bakarken oradaki yıldızlar ve aya kadar tırmandım. Şimşekten eser yoktu, hava berraktı.

Vücudumuz aynı ritimle hareket edip birleştiği yerden çıkan ses odaya dolarken dudakları beni buldu. Kendini tutmayı bırakmış, âdeta vahşileşmişti. Ben de en az onun kadar ilkel bir canlıydım artık. Parmaklarım sırtını bile isteye çizerken onda savaş yaraları yerine kendim izler bıraktım. Kendimi ona bastırıyor, daha fazlası için âdeta hareketlerimle yalvarıyordum. Bu onu mümkünmüş gibi

şiddetlendirdi, kara bir fırtına gibi göz gözü görmez hale getirene kadar üzerimde esti.

Ayı bile aşmıştım. Kendimi evrenin en ücra köşesinden boşluğa bırakmak için hazırladım. Öpüşmemizin arasında nefesim titredi, parmaklarım yatağa saplandı ve gerindim. Tam zirveden düşeceğim anda içimden çıktı. Şok içinde zirvede kalırken dudaklarını da çekip benden keskin bir nefes vererek uzaklaştı.

“Ne yapıyor...”

Sesim çatlayıp kırılmıştı. Birden kalçalarımı kavrayarak beni kucağına aldığı anda refleksiyle çığlık atıp omuzlarına tutundum. Balkon kapısından akın eden rüzgâr sırtıma çarptı, daha ben ne olduğunu anlayamadan dışarı çıktığımızda çıplak tenim soğuk havayla titredi ama iç ateşim o kadar yüksekti bu sadece bir an sürdü.

Geniş, yarım daire biçimli balkonda ilerleyip karnıma kadar yükselen obsidiyen korkulukların önünde beni yere bıraktı. Bel kıvrımlarıma koyduğu elleriyle vücudumu manzaraya doğru döndürdüğünde sanki bedenim bu hissin ağırlığını taşımakta zorlanıyor gibi başımı geriye bırakıp onun çıplak göğsüne yasladım.

Burada, diğer her şeyden ayrılmış bir yükseklikte duruyorduk. Kulelerin ışıkları, surlar veya kale dışında zirveleri görünen dağlar... Sis yerdeydi ama gökyüzü tertemizdi. Ay, büyük ve parlaktı. Yıldızların ışığına odaklanmayı engelliyordu.

İçinde bulunduğum anın yoğunluğu ve gördüğüm manzarayla nasıl bir fantezinin esiri olduğumu düşünürken Blake'in elleri karnıma kaydı ve kulağımda sesini işittim.

“Tek bir an değil, defalarca olduğumuz yerden daha yükseklerle tırmanacaksın ve düşüşün hayal edebileceğinden bile şiddetli olacak.”

Bir elini sırtıma koyarak öne eğilmemi sağladığında avuçlarım korkuluklara tutundu. Diğer kolunu da gövdeme sardı ve

gövdesi sırtım boyunca üzerime eğilirken baskısını bacak aramda hissettim.

“Tanrım...” dedim dilimle dudaklarımı ıslatarak. Rüzgâr, ıslak dudaklarımda soğuk bir his bırakarak ateşimin sızlanıp daha da hiddetlenmesine neden oldu.

“Onu daha sonra anarsın,” dedi içime girdiği anda. “Şimdi sadece ben varım.”

Belim geriye doğru kıvrılırken korkuluğa iyice tutundum.

“Blake!”

Resmen çığlık attım.

Sesimin bu yükseklikte olsak da kalede yankılandığını hayal edip utançla haz arasında sıkışıp kaldım.

“İşte duymak istediğim bu,” dedi tatmin olduğunu belli eden bir sesle.

Ağzımı kapatıp sessiz kalmaya çabalasam da Blake nazik değildi, hazdan gözümün dönmesine sebep olan bir ritimle kalçalarını benimkilere vuruyordu. Bir eliyle boynumu kavrayıp diğerini göbeğime koydu. Parmakları iyice boğazımı sıkarken zevkten kör olmuştum. Sonra aynı parmaklar saçlarıma asıldı ve onları çekti. Yüzüm yukarı kalkmış, vücudum tamamen onun vahşi hâkimiyeti altına girmişti. Tekrar çığlık atacağım bir hale gelmiştim, eli bu sefer dudaklarıma kapandı.

İniltilerim onun avcuna karışırken yükseldim, yükseldim ve onunla bir oldum. Bacaklarım titreyip parmaklarım korkulukları zar zor kavrayacak hale gelene kadar devam ettik. Benim onun için geleceğim anı anlamış olacak ki son şiddetli darbesinden sonra geri çekildi ve ikimizin de aynı anda zirveden düştüğünü boynuma kapanan dudaklarından anladım. Boğuk sesini benim tenimde bastırırken ben de yüzümü koluma gömdüm. Saçlarım önüme düşmüş, şuurunu kaybetmiş ifademi saklamıştı.

Gücsüz düşen vücudumu daha fazla taşıyamadım, hemen kolayla beni tutup kendine yasladı. Bir süre onun tutuşuyla ayakta durarak manzaranın belirmesi ve nefesimizin düzelmesi için kendimize zaman tanıdık.

“Ne yaşandığına dair bir fikrim yok.”

Sesim şiddetli bir fırtınadan sağ çıkan birinin ağılak tonuna sahipti. Bir eliyle omuzlarıma düşen saçlarımı geri çekip eğilerek yanağını benim yanağıma yasladı ve kollarıyla arkadan iyice bana sarıldı.

“Bu daha başlangıç.”

Onunla beraber çırılçıplak manzaraya bakarken geri dönüşü olmayan yolumu izledim.

“Tehlikeli bir yoldayız.” Sözlerim kendimeydi ama beni cevapladı.

“Kolay yollardan yürümedim.”

Ona söylemem gereken gerçeği düşünmek istemiyordum ama aklımın bir köşesinden bana bakıyordu. Yarın bu gerçeği dile getirecektim, şimdiyse ona giden kapıyı biraz olsun araladım.

“Bir gün ayrılmak zorunda kalabiliriz.”

Blake’in vücudu sertleşti, beni saran kolları kasıldı ama onları kısa bir duraksamadan sonra daha da sıkılaştırdı.

“Bu senin seçimin olmadığı sürece... Artık bizi hiçbir şeyin ayırmasına izin vermem. Ne diyarlar, ne savaşlar ne de hükmedenler. Hiçbir şey bana engel olamaz.”

Onun kollarını tuttuğumda parmaklarım istemsizce gerildi, sanki bedenim bu anın gerçekliğine tutunmak istiyordu.

“Bizi ayırabilecek tüm bunlardan daha güçlü şeyler olabilir...”

Gerçek.

Zaman.

Gerçeklerle baş edebilsek bile... Farklı zamanlara ait iki ruhtuk.

Hayatta zamandan daha güçlü ne olabilirdi ki?

Ona nasıl karşı koyabilirdik?

Bu mümkün müydü?

Blake düşüncelerimi duyuyormuş gibi konuştuğunda sesi kısık olsa da keskin, tonu vurucuydu. Beni değil, kendini değil, var olan her şeyi ve zamanı bile buna inandırabilecekmiş gibi...

"Birbirimizi istediğimiz sürece, *Rose...*" Beni siyah bir güle benzeten Efendi, gerçek ismimi kullandığını bilmese de bana kollarındaki kişinin *gerçek* olduğunu hissettirmişti. "Bizi ebediyen ayırabilecek hiçbir güç yok."

Gözetimin İçinde Bir Ateş

Judah Earl – Polaris

Remus Alaister

Remus, Scathan Kalesi'ne atını hızla sürerken küçük kızın rahat etmesi için elinden geleni yaptı. Neyse ki minik bedenine rağmen görünenden daha güçlü bir kızdı.

Kaleye varıp atını ahıra bağladığında sürekli burada zaman geçiren Wren çoktan kendi tayının yanındaydı. Genelde atılgan ve çenesi düşük davranan Wren, çatık kaşlarla Elora isimli kızı süzüyordu.

“Wren,” diyerek onu uyardı Remus. “Elora'ya kaleyi gezdirmeye ne dersin?”

Wren isteksizce burun kıvırdı, Elora'ysa sanki daha da küçülmüştü. Remus kardeşinin ensesine bir şaplak patlattı.

“Tamam!” dedi Wren derin bir iç çekerek. “Gel benimle.”

Kızı da peşine takarak ahırdan çıktığında Remus bir süre yapacaklarını zihninde bir sıraya koydu. Derin bir nefes alıp ilk sıradan başlayarak önce konsey cadılarına haber götüreren kuşların pençelerine ruloları yerleştirdi. Ardından odasına gidip uzun bir duş aldı ve talim alanındaki savaşçıları denetleyip onları orduya katılmadan önce bir güzel hazırladı.

Sabaha karşı odasına doğru giderken listesindeki bir şeyin varlığı onu huzursuz etti. Aslında onu ilk sıraya koymak istemiş, kaleye girer girmez odasına fırlamamak için kendini tutmuştu.

Onu gözetleme görevi de vardı.

Ama onu gözetlemek istemiyordu.

Onu görmek istiyordu.

Bu his, hizmetliyi denetleme görevini sıralamada geriye koymasına neden olmuştu.

Lanet olası, hizmetli. Remus'un aklından hiç çıkmıyordu ve genç adam kendi kafasını koparıp atmak istiyordu. Dudaklarını sıkıp burun deliklerinden soluyarak yönünü değiştirdi. Daha fazla dayanamayacaktı.

Merdivenleri tırmanırken sessizdi ama kahrolası kalbi yeterince gürültü yapıyordu. Koridora geldiğinde kapıya ilerleyip tam önünde durdu, kapıya vurmak için hazırlanan eli birden havada asılı kaldı.

Hayır, bunu yapmayacaksın, diye kafasının içinde söylendi. *Bir şeyler saklıyorsa bulman gerekiyor. Amacın onu görmek değil, sakladığı bir şey varsa yakalamak.*

Kapı zaten büyüyle kilitliydi, tıklatması gireceğini önden belli eden bir çağrı olacaktı. Kibarlık yapmamak için kendine sayısız küfür saydırdıktan sonra yumruk olan parmaklarını gevşetti ve elini savurarak büyülü kapıyı açtı.

İçeri dalmadan önce kesik bir nefes aldı.

Onu yine giyinirken göreceğinden korktu ama bu vakitte sadece uyuyor olurdu. Temkinli gözleri hızla etrafı arşınladı ve gerçekten de yatakta uyumakta olan kızı gördü.

Pişmanlık kalbine dolarken eşikten geri dönmek için hareketlendi. Uyuyan birini uyandırmaktan çok, bu şekilde içeri girmesinin yanlış olduğunun biliciyle karamsarlaştı.

Fakat bir anda durdu.

Farkına vardığı bir şeyle gözleri yatakta yarı doğrulup kocaman gözlerle kendine bakmaya başlayan kızda takılı kaldı.

Odada sadece bir mum yakılıydı, yeterince aydınlık sağlamıyordu

ama gördüğü şeyde yine de bir farklılık yakalamıştı. Adımları ağır odanın içine yönelirken çenesindeki bir kas seğirdi.

Ailis telaşla kapılarak örtünün altına gizlenmeye çalıştı fakat Remus elini savurup kumaşı büyüyle onun üzerinden alarak odanın bir köşesine fırlattı. Diğer elini kaldırdığında avcunda beliren alevler odayı daha çok aydınlattı ve kıza iyice yaklaştı.

Dikkatli gözleri gördüklerinin doğruluğunu kestirmeye çalışıyordu.

Kalbinden taşan şaşkınlıkla kızın yüzünü ellerine gizlemesini izledi ama farklı olan kısım orası değildi, açıkta kalmıştı. Taş kesilmiş halde onu ne kadar izledi, Remus'un hiçbir fikri yoktu.

Kendine geldiğinde, gür adımlarla yatağa ilerleyip Ailis'i bileğinden tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Elleri artık yüzünü gizlemeyen Gordion hizmetlisi, titreyen kirpiklerinin altından Remus'un gözlerine baktı ve genç adam sanki görünmez bir güçle çarpıldı.

"Bu da neyin..."

Yarıda kalan sorusu bir hırıltı gibi boğazından yükselmişti.

Ailis'in dudakları titredi ama yakalandığının bilinciyle genç adamla yüzleşmeye çalıştı.

Remus onun bileğini tutmayı bırakırken omuzlarından dökülen bir parça saç tutamını yakalayıp alevin ışığına tuttu.

Elinde yanan kor alevler gibi değildi belki ama her zaman kızgın bir güneşi andıran kızıl saçları yerine... Kahverengi tonunda görünen yumuşak teller şu an Remus'un parmakları arasında duruyordu.

Gözleri o noktadan kayıp kızinkileri buldu ve gördüğü bir diğer şeyi sindirmeye çalıştı. Elalar yerine... Yeşil ve kahvenin yoğun bir karışımı olan gözlere kenetlenip kaldı.

Ailis'in saçını bırakıp kesik bir nefes eşliğinde geri çekildi ve diğer elindeki alev söndü.

Gözlerindeki ifade, tıpkı zihninde beliren sorular gibi karmaşık bir hale bürünürken sesi boğuk çıktı.

"Kimsin sen?"

Karşısındaki kız, kızıl saçlı ve ela gözlü Gordion hizmetlisi değildi.

Bir *Spiritus*'u vardı. Tıpkı Efendi'de var olanlardan biri gibi...

Şekil değiştirmek.

Efendi Nightingale'in *Spiritus*'ları herkeste olabilirdi. Onun kanı, öyle kudretli bir yere dayanıyordu ki karşısındaki kadının onunla aynı soyu paylaşması ya da kan bağını taşıması gerekmiyordu. Yine de böyle bir *Spiritus*'u olduğu ve onlardan bir şey gizlediğini gerçeğini değiştirmiyordu.

Tekrar sordu.

"Kimsin sen?"

Ailis, yanıt vermedi.

Remus, içinde biriken duygu karmaşası ve ona karşı duyduğu ilginin de öfkesiyle birden öne atılarak Ailis'in boğazını kavrayıp sırtını duvara yapıştırdı. Gerçeği öğrenmek için yanıp tutuşuyor, âdeta gözü kararıyordu. Dışarıda birden gök gürültüsü duyuldu, kendi *Spiritus*'u kontrolden çıktı ve bir şimşek çaktığında Ailis'in dehşete düşen yabancı gözlerinde ışık yanıp söndü.

"Sıradan bir Gordion hizmetlisi değilsin," dedi Remus ve birden onun yüzüne kükredi. "Kimsin sen?"

"Ben..." dedi Ailis nefes almakta zorlanarak. Remus kendine gelip parmaklarını gevşetti ama elini onun boğazından çekmedi.

Ailis cümlesinin devamını getiremese de Remus'un farkındalıkla keskinleşen zihni devamını getirdi.

"Sen..." Sesi gök gürültülerine karışırken durdu. Nefes almaya çalıştı ama olmadı. "Prensessin."

Ailis hiçbir şey söylemediğinde sanki birden eli yanmış gibi parmaklarını hızla ondan çekti.

Kaçırdıkları prensesin Gordion'da yaşamadığını belli eden tüm o hareketleri, sözleri... Elini alnına bastırıp gözlerini kapatarak her şeyi bir bir yerine oturttu. Kalbi neredeyse durmuştu; vücudu

ZAMANSIZ-II

kasılmış, düşünceleri sürekli patlayan alevler gibi zihnine yayılmıştı. Sonunda onu yakalamıştı ama yakalamayı umduğu bu değildi.

Efendi, Morian'a gelin giden prensesin tebaasını bastıklarında alıkoydukları bu hizmetliyi bilerek bırakmamış, onu kalede tutmuştu. Bu kadının bir şeyler gizlediğini biliyordu.

Gözlerini açıp Ailis'e baktığında Remus'un son cümlesi savaş alanına dönen gökyüzünden daha çarpıcıydı.

"Leda Dragler sensin."

Yalana Dolanan Gerçekler

Massive Attack – Angel
Onun gözleri...
O karanlık tarafta duruyor.
Karşısına çıkan,
Her erkeği etkisiz hale getiriyor.

Rosanna Camborne

Blake'in kollarında, onun yatağında gökyüzünü izlerken uyuduğumda... Uzun zamandır, belki de hiç bu kadar hissetmediğim bir mutluluğun hafifliğine tutunmuştum önce. Ruhum beklenmedik bir huzurun içinde süzülüyordu.

Gözlerimi kapatıp uykuya teslim olduğumdaysa bunun beni yarına götüreceğinin bilincindeydim. Yine de tüm her şeyin ortasında belki asıl Efendi'mle bu halimi kışkırdığı için, belki beni açıklayacağım gerçeklerden daha suçlu hissettirdiğinden... Bilinçaltım ve anılar, karanlık kuşlar gibi zihnimin üzerine konmaya başladığında o hafiflik yavaşça çatladı.

Yanlış seçeceksin diyen kehanet cadısının, gerçekleşen sözleri... Bir süredir zihnimin gerisinde kaynayan bir acı kazanıydı.

Kollarında olduğum adama dair hissettiğim suçluluk duygusundan olsa gerek rüyamda diğer Efendi'yi gördüm.

Gri gözlerini, kızıl saçlarını, o her saniye beni kendine çekmeye çalışan yalancı gülümsemesini... Morian Kalesi'nin bahçesinde, asıl kahramanımın o olup olmadığını merak ederken onu öptüğüm anı...

Falcon Sarpedon'u gördüm.

Kâbusumdan uyanıp gözlerimi hızla açtığımda kalbim boğazımda atıyordu. Önce kendimi hâlâ Morian Kalesi'nde sandım, korkuyla algımın yerine gelmesini beklerken cam kubbeden görünen gökyüzünü gördüm. Güneş belki de yeni doğmuş, sarı ışıkları üzerime düşmüştü. Dün yaşananların gerçekliğinden emin olduktan sonra başımı çevirdiğimde koluna yaslanarak uyuduğum adamın yüzüyle karşı karşıya kaldım.

Göz göze geldik.

Kısık gün ışıklarının vurduğu yeşil gözleri, inanılmaz bir ışıltı yayıyordu. Dağılmış siyah saçlarının bir kısmı alına dökülüyor, beyaz teni siyah örtünün üzerinde tezat duruyordu.

Kıpırtısız bir halde birbirimize baktık.

Gördüğüm rüyanın etkisiyle içimdeki ağırlık büyürken onun gözlerindeki bir ifade kalbimin daha da durmasına neden oldu. Koluna yattığım eli, benim yüzüme doğru kıvrılmıştı ve parmağı belli belirsiz şakağıma dokunuyordu. Onu usulca çektiğinde kıpırtısız kaldım.

"Onu öptün."

Kelimeleri duyduğum anda bütün düşüncelerim paramparça oldu, kafamın içinde yalnızca çıplak bir dehşet yankılandı.

"Ne?"

Gözleri karanlık bir düşüncenin içinde ağır ağır sertleşti, içinde buzdan bir sessizlik birikmeye başladı. İfadem bir an için boş kaldığında farkındalık soğuk bir su gibi bana çarptı, omurgam boyunca da ürpertiyle süzüldü.

Doğrulup yarı oturur pozisyona geçtim, gözlerimi ondan çekmiyordum. Yüzü hareket göstermiyordu fakat gözleri gördüklerini saklamaya çalışmayan bir adamın sessiz öfkesi gibiydi.

Yaslandığım kolunu çekerek yatakta ağır ağır doğruldu ve kenara geçti. Ayaklarını yere bastığında sırtı bana dönüktü.

"Sen..." Sesim dehşetimin etkisiyle bulanıktı. "Sen... Rüyalara girebildiğin gibi olanları da görebiliyorsun."

Dirseklerini dizine koyarak ellerini birleştirdi ve başını hafifçe öne eğdi. Ona bakarken savunmasız bilinçaltıma yapılan istilayla yakalanmış olmanın çıplak gerçeği içimi kemiren bir korkuya dönüştü.

"Rüyamı gördün!"

Sesim o kadar yüksek çıktı ki boğazıma kadar yükselen şey neydi bilmiyorum; önce dehşet, sonra savunmasızlığın getirdiği korku.

Kısık sesle güldü; neşeden uzak, soğuk ve bastırılan bir şeylerin gün yüzüne çıkan yankısı gibi. "Güçlerimin sınırlarını mı konuşacağız?"

Ben yaşadığım anın etkisiyle donakalırken ayaklanıp pantolonunu büyüyle eline çekti ve giyinmeye başladı. Sonunda içine düştüğüm dehşet denizinden çıkıp örtüyü üzerimde tutarak ayağa fırladım.

"Yaptığın şey korkunç. Birinin bilinçaltına sızabilmesi ne tür bir savunmasızlık, bunu düşünebiliyor musun? Orası bana özel!"

Balkona doğru yürürken çıplak sırtı kasılıyor, hareketleri her an saldırıya geçecek Sedna'yı andırıyordu. Büyüyle açtığı kapıdaki sabah rüzgârının kendini uyuşturmasını istiyor gibi orada durdu.

Ondan bir tepki gelmedikçe paniğim daha da arttı. Resmen bağırdım. "Her yanında uyuyanın rüyalarına mı sızıyorsun? Bu korkunç!"

Bana doğru döndü, sanki görünmeyen bir gölge onunla birlikte hareket etmişti. Son iki gündür bana bakan yüzden eser yoktu artık, bütün sıcaklık geri çekilmişti. Geriye sadece mermer gibi donmuş bir ifade kalmıştı. "Korkutucu varlığımı yazdığın sayfalara geri döndük demek..."

"Yaptığın eylemin korkunçluğundan bahsediyordum. Varlığın-
lan değil."

Blake'in bana bakarken gözleri keskinleşti. "O piçi öptüğünü gördüm," dedi katran kadar koyu bir sesle. Sonra birden öyle bir kükredi ki kalbim yerinden çıktı. "Düşmanımı!"

Camlar titredi, gerçekten. Büyülü bir sarsıntı kısa bir an sesinin şiddetliyle belirirken sakinleşmeye çalışır gibi gözlerini kapatıp nefesini verdi. Parmaklarıyla burun kemerini sıkıştırıp bir süre daha kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Sadece gördün." Sesim sandığım gibi titremedi, aksine açık olmam gereken zamanın gelip çatığının bilgeliğindeydi. "Zihnime girdiysen gerçeğin yalnızca gördüğünden ibaret olmadığını da bilmelisin."

Elini çekip gözlerini açarak bakışlarını bana dikti. Ona doğru bir adım attığımda gerçeklerin dile getirmeyi muhtemelen sonraya bırakacağım kısımlarını öne alarak ağzımı açtım ve bu sefer neredeyse bağırmaya başladım. "Gücünün sınırını konuşmayacağız ama belli ki sadece rüyalara girip onları görüyorsun, o anki düşünce ve duygulardan bihabersin."

Bunca zaman çalkalanan tüm karmaşık duygularımı bir bir dile döküp tek bir yerde topladım.

"Bana Morian'da geçirdiğim zamanla ilgili hiçbir şey sormadın. Kendi isteğimle gidip gitmediğimi bile. Ya da orayla ilgili herhangi bir bilgiyi bile almaya çalışmadın. Neden olduğunu biliyorum, duymak istemedin ama şimdi duyacaksın. Kulağını aç ve beni iyi dinle!"

Örtüyü tutan parmaklarım kasılmış, âdeta fırtına gibi esmeye başlayan ben olmuşum.

"Seni ve onu daha görmeden önce yazmak için isimlerinizi belirledim. Herkes gibi, varlıklarınıza önyargıyla yaklaşarak kılıf biçtim. Sen karanlık, o ise ışıktı." Yüzüm buruştu. "Önyargılıydım, evet, lanet olsun ki tüm diyarlardaki insanlardan hiçbir farkım yoktu."

İnsanlar bunu görünen ve duyulanlarla yaparken benim varlıklarından haberi olmayan zihnim neden yaptı, bilmiyordum.

“Beni kaçırdığınızda Lanetli Cadı’nın oğlunun beni beklediğini söylediler. Tam da sana biçtiğim kılıfa uygundu. Köyünde bir oğlanın ekmek çaldığı için asılışına şahit oldum...” Blake, birden başını eğerek güldü. Korkunç bir sesti, tüm uzuvlarım titremişti. “Neye gülüyorsun?” diyerek ona doğru birkaç tehditkâr adım attım.

“O soysuz, ekmek çaldığı için asılmadı.” Yüzü hâlâ eğik olsa da bana kirpiklerinin arasından dehşet verici bir bakış attı. “Fırıncının kızına tecavüz etmişti.”

Neredeyse olduğum yerde tökezleyecektim. “Ne?” Soluğum kısık bir ıslık gibi çıktı. “O zaman neden...”

“Sebebini bilselerdi iş büyürdü. O kız, bir şekilde halk tarafından dışlanırdı.” Çenesi hafifçe yukarı kalktığında bana tahtında oturuyormuş gibi baktı. “Halk küçük suçları anlamaz lakin küçük bir suç için verilen büyük ceza... Onları düşündürür.” Durdu ve eklediği cümle bana yönetim şeklini betimledi. “İşte o düşünce itaatin tohumudur.”

Falcon’ın arka planda kalan diktatörlüğü karşısında o küçük ama etkisi büyük hareketlerle itaati sağlıyordu. *Tanrım.*

“Bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre...” dedi Blake bana üstten bakmaya devam ederken. “Devam et.”

“Sindirmeye çalışıyorum,” dedikten sonra birkaç derin nefes aldım. “Her neyse, seni görmeden bile senden korkmaya başladım. Beklediğimden naziktin ama aldatıcı olabilirdi. Bahçede geçirdiğimiz o dışarıdan güzel görünen anda bile bir kelebeği acı verici şekilde öldürdün. Küçük bir hareketti ama etkisi bende...”

Blake, tekrar güldü.

Hırıltılı bir sesle bağırdım. “Gülmeyi kes, seni lanet olası!”

“O kelebeğin adı *Venemora*.” Yüzünde zifır saçan bir ifade vardı. “Zehirliydi. Dokunduğun an, o küçücük noktadan bile sana acı verici zehrini zerk ederdi.”

Duyduğum şeyle, "Hah!" diye bir ses çıkardım ve başımı kaldırıp hayret dolu soluğumu bıraktım. Boştaki elimi alnıma bastırırken delirecek gibiydim. "Sadece gördüğüm şeyle bir yargıda bulunmamı söyleyerek konuşmaya başladın. Sen bunca zaman aynı şeyi yapmadın mı?"

Hızla ona baktığımda sesim daha çok kendime kızar gibi çıkıyordu. "Evet, ben lanet olası bir riyakâрім! Tamam mı?" Sinirli birkaç adım daha atıp aramızda iki adımlık bir mesafe bıraktım. "Sana yapmamamı söylediğim her şeyi yaptım ve yapıyorum! Önyargıyla yaklaşıp zihnini çözmekten korktuğum için seni hep kötü yere koydum! Önce senden korktum! Beni öldürmenden korktum! Gittikçe daha çok sana bağlanmaktan korktum!" Tek elimi kalbime vurdum. "Kendimden korktum!"

Nefes bile alamıyordum.

"Sonra Falcon beni buldu. Belki en başta gitmek benim tercihim değildi, Sierra arkadan gelip beni bayılttı. Fakat uyandığımda bana bir seçim şansı sunuyor gibi davrandı. Geri dönebileceğimi düşünsem de onunla gitmeyi seçtim. Doğru olan bu gibi geldi çünkü sana bağlanmıştım ve sana tutulsam bile hâlâ kahramanımın o olup olmadığını bilmek istiyordum."

Elimle masayı gösterdim.

"Bu hikâye, bir masa başında isimleri yazarken böyle başladı. Yaşadıkça şekil değiştirdi, içten içe bunu bilsem de kabullenmem için şahit olmam gerekiyordu. Sonra o Efendi'yi tanıdım, gözlemledim ve sonunda kabullendim."

Sözlerim dudaklarımdan dökülürken o kıpırdamadan dinledi, yüzündeki ifade taş gibi sertti.

"Morian halkı mutlu ve refah içinde görünüyor. Kalesi bile parlıyor ve hareketleri onu aydınlık gösteriyor. *Fakat fazla ıstık insanı kör eder.*" Düzensiz bir nefes verdim. "Karanlık her zaman kötü değilmiş ve ben orada geçirdiğim her saniye boyunca senin karanlığını özledim." İtirafımla dudağım titredi. "O beni öptüğünde

karşılık verdim çünkü merak ediyordum. Bana senin beni gölde öptüğündeki gibi hissettirip hissettirmeyeceğini bilmeliydim. Ruhum biliyordu ama aklımın da kabullenmesi lazımdı. Bir nesneyi yokluyormuş gibiydi. Ve lanet olsun ki o anda bile seni düşündüm!”

Bir an bile sözümü kesmedi fakat o sessizlik, söylediğim her kelimeyi daha ağır kılıyordu.

“Onunla evlenmeyecektim. Senin lanet olası varlığının bende ki yerini hâlâ merak ediyorsan eğer, sana karşı birleşmemeleri için ölümü göze aldım. İşte kendime karşı duyduğum korkunun gerçek olduğu an buydu.”

Ve soluğum gibi kelimelerim de dudaklarım arasında son buldu.

Ondan bir karşılık bekleyerek sustuğumda ağzı tek bir çizgi halinde sıkı sıkı kapanmıştı. O kadar uzun süre sustu ki sonunda konuştuğunda kendime geldim.

“Tüm bu kelimelerin arasında saklı kalan başka şeyler var mı?”

Sorusu içimde bir yere ağır bir taş gibi düştü. Kalbim ansızın tökezlerken sanki söylediğim her bir kelime bir anda yetersiz kalmıştı. İnce bir huzursuzluk ruhuma sızdı, görünmez ama keskin bir şey. Çünkü bu soru... Fazla derine uzanıyordu.

Onun gerçekten neyi kastettiğini anlamaktan korktum.

Onun gerçeği biliyor olmasından korktum.

Gözlerime baktığında içimde sakladığım şeylerin bir anlığına yüzeye çıktığını sandım. Kuşku, şüphe ve bu fikrin farkındalığıyla taş kesildim. Hiçbir tepki, hareket ya da kelime yokmuş gibi. Zaman yerine ben donmuşum gibi. Saklı kalan her cümle içimi hızla kemiriyordu.

Bakışları yüzümde dolaştı, sonra tekrar gözlerime sabitlendi. Kaşlarının arasında ince bir gölge belirdi ve o gölge büyüdükçe yüzü daha sert bir hal aldı.

Birden kapı tıklatıldı.

ZAMANSTZ-II

İkimiz de o anda kalıp tepki vermeden birbirimize bakmaya devam ettik.

Kapı tekrar tıklatıldı.

Blake donuk ifadesiyle gözlerini benden çekti ve kapıya doğru ilerledi. Bense onun bıraktığı boşluğu izlerken sadece kapıyı araladığında Arion'ın ardında ona söylediği şeyleri belli belirsiz işitebildim.

"Konsey cadıları burada..."

Devamını duyamadım. Blake'in kapıyı kapatıp giyindiğini, bana hiçbir şey söylemeden çıkıp gittiğini işittiğimde bile hareket etmedim.

Bölüm 31

Bir An

Rizzers – Kiss Me Like There Is No Tomorrow
*Beni yarın yokmuş gibi öp,
Sanki dünya ikiye bölünecekmiş gibi.*

Arion Skedwaller

Arion, Efendi'nin odadan çıkmasını beklerken koridorun ucunda dikilen Kaidan'ın yanına geçti. Yüzündeki ifadenin anlaşılmaz olduğunu umdu fakat ne yazık ki Kai onu yakalamıştı.

"Ne?" dedi merakla. "Ne oldu? Ne var? Hemen söyle."

Arion çenesini sıkı, "Bence sesini kessen iyi olur, iyi bir ruh halinde değil gibi görünüyor." Kıpırdandı, fark ettiği bir diğer şeyi dile getirmekten çekindi zira Kaidan boşboğazı susmak bilmezdi.

Efendi, beklediğinden daha hızlı sürede odadan çıktığında adım sesleri koridorun başından kendilerine doğru fırtına gibi esti. Kaidan, iyi olmayan ruh halini onu görünce anlamıştı lakin...

"İyi bir ruh halinde değil mi? Gökler adına, bu sözler hafif kaldı."

Kaidan'ın mırıldanması eşliğinde hemen Efendi'nin peşine takıldılar. Bir alt kata indiklerinde Efendi birden diğer basamakların başında durdu. Arion, Kaidan'ın kolunu yakalayıp onu kenara çekmese aptal neredeyse Efendi'nin sırtına çarpacaktı.

Efendi, birkaç kalp atımı süre boyunca orada dikildikten sonra başını keskin bir açıyla çevirip kapılardan birine baktı. Yönü oraya çekilirken arkasında kalan ikili birbirlerine afallayan bakışlar attı. Odalardan birine dalan Efendi'nin peşinden gidip gitmemekte kararsız kalarak birbirlerini dürttüler fakat Kaidan'ın merakı baskın gelmişti.

Arion, onun bir adım önden ilerlemesine müsaade ederek ölümcül darbe gelirse ilk Kaidan'ı bulmasını amaçladı. Kapı eşiğine geldiğinde Kaidan içeri birkaç adım daha girme gafletinde bulunmuştu. Bu yüzden kafasına doğru uçan kandile hazırlıksız yakalandı.

Neyse ki dirseğini büküp kandilin deri kol yenlerine çarpmasını sağlamıştı. İkilinin ağzı açık kalırken gördükleri manzarayla âdeta şaşkın döndüler.

Efendi elinde uzayan siyah dokunacıyla önüne ne gelirse vurdu. Tekmesini bir sandalyeye geçirip onu odanın bir köşesine uçurdu, kılıcı yeterli gelmeyince elleriyle masayı devirdi. Kaidan, Arion'ın arkasına saklandı. Böylece üzerlerine uçan birkaç şömine odununu Arion büyüyle savurup çarpışmayı engelleyebilmişti.

Efendi, sonunda derin bir nefes verip yatağa ilerleyerek oturdu ve eliyle yüzünü sıvazladı. İkili âdeta taş kesilmişti, onu izlerken nefes bile almıyorlardı. Çenesi düşük Kaidan bile sessizdi.

Onu ilk defa böyle görmüşlerdi.

Efendi, ne kadar öfkelenirse öfkelenisin bariz bir tepki göstermezdi. Sessizliği ve durgunluğu en büyük felaketlerin habercisi olurdu. Bir şeyleri dağıtacak kadar kendini kaybetmesiyle durum ne kadar vahimdi, hayal edemediler.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Kaidan.

Arion, dayanamayıp onun gibi fısıldadı. "Sanırım o odada prenses de vardı."

Kaidan, yalnızca kadınlardan beklenebilecek tizlikte bir çığlık m. Arion kaşlarını çatarak omzunun üzerinden ona bir bakış attı etim o sırada Kai eliyle ağzını kapattı.

Tekrar Efendi'ye baktılar, neyse ki aptal savaşçının çığlığı bile nın dikkatini çekememişti.

Kaidan arkasına saklandığı Arion'ın kulağına iyice yaklaştı. "Bahın bu vaktinde... Prensес olsa bile odasında bir kadın mı

vardı? Onunla mı uyudu sence? Ölmeden önce, bunu da mı görecektik!”

Arion omuz silkti. Bu onun için de yeni ve şaşırtıcı bir şeydi. Efendi, odasına kimseyi almazdı. *Kimseyle uyumazdı.*

Kai iç çektiğinde Arion yan gözle ona baktı, savaşı duygulu gözlerle akmayan gözyaşlarını siliyor gibi yapıyordu.

“Efendi’imiz büyüdü.”

Arion gözlerini devirdi, bu ahmak çenesiyle ölümün kıyısında dolaşmaya bayılıyordu. Kaidan sonunda öne doğru birkaç adım attı. Boğazını temizlerken temkinli olsa da Arion’ı gıpta ettirecek bir cesarete sahipti. “Efendi, kadınlar sözkonusu olduğunda erkek erkeğe konuşmak gibisi yoktur.”

Savaşçılar kadınlardan konuşmazdı. Lakin gün geçtikçe bu sık olmaya başlamıştı, prensesin gelişiyile Scathan’da değişen dengelerden biri de buydu. Arion o kadını ilk gördüğü anda etkisinin büyük olacağını hissetmişti.

Lakin o etkinin Efendi’de bu kadar büyük olacağını asla düşünemezdi.

Efendi, başını kaldırıp Kaidan’a bakınca baltalı savaşçı yerinden sıçradı. Yine Arion’ın arkasına saklanacak gibi oldu.

“Yine Gölge konusu mu?” diye sordu Arion bu sefer kendisi cesaretlenerek.

Efendi, başını eğip gülmeye başladı.

“Gökler adına,” dedi Kaidan geriye çekilip Arion’ın yanına geçerek. “Sonunda delirdi.”

Arion susması için onun omzunu dürttüğünde Efendi başını iki yana sallayıp kendini toparladı.

“Tamam, o zaman şunu sorayım: *Prensese mi öfkелisin?*”

Efendi Arion’ın sorusunu duyunca uzun uzun yere baktı. Yeşil özleri âdeta kale duvarlarının rengine bürünürken Kaidan altına pmak üzere olabiliirdi.

"Kendime," dedi Efendi ölüm kokan bir sesle. "O soysuz topraklarım gelip onu Morian'a götürebildiği için kendime öfkeliyim."

Arion ve Kaidan birbirlerine baktı. Kaidan prenesten öğrendiği ve belli ki kullanmayı pek sevdiği küfrü dudaklarını hareket ettirerek sessizce söyledi. "*Hasiktir.*"

Evet, Arion'dan da bir hasiktir.

Kaidan, sesi çıkmasa da abartılı hareketlerle dudaklarını tekrar oynattı. "Gölge bitti, şimdi de Morian Efendisi'ni *kıskanıyor.*"

Sözkonusu soysuz, Morian Efendisi'ydi ve bu dağılmaya sebep olan durum düşündüklerinden daha vahimdi. Savaş kapıdaydı ama Efendi belli ki saldırı beklemek yerine orduyu direkt üzerlerine sürecekti. Henüz toparlanmamışlardı, acele bir iş yapmaması gerekiyordu.

"Öfkeyle çıkmak istediğim her yolun başında doğru zamanı beklememi bana sen öğrettin." Efendi, alttan ona bir bakış attığında Arion devam etti. "*Zamanı geldiğinde, onu yok etmen için yanında olacağız.*"

Kaidan, ara sıra da olsa bir savaşçı gibi konuşurdu. "Ve o zamanın ne zaman geleceğini en iyi *sen* bilirsin. Sana güveniyoruz, Efendi." Sırıttı. "Sana ne kadar güvendiğimi bataklık bile gösterdi."

Efendi, başını eğip gözlerini kapatarak burun kemerini sıktı. "Konsey cadılarının hepsi tam mı?"

Arion kıpırdandı. Sakinleştirmeye çalıştıkları bu adama verecekleri bilgiyi nasıl dile getireceğini bilemedi. "Arete gelmedi," dedi Kaidan, Arion yerine. "O kadını gözüm hiç tutmamıştı."

Efendi'nin öfkesinin yönü, gelmeyen konsey cadısına kayarken Arion kıpırdandı. Bir Bicara sırasında Arete'nin sözleriyle Efendi'nin ona gözdağı verdiği anımsıyordu, cadının zeytinlere çalan koyu teninin nasıl da küle dönmeye başladığını görmüştü. Bu ona yeterli gelmemişti belli ki. "Arete, önemsiz bir kayıp," dedi Efendi'yi sakinleştirmeyi umarak.

Efendi'nin gözleri uzun uzun boş bir noktayı izledi. Daima ile-riyi, kapalı kapıların ardını bile gören bilgeliği sözlerine yansıdı. "Düşündüğümüzden daha önemli olabilir."

Arion'ın içi sıkıntıyla doldu. Belli ki Arete, Morian saflarına geçtiyse durum iç açıcı değildi. "İsimsiz de biraz önce kaleye giriş yaptı."

Kaidan sırttı. "Gerçek atın Pamuk'la geldi. Pamuk olmaktan kurtulan Gölge de siyah tüylerine kavuştuğu için huzur buldu."

O sırada odaya giren biri dikkatlerini çekti.

Mavi saçlı Nemf önce dağılan odayı süzdü, ardından bakışları Efendi'nin üzerinde dolaştı. Saçlarından daha koyu olan mavi göz-leri kendini bulunca Arion'ın kalbi hızlandı. *Lanet olsun. Lanet.*

"Gölge, Remus'tan bir haber getirmiş," dedi Blue elindeki kü-çük ruloyu kaldırarak. Dudaklarını büktü. "Yani *sahte Gölge.*"

Kaidan elini alnına bastırdı. "Gölge'yi dile getirip durmayın! Adam kendi kendini kışkırtıyor zaten!"

Blue'nun kaşları havalandı. Efendi, bıkkın bir nefes verip elini açtığı anda Blue'nun parmakları arasındaki not büyüyle ona uçtu. Blue, ağırlığını bir ayağından diğerine verirken içinde tuttuğu bir şeyi dile getirmek istiyor gibiydi.

"Prensese Gölge olduğunu ne zaman söyleyeceksin, Efendi?"

Efendi, küçük ruloyu açıp okumuştı bile. Her ne okuduysa gözleri âdeta kâğıdı deldi, bakışları orada takılı kalırken uzun süre geçti ve sonunda aynı yoğunlukla Blue'yu cevapladı.

"O, kendine sakladığı bir gerçeği dile getirdiğinde."

Ayağa kalktı, elleriyle saçlarını düzeltti ve tekrar Scathan Efen-disi'nin keskin sükûnetine bürünürken zemini titreten ağır adımlarla aralarından geçip odadan çıktı.

O gittiğinde hepsi kısa bir süre taş kesilmiş halde bekledi. Kai-dan diğer ikiliden önce Efendi'nin peşine takılıp odadan çıktığında ortamda kısa bir gerilim oluştu. Daha doğrusu Arion'da yaşanan bir

gerilimdi zira Blue dalgın görünüyordu. Genç adamın yanındaki varlığını bile unutmuş gibiydi.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Arion yok sayıldığı için içten içe isyan ederken.

Blue irkilip Arion’a baktı. *Sen hâlâ burada mıydın?* der gibi.

Genç adam dişlerini bileyip ona sataşacağı sırada kendini dizginledi. Zaten hızla parlayan öfkesi yüzünden onu yıllardır kendinden uzak tutmuştu, aralarındaki uzak mesafeyi aşması gerekiyordu.

“Prensesi...” dedi Blue, Arion’ın sorduğunu bile unuttuğu şeyi yanıtlayarak. “Farklı sandığı iki kişiye çekildiğini düşünürken zorlanıyor. İkisi de ona farklı davransa da *aynı kişi*, aynı ruh. Bu yüzden tek bir ruha, aynı çekimi hissediyor. Bunu bilmesi lazım. Yaşadığı şey çok kötü.”

Arion tek kişiliğiyle bile bu kadını çekemezken Efendi iki ayrı kişiliğiyle bir kadını kendine çekmişti. Savaşçı ona gıpta ederken kendini kötü hissetti.

Blue, Arion’la düşüncelerini paylaştığına pişman olmuş gibi silkelenip odadan çıkmak için hareketlendiğinde genç adam birden kolunu tuttu. Kendisi bile bunu yapacağını bilmiyordu, bedeni aklından önce davranmıştı.

Mavi örgüsü omzunun gerisine savrulurken Blue yüzünü çevirdi ve şaşkın bir gözlerle ona baktı.

Genç adam donup kalmıştı. Bir şeyler söylemek ister gibi ağzı hareket etti ama Nemf’in *Büyüleyici Aurasına* kapılmıştı. Soluk gün ışıkları pencereden süzülerek onun eşsiz renklerini canlandırıyor, kızarmaya başlayan yanaklarını belirginleştiriyordu.

Arion’ın yıllardır içinde tuttukları, Efendi’nin bu odayı dağıttığı gibi aklını ve kalbini darmaduman etti. Yeri ve zamanı olup olmadığını düşünemedi bile. Sadece bir an daha geçsin istemiyordu. Bedeni, bu sefer sadece aklı değil, her şeyden önce davrandı.

Blue'nun tuttuğu bileğini daha çok kendine çekip vücudunu bedenine bastırdı. Avcunu yanağına yerleştirirken eğildi ve dudakları hızla onunkileri buldu.

Nazik bir hamle olmasa da yumuşak dudakları hissettiğinde ruhu bile nezakete kavuştu. Kırmaktan endişelendiği eşsiz bir varlık gibi dudağını hareket ettirip iyice tadını almaya çalıştı.

Blue kıpırdamıyor, âdeta şaşkınlığın esiri olmuş halde Arion'ın kendisini öptüğünü algılamaya çalışıyordu.

Genç adam, bu sefer onun dudaklarını iyice araladı ve hafif bir kıpırdanış karşılık aldığını hissettirdi. İçinde resmen patlayan bir hisle bileğini bırakıp diğer yanağını da avcuna aldı ve onu soluksuz bir şekilde öptü.

Sonunda geri çekildiğinde ikisi de gözlerini aynı anda açtı ve bakışları buluştu.

Küçük bir andı ama yıllardır yan yana olan bu iki kişi için zaman neredeyse o yıllar kadar uzun ve ağır işliyordu.

Blue birden tuttuğu nefesini verdi ve aynı hızla geri çekildi. Arkasını dönüp yaşadıkları an kadar beklenmedik şekilde odadan çıkıp gitti.

Arion onun arkasından bakarken biraz önce ne olduğunu bilmiyordu. Hiç tatmadığı bir şeyin lezzetini almış, bundan sonra mahrum kalmayı asla kabul edemeyeceği bir hissi özümsemişti.

Hasiktir.

Hayatı, tamamen ters yüz olmuştu.

Kıskanç Kalpler

Jpolnd – The End

Ah, beni aşağı çekiyorsun,
Rüyalarımın peşini bırakmıyorsun,
Seninle dünyanın sonundayım.

Rosanna Camborne

Kendi odama nasıl döndüğümü, akşamı nasıl getirdiğimi ya da hâlâ nasıl nefes aldığımı bilmiyordum. Bir ara hizmetli bana ant-rasit rengi prenses elbiselerinden birini giydirmiş, gitmişti. Kararan havaya pencereden bakarken Blake'in prenses olmadığını bildi-ğine dair kuşku gittikçe kabarmıştı fakat anlam veremiyordum. Bilmiyorsa öğrenecek olması daha korkunçtu. Biliyorsa bu dehşet vericiydi ve onun amacının ne olduğunu gölgeliyordu.

Bunları düşünürken odaya gelen Blue'nun sesine çok sonra tep-ki verdim.

"Blake nerede?"

Blue korkunç ruh halimi anlayarak temkinli konuştu. "Konsey cadılarından biriyle görüşmesi devam ediyor."

Başımı çevirip ona baktım. "Hangisiyle?"

"Mira," dedi mırıldanır gibi. "Korsan olan."

Boş bir kabuğa dönüşmüşken içimi dolduran şey sanki hakkım varmış gibi komik bir kıskançlıktı. O kadını hatırlıyordum, Oda-dan bir hışımla çıktığımda Blue bile ne olduğunu şaşırdı. Merdi-venleri inip taht odasına doğru ilerledim. Dışarıda bekleyen Arion ve Kaidan beni gördü.

"Efendi içeride mi?"

Bir cevap almayı beklemeden içeri dalacaktım ki Arion'ın cümlesi beni durdurdu. "Hayır, odasında. İçeride üstatlar var."

"Odasında..." Kelime ağızımda ekşi bir tat bıraktı. Arkamı dönüp yolunu artık bildiğim odaya ilerlerken Kaidan'ın sesini zar zor işittim.

"Vay anasını, o da neydi? Efendi'yi öldürmeye mi gidiyor?"

Blake'in odasına çıkan merdivenleri tırmanırken soluğum ke-silmişti ama içimde kaynayan şeyin yanında bir hiçti. Kapıya geldiğimde elimi savurup büyüyle açmayı denedim ama gücümü hissetsem de olmadı. Lanet piç, odası büyüyle açılmayacak *büyülü bir kilitle* kapalı olmalıydı.

Yüzümde kararan öfkeyle zamanı yakalayıp resmen canını acıtacak kadar sıktım ve donan saniyelerin içinde kapıyı elimle savurup açtım. Bir hışımla içeri girdiğimde donan zaman parçalara ayrıldı.

Gözlerim önce etrafı taradı ve Blake'i balkonun önünde gördüm.

Başını çevirip bana baktı. Önce gördüğünü anlamaya çalışır gibi duraksadı, sonra ağır ağır tamamen döndü ve elinde tuttuğu harita havada kalırken yüzündeki ifadesizliğin yerini hafifçe kalkan kaşları aldı.

Etrafa bakınıp başka bir canlı aradım fakat görünen o ki odada bir tek şöminenin önünde uyuyan Sedna vardı. Omuzlarım düşerken nefesimi gürültüyle verdim. Tekrar ona baktığımda Blake pürdikkat beni izliyordu. Bu sefer soru sorar gibi tek kaş havada kaldı.

"Başka birini daha mı arıyordun?"

Sanki büyülu kapıyı savurarak açıp içeri dalmamışım gibi rahat bir tavra büründüm. "Konsey cadılarından biriyle görüştüğünü duydum. Savaşla ilgili ben de bazı bilgiler edinirim diye umuyordum."

"Tüm cadıların olduğu konseye katılarak da bunu yapabilirdin."

Gözlerim Sedna'nın üzerinde dolaştı. Bana tıslarken önce gidip Mira'yı yemesi gerekiyordu. *Hain kaltak*. Bana hediye olarak fare yerine Mira'dan bir parça getirebilirdi.

"Yorgundum," dedim kısılan gözlerimi Blake'e çevirerek. "Şimdiyse capcanlıyım." Dudağımın köşesi bükülerek ona doğru volta atar gibi ilerledim. "Korsan olanla daha uzun kaldığına göre konuşmanız hayal gücüm için ilgi çekici olabilir. Neler anlattı? Dev ahtapotları mı?"

Sabah yarım kalan konuşmamızın karanlık izleri hâlâ üzerinde olsa da gözlerinde farkındalıkla beliren ve alayını yansıtan bir ima belirdi. Haritayı tutan elini indirdi.

"Mira'dan mı bahsediyorsun?"

Ağzım genişledi, dişlerim göründü. Biraz sonra ona kuduz bir köpek gibi saplayacağım dişler. İsmi söyleyen ağzını parçalama isteğiyle doldum. Gülünç bir kıskançlıktı. KORKUNÇ. Ama yapabileceğim bir şey yoktu, hislerim bu yöneydi.

"Ah, evet, ondan bahsediyorum." Parmağım ağır adımlarla yanından geçtiğim yatağın üzerinde dolaştı. "Onun da bilinçaltına hiç sızdın mı? Tahminimce fazla ıslak ve seni cezbeden yeni su canlılarıyla dolu bir yerdir."

Blake'in gözlerindeki parıltı beni daha da sinirlendirdi. Zehir saçan ifademle ona buz gibi bir bakış attım.

"Bunun için ona dokunabileceğim kadar yakınımda *uyuması* gerekir."

Bakışlarındaki alay söndü; aramızda yaşananların, sabahki konuşmalarımızın... Hepsinin varlığı bir bir *zümrüt renginde belirdi*.

"*Kimse* benimle birlikte uyuyamaz."

Kaşım sorgularcasına havaya kalktı. "Kimseyle birlikte uyumadın mı?"

"Uyudum," dedi keskin bir tonla. Kalbim acı verici bir kıvrınmayla büküldü ama eklediği cümleyle kendini düzeltti. "Dün gece."

Tanrım. Ona koşup dudaklarına yapışmak istiyordum ama... Sabah yarım kalan konuşmamızın külçe külçe ağırlığı omuzlarımdaydı.

“Onun senin *yatak arkadaşın* olduğunu duydum.” Kaşları havalandığında yüzümü buruşturdum. “Yani onunla bağlar olmasa bile seks yaptığını!”

Yüzünde bu sefer açık bir alay belirirken başıyla içeri daldığım kapıyı işaret etti. “Bugün de bunu yaptığımızı mı düşündün?”

Omuz silktim.

“Senden önce olanları merak ediyorsan, *prenses*,” dedi son kelimeye vurgu yaparak. “Birlikte uyuduğum, her bir kıvrımına dokunduğum ve *öptüğüm* tek kadın sensin.”

Çenemden başlayıp dudağıma kayan bir sıcaklık belirdi. Öptüğü tek kadın...

“Mira bir korsan, bana ne tarz bir ilgisi olursa olsun onunla işbirliği yapmaya devam etmem gerekiyor.”

“Öncesi beni ilgilendirmez fakat şu an...”

Blake, dönerek elindeki haritayı masaya fırlattı. “Seninle aramızdaki şey şu an ya da dün başlamadı. Benim aklım karışık değildi. Akli karışık olan *sendin*.”

Evet, yine berbat tarafta duran bendim. Bu hikâyenin pisliğinin ben olduğum gerçeği *Zamansız* kitabımdaki satırlarda yatıyordu. Bir okur olsaydım, belki de şu anki satırlarda, “*Ne hakla be kadın!*” diyerek sayfaları ısıırırdım. Yine de belki erkek düşmanı yandaşılarım, bana alkış tutardı. *Erkeklerle ölüm*.

Sabahki konuşmamızın dile gelmeyen devamı... Çaresizce kıpırdanmama neden oldu.

“Sana söylemek istediğim bir şey var.” Blake başını çevirip bana baktı. “Cümlelerim arasında saklı kalan bir şey olup olmadığını sormuştun. O konuşmaya devam etmek istiyorum.”

Tamamen bana dönüp çenesini kaldırarak yüzüme odaklandığında parmaklarım elbisenin eteğine tutundu. Cesaretimi toplayıp ağızımı açtım ve...

“Ben...”

Prenses Leda değilim.

Korkunç çığlıklar sözümü bölerken irkildim. Bunu itiraf edeceğim düğün anı bölündüğünde iyi bir şeydi. Ama şu anın bölünmesi ne kadar iyiydi, tartışılırdı. Kulaklarımdaki sesler gerçekleri bastırdı ve Blake de yoğun ilgisini benden çekip balkon kapısına döndü.

Hızla yana birkaç adım atarak dışarı baktım. "Aman Tanrım..." dedim dehşet içinde. Gökyüzünde kanat çırpın karartıların sesleri görüntülerinden daha belirgindi ama onların ne olduğunu biliyordum. Blake'in hareketsizce onları izlediğini görünce onu sarsmak ister bağırdım. "Supralar!"

O kadar fazlalardı ki korkunç bir kaosu gelişini beklerken... Supralar görünmez bir bariyere çarpar gibi teker teker bir şeye yapışıp dengelerini kaybetti. Ne olduğunu anlamak isteyerek balkona koşup korkuluğu tuttum. Hepsi kaleye uçarken çarpıp durdukları şey yüzünden düşüyor, tekrar havalanıyor ve çığlık çığlığa bağırıyordu.

Blake yanıma gelip usulca onları izledi.

"Ne oluyor?"

"Kalede koruma kalkanı oluşturdum. İçeri giremezler."

"Bu kadar büyük bir kalkan oluşturabiliyor musun?"

"Güçlü cadı ve Dewinlerden destek alırsam kısa süreliğine, evet," diyerek ellerini arkasında birleştirdi. "Birden fazla *Spiritus*'um var. Onlardan biri de *Arkon*. Başkalarının büyülerini kendine çeken kadim bir güç."

Büyülü savaşçılarıyla el ele tutuşup bir daire oluşturduklarında bu *Spiritus*'u kullanmıştı.

"Bu saldırının olacağını tahmin ediyordum ve konsey cadıları bugün burada olmasa bu kadar büyük bir kalkan oluşturmazdım."

"Dün fark ettiğim bir şey var ama dile getirecek zaman bulamadım," dediğimde bana yan bir bakış attı. "Yılan derin... Sağ omzu-

nun aşağısına doğru daha da artmış.”

Supraların çarpıp durduğu kalkana başını çevirdi. “*Kara büyü kullanmam gereken anlar da oldu.*”

Onun Falcon gibi tamamen yılan derisine karışmasından korkarak iç çektim. “Kalkan bozulduğunda ne olacak? Şimşek Kuşları bize yine yardım etmez mi?”

“Şimşek Kuşları kibirlidir. Devamlı kontrol edilemezler. Onları Morian’a saldırmaları için ikna etmem yeterince zordu.”

Stix’in neden kendisiyle övünüp durduğunu anladım. O da ortalıkta görünmüyordu, *lanet olası kibirli piç*. Derinlerde her ne bulacaksam, onun kılıcında patlatacaktım.

“Supralar gün ışığında dolaşmaz. Kalkan bu gece idare eder, sabah olduğunda buradan ayrılacağız.”

“Nereye gidiyoruz?”

Blake, savaş çağrısı yapan bakışlarıyla sorumu cevapladı. “Kaleler güvenli değil. Daha kalabalık bir yere... Ordu karargâhına.”

Yutkundum. “Ne tür bir orduya sahipsin?”

Blake buna yanıt vermedi ama ağzının köşesinin belli belirsiz büküldüğünü gördüm. Bana baktığında bir göle devasa bir yaratık bile yerleştirmiş olan bu adamın ne tür bir orduya sahip olduğunu hayal dahi edemedim.

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde bu kilidin sonsuza kadar kalacağını hissederken son sözlerini söyledi.

“Falcon Sarpedon’u yok ederken tek tek parçalara ayıracağım.

Ve bu olurken... Sana dokunan tüm uzuvları, ne kadar büyük bir ~~ata~~ yaptığına bilecek.”

Gerçeğin Yüzü

Clint Mansell – Lux Aeterna

Her şey çok hızlı gelişti.

Supraları izlerken yaptığımız konuşmanın devamında kapı çalmış, savaşçılar Blake'i çağırmıştı.

Blue onun odasından beni almaya geldiğinde ve hazırlanmak için kendi odama çekildiğimizde onun kızarmış olan yanaklarına bakıyordum. Hareketleri de dalgındı.

"Akşam odama geldiğinde de arkamdan bir şeyler söylüyordun ama seni duymadım, özür dilerim." Blue birden konuştuğumda irkildi. "Fakat bu kızaran yanaklar bana bir şeyler olduğunu düşünüyor. Söyle hadi, şu an tüm ilgim sende."

Blue benim için toparladığı çantayla ilgilenmeye devam ederken dudaklarını ısırды. Kaşlarım çatılırken onu süzmeye devam ettim, sonra bir aydınlanma yaşandı ve ağzım hayretle açıldı.

"Arion bir şey yaptı." Blue tekrar irkildi ama bana bakmadı. "Tanrım, ne yaptı?" Yine bakmadı. "Blue!"

"Beni öptü!" dedi gözlerini sıkı sıkı kapatıp itirafını duyduğum anı görmek istemeyerek.

Anlık bir şoktan sonra çığlık atıp yatağa vurdum.

"Tanrım! Sen ne yaptın?"

Blue, gözlerini açıp telaşla bana baktı.

Elimle ağzımı kapatıp ikinci çığlığımı bastırdım ama sırtımdan edemiyordum. "Kaçtın, değil mi?"

Blue omuz silktiğinde kahkaha attım.

“Bu anları keşke bir film gibi televizyondan izleyebilseydim! O pisliğin arkanda kalırkenki yüzünü görmeyi çok isterdim!”

Blue beni anlamasa da ilgisi yaşadığı anda olduğu için kızarıp bozarmaya devam ediyordu. Bir süre onunla uğraştım, kaçtığı için tebrik ettim ama ona karşı hisleri varsa bastırmaması gerektiğini de dile getirdim. Blue, bunu kabullenmek istemiyordu ama ondan hoşlanıyordu. Bu kesindi, gözlerinde görebiliyordum. İkilinin aşkı pekişirken onları izlemek için can atıyordum.

Tek başına utanmasına gönlüm razı olmadığı için ben de Blake’le seks yaptığımızı söyledim. Bu sefer o bir çığlık atarken âdeta şoktan nevri döndü. Yarı sırtıp yarı yüzümüzü yatağa gömüp çırpınırken birbirimizle uğraştık.

Supraların çığlıkları hâlâ varlığını sürdürürken bize acele etmemiz gerektiğini hatırlattı. Blue hemen eşyaları toparlamaya devam etmeye koyuldu.

“Banyo, tuvalet ve bir yatağı tekrar bırakmak çok zor.” Elimle yüzümü sıvazladım. “Tuvalet kâğıdı, duş başlığı olmadan yeterince zorlanıyorum zaten! Televizyon ve telefona gerek kalmıyor, hayat yeterince hareketli ve ilgi çekici. Yine de benzinli arabalar yerine at üzerinde popom deşilene kadar yolculuk etmekten ölüp bittim!”

Blue, beni gram anlamamıştı, yine de kıkırdadı. “Bir savaşa katılacak olmamızdan çok bunlara mı takılıyorsun?”

Bezgin bir nefes verdim. “Sadece televizyonda göreceğim Ortaçağ savaşlarına bile alıştım. İnan bana, küçük şeylerin etkisi daha büyük.”

Blue yine anlamayınca içimde bir şeyler kabardı. Birden oturduğum yataktan kalkıp onun hazırladığı çantamı bırakmasını sağlayarak bileklerini tuttum ve yatağa oturttum.

“Beni anlamasan bile bölmüyor, sadece eşlik ediyorsun ve ben artık sana bir şeyi söylemek istiyorum. Bu büyük yalanı burada hak etmeyen tek kişi sensin.” Yüzümü buruşturdum. “Blake bile bir yerde hak ediyor fakat sen... Hayır.”

Sözcükler dudaklarıma kadar geldiğinde duraksadım ama karşımdaki kadının bakışlarında garip bir huzur buldum. Bu anda içimde taşıdığım yük biraz daha hafifmiş gibi geliyordu. Sakin duruşu, beklenti dolu ilgisi içimdeki fırtınayı dindirdi ve gerçekler ağzımdan bir çırpıda çıktı.

“Ben Prenses Leda değilim.”

Önce anlamsız gözlerle bana baktı. Daha önce de prenses olmadığımı söylediğim zamanlara şahit olmuştu ama o zamanlar kurtulmak için yalan söylediğimi düşünmüştü.

“Gelecekteki bir zamandan geldim. Beni bulduğunuz ilk gün...” Dudakları aralandı fakat hemen bir şey söylemedi. Sanki kelimelerden önce anlamaya ihtiyacı vardı.

“Kendi zamanımda bir göle gitmiştim. Yanımda zindandan kurtardığın kadın... *Kalli vardı*. O benim arkadaşımdı.” Gözlerinde sadece anlamaya yönelik bir dikkat vardı. “O gün o göle düştüm ve beni bulduğunuz yere yakın bir gölde tekrar yüzeye çıktım. Beni bulduğunuz gün bu zamana geldiğim ilk andı.”

Anlattıklarımı zihninde bir yere oturturken ağzı aralandı, şok yüzüne yansdı. Gözleri aşama aşama büyürken, “Kıyafetlerin bu yüzden tuhaf...” deyip sustu. Sesini alçaltarak devam ettiğinde sanki bu anın kırılganlığını korumak istiyordu. “Sözlerin bu yüzden anlamsız... Defalarca prenses olmadığını söylemen...” Cümleleri kesik ama anlaşılırdı. “Gökler adına!”

“Ben Rosanna Camborne’um. Bu yüzden bana Ross diye seslenmeni istedim. Kendi adımla duymaya ihtiyacım vardı.”

İtirafım, karanlık bir odada mum yakmak gibiydi. İfadesi yargılamaktan çok anlayışın göstergesiydi, sanki verdiği tepkinin bu an için önemli olduğunu fark etmiş gibi... Bu güven, beklediğimden daha yumuşak ve gerçekti. Onun yanında sakladığım şey artık bir yükten çok sır gibiydi. Hatta bir sırrı paylaşmak yerine derin bir bağ kurmuşuz gibi hissettirdi.

Bu bağ, bu sefer beni korkutmadı.

Bağlardan kaçamayacağımı biliyordum artık.

“Her şey artık daha anlamlı,” dedi usulca. “Ve daha anlamsız.”

Acı bir gülümseme sundum. “Daha doğru bir şey duymamıştım.”

“Gölge senin prenses olduğuna emindi.”

Zihnimde karanlık bir gölge geçti. “Bunun neden olduğunu bilmiyorum.”

“Gölge yanılmazdı,” dedi Blue kendi kendine.

“Yanıldı.”

Blue soluğunu gürültüyle bıraktı. Tam ağzını aralayacaktı ki kapı çaldı ve maalesef ki her şey tekrar hızlandı.

Gün doğuyordu ve yola koyulmak üzere Ardell bizi almaya geldiğinde odadan çıktık. Neyse ki yolculuk için elbise giymekten kurtulmuştum, üzerimde keten gömlek ve kahverengi kumaş bir pantolon vardı. Siyah bir pelerine sarınmıştım.

Ardell, Blue’yla birkaç saniye önce paylaştığımız sırrı yüzümüzden okumaya çalışıyor gibi çatık kaşlarla bizi inceledi. Onunla göz göze gelmekten uzak durarak aşağı indik.

Salonu geçip dış kapıya ulaştığımızda savaş boyalarını sürmüş ve sarı saçlarını küçük balıksırtı örgülerle arkadan bağlamış olan Camilla bizi karşıladı. Bana baktığında gülümsedi ve bu kalbimi âdeta erimeye bıraktı. Bir Akrep tarafından tebessüm almaya da başlamıştım. Beni başıyla selamladığında ben de aynı şekilde karşılık verdim.

Sonunda hep beraber dışarı çıktığımızda temiz hava yüzüme çarptı. Supraların çığlıkları artık yoktu, konsey cadılarını da hiç görmemiştim fakat hâlâ kalede olmalılardı. Güneş yavaş yavaş tepelerden kendini belli etmeye başlarken savaşçılar çoktan atlarına binmiş, bizi bekliyordu. Camilla, Ardell ve Blue önden indi.

Gözlerim birini yakaladığında bir basamak inmiştim ki durdum.

Gölge.

Siyah atına binmiş, peçesini ve başlığını kuşanmıştı. Onun görünüşüyle resmen bir tokat yedim. Kalbime sıra sıra yumruklar indi. İçimde bir kıpırtı belirdi, küçük ama inatçı bir dalga gibi, ne kadar bastırsam da geri dönen bir his. Oysa kalbimin kime ait olduğunu biliyordum. Bunu çoktan kabul etmiş, hatta bunun huzuruna sığınmıştım. Buna rağmen ona karşı olan tuhaf çekimin hatırası zihnime çöktü. Ruhumun bir parçası yanlış kapıyı çalıyordu, o kapının ardında ne olduğunu bilmeden, bilmek de istemeden.

Kendimi garip ve suçlu hissettim. Çünkü birine âşık olduğumu biliyorken başka birinin varlığının içimde böyle titreşim yaratması, kendi duygularıma bile yabancılaşmama yetiyordu. Yine de kendimi bu düşünceden çekmeye çalıştım, kalbim seçimini yapmıştı. Bu açıklayamadığım duyguysa sadece geçici bir yankı olmalıydı... Başka bir şey değil.

Âşık olduğum adam, birden beyaz atıyla tam avlunun ortasında belirdiğinde bakışlarım onu buldu. Pelerinindeki yeşil işlemeler gün ışığıyla parlayıp gözlerini hatırlattı, pelerini gibi siyah saçları ve soluk hava gibi tenrengi; tüm varlığıyla beni kendine kenetledi.

Gölge geride kaldı ve aramıza Efendi girdi.

Bakışları benden yavaşça kayıp Gölge'ye çevrilirken kalbim tekledi, aynı yavaşlıkla gözleri tekrar beni buldu.

Ağır geçen saliselerin arasından kayıp merdivenden aşağı bir adım daha atarak zar zor yürümeye başladım. Gölge'yle beraber başka savaşçılar da gelmişti ama ne kadar olduklarını keşfedemedim.

Blake'in atının önüne geldiğimde dikkati hâlâ bendeydi. Falcon'ı öptüğümü gördüğünde nasıl tepki verdiğini ve etkisinin hâlâ üzerimizde olduğunu düşünürsek... Gölge'yle olan çekim dolu anlarımı görse ne yapardı, bilmiyordum. Falcon'ı bir yerde ona anlatırdım ama Gölge'yi... Hayır, bunu yapabileceğimi hissetmiyordum.

Kendimi çok ama çok kötü hissettim.

Bu hikâyenin pislîği değil, en iğrenç yaratığıydım.

Bana elini uzattığında onunla gideceğimi açık ettiği için nabzım boğazımdan aşağı yuvarlandı, terleyen avuçlarımı pelerinine sil-dim. Parmaklarımın titrediğini fark etmemesini umarak elini tutup onun önündeki yerimi aldım.

Dizginlere asılırken kolları iki yandan beni kafesledi. Bir mık-natıs gibi her hareketiyle ona yapışıyordum ama kalbim hâlâ yaşa-dığım suçlulukla gümbürdüyordu. Biraz öne eğildiğinde ağzı kula-ğımın yanında durdu.

“Beraber gitmeyi arzuladığın başka biri mi var, *prenses*?”

Parmaklarım Pamuk’un yelelerine tutundu. “Ne saçmalıyor-sun?”

Kendimce bir cevap verdiğimde dudağı kulağıma dokundu ve orada bir ateş belirdi. Sesi içeri sızdığında tüm vücudumu da etkisi altına alan bir alev...

“Bedenin kaskatı, gergin duruyorsun.”

“Bir savaşın eşiğinde olduğumuz için olabilir.” Kıpırdandım. “Sonunda yanımda Blake olmuşken tekrar büründüğün şu Efendi halinden vazgeç. Sana bir ton şey söyledim, hepsi yüzünden geri sekti. Söylediklerimi anlamadın mı?”

Onun için ölümü göze aldığımı bile söylemiştim ama kararan ruh halini değiştirememiş ve tekrar aramızda açılan mesafeyi aşamamıştım. Başa dönüyor olmamızdan korkuyordum.

Soluğunu uzun uzun bıraktı ve atının dizginlerine iyice asılıp Pamuk’u şaha kaldırarak fırtına gibi kale kapısına ilerlemeye başla-dı. Savaşçılar gürültü çıkaran toynak sesleriyle Efendilerinin peşine takılırken Sonsuzluk Kalesi’nden çıktık.

Ve beni nereye götürdüğünü asla bilmediğim bir yoldan ilerle-meye başladık.

Gün ışığı boyunca yol aldık, güneş batmaya başladığını bel-li ettiğinde yol eski taşların arasından kıvrılarak dar bir boğaza

giriyordu. İki yanda yükselen koyu renkli kayalıklar gökyüzünü neredeyse kapatmış, vadinin içini ağır bir gölgeye boğmuştu. Rüzgâr bile burada yönünü kaybediyor gibiydi, yalnızca kayaların arasından sürtünerek geçen kuru bir uğultu duyuluyordu.

İlk bakışta güvenli ve korunaklı görünüyordu. Kayalıklar sırtlarımızı kapatıyor, dar yolsa yaklaşanları uzaktan görmeye imkân veriyordu. Aynı zamanda kayalıklar, yukarıdan sessizce izleyen bir düşman için kusursuz bir siper oluşturuyordu sanki.

Yolun kıvrıldığı yerde küçük bir açıklığa çıktık. Atlar durduğunda buranın neden konaklama yeri seçildiğini ilk anda anlayamadım ama yerde kararmış bir ateş çukuru ve çevresine yerleştirilmiş iri taşlar, buranın daha önce de yolcuların mola verdiği bir yer olduğunu gösteriyordu.

“Atlar bir süre dinlensin,” diyerek savaşçılara komut verdi Efendi. “Konaklama yerimiz burası değil, devam edeceğiz.”

Arion’ın atı bizimkine yanaştı. “Burada konaklayacağımızı sanıyordum.”

Omzumun gerisine baktığında Blake’in kısık gözleri etrafı tara-
dı. “Buraya güvenmiyorum.”

Attan inip belimi tutarak beni de indirdiğinde savaşçılar çoktan bir ateş yakıp etrafına toplanmaya başlamıştı. Artık sayıyı kısmen kafamda netleştirebiliyordum, otuza yakın kişi olmalıydık. Erkek savaşçıların yanı sıra on kadar *Akrep* de vardı. Kimisi bir şeyler yemeye, kimisi silahları bilemeye ve bazıları da atları beslemeye koyuldu.

“Benim için bir çadır kur,” dedi Blake Arion’a. “Konuştuklarımı havanın bile işitmesini istemiyorum.”

Arion başıyla onayladı ve o gittiğinde Blake’le atının yanında kaldık. Pamuk’un yelelerini okşarken ona göz süzdüm. “Çadırından sesin duyulmayacak mı?”

“Sesleri bastırabilirim.”

Tek kaşım havalandı. “Böyle bir gücün de mi var?”

"Birçok gücüm var," dedi kararmayan havaya rağmen beni gölgede bırakan bir sesle.

"Blake!" İleri bir adım atarken kısık sesli bağırtım onun yüzünü hafifçe bana çevirmesine neden oldu. Bakışları beni duraksatsa da dişlerimi sıktım. "Hâlâ bana kızgın mısın?"

Falcon meselesini ima ettiğimde kirpikleri gözlerini gölgeledi.

"Sana kızgın değilim."

"Öyleyse ne bu halin?"

Blake atı okşamayı bırakıp etrafa göz gezdirdi. "Bana, saklı kalan bir şeyi söylemek istiyordun." Yüzüme dikkatli bir bakış attı. "Ben de sana saklı kalan bir şeyi söyleyeceğim."

Olduğum yere çakılı kalırken sırtımdan aşağı yuvarlanan huzursuzluk rahatsız ediciydi.

"Söyleyeceğin şey... *seninle mi ilgili?*"

"*Benimle ilgili.*" Şaşkınlıktan sonra kalbimi döven çarpıcı bir merak belirdi. "Çadırımda bekliyor olacağım."

Yürümeye başlayıp beni arkasında bıraktığında yerime çadır kazıkları gibi dikilmiştim. Onun bana ne söyleyeceğini bilmiyordum. Saklı kalan her neyse onunla ilgili olduğunu söylemişti ve beni dehşete düşüreceğini hissediyordum. Aynı zamanda içimde yayılan bir his, şüpheden çok daha karanlık bir şeydi.

Ya benim söyleyeceğim şeyi zaten biliyorsa?

Onun bunu bilip bilmediğini anlayamamak, gerçeğin kendisinden bile daha dehşet vericiydi. Her neyle karşılaşacaksam, önce kalkanımı kuşanmalıydım. Gözlerim savaşçıların arasında dolaştı ve bir karartı aradım.

İlerleyip Kaidan'ı yakaladığımda şaşkın bir şekilde bana baktı.

"Gölge nerede?"

Kaidan, soluğunu gürültüyle verirken, "Hasiktir," dedi. Ona

ettiğim küfrü fırlattığında kaşlarım havalandı ve o da karşılık

ak yüzünü buruşturdu. "Efendi seni onunla görmesin."

"Neden?" diye sorarken kasıldım. Aşk üçgenimiz dışarıdan çok mu belli oluyordu? *Tabii ya... Ben de yaşayan değil, izleyici olsaydım yüz kere fark ederdim.* Silkelenip sorumu yinelediğimde isteksizce bana Gölge'nin gittiği yönü parmağıyla işaret etti.

Ateş çukurunun bulunduğu düzlükten ayrılıp kayaların arasındaki dar patikaya yöneldim. Toprak burada daha nemliydi, görmedim ama suyun kokusu havaya hafifçe karışmıştı. Kayaların arasından süzülen ince bir patika, beni aşağı doğru götürdü. Sonunda geçit genişledi ve açıklığın ortasında kayaların arasından sızan suların oluşturduğu küçük bir birikinti vardı.

Gölge, suyun kenarında dururken dönüp bana baktı.

Birkaç adım daha atıp ona yaklaştım. Suyu eğilen otlar ve yosunlu taşlar, buranın uzun zamandır aynı sessizliği taşıdığını düşündürüyordu. Gündüz vakti bile gece havası vardı. Kayaların bazıları rüzgârı kesen doğal duvarlar gibi yükseliyor, bazılarıysa dar gölgeli köşeler oluşturuyordu.

Gölge tam bana doğru döndüğünde karşısında durdum. Donuk gri gözleri, başlığının altından belli belirsiz seçiliyordu.

"Efendi, gerçeği biliyor mu?" Sorumu dile getirdiğimde görünmez bir uçurumun kenarında duruyordum, düşüp düşmeyeceğimi bilmiyordum.

Kara kumaşlarının altı boş bir kabuk gibi... Ne bir tepki verdi ne de sesi çıktı. Sanki farklı bir gölgeye bakıyordum. Ondan zihnen ve kalben uzaklaşırken kelimelerim görünmez uçurumun kenarında yürümeye başladı.

"Sana söylediğim onca gerçekten sonra senin de bana dürüst olmanı istiyorum."

Ses yok. Tepki yok.

Dişlerimi sıkarken parmağımla suyu gösterdim.

"Beni, o lanet olası gölden çıktığım anda buldunuz. O an, prenses olduğumu söyleyerek beni bu işin içine sen çektin." Sesim

kulağa hırıltılı geliyordu. “Buna rağmen sana güvendim ve gerçeği söyledim.”

Yine konuşmadığında kabaran duygularım âdeta titrememe neden oldu.

“Bana gerçeği söyle!”

Kıpırdamadı bile. Başlığının altında sessizce beni izlemeye devam etti ve bu beni patlatan şey oldu. Bütün yaşadıklarımın, duygularımın ve düşüncelerimin karışımıyla henüz adı konmamış kendi gölgeme dokunmuş gibiydim.

“Lanet olası kara kumaşların ardına saklanmandan bıktım usandım!”

Sesim kayalıklarda çatladı, âdeta geri sekerek üzerimizde tekrar tekrar yankılandı. Düşünmeden hareket ettim. Aramızdaki mesafeyi onun bile beklemeyeceği bir hamleyle kapatıp elimi uzattım.

Peçesini kavrayan tırnaklarım âdeta kumaşı deldi ve ona sertçe asıldım. Kumaşın sürtünme sesi, içinde bulunduğumuz sessiz ve neredeyse karanlık ortamı yırtar gibi yankılandı. Diğer elimi de savurmamla beraber başlığı şiddetli bir rüzgâra kapılmış gibi geriye düştü.

Peçe bir anda yerinden kopup karanlığa savruldu.

İşte o an, zaman bile sanki nefes almayı unuttu.

Bir adım geri çekildiğimde göğsümde bir şey sıkıştı. Ne görmeyi bekliyordum, bilmiyordum... Onu hayal etmeye çalıştığım anlar olmuştu. Yanık ya da yılan derisiyle kaplı bir yüz... Veya bir yaratık. Belki de sıradan bir adam... Hiçbirini bilmiyordum.

Şu an ne yaşıyordun, onu bile algılamıyordum.

Sadece ona bakıyordum.

Havayı kesik bir hıçkırık gibi içime çektim.

Gözlerim yavaşlayan saniyelerin arasında önce altın sarısı saçlarında dolaştı. O kadar uzun süre orada kaldı ki bunca zaman başlığını örten saçlar bunlar mı diye düşündüm. Ardından yüzüne

indi; gri gözlerine baktım, biçimli burnuna, oradan dolgun dudaklarına. Soluk teni, külleri andırdı.

Kumaşların ardına gizlenen yüz donuk, renksiz fakat güzeldi. Gizlenmeyi neden seçtiğini anlayamadığım bir yüzdü.

Fakat...

Onu gerçekten görüyor olmama rağmen bir yabancıya bakıyordum.

Onu Gölge olarak görmeye alıştığım için değil, *hayır*, ruhum bir yabancıya bakıyordu. Gözleri yabancıydı. *Hayır*, o donuk grileri biliyordum ve keskinlikle şu an bana bakanlar gibi değildi.

Kimsenin, hiçbir şeyin yakalayamayacağı kadar ince, kırılgan bir farktı.

Ağzım aralandığında soluğum gürültüyle dudaklarımdan firar etti. Kabaran göğsüm de âdeta duygularım gibi indi. Keskin bir hamleyle bir adım geri çekildiğimde sırtım bir şeye yaslandı.

Bir kaya olmasını umdum.

Bir kaya kadar sertti ama değildi.

Puslu ses, kulaklarıma doldu. Tanıdık, karşımdaki adamdan çıkmasını beklediğim ama ardımdan gelen bir ses...

"Hayal ettiğin yüz... böyle miydi?"

Kalbim yumruk yumruğa göğüs kafesimden çıkmaya çalışırken taş kesilen bedenim karşımdaki sarışın adama kitliydi.

Ve sonra çarpıcı bir darbe, beni kendime getirdi. O kadar güçlkle hareket ettim ki arkamda ne göreceğimi bilerek öne bir adım attım ve vücudumu ağır çekimle arkaya döndürdüm.

Baş aşağı düşüyor gibiydim.

Başlığı başında, yüzünde peçe, üzerinde siyah bir pelerin.

O kadar yakındık ki gri gözlerini seçebiliyordum.

Bana bakan bunlardı.

Bunca zaman boyunca bana bakan, biraz önce yüzünü açtığım adamunkiler değil, *bunlardı.*

Yitirdiğim aklım ve kaybettiğim ruhumla orada yok olurken... Eldivenli parmakları yavaş yavaş peçesine gitti ve kumaşı kenarından tuttu. Peçesini usulca çıkarırken gri irislerin içinde kıvrılan zümrüt yeşilinin, yavaş yavaş her bir tarafa yayılmasını izledim.

Peçesi gittiğinde aşına olduğum dudakların, burnun, yanakların, keskin çenenin... Her bir detayın bir bir ortaya çıkmasını izledim.

Başlığını geriye attığında siyah tutamların görüntüye eklenmesini...

Karşımda artık Gölge'nin değil, Efendi'nin durmasını...

Sadece izledim.

Gölge'yle birlikte yaşadığım tüm o anları, aslında Scathan Efendisi'yle yaşadığımı anlayarak... O zamanlara ait her bir kırıntıya artık farklı bir gözden bakarak...

Sadece izledim.

Ve gerçeği, sonunda iliklerime kadar özümstedim.

Blake

ve

Gölge

aynı kişiydi.

Doğru Yer, Yanlış Zaman

Les Friction – Dark Matter

Ben Bekçiyim.

Ben sırrım.

Ben cevabım.

Ben sonum.

Hafıza, derinlere gömülmeye meyilli bir şeydi.

Algı, neye dikkat kesildiğine göre değişirdi.

Farkındalık, bazen çok sonra gelirdi.

Bazen gözünün önündeki göremezdin. Sürekli baktığın bir şeyin, farklı bir şeye dönüştüğünü izlerken *daha önce nasıl anlayamadım* diye önce kendine kızardın. Ardından ne kadar aptal olduğunu düşünerek kendine karşı daha da acımasızlaştırdın.

Gölge'den Scathan Efendisi Blake Nightingale'e dönüşen adama bakarken hafızamın kırık parçaları bir bir zihnimi kesmeye başladı. Efendi beni korkuturken yanımda duran Gölge'yle konuşmalarımı anımsadım.

"Peçenin ardında olduğuna emin olduğum somurtkan suratınla orada durup benimle uzun uzun sohbet etmeyeceğini bildiğim için uzatmayacağım. Sadece... Efendi'yle aradaki ilişkiyi anlamıyorum, bilmiyorum ama gün gelir de öğrenirsem benim için seni anlaması daha kolay olacak ve o zaman sana sarıldığımda belki de kendimi şu ankinden bile çok daha iyi hissedeceğim."

Ona kurduğum sözler bir bir göğüs kafesimde gümlledi. Karşılığında verdiği yanıtlar sırtım boyunca kayan bir ürpertiye beraberrinde getirdi.

"Belki de... bana sarılmak bile istemeyeceksin."

Bir adım geri çekildim.

İki adamı aynı yere getiren, görünmez bir ortaklığı sağlayan harfler tıpkı onlar gibi birleşip durdu.

"Bana prenses değil, Ross de."

"Rose?"

Bu isteği Blue'dan sonra sadece Gölge'ye iletmiştim. İsmimin benim söylediğim şekliyle değil de daha farklı bir telaffuzunu dile getiren ilk kişi Gölge'ydi.

Efendi ise ben ondan böyle bir istekte bulunmadığım halde bazı anlar bana *Rose* diye seslenmeye başlamıştı.

"Şu kendi yerine koyduğun kitap karakterin. Ona Ross yerine Rose ismini koymalısın. En sevdiğin çiçeğe atıfta bulunmuş olursun."

Bir adım daha geri çekildim.

"Bugün bana neyi anımsattın, biliyor musun Rose?"

"Neyi?"

"Siyah bir gülü."

Gözlerim Gölge kılığına bürünmüş sarışın adamla Blake arasında gidip geldi. O tahtında otururken yanında duran Gölge, benim zaman geçirdiğim adam değildi. Öyle anlarda bana hiç bakmamış, hep yabancı kalmıştı. *Çünkü zaten bir yabancıydı.*

"Sen..." derken nefesim boğazıma tıkanı, hava ciğerlerime sıkışıp kaldı. "Sen... Bunu nasıl..." Bir adım daha geriledim. "Bunu bana nasıl söylemez..."

Blake üzerindeki nakışsız siyah pelerini ağır seyreden hareketlerle çıkarıp attığında altında yeşil işlemeli siyah pelerini kaldı. Eldivenleri de tek tek parmaklarından sıyırıp çıkarırken gözlerini benden çekmiyordu.

Başıyla sarışın adama işaret verdiğinde adam yere fırlattığım peçeye ilerledi ve onu tekrar yüzüne takarak başlığıyla saçlarını örterek geldiğim dar kayalık geçide ilerledi ve gözden kayboldu.

Düşen vücut ısım gitgide artarken boğazım yanmaya başladı. Öfke, yavaşça damarlarımda birikiyordu. Dişlerimin arasından fısıldadım ama sesim keskin, ona yönelik bir nefret barındırıyor gibi koyuydu. "Benimle oynadın..."

Eldivenleri de yere attıktan sonra sırtını dikleştirdi. Başı yana eğilirken yeşile dönen gözleriyle gözlerime derinliğini bulamayacağım bir ifadeyle baktı.

"Sen de aynı şeyi bana yapmadın mı?"

Yaşadığım dehşetin arasında bir anı daha kafamın içinde patlak verdi ve başka bir farkındalık beni tarumar etti.

Yerçekimi kendini gösterirken olduğum yerde sarsıldım. Başım dönüyor, zemin ayaklarımın altından kayıyordu. Veremediğim nefeslerle kabaran göğüskafesim vücuduma dar geliyor, terleyen saç tutamlarımdan boynuma kayan bir damla öfkeyi bir anda gölgeleyerek ürpertiye ön plana çıkarıyordu.

"Evet, Gölge. Yanıldın. Ben prenses değilim."

"Öyleyse kimsin sen?"

"Ben... Ben Rosanna Camborne. Gelecekte geldim."

Dengem iyice bozuldu, tutunacak bir şeyim olmadığı için yere düşecek gibi oldum ama Blake birden ileri atılıp beni kolumdan tuttu.

Bileğimi yakalayan parmaklarına, beni düşmekten kurtarmış gibi değil de biraz daha o görünmez uçurumdan aşağı bırakacakmış gibi baktım.

Biliyordu.

Çok uzun zamandır biliyordu.

Efendi olarak benimle yaptığı tüm konuşmalarında... Yazdıklarımın sadece hayal ürünüm olmadığını, gerçekliği yazdığımı biliyordu. Morian'dan sonra Gölge'yle yaptığım tüm o konuşmaları, aslında Blake'le gerçekleştirmiştım.

"Efendi beni zindana kapattığı gün... Sana kim olduğumu ve nereden geldiğimi söylemiştim. Bana inanıp inanmadığını hiç söylemedin."

"İnanıyorum."

Gölge'yle çadırda yaptığım konuşmanın yankısı zihin duvarlarıma çarparken kirpiklerimi kaldırıp Blake'in gözlerine baktım.

"Bunu o gün Efendi'ye değil de neden bana söyledin, Rose?"

"Beni yakalayan sendin. Yanlış kişiyi yakalamanın bedelini ödemeni istemedim. Efendi, beni zindana attırmışken ona itiraf edemezdim."

"Ya sonra... Ona söylemeyi hiç düşündün mü?"

"Ona güvenmiyorum."

"Efendi'ye güvenmiyorsun."

"O, bir Efendi. Benim prenses olmadığımı öğrenirse ölüm emrimi verebilir. Neden vermesin?"

Sadece bir gün önce... Blake'in varlığına, ruhuna ve vücuduna karışmıştım. Şimdiyse sanki parmakları tenime hiç dokunmamış ve değdiği yerde ruhuma kadar beni yakmış gibi bileğimi hızla ondan çektim.

Bir adım gerilediğimde sakince bana bakıyordu. Dünya bile ayaklarımızın altından çekilmişti, rüyamda yaşadığımız o an gibi sonsuz bir karanlıkta karşılıklı duruyor gibiydik.

Geçmiş anılar, hâlâ parçalara ayrılmıştı. Onları daha sonra toparlayabilirdim lakin en son yaşanan bir şey daha son kez kafamın içinde belirdi. *Gördüğü tek rüyam, Falcon'la ilgili değildi.* Atındayken onun kolları arasında uyuyakalıp annemle ilgili gördüğüm rüyadan sıçradığımda parmaklarının şakağıma dokunduğunu anımsadım. Küçük bir andı, sonradan düşünemeyeceğim kadar bulanık bir zihindeydim. Yine de dünden beri kurduğu saklı kalan şeylerle ilgili cümleler şüphe tohumlarını içime ekmışti.

En başından beri anlayamadığım, fark edemediğim ve düşünemediğim kısa süreli şüphelerin sonucuyla **ansızın yüzleşiyordum.**

Ondan böyle bir şeyi gizleyebileceğimi sanacak kadar ahmaktım.

Onu hiçbir zaman hafife almamıştım fakat yaptığım, en büyük hafife almaktı. *Blake Nightingale*, çözmeyi arzuladığım gizeminden çok daha fazlasıydı. Obsidiyeni andıran parıltılı karanlığı dikkat çekse de derinine sızamamıştım, tamamen katran karasına bulanmış *Gölge'si* bile kanıma karışmıştı.

"Ne zamandan beri?" Sesim fırtınanın küçük esintisinin başladığını haber verdi. "Sana... Hayır, *Gölge'ye*..." derken son kelime dilimde zehirli bir tat bıraktı. "Zindanda söylediğim andan beri değil. Hayır... Daha önce..."

Blake'in gözleri benden çekilip suların üzerinde dolaştı. Kayaların arasındaki gizli mabedi usul usul arşınladı.

"Seni gördüğüm ilk gün... Hareketlerin, sözlerin... Hepsi, Gordion'da büyümediğini anlamamı sağladı. Yine de *gerçeği çözemiyordum*."

Zemin tekrar kaydı, yaşananlara farklı pencereden bakmak çok zordu. Çok, çok zor.

"Yazdıklarını okuduğumda..." dedi bana doğru yüzünü çevirerek. "Çözemediğim düğümler bir bir *açıldı*." Bakışları derinlere bakmak ister gibi eğildiğinde siyah kirpikleri gözlerine gölge düşürdü. "Annemin kitabı sayesinde kimsenin haberdar bile olamayacağı birçok büyüü biliyorum. Zaman büyüsü de bunlardan biriydi."

Annesinin portesini gördüğüm o odayı anımsadım. Kor kızılı saçları ve Blake gibi zümrüt yeşili gözleri olan kadının lanetli varlığı resmin içinde saklıydı. O büyü kitabını, bana okuttuğu gündü bu ve yazdıkları bir bir *gözlerimin önünde belirdi*.

Zamanı yönetenler: Nadir görülen bu Spiritus'a sahip olanlar, zamanla oynayabiliyorlar. Keşiflerim sonucu, daha çok zamanı durdurdıklarını gördüm. Lakin güçlerinde ustalaştıklarında durdurdıkları zamana başkalarını da alabiliyor, kendilerine eşlik etmesini sağlayabiliyorlar. Daha da ustalaştıklarında... Zamanda yolculuk bile yapabileceklerini düşünüyorum. Bu güce sahip olamamam ne yazık.

Her şey o kadar açıktı ki dar bir pencereden dışarıyı görmeye çalıştığım için kalbim acıyordu. Yine de kendime kızmak istemedim; yaşadıklarım her şeyi bulanıklaştıracak kadar zor, yabancı olduğum bir zamanın çetrefilli saniyeleri arasında gizlenecek kadar sinsiydi.

Sorum boğazımdan güç bela yükseldi. "Öyleyse... beni neden yanında tuttun?"

Blake'in gözleri gözlerimde donup kendi irislerimde buz saçaklarına döndü. Aramızda kuvvetle bağlandığını düşündüğüm bağın, gerçeklerle açılmaya zorlanmasını izlerken korkuya kapılarak bir adım daha geriledim.

Ondan ruhen olduğu kadar fiziken de uzaklaştığımı fark eden Blake'in gözleri iyice karardı ve bana doğru bir adım attı.

Sanki o, aramızdaki bağın zorlanarak açılmasını istemiyordu.

Ben istemesem bile buna engel olabileceğimi sanmıyordum. Yine de... Kalbim o kadar acıyordu ki çözülmemesi için bağın düğümünü sıkı sıkı tutmaya çalıştım. Gözlerim yanıyordu, ruhum çığlık çığlığa bedenimde çırpınıyordu.

Ağzı aralandı ve kelimeler çıkmak ister gibi dudaklarında kıpırdandı.

Fakat ses çıkmadı.

Ciğerlerime sıkışan hava boşaldığında göğüskafesim gümbürtüyle indi. Benim mi dengem bozuldu yoksa üzerine bastığım toprağın mı emin olamadım.

"Başta... beni öldürmenden korktum," derken içimde küçük esintilerle başlayan fırtına dev bir hortuma dönüşmeye başladı ve önce olduğumuz yerdeki her şeyi içine çekti. Ayaklarıminin altındaki zemin titrediğinde bunun sadece mecazi olmadığını biliyordum. Gerçekten toprak yavaşça titreşiyor, suyun durgun yüzeyinin küçük dalgalarla kıpırdandığını duyabiliyordum. "Sonrasındayla... hayal kırıklığına uğramandan korktum."

Sarsıntı, daha çok kendini belli etmeye başladı. Damarlarımda dolaşan güçler, tek tek gözlerini açtı.

“Prenses kelimesi altında ezildiğim her gün kendi kimliğimle kabul görmediğimi düşündüm. *Rosanna Camborne* olarak doğduğum dünyaya dönmem gerektiği için kaçtım, senin tarafından defalarca tekrar yakalandım.”

Gözlerini açan güçlerim, bu sefer başlarını kaldırmaya meyletti. Suyun yüzeyi daha çok dalgalandı ama benim içimdekilerin yanında hafif kalırdı.

Blake’in beyaz teni, gittikçe daha çok soluklaşırken bana doğru bir adım daha attı ama tekrar geriledim.

“Beni sadece prenses olduğum için istediğini düşündüğüm her an kalbimi acıttı.” Dudaklarım titrerken gözlerim yandı. “Beni *Rosanna* olarak görmeni, öyle sevmeni istedim.”

“Seni çok uzun zamandır *Rosanna* olarak görüyorum.”

Sesi kayıp giden ruhumu tuttu ama dengemi sağlayamadı. Sesim âdeta gırtlığımı parçalarken bağırdım ve sarsıntı sorumla beraber gümlledi.

“ÖYLEYSE BENİ NEDEN YANINDA TUTTUN?”

Sarsıntı kesilip sessizlik aramızda kuvvetli bir hüküm sürerken yüzündeki ifade bir anlığına dondu. Sanki bu sorunun geleceğini biliyordu ama yine de hazır değilmiş gibiydi... Çenesindeki kas sertleşti, bakışları yüzümde sabitledi fakat gözlerinin derininde başka bir şey daha vardı. Karanlık bir düşünce, ağır bir tereddüt.

“Daha bir gün önce beni tamamen ruhuna, vücuduna ve tüm varlığına aldın. Prenses olmadığımı bilmene rağmen bana açıldın. Prenses olmadığımı bilmene rağmen beni *Morian*’dan almak için oraya saldırdın. Yaptıklarını şu an bir yere oturtabilirim çünkü bağımız ben *Scathan*’dayken bir yerden sonra düğümlenmeye başlamıştı zaten. Üstelik bu, şu an beni inanılmaz mutlu edebilirdi. İstedğim şey buydu!”

Fakat taht oyunlarında, prenses olmadığımı bilmesine rağmen Falcon da beni satrancında önemli bir piyon olarak tutmuştu.

“Fakat...” Sesim kırıldı. “Hikâyenin en başından beri, beni gördüğün ilk anda, bana âşık olduğun için bunu yaptığın martavalını okuma bana! Falcon da kim olduğumu biliyordu.” İlerleyip onun göğsüne bir tane vurdum. “Onun bildiğini, senin de bildiğini biliyordun çünkü Scathan’dayken bana gönderdiği notu okumuştun.” Bir tane daha vurdum. “Kaçak prensesin yerine konan bir kukla gibi beni sergilediler ve senin yaptığın da buydu.” Bir tane daha vurdum. “Öyle değil mi?”

Darbelerim onun bedenini sarsmasa da ifadesini sarsmıştı. Sözcüklerin dudaklarına gelmesini istiyor ama izin veremiyordu. Sanki gerçeğin omuzlarıma nasıl bir yük bırakacağını biliyordu.

Tek bir ağırlığı daha kabullenemedim. Başım dönerken ayaklarım bilinçsizce hareket etti, yanından hızla geçtiğim sırada beni tutmaya çalıştı ama yakalayamadı.

“Rosanna!”

Gerçek ismimi arkamdan bağırdığında kalbim yerinde kıvrıldı ama ona dönemedim. Konuşmanın devamını getirecek zamanımız olurdu, şimdiyse ben kapalı kaldığım saniyelerin arasında sıkışmıştım. Hızla kayaların arasından geçip kendimi dışarı attım.

Kısa süreli konaklama alanına ilerlerken ayaklarım sarsılıyor, görüşüm bulanıklaşıyordu. Aslında netleşmesi gereken kalabalığı belli belirsiz seçerken birden beni tamamen kör eden bir şey oldu.

Sanki bir bomba, olan kalabalığın arasına düşmüştü.

Her şey bir kalp atımı kadar kısa bir sessizlikte dondu. Zamanı farkına bile varmadan, refleksle durduğumda başımı ağır çekimle çevirdim, Blake benimle beraber hareket edebildiği zamanda kayaların arasından çıkmıştı.

Duran zamanda bile ağırlık bırakan bir bakışma yaşadık.

Her şeyin değişip bükülmesini, tekrar şekil almasını izlediğimi sanıyordum. Şu an parmaklarımda tuttuğum zamana hükmettiğim sanılabiliirdi ama önümde uzanan birkaç saniye bile aktığında hiçbir şeyi kontrol edemeyeceğimi biliyordum.

Akan zamanın beni, bizi nereye götüreceğini bilmiyordum.

Yaşanmayanlar, önden bana haber vermiyordu.

Sadece yaşanacak olanların dehşetle son bulacağını hissedebiliyordum.

Blake'le son bir an yaşadık ve zaman parmaklarımdan sıyrıldı. İkimiz de aynı anda başımızı çevirip savaşçıların arasına düşen alevlerin harlanarak gökyüzüne yükselmesini izledik.

Zaman olması gerekenden daha hızlı akmaya başlarken her şey aynı anda oldu. Bir anda ortalık bağırışlarla doldu ve kayalıkların tepesinden açıklığa düşen alevler bomba gibi her bir yanı dağıtmaya devam etti.

Blake zaman kaybetmeden kaosa sürüklenirken ben de bilinçsizce o yöne doğru sarsak adımlarla ilerledim. Kayalıklardan bu sefer alevler yerine bedenler Scathan savaşçılarının arasına fırladı.

Kılıçlar çarpıştı, demir demire sürtündü ve patlak veren savaş nidaları kayaların arasında yankılandı. Bordo pelerinleri gördüğümde kimlerin saldırıya geçtiğini anladım.

Morian...

Kaosta ilk görebildiklerim Ardell ve Arion oldu. İkiz kardeşler, sırt sırta vererek kılıçlarını havada savuruyor ve karşısındaki Morian savaşçılarıyla kıran kırana mücadele ediyordu. Güneş henüz batmamıştı ama alevler yüzünden etrafı kara dumanlar sarıyordu. Göz gözü gittikçe görmez olurken Kaidan'ın baltasını birinin kafasına sapladığını zar zor seçebildim. Diziyle adamın gövdesine bir tekme geçirirken baltasını kafasından çekip çıkardı.

Bilinçsizliğim sürerken onlara doğru çekiliyordum. Her şeyi durdurup tüm Scathan savaşçılarını zamanın içine almak istedim ama bu an, benim kontrol edemeyeceğim kadar fazlaydı.

Birden uğursuz bir his vücudumun sol tarafından kıpırdanıp âdetâ beni olduğum yere mıhladı. Yüzümü ağır ağır kaldırıp kayalığın tepesine baktığımda rüzgârla dalgalanan bordo pelerini gördüm.

Gözlerim hızla akan kaosu aksine aynı yavaşlıkla kızıl saçlara ulaştı. Yüzünde durdu ve gri olduğunu bildiğim gözlerle karşı karşıya kaldım.

Falcon Sarpedon, durduğu yerden beni izlerken deliliğin kıyısındaki ifadesi de direkt bana yönelikti. Dudaklarında bir gülümseme belirdi, ortalığı ateşe veren gücü gibi beni ateşe vereceğini sandım.

Fakat ilgisi benden usulca kayıp başka bir yere yöneldi. Onun izini takip ederek kirpiklerimi indirdiğimde Blake'i gördüm.

İki Efendi, birbirlerini izledi.

Biri yüksekte duruyordu ama sanki aynı düzlükte birbirlerine bakıyorlardı.

Blake'in gözlerindeki ifade daha önce görmediğim, asla da görmek istemeyeceğim kuytu bir noktaya çekildi. Çenesi keskinleşti, yüzü âdetâ kılıçlar kadar bilendi. Ve ilk hareke geçen o oldu.

Avcundan fırlayan siyah dokunaç Falcon'ın gövdesine dolanıp onu anında aşağı çekti ve yere yapıştırdı.

Beklemediğim bu görüntüye bir yenisi eklendiğinde âdetâ yerimde sıçradım. Falcon'ın da elinden uzayan aynı dokunaç Blake'in üzerinde bir kırbaç gibi şaklamıştı.

Blake'in bedeni arkasındaki bir ağacın gövdesine çarptı. Başını çevirdiğinde parmağıyla yanağından akan kanı sildi ve dengelerini kaybeden iki Efendi aynı anda doğruldu.

Falcon'ın yüzünde küstah bir gülümseme belirdi. "Bunlar sadece sende mi var sanıyordun?"

Savaşçılar arasında kıran kırana dönen mücadele, iki Efendi arasında patlak veren kaosu gölgesinde kalmıştı. Onlardan gözlerimi ayıramıyordum.

Blake kanını baş ve işaretparmağı arasında ezerken çenesini oynattı. Yüzünde Falcon'la alay eder gibi bir ifade belirlediğinde dudakları gülmüyordu ama gözleri âdeta onu kışkırtıyordu. "Sıradan *Dorchalarda* bile bulunan bu dokunaçlara sahip olabilmek için mi kara büyülere sarıldın?" Avcunu kaldırıp dudaklarının köşesini büktü. "Lakin benim senin gibi kara büyülere bulaşmama gerek kalmadı, ben bunlara *doğuştan sahiptim*."

Falcon'ın yüzünden keskin bir gölge geçip gitti ama dudaklarındaki kıvrım kaybolmadı. İki Efendi, birbirlerini yok etmenin kıyısında gezen yırtıcılar gibi ağır voltalar atmaya başladığında olduğum yerde çakılı kalıp onları izlemeyi sürdürüyordum.

"Karşındakinin nelere sahip olduğunu biliyor musun da kendinle böyle övünüyorsun, Efendi Nightingale?"

Blake'in tek kaşı havaya kalktı. "*Sen biliyor musun?*"

Bu sorudan çok, üstünlüğü bırakmayan bir kinayeydi.

Çarpışan kılıç sesleri eşliğinde birbirlerine dokunmadan bir savaş veriyorlardı. Falcon, aheste aheste iç çekti. "Her şey bilinmezlikle dolu." Gözleri yavaşça bana kaydıığında varlığımı unuttuklarını sandım ama hayır, varlığım sanki aralarındaki en önemli savaş silahıydı. "Öyleyse bilinmeyen güçlerimizi açık etmek yerine bilinmeyen gerçekleri açığa çıkaralım." Parmağıyla beni işaret etti. "Onun bilmediğine emin olduğum gerçeği."

Bana yönelik bu cümle söylenir söylenmez içimdeki dünya bir sessizliğe gömüldü. Ne rüzgârın uğultusu ne de etrafımdaki sesler.

Blake öne doğru bir adım attığında ona baktım, göz göze geldik ama aynı kırılma noktasında... Mekanik bir hareketle çevirdiğim bakışlarım Falcon'a çevrildi ve onun parmağını havaya kaldırıp bir şeylere işaret vermesiyle sesler tekrar yerine geldi.

Blake'in başını çevirip baktığı savaşa bu sefer büyüler katılmıştı.

Kılıçla savaşanların arasına gri pelerinleriyle akın eden kadınları izlerken şaşkına döndüm. Blake, arkasında müdahale etmesi

gereken savaşı konuşmasına engel olmak istediği Falcon'ın arasında kalmış gibiydi.

Falcon, bu yüzden saldırısını büyötmüştü.

"Ona söylemedin, değil mi?" dedi Falcon hızla.

Blake, tekrar dönüp ona baktığında gözleri âdeta ölüm saçtı. Blake dişlerini sıkarken yırtıcı bir ses boğazından yükselir gibi etrafını siyah dumanlar sardı ve kararan yoğun bir tabaka hızla Falcon'ı hedef aldı.

Morian Efendisi aynı hızla elini kaldırıp dumanı içinde öğüten bir ışıkla darbeyi yuttu ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle...

"Ona..." Kelimenin arasında Blake'in havayı yırtan gürlemesi yankıladı. "*Gerçek prenses... Gordion Prensesi Leda Dragler'in ta kendisi olduğunu, söyledin mi?*"

Blake öyle bir kükredi ki duyduğum şeyden önce onun sesi kalbimi parçalara ayırdı.

Dünya yerinden kaydı.

Dudaklarım bilinçsizce aralandı ama nefesim bile yarım kaldı çünkü duyduğum şey zihnimin kabul edeceği bir şeye benzemiyordu. Bir an için bunu bir yanlışlık, Falcon'ın bir oyunu, yalanı veya beni mahvetmek için dile getirdiği sinsi bir darbe sandım.

Ama benim gibi donup kalan Blake'in yüzüne baktığımda... Gözlerini gördüğümde...

Şok, bir dalga gibi üzerime çarptı; ardından ikinci, ardından üçüncü... Her biri bir öncekinden ağırdı. Kalbi göğsüme sert bir darbe atarken benliğim darmadağın oldu. Çığlığım boğazıma kadar yükseldi ama hiçbirine anlam veremedim. Gerçeklik, bir anda parçalanmış ve geriye yalnızca inanmamın imkânsız olduğu bir hakikat kalmıştı.

Sonra ne oldu, bilmiyorum.

Arkamı her şeye dönmüş, nereye savrulduğumu bilmeden yürümüştüm. Arkamda Efendiler arasında patlayan fiziksel savaşı,

büyülere, savaşçılara... Herkese sırtımı dönüp birkaç adım daha attım.

Yerçekimi beni gafil avladı, avuçlarımın üzerine düştüğümde parmaklarım toprağa saplandı. Hırıltılı nefesler eşliğinde midemden yükselen safrayı birden kustum. Kafamın içinde dönüp duran uğultularla kulaklarım çınlıyor, safranın acı tadı midemde ne var ne yoksa boşaltırken genzimi yakıyordu.

“Rosanna!” diyerek yanıma gelen ve beni omuzlarımdan kavrayan birini fark ediyordum ama gerçek adımlı duyduğumda daha şiddetli bir şekilde kustum. *Gerçek adım.*

Başımı yukarı kaldırarak soluk almaya çalıştım, kapalı gözlerim aralanıp gökyüzüne baktı. Her şey dönüyordu.

Kimliğim, varlığım, zamanım... Her şey dönüyordu.

Yanaklarımı avuçlayarak yüzümü kendisine çeviren kişiye boş bir kabuk gibi baktım. Mavi saçlara, mavi gözlere... Blue, beni sarstı. “Kendine gel!”

Kim olduğuma giden yolu bilmeden, kendime nasıl gelecektim?

Blue’nun vücudu birden kenara savrulduğunda beni tutmayı bıraktığı için sarsıldım. Boş bir kabuk gibi yerimde buruştum ama gözlerimin önünde bir şeyler yaşanıyor.

Blue’ya saldıran kişinin kim olduğunu görüyordum. *Sierra.*

Onun Blue’ya yönelen ikinci darbesini söndüren Camilla oldu.

İki Akrep, kükreyerek birbirlerine girdi. Arion belirip Blue’yu kolundan tutarak çekiştirdi. Her şey yakındı ama bir o kadar da uzakta yaşanıyor.

“Seni soysuz hain!”

Camilla, savaş narası atarak Sierra’nın saçından tutup onun kafasını yere vurdu. Sierra onu büyüyle savurduğunda sarışın Akrep sırtüstü düştü. Yerde yuvarlanmaya başladılar, ikisi de hem büyü hem de hızla çıkardıkları ve geri püskürtüp etrafa dağıttıkları bıçaklarla savaştı.

Doğrulamaya ve müdahale etmek için bir şeyler yapmaya çalıştım ama dengem tekrar kayboldu. Soluk boruma tıkanan nefeslerim boğazıma kesikler atıyordu sanki. Avcumu toprağa bastırarak onlara ulaşmaya çalıştım. Güçlerimi yakalamaya çalıştım. Bir şeyler bulmaya çalıştım ama kaybolmuştum, her şey kaybolmuştu. Bir hamleyle daha kendimi ileriye çektiğimde başım ağır çekimle havaya kalktı.

İşte her şey o anda oldu.

Durduramadığım o saliselerin birinde yaşandı.

Sierra, dizlerinin üzerinde yerde duran Camilla'nın arkasına geçti ve onu saçından çekerek boğazını gerdi. Havaya kalkıp boğazını boydan boya kesen bıçağının parıltısı beynimde şimşek gibi çaktı.

Tüm vücudumun bir elektrik akımına kapılmasına sebep olan manzara, verdiğim soluk gibi kısa sürede gerçekleşti.

Konuşmamışlardı bile. Sierra neden yaptığını söylemedi, Camilla kırılan kalbini onaramadı. Bir dostluk, ezeli düşmanlığa dönüşürken hayat öylece son buldu.

Bir haykırış havayı yarıdı.

Koşarak Sierra'ya atılan Ardell'e ait olduğunu anladığım ses onunla aynı hızdaydı. Kılıcının binbir darbesi Sierra'yı kesip biçerken elektrik gittikçe beni kendime getirdi. Arion'ın kollarına hapsettiği Blue'nun ileri atılmaya çalışırken ağladığını gördüm, Ardell Sierra'yı biçerken Camilla'nın ölü bedenini kollarına alan Kaidan'ı gördüm.

Camilla'nın hayatın tek bir kırıntısı kalmayan gözlerini gördüm.

Kaidan, onun yüzünü sarsıyor ve resmen kükrüyordu. Hatta ağlıyordu. Kükremesinin yerini haykırışları aldı. Gülmeyi en çok seven savaşçı, gözyaşı döküyordu.

Camilla'nın bana gölde geçirdiğimiz o gün canlı bakan gözlerini anımsadım. Bu sabah beni karşılariken gülümseyen

dudaklarını anımsadım. Şimdi o dudakları nefes almak için bile kıpırdamıyordu.

Kaidan onun yüzünü göğsüne bastırıp ağlarken elektrik şiddetli ve gökyüzünü yırtan bir ses bedenimdeki elektrik gibi kulaklarımda cızırdadı. Gözlerimi keskin bir açıyla çevirdiğimde aramızda biraz mesafe olmasına rağmen sanki dip dibeymişiz gibi Stix'in bakışlarıyla buluştum.

Sana sadece yeminimi bahşetmedim. Fazlası var. Derinlerde.

Onun gözlerinde çakan şimşegin benimkilerde de belirdiğini biliyordum. Bir aynaya bakar gibi baktım ona. Bana bahşettiği şeyi, derinlerden koparıp çıkardım. Parmaklarımın altındaki otlar çarpıldı, bir alevle değil... Tenimden sızan bir şimşekle çarpılıp kömüre döndü.

Stix'in zihnimin gerisinde kahkaha attığını işittim.

"İşte böyle, küçük cadı."

Ölüm, beni bulmadı ama ben onu buldum.

Camilla'yı tutan Kaidan'a gelmekte olduğunu gördüğüm pele- rinli cadı ilk ağıma takılandı. Öyle hızlı hareket ettim ki zaman bile bana galip gelmedi. Cızırtılı sesler çıkaran parmaklarım onun boğazına yapıştı. Zamanı dondurmamıştım ama cadı ona yaklaştı- gımı fark etmemişti bile.

Beni görmemişti.

Stix bana sadece vücudumda çakan şimşegi vermemiş, görün- mezliğini de bahşetmişti.

Bir şimşek gibi cadının üzerinde patladığımda açılan gözleri onun neyi yok ettiğini ölmeden önce gördü. Ben de onun sıkıca topuz yaptığı saçlarına, çatlak kayaları andıran gri tenine, doğaüstü ama uğursuz bir renge sahip olan mavi gözlerine baktım. Parmak- larımda tuttuğum kadın her neyse bir yaratıktan farksızdı.

Vücudu elektrik akımına kapılıp köze dönerken külleri avuçlarımda içinde savruldu. Buruşan bedenini serbest bırakıp

Camilla'nın çevresinde dolaşan arkadaşlarıma yönelik saldırıların arasına daldım.

Kimse onlara dokunamazdı.

Savaş bile onların acılarını yaşaması için zaman tanımamazlık yapamazdı.

O zamanı onlara ben tanırdım.

Bir Morian savaşçısının tam önüne geçtiğimde *görünmeyen* bedenime çarpıp dengesini yitirdi. Elimi savurup onun bir bacağını kırdım, böylece tamamen yere düştü. Elinden fırlayan kılıcı büyüyle havalandırıp onun kalbine sapladım.

Ne olduğu belirsiz cübbeli cadılardan birini görünmez bir güçle savurduğumda sırtı yere çarptı. Daha ayaklanamadan ona ilerleyip vahşi bir dürtüyle başparmaklarımı gözlerine bastırdım ve elektrik akımları onu bastırdığım noktadan kavurdu.

Ayağa kalktığımda nefesim tükenmişti. Soluklarımla kalkıp inen göğsümün içinde kalbim savaş davulları gibi çarpıyordu.

Artık tamamen görünür olduğumda onu gördüm.

Blake Nightingale'i.

Kaos etrafında köpürüyordu; kılıçların çarpışması, haykırışlar, toprağı döven adımlar... Ama o, bütün bu gürültünün ortasında garip bir sükûnetle duruyordu. Ellerini yukarı doğru kaldırmıştı ve her ne yapacaksa yüzünü hafifçe eğerek öncesinde bana baktı.

O an, kara büyü kullanacağını anladım.

Her ne yapacaksa bunun yılan derisini biraz değil, fazlasıyla artıracığını biliyordum. Çekilmekten korktuğu karanlığa bir adım değil, birkaç adım atacağını fark ettim.

Efendi, iki kelime söyledi ama o kelimeler insan sesi değildi.

"Umbra regnant..."

Kelimeler dudaklarından ayrıldığı anda *görünmeyen* bir dalga vadinin üzerine çöktü.

* Gölgele hükmediyor. (y.n.)

"*Tacete...*"

Gölgeler uzayıp toprağın üzerine yayıldı, karanlık Blake'in ayaklarının dibinden doğmuş gibi ağır ağır savaş alanını sardı. Rüzgâr bir an durdu, savaşçıların bağırışları boğazlarında kırıldı, çarpışan demirin sesi birer birer sönüp gitti. Bir kalp atımı içinde her yer ölümcül sessizliğe gömüldü.

Sessizlik doğal değildi, baskılayıcıydı. Sanki görünmez bir el savaş alanının üzerine kapanmıştı. Scathan savaşçıları donup kalırken düşmanların dizleri toprağa gömülmüş gibi ağırlaştı. Bazıları nefes almak için göğsünü zorladı ama gölgeler ayaklarının altından yükselip bedenlerine sarılıyor, iradelerini boğan karanlık bir ağırlık gibi üzerlerine çöküyordu.

Blake ise o donmuş dünyanın ortasında tek hareket eden varlık gibi duruyordu. Siyah pelerini geri duran rüzgârın yokluğunda bile ağır ağır kıpırdanıyordu.

Düşmanların hepsi cansız kütleler halinde yere düştüğünde ellerini indirdi.

Gözleri savaş alanında gezindi, bakışları birer birer yere serilen düşmanların üzerinden geçti. Onun söylediği kelimeler hâlâ havada yankılanıyor gibiydi ama savaş bitmişti.

Geriye Scathan savaşçılarının aldığı ağır nefesler ve silahlarının yere düşerken çıkardığı o donuk ses duyuluyordu.

Gözlerimi ondan güçlkle çekmemi sağlayan şey, kayaların üzerindeki bordo pelerinin bir bayrak gibi dalgalanması oldu.

Tek bir düşman yere düşmemişti.

Falcon Sarpedon.

Gerçekleştirdiği saldırıyı terk etmeden önce bana kısa olduğunu bildiğim bir anda, uzun uzun baktı. O an, gitmeden önce beni parçalamadan bırakmayacağını anladım.

* Susun. (y.n.)

Aramızda sözsüz bir düello gerçekleşti.

Gözleri kısa bir an omzumdaki bir noktaya kaydığında nabzım boğazımı deldi. Uğursuz bir hisle başımı hafifçe çevirip onun ilgisini çeken yere baktım.

Mavi saçları ve iri iri açılan mavi gözleri gördüğümde nabzım durdu. Tekrar Falcon'a baktığımda beni öldürmeyeceğini anladım. Hayır, beni yok etmekten çok bana acı vermek istiyordu. Kıvranmamı, ölmek için yalvarmamı.

Yüzünde şeytani bir ifadenin keskin ısıltısı geçip gitti.

Biraz önce kara büyü kullanan Blake gibi onun da dudakları kıpırdandı ama zehirli kelimesini anlamadım. Elini kaldırmasıyla beraber ona doğru bir hamle yapmaya çalıştım. Büyüyle ya da fiziken... Ne olursa olsun, onu durdurmaya çalıştım ama o el hareketi o kadar hızlıydı ki yetişemezdim.

Arkamda boğuk bir haykırış yankılandı.

Arion'a aitti.

Falcon bana son bir bakış atıp kayalıklarda gözden kaybolduğunda arkamı dönmek istemedim. *Hayır. Hayır. Hayır.*

Karmaşık haykırışlar kalbimi delik deşik etti. *Ardell'e aitti.*

Hayır. Hayır. HAYIR.

Arkamı dönmeden önce Blake'e baktım. O da bana baktığında gözlerinde gördüğüm gerçeğe içimdeki her şey kırıldı, parçaları beni delik deşik etti.

Soluğumu bırakıp arkama döndüm.

Gözlerim, en çok güvendiğim, en çok bağlı olduğum bedenim toprağa düşüşünü yakaladı. Arion'ın onu kollarına alışını izledi. Camilla'yı tutan Kaidan'ın görüntüsü andırdı. Ardell dizlerinin üzerine düşerken öne bir adım attım.

Arion, kulağını onun dudaklarına götürüyor, elleriyle göğüs-kafesini yokluyordu. Nefes alıp almadığını anlamaya çalışırken

relaşıla hareket ediyordu. "Hayır, hayır," dedi onun yüzünü avuçlayarak. Pişmanlık, hüznün, keder hepsi bir aradaydı. Onunla uzun yıllar yan yana geçirmiş ama ilk kez dün gerçekten yakınlaşmıştı. Kalbim oyuk oyuk oldu, içlerine irinler doldu. Arion başını eğerek öyle bir bağırdı ki... Bir adım daha atacakken dizlerim kırıldı, yere çöktüm.

"Blue..." diye mırıldanırken göğsümün içinde parçalananlar keskin, acımasız ve geri dönüşü olmayan bir kırılmaydı. Paylaşılan kahkahaların, sırların, omuz omuza verilen mücadelenin bir anda karanlığa gömülmesiydi. Kurduğum ilk bağın, acı verici şekilde yok olup gitmesiydi.

Arion'ın kollarından sarkan mavi saçlarına ve kapalı gözlerine baktım. Vücudumu yarı yarıya taşıyan dizlerimin için boşaldı ama gözlerimi manzaradan koparamadım. Sanki ruhumun bir parçası da Blue'nun bedeniyle yere düşmüş, benden koparılıp alınmıştı.

İşte o anda, dünyada bazı anların insanı sonsuza kadar değiştirdiğini acı bir kesinlikle anladım.

Kalbimin derinliklerinden yükselen acı, korku ve inkâr birbirine karışarak kontrolsüz bir fırtına gibi ruhumun kapılarını zorladı. Falcon'a duyduğum öfke, Blue'nun öldüğünü kabullenmeyen acı birbirine karışarak içimde bir şeyi daha uyandırdı. Sanki yıllardır zincire vurulmuş bir kudret, o an parçalanan kalbimin içinden serbest kalıyordu. Elimi kalbime vurdum, bir kere daha, bir kere daha.

Blake, Blue'nun yanına gidip ona baktıktan sonra bana döndü.

Ve inkâr etmeye çalıştığım şey, gerçek oldu.

Birden öyle güçlü bir çığlık attım ki boğazım yırtıldı.

Kederli sesim her yerde çatladı. Tekrar bağırdım, tekrar, tekrar ve tekrar. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor, Blue'ya doğru hareket etmek isteyen bacaklarım her bir adımda tekrar kırılıyordu.

Haykırdım, ağladım ve içimde ne varsa boşaltmak yerine her şeyi biriktirdim.

Onlara doğru yaklaşıırken Blake de bana doğru yürümeye başladı. Son kez yere düştüğümde kollarımı karnıma dolayıp yüzümü eğdim ve son çığlığım da içimden firar etti. Başımı son kez kaldırdığımda ıslak gözyaşlarımın arasında Blake'i gördüm.

Zaman dondu.

Tam o anda, son bir anda, bana doğru yürümekte olan Blake donmadı ama durdu.

Sonsuzluğa kadar süren bir anda, birbirimize baktık.

Zincire dolanan şey her neyse birden kurtuldu. Damarlarımda ateş gibi dolaşan o enerji bir anda taşarak bedenimden dışarı patladı.

Son gördüğüm şey...

Hiçbir şeyden korkmayan Efendi'nin en büyük korkusunu yaşadığını, en büyük korkusunu izlediğini belli eden...

Yeşil gözleriydi.

SON YA DA BAŞLANGIÇ

Black Veil Brides – In The End
*Sonunda ruhum huzura bırakıldığında,
Bedenimden geriye ne kalacak?
Yoksa ben sadece boş bir kabuk muyum?*

Hiçlikte savruldum.

Sonsuz bir karanlıkta yönümü kaybettim.

*İnce bir ılık belirip bana nereye gitmem gerektiğini gösterene kadar
öylece var oldum.*

Bilincim ağır bir sisin yüzeyine çıkıyormuş gibi yavaş yavaş toparlandı. Gözkapaklarım titreyerek aralandı. Bir süre hiçbir şey göremedim ama algım yavaşça kendine gelirken ilk gördüğüm şey yanağımın yaslı olduğu topraktı.

Başımın içi uğulduyor, bedenimin her yanı hâlâ o korkunç patlamanın yankısıyla sızlıyordu. Bir süre hiçbir şey göremedim. Yanağımın altındaki toprağın pürüzlü yapısını hissedene kadar ne kadar süre geçti, onu da bilmiyordum. Parmaklarım kıpırdandı, sonra vücudum da aynı tepkiyi verdi. Soluğumu bıraktığımda toprak nefesimle uçtu.

Başımı kaldırdığımdaysa gözlerim yavaş yavaş bir şeyler algılamaya başladı ve bakışlarım birkaç adım ötede duran bir şeye takıldı.

Ayakkabılar.

İnce tabancı, yabancı görünümlü... Ama yanı zamanda tuhaf bir tanıdıklık taşıyan... Dikkatim o nesneye kilitlendi. Kalbim bir an

düzensiz attı ve zihnimin köşesindeki aşinalıkla birden ters yüz oldum. Bu biçimi, kesimi, malzemeyi... Sanki çok uzak bir rüyadan kalma gibi.

Spor ayakkabılara bakıyordum.

Başımı iyice kaldırırken gözlerim usul usul kot pantolondan tırmandı, lacivert kazakta dolaştı. Sonra tüm bunlara sahip olan kişiyi buldu.

Tepemde dikilen genç bir erkekti. Benim yaşlarımda görünüyordu. Mavi gözlerinde birkaç saniye oyalandıktan sonra gün ışıklarını andıran sarı, dalgalı kısa saçlarına baktım.

“Sakın o baktığın saçları zihninde sarı olarak betimleme.” Suyun altından geliyormuş gibi boğuk ve anlaşılmaz sesindeki ikazı yakaladım. “*Saçlarım açık kumral.*”

Dudaklarım aralandığında refleks olarak tek bir kelime söyleyebildim. “Ne?”

Ben daha gördüğüm ve duyduğum şeye bir anlam kazandırmadan, tek dizini kırarak bana doğru eğildi. Ona bakarken iyice gerçek bir an yaşadığımı anladım.

Gözlerim farkındalıkla büyürken nefesim kesildi. İçimde adını koyamadığım, yarım kalmış bir düşünce gibi sancı veren bir his belirdi. Ellerimden destek alarak yavaşça yere oturdum. Gözlerim etrafta dolaşırken gözlerim daha da büyüdü ve aralanan ağzımdan soluğum hıçkırık gibi kaçtı.

O an fark ettiğim şey yalnızca bulunduğum yer değildi. Daha çok, içimdeki bir şeyin yer değiştirmiş olmasıydı. Bir zamanlar doğru görünen şey artık çarpık geliyordu.

Bir göle bakıyordum.

Hayır, Scathan'daki göllerden biri değildi.

Fakat evet, tanıdık.

“Neredeyim?” diye sordum, cevabı bilsem de duymaya ihtiyacım vardı.

ZAMANSIZ-II

Bir iki saniye cevap gelmediğinde yüzümü çevirip tekrar ona baktım. Beni dikkatle incelerken üzerimdeki kıyafetleri değerlendirdiyordu.

"Hiddenfield."

Bana bir tokat atmış gibi bedenim geriye çekildi ve avcumdan destek alarak sırtüstü düşmeden kurtuldum.

Aman.

Tanrım.

Modern zamana dönmüştüm.

"Adın ne?"

Bana sorduğu soruya yanıt vermeden önce içine düştüğüm boşluktan etrafa bakındım. Ne yanıt vermem gerektiğini bile bilmiyordum, kimdim ve ne zamana aittim, onu bile bilmiyordum. Scathan savaşçıları tarafından yakalandığım ilk günden farksızdım.

Doğru yer, yanlış zaman.

Yanlış yer, doğru zaman.

Hepsi birbirine karışmıştı.

"Ben Marcus," dedi şoktan uyuşan ilgimi kendine çekerek. "Marcus Lawford." Üzerimdeki siyah pelerin, keten gömlek ve pantolona tekrar uzun uzun baktı. "Belli ki seni birine götürmem gerekiyor."

Dudaklarım güçlükle hareket ettiğinde sesim kısıktı. "Kime?"

Marcus, güven verici şekilde bana elini uzattı ve dudaklarında dostane bir kıvrım belirdi. *"Lider'e."*

Devam Edecek...

